ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி

4-6.

நான்காம்பத்து.

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்
அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச் செய்த
பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை
வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்
ப்ரவேசங்களும்
ப்ரதி பாசுரங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்

சென்னை.

ஸ்ரீநிகேதன முத்ராக்ஷர சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

அக்ஷய ௵

1926

ஐச்வர்யம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தை யுடைத்தாகையாலே தண்ணிது; ஆத்மலாபம் அபுருஷார்த்தமாய்க்கொண்டு நிலைநிற்குமாகையாலே தண்ணிது; இப்படி ஐச்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தண்மையைச் சொல்லி, 'ஸர்வேச்வரனாகிறான் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாயிருப்பானொருவன்; ஆனபின்பு அவற்றைவிட்டு பகவத்பஜநம்பண்ணப் பாருங்கோள்' என்று இங்ஙனே பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு உண்டான நன்மையை உபபாதியா நின்றுகொண்டு, பரோபதேசப்ரவ்ருத்தராகிறார். இவர்தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாந்தாமப்வந்து 'எங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லவேணும்' என்ன, சொல்லுகிறாரன்றே; பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதஞ்சொன்னாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே; (க) [ஆதீப்தம் ஶரணம் யதா ப்ரதீப்தம்ஶரணம்யதா] வெந்து அற்றக்ருஹத்திலே 'ஒருகம்பாகிலும் கிடைக்குமோ?' என்று அவிக்கப் பார்ப்பாரைப்போலே.

ஈடு;—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமராய்ப்போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யஸ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்கவேண்டும்படி துர்க்கதராவர்கள்; ஆனபின்பு, (உ) "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:—ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாநித்யஸ்ரீ:" என்கிறபடியே நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒருநாயகமா யோடவுலகுடனாண்டவர் *
கருநாய்கவர்ந்தகாலர் சிதைகியபானையர் *
பெருநாடுகாண விம்மையிலேபிச்சைதாங்கொள்வர் *
திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், ஏகாதிபத்யம் நடத்தின ராஜாக்களே பிக்ஷுக்களாய் க்லேசிப்பார்கள்; ஆதலால், நிருபாதிக ஸம்பந்தயுக்தனும் நித்யஸ்ரீயான நாராயணன் திருவடிகளை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒருநாயகமாய் — மண்டலநாதத்வரூபமான ஏகாதிபத்யத்தையுடையராய்க்கொண்டு	ஓட—(நெடுங்காலம்) நடக்கும்படி உலகு—லோகத்தோடே உடன்—பொருந்தி

(க) ரா-யு-கக-உஉ. (உ) ரா-பு-ககச-கரு.

ஆண்டவர்—ராஜ்யரக்ஷணம்பண்ணிப் போந்தவர்கள், (அந்த ஐஸ்வர்யம் பக்நமான வாறே லஜ்ஜித்து ராத்ரியிலே பிக்ஷைபுகத் தேடி)
கரு—(இருளிற்காட்டில்வாசியறக்) கறுத்த
நாய்—நாயாலே
கவர்ந்த—கவ்வப்பட்ட
காலர்—காலையுடையராய்
சிதைகிய—(உபயோகார்ஹமன்றியே) பொளிந்து போகட்ட
பானையர்—பானையைப் பாத்ரமாகக் கொண்டு
பெருநாடு—(தாங்கள் நிர்வஹித்த) மஹாப்ருதிவியி லுள்ளாரெல்லாரும்
காண—காணும்படியாக
இம்மையிலே—இந்த ஜந்மந்தன்னிலே
பிச்சை—பிக்ஷையை
தாம—(லஜ்ஜையையும்விட்டுச்சென்று) தாம் அர்த்தித்து
கொள்வர்—கொள்வர்; (இப்படி ஐஸ்வர்யம் அஸ்திர மாதலால்
திரு—நித்யஸ்ரீயாய்
நாரணன்—(நிருபாதிகஸேஷியான) நாராயணனுடைய
தாள்—திருவடிகளை
காலம்பெற—காலவிளம்பம்பிறவாமல் சடக்கென
சிந்தித்து—அநுஸந்தித்து
உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

ஸ்ரிய:பதியான நாராயணன் திருவடிகளிறே ஆஸ்ரயணீயமும் ப்ராப்யமும்.

ஆறு;—ஸ்வவஸாநுவர்த்தி ஸகலமநுஜராய், ஸப்தத்வீப வதிபான மேதிநியெல்லாவற்றுக்கும் அத்விதீயாதிபதிகளாய்க் கொண்டு ராஜ்யம்பண்ணினவர்களே, உத்தரக்ஷணம் அபஹ்ருத ஸகலராய் அதிக்ருபணராய் க்ஷுதார்த்தராய் ஸர்வஜநங்களும்காண ஆஹாரார்த்திகளாய்த் திரிவர்; இப்படி ஐஸ்வர்யம் அஸ்திரமாதலால் அத்தை விட்டு ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த நாராயணன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகப் பற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். (க)

ஈடு;—அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ராஜ்யத்தை யிழக்கையே யன்றிக்கே, ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் ஸத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப் படுவர் என்கிறார்.

உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவர் * இம்மையே
தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு *
வெம்மினொளிவெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்பர்கள்
செம்மின்முடித்திருமாலை விரைந்தடிசேர்மினோ. (௨)

ப;—அநந்தரம், ஐஶ்வர்யபங்கமே யன்றிக்கே அபிமதவியோகமும் பிறக்குமாதலால், ஸர்வாதிகஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

திறை—திறையை
கொணர்ந்து—கொண்டுவந்து
உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்;
என்று — என்று (இந்த உக்திமாத்ரத்தாலே)
உலகு—லோகத்தை
ஆண்டவர்—ஆண்டவர்கள்
இம்மையே — இப்படிவாழ்ந்த ஜந்மந்தன்னிலே
தம்—தங்களுக்கு அஸாதாரணைகளாய்
இன்—அபிமதைகளாய்
சுவை—போகரஸத்தையுடையராய்
மடவாரை — (தங்களையொழியச்செல்லாத பாரதந்த்ர்யத்தையுடையரான) ஸ்த்ரீகளை
பிறர்—அந்யர்
கொள்ள—பரிக்ரஹிக்கும்படி
தாம்—தாங்களே
விட்டு — கைவிட்டு (அத்தேசத்திலுமிருக்கப்பெறாதே)
வெம்—வெவ்வியதாய்
மின் ஒளி — (பார்த்தவர் கண் வெறியோடி) மின்னொளிபரக்கும்
வெயில்—வெயிலையுடைய
கானகம்—காட்டுள்ளே
போய்—போய்
குமைதின்பர்கள் — (அங்கும் அந்யராஜாக்களாலே) பீடிதராவர்கள் : (ஆதலால்)
செம் மின்—அப்ரதிஹததேஜஸ்ஸான
முடி—அபிஷேகத்தையுடைய
திருமாலை—ஶ்ரிய:பதியை
விரைந்து—ஸத்வரராய்க்கொண்டு
அடிசேர்மின் — பதாஶ்ரயணம் பண்ணுங்கோள்.

செம்மி னென்கிறது - சிவந்த வொளி யென்றுமாம். (௨)

ஆறு;—இப்படி அபஹ்ருதராஜ்யராய்ப்போமித்தனையன்றியே, அபஹ்ருதஸ்வாபிமத களத்ராதிகளாய் அவ்வவதேஶாத் ப்ரஷ்டருமாய் வநசரராய் தத்ராபி பூர்வஶத்ருபிர்பாத்ய மாநருமாவர் ; ஆனபின்பு, கிரீடமகுடாதி திவ்யபூஷணபூஷிதனாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்தவன் திருவடிகளை ஈண்டென ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஈடு ;— அவ ;— மூன்றும்பாட்டு. ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பை யுடையவர்கள், 'ஒருசேதநன்' என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார்.

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாந்தொழ *
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர் *
பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்க ளாதலில்நொக்கெனக் *
கடிசேர்துழாய்முடிக் கண்ணன்கழல்கள்நினைமினே. (௫)

ப;— அநந்தரம், காலில்விழுந்த ராஜாக்களையும் மதியாதிருந்தவர்கள், ஒருவன் காலிலே தட்டினால் ஒருவஸ்து ப்ரதிபத்தி பிறவாதபடி யாவர்கள் ; ஆதலால், போக்யனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

அடி—தங்கள்காலோடே
சேர்—சேர்ந்த
முடியினராகி—முடியை யுடையராய்க் கொண்டு
அரசர்கள்—ராஜாக்கள்
தாம் — (இந்த ஆஸக்திதான் தரமாக அவர்கள் அநாதரித்திருக்கச்செய்தே) தாங்களே
தொழ—தொழாநிற்க,
இடிசேர்—இடியோடு ஒத்த
முரசங்கள்—முரசங்கள்
முற்றத்து—முற்றவெளியிலே
இயம்ப—ஶப்திக்க
இருந்தவர்—(அதிலே செவிமடுத்து அங்யபரதை) பாவித்திருக்குமவர்கள்
பொடி — ஒருபதார்த்தத்தை கதேஶத்தோடு
சேர்—சேர்ந்த
துகளாய்—பரமாணுவாம்படி
போவர்கள்—மதிப்பற்றுப்போவர்கள் ;
ஆதலில்—ஆதலால்
நொக்கென—சடக்கென
கடி சேர் — பரிமளஸமவாயத்தை யுடைய
துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான
முடி—திருமுடியையுடைய
கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய
கழல்கள்—திருவடிகளை
நினைமின்—நினையுங்கோள். (௫)

ஆறு ;— இப்படி ஐஶ்வர்யம் அஸ்திரமன்றியே, ஐஶ்வர்ய போக்தாக்களானவர்கள் தாங்களும் அத்யந்தம் அஸ்த்திரர் ; ஆதலால், ஈண்டென நிரதிஶய போக்ய பூதனாய் ஆஶ்ரித ஸுலபனாயிருந்த எம்பெருமானை நினையுங்கோள் என்கிறார். (௫)

ஈடு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு. ஐஶ்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச்செய்தே, போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணும் என்கிறார்.

நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலின்நுண்மணலிற்பலர் *
எனைத்தோருகங்களு மிவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர் *
மனைப்பால்மருங்கற மாய்தலல்லால்மற்றுக்கண்டிலம் *
பனைத்தாள்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணிமினோ. (ச)

ப;—அநந்தரம், மதிப்புக்கேடே யன்றியே ஆயுஸ்ஸும் நிலைநில்லாதாகையாலே விரோதி நிவர்த்தகனை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வணங்குங்கோள் என்கிறார்.

நினைப்பான்—(பகவதநுபவத்தை விட்டுச்செத்தராஜாக்களை) நிரூபிக்க
புகில்—இழியில்
எனைத்தோருகங்களும் — அநேகயுகங்களும்
இ உலகு—இந்தலோகத்தை
ஆண்டு—ஆண்டு
கழிந்தவர்—கழிந்துபோனவர்கள்
கடல் எக்கலில்—கடல் எக்கலிட்ட
நுண்மணலில் — நுண் மணலிற்காட்டில்
பலர்—அநேகர் ; (இவர்கள் முடியுமளவில்
மனைப்பால் — (தாங்களிருந்த) க்ருஹப்ரதேசத்துக்கும்
மருங்கு—அதின்பரிஸரத்துக்கும்
அற—வாசிதெரியாதபடி
மாய்தல் அல்லால்—அழியுமதொழிய
மற்று—வேறு அவஶேஷிப்பதொன்று உண்டாக
கண்டிலம்—கண்டிலோம்: (ஆதலால்)
பனை—பனைபோலேபருத்த
தாள்—அடிப்பரப்பையுடைத்தான
மதகளிறு—மத்தகஜத்தை
அட்டவன்—அழித்தவனுடைய
பாதம்—திருவடிகளை
பணிமின்—வணங்குங்கோள்.
'நுண்மணலிற்பலர்'' என்று, ஐந்தாம் வேற்றுமை - உவமைப் பொருவாய், நுண்மணல்போலே அஸங்க்க்யாதரென்றுமாம்

ஆறு ;—ஐஶ்வர்ய போக்தாக்களானவர்களெல்லாரும் ஸாந்வயமாக நஶித்துப்போன இத்தனையல்லது, மற்றும் ஸ்த்திரராயிருப்பாரொருவரையும் கண்டிலோம் ; ஆதலால், ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாயிருந்தவன் திருவடிகளைப் பணியுங்கள் என்கிறார். (ச)

ஈடு ;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாபரிஷ்வங்கமும் அஸ்திரம் என்கிறார்.

பணிமின் திருவருளென்னு மஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி *
அணிமென்குழலாரின் பக்கலவியமுதுண்டார் *
துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர் *
மணிமின்னுமேனி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினே. (ரு)

ப; — அநந்தரம், அபிமதைகளான அங்கனைகளோடு ஸம்ச்லேஷமும் அஸ்திரமாதலால், அபிரூபனான ஸர்வேச்வரன் திருநாமத்தைச்சொல்லி வாழப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

அம்—அழகியதாய்
சீதம்—சீதளமாய்
பை—பரந்த
பூ பள்ளி—பூப்படுக்கையிலே
திருவருள்—திருவருளை
பணிமின்—பண்ணியருளவேணும்
என்னும்—என்னும் ஆதரத்தையுடைய
அணி—அலங்காரோத்தரமாய்
மெல்—ம்ருதுதரமான
குழலார்—குழலையுடையவர்களுடைய
இன்பக் கலவியமுது — ஆநந்தாத்மக ஸம்ச்லேஷாம்ருதத்தை
உண்டார்—புஜித்தவர்கள்
துணி—துணிச்சீலையானது, (பின்னுக்கெட்டாமையாலே)
முன்பு—முன்னளவிலே
நால—நாலும்படியாக
பல்—பலவகைப்பட்ட
ஏழையர்—முன்பு சபலைகளான அந்த ஸ்த்ரீகள்
தாம்—தாங்களே
இழிப்ப—அநாதரோக்தியைப்பண்ணச்செய்தே
செல்வர்—(ஆசாபலத்தாலே பின்னையும் அங்கே) செல்லுவார்கள்; (ஆதலால்)
மணி—நீலரத்நம்போலே
மின்னு—ஒளியையுடைத்தான
மேனி—திருமேனியை யுடையவனும்
நம்—(ஆச்ரிதரான) நமக்குத் தன்னையநுபவிப்பிக்கும்
மாயவன்—ஆச்சர்யபூதனுடைய
பேர்—திருநாமங்களை
சொல்லி—சொல்லி
வாழ்மின்—ஆநந்திகளாகுங்கோள்.

ஆறு ;—இந்த அஜ்ஞாநஸம்போலே ஸ்த்ர்யாதி விஷயாளமும் அத்யந்த அல்பத்வ அஸ்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமாதலால் அவற்றைவிட்டு நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகணநிதியாய் ஆச்ரித வத்ஸலனாயிருந்தவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி வாழுங்கள் என்கிறார். (ரு)

ஈடு ;— அவ ;— ஆறும்பாட்டு. வைத்யர்கள் பிழைத்தாரை யெண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுகிறதென்? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலாகாதோ பின்னை? என்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து *
ஆழ்ந்தாரென்றல்லாலன்றுமுதலின்றறுதியா *
வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தேநிற்ப ரென்பதில்லைநிற்குறில் *
ஆழ்ந்தார்கடற்பள்ளி யண்ணலடியவராமினே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், நிலைநின்ற ஜீவநமில்லாமையாலே, ஸ்திரஜீவநம் வேண்டியிருப்பார் க்ஷீரார்ணவஶாயிக்கு ஶேஷபூதராகுங்கோ ளென்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள் — வாழ்ந்தார்களாகத் தந்தாமை நினைத்திருக்கிறவர்கள்
வாழ்ந்தது—ஜீவித்தது
மா மழை —பெருமழையில்
மொக்குளின்—குமிழிபோலே
மாய்ந்துமாய்ந்து—நசித்துநசித்து
ஆழ்ந்தார்— அத:பதித்தார்கள்
என்று அல்லால் — என்னுமித்தனையொழிய
அன்றுமுதல் — உத்பத்திவேளை தொடங்கி
இன்று அறுதியா—இன்றெல்லையாக
வாழ்ந்தார்கள்—ஜீவித்தவர்கள்
வாழ்ந்தேநிற்பர் — ஏகரூபமாக ஜீவித்தேநிற்பர்;
என்பது —என்கிற அர்த்தந்தான்
இல்லை—இல்லை.
நிற்குறில் — நிலைநின்றவாழ்வு கிட்டவேண்டில்
ஆழ்ந்த — ஆழ்ந்த
ஆர்—நிறைந்த
கடல் —கடலை
பள்ளி—படுக்கையாகவுடைய
அண்ணல்—ஸர்வஸ்வாமிக்கு
அடியவர்—அடியார்
ஆமின்— ஆகுங்கோள்.
ஆர்தல்— இடமுடைமையுமாம்.

ஆறு ;—ஐஶ்வர்யத்தைப்பெற்று வாழ்ந்தார் ஒருவருமில்லையோவென்னில்; வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்ததும் வர்ஷஜல புத்புதம்போலே அத்யல்பகாலம் வாழ்ந்து நஶித்துப்போன வத்தனை; பண்டு வாழ்ந்தவர்கள் தாங்கள் வாழப்புக்க அன்றுமுதல் இன்று அறுதியாக வாழ்ந்தே நிற்கக்கண்டிலோம்; ஆனபின்பு, நித்யஸித்தமான ஐஶ்வர்யத்தை வேண்டியிருக்கில், ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாக வந்து திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமபுருஷன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கையாகிற நித்யஸித்த திவ்யைஶ்வர்யத்தைப் பற்றுங்களென்கிறார். (கூ)

ஈடு; — அவ; — ஏழாம்பாட்டு. "ஐஶ்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாகிலும், அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே" என்ன, 'அதுவும் நிலை நில்லாது' என்கிறார்.

ஆமின்சுவையவை யாறொடடிசிலுண்டார்ந்தபின் *
தூமென்மொழிமடவா ரிரக்கப்பின்னுந்துற்றுவார் *
ஈமினெமக்கொரு துற்றென்றிடறுவராதலின் *
கோமின்துழாய்முடி யாதியஞ்சோதிகுணங்களே. (எ)

ப;— அநந்தரம், தேஹபோஷண ஹேதுவான அந்நபாநாதிபோகமும் அநித்யமாகையாலே ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய குணங்களை அநுஸந்தியுங்கள் என்கிறார்.

ஆம்—ப்ராக்ருத்யநுகுணமாய்
இன்—ஹ்ருத்யமாய்
அவை—லோகப்ரஸித்தமான
ஆறுசுவையோடு—(மதுராம்ல லவண திக்த கடு கஷாயமாகிற) ஆறு ரஸத்தோடே கூடின
அடிசில் — (விலக்ஷணமான) அந்நத்தை
உண்டு—புஜித்து
ஆர்ந்தபின்—பூர்ணரானபின்பு
தூ—(பரிவாலுண்டான ஸஹ்ருதயத்வத்தாலே) ஶுத்தமாய்
மென்—(ஶ்ராவ்யமாம்படி) ம்ருதுவான
மொழி—பாஷணத்தையுடைய
மடவார்—(பவ்யைகளான) ஸ்த்ரீகள்
இரக்க — அபேக்ஷிக்கையாலே, (அது மறுக்கமாட்டாமல்)
பின்னும்—பின்னும்
துற்றுவார்—வருந்தி புஜித்துப் போருமவர்கள், (அந்த ஸம்பத்து நசித்தவாறே அந்த ஸ்த்ரீகளிருந்த விடத்தே சென்று நீங்களெல்லீருங்கூட)
எமக்கு—எங்களுக்கு
ஒரு துற்று—ஒருபிடிசோறு
ஈமின் — இடவேணும்
என்று—என்று அபேக்ஷித்து
இடறுவர் — (அது கிடையாதொழியிலும் வாசல்தோறும்) தட்டித்திரிவர்;
ஆதலின்—ஆதலால்
துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான
முடி—திருமுடியை யுடையனாகையாலே நிரதிசய போக்யனாய்
ஆதி—ஸர்வகாரணபூதனாய்
அம்—தர்ஶநீயமாய்
சோதி—தேஜோமயமான திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
குணங்கள்—குணங்களை
கோமின்— (க) "ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ [illegible]" என்கிறபடியே) சேர்த்து புஜியுங்கோள்.

(க) தை - ஆ - க.

கோத்தல் - சேர்த்தல். எமக்கு என்னும் பன்மையால் - அவ்வவஸ்தையிலும் ஸ்வபஹுமாநம தோற்றுகிறது. (எ)

ஆறு ;—அந்நபாநாதி விஷயரஸங்களும் அத்யந்தம் அஸ்திரம் அதிக்ஷுத்ரமாதலால் துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்கள் என்கிறார். (எ)

ஈடு ;—அவ ; – எட்டாம்பாட்டு. ராஜ்யஸ்ரீ நிலைநில்லாதொழிவது நாட்டோடுபொருந்தி வர்த்தியாதொழியிலன்றோ ? அவர்களோடு பொருந்திவர்த்திக்கவே அது நிலைநிற்குமே என்ன,—பொருந்திவர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியாவிடில் கிடையாது ; அவனை ஆஸ்ரயித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா ; ஆனபின்பு, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

குணங்கொள்நிறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன்பூண்டிருந்து *
இணங்கியுலகுடனாக்கிலு மாங்கவனையில்லார் *
மணங்கொண்டபோகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள்மீள்வில்லை *
பணங்கொளரவணையான் திருநாமம்படிமினோ. (அ)

ப;—அநந்தரம், பகவத்ப்ரஸாதமில்லாதபோது லப்தமான ராஜ்யமும் நிலைநில்லாதாதலால் அநந்யராயி திருநாமங்களை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

குணம்—பரிலாதிகுணங்களுக்கு
கொள்—ஆகரபூதராய்
நிறை—(இக்குணங்களையடைய லோகமெல்லாம் கொண்டாடுகையாலே) பூர்ணமான
புகழ்—புகழையுடையராய்
மன்னர் — அபிஷிக்த க்ஷத்ரியபுத்ரர்களாய்
கொடை—(ஸ்வஸம்பத்தைலோகோபஜீவ்யமாக்கும்) ஔதார்யமாகிற
கடன்—ஸ்வபாவத்தை
பூண்டு—ஏறிட்டுக்கொண்டு
இருந்து—ப்ரதிஷ்டிதராய்
இணங்கி—(க) "[illegible]-ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வாஸமேத்ய" (என்கிறபடியே) பொருந்தி
உலகு—லோகம்
உடன் ஆக்கிலும் — உடன் படும்படி ரக்ஷித்துப் போரிலும்
ஆங்கு—அந்த ஐஸ்வர்யவிஷயமாக
அவனை —(ஐஸ்வர்யப்ரதனை) ஸர்வேஸ்வரனை
இல்லார்—ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டு போருகை யில்லாதவர்கள்

(க) ரா - அயோ - கசு - உஎ.

மணம் — நித்யோத்ஸவமான செவ்விமை
கொண்ட — உடைத்தான
போகத்து — ஐஶ்வர்ய போகத்திலே
மன்னியும் — இப்படி நிலைநின்றார்களே யாகிலும்
மீள்வர்கள் — நிவ்ருத்தைஶ்வர்யராவர்கள்;
மீள்வு இல்லை — புநராவ்ருத்தியில்லாத புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும்;
பணங்கொள் — (ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே) விரிகிற பணங்களையுடைய
அரவு — திருவநந்தாழ்வானை
அணையான் — அணையாக வுடையனுமையாலே ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனைவனுடைய
திருநாமம் — திருநாமங்களை
படிமின் — ("ஸுநக்ஷா நக்ஷேஸய ந வ... வ... ... அநந்தாநந்த ஶயநபுராண புருஷோத்தம்" என்னுங்கணக்கிலே) அப்யஸியுங்கோள்

ஆறு ;— தாநாதி ஸூக்ஷ்ம தர்மோபேதராய்க் கொண்டு ராஜ்யாநுபவத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிலும் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியாதொழியில் அந்தராஜ்யம் ஸித்தியாது; அவனை யாஶ்ரயித்துப் பெற்றாலும் சிலகாலம் அநுபவித்து நிவ்ருத்தராவர்; ஆதலால், தன் திருவடிகளை ப்ராபித்தாரை ஒருநாளும் கைவிடாத எம்பெருமான் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள்; 'அவன் திருவடிகளை ப்ராபித்தாரைக் கைவிடானோ?' என்னில், —'திருவநந்தாழ்வானைக் கைவிடிலன்றோ திருவடிகளை ப்ராபித்தாரைக் கைவிடுவது' என்கிறார். ()

ஈடு ;— அவ ;— ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழெட்டுப் பாட்டாலே - ஐஹிகபோகம் அஸ்திர மென்றார் ; இதில், காயிக க்லேஶாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தபபலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத் ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது என்கிறார்.

படிமன்னுபல்கலன் பற்றோடறுத்தைம்புலன்வென்று *
செடிமன்னுகாயஞ்செற்றார்களு மாங்கவனையில்லார் *
குடிமன்னுமின்சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வார்கள்மீள்வில்லை ;
கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினே. (கூ)

ப;—அநந்தரம், இப்படி பார லௌகிகமான ஸ்வர்க்காதி லோகமும் நிலை நில்லாமையாலே, நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைக் கொடிகட்டிக்கொடுக்கும் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

படி—க்ஷேத்ரத்தையும்,
மன்னு—(கழற்றாமல்) என்றும்பூண்டு போந்த
பல்—பலவகைப்பட்ட
கலன்—ஆபரணங்களையும்
பற்றோடு—ஸங்கத்தோடேகூட
அறுத்து—விட்டு,
ஐம்புலன் — (விஷயாந்தரப்ரவணமான) இந்த்ரியங்களைந்தையும்
வென்று—(ஸ்வவஸமாம்படி)வென்று
செடி மன்னு—(தீர்க்ககாலம்தபஸ்ஸு பண்ணுகையாலே) தூறுமண்டிக்கிடக்கிற
காயம்—ஸரீரத்தை
செற்றார்களும் — (உபவாஸாதிகளாலே) ஒறுத்துப்போந்தவர்களும்
மன்னும்— (இந்தத்தப:பலமாய் கல்பாவஸாந) ஸ்தாயியான
குடி—குடியிருப்பையுடைத்தாய்
இன்—ஸுகோத்தரமான
சுவர்க்கம்—ஸ்வர்க்கத்தை
எய்தியும் — பெற்றார்களேயாகிலும், (அந்தபோகஸ்த்தைர்யத்துக்கு உறுப்பாக)
அவனை—(பலப்ரதனான) அவனை
ஆங்கு—அங்குமிருந்து
இல்லார்—ஆஸ்ரயிக்கையில்லாதவர்கள்
மீள்வர்கள் — நிவ்ருத்தராய்ப் போவர்கள்;
மீள்வில்லை — நிவ்ருத்தியில்லாத பலமுண்டாகைக்கு
கொடி—த்வஜத்திலே
மன்னு—நித்யஸந்நிதிபண்ணும்
புள்—பெரியதிருவடியை
உடை—உடைய
அண்ணல்—ஸர்வேஸ்வரனுடைய
கழல்கள்—திருவடிகளை
குறுமின்—கிட்டப்பாருங்கோள்.
படிமன்னு என்று—ஸரீரத்தோடு பொருந்தின என்றுமாம்.

ஆறு ;—இப்படி ஐஹிகமான ஐஸ்வர்யம் அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமா யிருந்ததாகில், ஸ்வர்க்காத் யைஸ்வர்யத்தை ப்ராப்யமாகப் பற்றினாலோ? என்னில், ஸ்வர்க்காத்யைஸ்வர்ய வாஞ்சையாலே ஐஹிக விஷயஸங்க பரித்யாக பூர்வகமாக இந்த்ரியங்களை ஜயித்து ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி விரோதி ஸரீரத்தைப் பரித்யஜித்தவர்களுக்கும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியாதொழியில், அந்த ஸ்வர்க்காத் யைஸ்வர்யம் ஸித்தியாது; ததாஸ்ரயணத்தாலே ஸித்தித்தாலும் அஸ்த்திரம்; ஆதலால், இப்படி அல்பாஸ்த்திரத்வ பஹுளதுக்கத்வ அநர்த்த

ஹேதுக்வாத்யநேக தோஷதூஷிதமான இந்த ஐஶ்வர்யத்தை விட்டு, பெரிய திருவடியைக் கைவிடினும் ஸ்வாஶ்ரிதரை ஒருநாளும் ஒருதஶையிலும் கைவிடாத எம்பெருமான் திருவடிகளையே பரம ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் என்கிறார். (கூ)

ஈடு;—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. பூமியில் ஐஶ்வர்யம், ஸ்வர்க்கா நுபவம் இவை நிலைநில்லா வென்றார் கீழ்; இவைபோலன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமே யென்னில்;—கீழ்ச்சொன்னத்தைக் குறித்து ஒருநன்மை யுண்டேயாகிலும் பகவதா நந்தத்தைப்பற்ற இது ஏகதேஶமா யிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு, அவனைப்பற்றப் பாருங்கோ ளென்கிறார்.

குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட *
இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கு மப்பயனில்லையேல் *
சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்வீடில்லை *
மறுகலிலீசனைப்பற்றி விடாவிடில்வீடஃதே. (கO)

ப;—அநந்தரம், இப்படி அஸ்திரமன்றியே ஸ்திரமான கைவல்யமும் பரம புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப் பசையற்றிருக்கையால் நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வர பகவத் ப்ராப்தியே அதிஶயித புருஷார்த்தமென்கிறார்

குறுக—(விஷயாந்தரங்களில் அகலப் போகாதபடி ப்ரத்யக் விஷயத்திலே) ஆஸந்நமாக

உணர்வத்தொடு—ஜ்ஞாநைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவோடேகூடி

மிகநோக்கி — (தர்ஶந ஸமாநாகாரமாம்படி) மிக அநுஸந்தித்து

எல்லாம்—(ஆத்மவ்யதிரிக்த) ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும்

விட்ட—விட்டவனாய்

இறுகல்—ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த

இறப்பு—மோக்ஷத்தை

என்னும் — புருஷார்த்தமென்றிருக்கும்

ஞானிக்கும்—ஜ்ஞாநிக்கும்

அப்பயன் — (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநரூபமான ஸர்வேஶ்வரனை) உபாயமாகப்பற்றுகை

இல்லையேல்—இல்லையாகில்

சிறுக—அபக்ருஷ்டபுருஷார்த்தங்களை

நினைவது—ஸ்மரிக்கைக்கடியான

ஓர்பாசம்—ஸங்கம்

உண்டாம்—உண்டாம்.

பின்னும்—அதுக்குமேலே

வீடு—(ஆத்மப்ராப்திரூபமான) மோக்ஷமும்

இல்லை—ஸித்தியாது; (ஆனபின்பு)

மறுகல் இல் — ஸ்வபாவ பேதாதிரூப ஸம்ஸ்தஹேய ப்ரதி படனுய்	பற்றி — (ப்ராப்யத்வேநவும் ப்ராபகத்வேநவும்) ஸமாஶ்ரயித்து
ஈசனை—(ஸ்வாபாவிக) ஸமஸ்தநியந்த்ருத்வாதி ஸமஸ்த கல்யாண குணுத்மகனை ஸ்வாமியை	விடாவிடில் — (அதிகார்யந்தரங்களைப் போலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு) அகலாதொழியில்
	அலீகே—அதுவே
	வீடு—பரமபுருஷார்த்தம்.

இறுகல்-ஸங்கோசமும், சிக்கெனவும்; மறுகல்-ஸ்வபாவபேதம். (கo)

ஆறு;—அஸ்திரத்வாதி தோஷாஸம்பிந்நமான கைவல்யத்தை ப்ராப்யமாகப் பற்றிலோ? என்னில்; - ப்ராக்ருதவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஜ்ஞாந யோகநிஷ்டனுனவனுக்கும் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்தாலல்லது ஆத்மாவலோகந விரோதிகர்மம் போகாது; பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகநம் பிறப்பது; பிறந்தாலும் அந்திமதஶையிலே பகவதநுஸந்தாநம்பண்ணி ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்காதொழியில் பின்னை ஆத்மயாதாத்ம் யாவிர்ப்பாவலக்ஷணமோக்ஷம் ஸித்தியாது; முக்யமான மோக்ஷமாகிறதும் அந்த பகவத் கைங்கர்யமே; இப்படி கைவல்யோபாயதயா பகவத் ஸமாஶ்ரயணம் பண்ண வேண்டுகையாலும், பகவத் கைங்கர்யந் தானே பரமமோக்ஷமாகையாலும், அந்த பகவத் கைங்கர்யாபேக்ஷயா அத்யல்பஸுகமான கைவல்யத்தை விட்டுப் பகவத் கைங்கர்யத்தையே பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் என்கிறார். (கo)

ஈடு ; — நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி பத்தும் கற்றார், ஐஶ்வர்யாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத் கைங்கர்யைகபோகராவ ரென்கிறார்.

அலீகேஉய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல் *
கொய்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல் *
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவைபத்தும் *
அலீகாமல்கற்பவராழ்துயர்போயுய்யற்பாலரே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

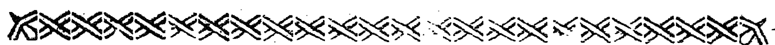
ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக துঃக்கநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக	ஆயிரம்—ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாம்
புகும்—கிட்டும்	சீர்த் தொடை — சீருந் தொடையுமுடைய
ஆறு—உபாயம்	பாடல்—பாடலான திருவாய்மொழியில்
அஃதே — அதுவே,	இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
என்று—என்று (அறுதியிட்டு)	அஃகாமல்—நழுவாதபடி
கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய	கற்பவர்—கற்பவர்
கழல்கள்மேல்— திருவடிகளின்மேலே	ஆழ் — (ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களிலே) ஆழங்காற்பட்டுவரும்
கொய் —கொய்யப்படும்	துயர்—துঃகம்
பூ—புஷ்பஸம்ருத்தியையுடைத்தான	போய்—போய்
பொழில்—பொழிலையுடைத்தான	உய்யற்பாலர்—(பகவத்பக்திரூபமான) ஆத்மோஜ்ஜீவந ப்ரகாரத்திலே யாவர்கள்.
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	
சடகோபன்—ஆழ்வார்	
குற்றேவல்கள்—அந்தரங்கமான கைங்கர்ய ரூபங்களாக	
செய்—செய்த	
கோலம்—அலங்காரபூர்ணமாய்	

இது - கலித்துறை. (கக)

ஆறு;—ஆழ்வார் ஸர்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக எம்பெருமானைப் பாடின இத்திருவாய்மொழியைத் தப்பாமல் கற்பார் நிரஸ்தாகில துঃக்கராய்க்கொண்டு பகவத் கைங்கர்ய மஹாரஸத்தைப் பெறுவார் என்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி நாலாம்பத்து
முதற்றிருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்
முற்றுப்பெற்றன.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி — பாலனாய் ப்ரவேசம்

ஆறு ;—(பாலனாய்) இப்படி பரமப்ராப்யபூதனான எம்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாத நிரவதிகவ்யஸநத்தாலே தாம் அலற்றுகிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். *

ப ;—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில் ; கீழ் - இதரபுருஷார்த்தங்களுடைய அபகர்ஷோபதேச பூர்வகமாக ஈச்வரனுடைய பரமப்ராப்யத்வத்தை உபதேசிக்கையாலே, ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே பஹுவித ஸஹஜ போக்யாகாரயுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய விப்ரக்ருஷ்டாபதாநங்களில் போகாபிநிவேசயுக்தராய் ; அவனுடைய வடதளசாயித்வத்தையும், கோபிகாலீலா ஸங்கித்வத்தையும், த்ரைவிக்ரமப்ரகாரத்தையும், பரத்வவைபவத்தையும், ஸப்தருஷபநிரஸநத்தையும், ஸ்ரீவராஹப்ராதுர்ப்பாவத்தையும், அம்ருதமதநவ்ருத்தாந்தத்தையும், லங்காநிரஸநத்தையும், அஸாதாரண சிஹ்நங்களையும், ஆபரணசோபையையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே போக்யதாஸூசகமான திருத்துழாய் விஷயமாகத் தமக்குப் பிறந்த ஆதர விசேஷத்தைப் பரிவர் பார்ச்வஸ்தர்க்குச் சொல்லுகிற பாசுரத்தை, விச்லிஷ்டையான நாயகியினுடைய ஆர்த்த்யதிசயங்கண்டநற்றாயானவள் வினவினார்க்கு உரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு ;—ராமவிரஹத்தில் திருவயோத்யையிலுள்ளார் கூப்பிட்டாற்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார் - * முடியானேயில் ; இக்கூப்பீட்டை அல்லாதார் க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிற படியைக் கண்டு, 'இது இவ்விஷயத்திலே யாகப் பெற்றதில்லையே!' என்று நொந்து, நாம் முந்துற முன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப்பெற்றோமிறே' என்று உகந்தார், * சொன்னால் விரோதத்தில் ; 'அவ்வளவேயோ ? பகவதர்ஹகரணனாகவும் பெற்றோம்' என்றார் - * சன்மம் பலபலவில் ; அல்லாதார், தந்தாமுடைய காணங்களைப் பாழே போக்குகைக்கு அடியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு, அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வேச்வரன் பரமப்ராப்யனாயிருக்கிற படி

யையும் உபதேசித்து, 'அவற்றைவிட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்' என்றார் - * ஒருநாயகத்தில். ப்ரஸங்காத், "இவ்வொருநாயகம் அருளிச்செய்தவரே கிடிகோள் * சூழ்விசும்பணிமுகிலும் அருளிச் செய்தார்; இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங் கோள்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். அதாவது - "இது ப்ரத் யக்ஷிக்கிறப்போலே இஶ்ஶரீர ஸமநந்தரம் அதுவும் காணவன்றே நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனைநாள்" என்று.

ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் - இப்படி பரோபதேசம் பண்ணின விது ஸம்ஸாரிகள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, அந் தாலும் தமக்கு பகவத் விஷயத்திலே விடாய் பிறந்தபடி சொல்லு கிறார் - இதில்; அதாவது - இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாநு ஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத் வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்திறே, 'அவனைப் பற்றுங்கோள், இதர விஷயங்களை விடுங்கோள்' என் கிறது; அது அவர்களுக்கு உடலன்றிக்கே தமக்கு வைஶத்யம் பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமாளைப் பற்றுகைக்கு உடலானாற்போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஹிரண் யனுக்குச்சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலேபடாதே தனக்கு பகவத் பக்தி மிகுகைக்கு உடலானாற்போலேயும்; * வீடுமின் முற்றத்தி லும் * சொன்னால் விரோதத்திலும் * ஒருநாயகத்திலும் - பிறரைக் குறித்துச்சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் ஶதஶாகமாகப் பணைத் துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன் பக்கலிலே அபிநிவேஶம் ஶதஶாகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று.

இவர்களுக்குக் களையாவது - பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களும், அஸேவ்ய ஸேவைபண்ணித் திரிகையும், 'ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்' என்றிருக்கையும்; சங்காயமாவது - பயிர்தன்னிலே யுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே பிரதிபாஸித்து அச்சங் காயம் வாரிப்பொகடாதபோது நெல் பதர்க்கும் படியாயிருப்ப தொன்று; அப்படியே கைவல்யமும். இவ்வபிநிவேஶமும் இப்படிச் செல்லா நிற்கச்செய்தே முன்பு * முடியானேயிற் பிறந்த விடாய்

ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க் கிடந்தது; அந்தவிடாய் தலையெடுத்து, 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் தத்தத் தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்' என்னும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்த விடாய்தான் அவஸ்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது.

அவ்வவஸ்தாந்தரந்தான் - ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி தசையாய் - பிராட்டி தான் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க, அவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணு மென்னா நின்றாள்' என்கிற பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக்கண்ட பீமஸேநன், (க) "[illegible] - ஸாகரம் தர்த்து முத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத் । த்ரஷ்டுமிச்சாமி" என்று நீ முன்பு கடல்கடந்த வடிவை நான் இப்போது காணவேணு மென்றானிறே, 'இவன் சக்திமான்' என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவளும் பகவச் சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும், தன் சாபலாதிசயத்தாலேயும், அவாவின் மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள். *

ஈடு ;—அவ ;—முதற்பாட்டு; வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள்.

பாலனாயேழுலகுண்டுபரிவின்றி *
ஆலிலையன்னவசஞ்செய்யு மண்ணலார் *
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால் * வல்வினையேன்மடவல்லியே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், வடதளசாயி திருவடிகளில் திருத்துழாயைப் பெறவேணுமென்று ப்ரமியாநின்றாள் என்கிறாள்.

(க) பாரத உத்யோக.

பாலனாய் — அதிபால்யமான வடிவை யுடையனாய்
ஏழ் உலகு—ஸமஸ்தலோகங்களையும்
உண்டு—அமுதுசெய்து, அத்தால்
பரிவு இன்றி—ஒருமிறுக்கு இன்றியே
ஆலிலை—ஆலந்தளிர்மேலே
அன்னவசஞ்செய்யும் — உண்டதுக்கு ஈடாகக் கிடக்கும்
அண்ணலார்—ஸ்வாமியானவருடைய
தாளிணைமேல்—திருவடிகளிரண்டின் மேலே
அணி—('இவ்வபதானத்துக்குத்தோற்று அன்புடைய ஸூரிகள்) சாத்தின
தண்—குளிர்ந்த
அம்—செவ்வியையுடைய
துழாய் — திருத்துழாயை (ப்பெற வேணும்)
என்றே—என்றே
மாலும் —('அதீதகாலத்திலது இப்போது கிட்டாது') என்றறியாதே ப்ரமியாநின்றாள்;
வல்வினையேன் — இக்கலக்கம் காண்கைக்கு அடியான பாபத்தை யுடையளான என்னுடைய
மடம்—பற்றிற்றுவிடாத துவட்சியை யுடையளாய்
வல்லி — உபக்நாபேக்ஷமான கொடி போலே யிருக்கிற இவள்.

அகடிதங்களை கடிப்பிக்கும் ஸர்வ ஶக்திக்குச் செய்ய வொண்ணாததில்லை யென்றிருக்கை.

"காலிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்" என்றுபாடம்சொல்லுவாருமுளர். (௧)

ஆறு ;—எம்பெருமான் ஒருபிள்ளையாய்ப் பிள்ளைத்தனத்தாலே முன்பு காணப்படுகிற இந்த ஏழுலகங்களையும் உண்டு அதனால் ஓர் அநிஷ்டகந்தமின்றியே ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினபோது அவன் திருவடிகளிலே யணிந்த திருத்துழாயை இக்காலத்திலே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றாள்; இப்படி ஸர்வ ஶக்தியான எம்பெருமான் தன்னாலும் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாத ஒன்றை இவள் ஆசைப்படுகிறது என்னுடைய பாபமிறே என்று இவளுடைய திருத்தாயார் அலற்றுகிறாள். (௧)

ஈடு ;—அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. 'ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரளயாபத்திலே தன் விபூதிரக்ஷணம் பண்ணினானாகில், அது உன் பேற்றுக்கு உடலாமோ?' என்ன, 'அது உடலன்றாகில் தவிருகிறேன், என்பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவின விடத்திலே எனக்கு உதவத் தட்டு என்?' என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

வல்லிசேர் நுண்ணிடை யாய்ச்சியர் தம்மொடும் *
கொல்லைமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர் *
நல்லடிமேலணி நாறுதுழாயென்றே
சொல்லுமால் * சூழ்வினையாட்டியேன் பாவையே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், திருக்குரவை கோத்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை எப்போதும் பிதற்றிடா நின்றாள் என்கிறாள்.

வல்லி—வல்லியோடு
சேர்—ஒத்த
நுண்—நுண்ணிய
இடை—இடையையுடைய
ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்—ஆய்ச்சியர் தங்களோடு ஒருகோவையாக (அவர்கள் வரம்பழியும்படி)
கொல்லைமை—அமர்யாதமான வ்யாபாரத்தை
செய்து—பண்ணி
குரவை—குரவையை
பிணைந்தவர்—கோத்தவருடைய
நல் — (ந்ருத்தத்துக்கிடாக மிதிக்கிற) அழகிய
அடிமேல்—திருவடிகளிலே
அணி—அணியப்பட்ட
நாறு—பரிமளோத்தரமான
துழாய் என்றே—திருத்துழாயென்றே
சொல்லும்—சொல்லாநின்றாள் ;
சூழ் — (இவளை இப்படி காணும்படி தப்பாமல்) சூழ்ந்த
வினையாட்டியேன்—பாபத்தை யுடைய என்
பாவை—பெண்பிள்ளையானவள். (உ)

ஆறு ;—(வல்லிசேர்) தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குணாவிஷ்காரத்தாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளை வாயடித்துத் தம் திருவடிகளிலே வந்துவிழும்படி வசீகரித்து அவர்களோடே திருக்குரவை கோத்தருளின வண்டுவரைப் பெருமானுடைய அவ்வழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த நாறுதுழாயை ஆசைப்படுகிறாள் என்கிறாள். (உ)

ஈடு ;— அவ ;—மூன்றாம்பாட்டு. ஒருவருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒருநாட்டுக்காக உதவினவன் பக்கலுள்ளது பெறத்தட்டு ஏன் ? என்னுநின்றாள் என்கிறாள்.

பாவியல்வேத நன்மாலைபலகொண்டு *
தேவர்கள்மாமுனிவ ரிறைஞ்சநின்ற *
சேவடிமேலணி செம்பொன்துழாயென்றே
கூவுமால் * கோள்வினையாட்டியேன்கோதையே. (ங)

ப ;—அநந்தரம், ஸர்வலோகமும் ஸ்துதிக்கும்படியான த்ரிவிக்ரமன் திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் சொல்லி அழையாநின்றாள் என்கிறாள்.

பா—சந்தஸ்ஸிலே
இயல்—வர்த்திப்பதான
வேதம்—வேதஸமூஹங்களையும்
நல்—திவ்யமாய்
பல—பலவகைப்பட்ட
மாலை—மாலைகளையும்
கொண்டு—கொண்டு,(க) "ஸமிதெ ஸதாரணார்த் ஸங்கைஸ் ஸமாராணம்" என்கிறபடியே)
தேவர்கள்—தேவர்களும்
மா முனிவர் — ப்ரஸாத்யரான ஸநகாதி முனிகளும்
இறைஞ்ச—ஆராதிக்கும்படி
நின்ற—(லோகத்தையளந்து) நின்ற
சே அடிமேல்—சிவந்த திருவடிகளின் மேலே
அணி—(அவர்கள்) அணிந்த
செம்—சிவந்த
பொன் — பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான
துழாயென்றே — திருத்துழாயைச் சொல்லியே
கூவுர்—கூப்பிடாநின்றாள்,
கோள் வினை யாட்டியேன் — ப்ரபலமான பாபத்தையுடையேனனென்னுடைய
கோதை—பூமாலைபோலே யிருக்கிறவள். மாலையை யுடையவளாகவுமாம்.
கோள்—மிடுக்கு கூவுதல் - அழைத்தலாய் கூப்பிடுதல். (௩)

ஆறு ;—(பாவியல்.) ஸாதுபதவிரசிதமாய் அதிமங்களமாய் அஸங்க்யேயமாயிருந்த வேதங்களாகிற மாலைகளைக்கொண்டு சதுர்முகாதி தேவர்களும் ஸநகாதிமுநிகளும் இறைஞ்சும்படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனுடைய அழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த செம்பொற்றுழா யென்று இவள் கூப்பிடா நிற்கும் என்கிறாள். (௩)

ஈடு ; — அவ ;—நாலாம்பாட்டு. பெருக்காறு வற்றினாற்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ்வித்துப்போன அவதாரத்தி லுள்ளத்தை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்? என்ன, அது தவிருகிறது, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற பரமபத நிலயன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டென்? என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

கோதில்வண்புகழ் கொண்டுசமயிகள் *
பேதங்கள்சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பரன் *
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதுமால் * ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே. (௪)

(க) வி-த;மாங்களய ஸ்தவம்.

ப ;—அநந்தரம், ஸௌரிபோக்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் சொல்லிப் பாராயணம் பண்ணாநின்றாள் என்கிறாள்.

கோது — (ஸ்வோத்கர்ஷார்த்தமாகிற) கோது	பிரான்—மஹோபகாரகனான
இல—இன்றியே (பரார்த்தமாயே அநுபாவ்யமா)யிருக்கிற	பரன்—ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய
வண்—விலக்ஷணமான	பாதங்கள்மேல்—திருவடிகளிலே
புகழ்—குணங்களை	அணி — (குணவித்தரான ஸூரிகள்) சாத்தின
கொண்டு—கொண்டு	பை—பசுத்து
சமயிகள்—ஶீலாதிகளாயும் ஸௌர்யாதிகளாயும் ஆநந்தாதிகளாயுமிருக்கிற குணங்களிலே தனித்தனியே வ்யவஸ்திதராய்	பொன்—நன்றான
பேதங்கள் — (தத்தத் குணோத்கர்ஷ) பேதங்களை	துழாயென்றே—திருத்துழாயென்றே
சொல்லி—சொல்லி	ஓதும் — (எப்போதும்) சொல்லாநின்றாள்,
பிதற்றும்—(ஸரஸமான) அக்ரமோக்திகளைப் பண்ணும்படி இவர்களை அநுபவிப்பிக்கிற	ஊழ்வினையேன் — அநாதிஸித்தமான மஹாபாபத்தையுடையேனானஎன்னுடைய
	தடம்—சுற்றுடைத்தான
	தோளி—தோளையுடையவள்.
	ஊழ்வினை—பழவினை. ௪)

அரு ;- (கோதில.) - ஒரொரு குணவிஶேஷத்தை அநுபவித்தால், "இந்தக்குணமல்லது மற்றொன்று அறியேன்" என்று அந்தக்குணத்துக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கும் திவ்ய புருஷர்களாலே, இதராநுபூதகுணங்களைக் காட்டில் ஸ்வாநுபூதகுணத்துக்கு வைலக்ஷண்யத்தை விவஶராய்க்கொண்டு பரஸ்பரம்சொல்லிப் பிதற்றப்படுகிற எம்பெருமானுடைய பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன் துழாயிலே யுள்ள ஆசையாலே அத்துழாயென்றே இவள் பலகாலும் அலற்றும் என்கிறாள். (௪)

ஈடு ;—அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. 'ஸர்வஸ்மாத்பரனுப் பரமபத நிலயனுய் அப்ராப்யனு யிருக்கிறவன திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ?' என்ன, 'ஆனால், இங்கே என்னோட்டையா ளொருத்திக்காகத் தன்னைப்பேணாதே எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என் ? என்னாநின்றாள்' என்கிறாள்.

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டெருதேழ்தழீ இக்
கோளியார்*கோவலனார் குடக்கூத்தனார் *
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
நாளுநாள் * நைகின்றதால் என்தன்மாதரே. (ரு)

ப ;—அநந்தரம், எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயைச்சொல்லி பரிதிலையாகா நின்றாள் என்கிறாள்.

தோளி—(அவன் விரும்பும்படியான) தோளையுடையளாய்	குடக்கூத்தனார் — குடக்கூத்தாலே மநோஹர சேஷ்டித ரானவருடைய
சேர்—(ஸ்ரீலாதிகளால் அவனுக்கு) ஸத்ருசையான	தாளிணைமேல்—திருவடிகளிரண்டின் மேலே
பின்னைபொருட்டு—நப்பின்னைக்காக	அணி — (அந்த வீராபதாநத்துக்குத் தோற்று அவர்கள்) இட்ட
எருதுஏழ்—எருது ஏழையும்	தண்—குளிர்ந்து
தழீஇக்கோளியார் — (ஒருகாலே) தழுவிக்கொள்ளும் ஸ்வபாவராய்	அம்—அழகிய
கோவலனார் — (அவர்களுக்கு அநுரூபமான) கோபதலத்தை யுடையராய்	துழாயென்றே—திருத்துழாயென்றே
	நாளும்நாள்—நாடோறும் நாடோறும்
	என்தன் மாதர்—என்பெண்பிள்ளை
	நைகின்றது—நைகிறது. (ரு)

ஆறு ;—(தோளிசேர்.) - தன் திருத்தோளி னழகாலே வண்டுவரைப் பெருமாளிலும் அதிகதரையாய் மற்றுமுள்ள தன்னுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தினால் அவனோடு ஸத்ருசையா யிருந்த நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணருகைக்காக எருதேழ் தழுவிக்கொண்டு ஆஸ்ரிதஜந நயநஸம்ருத்யர்த்தமாகக் குடக்கூத்தாடியருளின வண்துவரைப் பெருமானுடைய தாளிணைமேல் அணி தண்ணந்துழா யென்றே நாளும்நாள் நைகின்றதால் என்தன் மாதர் என்கிறாள். (ரு)

ஈடு ;—அவ ;—ஆறும்பாட்டு. மணிச்சுழியாடல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாற்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னை யழிய மாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

மாதர்மாமண்மடந்தைபொருட்டேனமாய் *
ஆதியங்காலத்தகலிடங்கீண்டவர் *
பாதங்கள்மேலணிபைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதுமால் * எய்தினளென்தன்மடந்தையே. (௬)

ப ;—அநந்தரம், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு உதவின ஸ்ரீ வராஹநாயனார் திருவடிகளில் திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லும்படி இவள் பிச்சேறினாள் என்கிறாள்.

மாதர்—நாரீணாமுத்தமையாய்
மா—ஶ்லாக்யையான
மண்மடந்தைபொருட்டு — ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்காக
ஏனம் ஆய் — (நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத) வராஹவேஷத்தை யுடையனாய்
ஆதி—கல்பாதியாய்
அம் — (ப்ராதுர்ப்பாவ யோக்யதையாகிற) நன்மையையுடைய
காலத்து—காலத்திலே
அகல் இடம்—விஸ்தீர்ணையான ப்ருதிவியை
கீண்டவர்—(அண்டத்தினின்றும்) ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்துக்கொண்டுஏறினவருடைய
பாதங்கள்மேல் — திருவடிகளின் மேலே
அணி—(ஸநகாதிகள் சாத்தின
பை—பசுத்த
பொன்—தர்ஶநீயமான
துழாய்என்றே—திருத்துழாயென்றே
ஓதும் — (எப்போதும்) சொல்லும்படியான
மால்—ப்ரமத்தை
எய்தினள்—அடைந்தாள்,
என்தன் மடந்தை — என் விலக்ஷணமான மடப்பத்தையுடையவள்.

ஆறு ;—(மாதர்) நிரதிஶய ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்யாதி கல்யாணகுண மஹோதகதியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகப் போய்க் கல்பத்தினுடைய ஆதிகாலத்திலே அதிரமணீய திவ்ய வராஹரூபனாய்த் தன்னுடைய திவ்ய தம்ஷ்ட்ரையாலே ப்ரளயஸமயத்தில் ரஸாதலஸ்தமான பூமண்டலத்தை இடந்தெடுத்தருளினவன் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே ஓதும் மாலெய்தினள் என்தன்மடந்தை என்கிறாள். (௬)

ஈடு ;—அவ ;—ஏழாம்பாட்டு அம்ருதமதநதஶையிலே பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

மடந்தையை வண்கமலத் திருமாதினைத் *
தடங்கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர் தாளின்மேல் *
வடங்கொள் பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
மடங்குமால் * வாணுதலீரென்மடக்கொம்பே. (எ)

ப;—அநந்தரம், அர்ருதமதநதைபையிலே பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய் நிமித்தமாக இவள் துவளா நின்றாள் என்கிறாள்.

மடந்தையை — (நித்யாநுபாவ்யமான) மடந்தைப்பருவத்தை யுடையளாய்
வண்—(க) "விகாஸிகமலே ஸ்திதா - விகாஸிகமலேஸ்திதா" என்கிறபடியே தர்ஸநீயமான
கமலம் — தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாய்
திரு—(க)"ஸ்ரீர்தேவீ - ஸ்ரீர்தேவீ" என்கிறபடியே) திருநாமத்தை யுடையளாய்
மாதினை --"ஸௌந்தர்யாதிபி ஸ்புரத்காந்திமதீ" என்கிறபடியே) மாதுமையாலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவளை
தடம் கொள்—பரப்பை உடைத்தாய்
தார்—(ஈஸ்வரத்வஸூசகமான) மாலையையுடைய
மார்பினில்—திருமார்பிலே
வைத்தவர்–(உ)"யயௌவக்ஷஸ்தலம் - யயௌவக்ஷஸ்தலம்" என்கிறபடியே அவளே றும்படி) வைத்தருளினவருடைய
தாளின்மேல்—திருவடிகளில் (தத்காலவர்த்திகளான தேவர்கள் சாத்தின)
வடம்—தொடையை
கொள்—உடைத்தாய்
பூ—தர்ஸநீயமாய்
தண்—குளிர்ந்த
அம்—செவ்விய
துழாய்மலர்க்கு—திருத்துழாய்ப்பூந்தாருக்கு
வாள் நுதலீர்—உஜ்ஜ்வலமான நெற்றியையுடையவர்களே !
என்—எனக்கு
மடம்—பவ்யையாய்
கொம்பு—வஞ்சிக்கொம்புபோலே தர்ஸநீயையான
இவள்—இவள்
மடங்கும்—(அவஸந்நையாய்ச்) சுருளா நின்றாள்
உங்களைப்போலே இவளையும் உஜ்ஜ்வலாவயவையாகக் காணவல்லேனே என்று கருத்து.
வடங்கொள்கை--தழைத்தலாகவுமாம்.

(க) வி-பு-க-கூ-கoo. (உ) வி.பு க-கூ-கoரு.

ஆறு ;—(மடந்தையை.) ஸர்வலோகேஶ்வரியாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யநவதிககுணகணவிபூஷிதையாயிருந்த பெரிய பிராட்டியை, அதிவிஶாலமாய் அதிபரிமள துளஸீவிலஸிதமான திருமார்பில் வைத்தவர் தாளின்மேல் வடங்கொள்பூந் தண்ணந் துழாய்மலரை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே முடிந்தாளென்று அலற்றுகிறாள். (எ)

ஈடு ;—அவ ;—எட்டாம்பாட்டு, ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

கொம்புபோல்சீதை பொருட்டிலங்கைநகர் *
அம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணைமேலணி *
வம்பவிழ்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
நம்புமால் * நானிதற்கென்செய்கேன் நங்கைமீர்! (அ)

ப ;—அநந்தரம், ஜநகராஜன் திருமகளுக்காக லங்காதிஹநம்பண்ணின சக்ரவர்த்திதிருமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாய்க்கு விருப்பத்தையுடையளாகாநின்றாள் என்கிறாள்

கொம்புபோல்—வஞ்சிக்கொம்புபோலே அபிஜாதையாய்
சீதைபொருட்டு—(க) "ஸீதே[illegible] கேஷத்ரேஹலமுகக்ஷதே" என்கிறபடியே அயோநிஜையான ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்காக
இலங்கைநகர்—லங்காநகரத்திலே
அம்பு எரி—ஶராக்நியை
உய்த்தவர்—ப்ரவேஶிப்பித்தவருடைய
தாளிணைமேல்—திருவடிகளின்மேலே
அணி (உ) "ஸர்வாநுநாராயணோ தேவ: - பவாந்நாராயணோதேவ:" என்று ஸ்துதித்த ப்ரஹ்மாதிகள் சாத்தின
வம்பு அவிழ்—அபிநவபரிமளவிகாஸியாய்
தண்—குளிர்ந்து
அம்—அழகிய
துழாய்—திருத்துழாயினுடைய
மலர்க்கு—பூந்தாருக்கு
இவள்—இவள்
நம்பும்—விருப்பத்தையுடையளாகாநின்றாள்
நங்கைமீர்—பூர்ணைகளானவர்களே!
இதற்கு—இந்த அதீதவிஷயாபிநிவேஶத்துக்கு
நான்—நான்
என்செய்கேன்-எத்தைச் செய்வேன்?.

(க) ரா-ஸு-[illegible] கக கக. (உ) ரா யு [illegible]-கச.

அவன்தான் இன்னமும் அவதரித்து உபகரிக்குமதொழிய என்னுற் செய்யலாவதில்லையென்று கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(கொம்பு.) அவையெல்லாம் ஆசைப்படலாம் ; திவ்யாத்ம குணங்களாலும் திவ்ய ரூபகுணங்களாலும் பரமபுருஷ திவ்ய மஹிஷியாய் ஸர்வ மஹேஶ்வரியான பெரியபிராட்டியிலும் உத்க்ருஷ்டதமையாயிருந்த ஸ்ரீ ஜநகசக்ரவர்த்தி திருமகளுக்காக இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்த தயரதற்குமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவாருளரோ? இவள் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் ; நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர் ? என்று கூப்பிடுகிறாள். (அ)

ஈடு ;—அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. "அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணும்" என்று சொல்லப்புக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள்.

நங்கைமீர்நீருமோர் பெண்பெற்றுநல்கினீர் *
எங்ஙனேசொல்லுகேன் யான்பெற்றவேழையை *
சங்கென்னும்சக்கரமென்னும் துழாயென்னும் *
இங்ஙனேசொல்லுமிராப்பக லென்செய்கேன் ? (கூ)

ப ;—அநந்தரம், அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களை எப்போதும் சொல்லாநின்றாள் என்கிறாள்.

நங்கைமீர்—பரிபூர்ணைகளான
நீரும்—நீங்களும்
ஓர் பெண் – ஒரு பெண்ணை
பெற்று—பெற்று
நல்கினீர் — ஸ்நேஹித்துவளர்த்திகோள் ;
யான்—நான்
பெற்ற—பெற்ற
ஏழையை—சபலையான இவளை
எங்ஙனம்—எப்படி
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன் ? (ஆனமட்டும்சொல்லில்)
சங்கு என்னும்—(அவனுக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமான) சங்கென்பது
சக்கரமென்னும்—சக்கரமென்பது
துழாயென்னும்—(அவன் திருவடிகளில்) திருத்துழாயென்பதாய்க்கொண்டு
இராப்பகல்—அஹோராத்ர விபாகமில்லாதபடி
இங்ஙனே—இப்படி தனித்தனியே
சொல்லும் — சொல்லாநின்றாள் ;
என்செய்கேன்—இதற்கு ஏது செய்வேன் ?

ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து இவள் வாய்மூடும்படி பண்ணவோ? தாத்காலிக மான அஸாதாரண சிஹ்நத்தைச் சொல்லும்படி பலத்தையுண்டாக்கவோ? அவைதன்னை இப்போது ஸந்நிஹிதமாக்கவோ? ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று கருத்து. நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீரென்ற விடம் - இவ்வாழ்வா ருடைய ப்ரேமதசைக்கு அல்லாத ஆழ்வார்களுடைய ப்ரேமதசை ஒவ்வா தென்கிற பாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. (க)

ஆறு;—(நங்கைமீர்.) நங்கைமீர்! உங்களுடைய பெண்பிள்ளை களும் எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நைகளானவர்கள் இப்பாடுபட்டாரு முளரோ? இவள்பட் டது என்தான்? என்னில்,-எம்பெருமான் திருவாழியும் திருச்சங்க மும் ஏந்தியிருந்தருளும் அவ்வழகைக் காணவேணுமென்றும், மத் ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்ய ஸங்க்யேய திவ்யாவதார விஶிஷ்டனும் திவ்யக்ரீடா விஶிஷ்டனும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுமா யிருந்தவனு டைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைத் தத்தத்தசையிலே பெற வேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே, சங் கென்னும், சக்கரமென்னும், துழாயென்னும்; இங்ஙனே இராப் பகல் கூப்பிடாநிற்கும்; என்செய்கேன்? என்கிறாள். (க)

ஈடு;— அவ;—பத்தாம்பாட்டு. உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன் றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு என் உனக்கு? என்றவர்களைக்குறித்து நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகா நின்றாள் என்கிறாள்.

என்செய்கேனென்னுடைப்பேதை என்கோமளம் *
என்சொல்லுமென்வசமுமல்லள் நங்கைமீர் *
மின்செய்பூண்மார்பினன் கண்ணன்கழல்துழாய் *
பொன்செய்பூண்மென் முலைக்கென்று மெலியுமே. (கம)

ப;— அநந்தரம், எனக்குவிதேயையன்றியே க்ருஷ்ணனுடைய ஆபரண ஶோபையிலே அகப்பட்டு அவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய் தன் முலைக்கு அலங்காரமாகவேணுமென்று உடம்பு இளையாநின்றாள் என்கிறாள்.

நங்கைமீர்—நங்கைமீர்!
என்னுடை—என்னுடைய
பேதை — (ஹிதம்கேட்கும்பருவமல்லாத) பேதையாய்
என்கோமளம்—(ஹிதஞ்சொல்லப் பொறுக்கமாட்டாத) மார்த்தவத்தை யுடைய இவள்
என்சொல்லு:—என்சொல்லிலும்

என்வசமும்—என்நினைவிலும்
அல்லள்—வருகிறிலள் ;
என்செய்கேன் — (நான் இதற்குச் செய்வதுண்டோ) ? (இவள் அவஸ்த்தை இருந்தபடி !
மின்செய்—ஒளியையுடைத்தான
பூண்—கௌஸ்துபாத்யாபரணஶோபி [தமான
மார்பினன்—மார்பையுடைய
கண்ணன்—க்ருஷ்ணன்
கழல்—திருவடிகளில்
துழாய்—திருத்துழாயை
பொன்—(விரஹவைவர்ண்யமாகிற) பொன்னமையாலே
செய்—செய்யப்பட்ட
பூண்—ஆபரணஶோபையையுடைய
மெல்—(விஶ்லேஷாஸஹமாய்த்) துவண்ட
முலைக்கு—முலைக்கு (அலங்காரமாக வேணும்)
என்று—என்று ஆசைப்பட்டு
மெலியும்—(அது கிடையாமலே) க்ருஶரீரையாகாநின்றாள். (கo)

ஆறு ;—(என்செய்கேன்.) விவேகரஹிதையாய் விரஹவ்யஸநாஸஹிஷ்ணுவாயிருந்த என்னுடைய பெண்பிள்ளை என்சொல்லும் என்வசமுமல்லள் ; நங்கைமீர் ! நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய மௌக்திகஹாராதி திவ்யபூஷண பூஷித வக்ஷஸ்தலனாயிருந்த வண்டுவரைப் பெருமாள் திருவடிகளில் திருத்துழாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷார்த்தம் மங்களமான பூஷணங்களாலே அலங்க்ருதமான தன்னுடைய மென்முலைக்கென்று மெலியாநிற்கும் ; என்செய்கேன் ? என்று அலற்றுகிறாள். (௰)

ஈடு ;—அவ ;—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருஶராவர் என்கிறார்.

மெலியும்நோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன்கழல்கள்மேல் *
மலிபுகழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் *
ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்தும் வல்லவர் *
மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்,

மெலியும்—இப்படி ஸ்திதிலராகைக்கு அடியான	ஒலி—கொண்டாடப்பட்ட
நோய்—விரஹவ்யதையை	புகழ்-குணபௌஷ்கல்யத்தையுடைத்தான
தீர்க்கும்—போக்கும்	ஆயிரத்து—ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்
ம்—ஆஸ்ரிதஸுலபனை	இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
ண்ணன்—க்ருஷ்ணன்	வல்லவர்—(பாவயுக்தமாக அப்யஸிக்க) வல்லவர்கள்
மூல்கள்மேல்-திருவடிகள் விஷயமாக	மலி—அபிவ்ருத்தமான
லி—(விப்ரக்ருஷ்டாநுபவத்திலும் அபிநிவிஷ்டரென்னும்படி) வளர்ந்த	புகழ்—பகவதநுபவப்ரதையையுடைய
புகழ்—புகழையுடையராய்	வானவர்க்கு—ஸூரிகளுக்கு
வண்—ஸ்லாக்யமான	நல்—ஸ்லாக்யராய்க்கொண்டு
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	கோவை ஆவர்—ஒருகோவையாவர்கள்
சடகோபன்—ஆழ்வார்	இது—கலிவிருத்தம் (கக)
சொல்—அருளிச்செய்த	

ஆறு ;—(மெலியும்.) இப்படி தன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நனை என்னுடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளின வண்துவரைப்பெருமாள் திருவடிகளிலே, தச்சேஷத்தைகரஸித்வ மஹாயஸஸ்ஸையுடையனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர் அயர்வறும் அமரர்களுடைய திவ்யபரிஷத்துக்கு ஒருபூஷணமாவர் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நான்காம் பத்து

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள் ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(கோவைவாயாள்.) இப்படி அவஸந்நரான தம்முடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி தம்மோடே கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணாநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே அந்த ப்ரணயித்வத்தைப் பேசுகிறார். *

ப ;—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் - இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரன் இவருடைய அபிநிவேஸஹேதுவான அநுராக விஸேஷத்தைக்கண்டு அவனும் இவர்பக்கலிலே அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாம்படி அநுரக்தனாம்படியை அநுஸந்தித்த இவர், அவனுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தத்தையும், ஸர்வாத்மபாவாதியால் வந்த நாராயணத்வத்தையும், அநுகூலஸத்ரு நிரஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும், ஸௌஸீல்யாதி குணயோகத்தையும், ரக்ஷணோபகாரணத்தையையும், அநந்யார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையும், ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், பாரமார்த்திகபாதவௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணங்காராதிகளோபாதி தனக்கு அதிஸயித போக்யமாம்படி விரும்பின ப்ரணயித்வத்தை அருளிச்செய்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

ஈடு ;—எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலுமுண்டான அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விடாய்ப்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, இவரும் எல்லாம்பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்.

ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாலனை பேழலகு-இத்திருவாய்மொழி. இது தனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம்முதலிகள் ; எம்பார், “ அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத்தரவேணும், என்று அழுதப்ராஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அழுகையை ஆற்றுவாரைப் போலே, வேறொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார் ” என்று அருளிச்செய்வர். திருமலைநம்பி, ‘ ஒரு

வன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானாகத் தலை துலுக்கினால், பெற்றானைப் பின்பு பின்னிலிழவு தோன்றும்படி பன்று இருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படி செய்கிறோம்' என்னக் கீழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்'' என்று;

ஸ்ரீகௌஸல்யையார், 'பெருமாள் வநத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது "ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; கூடப்போமித்தனை" என்ன, "ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்மஹாநிகிடீர்" என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாஶாஸநம்பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் (க) "மாஶுச:" என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அர்ஜுநன் (உ) "ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:" என்று தரித்தானிறே.

பட்டர், "காலத்ரயத்திலுள்ளத்தையும் இப்போதே பெறவிடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்ரத்தை வேணுமென்று தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே அநுபவயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக்கொடுக்க அநுபவிக்கிறார்" என்று அருளிச்செய்வர்.

ஈடு;—முதற்பாட்டில் - நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்கு ப்ரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர்கள்பக்கலிலே யிருக்குமிருப்பை என்பக்கலிலே யிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய்விட்டது என்கிறார். அன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிற விடங்களில் அவ்வவஸமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமைசெய்யப்பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனே யிருக்கவும் என்ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே! என்கிறாராதல்.

கோவைவாயாள்பொருட்டேற்றின் னெருத்தமிறுத்தாய் * மதிளிலங்கைக்
கோவைவீயச்சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய் *
பூவைவீயாநீர்தூவிப் போதால்வணங்கேனேலும் * நின்
பூவைவீயாம்மேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே. (க)

(க) கீதை - கஅ. (உ) கீதை - கஅ.

ப ;—முதற்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளை யழிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஸ்வரனை நோக்கி, 'என்நெஞ்சை உனக்கு அங்கராகமாகக் கொண்டாய்' என்கிறார்.

கோவை—கோவைப்பழம்போலே சிவந்த
வாயாள்பொருட்டு—அதரத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
ஏற்றின்—எருதுகளினுடைய
எருத்தம்—பிடரை
இறுத்தாய்—முறித்தவனாய்,
மதிள்—மதிளையுடைய
இலங்கை—லங்கைக்கு
கோவை—நிர்வாஹகனான ராவணனை
வீய—முடியும்படியாக
சிலை—வில்லை
குனித்தாய்—வளைத்தவனாய்,
குலம்—ஜாதிவைலக்ஷண்யத்தையும்
நல்—லக்ஷண வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைய
யானை—குவலயாபீடத்தினுடைய
மருப்பு—கொம்பை
ஒசித்தாய்—(அநாயாஸேந) முறித்தவனே!
(இப்படி நப்பின்னைக்கும் ஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் மதுரையில் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கின உன்னை),
பூவை—புஷ்பத்தை
வீயா—அகலாத
நீர்—ஜலத்தை
தூவி—(ப்ரேமத்தாலே அக்ரமமாகப்) பணிமாறி
போது—உக்தகாலங்களிலே
வணங்கேனேலும்—வணங்கிற்றிலேனேயாகிலும்
நின்—உன்னுடைய
பூவை வீயாம்—பூவைப்பூநிறத்தையுடைய
மேனிக்கு—திருமேனிக்கு
பூசும்—சாத்தத்தகுதியான
சாந்து—அங்கராகம்
என்நெஞ்சமே—என்நெஞ்சாவதே!

ஆஸ்ரயதோஷம்பாராதே அநுராகலேஸமே பற்றாசாக அங்கராகமாக்கினாய்; அதுக்கு அடி - அவஸ்தா ஸப்தகவிகாரத்தையும் கழித்து, தயோந்த்ரியாகமான தீமனத்தையும் கெடுத்து, ப்ரவேஸவிரோதியான தூர்மானத்தையும் அழிக்குமவனாதலால் என்று கருத்து. (க)

ஆறு ;—அதிபலவ்ருஷரூப அஸுரஸப்தக ஸபுத்ரஜநபாந்தவதஸாஸ்ய குவலயாபீட கம்ஸாத்யாஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஜநிதமான உன்னுடைய ப்ரமாபநோதநார்த்தமான ஸிஸிரோபசாரங்களைத் தத்தத்காலங்களிலே உன்திறத்தில் நான் செய்யாதிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய மநஸ்ஸானது ஸீதளமாய் நிரதிஸய ஸுகந்தமாய் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான உன்னுடைய திருவுடம்புக்கு ஸத்ருஸ

மாய் ஸர்வஸ்ரமாபநோதநமான திவ்யாங்கராகமாவதே! இது என்ன ப்ரணயித்வம்? என்கிறார். (௧)

ஈடு ;—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய கரண கார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பரிபூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாயிற்று என்கிறார்.

பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே புனையுங்கண்ணியெனதுடைய *
வாசகம்செய்மாலையே வான்பட்டாடையுமஃதே *
தேசமானவணிகலனு மென்கைகூப்புச்செய்கையே *
ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த எந்தையேகமூர்த்திக்கே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், 'ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்வாமிக்கு என் கரணத்ரயமும் போக்யமாகாநின்றது' என்கிறார்.

ஈசன்—நிருபாதிகநியந்தாவாய்
ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த—(ப்ரளயாபத்திலே) உண்பது உமிழ்வதாகையாலே ஸமஸ்தபதார்த்தத்துக்கும் ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனாய்
எந்தை—(இவ்வபதாநத்தாலே என்னையடிமைகொண்ட) அஸ்மத் ஸ்வாமியாய்
ஏகம்—(நிரதிசயபோக்யமாகையாலே) அத்விதீயமான
மூர்த்திக்கு—விக்ரஹத்தையுடையவனானவனுக்கு
பூசும்—(கூனியிட்ட சாந்துபோலே) தகுதியான
சாந்து—சாத்துப்படி
என்நெஞ்சம்—என்நெஞ்சமாகாநின்றது;
புனையும்—(ஸ்ரீமாலாகாரர் மாலைபோலே உகந்து) சாத்தும்
கண்ணி—திருமாலை
எனதுடைய—என்னுடைய
வாசகம்—வாக்வ்ருத்தியான பதத்தாலே
செய்—தொடுக்கப்பட்ட
மாலை — மாலையாயிராநின்றது ; (௧) "பூம்பட்டாம்" என்கிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் ஸமர்ப்பித்த தென்னலாம்படி)
வான்—சீரியதான
பட்டாடையும்—பரிவட்டமும்
அஃதே—அந்த வாக்வ்ருத்தியே :
தேசமான—தேஜஸ்கரமாம்படி
அணி—அணியப்பட்ட
கலனும்—ஆபரணமும்
என்—என்னுடைய
கைகூப்புச்செய்கையே—அஞ்சலிபந்தமே.

---

(௧) க - திருவ - இஉ.

வாசகம் பட்டாடையாவது - ஒப்பனைக்குப் பௌஷ்கல்யகரமானவை. அஞ்ஜலி ஆபரணமாகையாவது - இவர் தலையிலேவைத்த அஞ்ஜலி அவன் திருமுடியில் அபிஷேகாத்யாபரணங்களோபாதி அவனுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யாவஹமாகை.

ஆறு ;—(பூசும்சாந்து.) நிகிலபுவந நிர்மாணைக்நிர்வாஹக ஸர்வேஶ்வர ஸ்வபாவனாய், ஸதைகரூபனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு, ஸ்வவிஷயமாக மத்க்ருதமான ஸ்ம்ருதிகீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரப்ருதி ஏகைக வ்ருத்தியே திவ்யகந்தாநுலேபந திவ்யமால்யாம்பர நிரதிஶயதீப்தியுக்த திவ்யபூஷணாதி ஸர்வபோகோபகரணங்களுமாயின; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹம இருக்கும்படியே! என்கிறார். (உ)

ஈடு ;—மூன்றாம்பாட்டு. 'இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிறாயே' என்கிறார்.

ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்தி பலமூர்த்தி
யாகி * ஐந்துபூதமா யிரண்டுசுடரா யருவாகி *
நாகமேறி நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணனே * உன்
ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி ஆவியல்லல் மாய்த்ததே. (௩)

ப ;—அநந்தரம், ஸர்வாத்மபாவாதியால் வந்த ஸம்பந்தத்தையுடைய உன் வடிவழகை இப்படியநுபவித்து என் ஆத்மாவானது கீழ் ப்ராக்ருததுக்கம் தீரப்பெற்றதே என்கிறார்.

ஏகமூர்த்தி—(ஸூக்ஷ்மசிதசித் விஶிஷ்டமாய் (க) "ஸதேவ- ஏகமேவ" என்கிறபடியே காரணரூபத்தையுடையனாய் இருமூர்த்தி — (அந்த அவ்யக்தகார்யமான) மஹதஹங்காரங்களை வடிவாகவுடையனாய் மூன்றுமூர்த்தி—(உ) "ஸாத்விகோ ராஜஸஶ்சைவ தாமஸஶ்ச த்ரிதா மஹாந்" என்றும், "வைகாரி கஸ்தைஜஸஶ்ச பூதாதிஶ்சைவ தாமஸ:" என்றும் அந்த மஹதஹங்காரங்களினுடைய த்ரைவித்யஹேதுவான) ஸத்த்வ ரஜஸ் தமோரூபகுணத்ரயவைஷம்யங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய் பலமூர்த்தியாகி—(வைகாரிககார்யமான) ஏகாதஶேந்த்ரியங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய்

(க) சாந்தோ - உ.   (உ) வி - பு - க - உ - ௩௪.

ஐந்துபூதமாய்—(பூதாதியான தாமஸாஹங்காரகார்யங்களான) பஞ்சபூதங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய்
இரண்டுசுடராய் — (அண்டாந்தர்வர்த்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உதாஹரணமான (க) "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" என்று சொல்லப்பட்ட) சுடரிரண்டையும் வடிவாகவுடையனாய்
அருவாகி — (அவற்றுக்கு அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேசித்து) ஸூக்ஷ்மபூதனாய்
(ஸ்ருஷ்டமான ஜந்துக்களினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக)
நாகம்—திருவநந்தாழ்வான்மேலே
ஏறி—ஏறி
நடுக்கடலுள்—திருப்பாற்கடல்நடுவே
துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளின
நாராயணனே—(இந்த அகாரார்த்தத்வத்தாலும் ஸமுத்ரசாயித்வத்தாலும் ஸித்தமான) நாராயணசப்தத்துக்கு வாச்யனானவனே! (கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ரியையாலே)
உன்—உன்னுடைய
ஆகம்—வடிவையும்
முற்றும்—(என் ஸகலகரணங்களையும் உனக்கு ஸர்வாலங்காரமுமாகக்கொண்ட) அழகையுமெல்லாம்
அகத்து—என் நெஞ்சுக்குள்ளே
அடக்கி—கபளீகரித்து அநுபவித்து
ஆவி—என் ஆத்மாவானது
அல்லல் — (கீழிற்றிருவாய்மொழியிற்பட்ட) துக்கத்தை
மாய்த்ததே—போக்கப்பெற்றதே!

'பலமூர்த்தி' என்னுமளவும் — பர வ்யூஹ விபவ விக்ரஹங்களைச் சொல்லி, 'ஐந்து பூத மிரண்டுசுடர்' என்கிற இடம் — லீலாவிபூதிஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர்; அதில், ஸர்வப்ரதாநமாய் ப்ராப்யமானதையாலே அத்விதீயமான வாஸுதேவமூர்த்தியாய், அதுதான் ஸாங்கோதிதாநுதிதோதித பேதத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு இருமூர்த்தியாய், நித்யோதிதவேஷந்தான் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்நாநிருத்தபேதத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியாய், அவைதான் கேசவாதி த்வாதசமூர்த்தியாயும் தசாவதாரரூபமாயும் பலமூர்த்தியாயிருக்குமென்றபடி. (ந)

ஆறு:—(ஏகமூர்த்தி.) அப்ராக்ருதநித்யஸித்த திவ்யரூப விசிஷ்டனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய்க்கொண்டு ப்ரக்ருதி மஹத்தத்வ அஹங்காரமநஃ ப்ரப்ருதிகரண பஞ்சபூத சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களுக்கும் ததந்தர்வர்த்திதேதநஜாதத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், அவற்றினுடைய ஸ்தித்யர்த்தமாக அந்தர்யாமிதயாவஸ்திதனாய், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கட

(க) தை - நா - உ,

விலே கண்வளர்ந்தருளி நாகபர்யங்கமாயியாயிருந்த நாராயணனே! உன் திருமேனிக்கு அபேக்ஷிதமான ஸர்வபோக்யங்களும் நான் உன் திறத்துப்பண்ணும் ஸ்ம்ருதிகீர்த்தநாதி வ்ருத்திகளேயாகக் கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய மஹாகுணத்தை அநுபவித்து என்னுடைய க்லேமும் தீர்ந்தேன் என்கிறார். (ரு)

ஈடு, அவ;—நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ப்ரமந்த்ர ஸிஸிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் ஸிஸிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தையேயாய்விடுவதே! என்கிறார்.

மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த * ஆயமாயனே! வாமனனே! மாதவா! *
பூத்தண்மாலைகொண்டுன்னைப் போதால்வணங்கேனேலும் * நின்
பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையும்கண்ணி எனதுயிரே. (ச)

ப:—அநந்தரம், அநுகூலஶத்ருவான பூதனையை நிரஸித்து என்னை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஶ்ரிய:பதியான உனக்கு என்ப்ராணன் திருமுடிக்கு விஶேஷாலங்காரமாவதே! என்கிறார்.

மாய்த்தல்—முடிப்பதாக
எண்ணி—நினைத்து
வாய்—திருப்பவளத்திலே
முலைதந்த—முலையை வைத்த
மாயம்—(அநுகூலமான) மாத்ருவேஷ பரிக்ரஹத்தையுடைய
பேய்—வஞ்சப்பேயினுடைய
உயிர்—ப்ராணனை
மாய்த்த—முடித்துவிட்ட
ஆயன்—கோபாலபாலகத்வத்தில் புரை
மாயனே—ஆஶ்சர்யபூதனே [யற்ற
வாமனனே—(இந்த அபதாநத்தாலே (+) "ஈவஸ்ரோஸ்ஜ உ—மொரா—ஈஸ்யமாஸீ ஜ்ஜகத்குரோ:" என்று ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கும் ஸ்வாமித்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற) வாமநாவதாரத்தையும் ஸபலமாக்கி
மாதவா—(ஸ்வாபாவிகமான) ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் நிலைநிறுத்தினவனே!
உன்னை—(இப்படி அநுகூலஶத்ருநிரஸகனான) உன்னை
பூ—விலக்ஷண புஷ்பயுக்தமாய்
தண்—குளிர்ந்த
மாலை கொண்டு—மாலைகளைக் கொண்டு
போது—அவஸரா நுரூபமாக
வணங்கேனேலும்—ஆராதிக்கப் பெற்றிலேனேயாகிலும்
நின்—உன்னுடைய

(+) ஹரிவம்ஶ - விஷ்ணு - (க - ரு அ.

பூ—புஷ்பமயமாய்	முடிக்கு—திருமுடிக்கு
தண்—செவ்வியையுடைத்தான	புனையும்—அலங்காரமாகச் சாத்தும்
மாலை—மாலையாலே அலங்க்ருதமாய்	கண்ணி—மாலை
நெடு—(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஒக்கத்தையுடைய	எனது உயிரே—என்னுடைய ப்ராணனவதே! (௪)

ஆறு;—(மாய்த்தல்.) ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதஸமீஹிதப்ரதனாய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை ப்ராப்த காலங்களிலே பூத்தண்மாலைகொண்டு வணங்காதிருக்கச்செய்தேயும், உன்னுடைய பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு என்னுடைய ஆத்மாவே புனையுங் கண்ணியாயிற்று என்கிறார். (௪)

ஈடு, அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஒரொன்றே ஆபரணாதி ஸர்வ பரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு என்கிறார்.

கண்ணி எனதுயிர் காதல்கனகச்சோதி முடிமுதலா *
எண்ணில்பல்கலன்களு மேலுமாடையுமஃதே *
நண்ணிமூவுலகும் நவிற்றுங்கீர்த்தியுமஃதே *
கண்ணனெம்பிரா னெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே. (௫)

ப;—அநந்தரம், போக்யனாய் ஸ்வாமியாய் உபகாரகனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ப்ரேமாதிகள் ஆபரணாதிஸமஸ்தமு மாகாநின்றன என்கிறார்.

காலம்—காலநிர்வாஹகமான	எனது—என் அபிமாநாந்தர்க்கதமான
சக்கரத்தான் — திருவாழியையுடையனாய்	உயிர்—ஆத்மவஸ்து
எம்மான்—(அவ்வழகைக்காட்டிக் காலவஶ்யனாகாதபடி) என்னை யடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய்	கண்ணி—(ப்ரிஸாவாஹ்யமான) மாலையாகாநின்றது;
எம்பிரான்— காலமுள்ளதனையும் அவ்வழகை அநுபவிப்பிக்கும்) மஹோபகாரகனாய்	காதல் — (ஆத்மதர்மமான) ப்ரேமமானது
கண்ணனுக்கு-(காலாநுரூபமாக அவதரித்து ஸுலபனான) க்ருஷ்ணனுக்கு	கனகம்—கநகமயமாய்
	சோதி—(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய
	முடி முதலா—முடி முதலாக
	எண் இல் பல்—அஸங்க்யேயமான
	கலன்களும்—ஆபரணங்களு மாகாநின்றது;

ஏதும்—அநுரூபமாய் (ஸர்வஸ்மாத்பர த்வஸூசகமான)
ஆடையும்—திருப்பீதாம்பரமும்
அஃதே—அதுவே;
மூவுலகும்—த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும்
நண்ணி—கிட்ட
நவிற்றும்—வாய்புலற்றக்கடவ
கீர்த்தியும்—கீர்த்தியும்
அஃதே—அதுவே.

இவருடைய ப்ரேமத்துக்குத் தான் விஷயீபவிக்கையை, வேறொப்பனை யாகவும் பெரும்புகழாகவும் நினைத்தானென்று கருத்து. (ரு)

ஆறு ;—(கண்ணி.) ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனுன திருவாழி யுடையனுன கண்ணனுக்கு, தன் திருவடிகளிலும் திருமார்விலும் திருத்தோளிலும் சாத்தியருளக்கடவ திருத்துழாய் என்னுடைய ஆத்மா ; அஸங்க்யேயநாநாவித திவ்யபூஷணங்களும், ஸ்வோசித திவ்யபீதாம்பரமும், ஸர்வலோகங்களும் சொல்லிபேத்தும் தன்னு டைய கீர்த்தியும், மற்றுமெல்லாம் என் காதலே என்கிருர். (ரு)

ஈடு ;— ஆறும்பாட்டு. இப்படி ப்ரணயியா யிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதேயொழிந்தாயேயாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிருர். உனக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனுகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானுற்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிருர். அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவா னென் ? என்னில் ;—இரண்டுசேதநர் கூடிக்கலந்து பரிமாருநின்ருல், பிறக்கும் ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே ; அதில், கீழெல்லாம் அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லிக்கொண்டு போந் தார் ; இப்போது அவன் ப்ரணயித்வாதிஸயம் தம்மையும் ப்ரணயி யாக்கிற்று என்கைக்காக.

காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம் கையேந்தினுய் *
ஞாலமுற்றுமுண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று *
ஓலமிட்டு நானழைத்தாலொன்றும் வாராயாகிலும் *
கோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன குரைகழலே. (சு)

ப ;—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநபரிகரத்தையுடைய ரக்ஷகனுன நீ என் அபேக்ஷாநுரூபமாக முகங்காட்டிற்றிலேயேயாகிலும், உன் திருவடி களில் ஸம்பந்தமே இத்தலையில் ஸத்தைக்கு அதிஸயகாமென்று, ப்ரணயியான அவன்பக்கல் தமக்கு உண்டான ப்ரணயத்தை அருளிச்செய்கிருர்.

காலன்—(விரோதிகளையழிக்கைக்குக்) காலனும்படியான ஸ்வபாவத்தையுடைய
சக்கரத்தொடு—திருவாழியோடே
வெள் சங்கு—(பரபாகரஸாவஹமான வெளுப்பையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
அம்—(அவற்றுக்குஶோபாவஹமான) [அழகிய
கை—திருக்கையிலே
ஏந்திஞய் — ஏந்தினவனாய், (இப்படி ரக்ஷணபரிகரவானாயிருக்கச்செய்தே)
ஞாலம் — (ரக்ஷ்யமான) ஜகத்துக்கு (ஆபத்து வந்தால் அந்தப்ரளயாபத்தில் அகப்படாதபடி)
முற்றும்—ஒன்று ஒழியாமல்
உண்டு—தன் வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து
உமிழ்ந்த—(அதுபோனவாறே வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்த
நாராயணனே — (நிருபாதிகபந்தத்தையுடைய) நாராயணனே!
என்று என்று—என்று இந்தஸ்வபாவங்களைத் தனித்தனியே சொல்லி
ஓலமிட்டு—கூப்பிட்டு
நான்—(இருந்தவிடத்தில்நின்றும் எழுந்திருந்து வருகைக்கு யோக்யதையில்லாத) நான்
அழைத்தால்—அழைத்தாலும்
ஒன்றும்—(க) "அருகும்சுவடும்தெரிவுணரோம்" என்கிறபடியே திருமுகங்காட்டுகைக்கு ஈடாயிருப்பது ஒரு அடையாளம் தெரியாதபடி
வாராயாகிலும்—வாராதிருந்தாயேயாகிலும்
என் சென்னிக்கு—("அன்பேபெருகும்மிக" என்கிற கணக்கில் உன்னையொழியச் செல்லாதவைதன்னையுடைய) என் தலைக்கு
உன்—(போக்யமான) உன்னுடைய
கமலம் அன்ன — கமலம்போலே நிரதிஶயபோக்யமான
குரை—(ஆஶ்ரிதரக்ஷணப்ரஸித்திதோற்றும்படி) த்வநிக்கிற வீரக்கழலையுடைய
கழல்—திருவடிகள்
கோலம் ஆம்—அலங்காரமாய்க்கொண்டு தேஜஸ்கரமாகாநின்றது.

உன் திருவடிகளிலே ப்ரேமம் எனக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்று கருத்து.

ஆறு ;—(காலசக்கரத்தொடு.) - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருந்த உன்னாலும் விஶ்லேஷிக்க வொண்ணாதபடி என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாயென்கிறார். ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவமான ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதோபேதனாய், காருண்யஸௌஹார்த்த ஸௌஶீல்யாதி கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாயிருந்த நீ இப்படி என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷியாதொழிந்தாலும் உன்னுடைய

(க) பெரியதிருவ - அ.

ஸத்தையே எனக்கு ஸர்வபோக்யமாம்படி என்னைப் பண்ணியருளி னாய் என்னவுமாம். (சு)

ஈடு; — ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூல மான வ்ருத்திகளு மின்றிக்கேயிருக்கிலும் என் ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேதுவாவதே! என்கிறார்.

குரைகழல்கள்நீட்டி மண்கொண்ட கோலவாமனா *
குரைகழல் கைகூப்புவார்கள் கூடநின்ற மாயனே *
விரைகொள் பூவும்நீரும்கொண்டேத்தமாட்டேனேலும் * உன்
உரைகொள்சோதித் திருவுருவமென்னதாவிமேலதே. (எ)

ப; - அநந்தரம், நான் அகிஞ்சித்கரனாயிருக்கிலும் அநந்யார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைய உன் வடிவு என் ஆத்மாவை விஷயீகரித்திராநின்றது என்கிறார்.

குரை—(அநந்யார்ஹரான தநபஸலித்திக்கு இட்ட) வீரக்கழலை யுடைய
கழல்கள்—திருவடிகளை
நீட்டி—நிமிர்த்து
மண்—ஜகத்தை
கொண்ட—அளந்துகொண்ட
கோலம்—வடிவழகையுடைய
வாமனா—வாமநனாய் (க) "ஸுபகஸ்திவ உஜ்ஜ்வலிம்ரு - த்வத் அங்க்ரிமுத்திஸ்ய" என்கிறபடியே
குரைகழல்—அத்திருவடிகளை உத்தேசித்து
கைகூப்புவார்கள்—ஓர் அஞ்ஜலிபந்தம் பண்ணினார்
கூட—(தன்னையே) ப்ராபிக்கும்படி
நின்ற—(உபாயமும் உபேயமுமாய்) [நின்ற
மாயனே—ஆஸ்சர்யபூதனே!
விரைகொள்—பரிமளப்ரசுரமான
பூவும்—புஷ்பத்தையும்
நீரும்—(பாத்யாதி) ஜலத்தையும்
கொண்டு—கொண்டு
ஏத்தமாட்டேனேலும்—(உன்னையாராதிக்கைக்கு உறுப்பாக ஆபிமுக்யார்த்த) ஸ்தோத்ரம் பண்ண மாட்டனல்லேனாகிலும்
உரை—வேதாந்தவசநங்களால்
கொள்—அபரிச்சேத்யமான
சோதி—தேஜஸ்ஸையுடைய
உன்—உன்னுடைய
திருஉருவம்—திருமேனியானது
என்னது ஆவிமேலது—என் ஆத்மாவின்மேலே அபிநிவிஷ்டமாயிராநின்றது. (எ)

ஆறு;—(குரைகழல்கள்) ப்ரணதஜநபரித்ராணார்த்தமாக அவதீர்ணனாய், அத்யத்புத திவ்யசேஷ்டிதனாய், பக்த்யேகஸமதிகம்ய

(க) ஸ்தோ - ரத்ந.

ஞனை உன் திருவடிகளிலே அதிஸீதள புண்யகந்தபுஷ்பதோயாதிகளைக்கொண்டு நான் சில வ்ருத்திகளைப்பண்ணிஞல் அவை உனக்கு போக்யமாகையன்றிக்கே, நான் ஒரு வ்ருத்தி பண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும் வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய தேஜோமய திவ்யரூபஞன உனக்கு என்னுடைய ஆத்மஸத்தைதயே தாரகமும் போக்யமுமாயிற்று என்கிருர். (எ)

ஈடு ;—எட்டாம்பாட்டு. ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்தகலவி, பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிருர்.

என்னதாவிமேலையாயேர் கொளேழுலகமும் *
துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞானமூர்த்தியாய் *
உன்னதென்னதாவியு மென்னதுன்னதாவியும் *
இன்னவண்ணமேநின்று யென்றுரைக்கவல்லேனே. (அ)

ப ;— அநந்தரம், எனக்காக ஸர்வலோகத்தையும் வ்யாபித்து என்னை அங்கீகரித்த உன்படியைச் சொல்லப்போமோ ? என்கிருர்.

என்னது ஆவிமேலையாய்—என் ஆத்ம வஸ்துவின்மேலே அபிநிவிஷ்டனுய்க்கொண்டு (உனக்கு வ்யாப்யபூதமான)
ஏர்கொள்—ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய
ஏழ் உலகமும்—ஸப்தவிதமான ஸர்வலோகங்களிலும்
துன்னி—பூர்ணமாக வ்யாபித்து
முற்றும்—ஸமஸ்த பதார்த்தங்களும்
ஆகி—(தனக்கு) ப்ரகாரமாம்படியாய்
நின்ற—நின்ற
சோதி—ஸ்வயம்ஜ்யோதிரூபமான
ஞானம்—ஜ்ஞாநத்தை

மூர்த்தியாய்—ஸ்வரூபமாக வுடையவனே !
என்னது ஆவி—என் ஆத்மஸ்வரூபம்
உன்னதும்—உனது போக்யமும்
உன்னதும் ஆவி—உன் திவ்யாத்மஸ்வரூபமும்
என்னதும்—எனது போக்யமுமான
இன்னவண்ணமே—இப்படியிலே
நின்றாய்—நின்றாய்
என்று உரைக்கவல்லேனே - இதுக்கு என்ன பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன் ? என்று உபயாநுராகமும் சொல்லிற்ருயிற்று .(அ)

ஆரு ;—(என்னதாவி) நியந்த்ருதயா ஸர்வலோகாந்த: ப்ரவிஷ்டனுய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுயிருந்து வைத்து மநோதகதாரகனுயிருந்தவனே ! என்னுடைய ஆத்மா நீ இட்ட வழக்காய் உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும் நான் இட்ட வழக்காம்படியாக

என்னுடனே கலந்தருளினாயென்று தம்மோடே கலந்தருளினபடியைப்பேசி, அது ஒன்றும் போராமையாலே பின்னையும், இன்னபடி என்னோடே கலந்தருளினாய் என்று ஒன்றும் சொல்ல நிலமல்ல என்கிறார். (அ)

ஈடு ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. "அநுபூதமானது பேசத் தட்டு என் ?" என்ன, 'உன்ப்ரணயித்வ ப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேனல்லேனுன்னுலப்பில் கீர்த்திவெள்ளத்தின் *
கரைக்கணென்றுசெல்வன்நான் காதல்மையலேறினேன் *
புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யிலாதபரஞ்சுடரே *
இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன் (கூ)

ப ;—அநந்தரம், 'பாரமார்த்திக பரத்வதளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய உன்படி என்னாற்பேசி முடிக்கப்போமோ ?' என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேன் அல்லேன்—'ஆப்ரிதவிஷயத்தில் உன் ப்ரணயகுணத்தை நான் பாசுரமிட்டுச் சொல்ல) ஶக்தன் அல்லேன்; (அது எத்தாலேயென்னில்
உலப்பு இல்—முடிவு இல்லாத
உன்—உன்னுடைய
கீர்த்தி—ப்ரணயித்வப்ரதையாகிற
வெள்ளத்தின்—ஸமுத்ரத்தினுடைய
கரைக்கண்—கரையிடத்தில்
நான்—நான்
என்று—என்று
செல்வன்—செல்வன் ? அடியிலே பேச இழிந்தது);
காதல்—என் ப்ரேமத்தாலே
மையலேறினேன்—மிக்க கலக்கத்தை யுடையேனானேன் ;
புரைப்பு இலாத—புரை யற்ற
பரம்பரனே—பாரமார்த்திகஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையுடையனாய் (என்னோட்டைக்கலவியில்)
பொய் இலாத—பொய் இல்லாமையாலே
பரஞ்சுடரே—'அம்மேன்மையோபாதி நிரதிஶயமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையனானவனே !
நல்ல—விலக்ஷண ஜ்ஞாநாதிஸ்வபாவராய்
மேல்—ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான
மக்கள்—நித்யஸூரிகள்
இரைத்து—(பெருங்கடல் கிளர்ந்தாற்போலே, கோஷித்து
ஏத்த-(க)"ஹாவு ஹாவு ஹாவு-ஹாவுஹாவுஹாவு" என்று ஏத்த
யானும்—(ப்ரேமபரவஶனான) நானும்
ஏத்தினேன்—ஏத்தினேனித்தனை (கூ)

(க) தை-ப்ருகு-க0

ஆறு ;—(உரைக்க.) நான் உரைக்கவல்லேனல்லேன். வல்ல அம்ஶத்தைச் சொன்னாலோ? என்னில் ;—என்னோடே நீ கலந்த கலவியாகிற உன்னுடைய நிரவதிக கீர்த்திவெள்ளத்தின் கரையினருகேதான் செல்லமுடியுமோ? இப்படி அபூர்வமான கீர்த்தியைச் சொல்லுவானென்? என்னில் ;—உன்னை உள்ளபடியே எனக்குக் காட்டித் தந்து, பின்னை அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு என்னோடு கலந்த கலவியையே நிரவதிகதேஜஸ்ஸாக வுடையவனே ! இந்தக் கலவியைப் பரமபக்தியுக்தரான அயர்வறுமமர்கள் அபிநிவேஶத்தாலே எங்ஙனே பித்தேறி யேத்தினார்கள், அப்படியே நானும் என்னுடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே பித்தேறி யேத்தினேன் என்கிறார். (௯)

ஈடு ;—பத்தாம்பாட்டு. 'நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேஶ்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

யானுமேத்தி யேழுலகும்முற்றுமேத்தி * பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்த எங்கெய்தும் *
தேனும்பாலும்கன்னலு மமுதுமாகித்தித்திப்ப *
யானுமெம்பிரானையே யேத்தினேன்யானுய்வானே. (௧0)

ப ;—அநந்தரம், 'ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாத அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யத்தை யுடையவனை என் ஸத்தாஸித்த்யர்த்தமாக ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

யானும்—(அவன் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற) நானும்	தன்னை—(அபரிச்சின்னஸ்வபாவனான) தன்னை
ஏத்தி—ஏத்தி	ஏத்தவேத்த—(ஒருகால்சொன்னவிடம் ஒருகால்சொல்லாமல் மேன்மேலென) ஏத்தினால்
முற்றும்—அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞவிபாகமற	
ஏழுலகும்—இந்தலோகங்களெல்லாம்	
ஏத்தி—ஏத்தி	
பின்னையும்—அதுக்குமேலே	எங்கு—எங்கே
தானும்—(ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாநப்ரதனான) அவன்	எய்தும்—முடிவெய்தும்? (ஆகிலும் ஏத்துகைக்கட
ஏத்திலும்—ஏத்தினாலும் [தானும்	தேனும்—தேனும்

பாலும்—பாலும்
கன்னலும்—கன்னலும்
அமுதுமாகி—அமுதும்போலே
தித்திப்ப — (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) ரஸிக்க
எம்—என்னையநுபவிப்பித்த
பிரானையே—மஹோபகாரகனையே
யான்—நான்
உய்வான்—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு
யானும்—யானும்
ஏத்தினேன்—ஏத்தினேன். (௰)

ஆறு ;—(யானுமேத்தி.) ஏத்தவல்லீராய் ஏத்தினீராலோ? என்னில்,—நானும் ஸர்வலோகவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞாதி குணவிஶிஷ்டனான எம்பெருமான் தானும் கூடநின்று ஸர்வகாலமும் ஏத்தினால்தான் அவனுடைய நிரவதிகமான கீர்த்திஸமுத்ரத்தினருகே செல்லமுடியுமோ? இப்படி எம்பெருமான் தன்னாலுங்கூட ஏத்தமுடியாத அவனுடைய கீர்த்தியை நீர் ஏத்துவானேன்?—என்னில்,—இனிதாயிருந்தவாறே ஏத்தினேன். இனிதென்றால் முடியாததொன்று தொடங்குவாருளரோ? என்னில்,—நான் ஏத்தி யல்லது தரிக்கமாட்டாமையாலே ஏத்தினேன் என்கிறார். (௧௰)

ஈடு ;—நிகமத்தில் - 'ஈப்பவரானுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு' என்கிறார்.

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள்மேல் *
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்குருகூர்ச்சடகோபன் *
பொய்யில்பாடலாயிரத்துளிவையும் பத்தும்வல்லார்கள் *
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர்மண்ணூடே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் உபயவிபூதியும் ஸ்வநியமநத்திலே நிர்வஹிப்பார்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

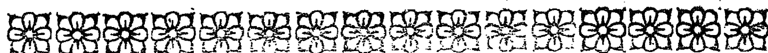
உய்வு உபாயம்—உஜ்ஜீவநோபாயம்
மற்று இன்மை—வேறு இல்லாமையை
தேறி—அறுதியிட்டு
கண்ணன்—(ஆஶ்ரிதப்ரணயியான) க்ருஷ்ணனுடைய
ஒள்—பரமபோக்யமான
கழல்கள்மேல்—திருவடிகள்விஷயமாக
செய்ய—சிவந்த
தாமரை—தாமரையை யுடைய
பழனம்—நீர்நிலங்களையுடைத்தாய்
தென்—தெற்கு திக்கில்

நல்—ச்லாகநீயமான	வையம்—பூமியிலே
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	மன்னி—சிரகாலம் நிரமாப்படி
சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய (ப்ரண யித்வகுணத்தில்	வீற்றிருந்து—தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோன்ற இருந்து
பொய் இல்—பொய் இல்லாதபடி	மண்ணோடே—இந்த பூமியோடே
பாடல்—பாடின	விண்ணும்—பரமபதத்தையும்
ஆயிரத்துள்-ஆயிரந்திருவாய்மொழியில்	ஆள்வர்—(தங்கள் நியமநத்தின்படி) நிர்வஹிப்பார்கள்.
இவை பத்தும்—இவைபத்தையும்	இது—அறுசீராசிரியவிருத்தம்.
வல்லார்கள்—(அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்	(கக)

ஆறு ; —(உய்வுபாயம்.) 'பொய்யில்பாடல்' என்றது - இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிநிவேசத்தோடே கூட என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றம் இத்தனையும் மெய் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீயதேராமாநுஜாயநம :

நாலாம் பத்து

நான்காந்திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(மண்ணையிருந்து.) இப்படி ப்ரணயஸ்வபாவனான எம்பெருமானை விச்லேஷித்தா ளொருபிராட்டி அந்த விச்லேஷவ்யஸநத்தாலே பிச்சேறிச்சொல்லுகிற பாசுரங்களை அவளுடைய திருத்தாயார் சொல்லி அலற்றுகிறாள்.

ப ;—நாலாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி மாநஸஸம்ச்லேஷத்தாலே அநுபவிப்பித்துக் கற்பித்த ஈச்வரனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்த ஆகாராநுரூபமான பாஹ்யாநுபவாபிநிவேசத்தைப் பண்ணி அது கிட்டாமையாலே ஆர்த்தரான இவர், தம்முடைய ஆர்த்திசாந்தி ஹேதுவான ஸ்வபாவங்களை யுடையனான ஈச்வரனுடைய விபூதித்வயயோகத்தையும், ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தையும், ப்ரதாபாநுக்ரஹவத்தையும், உஜ்ஜ்வலமாய் உத்துங்கமாய் ச்ரமஹரமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளையும், அநுபாவ்யசேஷ்டிதங்களையும், பரத்வசிஹ்நங்களையும், ஐச்வர்யாபிரூப்ய விசிஷ்டமான ஆதரணீயத்வத்தையும், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் உபகாரகத்வத்தையும், ஸௌலப்யபாரம்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸம்பந்திகளாயும் ஸத்ருசங்களாயுமுள்ள பதார்த்த தர்சநத்தாலே ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை பார்ச்வஸ்தரான பரிவர் சொன்ன பாசுரத்தை, நாயகனைப்பிரிந்த தலைவியுடைய ஆற்றாமைகண்ட நற்றாய் வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக்கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிக ப்ரீதியானது * இருவருடைய ஆச்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று ; அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழநின்றான் ஈச்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனையாகையாலே அது தன்காரியம் செய்தன்றி நில்லாதே ;

ஆற்றாமை மீதூர்ந்து, தநலுப்தனானவன் நிதிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடுபோலியான முடிகளெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே ; (க) "வைப்பாம்மருந்தாம்" என்னும்படியே

(க) க - எ - உ.

இவர்க்குச் சேமநிதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருஶ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப்பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும் மாட்டாதே நோவுபட்டுச் செல்லுகிறது. (க) "[illegible] - க்வசிதுத்ப்ரமதேவேகாத் க்வசித்விப்ரமதேபலாத் । க்வசிந்மத்த இவாபாதி காந்தாந்வேஷணதத்பர:" என்கிறபடியே - பிராட்டியைப் பிரிந்த அநந்தரம் ஆற்றாமையாலே மேல்நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் நின்றும் வ்ருக்ஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, "மைதிலியைக் கண்டிகோளோ?" என்று கேட்பது, ஆணாறு பெண்ணாறாக வொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய் அவர் பட்டாற்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள் இப்போது.

இப்படி நோவுபடுகிற இவள் தஶையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள் படுகிற பாடுகளையும் இவள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இதுகண்டு தான் பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக, அவன் வந்து முகங்காட்டி ஆஶ்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி. *

ஈடு ; அவ ;—முதற்பாட்டு. வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்மகள் செய்தியை அறிவியா நின்றுகொண்டு, 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; நான் இதுக்கு என்செய்வேன்?' என்கிறாள்.

மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன்மண்ணிது வென்னும் *
விண்ணைத்தொழு தவன்மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும் *
கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று கடல்வண்ணனென்னுமன்னே * என்
பெண்ணைப்பெருமயல் செய்தார்க்கென்செய்கேன் பெய்வளையீரே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில். வினவ வந்த அயலார்க்கு, அவனுடைய விபூதித்வ ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து பூம்யந்தரிக்ஷங்களைக் கண்டு விக்ருதையாகா நின்றாள் என்கிறாள்.

(க) ரா - ஆர - ௭௦ - ௩௭.

மண்ணை — பூமியை	மல்க — புறப்படும்படி
இருந்து — இருந்து	நின்று — நின்று (இப்படி தன்னோடு ஸம்பந்தித்த விபூதித்வய மும் எனக்கு விஷய மாம்படி)
துழாவி — துழாவி	கடல் — கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான
இது — இது	வண்ணன் — தன் வடிவழகைக்காட்டி அநுபவிப்பித்த அபரிச்சிந்நஸ்வபாவன்
வாமனன் - (அந்யாபிமாநம் வாராதபடி) வாமநனாய் அவனிரந்தளந்து கொண்ட	என்னும் — என்னும் ;
மண் — மண்	அன்னே — அம்மே !
என்னும் — என்னாநிற்கும் ;	என் — என்னுடைய
விண்ணை - (ஊர்த்வமான) ஆகாசத்தை	பெண்ணை - (முக்தையான) பெண்ணை
தொழுது - (நோக்கி) அஞ்ஜலிபண்ணி	பெரு — இப்படி அதிஶயிதமான
அவன் — அவன்	மயல் — பிச்சை
மேவு — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	செய்தார்க்கு — பண்ணினவருக்கு
வைகுந்தம் — (பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான) ஸ்ரீ வைகுண்டம்	பெய்வளையீர் - (இவள்வளைபோலே கழலுகையன்றியே இடப்பட்ட வளையை யுடையவர்களே !
என்று — என்று சொல்லி, (அபரோக்ஷித்தாரைப்போலே)	என் — எத்தை
கை — ஹஸ்தமுத்ரையாலே	செய்கேன் — செய்வேன் ?
காட்டும் - (பிறர்க்கும்) காட்டாநிற்கும் ;	
உள் — அகவாயில்	
நீர் — அஶ்ருஜலமானது	
கண்ணை — கண்ணையும் விஞ்சி	

அவரை யழைத்துக் கொடுக்கமாட்டுகிறிலேன், அவர்தாமே வருமளவும் இவள் பிச்சைத் தணிக்கமாட்டுகிறிலே னென்று கருத்து. அன்னேயென்று - வெறுப்பைக் காட்டுகிறது. பெய்வளையீர் என்கையாலே - நீங்கள் கையும் வளையுமாயிருக்க, இவள் கை நிலம் துழாவும்படியாவதே! என்கை. விண் ணென்று பூதாகாஶமாயிருக்க, அவ்வளவும் ப்ரகாசித்தபடி. (க)

ஆறு ;—(மண்ணையிருந்து.) எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தை ஆற்றமாட்டாதே, பண்டு எம்பெருமான் இந்த லோகத்தை அளந்தருளினபோது அவன் திருவடிகளோடே ஸம்பந்தித்தது இம்மண்ணென்று பார்த்து இந்த மண்ணைக்கொண்டு ஆஶ்வஸித்து அந்தப்ரீதியாலே, அடியேன் வாமனன் மண் இதுவென்னும். ஆகா ஶத்தை நாமஸாம்யத்தாலே திருநாடாகக்கருதித் தொழுது, அடி

யேன் அவன்மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும். அவனைக்காணு தொழிந்தவாறே, கண்ணையுண்ணீர்மல்க நின்று கடல்வண்ணு வென்று அழைக்கும். இப்படி என் பெண்ணைப் பெருமயல் செய் தார்க்கு என்செய்கேன் பெய்வளையீரே ? என்று அலற்றுகிறுள். (க)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. "அப்ராக்ருத ரூபையான இவள்செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை" என்கிருள்.

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும் *
செய்யதோர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்னும் *
நையும்கண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனென்னுமன்னே * என்
தெய்வவுருவிற்சிறுமான் செய்கின்றதொன்றறியேனே. (உ)

ப :—அநந்தரம், 'அவனோடு ஸம்பந்தமுடைய கடலையும் ஆதித்யனையுங் கண்டு ப்ரீதிலையாகாநின்ருள்' என்கிருள்.

பெய்—(பலகாலும் கழன்று) இடப்படாநிற்கிற
வளை—வளைகளையுடைய
கைகளை—கைகளை
கூப்பி–கூப்பி அஞ்ஜலிபண்ணி, (தன் முன்பே கோஷிக்கிற கடலைப் பார்த்து)
பிரான்—(ஶரணம்புக்க தேவர்களுக்கு முகங்காட்டும்) உபகாரகனுனவன்
கிடக்கும்—(எனக்கு முகங்காட்டக்) கிடக்கிற
கடல்—கடல்
என்னும்—என்னுநிற்கும் ; (ராத்ர்யவஸாநத்திலே உதித்த)
செய்யது—சிவந்த ஒளியாலே
ஓர்—அத்விதீயனுன
ஞாயிற்றை—ஆதித்யனை
காட்டி—கைகாட்டி
சிரீதரன்—(க) "[illegible] - வித்யாஸஹாயவந்தம் மாமாதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்" என்று பெரியபிராட்டியாரோடே கூட உபாஸ்யனுன, ஶ்ரீதரன் இருக்கிற
மூர்த்தி—வடிவு
ஈது—இது
என்னும்—என்னுநிற்கும் !
நையும் — (இப்படி ஶரண்யனுமாய் உபாஸ்யனுமானவனைக் கிட்டி அநுபவிக்கப்பெருமையாலே) ஶிதிலையாகாநிற்கும் ! (அத்தைபை தில்யத்தாலே
கண்ணீர்—கண்ணீர்

மல்க—மல்க
நின்று—நின்று
நாரணன்—(நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தனான) நாராயணன்
என்னும்—என்றுநிற்கும்;
அன்னே—அம்மே!
என்—என்னுடைய
தெய்வவுருவில்—ஸூரிகள்வடிவு போலே அப்ராக்ருதமான வடிவையுடையளாய்
சிறு—முக்தமான
மான்—மான்போலே இளையபருவத்தையுடையளான இவள்
செய்கின்றது—செய்கிறது
ஒன்று—ஒன்றும்
அறியேன்—அறிகிறிலேன்.

ஶரண்யஸ்தலத்தை அஞ்ஜலிபண்ணுநின்றாள், உபாஸ்யஸ்தலத்தைக் காட்டாநின்றாள், ஒன்றிலேநின்றாளாக அறியப்போகிறதில்லை யென்று கருத்து. (௨)

ஆறு;—(பெய்வளை.) இக்கடலை அவன்கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பாற்கடலாகக் கருதி தன்னுடைய பெய்வளைக்கைகளைக் கூப்பி, பிரான்கிடக்கும் கடலென்னும். எம்பெருமானும் பிராட்டியும், ஆதித்யனும் அவனுடைய ப்ரபையும்போல விருக்கையாலே, அந்த ஆதித்யனைக் காட்டி, ஸ்ரீதரன்மூர்த்தி ஈதென்னும். தன் கைக்கு அவன் எட்டாதொழிந்தவாறேநையும். அந்தவ்யஸநத்தை ஸஹிக்க மாட்டாமையாலே கண்ணீர்மல்க நின்று, நாரணனென்னும். ஆஶ்சர்யபூதையான இவள் செய்கிற செயல் ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறாள். (௨)

ஈடு:—மூன்றாம்பாட்டு. இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறாள்.

அறியும்செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும்மெய்வேவாள் *
எறியும்தண்காற்றைத்தழுவி என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும் *
வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற *
செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே.

ப:—அநந்தரம், அவனுடைய ப்ரதாபாநுக்ரஹங்களை நினைத்து, அக்நியையும் வாயுவையும் அவன்தானாக ப்ரதிபத்திபண்ணி மேல்விழாநின்றாள் என்கிறாள்.

அறியும்—சுடுமென்று அறிந்துபோரப் படுவதாய்
செம்—சிவந்தநிறத்தையுடைத்தான
தீயை—நெருப்பை
தழுவி—(தேஜோமயவிக்ரஹத்தை யுடையவனாகக்கொண்டு மேல் விழுந்து) அணைத்து
அச்சுதன்—என்னைவிடாதவனன்றோ?
என்னும்—என்னும்; (இப்படி தாஹகமான அக்நியை மேல்விழச்செய்தே ப்ரஹ்லாத ஶரீரம்போலே)
மெய்—உடம்பு
வேவாள்—வேகிறிலள்; (இவள் ப்ரமித்தாலும் அவனுக்கு அஞ்சுகையாலே தஹியாதிறே);
எறியும்—வீசுகிற
தண்—குளிர்ந்த
காற்றை—தென்றலை
தழுவி—(அணைத்து அதுகுளிர்ந்திருக்கையாலே ப்ரணயியான அவனாக நினைத்துத்) தழுவி
என்னுடை—எனக்குபவ்யனான
கோவிந்தன்—கோவிந்தன் (பசும்மய்க்கப்போய் ' நான் க்லேசிக்கிறேன் ' என்று காற்றிற்கடியனாய் வந்ததென்?)
என்னும்—என்னும்
வெறிகொள்—(இவள்) பரிமளப்ரசுரமான
துழாய்மலர்—திருத்துழாய்
நாறும்—நாறுகிற்கும்; (க) (" ஓர்தண்தென்றல் வந்து - அப்பூந்துழாயின் இன்தேன் புயலுடை நீர்மையினால் தடவிற்று என் புலன்கலனே " என்கிறபடியே இவள் உயலிடம்பெற்று உய்கைக்காகக் காற்றோடே கலந்துபுகுந்தாராகக்கூடும்);
வினையுடையாட்டியேன்—(இப்படி ப்ரமிக்கக் காணும்படியான) பாபத்தையுடைய நான்
பெற்ற—பெற்றவளாய்
செறி—(போலிகண்டு அவனாக நினைத்து மேல்விழுகையாலே பூரித்துச்) செறிந்த
வளை—வளையையுடைத்தான
முன்கை—முன்கையையுடையளாய்
சிறு—முக்தமான
மான்—மான்போலேயிருக்கிற இவள்
செய்கின்றது—செய்கிற வ்யாபாரம்
என் கண்ணுக்கு—என் கண்ணுக்கு
ஒன்றே—ஒன்றாக இருக்கிறதில்லை; [பஹுவிதமாயிருக்கிறது.]

நெருப்புச் சுடாமையாலே லோகத்தார்படி யல்லள்; காற்றுச் சுடாமையாலே பிரிந்தார்படி யல்லள்; போலிகண்டு ப்ரமிக்கையாலே கூடினார் படியல்லள்; திருத்துழாய் மணக்கையாலே கூடாதார்படி யல்லளென்று கருத்து (ந)

ஆறு;—(அறியும்.) எல்லாராலும் தாஹகஸ்வபாவத்வேந அறியப்படுகிற செந்தீயை அதினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே எம்

(க) திருவி - ருக.

பெருமானைக் கருதிச் சென்று ஸம்ஶ்லேஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷ ஜநிதப்ரீதியாலே, அச்சுதனென்னும்; மெய்வேவாள்; அதினுடைய ஶைத்யாதிஶயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்தஸந்தாபையா யிருக்கும். அதிஶீதளமாய்க்கொண்டு வருகிற தென்றலை, பசுமேய்க்கப்பெற்று வருகிற வண்டுவரைப்பெருமானென்று நிஶ்சயித்து அக்காற்றைத் தழுவி, அடியேன் இவன் என்னுடைய கோவிந்தனென்னும். வெறிகொள்துழாய்மலர் நாறும். இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்துபடுகைக்கு அர்ஹையன்றியே யிருக்கச்செய்தே, இவள் என்னுடைய பாபத்தாலே பிச்சேறிச் செய்கிற செயல்கள் இவ்வளவோ! என்கிறாள். (௩)

ஈடு; அவ; — நாலாம்பாட்டில், வ்யஸநஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறாள்.

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும் *
நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலே வாவென்றுகூவும் *
நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்றாலும் *
என்றினமையல்கள்செய்தாரென்னுடைக்கோமளத்தையே.(௪)

ப;—அநந்தரம் உஜ்ஜ்வலமாய் உத்துங்கமாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை அநுஸந்தித்து, சந்த்ரனையும் மலையையும் மேகத்தையும் கண்டு அவனாக ப்ரமியாநின்றாள் என்கிறாள்.

ஒன்றிய—(எல்லாக்கலைகளாலும்) ஒன்றப்பட்ட
திங்களை—சந்த்ரனை
காட்டி—(அருகுநின்றார்க்குக்) காட்டி, (௧) "[illegible] ஸங்காஶம்" என்கிறபடியே)
ஒளி—ஒளியையுடைத்தான
மணி—ஸ்படிகமணிபோன்ற
வண்ணனே—வடிவையுடையவனே!
என்னும்—என்னாநிற்கும்;
நின்ற—(அந்தச்சந்த்ரபதத்தளவும் உயர்ந்து முன்னே) நிற்கிற
குன்றத்தினை—மலையை
நோக்கி—பார்த்து
நெடு மாலே—(உன்னுடையவடிவு போலே நெடிதான ஸ்நேஹத்தையுடையவனே!
வா—(ஸாபராதரைப்போலே தேங்கிநிற்கிறதென்? க்ஷாமற்போனநீ யாரைக்கேட்டுப் புகுருகைக்கு நிற்கிறது?) வாராய்;

---

(௧)

என்று—என்று
கூவும்—(தன்ப்ரணயம் தோன்ற) அழையாநிற்கும்;
நன்று—(உருவின பயிர் கொழுந்தளிக்கும்படி) நன்றாக
பெய்யும்— வர்ஷிக்கும்
மழை—மேகத்தை
காணில்—காணில்
நாரணன்—நாரஸப்தவாச்யமான அப்புக்களையுடைய நாராயணன்
வந்தான்—(நம்உருவுதல்தீர) வந்தான்
என்று—என்று
ஆலும்— 'மேகஸந்நிதியில் மயில் ஆலிக்குமாபோலே ஹர்ஷரூபந்ருத்தத்துடன் ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநிற்கும்;
என்னுடை—என்னுடைய
கோமளத்தை—ம்ருதுஸ்வபாவையான பெண்பிள்ளையை
என்று—என்றுகாண்
இனை—இப்படிப்பட்ட
மையல்கள்—ப்ரமங்களை
செய்தார்—பண்ணினார்?

இவ்வவஸ்தையிலே இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்று கருத்து (ச)

ஆறு;—(ஒன்றிய) அதிஸீதளப்ரபனான பூர்ணசந்த்ரனைக் காட்டி, இவன் ஒளிமணிவண்ணனே யென்னும். நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி, இந்த லோகத்தை அளந்தருளினைதற்காக மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த எம்பெருமானென்று நிர்ணயித்து, நெடுமாலே வாவென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இலங்கொலிநீர் பெரும் பௌவம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்ற கருமுகிலைக்காணில், நாரணன் வந்தானென்று மயில்கள் நின்று ஆலுமாபோலே ஆலும். என்று இப்படியே பித்தேறப்பண்ணினான் என்னுடைக் கோமளத்தை என்கிறாள். (ச)

ஈடு;—அஞ்சாம்பாட்டு. 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது? என்று அறிகிறிலேன' என்கிறாள்.

கோமளவான்கன்றைப்புல்கிக் கோவிந்தன்மேய்த்தனவென்னும் *
போமிளநாகத்தின்பின்போயவன் கிடக்கையீதென்னும் *
ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற *
கோமளவல்லியைமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகூத்தே. (ரு)

ப;—அநந்தரம், அவனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திகளை அநுஸந்தித்து, கன்றுகளையும் ஸர்ப்பத்தையும் கண்டு, அவன்ரக்ஷித்தவை யென்றும், ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து கிடக்கும் படுக்கையென்றும் சொல்லாநின்றாள் என்கிறாள்.

கோமளம் — இளையவாய்
வான் — பெரியவான
கன்றை — கன்றுகளை
புல்கி — தழுவி
கோவிந்தன் — (பசுமேய்க்க முடிசூடின) கோவிந்தன்
மேய்த்தன — (இனிது உகந்து) மேய்த்தன
என்னும் — என்னுநிற்கும் ;
போம் — (ஸ்வைரஸஞ்சாரமாகப்) போகாநிற்கிற
இளம் நாகத்தின் — இளையதான நாகத்தின்
பின் — பின்னே
போய் — ('இதுபோனவிடத்திலே அவனையும் காணலாம்' என்று நினைத்துப்) போய்
அவன் கிடக்கை — அவன்கிடக்கிற படுக்கை
ஈது — இது
என்னும் — என்னுநிற்கும் ;
அரு — (அநுபவித்துமுடிக்க) அரிய
வினையாட்டியேன் — பாபத்தையுடையேனான நான்
பெற்ற — (இப்படி ஈடுபடுகைக்கு உறுப்பாகப்) பெற்ற
கோமளம் — ம்ருதுஸ்வபாவையாய்
வல்லியை — (கொள்கொம்பில்லாத) கொடிபோலே தரைப்படுகிற இவளை
மாயோன் — ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன்
மால்செய்து — பிச்சேற்றி
செய்கின்ற — பண்ணுகிற
கூத்து — கூத்தாட்டு
ஆமளவு — எவ்வளவாமென்று
ஒன்றும் — ஒன்றும்
அறியேன் — அறிகிறிலேன்,
இவள் பாம்பின்வாயிலே அகப்பட்டு முடியுமாகில் அவனும் அவன் விபூதியுங்கூட முடியுமிறே யென்று கருத்து.
கிடக்கை — படுக்கை

'ஆண்கன்றை' என்று பாடமாகவுமாம். (௫)

ஆறு ;—(கோமளம்.) கோமளவான் கன்றுகளைப்புல்கி, இவை கோவிந்தன்மேய்த்தன என்னும் போம் இளநாகத்தின்பின் போய் அத்தைப்புல்கி, 'இவ்விளமையும் மார்த்தவமும் அழகும் எம்பெருமானோடுகலந்த திருவநந்தாழ்வானுக்கல்லது கூடாது ; ஆதலால், அவன் கிடக்கை ஈது' என்னும். அருவினையாட்டியேன் பெற்ற கோமளவல்லியை மாயோன் மால்செய்து செய்கின்ற கூத்து என்னாய் விளையுமென்று அறிகிலேன் என்கிறாள். (௫)

ஈடு ; அவ ;— ஆறும்பாட்டு. தன்மகள் பிச்சுக்கு நிதாநத்தையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத் தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

கூத்தர்குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனாமெனாவோடும் *
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும் *
ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்காணிலவனுண்டவெண்ணெயென்னும்
பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடியேறியபித்தே ! (கூ)

ப ;— அநந்தரம், 'அவனுடைய மநோஹரசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அவற்றுக்குப் போலிகண்டு ப்ரமியாநின்றாள்' என்கிறாள்.

கூத்தர்—கூத்தாடுமவர்கள்
குடம் எடுத்து—குடம் எடுத்து
ஆடில்—ஆடினார்களாகில்
கோவிந்தன்—(கோஸம்ருத்தியையுடையனாகையாலே செருக்குமிக்குக் கூத்தாடுகையே ஸ்வபாவமாகவுடைய) க்ருஷ்ணன்
ஆம்—ஆம்
எனா—என்று
ஓடும்—(காண்கைக்கு) ஓடாநிற்கும்;
வாய்த்த—நன்றாய் நெஞ்சைவருத்தும்
குழலோசை—குழலோசை
கேட்கில்—கேட்டாளாகில்
மாயவன்—(இடைப்பெண்களுடைய ப்ரணயரோஷமாறும்படி தன் தாழ்ச்சிவைத்தூதும் குழலோசையையுடைய ஆஶ்சர்யபூதனான) க்ருஷ்ணன்
என்று—என்று
மையாக்கும்—மோஹியாநிற்கும்;
ஆய்ச்சியர்—இடைச்சிகள் கையிலே
வெண்ணெய்கள்—வெண்ணெயை
காணில்—கண்டாளாகில்
அவன் உண்ட—அவன் அமுதுசெய்த
வெண்ணெய்—வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயம்
ஈது—இது
என்னும்—என்னாநிற்கும்;
பேய்ச்சி—பூதனையுடைய
முலை—முலையை
சுவைத்தார்க்கு—ப்ராணனோடேசுவைத்துச் சும்மை லோகத்துக்குக் கொடுத்த மஹோபகாரகர்க்கு
கொடி—கொடிபோலே மெல்லியவடிவையுடைய
என் பெண்—என் பெண்பிள்ளை
ஏறிய—மேலிண்டையிடும்படி கொண்ட
பித்து—பிச்சு இருந்தபடி. (கூ)

ஆறு ;—(கூத்தர்.) கூத்தர் குடமெடுத்தாடில், 'கோவிந்தனல்லன்காண்' என்றாலும்; ஆங்காமென்றோடும்; அன்றியே ஒழிந்தவாறே தளரும். 'அழகியகுழலோசை கேட்கில், இவளைப் பெறவொண்ணாது' என்று கேளாதொருபடி காத்துச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, எங்கேனுமோரிடத்திலே பின்னையும் ஸப்தமானவாறே, அடியேன் மாயவனென்று ஓடும்; அவனன்றியே யொழிந்தவாறே

மோஹிக்கும். பின்னையும், ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில், அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈதென்னும். மாய்த்தலெண்ணி வாய் முலைதந்த பேய்ச்சியை மாய்த்த இச்செயல்களே இவளை இப்பாடு படுத்துகிறது என்கிறாள். (சு)

ஈடு ;— ஏழாம்பாட்டு. தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறியாளே என்கிறாள்.

ஏறியபித்தினோடெல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பென்னும் *
நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும் *
நாறுதுழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணி ஈதென்னும் *
தேறியும்தேறாதும்மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே. (எ

ப ;—அநந்தரம், அவனுடைய பாரவஶ்யங்களை அநுஸந்தித்துக் கலங்கினபோதோடு தேறினபோதோடு வாசியற அவன்படிகளிலே உள்ளாயிராநின்றாள் என்கிறாள்.

ஏறிய—மிகைத்த
பித்தினோடு—ப்ரமத்தோடே கூடியிருக்கச்செய்தே, (வேதாந்த வித்துக்கள் சொல்லுமாபோலே (க) "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்தி: - க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்தி:" என்று)
எல்லாவுலகும்—ஸர்வலோகமும்
கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய
படைப்பு—ஸ்ருஷ்டி
என்னும்—என்னாநிற்கும் ;
நீறு—பஸ்மத்தைக்கொண்டு
செவ்வே—செவ்விதாக
இட—இட
காணில்—கண்டாளாகில் ('த்ரவ்யம் இன்னது' என்று அறியாதே ஊர்த்வபுண்ட்ரமே அடையாளமாக)
நெடுமால்—(ஆஶ்ரிதர்பக்கல்) அத்யந்த வ்யாமுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
அடியார்—அடியார்
என்று—என்று ப்ரமித்து
ஓடும்—(அவர்களிருந்தவிடத்தை நோக்கி) ஓடாநிற்கும் ;
நாறு—பரிமளோத்தரமான [தாளை
துழாய் மலர்—திருத்துழாயின் பூந்
காணில்—காணில்
நாரணன்—ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுடைய
கண்ணி—மாலை
ஈது—இது
என்னும்—என்னாநிற்கும் ; (இப்படி)
தேறியும்—தேறினவளவிலும்
தேறாதும்—கலங்கினவளவிலும்
இத்திரு—(உ) "நாத்யர்த்தம் க்ஷுப்யதே" என்

(க) பாரத - ஶா -
(உ) ரா - ஸு - கக - ௯.

றும் (க) "தத ஸ்ய ஸத்ருஶம் ஸ வேஷ - தத்தஸ்யஸ த்ருஶம் பவேத்" * என்று மென்னும் படி மிகவும் கலங்காத அந்தத் திருவைப்போலன்றியே பிரிந்த | மையில் ஸத்ருஶ வஸ்துக்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் கண்டு கலங்கும்) இத்திருவானவள் மாயோன்—ஆஶ்சர்யமான பாரத்வசிஹ்நங்களையுடையவன் திறத்தனள் — திறத்திலே யாகாநின்றாள்.

அநபாயிநியான ஸம்பத்தாயிருக்கை இருவர்க்கும் ஒக்குமிறே (எ)

ஆறு ;—(ஏறிய.) எத்தனையேனும் பித்தேறினாலும் எல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பென்னும்; இதொன்றும் தப்பாமல் சொல்லும். த்ரவ்யம் ஏதேனுமாகிலும் ஊர்த்த்வமாக இடக்காணில், நெடுமாலடியாரென்று ஓடும். ததீய வஸ்துஸாத்ருஶ்யத்தாலே ததீயமல்லாதவற்றையும் ததீயமாகக் கருதிப் பிதற்றுகிற இவள் அவனுக்கு அஸாதாரண ஶேஷபூதமான திருத்துழாயைக் கண்டால் என்படும்; பலசொல்லியென்? இனி, தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறமல்லதறியாள் இத்திரு என்கிறாள். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டில் - 'அத்யந்த துர்த்தஶையை வர்த்தியாநின்றாலும் இவள் ததேகபரையாயிருக்கும்' என்கிறாள்.

திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனேயென்னும் *
உருவுடைவண்ணங்கள்காணி லுலகளந்தானென்றுதுள்ளும் *
கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம்கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்*
வெருவிலும் வீழ்விலுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விரும்புமே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், அவனுடைய ஐஶ்வர்யாபிரூப்யாசரணீயத்வங்களை அநுஸந்தித்து, போலிகண்டாலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் அவனையே விரும்பாநின்றாள் என்கிறாள்.

திரு—பூர்ணமான ஐஶ்வர்யத்தை
உடை—உடைய
மன்னரை—ராஜாக்களை
காணில்—காணில்
திருமாலை—(பரிபூர்ணவிபூதிகனான) ஶ்ரியப்பதியை
கண்டேனே—கண்டேனே
என்னும்—என்னாநிற்கும் ; (கடலும்) காயாவும் கருவிளையும் தொடக்கமான)
உரு—விலக்ஷணரூபங்களை
உடை—உடையவாயுள்ள

(க) ரா - ஸு - கூ-கூ - ௩௦.

வண்ணங்கள்—பதார்த்தங்களை
காணில்—காணில்
உலகளந்தான்—திருவுலகளந்தருளின போது ஒருநாளே வளர்ந்தருளின செவ்வியையுடைய ரூபசோபையையுடையவன்
என்று—என்று
துள்ளும்—ஸம்ப்ரமித்து ஆடாநிற்கும்;
கரு—ப்ரதிமாகர்ப்பத்தை
உடை—உடைத்தான
தேவில்கள் எல்லாம்—தேவக்ருஹங்கள் எல்லாம், (ஆஸ்ரிதர் ஆதரிக்கைக்காக)
கடல் வண்ணன்—கடல்போலே தர்ஸநீயமான வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்
கோயிலே—(ஸந்நிதிபண்ணின) கோயில்களே
என்னும்—என்னாநிற்கும்;
வெருவிலும்—(பந்துஸந்நிதியால்) அஞ்சினபோதோடு
வீழ்விலும்—ஆர்த்தியாலே மோஹித்தபோதோடு வாசியற
ஓவாள்—இடைவிடாளாய்க்கொண்டு
கண்ணன்—க்ருஷ்ணன்
கழல்கள்—திருவடிகளை
விரும்பும்—ஆதரியாநிற்கும்.

வெருவுதல் - அஞ்சுதல். வீழ்தல் - மோஹித்தல். (அ)

ஈடு ;—(திருவுடை) ஸ்ரீமான்களான ராஜாக்களைக் காணில், 'ஏவம்விதையான ஸ்ரீமத்தையானது ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கல்லது கூடாதாதலால் 'இவன் ஸ்ரிய:பதியே' என்று நிஸ்சயித்து, திருமாலைக்கண்டேனே யென்னும்; அழகிய நீலமேகங்கள் குவளைகள் காயாமலர்கள் கடல் என்னும் இவற்றைக்காணில், உலகளந்தானென்று துள்ளும்; கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல் வண்ணன் கோயிலே என்னும்; அங்கே போய்ப்புக்கு அவனன்றிய யொழிந்தவாறே ஏங்கிவிழும்; பின்னையும் தவிராதே கண்ணன் கழல்கள் விரும்பும் என்கிறாள். (அ)

ஈடு ; க்கம் ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. பெறுதற்கரிய இவள், தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான் என்கிறாள்.

விரும்பிப்பகைவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானே யென்னும் *
கரும்பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணனென்றேறப்பறக்கும் *
பெரும்புலவாநிரைகாணில் பிரானுண்டென்றுபின்செல்லும் *
அரும்பெறல்பெண்ணினைமாயோ னலற்றியயர்ப்பிக்கின்றானே. (கூ)

ப :—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அவனுடைய உபகாரகத்வத்தை அநுஸந்தித்து தத்ஸத்ருஸ ஸம்பந்திகளைக் கண்டு வாய்புலற்றி மோஹிக்கும்படி பண்ணினான் என்கிறாள்.

பகவரை-(ஜ்ஞாநாதிகுணபூர்த்தியாலே ஆச்ரிதரை ஸ்வாமிமாநாந் தர்க்கதராக்கி ரக்ஷிப்பாராயுள்ள) பகவத்ரூபரான மோக்ஷாச்ரமிகளை
காணில்—காணில்.
விரும்பி—அத்யாதரத்தைப்பண்ணி
வியல் இடம்—விஸ்தீர்ணமான ஜகத்தை
உண்டானே — வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின ஸர்வரக்ஷகனே, (இது நிஸ்சிதம்)
என்னும்—என்னாநிற்கும்;
கரு—கறுத்த
பெரு—பெருத்த
மேகங்கள்—மேகங்களை
காணில்—காணில்
கண்ணன்—(ஜ்ஞாந அஜ்ஞாநவிபாகமறத் தன் வடிவைக் காட்டி உபகரிக்கும்) க்ருஷ்ணன்
என்று—என்று
ஏற—மேலேயெழ
பறக்கும்—பறக்கத் தேடாநிற்கும்;
பெரு—அதிப்ரபூதமாய்
புலம்—தர்சநீயமான
ஆநிரை—பசுத்திரளை
காணில்—கண்டாளாகில்
பிரான்—(இவற்றை வயிறு நிறைய மேய்த்து ரக்ஷித்த) மஹோபகாரகன்
உளன்—கூடவருகிறான்
என்று—என்று
பின்—அவற்றின்பின்னே
செல்லும்—போகாநிற்கும்:
பெறல் அரும்—பெறுதற்கு அரியளான
பெண்ணினை—இப்பெண்ணை
மாயோன்—(இப்படி உபகாரசேஷ்டிதங்களையுடைய) ஆச்சர்யபூதன்
அலற்றி—வாய்விட்டலற்றும்படி பண்ணி
அயர்ப்பிக்கின்றான்-(அதுக்குமேலே) மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான்.

பகவர்—ஸந்ந்யாஸிகள். (கூ)

ஆறு ;—(விரும்பி.) அபரிமித பகவத்ஜ்ஞாநவிசிஷ்டராய் அத ஏவ பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் நிரபேக்ஷராயிருப்பாரைக் காணில், ஏவம்வித நைரபேக்ஷ்யம் எம்பெருமானுக்கல்லது கூடாதாதலால், வியலிடமுண்டானேயென்று ஸாதரமாகச் சொல்லும். கரும்பெருமேகங்கள் காணில், அடியேன் கண்ணாவென்று தன்னுடைய ப்ரீத்யதிசயமே சிறகாகக்கொண்டு ஏறப்பறக்கும்; தனக்கு எட்டாதொழிந்தவாறே தளரும். பின்னையும் லப்தஸம்ஜ்ஞையாய், அதிஸமக்ரமான பசுநிரைகாணில், அடியேன்பிரான் உளனென்று அவற்றின்பின் செல்லும். இப்படி என்னுடைய அரும்பெறல்

பெண்ணினை மாயோன் தன்னை அலற்றி யயர்க்கும்படி பண்ணு நின்றான் என்கிறாள். (௯)

ஈடு ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸத்ருஶபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யஸநாதிஶயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, நான் என்செய்வேன் ? என்கிறாள்.

அயர்க்கும்சுற்றும்பற்றிநோக்கு மகலவே நீள்நோக்குக்கொள்ளும் *
வியர்க்கும்மழைக்கண் துளும்ப வெவ்வுயிர்கொள்ளும்மெய்சோரும்*
பெயர்த்தும்கண்ணா என்றுபேசும் பெருமானேவாவென்றுகூவும் *
மயற்பெருங்காதலென்பேதைக் கென்செய்கேன்வல்வினையேனே. ()

ப ;—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌலப்யாதிஶயத்தை அநுஸந்தித்து ஸத்ருஶ ஸம்பந்திவஸ்துக்களையும் காண்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஆர்த்தி விஞ்சினபடியைச் சொல்லி ' இவளுக்கு என்செய்வேன் ?' என்கிறாள்

அயர்க்கும்—(துல்யஸம்பந்திவஸ்துக்களையும் காணவொண்ணாதபடி) மோஹியாநிற்கும் ; (உணர்த்தி வந்தவாறே, ' இவ்வவஸ்தையில் அவன் வாராதொழியான் ' என்று நினைத்து)
சுற்றும்—சுற்றும்
பற்றி நோக்கும்—பலகாலும் பாராநிற்கும் ; (அவ்வளவிலும் காணவிட்டவாறே தூரத்திலேநிற்கிறானாக நினைத்து)
அகல—(பார்த்தகண்ணை) ஓட்டி
நீள்நோக்குக் கொள்ளும்—நெடும்போது பாராநிற்கும் ;
வியர்க்கும்—(அங்கும் காணாமையாலே ப்ரணய ரோஷத்தாலே) வேர்த்து நீராகாநிற்கும் ;
மழை—மழைபோலே (அருவிச்சொரிகிற கண்ணீரானது கோபாக்நியாலே சுவறி அடியற்று)
கண்—கண்ணளவிலே
துளும்ப—துளும்பும்படி
வெம்—அவ்வெம்மைதோன்ற
உயிர்கொள்ளும்—நெடுமூச்செறியும் ;
மெய்—(அந்தப்பரிதாபத்தாலே)ஶரீரம் தரிக்கமாட்டாமல்
சோரும்—சோரும்.
பெயர்த்தும்—பின்னையும் (ஆசை பேசாதிருக்கவொட்டாமையாலே)
கண்ணா—(பெண்களுக்கு ஸர்வகால ஸுலபனான) க்ருஷ்ணனே !
என்று—என்று
பேசும்—ஸம்போதித்துச் சொல்லாநிற்கும் ; (இப்பேர் கேட்டவாறே வந்தானாக நினைத்து)

பெருமானே—(என்னினைவளவன்றியே அதிஶயிதமாக உபகரிக்கும் என்னுடைய) நாதனே!
வா—வரலாகாதோ?
என்று—என்று
கூவும்—அழையாநிற்கும்;
மயல்—(இப்படி) பிச்சேறும்படி
பெரு காதல்—பெரிய காதலையுடைய
என் பேதைக்கு—என் சொற்கேளாப் பெண்ணுக்கு
வல்வினையேன்—(இவளை இப்படி காண்கைக்கு அடியான) அதிப்ரபலபாபத்தை யுடைய நான்
என்செய்கேன்—எத்தைச்செய்வேன்?

வாராதவனை வரப்பண்ணுவேனோ? இதுகண்டு பொறுத்திருப்பேனோ? என்று கருத்து. (க௦)

ஆறு;—(அயர்க்கும்.) வ்யஸநாதிஶயத்தாலே அறிவழிந்து கிடக்கும். பின்னையும், நெடும்போது கூட ப்ரபுத்தையாய், தன்னருகேவந்தானாகக்கருதிச் சுற்றும் பற்றிநோக்கி, அருகுகாணாதொழிந்தவாறே அகலவே நீள்நோக்குக்கொள்ளும். தூரத்திலும் காணாதொழிந்தவாறே நீராய் உருகும். மழைக்கண்துளும்ப வெவ்வுயிர்கொள்ளும். மெய்சோரும். பின்னையும் கண்ணாவென்று பேசும். பெருமானே வாராயென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இப்படி காதல் மையலேறின என் பெண்பேதைக்கு என்செய்கேன் பாவியேன்? என்று அலற்றுகிறாள். (க௦)

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸாரதுரிதமும்போய் பகவத்விஶ்லேஷகந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் ஸிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

வல்வினைதீர்க்குங்கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
சொல்வினையாற்சொன்னபாடலாயிரத்துளிவைபத்தும் *
நல்வினையென்றுகற்பார்கள் நலனிடைவைகுந்தம்நண்ணித் *
தொல்வினைதீரவெல்லாரும் தொழுதெழவீற்றிருப்பாரே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளாதரிக்கும்படியாக ஸ்வஶேஷத்வ ஸாம்ராஜ்ய ப்ரதிஷ்டிதராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வல்—ஆஸ்ரிதர் தன்னை ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு விலக்கான
வினை—ஸகலபாபங்களையும்
தீர்க்கும்—(க) "ஸவ-ஷ்வோ வெ ஹ்ராவொராக்ஷயிஷ்ய:இ - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று போக்கும் ஸ்வபாவனை
கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை
வண்—ஸர்வஸம்பத் ஸம்ருத்தமான
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்வினையால்—வாசிகசேஷவ்ருத்திரூபத்தாலே
சொன்ன—அருளிச்செய்த
பாடல்—காநரூபமான பாட்டுகள்
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
நல்வினை—விலக்ஷணவ்ருத்தி விஶேஷம்
என்று—என்று
கற்பார்கள்—கற்குமவர்கள்
நலன்—பகவதநுபவாநந்தத்தை
உடை—உடைத்தான
வைகுந்தம்—பரமபதத்தை
நண்ணி—கிட்டி
தொல்—அநாதிஸித்தமான
வினை—அவித்யாதிதோஷங்கள்
தீர—மறுவலிடாதபடி
எல்லாரும்—அங்குள்ள ஸூரிகளெல்லாரும்
தொழுது — (தங்களுடைய ததீயசேஷத்வம் தோன்றும்படி) தாழ்ந்து ஆதரித்து
எழ—(ஸம்ப்ரமத்தாலே) பெரியகிளர்த்தியை யுடையராம்படியாக
வீற்று இருப்பார்—(தங்கள் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்தாலுள்ள) வேறுபாடு தோன்ற இருக்கப்பெறுவார்கள்.

இது - அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம். (கக)

ஆறு ;—(வல்வினை தீர்க்கும்) ஆஸ்ரிதஜந ஸமஸ்த து:காபநோதந ஸ்வபாவனாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனுமிருந்த எம்பெருமானைச் சொல்வினையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு கற்பார்கள் நலனுடை வைகுந்தம் நண்ணி எல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பார் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து நாலாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

(க) கீ - கஅ - சுசு

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

நாலாம் பத்து

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி — வீற்றிருந்து ப்ரவேசம்

ஆ ;—(வீற்றிருந்து.) ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனைப் அநந்தபோகிநி ஸ்ரியாஸஹாஸீநனைப் ஸேஷஸேஷாஸநவைநதேய ப்ரப்ருத்யபரிமித பரிஜநபரிவ்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானை அவனுடைய நிரவதிக காருண்யத்தாலே கண்களாலே கண்டு, கைகளாரத் தொழுது, வாயாலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்ற எனக்கு இனியென்ன குறையுண்டு? என்கிறார். *

ப ;—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஸத்ருஸமாயும் ஸம்பந்தியாயுமுள்ள வஸ்துக்களுடைய தர்ஸநத்தாலே ப்ரமிக்கும்படி இவர்க்கு உண்டான ஆர்த்த்யதிஸயம் தீருகைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய நிரதிஸயபோக்யமான ஸ்வரூபரூபகுணங்களையும், மஹிஷீபூஷாயுத பரிஜநாதிரூபமான விபூதி வைலக்ஷண்யத்தையும், மஹோதாரசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து ப்ரீதராய், அவனுடைய அகிலலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், அதுக்கு அடியான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும், உபயஸித்தமான ஆநந்தாதிகுண யோகத்தையும், இக்குணாதி போக்தாக்களைக் காத்தூட்டும் வாஹநாயுதவத்தையையும், போகாநுகுணமான ஜ்ஞாநப்ரேமாதி ப்ரதத்வத்தையும், அஸ்கலிதஜ்ஞாநர்க்கு அநுபாவ்யமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், இந்த போக்யதைக்கு ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத மேன்மையையும், அதுக்கு உபபாதகமான விபூதித்வயயோகத்தையும், தத்விஷயமான வ்யாப்த்யாதிகளையும், வ்யாப்யரக்ஷணார்த்தமான தர்ஸநீயவ்யாபாரங்களையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி பரிபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனை அநுபவித்துப் பிறந்த ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே ஸூரிகளைப்போலே வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து, இந்தளத்தில் தாமரைபோலே இங்கே இந்த அநுபவங் கிடைக்கையாலே எனக்கு ஸத்ருஸருண்டோ? என்று தமக்குப்பிறந்த செருக்கை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர் ''இனியென்னகுறையெழுமையுமே'' என்னப்பெறுவதே ; பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கிக் கீழெல்லாம் - மண்ணையிருந்து துழாவியில் விடாய்க்கு க்ருஷிபண்ணினபடி ; அப்படி விடாய்க்கப்பண்ணின க்ருஷியின்பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்

வருகு சொல்லலாவது இனியொன்றில்லை. " சூழ்விசும்பணிமுகி லுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்றதில்லையே " என்று அருளிச்செய்வர் ஜீயர்

பெருமாளும் இளையபெருமாளுமான இருப்பிலே பிராட்டிக் குப் பிரிவு உண்டாக, மஹாராஜரையும்பரிகரத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு சென்று விரோதிவர்க்கத்தைக்கிழங்கெடுத்து அவளோ டே கூடிறைப்போலே, போலிகண்டு இவர்ப்ரமித்த இழவெல்லாம் போம்படி, நித்யவிபூதியையும் லீலாவிபூதியையு முடையனாயிருக் கிற தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடிகொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுத்து, ' கண்டீரே நாமிருக்கிறபடி ?இந்த ஐம்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒருசொல் லுச் சொன்னால்காணும் ' என்று இவர் திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாமாஸநம்பண்ணு ‡ * (உபய விபூதியிலும் என்னோடொப்பாரில்லையென்று அதிப்ரீதரா) கிறார்.

" நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி " என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வான மாமலையான தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தான் ; நீறுசெவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடினதுக்கு, " தூவியம்புள்ளுடையா னடலாழியம்மான்" என்கிற நித்யஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக்கொ டுத்தான் ; செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீ தென்றதுக்கு, "மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவா ளுறைமார் பினன்" என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாருமாக விருக்கிற விருப் பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். " திருவுடைமன்னரைக்காணில் திரு மால் " என்றதுக்கு உபயவிபூதியுக்தனை தன் ஐம்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான் ; பிறர்வாயாலே ' என்செய்கேன் ' என்றத் தைத் தவிர்த்து, தம் வாயாலே " என்னகுறையெழுமையும் " என் னப் பண்ணினான் ; " விரும்பிப் பகவரைக்காணில் வியலிடமுண் டான் " என்று - ஆநந்தலேமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்த வர்க்கு, " வீவிலின்பமிக வெல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் " என்று - ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். *

ஈடு ; அவ ; - முதற்பாட்டில் - ஸர்வேம்வரனைப்வைத்து ஆம் ரிதரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்த க்ருஷ்

‡ இங்கே சிலபதங்கள் விட்டுப்போயின.

ணனைக் கவிபாடப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை யென்கிறார்.

> வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல்செல்லவீவில்சீர் *
> ஆற்றல்மிக்காளுமம்மானை வெம்மாபிளந்தான் தன்னை *
> போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மாலைகள் *
> ஏற்றநோற்றேற் கினியென்னகுறை எழுமையுமே ?. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ஸமஸ்தலோக நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரனை மங்களாஶாஸநம்பண்ணி ஸ்துதிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ஒருகுறையில்லை என்கிறார்.

வீற்று—(ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸர்வஶேஷித்வ ஸர்வவ்யாபகத்வாதிகளாலே) ஸ்வேதரஸமஸ்தவ்யாவ்ருத்தனாய்க் கொண்டு

இருந்து—(லோகாநாமஸம்பேத்யார்த்தமாக த்வியவிபூதியிலே திவ்யபர்யங்கத்திலே) இருந்து

ஏழுலகும்—(வ்யக்தாவ்யக்தகாலரூபமாயும் ஶுத்தஸத்வரூபமாயும் சதுர்விதமான அசேதனவர்க்கமும் பத்த முக்த நித்யரூபேண த்ரிவிதமாயுள்ள சேதநவர்க்கமுமாகிற) ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களிலும்

தனி—(ஸ்வஸங்கல்பரூபமாய்) அத்விதீயமான

கோல்—செங்கோல்

செல்ல—நடக்கும்படி

வீவில்—அப்ரதிஹதமான

சீர்—(ஜ்ஞாநஶக்த்யாத்யஸங்க்யேய) கல்யாணகுணகளுடன் கொண்டு

ஆற்றல்மிக்கு — (ஸ்வாபாவிகமாகையாலே மதோத்ரேக ரஹிதமாய்) நிரவதிகமான ஶாந்தியோகத்தாலே

ஆளும்—(இது ஸாத்ம்யமாம்படி) ஸ்வரூபவைபவத்தை யுடையனாய்க்கொண்டுபோருகிற

அம்மானை—ஸர்வஸ்வாமியாய்

வெம்—ர(க்ஷணீயவர்க்கத்துக்குவிரோதியாய் (க "ஜஹாரௌஜ ஸா - மஹாரௌத்ர:" என்கிறபடியே வெம்மையே நிரூபகமான

மா—(கேசியாகிற அஸுரா விஷ்டமாயுள்ள) குதிரையை

பிளந்தான் தன்னை — "நிவ்யாத்தாஸ்ய ... த்விதா பூத:" என்னும்படியே இருகூறாய்விழும்படி) வாய்பிளந்த ஸர்வேஶ்வரனை

போற்றி என்றே—போற்றி போற்றி யென்று இப்பெருமைக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக் கொண்டே

கைகள் — ("விண்ணைத்தொழுது" என்ற கைகள்)

ஆர—வயிறுநிறையும்படி

(க) வி-பு-ரு-கசு-கச.

தொழுது—அஞ்ஜலி பந்தம்பண்ணி
சொல்—ஶப்தஸந்தர்ப்பரூபமான
மாலைகள்—மாலைகளை
ஏற்ற—(அவன் ப்ரிஸாவஹிக்கும்படி) ஸமர்ப்பிக்கைக்கு
நோற்றேற்கு — "விதிவாய்க்கின்று" என்கிறபடியே அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாரூப புண்யத்தையுடையஎனக்கு

இனி—இனிமேல்
எழுமையும்-(க) "ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச-ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்கிறபடியே)எழேழுபடி காலான ஜந்மமுண்டாகிலும்
என்னகுறை—என்னகுறையுண்டாம

ஶரீரவிமோசந தேஶப்ராப்த்யாதிகளாகிற குறை யுண்டாகா தென்று கருத்து. ஆற்றல் - பொறையும், மிடுக்கும். (க)

ஆறு ;—ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன்னுடைய ஸர்வலோகாதிராஜ்யமெல்லாம் தோன்றும்படி யிருந்தருளி, ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேஶத்தாலே நிர்வாஹித ஸர்வலோகனாய், நித்ய நிர்த்தோஷ நிரவதிக கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாய், இப்படி பரிபூர்ணனா யிருக்கச்செய்தே அநுக்ரஹித்த ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாக வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனாய் ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருப்பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு என்கைகளினுடைய விடாயெல்லாம் தீரும்படி தொழுது, திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன் ; எனக்கு இனி ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை' என்கிறார். (க)

ஈடு ;— அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. இம்மஹைஶ்வர்யத்துக்கு அடியான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஸாதத்தாலே அவன் கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாக வாயிற்று ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றது ; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். "திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்" என்கிறபடியே அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாத மடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தது. (உ) "ஸீதாயாஶ் சரிதம் மஹத்"-ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும் ; (ந) "திருமாலவன்

(க) பா-பீஷ்ம-
(உ) ரா-பா-ச-எ.
(ந) திருவிரு-சஅ.

கவியாதுகற்றேன்'' என்றாரிறே இவரும். அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான்; அவனோடேகூடக் கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்பெற்றார் இவர்; மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறை மார்பினனானவனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன் *
செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை *
மொய்யசொல்லாலிசைமாலைகளேத்தியுளப்பெற்றேன் *
வெய்யநோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீயவே. (உ)

ப — அநந்தரம், இந்தமேன்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை யுடையவனை ஜகத்ஸம்பந்தியான ஸகலக்லேஶமுந்தீரும்படி புகழப்பெற்றேன் என்கிறார். (க)

மைய—(அவன் மார்பிலே எப்போதும் கணிச மாகையாலே அவ்வடிவு நிழலிட்ட தடியாக அஸிதேக்ஷணையான ஸ்வபாவத்துக்குமேலே) மையணிந்த தென்னலாம் படியான

கண்ணாள் — கண்ணையுடையளாய், (இந்த ஆபிரூப்யத்துக்கு மேலே

மலர்மேல் உறைவாள்—தாமரைப்பூவில் பிறப்பாலும் வாஸத்தாலும் அபிஜாதையுமாய்ப் பரிமளம் வடிவுகொண்டாற் போலே போக்ய பூதையுமான லக்ஷ்மி

உறை—நித்யவாஸம்பண்ணும்படி நிரதிஶயபோக்யமான

மார்பினன்—மார்பையுடையனாய்

செய்ய—பத்மவர்ணையான அவளை அநுபவிக்கையாலே பழையசிவப்புக்குமேலே சிவந்து

கோலம்—அழகையுடைத்தாய்

தடம்—(ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே) விஸ்தீர்ணமான

கண்ணன் — திருக்கண்களை யுடையனாய்

விண்ணோர்—(இப்படி பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷ ஸாரஸ்யத்தைப்) பரமபதவாஸிகளுக்கு அநுபவிப்பித்து

பெருமான் தன்னை—(அவர்களுக்கு) அதிபதியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை

மொய்ய—(அவர்கள் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே) செறிந்த

சொல்லால்—சொற்களாலே சமைந்ததாய்

இசை—இசையையுடைத்தான

மாலைகள்—மாலைகளாலே

வியல்—விஸ்தீர்ணமான

ஞாலத்து—ஜகத்திலேயிருக்கச்செய்தே

வெய்ய—(க) "நக்ஷத்ர ஸந்ஸ்ஷ்டி-நத்ராஸஞ்சரிஷ்யந்தி" என்னுமாபோலே) பரிதாபஹேதுவாயிருக்கிற

(க) நாரதீய-அஷ்டா-க-கக.

நோய்கள் முழுதும்—(அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிப்ராக்ருதி ஸம்பந்தங்களான) ஸமஸ்த க்லேசங்களும்
வீய—(நாட்டிலே நடையாடாதபடி ஸ்வயமேவ) நசிக்கும்படியாக
ஏத்தி—ஏத்தி
உள்ள—(ஸ்தவப்ரியனான அவனுடைய முகமலர்த்தியை) என்னெஞ்சாலே அநுபவிக்க
பெற்றேன்—பெற்றேன்.

“மையகண்ணாள், செய்யகோலத் தடங்கண்ணன்” என்கிறவிடம்-அவள் கண் நிழலீட்டாலே இவனுடைய ஶ்யாமளத்வமும், இவன்கண் நிழலீட்டாலே அவளுடைய பத்மவர்ணமுமென்று கருத்தாகவும் சொல்லுவர்கள்; ஆகிலும், கண்ணுக்கு விஷயாதீநத்வம் உசிதம். (உ)

ஆறு ;—(மையகண்ணாள்.) இப்படி ஸர்வலோகாதி ராஜ்யத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு ஶேஷபோகபர்யங்கத்திலே, விதளிதந்திவரலோசனையாயிருந்த பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட ஸுகாஸீநனாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷஜநித நிரதிஶய ப்ரீதியாலே செய்யகோலத் தடங்கண்ணனாய், அநந்த வைநதேய விஷ்வக்ஸேந ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய திவ்யபரிஜந பரிவ்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானை என்னுடைய வெய்யநோய்கள் முழுதும் இந்த ப்ரக்ருதியிலே யிருக்கச்செய்தே வீயும்படி, அழகிய சொல்லாலே இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேன் என்கிறார். (உ)

ஈடு ;—அவ ;—மூன்றாம்பாட்டு; ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படியான ஆநந்தத்தை யுடையேனானேன் என்கிறார்.

வீவிலின்பம் மிக எல்லைநிகழ்ந்த நம்அச்சுதன் *
வீவில்சீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை *
வீவில்காலமிசைமாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன் *
வீவிலின்பம்மிக † எல்லைநிகழ்ந்தனன் மேவியே. (௩)

ப;—அநந்தரம், மேன்மையாலும் ப்ரியபதித்வத்தாலும் ஸித்தமான ஆநந்தாதிகுண யோகத்தையுடையவனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிக் கிட்டப்பெற்று நிரதிஶயாநந்த பூர்ணனானேன் என்கிறார்.

வீவு இல் இன்பம் — அவிச்சின்னமான ஆநந்தமானது
மிக எல்லை நிகழ்ந்த — (ஆநந்த வல்லீ க்ரமத்திலே அவாங்மநஸ கோசரமாம்படி) மிகுதியான எல்லையிலே வர்த்திக்கிற (ஆகாரத்தை)
நம் அச்சுதன் — என்போல்வார்க்கு அநுபவிப்பிக்கிற அப்ரச்யுத ஸ்வபாவனாய் (அவ்வாநந்தத்துக்கு அடியாகச்சொல்லப்பட்ட
வீவு இல் — முடிவில்லாத
சீரன் — யுவத்வாதிநித்யகுண விபூதி வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாய்
மலர்க்கண்ணன் — (இவ்வதிஶயத்துக்கு ஸூசகமாம்படி) புண்டரீகாக்ஷனாய், (இக்கண்ணழகாலே
விண்ணோர் — விண்ணோர்பரவும்
பெருமான் தன்னை — தலைமகனானவனை
வீவு இல் — ஒழிவு இல்லாத
காலம் — காலமெல்லாம்
இசை — கானரூபமான
மாலைகள் — ஸந்தர்ப்பத்தாலே
ஏத்தி — ஸ்துதித்து
மேவப்பெற்றேன் — கிட்டப்பெற்றேன்;
மேவி — (க) "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி" ... லப்த்வாநந்தீபவதி" என்கிறபடியே ஆநந்த மயனானவனைக்)கிட்டி (க, "ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய" என்னும் கணக்கிலே அவனோடொத்த)
வீவு இல் — முடிவில்லாத
இன்பம் — ஆநந்தத்தினுடைய
மிக எல்லை — அபரிச்சேத்யமான அபிவ்ருத்திகள்
நிகழ்ந்தன — உண்டாயிற்றன.
நிகழ்ந்தனமென்று — ப்ரீதியாலே பஹுமாநோக்தியாகவுமாம். (௩)

ஆறு; — (வீவிலின்பம்.) ஆஶ்ரித வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யைஶ்வர்ய ஸௌந்தர்யாத்யநவதிக மங்களகுண விஶிஷ்டனாய், ஸ்வபரிசரணபோக ஹேஷஹேஷாஶநாத்யபரிமித நித்யஸித்த பரமஸூரிநிரவரத ஸம்ஸேவ்யமானனாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட நிலயனாய், லக்ஷ்மீபூமி நீளாநாயகனாயிருந்த தன்னைத்தான் அநுபவித்ததினாலே தனக்கு வந்த நிரவதிகாநந்தமும்,— தன்னைத் திருவாய்மொழி பாடுகையால் எனக்குவந்த ஆநந்தமுமானால் இதிலே ஸஹஸ்ரைக தேஶத்துக்குப்போருமோ அது? என்கிறார். (௩)

ஈடு; — அவ; — நாலாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநரையும், முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்ய ஸூரிகளையுமுடையனாய் வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்ய ஸம்

(க) தை-ஆநந்த

ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சே திக்கவொண்கிற தில்லை என்கிறார்.

மேவிநின்றுதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான் *
தூவியம்புள்ளுடையா னடலாழியம்மான்தன்னை *
நாவியலாலிசைமாலைகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன் *
ஆவியென்னாவியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே. (ச)

ப ;—அநந்தரம், போக்தாக்களான அநந்யப்ரயோஜநரைக் காத்துஊட்டும் வாஹநாயு தாதிகளையுடையவனை ஸ்துதித்துக் கிட்டப்பெற்றேன் என்கிறார்.

மேவி — (அநந்யப்ரயோஜநராய்) கலந்து
நின்று—நிலைநின்று
தொழுவார் —அநுபவிப்பாருடைய
வினை—(அநுபவவிரோதி) பாபங்கள்
போக—(ஸ்வயமேவ நசிக்கும்படி
மேவும்—(தான் அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்
பிரான்—மஹோபகாரகனாய்
தூவி—(க) "அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தார்" என்கிற படியே இவர்களிருந்தவிடத்தே தன்னைக்கொண்டு வருவதான பக்ஷபாதத்தையும்
அம்—அழகையுமுடைய
புள்—பெரியதிருவடியை
உடையான்— வாஹநமாகவுடையனாய்
அடல் — (உ) "கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநார்த்தமாக) யுக்தோத்யுகமான
ஆழி—திருவாழியையுடையனான
அம்மான் தன்னை—ஸர்வேஶ்வரனை
நா— நாவினுடைய
இயலால்—வ்ருத்தியாலே
இசை— கானரூபமான
மாலைகள்—ஸந்தர்ப்பங்களையிட்டு
ஏத்தி—ஏத்துகையாகிற
நண்ண—நண்ணுதலை
பெற்றேன்—பெற்றேன்;
ஆவி—எனக்கு அந்தராத்ம பூதனாய் தாரகனானவன்
என்—(தனக்கு ஶரீரமான) என்னுடைய
ஆவியை —ஆத்மாவை
செய்த ஆற்றை—ஸ்துதிப்பித்து உகப்பித்து விரும்புகிற ப்ரகாரம்
யான்—நான்
அறியேன்—("எவம் விதம்" என்று) பரிச்சேதித்து அறியமாட்டு கிறிலேன்.
அறிவும் ஆழங்கார்ப்படுகைக்கு உறுப்பாயிற்று என்று கருத்து

ஆறு ;—(மேவிநின்று.) கீழ்ச்சொன்ன விண்ணோராகிறார் - பெரியதிருவடி திருவாழி திருச்சங்கு திருவநந்தாழ்வான் ஸ்ரீஸேநா

(க) தி-மொ-க உ-அ. (உ) பெரியதிருவ-அஎ.

திபதியாழ்வான் முதலான திவ்யபுருஷர்கள். அந்தத் திவ்ய புருஷர்களாலே பரிசர்யமாண சரணாரவிந்த யுகளனாய், பக்தியுக்த ஜந ஸமஸ்த து:காபநோதந ஸ்வபாவனாய், தத்ஸம்ச்லேஷஸ்வ பாவனாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருவாய்மொழி பாடிக்கொண்டு ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றேன்; அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான என்னை இப்படி விஷயீகரித்தருளுவதே! ஒருவனுடைய குணவத்தை இருக்கும்படியே இது! என்கிறார். (௪)

ஈடு ;—அ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. தான் ஸாரதிகனாய்வைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச் செய்தாற்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழிபாடி நிரதிசயாநந்தியானேன் என்கிறார்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மானை * அமரர்தம்
ஏற்றை எல்லாப்பொருளும்விரித்தானைஎம்மான்தன்னை *
மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி நாளும்மகிழ்வெய்தினேன் *
காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள்கரியவே. (ரு)

ப ;—அநந்தரம், அநுபவோபகரணமான ஜ்ஞாநாதிகளைக் கொடுத்து, அநுபவிப்பிக்கும் ஸர்வேச்வரனை, ஸகலக்லேசமும் ஸகாரணமாகச் சடக்கென ஸ்வயமேவ நசிக்கும்படி ஸ்துதிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

(ஆச்ரயாநுரூபமாக),
ஆற்ற—பொறுக்கும்படி
நல்ல — (அநுபவோப கரணமாம்படி) விலக்ஷணமாயுள்ள
வகை—(ஜ்ஞாநபக்திகள் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளாகிற ப்ரகாரங்களை
காட்டும் — (போக்தாக்களுக்கு) ப்ரகாசிப்பிக்கும்
அம்மானை—நிருபாதிகஸ்வாமியாய்
அமரர்தம்—(இந்தப்ரகாரமுடையாரை) நித்யஸூரிகளநுபவிக்குமா போலே அநுபவிப்பிக்கும்
ஏற்றை—செருக்கை யுடையனாய், (ஸ்ரீதோபநிஷந்முகத்தாலே)
எல்லாப்பொருளும்—இவ்வர்த்த விசேஷங்களை
விரித்தானை—விஸ்தீர்ணமாக உபதேசித்து
எம்மான் தன்னை —எனக்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்த ஸ்வாமியானவனை
வினை- (ஜ்ஞாநப்ரேமாதிப்ரதிபந்தகங்களான) பாபங்களும்
நோய்கள் — (ராகத்வேஷாதி) மஹாவ்யாதிகளும்

(க) ஸாந்தோ-ரு-உ௪.

காற்றின்—(சீக்ரகாமியான) காற்றுக்கு
முன்னம்—முற்பட
கடுகி—சடக்கென ஓடிப்போய்
கரிய—(க) "ஈஷீகாதூல- மக்நௌப்ரோதம்" என்கிறபடியே) வெந்து போம்படியாக
மாற்றம்மாலை—ஶப்தஸந்தர்ப்பங்களை
புனைந்து—நிர்மித்து
ஏத்தி—ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
நாளும்—ஸர்வகாலமும்
மகிழ்வு எய்தினேன் — மகிழ்ச்சியைப் பெற்றேன்;
மாற்றம்—ஶப்தம்
புனைதல்—தொடுத்தல். (ரு)

ஆறு ;—(ஆற்றநல்ல.) அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியாய், வஸு தேவ க்ருஹே அவதீர்ணனாய், அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸகல வேதார்த்த ப்ரகாஶகனாயிருந்த தன்னை எனக்கு ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கக் காட்டித் தந்தருளினான். நானும் அவனைக் கண்டு, காற்றின் முன்னம் கடுகி வினைநோய்கள் கரியும்படி திருவாய் மொழிபாடி, நாளும் மகிழ்வெய்தினேன் என்கிறார். (ரு)

ஈடு ;—அவ ;—ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவும் பெற்று ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றேனென்றார் - கீழ் ; 'ஆனால், இனி உமக்குச் செய்ய வேண்டுவதென் ?' என்றான் ஈஶ்வரன் ; இதுக்கு முன்பு பெறாததாய் இனிப் பெறவேண்டுவதொன்றுண்டோ ? என்கிறார் இதில்.

கரியமேனிமிசை வெளியநீறுசிறிதேயிடும் *
பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை *
உரியசொல்லாலிசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு *
அரியதுண்டோவெனக்கின்றுதொட்டுமினியென்றுமே. (௬)

ப ;—அநந்தரம், அஸ்கலித்ஜ்ஞாந ப்ரேமானர்க்கு நிரதிஶயாநுபாவ்யமான அழகையுடையவனை ஸ்தோத்ரமுகத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு துர்லபமுண்டோ ? என்கிறார்.

கரிய—ஶ்யாமளமான
மேனிமிசை – வடிவழகுக்குமேலே
வெளியநீறு—அஞ்ஜநசூர்ணத்தை
சிறிதே—அளவில்
இடும்—அணிகிற
பெரியகோலம்—நிரதிஶயஸௌந்தர்யயுக்தமாய்
தடம்—விஸ்தீர்ணமான
கண்ணன்—கண்ணழகையுடையனாய் (இவ்வழகுவெள்ளத்திலே)

(க) சாந்தோ - ரு - உ௪.

விண்ணோர்பெருமான் தன்னை — ஸூரி களுக்குமிழிசூட்டும்மேன் மையை யுடையனை ஸர் வேச்வரனை
உரிய —(இவ்வழகுக்குத்) தகுதியான
சொல்லால்—சொல்லாலேசமைந்த
இசைமாலைகள் — காநரூபஸந்தர்ப்பங் களையிட்டு
ஏத்தி—ஸ்துதித்து
உள்ள — அநுபவிக்க
பெற்றேற்கு எனக்கு—பெற்றேனான எனக்கு
இன்று தொட்டும் — (அநுபவாரம்ப மான) இன்று தொடங்கி
இனி—இனி
என்றும்—மேலுள்ள காலமெல்லாம்
அரியது—துர்லபமாயிருப்பது
உண்டோ—ஓரர்த்தமுண்டோ ?

வெளியம்-அஞ்ஜநம், அன்றியே, ஸ்யாமளமான திருமேனிமேலே (க) “[illegible] - கர்ப்பூர தூளீத்வளம் க்ருத்வாதேவஸ்ய விக்ரஹம்”என்கிறபடியே அலங்காரார்த்தமான கர்ப்பூரசூர்ணத்தைஅளவுபடச் சாத்தின பெரிய ஒப்பனையை யுடைய என்றுமாம். (சு)

ஆறு ;—(கரியமேனி.) நீலமேக நிபதிவ்யரூபோசித திவ்யாங்கராகத்தாலே அநுவிப்பனைப், அதிவிசாலமாய் அதிரமணீயமாயிருப்பதொரு தாமரைத் தடாகம்போலே யிருந்த திருக்கண்களை யுடையனைப், அவ்வழகாலே விண்ணோர்பெருமானையிருந்த எம்பெருமானை, அவனுக்கு ஸத்ருசமான சொற்களாலே இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்ற எனக்கு இன்றுதொட்டும் இனியென்றும் அரியது உண்டோ? என்கிறார். (சு)

ஈடு ;—அவ:—“அரியதுண்டோ வெனக்கு”என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்ததென்ன, ‘பகவத்க்ருபையாலே வந்தது’ என்கிறார்.

என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும்மிக்கார்களும் * தன்தனக்கு
இன்றிநின்றானை எல்லாவுலகுமுடையான்தன்னை *
குன்றமொன்றால்மழைகாத்தபிரானைச் சொல்மாலைகள் *
நன்றுசூட்டும்விதியெய்தினமென்ன குறைநமக்கே. (எ)

ப :—அநந்தரம், ஸமாப்யதிகரஹிதையான போக்யதையையுடைய க்ருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கப்பெற்ற எனக்கு என்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

என்றும் — (பார்த்வத்தோடு அவதாரத்தோடு வாசியற) ஸர்வாவஸ்தையிலும்
ஒன்றாகி — ஒரு ப்ரகாரான்வயியாய்க் கொண்டு
ஒத்தாரும் — ஸமராயும்
மிக்கார்களும் — அதிகராயுமிருப்பார்
தன்தனக்கு — தன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான ஸௌலப்யாதிகளாகிற அஸாதாரணாகாரத்துக்கு
இன்றி — இன்றியிலே
நின்றானை — நின்றவனாய், (க) "ஸூஹ்ருஹிக்ருதே - க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்ருதே" என்கிறபடியே அந்நிலையிலே)
எல்லாவுலகும் — ஸமஸ்த லோகத்தையும்
உடையான்தன்னை — தனக்கு சேஷமாகவுடையனாய்
மழை — (சேஷவஸ்துக்களுக்கு இந்த்ரனால் வந்த) வர்ஷாபத்தை
குன்றம் ஒன்றால் — (கண்டதொரு) மலையாலே
காத்த — காத்த
பிரானை — மஹோபகாரகனானவனை
சொல் மாலைகள் — ஸப்தமயமான மாலைகளை
நன்று சூட்டும் — அவன் ஆதரித்துச் சூடும்படி பண்ணுகைக்கிடான
விதி — (அவன் க்ருபாரூபமான) பாக்யத்தை
எய்தினம் — கிட்டப்பெற்றோம்;
நமக்கு — நமக்கு
என்ன குறை — ஒரு குறையுண்டோ?

அத்தலையில் க்ருபையில் குறையுண்டாகிலிறே இத்தலையில் பேற்றிற் குறையுண்டாவது என்று கருத்து. விதி-தப்பவொண்ணாத க்ருபையை நினைக்கிறது. நமக்கு என்கிற பன்மை - பஹுமாநத்தாலே; ஆத்மநிபஹுவசநம் ()

ஆறு;—(என்றுமொன்றாகி.) ஸர்வகாலமும் ஏகப்ரகாரமாக நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய்ப் பரம காருணிகனாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு, அவனுடைய நிர்மர்யாத க்ருபையாகிற மஹா பாக்யத்தை யுடையோமானோம்; இனி நமக்கு என்னகுறையுண்டு? என்கிறார். (எ)

ஈடு;—அவ;— எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிஶயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபய விபூதிபோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பனை * ஞாலத்தார்
தமக்கும்வானத்தவர்க்கும்பெருமானை * தண்தாமரை
சுமக்கும்பாதப்பெருமானைச் சொன்மாலைகள் * சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கினியாவர்நிகரகல்வானத்தே. (அ)

(க) பார-ராஜ-

ப ;—அநந்தரம், உபயவிபூதி யுக்தனான ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்கிற எனக்குப் பரமபத வாஸிகளில் ஸத்ருஸருண்டோ? என்கிறார்.

நமக்கும்—(அநாத்யஜ்ஞாநாதி ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான) நமக்கும்
பூவின்மிசை நங்கைக்கும்—பூவிற் பிறப்பால்வந்த போக்யதையாலும் ஆத்ம குண பூர்த்தியாலும் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பிராட்டிக்கும்
இன்பனை—(தன் போக்யதாதி ஸமயத்தாலே) ஆநந்த ஜநகனானவனாய், (இவ்விரண்டாகாரத்துக்கும் உபபாதகமாய்)
ஞாலத்தார் தமக்கும்—(அவிசேஷஜ்ஞரான) லீலாவிபூதியிலுள்ளாரோடு
வானத்தவர்க்கும்—(விசேஷஜ்ஞரான) பரமபதவாஸிகளோடு வாசியற
பெருமானை — நிருபாதிகமான ஸர்வசேஷித்வத்தை யுடையனாய், (இந்த போக்யதைக்கும் மேன்மைக்கும் மேலே ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்யாதி குணங்களுக்குத்தோற்று)
தண்—செவ்வியையுடைய
தாமரை—தாமரை
சுமக்கும்—சுமக்கும்படியான
பாதம்—திருவடிகளையுடையனான
பெருமானை—ஸர்வாதிகனை. (இவ்வாகாரானுஸந்தாநத்தாலே உடைகொலைப்படாதே)
சொல் மாலைகள் — ஸப்த ஸந்தர்ப்பங்களை
சொல்லும் ஆறு—சொல்லும்படியாக
அமைக்கவல்லேற்கு—(என்னை அமைத்து) தரிக்கவல்ல எனக்கு
அகல்—அதிவிஸ்தீர்ணையான
வானத்து—த்ரிபாத்விபூதியில்
யாவர்—(அவிகாராகாரராய் அநுபவிக்கிறவர்கள்) ஆர்தான்
இனி—இனி
நிகர் — ஒப்பார்?

இந்தளத்தில் தாமரைபோலே இருள் தருமாஞாலத்திலே அநுபவிப்பார்க்கு தெளிவிசும்பி லநுபவிப்பார் ஸத்ருஸரல்லர்களென்று கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(நமக்கும்.) இன்று தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க நாமும் பெரியபிராட்டியாருமானல், பெரியபிராட்டியார் பக்கலிற்காட்டிலும் நம்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய், அநாஸ்ரிதரான தேவர்களுக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கும் ஒருவாசியின்றியே ஒக்க அரியனாய், விகசதருணாரவிந்தாதிக ஸௌகுமார்ய சரணயுகளனாயிருக்க எம்பெருமான் என்னை 'ஒன்று சொல்லுங்காண்' என்று அருளிச்செய்தருளினால், சொல்லலாம்படி சொல்மாலைகள் அமைக்கவல்லேற்கு இனித்திருநாட்டிலேதான் நிகருண்டோ? என்கிறார். (அ)

ஈடு ;—அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும்புக்குக் கவிசொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறியார்கள்; முக்தர் (க) "நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம் - நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்" என்று ஸம்ஸார யாத்ரையை ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராஶர பாராஶர்யாதிகள் ஓரோதுறையிலே மண்டியிருப்பார்கள்; ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராஶர பகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீஶௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரவணனாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேஶ்வரனை எங்கும் புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ்த்
தானத்தும் * எண்திசையும்தவிராதுநின்றான் தன்னை *
கூனற்சங்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை
வானக்கோனைக் * கவிசொல்லவல்லேற்கினிமாறுண்டே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், வ்யாப்திதஶையோடு அவதாரதஶையோடு வாசியற விளாக்குலைகொண்டு ஸ்துதிக்கவல்ல எனக்கு ஸத்ருஶருண்டோ? என்கிறார்.

வானத்தும்—ஆகாஶஶப்த வாச்யமான ஸ்வர்க்கத்திலும்
உள் வானத்து—ஊர்த்வாகாஶ வர்த்திகளான
உம்பரும்—உபரிதநலோகங்களிலும்
மண்ணுள்ளும்—பூமிக்குள்ளும்
மண்ணின்கீழ் தானத்தும் — பூமியின் கீழ்ப்பாதாளஸ்தாநங்களிலும்
எண்திசையும்—(இவற்றிலுண்டான தேவாதி ஜாதிபேதத்தாலும் ப்ராஹ்மணாதி வர்ணபேதத்தாலும்) அஷ்டவிதமான பதார்த்தங்களிலும்
தவிராது—ஒன்றும் நழுவாதபடி
நின்றான்தன்னை—வ்யாபித்துநின்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையவனாய் (இப்படி முகங்காட்டாமே நின்று ரக்ஷிக்கையன்றியே)
கூன் — புடையுடைமையாலே கூனியாய்
நல்—தர்ஶநீயமான
சங்கம்—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடைய
தட—பெரிய
கையவனை—திருக்கையையுடையவனாய்
குடமாடியை — குடக்கூத்து முகத்தாலே ஸர்வஜநமநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனாய், (இங்கிலேயிலே.)

(க) சாந்தோ அ கஉ.

வானம்கோனை—திவ்யஸூரிகளுக் அநுபவிக்கும்மேன்மையை யுடையவனானவனை(வ்யாப்தியோடு அவதாரத்தோடு பரத்வத்தோடு வாசியறக் கபளீகரித்து)
கவிசொல்ல வல்லேற்கு—கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு
இனி—இனி
மாறு—எதிர்
உண்டோ—உண்டோ?

ஓரோராகாரத்தை ஸ்துதிக்கப்புக்குப் பிற்காலிக்கும் உபய விபூதியிலும் எதிரில்லையென்று கருத்து (கூ)

ஆறு ;—(வானத்தும்.) ஸ்வர்க்காத்யுபரிதந லோகங்களுக்கும் ப்ருதிவ்யாதி அதஸ்தநலோகங்களுக்கும் தத்தந்தர்வர்த்த்யகில சராசரங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாய், ஶங்கசக்ரகதாதரனாய், ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்யாதிரூபேண அவதீர்ணனாய், அதிமநோஹர திவ்ய சேஷ்டிதனாய், ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனாயிருந்த எம்பெருமான் தன்னைக் கவிசொல்லவல்ல என்னோடு ஒக்குமோ, ஸர்வேஶ்வரனை எம்பெருமான்தான்? என்கிறார். (கூ)

ஈடு ;—அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. அவன் சேஷ்டிதங்களடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாட வல்லேனாய், ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

உண்டுமுமிழ்ந்தும்கடந்துமிடந்தும் கிடந்தும்நின்றும் *
கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும் *
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகெனநின்றான்தன்னை *
வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேனடியார்க்கின்பமாரியே. (கO)

ப ;—அநந்தரம், வ்யாப்யவிஷய ரக்ஷணார்த்தமான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையவனை, ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆநந்தாவஹமாம்படி கவிபாட பாக்யம் பண்ணினேன் என்கிறார்.

உண்டும்—(ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்தும்
கடந்தும்—(அந்யாபிமாநம்போம்படி) அளந்து காற்கீழேயிட்டும்
உமிழ்ந்தும்—(அநந்தரத்திலே) உமிழ்ந்தும்
இடந்தும் — (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்தெடுத்தும்

கிடந்தும்—(க) "ஊடதிரபிரெஹ உதெலாசெயஃ-ப்ரதிபிர்ஸ யே மஹோதே:" என்று கடற்கரையிலே) கிடந்தும்
நின்றும்—(உ)"சுவஷ்ட ஹ்ர தி ஹிம்-அவஷ்டப்யசதிஷ்டந் தம்" என்று ராவணவதாநந்தரம் தேவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து) நின்றும்
கொண்ட—மீண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணின
கோலத்தொடு—திருக்கோலத்தோடே
வீற்றிருந்தும்—எழுந்தருளியிருந்தும்
மணம்—நித்யோத்ஸவமாம்படி
கூடியும்—(பூமியுடனே) ஸம்ச்லேஷித்து ராஜ்யம்பண்ணியும்
கண்ட—இப்படி ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான
ஆற்றல்—சேஷ்டிதப்ரகாரங்களாலே
(ங) "வ திம்விஜுஹ ப திம்விஸ் வஸ்ய" என்கிற ப்ரமாணங்ரியே க்ஷமாக)
உலகு—லோகம்
தனதே—தனக்கே சேஷம்
என—என்றநாடாகச்சொல்லும்படி
நின்றான் தன்னை—நின்ற ஸர்வேச்வரனைப்பற்ற
வண்தமிழ்—லக்ஷணமாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிட ப்ரபந்தத்தை
நூற்க—நிர்மிக்கைக்கு
நோற்றேன்—(அவனுடைய அங்கீகாரமாகிற) புண்யத்தைப் பண்ணினேன்;
அடியார்க்கு—அவனுக்கு அடியாரான பாகவதர்கடு, (இப்ரபந்தம்)
இன்பமாரி—ஆநந்தவர்ஷியான மேகமாயிறே இருக்கிறது

ஆறு ;—(உண்டும்.) நிகிலஜகந்நிகரணோத்கரண க்ரமணோத்தரண ஶயநஸ்தாநாஸந ஸம்ச்லேஷாதி ஸ்வகீய திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலும், ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தாலும், ஸ்வகீய திவ்யரூபத்தாலும் தனதே உலகென நின்றான்தன்னைத் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு ஒரு மஹாபாக்யம்பண்ணினேன். பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிபாதாத்ம்யப்ரதர்சகமாய் அதிமதுரமாய் அதிரமணீய ஸௌந்தர்யமாய் அதிமதுரஸ்வரமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழியை, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருப்பார் கேட்டால் என்படுவாரோ? என்கிறார். (கம)

ஈடு ;—அவ ;—நிகமத்தில் - இத் திருவாய்மொழி கற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே தாமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த து:க்கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

(க) ரா-யு-உக-க. (உ) ரா-கி-கக-உரு-
(ங) தை நாரா-கக.

மாரிமாறாத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை *
வாரிமாறாத பைம்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்நகர் *
காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால் *
வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

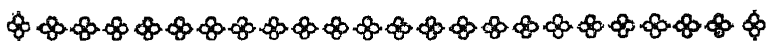
ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக. இதில் அந்வய மாத்ரத்தாலே பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல பாபங்களையும் தன் கடாக்ஷத்தாலே லக்ஷ்மி போக்கியருளு மென்கிறார்.

மாரிமாறாத—வர்ஷம் மாறாதபடியாலே
தண்—குளிர்ந்து
அம்—தர்ஶநீயமாய்
வேங்கடம்—திருவேங்கடமென்று திருநாமமான
மலை—திருமலையிலே (தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக வந்து நிற்கிற ஶீலத்தையுடைய)
அண்ணலை—நிருபாதிகஸ்வாமியை
வாரிமாறாத—(பாதபாதிகளுக்கு ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணுகிற) ஜலஸம்ருத்தி மாறாத
பைம்பூம்பொழில்—தர்ஶநீயமான புஷ்பஸம்ருத்தியையுடைய பொழிலாலே
சூழ்—சூழப்பட்ட
குருகூர்நகர்—திருநகரியில்
காரி—காரியென்று பேரான பித்ருஸம்பந்தத்தையுடையராய்
மாறன்—மாறனென்னும் குடிப்பேரையுடைய
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்—அருளிச்செய்த
ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில்
இப்பத்தால்—இப்பத்தாலே
வேரிமாறாத—மதுப்ரவாஹம்மாறாத
பூமேல்—தாமரையிலே
இருப்பாள்—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற லக்ஷ்மி
வினை—(அநுபவவிரோதியான) ஸமஸ்தபாபங்களையும்
தீர்க்கும்—தன்கடாக்ஷத்தாலே போக்கும.

இவள் கடாக்ஷித்த விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுடைய அபராதஸஹத்வம் அவர்ஜநீயமென்று கருத்து. இது-கலித்துறை (கக)

ஆறு ;—(மாரிமாறாத) ஸம்ஸாரதாவாக்நி தப்தஸர்வஜந்து ஸந்தாபநாஶகமான தண் திருமலையைத் தனக்கு திவ்யநாமமாகவுடையனை திருவேங்கடமுடையானுடைய ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்த துக்கங்களையும், பகவதாஶ்ரித வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணகபோதையான பெரியபிராட்டியார் போக்கும் என்கிறார்.

நாலாம்பத்து அஞ்சாந் திருவாய்மொழி
வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஆறுந்திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரை : ப்ரவேஶம்.

ஆ;—(தீர்ப்பாரையாமினி) ஏவம்பூதனாயிருந்த எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மோஹதஶாபந்நையாயிருந்த பிராட்டி திருத்தாயாரும் உறவுமுறையாரும் இவளுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு 'இவளுக்கு இந்த அவஸாதம் எதாலே வந்தது?' என்றும், 'இதுக்குப் பரிஹாரமென்?' என்றும் ஒருகட்டுவிச்சியைக் கேட்க, அவளும் 'க்ஷுத்ர தேவக்ருதம்' என்றும், 'இதுக்குப் பரிஹாரம் தத்ப்ரீணநம்' என்றும் சொல்ல, அவர்களும் அதுகேட்டு இவள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே 'ஏதேனும் ஒரு தைவத்தை ஆஶ்ரயித்தாகிலும் இவளைப் பெறில் அதுவே எங்களுக்கு ஆத்மலாபம்' என்று பார்த்து அந்த க்ஷுத்ர தேவப்ரீணநத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாநிற்க, இப்பிராட்டியினுடைய திருத்தோழியானவள் 'நீங்கள் கருதுகிறவை ஈடல்ல, பரிஹாரமுமல்ல; நோயும் நீங்கள் கருதுகிறதல்ல; இன்னதுநோய், இன்னது பரிஹாரம்' என்று சொல்லி அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள் என்கிறது. *

ப;—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் மாநஸாநுபவஜநிதமாகையாலே தத்நுரூபமாக அவனுடைய ஆலோகநாலாபாதி முகத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷித்து அநுபவிக்கப் பெறாத அவஸாதம் அதிஶயிக்க, அநுபாவ்யனான அவனுடைய ஆஶ்ரிதவிஷய பக்ஷபாதத்தையும், ஆநிக்யஸூசகமான அஸாதாரண சிஹ்நங்களையும், அதிசயித போக்யத்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், விலக்ஷண விக்ரஹயோகத்தையும், அத்யாஶ்சர்யமான உபகாரகத்வத்தையும், நித்யஸூரி ஸேவ்யத்வத்தையும், நிரதிஶயஸௌலப்யத்தையும், நித்யப்ராமாண கம்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஏவம்விதனானவன் நம்மை யநுபவிப்பியாதொழிவதே!' என்று அப்ராக்ருதிங்கதராய் மோஹிக்க, பார்ஶ்வஸ்தரான பரிவர் இவரை ஆஶ்வஸிப்பிக்கத்தேடி (க) "ஸவ்ருத்தா நாரீஸங்காஶ்ச ஸர்வாந் தேவாந்நமஸ்யந்தி" என்கிறகணக்கிலே பரிவின்கனத்தாலே 'அமார்க்கங்களாலேயாகிலும் பரிஹரிக்கப்போமோ?' என்று உத்யோகிக்க, இவர் ப்ரக்ருதியறிந்த ப்ரகல்பஸுஹ்ருத்துக்களான ஸ்ரீமதுரகவிபோல்வார் அத்தைவிலக்கி, பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தந ததீயபாதபாம்ஸ்பர்ஶாதிகளாலே பரிஹரணீயமென்று ப்ரதி

(க) ரா - அயோ ௨-௫௨.

பாஷித்த பாசுரத்தை, – நாயகனைப் பிரிந்து ஆர்த்தளாகிய தலைமகள் வேறுபாடு கண்டு ப்ரதி பந்தபாஷிணியா யிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி வார்த்தைகேட்டு வெறியாட்டாலே பரிஹரிக்கத்தொடங்கின † செவிலி தொடக்கமானாரைப் பார்த்து, இவள் ப்ரக்ருதியறிந்த ப்ரகல்பையானதோழி. அவர்களுத்யோகத்தை விலக்கித்தான் இப்போது நிரூபித்து நோயின் நிதாநமறிந்தாளாக பாவித்து, 'க்ருஷ்ணனடியாக வந்தநோவுக்கு அவனை யநுஸந்தித்துப் பிழைப்பிக்கும தொழிய இது பரிஹாரமல்ல' என்று வெறிவிலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். *

ஈடு ;—கீழ் வீற்றிருந்தேழுலகா யிருக்க, அநந்தரம் தீர்ப் பாரைபாமினியாயிருக்கிறதிறே ; எம்பார், கீழில் திருவாய்மொழி யையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, 'மோருள்ளத னையும் சோறேபோ ? அதிலே அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென் றது ; இதில் - இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று ; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ ? "இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி:" என்று அருளிச்செய்வராம்.

பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே - ப்ரக்ருதிதோஷத்தை அநுஸந் தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மை யழைத்துவந்தது' என்று, 'அவரைத் திருமுடிசூட்டி அடிமைசெய்பக்கடவோம்' என்று பாரித்துவரக்கொண்டு, கைகேயி (க) "ராஜ ந் -'ராஜந்'என்று 'உனக்கு முடிவாங்கிவைத்தேன்'என்ற போது அவன் துடித்தாற்போலே துடித்தாராயிற்று ; 'நான் அவ ரடியேனன்றோ ; அவர் என்சொல்லை மறுப்பரோ ? இப்போதே மீட் டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுகிறேன்' என்று திருச் சித்திரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று - திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு ; பின்பு, பதினாலாண்டுகூடி ஆசை வளர்ந்தாற்போலேயாயிற்று - திருவந்தாதியில் ஆசைபெருகினபடி ; (உ) "என்னெஞ்சினூர்தாமே யனுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்," (ந) "முயற்றி சுமந்தெழுந்து" என்னும்படியிறே ஆசை பெருகின படி. மீண்டு எழுந்தருளி "திருவபிஷேகம்பண்ணி அவன் மனோ ரதம் தலைக்கட்டினாற்போலேயாயிற்று - திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவித்தபடி.

(க) ரா - அயோ - ௬உ - உ௪. † செவிலி - வளர்த்ததாய்
(உ) பெரிய திருவ - எ (ந) பெரிய திருவ - க.

கிழ் வீற்றிருந்தேழுலகில் பிறந்த நிரவதிகப்ரீதி மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாண்மையாலே, எத்தனையேனும் உயர ஏறினது தகரவிழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம்தசையை, ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறாளொருபிராட்டி தன்னாற்றாமையாலே மோஹித்துக் கிடக்க, இவள் தசையை யநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து, 'இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ? என்று தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாரைக் கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம்பண்ணப் புக, இவள் ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள், 'நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள் நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல; விநாசத்துக்கு உடலாயிருந்தன; ஆனபின்பு, பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநத்தாலும் பாகவத பாதரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்' என்கிற அவள் பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார்.

இவர்தாம், (க) "நவவஸீதாஸ்யயா ஹீநா - நசவீதாத்வயா ஹீநா" என்றும், (உ) "க--ரா--வஷிதா ந--வா - குந்த்வமாமநுசரம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இளையபெருமாளோடொப்பர்; அவன்பொகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்; எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் 'அத்தலையாலே பேறு' என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோடொப்பர்.

முதல் திருவாய்மொழியிலும் பாரதவமிறே பேசிற்று; அநந்தரம் - அவதாரஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும், * அஞ்சிறையமடநாரையிலே தூதுவிட வல்லராம்படி உணர்த்தியுடையாரானார்; * வீற்றிருந்தேழுலகில் பாரவத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து கலக்கினலும் உணர்த்தியறும்படியாயிற்று. பகவல்லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் செல்லுமிது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயுள்ள தொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும், ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான்புத்ரவியோகத்திலே வந்தவாறே

(க) ரா - அயோ - ருஎ - ருக. (உ) ரா - அயோ ருக - உஉ.

கடலிலே புகுவது, மலையிலே யேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீ வேதவ்யாஸனும் சாயாபராசரனைக்கொண்டு ஜீவித்தான்; பகவத் விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழவாயிருக்குமிது இவ்வாழ்வா ரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

இப்படி இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக்கண்ட உறவுமுறையாருமெல்லாம் நாகபாச பத்தரைப்போலே மோஹித்து யுக்தாயுக்த நிரூபணக்ஷமரன்றிக்கே கலங்கிக்கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவன்மஹாராஜர் திருவடி போல்வாரு மில்லையாயிற்று; (க) "ஸத்ரு ப்ராணாஹரூபிதஃ - ஸத்ருக்னோநக்தராஸ்த்திதஃ", என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. (உ) [ஸர்வ ராஜகுல ஸ்யாஸ்ய த்வமேகம் ஜீவிதம் - அஸ்யராஜகுலஸ்யாத்பதவதீநம் ஜீவிதம்] - 'பெருமாள் காட்டெழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக்கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கவிருக்கிறது' என்கிறார்களல்லர்; 'உன்முகத்திலுருவுதல்காணக்காண உன்னையிழக்கமாட்டார்; அவர் வரவு அணிந்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது' என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவளைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமொக்க இவள் தசையைக்கண்டு கலங்கிக்கிடக்க, இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார் விரகறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவா ரடங்கலும் வந்துபுகுர, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் 'வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்லஅளவு' என்று வந்துபுகுர, இவளுடைய பந்துவர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, 'இவளுடைய நோய் இன்னது' என்றும், 'பரிஹாரம் இன்னது' என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒருகட்டுவிச்சியை. 'இவள்நோய் எது? நோய்க்கு நிதானம் எது?' என்றுகேட்டு, அவள் சொற்படியே, (ங) "த்ரவ்யம் நித்ய ஸம்பராதி தைவதம்நிக்ஷேப்தஞ்ச பாஹ்பாகமோ த்ருஷ்டிர்தேவலகாப்ச தேசிகஜநா:" என்கிறபடியே, நித்யமான த்ரவ்யத்தை இவள் ரக்ஷணத்துக்குப்

(க) ரா - அயோ - அஎ - ச. (உ) ரா - அயோ அஎ- அ. (ங)

பரிகரமாகக்கொண்டு, க்ஷுத்ரதேவதை ஆவேஶித்ததாகக்கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக்கொண்டு, தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமுடையாரை தேஶிகராகக்கொண்டு, இவள் பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே, 'இவள் ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்' என்று வழிபல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள்.

அப்படி கலங்கப்பண்ணுமிறே பரிவு; (க) "ஸாயம்ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா: ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார். இத்தைக்கண்ட உயிர்த்தோழியானவள், "இவர்கள் செய்கிற இவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்கும்பித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் 'உன் காவற்சோர்வாலே வந்ததன்றோ?' என்று சொல்லுவர்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளை யிழக்கவரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?" என்று விசாரித்து, "இவர்கள் தாங்களும் 'இதுதான் ஏதோ?' என்று ஆராய்நின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிரூபணத்திலே யிழிந்து இவள் ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்" என்று பார்த்து, "நீங்கள் இவளுக்கு ஓடுகிற நோவும் அறிந்திலீகோள்; நிதாநமும் அறிந்திலீகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலீகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச்செய்கிறவை, கருமுகைமாலையைச் "செவ்விபெறுத்த" என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப் போலே இவளை யிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, இவற்றைவிட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச்செய்து போரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப்பாருங்கோள்; (உ) "உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழிமாலைப் பந்தண்ணந்துழாய்கொண்டு சூட்டுமினே" என்றும், (ங) "தண்ணந்துழாய்த்தாராயினும் தழையாயினுந் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டுவீசுமினே" என்றுமிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, "நின்றமண்ணாயினும்" என்றாள்; இங்கு "மாயன்தமரடிநீறு" என்றாள்; இதிறே அடிப்படச் செய்து போந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள்நோய் இது, நோய்க்கு நிதாந

(க) ரா - அயோ - உ - ருஉ

(உ) திருவி-உ௦.

(ங) திருவி - ருங.

மும் இது ; இதுக்குப் பரிஹாரமும் - பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத பாத ரேணுவை ஸ்பர்ஶிப்பிக்கையும்'' என்று சொல்லி, அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது

இது தன்னிலே ஓடுகிற தென்? என்னில் ;—அஜ்ஞாத தசையிலும் தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமும் ததீய ஸ்பர்ஶமும் ஸத்தயா பாதகமாய், பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத ஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரகமாமபடி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகினபடி சொல்லுகிறது, ராவணன் மாயாஶிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்த்ரீகளோபாதி ஶோகித்துக் கண்ணநீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது ; இதுக்கு அடியென்? இது கேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்' என்று ஜீயரைக் கேட்க, 'அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே 'மெய்' என்றே ஶோகித்தாள் ; ஜ்ஞாந மின்றியிலே ஜீவிக்கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உளளாயிருந்தாள் ; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

ஈடு ;—அவ ;—முதற்பாட்டு. தோழி, இவள் நோய்க்கு நிதாநத்தைச்சொல்லி, 'நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமன்று' என்று விலக்குகிறாள்.

*தீர்ப்பாரையாமினி எங்ஙனம்நாடுதும் மன்னைமீர் **
*ஓர்ப்பாலிவ்வொண்ணுதலுற்றநல்நோய்இதுதேறினோம் **
*போர்ப்பாகுதான்செய்தன்றைவரைவெல்வித்தமாயப்போர்த் **
தேர்ப்பாகனார்க்கு இவள்சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (க)

ப ;--முதற்பாட்டில், ' இவள் பாண்டவபக்ஷபாதியான க்ருஷ்ணனுக்கு ஈடுபட்டாளென்னுமிடம் நிரூபித்தறிந்தோம் ; ஆனபின்பு, இவள்நோய் தீர்ப்பாரை எங்கே தேடுவோம்?' என்று தோழியானவள் தாயாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்னைமீர்—(இவள் பக்கல் பரிவாலே 'ஏதேனும் ஒருவழியாலும் இவள்நோய் ஶமிப்பிக்கவேணும்' என்றிருக்கிற) அன்னைமீர்!

இனி—அது பரிஹாரமாகாதபின்பு

தீர்ப்பாரை—(இந்நோய்) தீர்ப்பாரை

யாம் — (என்னோடு உங்களோடு வாசியற நோயினடியறியாத) நாம் எல்லாருங்கூடவாராய' என்றாலும்)

எங்ஙனம்—எங்ஙனே

நாடுதும்—ஆராய்வோம்? (இப்படி தாசொல்லுகிற நீ அறிந்ததுண்டோ? என்ன)

ஓர்ப்பால்—இப்போது நிரூபிக்கையாலே
இ ஒள் நுதல்—இந்த அழகிய நுதலையுடையவள்
உற்ற—உள்ளுறப்பெற்ற
நல்—ஶ்லாக்யமான
இது—இந்த
நோய்—நோயை
தேறினோம் — ('இவள் ஸ்வபாவத்தாலும் இவளவயவ ஶோபையாலும் நோய் ஆந்தரமாக உற்றபடியாலும் வேறொரு ஶரீரரோகமல்ல, விலக்ஷணரூபப்ராவண்ய ரூபமான ஶ்லாக்யமானநோய்' என்று) அறுதி யிட்டோம் ; (இது எந்தவிஷய மடியாக வந்தது? என்னில்)
போர்—யுத்தத்துக்குவேண்டும்
பாகு—நிர்வாஹங்களையுடைய
தான்—(க) "யஸ்ய ஸர்வேஷு கார்யேஷு ஸஹாயோ மதுஸூதந: । யஸ்ய மந்த்ரீ சகோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:"
செய்து—செய்து
அன்று — (துர்யோதநாதிகள் பாண்டவர்களை மேலிட்ட) அன்று (அவர்களை)
ஐவரை — ஐவரும்
வெல்வித்த — வெல்லும்படியாகப் பண்ணின
மாயம்—('ஆயுதமெடேன்' என்று ஆயுதமெடுத்தும் பகலை இரவாக்கியும்பண்ணின) க்ருத்ரிமரூபமான ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடைய
போர்—யுத்தத்திலே
தேர்—அர்ஜுநன்தேரிலே
பாகனார்க்கு(உ)"ஶராந் ஸமஸ்தாந் ஸஞ்சாத்ய பார்த்தம்ஸஞ்சாத்ய" என்று எதிரிகளம்பு தன்மேலே படும்படி முன்னே) ஸாரதியாய் நின்றவனுக்கு
இவள்—இவளுடைய
சிந்தை—நெஞ்சானது
துழாய்—ப்ரமித்து

என்று) தானே திசைக்கின்றது—அறிவழியாநின்றது.

தேறினோமென்ற பன்மையால் - அவர்கள் கலக்கம் தனக்கு மொத்தவோபாதி, தன்தெளிவே அவர்களுக்கும் தெளிவென்று கருத்து. (க)

ஆறு;—(தீர்ப்பாரை.) இவளுக்கு இந்தநோய் எங்ஙனே வந்தது?" என்று நிரூபித்து, 'அந்நிரூபணத்தாலே இவளுற்ற நன்னோயை அறிந்தோம்; இது எத்தாலே வந்ததென்னில்,—' துர்யோதநாதிகள் நடுங்கும்படி ஸேனையை அணிவகுத்து அன்று ஐவரை வெல்வித்த மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனாரை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையால் வந்தது. இந்தநோய் தீர்ப்பாரை நாம் எங்கே தேடுவோம்? அன்னைமீர்!' என்றுகொண்டு, அவர்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிற செயல்களை இவளுடைய தோழி நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். (ரு)

(க) பாரத - ராஜ. (உ) பார - த்ரோணம் - ருரு - க.அ.

ஈடு ;—அவ ; — இரண்டாம்பாட்டு. க்ஷுத்ரதேவதா ஸாந்தியால் இந்நோய் போக்குகை அரிது; பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலா மென்கிறாள்.

திசைக்கின்றதே இவள்நோயிது மிக்கபெருந்தெய்வம் *
இசைப்பின்றிநீரணங்காடுமிளந்தெய்வமன்றிது *
திசைப்பின்றியேசங்குசக்கரமென்றிவள்கேட்க *நீர்
இசைக்கிற்றிராகில்நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே. (௨)

ப ;—அநந்தரம், இவள்நோய் க்ஷுத்ரதேவதாமூலமல்ல, ஸர்வாதிக தேவதாமூலம்; அவனுடைய அஸாதாரண சிஹ்நங்களைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கலா மென்கிறாள்.

திசைக்கின்றது — (இவளோடு உங்களோடு வாசியற) மதி கெடுகிறது
இவள்நோய்—இவள் நோயாலா யிருக்கும் ;
இது—இது
மிக்க பெரும் தெய்வம்—ஸர்வாதிகமாய் அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்யத்தையுடைய தேவதாமூலம்
இது—இது
இசைப்பு இன்றி — (உங்களுக்கும் இவள்தனக்கும்நோய்க்கும்) சேராதபடி
நீர்—நீங்கள்
அணங்காடும் — தைவாவிஷ்டரா யாடுகிற
இளந்தெய்வம்—அல்பதேவதை
அன்று—அன்று;
திசைப்பு இன்றியே—(புறம்பு சொல்லுவார் வார்த்தையைக் கேட்டு) ப்ரமியாதே
சங்குசக்கரம்—(அந்த ஸர்வாதிக தேவதைக்கு அஸாதாரண சிஹ்நங்களான) சங்கசக்ரங்கள்
என்று—என்று
இவள்—(மோஹித்துக்கிடக்கிற) இவள்
கேட்க—கேட்க
நீர்—நீங்கள்
இசைக்கிற்றிராகில்—சொல்ல வல்லீர்களாகில்
நன்றே—நன்றாகவே (இவள்)
இல் பெறும்—இல்லிருப்புப்பெறும்;
இது—இதை
காண்மின்—அபரோக்ஷித்துக் காணுங்கோள்.

இல்லென்று - இருப்பிடமாய், இவ்விடத்திலே இவள் ஸத்தையோடே யிருக்கப்பெறு மென்றபடி; அன்றியே, நாயகன்பக்கலிலே இல்வாழ்க்கையைப் பெறு மென்றுமாம். (௨)

ஆறு ;—(இசைக்கின்றதே.) நீங்கள் இவளுடைய நோயினை ஒன்றும் அறிகிறிலீர் ; இந்நோய் மிக்கபெருந்தெய்வத்தாலே வந்தது. விஸத்ருஶமாக நீங்கள் நின்று அணங்காடுகிற க்ஷுத்ர தைவக்ருத மல்ல. இதுக்குப் பரிஹாரமென் ? என்னில் ;—சொல்லுவார் சொல்லிற்றைக் கேட்டுத்திகையாதே, "சங்குசக்கரம்" என்று இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிராகில் நன்றே இவளைப்பெறலாம். இப்போதே இப்பொருளை ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறாள். (௨)

ஈடு ;—அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. அயுக்தங்களைச் செய்யாதே அவன் திருவடிகளை ஏத்துங்கோள் ; அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜ மென்கிறாள்.

இதுகாண்மினன்னைமீ ரிக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு * நீர்
எதுவானும்செய்துஅங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும்தூவேன்மின்*
மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால் *
அதுவே இவளுற்றநோய்க்கு மருமருந்தாகுமே. (௩)

ப ;—அநந்தரம், நிந்த்யமான ஸுராமாம்ஸங்களைக்கொண்டு இதரதேவதாஸமாராதநம் பண்ணாதே. நிரதிஶய போக்யனானவன் திருவடிகளை ஏத்தினால், அதுவே இவள்நோய்க்கு பேஷஜமாய் போக்யமுமா மென்கிறாள்.

அன்னைமீர்—அன்னைமீர்! (பெற்று வளர்த்தோமென்கிற மேன்மையாலே சொல்லிற்றுக் கேளாநிராதே)
இது—(நான்சொன்ன) பரிஹாரத்தைப்பண்ணி
காண்மின் — (பலத்தைக்) காணுங்கோள் ;
இ—இந்தத் தண்ணியளான
கட்டுவிச்சி—கட்டுவிச்சியுடைய
சொல்—(தகுதியில்லாத)வார்த்தையை
கொண்டு—கைக்கொண்டு
நீர்—உங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே
எதுவானும்—(ஹேயதேவதாநுவ்ருத்திரூபமானது) ஏதேனுமொன்றை
செய்து—அநுஷ்டித்து
அங்கு—அந்தஸ்தலத்திலே
ஓர்—(ஹேயமாயிருப்பது) ஒரு
கள்ளும்—மதுவையும்
இறைச்சியும்—மாம்ஸத்தையும்
தூவேன்மின்—தூவி தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள் ;
ஆனால் பரிஹாரமேதென்னில் ; — ("பாலுமாய் மருந்துமாய்" என்னுமாபோலே)
மதுவார்—மதுஸ்யந்தியான
துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான
முடி—முடியையுடையனாய்
மாயம்—ஆஶ்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்களை

பிரான்—ஆசைப்பட்டார்க்கு அநுபவிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனுடைய
கழல்—திருவடிகளுக்கு
வாழ்த்திஞல்—மங்களாஶாஸநம் பண்ணிஞல்
அதுவே—அந்த மங்களாஶாஸநம் உங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமானவன்றியே
இவள் உற்ற—இவள் உள்ளூறக் கொண்ட
நோய்க்கு—நோய்க்கு
அரு—பெறுதற்கரிய
மருந்துமாகும்—மருந்துமாய் இவளுக்கு போக்யமுமாய், இவள் நோய்கண்டு நீங்கள் படுகிற கலக்கத்துக்குப் பரிஹாரமுமாம்

ஆறு ;—(இதுகாண்மின்) இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீர் ஏதுவானுமொன்றைச்செய்து அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின். மற்றுச் செய்வதென்? என்னில், மதுவார் துழாய் முடி மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்திஞல், அதுவே இவளுற்ற நோய்க்கு அருமருந்துமாம்; யுக்தமும் அதுவே; இது நிஶ்சிதம் என்கிருள். (ரு)

ஈடு ;—அவ; நாலாம்பாட்டு. வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய பஹுஜல்பாதிகளை விட்டு, ஆபத்ஸகனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிருள்.

மருந்தாகுமென்றங்கோர்மாயவலவைசொற்கொண்டு * நீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும்களனிழைத்தென்பயன் *
ஒருங்காகவே உலகேழும்விழுங்கி யுமிழ்ந்திட்ட *
பெருந்தேவன்பேர்சொல்லகிற்கிலிவளைப்பெறுதிரே. (ச)

ப ;—அநந்தரம், க்ருத்ரிமையான கட்டுவிச்சி சொல்லிற்றுச் செய்து ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; ஆபத்ஸகனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்குமென்கிருள்.

(பரிஹாரமில்லாதத்தை)
மருந்து ஆகும் என்று—பரிஹாரம் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி
அங்கு ஓர்—'இன்னவிடத்திலாள், இன்னாள்' என்று சொல்ல வொண்ணாதாளொரு
மாயம்—க்ருத்ரிமையாய்
வலவை—ப்ரதிபந்நபாஷிணியானவளுடைய
சொல்—வார்த்தையை
கொண்டு—விஶ்வஸித்து

நீர் — (தேவதாந்தரஸ்பர்ஶயோக்யதையில்லாத) நீங்கள், (இவள் பக்கல் பரிவாலே சலங், ஸாத்விகாந்நமான ஸாத்தாந்நமன்றியே தாமஸமாயும் ராஜஸமாயுமுள்ள

கருஞ்சோறும் — கருஞ்சோற்றையும்

மற்றை — தத்வ்யதிரிக்தமான

செஞ்சோறும் — செஞ்சோற்றையுங்கொண்டு

களன் — தேவதாந்தரஸந்நிதாநஸ்தலத்திலே

இழைத்து — (அவற்றுக்குப்ரீணநமாம்படி சொல்லுகிற கணக்கிலே) இட்டால்

என்பயன் — என்னப்ரயோஜநமுண்டு?

உலகு எழும் — (ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரித விபாகமற) ஸர்வலோகங்களையும்

ஒருங்காகவே — ஒருகாலே

விழுங்கி — (ப்ரளயம்விழுங்காதபடி) தான்விழுங்கி ரக்ஷித்து

உமிழ்ந்திட்ட — (அதுபோனவாறே) மீள உமிழ்ந்த

பெருந்தேவன் — பரதேவதையினுடைய

பேர் — திருநாமத்தை

சொல்லகிற்கில் — சொல்லவல்லீர்களாகில்

இவளை — (விலக்ஷணையான) இவளை

பெறுதிர் — பெறுதிகோள் (௪)

ஆறு ;— (மருந்தாகும்.) மருந்தாகுமென்று, வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச்சொல்லக் கடவளாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீர் கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் களனிழைத்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாமென்கிறாள்.

(௪)

ஈடு ;— அவ ;— அஞ்சாம்பாட்டு. நீங்கள்பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை மிகப்பண்ணுகின்றது ; அத்தைவிட்டு, நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோளென்கிறாள்.

இவளைப்பெறும்பரிசிவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ *
குவளைத்தடங்கண்ணுங்கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள் *
கவளக்கடாக்களிறட்டபிரான்திருநாமத்தால் *
தவளப்பொடிக்கொண்டுநீரிட்டிடுமின்தணியுமே. (௫)

ப ;— அநந்தரம், நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் இவள்நோய் விஞ்சாநின்றது ; ப்ரபல விரோதி நிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்துப் பரிசுத்த சூர்ணத்தை ஸ்பர்ஶிப்பியுங்கோள் என்கிறாள்.

இவளை — (நிரதிசய வைலக்ஷண்யத்தையுடைய) இவளை
பெறும்—பெறும்
பரிசு—ப்ரகாரம்
இ அணங்காடுதல் அன்று — இந்த அணங்கேறியாடுதல் அன்று
அந்தோ—ஐயோ! (இவளுக்கு நோய் விஞ்சினபடி;
குவளை தட கண்ணும்—குவளைப் பூப் போலே மைத்துப் பரப்பையுடைத்தான கண்களும்
கோவை செம் வாயும்—கோவைப்பழம் போலே சிவந்த அதரமும்
பயந்தனள் — தன்னிறமழிந்து பயந்த நிறத்தை யுடையவாம்படியானாள்; (இனி இதுக்குப் பரிஹாரமாவது)
கவளம்—(மதகரமான மருந்துகளைக்) கவளங்கொண்டு
கடாம்—கடமழியும்படி மதித்த
களிறு — குவலயாபீடமாகிற) ஆனையை
அட்ட — கொன்று (க) "வை... ... ... ஸக்யபர்யத்ருஷ்ணஸ்ய முகம்" என்று மதுரையிற்பெண்களுக்கு முகங்கொடுத்த
பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய
திருநாமத்தால்—(விரோதிநிரஸநஸூசகமான) திருநாமோச்சாரணத்தாலே, (க) "வை... ... ... ப்ராஹ்மணா: பாததோமேத்யா:" என்கிறபடியே ப்ராஹ்மிஷ்டரான பாகவதருடைய
தவளம்—பரிசுத்தமான
பொடி—பாததூளியை
கொண்டு—கொண்டு
நீர்—(இவள்பக்கல் பரிவாலே வழியல்லாவழியேயாகிலும் பரிஹரிக்கத்தேடுகிற) நீங்கள்
இட்டிடுமின் — (இவள் ஸ்பர்சிக்கும்படி சடக்கென) ப்ரயோகியுங்கோள்;
தணியும்—(இவளுக்கு விஞ்சியிருக்கிற வைவர்ண்யம்) தணியும்.
குவளை—செய்தல்
கடாம்—மதமாதல், ஆனையின் கதுப்பாதல்.
தவளமென்று — வெளுப்பாய், சுத்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஆறு;—(இவளை.) க்ஷுத்ரதேவதாவிஷ்டராய் நின்று நீர் அணங்காடுகிற இது இவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமன்று. இவள் குவளைத் தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனள்; ஆனபின்பு, ஈண்டு, கவளக்கடாக்களிறட்ட பிரான் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பரிசுத்தமான பொடியைக்கொண்டு நீங்கள் இடுங்கோள்; இடவே இவள்நோய் தணியுமென்கிறாள். (ரு)

(க) வி - பு - ஞ - உ0 - சரு.

ஈடு ;—அவ ;—ஆறும்பாட்டு. இப்பெரு நேர்த்தி யெல்லாம் வேண்டா ; "தவளப்பொடி" என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து அத்தைச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள்நோய் தீரும் என்கிறாள்.

தணியும்பொழுதில்லைநீரணங்காடுதிரன்னைமீர் *
பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால் *
மணியினணிநிறமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு *
அணியமுயலின் மற்றில்லைகண்டீரிவ்வணங்குக்கே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், நீங்கள் இடைவிடாமல் அணங்காடுகிற இத்தால் இவள் நோய் வளருகிறதொழிய மீளுகிறதில்லை; ஆதலால், விலக்ஷண விக்ரஹ விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே பந்தவான்களான பாகவதருடைய சரணரேணுவை தரிப்பிக்கையிலே உத்யோகியுங்கோ ளென்கிறாள்.

அன்னைமீர் — அன்னைமீர் ! (பெற்றியோளான பக்வதையாலே 'பாலையன்றோ இவள்?' என்று என் வார்த்தை கேளாதே)
தணியும்பொழுது—தவிருவதொரு பொழுது
இன்றி—இன்றி
நீர்—நீங்கள்
அணங்காடுதிர் — அணங்காடாநின்றிகோள்;
இது—இதுதானே ஹேதுவாக
பிணியும்—இவள்நோயும்
பெருகும் அல்லால் — பெருகிவருகிறதொழிய
ஒழிகின்றது இல்லை—தவிருகிறது இல்லை; (இனி மீளுகைக்குப் பரிஹாரம்)
மணியின்—நீலரத்நத்திற்காட்டில்
அணி—நிரதிசயவிலக்ஷணமான
நிறம்—நிறத்தையுடையனாய்
மாயன் — ஆஶ்சர்யபூதனான க்ருஷ்ணன் விஷயமாயுள்ள
தமர் — ஶேஷத்வஸம்பந்தஜ்ஞாநவான்களான பாகவதருடைய
அடிநீறு—"தவளப்பொடி" என்று சொல்லப்பட்ட பாததூளியை
கொண்டு அணிய—தரிப்பிக்கும்படி
முயலில்—உத்யோகிக்கப்பெறில்
இ அணங்குக்கு—இந்த திவ்யஸ்வபாவையான பெண்பிள்ளைக்கு
மற்று—இத்தோடொத்த வேறொரு பரிஹாரம்
இல்லை கண்டீர் — இல்லைகாணுங்கோள்.

இது ப்ரயோகித்தபோதே ஆஶ்வாஸம் கண்டிகோளன்றோவென்று கருத்து. அழகுக்கு ஈடுபட்ட இவளுக்குப் பரிஹாரம் அத்துறையி லகப்பட்டாருடைய அநுபந்தமே யென்றபடி. மணியினென்கிற ஐந்தாம் வேற்றுமை - உவமையாகவுமாம்.

(கூ)

ஆறு ;—(தணியும்.) தவளப்பொடியாகிறது இன்னதென்கிறது. நீர் அணங்காடுகிற இத்தால் ஒருக்ஷணமாத்ரம் இவளுக்கு ஒரு ஸுகலேசமும் பிறக்கிறதில்லை. அதுவேயோ? பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை, பெருகுகிற வித்தனையல்லது. ஆனபின்பு, மணியின் அணிநிறமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு அணிய முயலு மித்தனையல்லது மற்று இவளுக்கு ஒரு பரிஹாரமும் இல்லை என்கிறாள். (சு)

ஈடு ;—அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. இதரதேவதைகளை ஆஶ்ரயித்தால் இவளுடைய விநாஶமே பலித்துவிடும்; இவள் பிழைக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

அணங்குக்கருமருந்தென்றங்கோராடும்கள்ளும்பராய் *
சுணங்கையெறிந்துநும்தோள்குலைக்கப்படுமன்னைமீர் *
உணங்கல்கெடக்கழுதையுதடாட்டம்கண்டென்பயன் *
வணங்கீர்கள்மாயப்பிரான்தமர்வேதம்வல்லாரையே. (எ)

ப;—அநந்தரம், இவள் ஸத்தை யழியும்படி தேவதாந்தர விஷயப்ரவ்ருத்தி பண்ணினால் ப்ரயோஜநமில்லை; ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான வைதிகாக்ரேஸரரை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

அன்னைமீர்—அன்னைமீர்! (உங்கள் பக்வதைபாராதே)
அணங்குக்கு—திவ்யையான பெண் பிள்ளைக்கு
அருமருந்து என்று—பெறுதற்கரிய மருந்து என்று நினைத்து
அங்கு—அந்தேவதாந்தர விஷயமாக
ஓர் ஆடும்—நிஷித்தமான ஆடறுக்கவும்
கள்ளும்—மதுநிவேதிக்கவும்
பராய்—ப்ரார்த்தித்து, (அத்தேவதா வேஶத்தாலே உடம்பு)
சுணங்கை எறிந்து—மயிர்க்கோள் எறிந்து
நும் தோள்—உங்கள் தோள்கள்
குலைக்க—அசைத்தாட
படும்—படாநின்றது;
உணங்கல்—உணங்குகிறநெல்லு
கெட—கெட
கழுதை—(அதுதின்கிற) கழுதையினுடைய
உதடு ஆட்டம்—உதடாட்டத்தை
கண்டு—கண்டு
என்பயன்—என்னப்ரயோஜநமுண்டு? (அதுபோலே இவள் ஸத்தையழிய தேவதாந்தரவிஷயவ்யாபாரத்தால் ப்ரயோஜநமில்லை; ஆனால் என்செய்யப்பெறுமென்னில்)
மாயம்—ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை
பிரான்—இவளுக்கு உபகரித்து அநுபவிப்பித்தவனுடைய

தமர்—அடியாராய்

வேதம்வல்லாரை—வைதிகாக்ரேஸரரான பாகவதரை

வணங்கீர்கள் — வணங்கும்படி பாருங்கோள்.

சுணங்கை—மயிர்க்கோள் "துணங்கை" என்று பாடமாய் — துணங்கையென்ற கூத்தாகவுமாம். "சுணம்கையாலே யெறிந்து" என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ஆறு ;—(அணங்குக்கு) இவள் தளராநிற்க, இவளுக்கு அருமருந்தென்று அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்ச் சில அஸங்கதங்களைப் பண்ணினால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஆனபின்பு, இவளுடைய நோயெல்லாம் தீரும்படி வேதவித்தக்ரேஸரரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சென்று ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள். (எ)

ஈடு ;—அவ ;—எட்டாம்பாட்டு; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகை தவிர்ந்து, க்ஷுத்ர தேவதா ஸமாஶ்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையை விளைக்குமென்கிறாள்.

வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டுவிண்ணோர்பெருமான்திருப்
பாதம்பணிந்து * இவள்நோயிதுதீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய் *
ஏதம்பறைந்தல்லசெய்துகள்ளூடுகலாய்த்தூய்க் *
கீதமுழவிட்டுநீ ரணங்காடுதல் கீழ்மையே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், பாகவத புருஷகார பூர்வகமாக ஸூரிஸேவ்யன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து இவள் நோயைப் பரிஹரியாதே, இதர தேவதா ப்ரீணநமான அணங்காடல் உங்களுக்குக் கீழ்மை என்கிறாள்.

வேதம்வல்லார்களை—ஸகல வேதார்த்த பர்ய நிர்வாஹக்ஷமரான பாகவதரை

கொண்டு—புருஷகாரமாகக் கொண்டு

விண்ணோர்பெருமான்—நித்யஸூரி ஸேவ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய

திரு பாதம்—நிரதிஶய போக்யமான திருவடிகளை

பணிந்து—ஆஶ்ரயித்து

இவள்—(அத்யந்தவ்லக்ஷணையான) இவளுடைய

இது நோய்—லோகவ்யாவ்ருத்தமான இந்நோயை

தீர்த்துக்கொள்ளாது—ஶமிப்பித்துக் கொள்ளாதே

போய்—(இதர தேவதாபரராய்க்கொண்டு கைகழியப்) போய்

ஏதம் — (ஸ்வரூபஹாநிகரமான) இதர தேவதாபரஸப்தங்களை
பறைந்து—சொல்லி
அல்ல செய்து — அகர்த்தவ்யங்களான தகநுஷ்ருத்திகளைப்பண்ணி
ஊடு—நடுவே நடுவே, (ஆராத நோபகாணங்களோடே)
கள்—ஸுரையை
கலாய்—கலசி
தூய்—தூவி
ஏதம்—(தகீயமான) ஏதங்களுக்கீடாக
முழவு இட்டு—வாத்ய கோஷத்தைப் பண்ணி
நீர்—(இவளோடு அநுபந்தமுடைய) நீங்கள்
அணங்கு ஆடுதல்—தைவாவிஷ்டைகளாய் ஆடுகிறது
கீழ்மையே— (இக்குடிக்கு) இழுக்கேயாம்.

ஆறு ;—(வேதம்.) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஸ்ரயித்தல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தல்செய்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய் அவாச்யங்களைச்சொல்லி அக்ருத்யங்களைச்செய்து கள்ளொடுகலாய்த் தூய்க் கீதமுழவிட்டு நீர்அணங்காடுமிது சாலத்தண்ணியது என்கிறாள்.

ஈடு ;—அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் பண்ணுகிற நிஷ்பல ப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறாள்.

கீழ்மையினாலங்கோர்கீழ்மகனிட்டமுழவின்கீழ் *
நாழ்மைபலசொல்லிநீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன் *
ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமமிந்நோய்க்குமீதேமருந்து *
ஊழ்மையில்கண்ணபிரான்கழல்வாழ்த்துமினுன்னித்தே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், நீங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகப் பண்ணுகிற நிஷ்ப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்திகள்காண மாட்டுகிறிலேன்; இவள்நோய் ஶமிக்கைக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுங்கோள் என்கிறாள்.

கீழ்மையினால் — (அதிரூபணமடியாக வந்த) நிகர்ஷத்தாலே
அங்குஓர்—"இன்னவிடத்திலான்" "இன்னான்" என்று சொல்லவொண்ணாத
கீழ்மகன்—நீசன்
இட்ட—ப்ரவர்த்திப்பித்த
முழவின்கீழ் — வாத்யாநுவ்ருத்தியைப் பண்ணி
நாழ்மைபல—தேவதாந்தரோத்கர்ஷங்களை மேனாணித்துப் பல படியாக

சொல்லி—சொல்லி
நீர்—நீங்கள்
அணங்கு ஆடும் — தைவாவிஷ்டைக ளாய் ஆடுகிற
பொய்—நிரர்த்தகப்ரவ்ருத்தி
காண்கிலேன்—காணமாட்டுகிறிலேன்
ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும்—(க) "ஸதைவ ஸதைவ ஸதைவ - ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்று ஏழு வகையால் வரக்கடவ ஸகல ஜந்மங்களுக்கும்
சேமம்—க்ஷேமரூபமாயிருந்துள்ள
ஈதே—இதுவே
இந்நோய்க்கும் மருந்து — இந்நோய்க்கும் மருந்து.
ஊழ்மையில் — ஸ்வரூபப்ராப்தமாய்ப் பழையதாய்ப் போருகிற ப்ரகாரத்தைத் தப்பாதபடி
கண்ணபிரான் — ஸௌலப்யத்தாலே உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய
கழல்—திருவடிகளை
உன்னித்து—அநுஸந்தித்து
வாழ்த்துமின்—மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள்.

நாழ்மை - தகுதியில்லாத மேனணிப்பு, ஊழ்மை - பழமை, உன்னித்து- நினைத்து. (கூ)

ஆறு ;—(கீழ்மையினால்.) கீழ்மையினால் அங்கோர் கீழ்மகன் இட்ட முழவின்கீழ் நாழ்மை பலசொல்லி நீர் அணங்காடும் இந்த வ்யர்த்தப்ரவ்ருத்திகளால் ஒரு ப்ரயோஜநமுங் காண்கிறிலேன். இனி மெய்யாகப் பார்க்கில், எற்றைக்கும் இவளுக்கு ரக்ஷை, இந் நோய்க்கும் இதுவே மருந்து, இத்தை நீங்கள் நிரூபித்துச் செய்யுங்கோள். அது ஏதென்னில், - கண்ணபிரான் கழல் வாழ்த்துமின் என்கிறாள். (கூ)

ஈடு ;—அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் உண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனை யேத்துங்கோள் ; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

> உன்னித்துமற்றொருதெய்வந்தொழாளவனையல்லால் *
> நும்மிச்சைசொல்லிநுந்தோள்குலைக்கப்படுமன்னைமீர் *
> மன்னப்படுமறைவாணனைவண்துவராபதி
> மன்னனை * ஏத்துமினேத்துதலுந்தொழுதாடுமே. (க0)

ப ;—அநந்தரம், நிச்யவேத ப்ரதிபாத்யனான க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே பாரமை காந்த்யத்தையுடைய இவள், நீங்கள் அவனை ஸ்துதித்தபோதே ஆரோக்யவதியாம் என்கிறாள்.

(க) பாரத - மோக்ஷ.

அவனையல்லால்—அவனையொழிய, (இவள்)

மற்று ஒரு தெய்வம் — வேறு ஒருதேவதையை

உன்னித்து—நினைத்து

தொழாள்—தொழும்படியல்லள்: (இப்படியிருக்க.

அன்னைமீர்—பெற்றவர்களான நீங்கள் (இவளளவிற் பரிவாலே கலங்கி)

நும் இச்சை—உங்கள் அபிமதங்களை

சொல்லி — சொல்லி

நும்தோள் — (பகவத்பரிசர்யோபகரணங்களான உங்கள் தோள்கள்

குலைக்க—(தேவதாந்தர விஷயமாக) வ்யாபரிக்க

படும் — படாநின்றன ; (அத்தைத் தவிர்த்து

மன்ன—நித்யதயா

படும்—(நெஞ்சிலே) படிவதான

மறைவாணனை—வேதத்துக்கு ப்ராதாநதயா ப்ரதிபாத்யனாய் (ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக)

வண்துவராபதி மன்னனை—ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு அதிபதியான க்ருஷ்ணனை

ஏத்துமின்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கோள் ;

ஏத்துதலும் — அந்தஸ்துதி ஸமகாலத்திலே ப்ரபுத்தையாய்

தொழுது—(அவனைத்) தொழுது

ஆடும் — ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநிற்கும்.

ஆறு ;—(உன்னித்து) இவளுக்கு அவனையல்லது மற்றொரு தைவத்தைத் தொழுகை அஸம்பாவிதமானாற்போலே, மற்றொரு தைவத்தை ஸ்வப்நத்திலுங்கூட நினைக்கை அஸம்பாவிதம் இப்படி தேவதாந்தரஸம்பந்த கந்தமின்றியேயிருந்த இவளுடைய நோய் தீர்க்கைக்கு, வேதபாஹ்யமான க்ஷுத்ரதைவத்தை வ்யர்த்தமாடி விரோதியுமாயிருந்த வேதபஹிர்ப்பூத மார்க்கத்தாலே தொழுது துக்கப்படாதே, ஸாங்க ஸகல வேதவேத்யனாய் ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யாத்ய நவதிக கல்யாண குணகண மஹோததியாயிருந்த வண்துவராபதிமன்னனை ஏத்துங்கோள் ; ஏத்தவே உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

ஈடு ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்

தொழுதாடித்தூமணிவண்ணனுக்காட்செய்துநோய்தீர்ந்த *
வழுவாததொல்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன் * சொல்
வழுவாதவாயிரத்துளிவைபத்துவெறிகளும் *
தொழுதாடிப்பாடவல்லார்துக்கசீலமிலர்களே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரேமத்தாலே விக்ருதராய் அநுஸந்திப்பார் பகவத் விஶ்லேஷாதி து:க்கரஹிதராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தொழுது — (ஶேஷத்வாநுரூபமான) அஞ்ஜலியைப்பண்ணி
ஆடி — (அந்தப்ரீதியாலே) ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி
தூ மணி — உஜ்ஜ்வலமான நீலரத்நம் போலே யிருக்கிற
வண்ணனுக்கு — நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனுக்கு
ஆள் செய்து — இதுதானே கைங்கர்யமாகச்செய்து
நோய் தீர்ந்த — தத்விஶ்லேஷது:கரூப வ்யாதி ஶமிக்கும்படியாய்
வழுவாத—(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தேவதாந்தர ஸம்ஸர்க்கமாகிற) வழுவுதலின்றியே
தொல் புகழ்—ஸ்வாபாவிகமான பகவதேக ஶேஷத்வ ப்ரதையை யுடையராய்
வண் குருகூர்—விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்—அருளிச்செய்ததாய்
வழுவாத — (பகவத்ஸ்வரூபாதிகளிலொன்றும்) நழுவாதபடி ப்ரதிபாதிக்குமதான
ஆயிரத்துள் — ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே
வெறிகள் — வெறியாட்டுவிஷயமாக விலக்கியுரைத்த
இவை பத்தும்—இவை பத்தையும்
தொழுது—(இதில் அர்த்தாநுஸந்தாநவித்தராய்க்கொண்டு) தொழுது
ஆடி—ஆடி
பாட—(ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே) பாட
வல்லார்—வல்லவர்கள்
துக்கம் — பகவத்விஶ்லேஷஜநித து:கமும் தத்பரிஹாரார்த்ததேவதாந்தராநுவ்ருத்தி து:கமுமுண்டாகும்
சீலம்—ஸ்வபாவம்
இலர்கள்—இல்லாதவர்களாவர்கள்.
இது—கலித்துறை. (கக)

ஆறு;—(தொழுதாடி..) 'வண்துவராபதி மன்னன்' என்கிற இந்த ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான திருநாமத்தைக்கொண்டு ஜீவித்து நோய்தீர்ந்து தொழுது ஆடிப்பாடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்த வழுவாத தொல்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் வழுவாத ஆயிரத்துள் தேவதாந்தர பஜநநிவ்ருத்திபரமான இவை பத்தும் தொழுதாடிப் பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்கள் என்கிறார்.

நாலாம்பத்து ஆறாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—சீலமில்லா : ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(சீலமில்லா.) பரமபுருஷ விஶ்லேஷ ஜநித நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே மோஹதஶாபந்நரான ஆழ்வார், அம்ருதகல்பமான ததீய திவ்யநாமங்களினுடைய ஶ்ரவணத்தாலே லப்தஸம்ஜ்ஞராய், அந்த விஶ்லேஷவ்யஸநம் அஸஹமாநராய் "காணவாராய்" என்று எம்பெருமானைக் கூப்பிட்டு அழைக்கிறார்.

ப; – ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் "எத்தூதலும் தொழுதாடும்" என்று பகவந்நாம ஶ்ரவணத்தாற் பிறந்த ஆஶ்வாஸம் அவனைக் கிட்டியநுபவிக்கைக்கு உடலன்றியே அலாபத்தாலே ஆர்த்தராகைக்கு உடலாகையாலே அபிநிவேஶாதிஶயத்தையுடைய இவ்வாழ்வார் தமக்கு அநுபாவ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய - அகிலவஸ்து ஸத்தையும் அழியாமல் நோக்கும் அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், அநர்ஹமாக்கி அநுபவிப்பிக்கும் ஔதார்யத்தையும், அநர்ஹமான ஆஶ்ரிதர் பக்கல் அத்யந்த பவ்யதையையும், அவர்களுக்கு ஆஶாஜநகமான ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், அருந்தொழில் செய்தும் ஆஶ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதங்கொடுக்கும்படியையும், ஆசைக்கு தீபகமான ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தையும், அந்த அவஸ்தாநத்தினுடைய அதிஶயிதபோக்யதையையும், போக்யதாநிபந்தநமான அபிநிவேஶாதிஶய ஜநகத்வத்தையும், அபிநிவிஷ்டர்க்கு அநுபாவ்யமான அஸாதாரண சிஹ்நத்தையையும், அகில வேத வேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, * ஏவம் விஶிஷ்டனான போக்யபூதன் பக்கல் அநுபவாபிநிவேஶத்தாற் பிறந்த ஆர்த்த்யதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ; —(க "வஶிஷ்டோ ஜம்பூ ஷதிலஂஜஹாஷ்டோ வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஂஜ்ஜஹர்ஷ" என்று வர்ஷம் விழுந்தால் தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம்செய்கிறது ; அப்படியே திருநாம ப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே. "வண்துவராபதி மன்னனை யேத்துமின்" என்று அம்ருத ஸஞ்ஜீவநியான திருநாம ப்ரஸங்கமே ஶிஶிரோபசாரமாக உணர்த்தியுண்டாயிற்று ; அத்தால் பெற்றபலம் - முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பான வித்தனை மோஹதசையில் அநநுஸந்தாநத்தாலே க்லேஶமில்லை ; பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேஶத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

(க) ரா - ஸு - உக - ஈ.

உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம், உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே. உணர்ந்த அநந்தரம் பொறுக்க வொண்ணாத படி தமக்குப் பிறந்த அலாப க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து, அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற படியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்க * வல்லனென்றும், ஆபத்துக்கு உதவு கைக்கீடான ப்ராப்தியை யுடையனாவது, பிரிந்தால் பொறுக்க வொண்ணாதபடியான வடிவழகை யுடையனாவது, ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப் போக்கி உதவுகைக்கு ஈடான ஶக்தியை யுடைய னாவது, அதுக்கீடான பரிகரமுடையனாவது, வரையாதே எல்லா ரையு மொக்க ரக்ஷிக்க வல்லனாவது; இப்படி யிருக்கத் தம் ஆற்றா மைக்கு உதவக் காணாமையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்று ஒருகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டாற்போலே கேட்டா ரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்;

(௨) "ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே - ஹாராமமஹா லக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே" என்றாற்போலே; (௨) "தயா வ்ருந்தோபி ஸந்தேந" இத்யாதி - ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெரு மாளைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே கூப்பிட, ஸ்ரீஸுமந்த்ரன் 'அவ ரைப்பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டாகாணும், தாமே வந்து புகு ருவர்காணும்' என்று ஆஶ்வாஸவசநம் பண்ணினான். [வ்ருந்தேந ஸந்தேந] - சொன்னவார்த்தை "ஆப்தம்" என்று கைக்கொள்ள வேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது, ஸாரதிகள் சொல்லுவதெல்லாம் ஆப்தமிறே. [வாக்யஜ்ஞவாதிநா ஸம்யுக்தவாதிநா] அதிலேயே யாகிலும் வார்த்தையைக் கேட்டால் 'இது அப்படியே' என்று விஶ்வஸித்து ஓடுகிற ஶோகம் தீரும்படி வார்த்தைசொல்ல வல்ல னாவது. [நிவார்யமாணா-நிவார்யமாணா] இவனாலே 'இதுவேண்டா' என்று தடுக்கப்படா நிற்கச்செய்தேயும் [ஸுதஶோகஸம்விக்நா. ஸுதஶோககர்ஶிதா] - இப்படி இவன் இவளைப் போரப் பொலியச் சொல்லுங் காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே, இவள் பிரிந்த விஷயத் தில் ஆற்றாமை. நெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப் போகாதிறே [நசைவைஷ விராமாஸ்யாஜ்ஜகாத -

(க) ரா - ஸு - ௨அ - அ. (௨) ரா - அயோ - ௬௦ - ௨௩.

நசைவதேவீ விராமகூஜிதாத்] பிறர்கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்கு முன்பு மோஹமும் புதியதுண்ணாதே போந்தவள், கூப்பிடுகிற கூப்பீட்டில் நின்றும் ஒவிற்றிலள்; கூப்பிடுகிற போது தான் கேட்டார்க்கெல்லாம் இரக்கம் பிறக்கும்படி குயில் கூவினாற்போலே காணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசுரம் [ஹியெதிவௌகஸெதீ வாரவ வெதிவ-[ப்ரியேதிபுத்ரேதிசாரகவேதிச] -பிரிந்தால் தரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு இனியவரே! உம்மைப் பிரிந்தாருடைய ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தகரானவரே! ஸர்வரக்ஷகர் குடியிலே பிறந்து பெற்றதாயை நலியலாமோ! என்று அவள் கூப்பிட்டாற்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார். *

ஈடு;—அவ;—முதற்பாட்டு. நெடுங்காலம் கூப்பிடச் செய்தேயும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினைபோபெரிதால் *
ஞாலமுண்டாய் ஞானமூர்த்தி! நாராயணா! என்றென்று *
காலந்தோறும்யானிருந்துகைதலைபூசலிட்டால் *
கோலமேனிகாணவாராய்கூவியும்கொள்ளாயே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், அகில ஸத்தையையும் நோக்கும் அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையுடைய நீ என்னை அங்கீகரியாதொழிகைக்கு நான் பண்ணின பாபாதிசயம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ப்ரளயாபத்திலே ஞாலம்—அகில பதார்த்தத்தையும் உண்டாய் — அமுதுசெய்து ஸத்தையைநோக்கினவனே ஞானம் — ஏவம்விதமான ரக்ஷணத்துக்கு விரகறிகைக்கு ஈடான விலக்ஷணஜ்ஞாநத்தை மூர்த்தீ—வடிவாகவுடையவனே! நாராயணா—இப்படி விரகறிந்து ரக்ஷிக்கைக்கீடான அப்ருதக்ஸித்த ஸம்பந்தத்தை யுடையனானவனே	என்று என்று — என்றென்று பலபடியும் உன் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி காலந்தோறும்—ஒருகால மொழியாமல் எல்லாக்காலத்திலும் யான் — (வ்யதிரேகத்தில் லழியும்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான் இருந்து—('உன்னைக் காணவேணும்' என்கிற ஆசாபந்தமடியாக) வருந்தியிருந்து

கைதவம்பூசலிட்டால் — கைதலையிலே யாம்படி மஹாத்வநியாகக் கூப்பிட்டால்
கோலம்மேனி — தர்ஸநீயாகாரமான உன்வடிவை
காண — நான் கண்டு அநுபவிக்கும்படி
வாராய் — வருகிறிலை; (அது உன் தர்த்துக்குப் போராதாகில்)
கூவியும் கொள்ளாய் — என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுகிறிலை; (ஆதலால், நான்)
சீலம் இல்லா சிறியன் எனும் — நன்றான சரிதமின்றியே அறிவிலியான க்ஷுத்ரனாயிருந்தேனேயாகிலும்
செய்வினை — (நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுமோபாதி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலன்றியே) காயிக பர்யந்தமாக அநுஷ்டித்தபாபம்
பெரிதால் — அதிமஹத்தாயிருந்ததிறே.

ஓ என்னும் அசை - வெறுப்பின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. சீலம் - ஸாத்விகமான சரிதம். (க)

ஆறு ;— ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைப் போக்காதாயல்லை, ஆர்த்தியை அறியாதாயல்லை, ஆர்த்தியைப் போக்கமாட்டாதாயல்லை யென்றென்று காலந்தோறும் நான் இருந்து உன்னைத்தொழுது இரந்தால் கோலமேனி காண வருகிறிலை ; உன்பாடே என்னைக் கூவியும் கொள்ளுகிறிலை ; இப்படி உன் க்ருபைக்கு விஷயமல்லாதபடி என்னை அகற்றின இந்த மஹாபாபத்துக்கெல்லாம் கீடாதிகளிலும் அதிக்ஷுத்ரனை நான் ஆஸ்ரயமானபடி எங்ஙனேயோ? என்கிறார். (க)

ஈடு ;— அவ ;— இரண்டாம்பாட்டு. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி, அப்படி யுபகரித்து உன்சுவட்டை யறிவித்து, இப்போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழுவாங்கி யிருக்கை போருமோ? என்கிறார்,

கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம்கோதிலதந்திடும் * என்
வள்ளலேயோ ! வையங்கொண்டவாமனாவோ ! வென்றென்று *
நள்ளிராவும்நன்பகலும்நானிருந்தோலமிட்டால் *
கள்ளமாயா ! உன்னைஎன்கண்காணவந்தீயாயே. (உ)

ப;— அநந்தரம், என்னை அநந்யார்ஹமாக்கி அநுபவிப்பித்த ஔதார்யத்தைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டால், என் கண்காண வந்து உன்னை எனக்குத் தருகிறிலை யென்கிறார்

வையம்—(அந்யாபிமாநவிஷயையான) பூமியை

கொண்ட—(அநந்யார்ஹையாம்படி) அளந்துகொண்ட அர்த்தித்வத்தையுடைய

வாமனனே—வாமநனே! (அந்த உபகாரகத்வத்தை என்னை யநுபவிப்பித்து)

கொள்ள—அநுபவிக்க அநுபவிக்க

மாளா—எல்லைகாணவொண்ணாத

இன்பவெள்ளம்—ஆநந்தஸமுத்ரத்தை

கோது இல—(அநுபவதசையில் த்ருப்தியாதல், அந்யாகாங்க்ஷையாதலாகிற) கோது இல்லாதபடி

தந்திடும்—ஆந்தரமாக உபகரிக்கும்

என்வள்ளலேயோ — என்னுடைய மஹோதாரனே!

என்றென்று—என்றென்று விஷண்ணனாய்ச்சொல்லி

நள் இராவும்—மத்யராத்ரியிலும்

நன்பகலும்—பதார்த்தப்ரகாஶகமான பகலிலும்

நான் — (உன்னை யொழியச் செல்லாமையையுடைய) நான்

இருந்து — (அந்யவ்யாபாரக்ஷமனன்றியே) இருந்து

ஓலமிட்டால்—கூப்பிட்டால்

கள்ளம் மாயா—(கண்ணுக்குத் தோற்றாதே க்ருத்ரிமரைப் போலே) நெஞ்சுக்குள்ளேயிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூதனே!

உன்னை—(கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத) உன்னை

என் கண் காண—(ஆசைப்பட்ட) என் கண்கள் காணும்படி

வந்து ஈயாய் — வந்து தருகிறிலை; தரவேணுமென்றுமாம்

இங்கு, ஓ என்கிறவைகள்—விஷாதத்தைக் காட்டுகின்றன.

ஆறு ;—(கொள்ளமாளா.) இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஸகலேதர வைத்ருஷ்ண்யாவஹமான த்வத்குணாநுபவஜநித நிரவதிகாநந்த மஹௌகத்தை எனக்குத் தந்தருளின என்னுடைய பரமோதாரனே! உன்னுடைய தாத்ருத்வலக்ஷண ஸ்வரூபத்தை அநந்யதாகரித்துக்கொண்டும் ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளாநிற்கும் ஆஶ்ரிதவத்ஸலனேயோ! என்று என்று, த்வத்ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ அழகிய காலமெல்லாம் நான் இருந்து ஓலமிட்டால் என்கண்களுக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிகிறவனே! சண்டென வந்து என் கண்களுக்கு உன்னைக் காட்டித் தந்தருளாய் என்கிறார். (உ)

ஈடு ;—அவ ;—மூன்றாம்பாட்டு. எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால், 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு யாச்யம் பண்ணிற்றில்லை

என்றாகிலும் என்கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனைசெய்தனன்கொல் *
தாவிவையங்கொண்டவெந்தாய்! தாமோதராவென்றென்று *
கூவிக்கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனி சோர நின்றால் *
பாவிநீயென்றொன்றுசொல்லாய் பாவியேன்காணவந்தே. (ரு)

ப;—அநந்தரம், அநந்யார்ஹவிஷயத்தில் அத்யந்தபவ்யனான உன்னை அழைத்துக் கூப்பிட்டால், 'பாபத்தைப் பண்ணின நீ கூப்பிடுகிறதென்?' என்று என்முன்னே வந்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

(க) "யதூ ஹகூ நியடூதாநடூ ஹவெ நாஹ-யத் ப்ரஹ்ம கல்பநியுதாநுபவே ப்யநாஶ்யம்" என்று அநந்தகல்பம் அநுபவியாநின்றாலும்),
ஈவு இலாத—விநாசமின்றியே
தீவினைகள்—(பரிதாப ஹேதுவாம்படி) க்ரூரமான பாபங்களை
எத்தனை — அஸங்க்யாதமாம்படி எத்தனை
செய்தனன்கொல் — அநுஷ்டித்தேனோ? (அது என்னென்னில்)
தாவி—(திருவடிகளாலே) அளந்து
வையம் கொண்ட—ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட
எந்தாய்—என்னுடைய ஸ்வாமியே!
தாமோதரா — "அநந்யார்ஹர்க்கு அத்யந்தபவ்யன்" என்று தோன்றும்படி யசோதைகட்டின) தாம்பின் தழும்பை உதரத்திலேயுடையவனே! ஈவு—வ்யயம்
என்று என்று—என்றென்று
கூவிக்கூவி — இடைவிடாதே பலகாலும் அழைத்து
நெஞ்சு உருகி—நெஞ்சு நீராயுருகி
கண் பனி சோர—அது கண்ணீராய்ச் சோரும்படி
நின்றால்—(ஆர்த்தியோடே) முழுக்க நின்றால்
பாவியேன் — (உன்னைக் காணப்பெறாத)பாபத்தையுடையநான்
காண—காணும்படி
வந்து—முன்னேவந்து
நீ — நீ
பாவி—'பாபிகாண்'
என்று—என்று
ஒன்றுசொல்லாய் — ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை
காணவந்து சொல்லப்பெறில் அதுவும் அமையுமென்று கருத்து. (ரு)

ஆறு;—(ஈவிலாத.) மநுஷ்யாதிரூபேண அபர்யந்த திவ்யாவதாரங்களைப்பண்ணி ஆஶ்ரிதபரித்ராணம் பண்ணுமவனே! என்றென்று கூவிக்கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோர நின்றால், உன்னைக் காண்கைக்கு பாக்யம் பண்ணிற்றிலேனாகில், நான் நிராஶனாயிருக்

(க) வைகுண்டஸ்தவ கூக.

கும்படியாக, என்கண்ணெதிரே வந்து, 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு பாக்யம் பண்ணிற்றிலை காணென்று சொல்லாய் பிரானே!'' என்று சொல்லி, பின்னையும் எம்பெருமான் ஒன்றுஞ் சொல்லாமையாலே 'இப்படி எம்பெருமான் என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கு ஓரொன்றே காலதத்த்வமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் மாளாத பாபங்கள் எத்தனையாயிரம் செய்தேனோ?' என்கிறார். (௩)

ஈ ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு. தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்றார்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காணமாட்டாதத்தை 'நான் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இதுக்கு அடி-என்னுடைய லஜ்ஜா ஶூந்யதையும் அளவில்லாமையுமிறே என்கிறார்.

காணவந்தென்கண்முகப்பே தாமரைக்கண்பிறழ *
ஆணிச்செம்பொன்மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று *
நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென் *
பேணிவானோர்காணமாட்டாப் பீடுடையப்பனையே. (௪)

ப; அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளும் காணமாட்டாத பெரியவனை, ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகோடே என்முன்னே வந்து நிற்கவேணுமென்று நிலஜ்ஜனாய்க் கூப்பிடுகிற இதற்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வானோர் — ப்ரஹ்மாதிகளான தேவர்கள்
பேணி — தங்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாநுரூபமாக ஆதரித்து
காணமாட்டா — தாங்கள் காண்கைக்கும் ஶக்தரன்றியேயொழியும்படி
பீடுடை—பெருமையையுடையனான
அப்பனை—ஸ்வாமியை
ஆணிச்செம்பொன்—ஓட்டற்ற ஆணிச்செம்பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான
மேனி—வடிவையுடைய
எந்தாய்—என்நாயனே!
தாமரை—(நிரதிஶயபோக்யமான) தாமரைபோன்ற
கண்—கண்ணானவை
பிறழ—விளங்கும்படி (என்னைப்பார்த்துக்கொண்டு)
காண — (ஆரம்பமேதொடங்கி நான்) காணும்படியாக
வந்து — வந்து
என்கண்முகப்பே—என்கண்முகப்பே
நின்றருளாய்—நின்றருளவேணும்

என்று என்று — என்று பலகாலும் சொல்லி
நாணம் இல்லா — நிர்லஜ்ஜனுய்க்கொண்டு
சிறுதகையேன் — க்ஷுத்ரஸ்வபாவனை
நான் — நான்
இங்கு — பகவத் விஷயத்தை யகற்றும் தேசத்திலே யிருந்து
அலற்றுவது — அலற்றுவதற்கு
என் — என்னப்ரயோஜநமுண்டு?
பிறழ்தல் — விளங்குதல். (ச)

ஆறு ;—(காணவந்து.) ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதிருக்கிற வடிவையுடையப்பனே, ஆணிசெம்பொன் மேனி யெந்தாய்! காணவந்து என்கண்முகப்பே தாமரைக்கண் திகழ நின்றருளா யென்றென்று, அதிக்ஷுத்ரனை நான் இங்கேகிடந்து அலற்றுகிறதென் ? என்ன நிர்லஜ்ஜனோ ? என்கிறார். (ச)

ஈடு ;— அவ :— அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காண முடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றேன். என்சாபலம் இருந்தபடியென் என்கிறார்.

அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக்கடைந்த
துப்பனே *உன்தோள்கள்நான்கும்கண்டிடக்கூடுங்கொலென்று*
எப்பொழுதும்கண்ணநீர்கொண்டாவிதுவர்ந்துதுவர்ந்து *
இப்பொழுதேவந்திடாயென்றேழையேன்நோக்குவனே. (ரு)

ப;— அநந்தரம், தேவர்களுக்கும் துர்லபனா யிருக்கச்செய்தேயும் ஆஶ்ரிதரானவர்களுக்கு அருந்தொழில் செய்தும் அபேக்ஷிதங் கொடுத்தவனென்று நினைத்து, காண்கைக்கு மிகவும் த்வரியாநின்றேன் என்கிறார்.

அப்பனே — (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஸத்தையேதொடங்கி) உபகரிக்கும் ஸ்வபாவனே!
அடல் ஆழியானே — அவர்களுக்கு விரோதியை நிரஸிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய திருவாழியையுடையவனே
ஆழ்கடலை — அகாதமான கடலை
கடைந்த — கடைந்து அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்கொடுக்கும்
துப்பனே — பெருமிடுக்கனே! (அக்காலத்திலவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான)
உன்தோள்கள் நான்கும் — உன்தோள்கள் நாலையும்
கண்டிட கூடுங்கொல் — கண்டாய் விடக்கூடுமோ?
என்று — என்றுநினைத்து
எப்பொழுதும் — ஸர்வகாலமும்
கண்ணநீர்கொண்டு — கண்ணும் கண்ணீருமாய்

ஆவீ—ப்ராணனானது
துவர்ந்து துவர்ந்து — உலர்த்தி மேனுலர்த்தியாக மோஷித்து
இப்பொழுதே—ஸத்தை யழிவதற்கு முன்னே இக்ஷணத்திலே
வந்திடாய்—வரவேணும்
என்று—என்று த்வரித்து அபேக்ஷித்து
ஏழையேன்—சபலனான நான்
நோக்குவன்—' இவ்வவஸ்தையில் வரக்கூடும்' என்றுநினைத்து ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரதேசத்தைப்) பாராநின்றேன்
துவர்ச்சி—உலர்ச்சி.

ஆறு ;—(அப்பனே.) இப்படி ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட துர்த்தர்ஶனாயிருக்கச் செய்தே உன்னையே 'அப்பனே! ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸார்த்தமான திருவாழியையுடையவனே! ஆஶ்ரிதஸமீஹித நிர்வர்த்தநஶீலனே! உன் தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்கொல்?' என்று எப்பொழுதும் கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்ந்து துவர்ந்து, இப்பொழுதே வந்திடாயென்று அபேக்ஷித்து உன்வரவு பார்த்திருப்பன் ; என்ன சபலனோ? என்கிறார். (ரு)

ஈடு ;—அவ ;—ஆறும்பாட்டு. 'என்பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருந்தே உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது நினையாமை' என்று அறிந்துவைத்தே, காண ஆசைப்படாநின்றேன் ; அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

நோக்கிநோக்கிஉன்னைக்காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே *
நாக்குநீள்வன்ஞானமில்லை நாடோறு மென்னுடைய *
ஆக்கையுள்ளு மாவியுள்ளு மல்லபுறத்தினுள்ளும் *
நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே. (சா)

ப ;—அநந்தரம், என்பக்கலிலே ஸர்வதா ஸந்நிஹிதனாய்க்கொண்டு என்னுள்ளே நிற்கும்படி அறிந்திருக்க, 'கண்ணாலே காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிறது என் அறிவுகேடிறே என்கிறார்

நாடோறும்—ஒருநாள் ஒழியாமல்
என்னுடைய—என்னுடைய
ஆக்கையுள்ளும்—ஶரீரத்துக்குள்ளான ஹ்ருதயத்திலும்
ஆவியுள்ளும் — (அதுக்கபிமானியான) ஆத்மஸ்வரூபத்தினுள்ளும்
அல்ல — (அதுக்குக் காரணங்களாய்) இவையிரண்டுமன்றியே
புறத்தினுள்ளும் — (ஸ்வரூப பஹிர்ப்பூதமான) இந்த்ரியாதிகளிலும்
நீக்கம் இன்றி — ஒன்றையும்விடாதே
எங்கும்—எல்லா ஸ்தலத்திலும்
நின்றாய் — (அந்தராத்மாவாய்) நின்றவனே! (இப்படி ஸதாஸந்நிஹிதனை)

நின்னை — உன்னை
அறிந்து அறிந்து—எப்போதும் அறிந்துவைத்து
உன்னை — (போக்யமான வடிவையுடைய) உன்னை
காண்பான் — கண்ணாலே காண்கைக்காக
நோக்கி நோக்கி — பலகாலும் பார்த்து
யான்—(சபலனான) நான்
எனது—என்னுடைய
ஆவியுள்ளே—நெஞ்சுக்குள்ளே
நாக்கு நீள்வன் — ஆசைப்படாநின்றேன்;
ஞானம்—('அந்தராத்மாவானவன் அதீந்த்ரியன்' என்கிற) அறிவு
இல்லே— இல்லாமையாலே.
நாக்கு நீளுகையாவது — ஆசைப்பாட்டுக்கு ஸூசகம். (௬)

ஆறு ;—(நோக்கி.) என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் ஸந்நிஹிதனாய் நின்று வைத்து உன்னை எனக்குக் காட்டாதொழிகிறது உன்னைக்காட்ட நினையாமை யென்னுமிடம் அறிந்துவைத்து, பின்னையும் நோக்கி நோக்கி உன்னைக் காண்பான் நான் என்னுள்ளே ஆசைப்படா நிற்பன்; என்ன அஜ்ஞனோ? என்கிறார். (௬)

ஈடு ;—அ ;—ஏழாம்பாட்டு. 'நீர் நம்மைப்போர இன்னாதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும் உதவிற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோ மென்றேயோ நீர் நினைத்திருக்கிறது?' என்ன, 'சிறிது செய்தமை உண்டு; இவ்வம்ஸம் பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால் போராது' என்கிறார்.

அறிந்தறிந்துதேறித்தேறி யானெனதாவியுள்ளே *
நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்து *
பிறந்தும்செத்தும் நின்றிடறும்பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்*
நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே. ()

ப ;—அநந்தரம், என் நெஞ்சுக்குள்ளே நிற்கச்செய்தே ப்ரகாசிப்பித்த உன் வடிவழகை அநுஸந்தித்து ஸாம்ஸாரிகமான அறிவுகேடு தீர்ந்தேனித்தனை; அந்த போக்யமான வடிவைக் கண்ணாலே காணவேணு மென்றன்றோ இப்போது ஆசைப்படுகிறது என்கிறார்.

நறு—பரிமளப்ரசுரமான
துழாய் — திருத்துழாயையுடைத்தான
கண்ணி—திருமாலையையுடைய
அம்மா—ஸர்வாதிகனே
நான் — (உன் போக்யதையிலே சபலனை) நான்
உன்னை—(நிரதிஶய போக்யனாய்ப்ராப்தனான) உன்னை

கண்டுகொண்டு — (நீ ப்ரகாசிப்பிக்க என் நெஞ்சாலே அபரோக்ஷித்துக்) கண்டுகொண்டு
அறிந்து அறிந்து—இப்படி தந்தமயர்வற மதிநலத்தாலே உன்னுடைய ப்ராப்யபாவத்தையும் ப்ராபகபாவத்தையும் அறிந்தறிந்து
தேறித்தேறி—(தத்தத் விஷயமான வ்யவஸாயபர்யந்தமான) தெளிவுகளை யுடையேனாய்
யான்—(இப்படி லப்தஜ்ஞானவ்யவஸாயனான) நான்
எனது ஆவியுள்ளே — என் ப்ராணாச்ரயமான நெஞ்சுக்குள்ளே
நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை — பரிபூர்ணஜ்ஞானஸ்வரூபனான உன்னை
நின்மலமாக — ஸம்ஸயவிபர்யயமாகிற மலம் அறும்படி
வைத்து—(ப்ரதிஷ்டிதமாக) வைத்து
பிறந்தும் செத்தும் — பிறப்பது சாவதாய்
நின்று—நின்று
இடறும்—அலமருகிற
பேதைமை—அறிவுகேடு
தீர்ந்தொழிந்தேன் — தீர்ந்துவிட்டேனிக்கனை
மார்வும் மாலையுமான வடிவழகைக் கண்ணிட்டுக்காணப்பெற்றிலேனென்று வாக்யசேஷம்.)

ஆறு ;—(அறிந்தறிந்து) ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிகது:கம் அநுபவிக்கிறதென்னும் பயத்தாலே கூப்பிடுகிறீரோ ? என்தான் இப்படி ஆர்த்தராய்க்கிடந்து நீர் கூப்பிடுகிறது ? என்னில், —ஜ்ஞாந ஸக்தி பலைஸ்வர்யாதி குணங்களாலும் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குணங்களாலும் பரிபூர்ணனான உன் திறத்திலுள்ள விஸத விஸததர விஸததம ப்ரத்யக்ஷதாபந்ந நிரதிசய பக்திரூப ஜ்ஞாநத்தாலே, என்னுடைய அந்த ஸாம்ஸாரிகது:கமெல்லாம் நிரஸ்தமாயிற்றிறே ; அதுக்கன்று நான் இப்போது படுகிறது என்கிறார். (௭)

ஈடு ;—அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. பெற்ற அம்சம் சொன்னாராய், பெறாத அம்சம் இதுவென்கிறார் இதில்

கண்டுகொண்டென்கைகளார நின்திருப்பாதங்கள்மேல் *
எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டேத்தியுகந்துகந்து *
தொண்டரோங்கள்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே *
வண்டுழாயின்கண்ணிவேந்தே ! வந்திடகிலாயே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், உத்தமமான போக்யதையில் அபிநிவேசத்தாலே கண்டு அநுபவித்து அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார்.

கண்டுகொண்டு—(''நானுன்னைக் கண்டுகொண்டு'' என்கிற நெஞ்சிற் காட்சி யளவன்றியே கண்ணாலே)பரிபூர்ணமாகக் கண்டு அநுபவித்து
என்கைகள் — ('' தாயவனே யென்று தடவும்'') என்கைகள்
ஆர—பூர்ணமநோரதமாம்படி
நின்—(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய
திருப்பாதங்கள் மேல்—திருவடிகளின் மேலே, (ஆதாராநுரூபமாக)
எண்திசையும்—ஸகலதிக்குக்களிலும்
உள்ள—உண்டான
பூக்கொண்டு — புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து
ஏத்தி—ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகப் பரிமாறி
உகந்து உகந்து—தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகள் தோறும் ப்ரீதிபரவசராய்
தொண்டரோங்கள்—(உன்பக்கலிலே) அத்யந்தாபிநிவேசரூப பக்தியையுடையநாங்கள்
பாடியாட — (ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாகப்) பாடுவதாடுவதாம்படி
கடல்சூழ் ஞாலத்துள்ளே — கடல்சூழ்ந்த பூமியான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, (முன்பு எனக்கு நெஞ்சில் ப்ரகாசிப்பித்த)
வள்—விலக்ஷணமான
துழாய்க்கண்ணி—திருத்துழாய் மாலையையுடைய
வேந்தே—நாயகனே
வந்திடகில்லாய்—வந்திடுகிறிலை (அ)

ஆறு;—(கண்டுகொண்டு) உம்முடைய ஸாம்ஸாரிக துக்கமெல்லாம் போயிற்றாகில், மற்று எதுக்காகக் கூப்பிடுகிறது? என்னில்;—உன்னை என்கண்களாலே கண்டுகொண்டு என் கைகளார நின் திருப்பாதங்கள்மேல் எண்திசையுமுள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி உகந்துகந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடநின்று பாடியாடவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிறே கூப்பிடுகிறது; வண்துழாயின் கண்ணிவேந்தே! நான் இப்படி படாநிற்கச்செய்தே வந்தருளுகிறிலை என்று எம்பெருமானை இன்னாதாகிறார். (அ).

ஈடு;— அவ;— ஒன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத் யுபாயங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் 'காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டால், காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

இடகிலேனொன்றட்டகில்லேனைம்புலன்வெல்லகில்லேன் *
கடவனாகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன் *
மடவன்னெஞ்சங்காதல்கூர வல்வினையேனயர்ப்பாய் *
தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணலையே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், அநுபாவ்யமான திருவாழியையுடைய என் நாயகனை அகிஞ்சநனாய்வைத்து ஆசைப்பட்ட நான் எங்கே காண்பேன்? என்கிறார்.

ஒன்று இடகிலேன் ஒன்று அட்டகில்லேன் — பசியும் தாஹமுமுடையார்க்கு ஒருபிடி சோற்றை யிடுதல் ஒருமிடறு தண்ணீர்வார்த்தல்செய்ய மாட்டுகிறிலேன்; (இப்படி தாநரூபமான கர்மயோகமில்லாமையாலே, ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு உறுப்பாக)
ஐம்புலன்—இந்த்ரியங்களைந்தையும்
வெல்லகில்லேன் — (விஷயங்களிற் போகாமல்) நியமிக்க மாட்டுகிறிலேன்;
கடவனாகி — (அதடியான பக்தியோகசரீரத்தில் அந்வயிக்கும்படி) நியதனாய்க்கொண்டு
காலந்தோறும்—(ஆராதநாநுரூபமான) காலந்தோறும்
பூப்பறித்து — புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து
ஏத்தகில்லேன்—ஆராதித்து ஸ்துதிக்க மாட்டுகிறிலேன்; (இப்படி அகிஞ்சநனா யிருக்கச் செய்தே)
மடம் — (பற்றினவிஷயத்திலே) ப்ரவணமாய்
வல் — ஒருவராலும் விடுவிக்கவொண்ணாத சிக்கனவை யுடைத்தான
நெஞ்சம்—நெஞ்சானது
காதல்கூர—அபிநிவேசம் விஞ்சிவர
வல்வினையேன்—(தததநுரூபமான அநுபவத்தைப் பண்ணப் பெறாத) ப்ரபல பாபத்தை யுடைய நான்
அயர்ப்பாய் — அறிவுகேட்டை யுடையனாய்க்கொண்டு
சக்கரம் — போக்யமான திருவாழியை யுடைய
அண்ணலே—நாதனை
தடவுகின்றேன்—('காணலாம்'என்று) தேடாநின்றேன்;
எங்குக் காண்பன் — எங்கே காணக் கடவேன். (க)

ஆறு ;—(இடகிலேன்.) எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு உபாயத்வேந பரிக்லுப்தமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களொன்றும் எனக்கு இன்றியே யிருக்கச்செய்தே, பகவத் குணங்களிலே விழும் ஸ்வபாவமாய் விழுந்தால் எம்பெருமான் தன்னாலும் எடுக்கவொண்ணாத வன்மையை யுடைத்தாயிருந்த என் நெஞ்சம் காதல்கூர, அதினாலே அறிவழிந்து தடவாநின்றேன் ; எங்ஙனே காணும்படி ? என்கிறார். (க)

ஈடு ;—அவ ;—பத்தாம் பாட்டு. காணப்பெறுவிட்டால் மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனேயுண்டாயிற்று ? என்கிறார்.

சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்துகண்ணீர்ததும்ப *
பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாவியேன்காண்கின்றிலேன் *
மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை * என்
தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே. (௧௦)

ப ;—அநந்தரம், வேதவேத்யனானவனைக் கையும்திருவாழியுமாகக் காண ஆசைப்பட்டுக் கிடையாதொழிந்தால், மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய் ப்ரகாசிக்கவேணுமோ ? என்கிறார்.

சக்கரம்—கையும் திருவாழியுமான வடிவைக்காட்டி
அண்ணலே—அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியே !
என்று—என்று சொல்லி
தாழ்ந்து—(அவனை யநுபவிக்கப் பெறாமையாலே) தரைப்பட்டு விழுந்து
கண்ணீர்ததும்ப—கண்கள்நீர் மிகைக்கும்படி
பக்கம்நோக்கி—சுற்றும் பார்த்து
நின்று—நின்று
அலந்தேன்—க்லேஶித்தேன் ;
பாவியேன்—(காண்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமான) பாபத்தைப்பண்ணின நான்
காண்கின்றிலேன்—காணப்பெறுகிறிலேன் : (இவ்வளவில் மறந்துவிட வொண்ணாதபடி)
மிக்கஞானமூர்த்தியாய—அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான
வேதம் விளக்கினை—வேதமாகிய தீபத்தாலே காணப்படுமவனை
என்—(கண்ணிட்டுக்காண ஆசைப்பட்டு க்லேஶிக்கிற) எனக்கு
தக்க—தகுதியான
ஞானம்—ஜ்ஞாநமாகிற
கண்களாலே—கண்ணாலே
கண்டு—கண்டு
தழுவுவன்—ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்பன்.

காணப்பெறாமையாலே ப்ரேமம் து:கஹேதுவான வோபாதி ஆந்தரப்ரகாசத்தாலே ஜ்ஞாநமும் து:கஹேதுவாயிற்றென்று கருத்து. (௧௰)

ஆறு ;—(சக்கரத்தண்ணல்.) சக்கரத்தண்ணலே யென்று தாழ்ந்து கண்ணீர்ததும்பப் பக்கம் நோக்கிநின்று சாலத் தளர்ந்தேன் ; பாவியேன் காணப்பெறுகிறிலேன் ; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸகல வேதவேத்யனா யிருந்த எம்பெருமானை, எனக்குத் தக்க சில ஞானக்கண்களாலேகண்டு தழுவுவன்; நான் எங்ஙனே தரிக்கும்படி? என்கிறார். (௧௰)

ஈடு ;—அவ ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

தழுவிநின்றகாதல்தன்னால் தாமரைக்கண்ணன்தன்னை *
குழுவுமாடத்தென்குருகூர்மாறன் சடகோபன் * சொல்
வழுவிலாதவொண்தமிழ்களாயிரத் துளிப்பத்தும் *
தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபாவஶரா மவர்கள் பரமபதத்திலே யேறப்பெறுவர்க ளென்று பலத்தை அருளிச்செய் கிறார்.

தழுவி—ஸ்வரூபத்தோடு அவிநாபூதமாய்
நின்ற—ஸ்திரமான
காதல்தன்னால்—பகவதநுபவாபி நிவேஶத்தாலே
தாமரைக்கண்ணன் தன்னை—அவ்வபி நிவேஶத்துக்கு நிதாநமாய் நிரதிஶயபோக்யமான தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற
குழுவும்—திரண்ட
மாடம்—மாடங்களை யுடைத்தான
தென்குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
மாறன்—குடிப்பிறப்பையுடைய
சடகோபன்—ஆழ்வாருடையதாய்
வழுஇலாத—(பகவத்குணங்களி லொன்றும்) வழுவாதபடியான
ஒள் தமிழ்கள்—போதகத்வவைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராமிடரூபமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந்திருவாய்மொழியில்
இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
தழுவ—(பாவவ்ருத்தியோடு) நெஞ்சு பொருந்தும்படி
பாடி—பாடி
ஆட—(ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே) விக்ருதராய் ஆட
வல்லார்—வல்லவர்கள்
வைகுந்தம் ஏறுவர்—(அஸங்குசிதாநுபவஸ்தலமான) பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுவர்கள்
இது—அறுசீராசிரிய விருத்தம். (கக)

ஆறு ;—(தழுவிநின்ற.) ' முடிவேன்' என்றாலும் முடியவொட்டாதிருந்த காதலாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை இப்பாவயுக்தமாகப் பாடி ஆடவல்லார் வைகுந்த மேறுவர் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஏறுளும் : ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(ஏறுளும்) இப்படி எம்பெருமானை விஸ்லேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க் கிடந்து தாம் கூப்பிடாநிற்கச் செய்தேயும் அவன் எழுந்தருளாமையாலே தம்மை உபேக்ஷித்தானாக நிஸ்சயித்து, 'இனி அவனால் உபேக்ஷிதமான ஆத்மாத்மீயங்களால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; இவை முடிந்துபோக அமையும்' என்றுகொண்டு அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ப ;—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டபடியிலே வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே அவன் அநாதரித்தானாக நினைத்து. ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயங்களில் அதிகம்யத்வ அப்ரத்ருஷ்யத்வத்தாலுண்டான உபாயபாவத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தால் வந்த உபேயத்வபூர்த்தியையும், உபாயகார்யமான அநுகூலஸத்ருநிரஸநத்தையும், அபிமதவிரோதி மர்தநத்தையும், அஸஹ்யவிரோதி நிரஸநத்தையும், அர்த்தோபதேசத்தாலும் அநந்யார்ஹமாக்கும் அறிவுடைமையையும், உத்துங்கவிரோதி விதாரணத்தையும், விரோதிஸத விநாஸகத்வத்தையும், விரோதிஸரீர விஹஸ்ததாகரணத்தையும், அஸேஷவிரோதி கண்டநத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'இப்படி ஆஸ்ரிதோபகாரகன் அநாதரித்த ஆத்மாத்மீயங்களாலே எனக்கு ஒருகார்யமில்லை' என்று தமக்குப் பிறந்த அநாதரவிஸேஷத்தை, நாயகனான ஈஸ்வரன் ஆதரியாத ஆத்மாத்மீயங்களை அநாதரிக்கிற நாயகிவார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு ;—அவ ;—கீழில் திருவாய்மொழியிலே - கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிட்டார்; 'இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வேஸ்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேக்ஷையாலேயாக அடுக்கும்' என்று பார்த்து, 'ப்ராப்தனுமாய் ஸுஸீலனுமாய் விரோதிநிரஸந ஸீலனுமாயிருக்கிறவன் 'இதுவேண்டா என்றிருக்குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது' என்று விடப்பார்த்து, 'அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு' என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்மவஸ்துவைவிரும்ப ப்ராப்தியுள்ளது; இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாயிறே; (க) [நதேஹம் - நதேஹம்] இத்தனை சாந்துநாற்றத்துக்காக நிலைநின்ற அத்ருஷ்டத்தையுங்கூட அழியமாறும்படியிறே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா. [நப்ராணாந் - நப்ராணாந்] தேஹந்தன்னை யாதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப்ப்ராணன்களும் வேண்டா. [நசஸௌகம் - நசஸௌகம்] - ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸௌகத்துக்காக; அந்த ஸௌகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாகவரு மல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது - ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மா தானும் வேண்டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில் மோக்ஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவையாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. [நாத - நாத] - உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்ப ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனேயாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, 'ஒரு க்ஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்கவைக்கவொண்ணாது, நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும். இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்றோ?' என்ன, [தத்ஸத்யம் - தத்ஸத்யம] - மெய். [மதுமதந - மதுமதந] - இங்ஙனன்றாகில் தேவர்முன்பு பொய்யரானார் பட்டது படுகிறேன்.

(உ)[நஹி ஜீவிதே நாநுமோதே நவாநௌ நஸுகம் நசஸௌக்யம் । வஸந்த்யாராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம்மஹாரதம்] - ப்ராணாதிகளால் கார்யமின்றிக்கே யொழிகிறதென்? என்னில்;—இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடுவே; பிரிகிறது பெருமாளை; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? *

ஈடு;—அவ;—முதற்பாட்டு. அத்யந்தகுணவானுமாய் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாதஸ்லாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறாள்.

(க) ஸ்தோத்ர ரத்ந. (உ) ரா ஸுந்த-௩௬.

ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும்திருமகளும் *
கூறாளுந்தனியுடம்பன் குலங்குலமாவசுரர்களை *
நீறாகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட *
மாறாளன்கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே. (௧)

ப ;—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபாஶ்ரயமான ஶீலவத்தையையும், அநாஶ்ரிதர்க்கு விநாஶகமான ஆண் பிள்ளைத்தனத்தையுமுடைய உபாயபூதன் ஆதரியாத அழகியநிறத்தால் எனக்கு ஒருகார்யமில்லை யென்கிறாள்.

ஏறு ஆளும்—ருஷபவாஹநத்தை யுடையனாய்
இறையோனும்—(க) "ஶாம்போ ஹம் ஸர்வதேஹிநாம் ஈஶோஹம் ஸர்வதேஹிநாம்" என்று நாட்டுக்கு) ஈஶ்வரனாகத் தன்னை யபிமாநித்திருக்கும் ருத்ரனும்
திசைமுகனும்—பஹுமுகமாக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்கு யோக்யனான சதுர்முகனும் (ஈஶ்வராபிமானிகளான இவர்களோடொக்க)
திருமகளும்—தனக்கு நித்யாநபாயிநியான ஸம்பத்தாயுள்ள லக்ஷ்மியும்
கூறு—ப்ரதிநியதமாம்படி
ஆளும்—அநுபவித்துத் தங்களுக்கிருப்பிடமாக அபிமாநித்துக்கொண்டுபோருமதாய்
தனி—அத்விதீயமாம்படி அப்ராக்ருதவைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான
உடம்பன்—திருமேனியை யுடையனாய் (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் 'அபிமாநதூஷிதர்' என்றும், (உ) 'அநபாயிநி' என்றும் வாசிவையாத ஶீலத்துக்குமேலே அவர்கள் விரோதியைப் போக்குமிடத்தில்)
குலம்குலமா—திரள்திரளாக
அசுரர்களை—அஸுரர்களை
நீறாகும்படியாக—தூளிஶேஷமாய்ப் போம்படி
நிருமித்து—திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டு
படைதொட்ட—ஆயுதமெடுத்து வ்யாபரித்த
மாறாளன்—ஶாத்ரவநிர்வாஹகனானவன்
கவராத—விரும்பாத
மணிமாமை—ஒளியையுடைய நிறத்தால்
குறைவு இலம்—நமக்கு ஒரு கார்யமில்லை.

நிருமித்தல்—நிருபித்தல்; மாறாளன்—எதிர்த்தலையுடையவன். கவர்தல்—விரும்புதல்; மணியென்று—ஒளியைக் காட்டுகிறது; மாமை—நிறம். குறைவிலமென்றது—இத்தால் கொள்ளுவதொரு ப்ரயோஜநமுண்டாய் அக்குறை கிடப்பதில்லை யென்றபடி ; இது—எல்லாப்பாட்டிலு மொக்கும். (௧)

(க) ஹரிவம்ஶ-உ௪௪-௬௭. (உ) வி-பு-௧-

ஆறு ;—நிரவதிகஸௌஸீல்யாஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸாமர்த்யாதி கல்யாணகுண மஹோததியாயிருந்த எம்பெருமான் விரும்பாத என்னுடைய மணிமாமையால் எனக்கு ஓரபேக்ஷையுமில்லை ; இது முடிந்துபோக அமையும் என்கிறாள். (க)

ஈடு;—அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இஸ்ஸீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடேகூட வடிவழகைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகார்யமுண்டு ? என்கிறாள்.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன் *
அணிமானத்தடவரைத்தோ ளடலாழித்தடக்கையன் *
பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட *
மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்குறைவிலமே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், பிராட்டியோடேகூடின விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி அடியிலே என்னை அடிமைகொண்ட உபேயபூதன் ஆதரியாத நெஞ்சால் ஒருகார்யமில்லை யென்கிறாள்.

மணி—(நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே) நிரதிஸயௌஜ்ஜ்வல்யமான
மாமை—நிறத்துக்கு
குறைவில்லா—குறையற்றிருப்பாளாய் (இந்த ஆபிரூப்யத்தாக்குமேலே)
மலர்மாதர்—பூவிற்பிறந்த ஆபிஜாத்யத்தால் வந்த ஸௌகுமார்யாதி குணவிஸிஷ்டையான போக்யதையையுடைய நாரீணாமுத்தமையானவள்
உறை—நிரந்தரவாஸத்தைப்பண்ணுகிற
மார்பன்—திருமார்பையுடையனாய்
அணி—ஆபரணஸோபிதமாய்
மானம்—ஆயதமாய்
தடம்—ஸுவ்ருத்தமாய்
வரை—மலையைக் கணையமாக வகுத்தாற்போலே சிக்கென்ற
தோள்—தோள்களையுடையனாய்
அடல்—விரோதிநிரஸநஸீலமான
ஆழி—திருவாழியை யுடைத்தான
தட கையன்—பெரியகையை யுடையவனாய்
பணிமானம்—கைங்கர்யவ்ருத்திகளில் ஓரளவும்
பிழையாமே—தப்பாதபடி
அடியேனை—அடியேனான ஸ்வரூபத்தையுடைய என்னை
பணிகொண்ட—அதுக்கு ஈடாக அடிமைகொண்ட
மணிமாயன்—நீலரத்நம்போல் கறுத்த நிறத்தையுடையனானவன்
கவராத—விரும்பாத
மடநெஞ்சால்—விதேயமான நெஞ்சால்
குறைவு இலம்—ஒருகார்யமுடையோமல்லோம்.

அணி—ஆபரணம் மானம்—அளவுடைமை. தடம்—சுற்றுடைமை. மாயன்—கரியவன். (உ)

ஆறு ;—(மணிமாமை.) நிரதிஶயஸௌந்தர்யநிதியான திருத்தோள்களையுடையனாய் ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதபூஷிதனா யிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டியோடு கலந்தருளுமாபோலே என்னோடு பண்டு கலந்தருளினான் ; அப்படியே எனக்கு ஸுலபனாயிருந்தவன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலம் என்கிறாள். (உ)

ஈடு ;—அவ ;—மூன்றாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனாய், முன்பு என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகள்தாய்செய்தொருபேய்ச்சி *
விடநஞ்சமுலைசுவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவி *
படநாகத்தணைக்கிடந்த பருவரைத்தோட்பரம்புருடன் *
நெடுமாயன்கவராத நிறைவினாற்குறைவிலமே. (ங)

ப ;—அநந்தரம், உபாயகார்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளை மேல்முழுக்க ப்ரதிபாதிப்பதாக, முதலிலே அநுகூலஶத்ருவான பூதநாநிரஸநத்தைச் சொல்லி, ஆஶ்ரிதார்த்தமாக நாகபர்யங்கத்தில்நின்றும் வந்த க்ருஷ்ணன் விரும்பாத அடக்கத்தால் ஒரு காரியமில்லை என்கிறாள்.

மடம் நெஞ்சால்—(முலையுண்கிற பிள்ளைபக்கலிலே) ப்ரவணமான நெஞ்சால்
குறைவில்லா—குறைவற்றிருக்கிற
தாய்மகள்—(யசோதையாகிற) தாய் மகளாக
செய்து—தன்னைப்பண்ணிவந்தவளாய்
ஒரு—(எதிர்த்தலையை) நலிகைக்கு அத்விதீயையாயிருக்கிற
பேய்ச்சி—பேய்ச்சியுடைய
விடம் நஞ்சம் முலை—(நாட்டில் விஷங்கள் அம்ருதமென்னலாம்படி) மிக்க விஷத்தையுடைத்தான நச்சு முலையை
சுவைத்த—பசையறச்சுவைத்த
மிகுஞானம்—மிக்கஸஜ்ஞாநத்தை யுடைய
சிறுகுழவி—முக்தஶிஶுவாய் (இப்படிவந்த விரோதியை நிரஸிக்கைக்காக வலக்கோலி)
படம்நாகத்து அணை—(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விரிந்த) பணத்தையுடைய நாகபர்யங்கத்திலே
கிடந்த—கண்வளர்ந்தவனாய்
பரு வரை தோள்—பெரிய மலைபோலேவளர்ந்த தோளை யுடையவனாய்

பரம்புருடன்—(க) "உத்தம: புருஷ: - உத்தம: புருஷ:" என்னும் பரமபுருஷனை
நெடுமாயன்—நிரவதிகமான ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய க்ருஷ்ணன்
கவராத—விரும்பாத
நிறைவினால்—ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியாலே
குறைவு இலம்—என்ன காரியமுண்டு?
நிறைவாவது—நெஞ்சு பிறரறியாமல் அடக்கும் நிரப்பம்.

விடநஞ்சமென்றது—மீமிசை. 'பேய்ச்சிவிடவென்று—அவள்நசிக்க' என்றும் சொல்லுவர். (௩)

ஆறு ;—(மடநெஞ்சால்.) நாகபர்யங்கபராயியாய், தத்ஸம்ஸ்பர்ஸ நிரவதிக ஸுகத்தாலே வளர்ந்த திருத்தோள்களை யுடையனை, புருஷோத்தமனைத் திருத்தாயாரான யஸோதைப்பிராட்டி நெஞ்சும் வடிவும்போலே தன்னுடைய நெஞ்சையும் வடிவையும் அநுகூலமாகப் பண்ணிக் கொண்டுவந்த பேய்ச்சி முடியும்படி நஞ்சமுலை சுவைத்த மிகுஞானச் சிறுகுழவியா யிருந்த நெடுமாயன் கவராத நிறைவினால் குறைவிலம் என்கிறாள். (௩)

ஈடு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு. தன்னைப் பேணாதே, பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

நிறைவினாற்குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள்மடப்பின்னை *
பொறையினான்முலையணைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த *
கறையினார்துவருடுக்கைக் கடையாவின்கழிகோற்கைச் *
சறையினார்கவராத தளிர்நிறத்தாற்குறைவிலமே. (௪)

ப ;—அநந்தரம், அபிமதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியை புணர்கைக்காக, ஆஸுரமான எருதேழடர்த்தவன் விரும்பாத நிறத்திற்செவ்வியால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கிறாள்.

நிறைவினால்—ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியால்
குறைவில்லா—குறைவற்றிருப்பாளாய்
நெடும்பணைத்தோள்—நீண்டுபணைத்த தோளையுடையளாய்
மடம்—ப்ரணயவிஷயத்தில் பவ்யையான
பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டி
முலை—முலையை
அணைவான்—அணைக்கைக்காக
பொறையினால்—(தன்னுடைய வ்யவஸாயமான) மிடுக்காலே
பொருவிடை ஏழ்—யுத்தோந்முகமான ருஷபங்கள் ஏழையும்

(க) கீதை-கடு.

அடர்த்து உகந்த—அடர்த்து ('அபிமதம் பெற்றோம்' என்று) உகந்தவராய் (இவளைப் பெறுகைக்கிடான ஜாத்யுசித வ்ருத்தியாலே
கறையின் ஆர்—(காட்டில் பழம் பறித்திட்ட) கறை நிரம்பி
துவர்—துவரூட்டின
உடுக்கை—உடைத்தோலையும்
கடையாவின்—(பசுக்கறக்கைக்கு ஸாதநமான) கடையாவையும்
கழிகோல்—கழிகோலையும்
கை—கையிலே கொண்டு
சறையினார்—(அரையிற்கட்டின) சறைமணியையுடையரானவ
கவராத—விரும்பாத
தளிர் நிறத்தால்—தளிர்போலே செவ்விய நிறத்தால்
குறைவிலம்—(நமக்கு ஒரு) ப்ரயோஜநமில்லை

நெடும்பணையென்று—நீண்ட மூங்கி லென்றுமாம். துவருடுக்கை—துவரூட்டின உடைத்தோல். கடையா—கறக்கும் மூங்கிற்குழாய். கழிகோல்—பசுக்கள்பாயாமல் வீசும் கோல். சறைமணி—பசுக்கள் த்வநிகேட்டு வருகைக்குத் தன் அரையிற் கட்டின மணி. சறையனென்று—உடம்பைப்பேணுதவனென்றுமாம். தளிரென்று—தளிர்போன்ற செவ்வியை நினைக்கிறது. (௪)

ஆறு;—(நிறைவினால்.) ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் பூர்ணையாய் கோபவம்சோத்பவையா யிருந்த நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக அந்த கோப குலோசிதமான வேஷத்தாலே பூஷிதனாய், தத்ஸம்ச்லேஷோபாயமான வ்ருஷபஸப்தகநிரஸநத்துக்கு அநுகுணஸாமர்த்யத்தை யுடையவனாய் அவற்றை நிரஸித்து ப்ரஹ்ருஷ்டனானவன் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம் என்கிறாள். (௪)

ஈடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு எனக்கென்கிறாள்.

தளிர்நிறத்தாற்குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில்விளப்புற்ற *
கிளிமொழியாள்காரணமாக் கிளரரக்கன்நகரெரித்த *
களிமலர்த்துழாயலங்கல்கமழ்முடியன் கடல்ஞாலத்து *
அளிமிக்கான்கவராத அறிவினாற்குறைவிலமே. (௫)

ப;—அநந்தரம், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்காக, அஸஹ்யாபராதியான ராவணனை அழியச்செய்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் விரும்பாத அறிவால் என்ன காரியமுண்டு ? என்கிறாள்.

கனிர் நிறத்தால்—கனிர்போலே தர்ச நீயமாய் ஸுகுமாரமான நிறத்தால்
குறைவில்லா—பரிபூர்ணையாய்
தனிச்சிறையில்—(ப்ரபாப்ரபாவான் களைப் பிரிக்குமாபோலே பிரிக்கப்பட்டுத்) தனியே ராக்ஷஸீமத்யத்திலே நிருத்தையாய்
விளப்புற்ற—(லோகமடைய 'ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே' என்று கொண்டாடும்படி) ப்ரஸித்தையாய் (க) "மதுரா மதுராலாபா" என்னும்படி
கிளிமொழியாள்—கிளிபோலே இனியமொழியை யுடையாளான பிராட்டி
காரணமா—காரணமாக
கிளர்—அநீதியாலே பெரிய கிளர்த்தியை யுடையனை
அரக்கன்—ராவணனுடைய
கிளர் நகர்—ஸம்ருத்தமான நகரத்தை
எரித்த—நெருப்புக்கிரையாக்கினவனாய் (மீண்டுவந்து முடிசூடி)
களிமலர்—தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்த
துழாயலங்கல்—திருத்துழாய் மாலையாலே
கமழ்—பரிமளோத்தரமான
முடியன்—அபிஷேகத்தை யுடையனாய்
கடல் ஞாலத்து—கடல்சூழ்ந்த பூமியிலே
அளிமிக்கான்—தண்ணளி விஞ்சும்படி எழுந்தருளியிருந்தவன்
கவராத—விரும்பாத
அறிவினால்—அறிவால்
குறைவிலம்—ஒருகாரியமுடையோமல்லோம்.

களி—தேன். அலங்கல்—மாலை. அளி — தண்ணளி; உபகாரமாகவுமாம் (ரு)

ஆறு;—(கனிர் நிறத்தால்). அபரிமித ஸௌந்தர்ய மஹோததியாய் கலபாஷிணியாயிருந்த பிராட்டி அசோகவநிகையிலே எழுந்தருளி யிருந்தமை திருவடி விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டருளி, அப்போதே ஸம்ச்லேஷவிரோதியான ராவணனை ஸபுத்ரஜநபாந்தவ நகரமாக ஸராக்நியிலே தக்தமாக்கிப் பிராட்டியோடே கூட எழுந்தருளியிருந்து லோகத்தை ரக்ஷித்து, பின்னைத் திருமஞ்சநமாடியருளி நிரதிசயஸுகந்த திவ்யமால்யாநுலேபநாலங்க்ருதனாய் திவ்யபூஷண பூஷிதனாயிருந்தவன் கவராத அறிவினால் குறைவிலம் என்கிறாள். (ரு)

(க) ரா-ஸு-சுசு-கரு.

ஈடு ;—ஆறும்பாட்டு. அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவுபிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

அறிவினாற்குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய *
நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி *
குறியமாணுருவாகிக் கொடுங்கோளால்நிலங்கொண்ட
கிறியம்மான்கவராத கிளரொளியாற்குறைவிலமே. (௬)

ப ;—அநந்தரம், உபதேசத்தாலும் அர்த்தித்வத்தாலும் தனக்கேயாக என்னைக்கொள்ளும் ஸர்வஜ்ஞன் விரும்பாத ஒளியால் ஒருகாரியமில்லையென்கிறாள்.

அறிவினால்—ஜ்ஞாநத்தில்அபேக்ஷையில்லாமையாலே
குறைவில்லா—குறைவுபட்டிராத
அகல் ஞாலத்தவர்—விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ளார்
அறிய—அறியும்படி (ஸர்வலோகமும் திரண்ட படைக்குநடுவே)
நெறியெல்லாம்—(கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமான) ஸகலோபாயங்களையும்
எடுத்து உரைத்த—(வ்யக்தமாம்படி தானே) எடுத்து அருளிச்செய்த
நிறை ஞானத்து—பரிபூர்ண ஜ்ஞாநவானான
ஒருமூர்த்தி—அத்விதீயஸ்வபாவனானவனாய்
குறிய—மஹாமேருவை மஞ்சாடியாக்கினாற்போலே வாமநத்வத்தாலே ஆகர்ஷகமாய்
மாணுருவாகி—(அர்த்தித்வமே நிரூபகமென்னலாம்படி) ப்ரஹ்மசாரிவேஷத்தையுடையனாய்
கொடுங்கோளால்—(அழகைக்காட்டிமாறுபடிபண்ணி, சிற்றடியைக் காட்டியிசைவித்து இப்படி) கொடிதாக வஞ்சித்தபரிக்ரஹத்தாலே
நிலங்கொண்ட—பூமியைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட
கிறி—நல்விரகையுடைய
அம்மான்—ஸர்வேஶ்வரன்
கவராத—விரும்பாத
கிளர் ஒளியால்—கிளர்ந்த ஒளியால்
குறைவிலம்—என்னப்ரயோஜநமுண்டு ?.
ஒளி—லாவண்யகுணமான ஸமுதாயஶோபை. (௬)

ஆறு ;—(அறிவினால்.) ஸ்வவிஷயஜிஜ்ஞாஸையுங்கூட இல்லாத ஆத்மாக்களெல்லாரும் அறியும்படி ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களெல்லாவற்றையும் தத்ததிகாராநுகுணமாக எடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தியாய், இப்படி உபாயாநுஷ்டாநத்தாலே

வரும் விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமை ப்ரதிகூலாநுகூல விபாகமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் 'காண்மின்களுலகீர்' என்று தன்னைக்காட்டிக் கொடுத்தருளினவன் கவராத கிளரொளியால் குறைவிலம் என்கிறாள். (௬)

ஈடு ;—அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. பெற்றதமப்பன் பகையாக பாலனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமை நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானாகில், நான் ஆபரணம்பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்பனை யார்க்கு என்கிறாள்.

கிளரொளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து *
கிளரொளியவிரணியனது அகல்மார்பங்கிழித்துகந்த *
வளரொளியகனலாழி வலம்புரியன்மணிநீல *
வளரொளியான்கவராத வரிவளையாற்குறைவிலமே. (எ)

ப ;—அநந்தரம், உத்துங்கவிரோதியான ஹிரண்யனைப் பிளந்த நரஸிம்ஹன் விரும்பாத வளையால் என்ன கார்யமுண்டு ? என்கிறாள்.

மணி—ஶ்லாக்யமான
நீலம்—நீலரத்நத்தினுடைய ஒளிபோலே அத்யுஜ்ஜ்வலமாய்
வளர்—அஸாதாரணமான
ஒளியான்—விக்ரஹதேஜஸ்ஸை யுடையனாய்வைத்து (ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவ்வடிவழகை அழியமாறி)
கிளர்—(க) "ஜ்வலந்தம்" என்னும்படி அபிவ்ருத்தமான
ஒளியால் — ஔஜ்ஜ்வல்யத்தால்
குறைவில்லா—பரிபூர்ணமான
அரியுருவாய் — ஸிம்ஹரூபமாய்க் கொண்டு
கிளர்ந்து எழுந்து—ப்ரத்யுத்ரோஸநத்திலே உத்யோகித்து ஆவிர்ப்பவித்து
கிளர் ஒளிய—மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடையனான
இரணியனது—ஹிரண்யனுடைய
அகல் மார்பம்—விஸ்தீர்ணமான மார்பை
கிழித்து—(அநாயாஸேந) கிழித்து
உகந்த—(ஆஶ்ரிதவிரோதி போனபடியாலே) உகந்தவனாய் (இரைபெற்ற பாம்புபோலே சீறுகையாலே)
வளர் ஒளிய—வளர்கிற ஜ்வாலையை யுடைய
கனல் ஆழி—அக்நிபோலேயிருக்கிற திருவாழியையும்
வலம்புரியன்—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமுடையனானவன்
கவராத—ஆதரியாத
வரிவளையால்—வரியையுடைய வளையாலே
குறைவிலம்—என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு ? (எ)

(க) மந்த்ரமஹோததி.

ஆறு ;—(கிளர்) ஹிரண்யவிஷய நிரவதிகரோஷத்தாலே அந்யர்க்கு அநபிபவநீயமாய் அதிதுஸ்ஸஹமாய் யுகாந்தோதித தினகரஶத ஸஹஸ்ர தேஜஸ்ஸத்ருஶமாயிருந்த தேஜஸ்ஸையுடையதொரு அரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து, அதிபலபராக்ரமனான ஹிரண்யனைத் தன் திருவுகிராலே பிளந்தருளி ப்ரஹ்ருஷ்டனாய், நிஹத ஹிரண்யனாகையாலே ப்ரஶாந்தாஶேஷரோஷனாய், அதனாலே அதிஶீதள ஸர்வாநுகூலநிரவதிக தேஜோவிஶிஷ்டனாய், திருவுகிர்களாலே முந்துறவே ஹிரண்யவக்ஷஸ்தலம் விதாரிதமாகையாலே ததர்த்தமான ஸ்வோத்யோகம் நிர்விஷயமாதலால் அதிப்ரவ்ருத்தரோஷாந்வித ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதோபேதனாயிருந்தவன் கவராத வரிவளையால் குறைவிலம் என்கிறாள். (எ)

ஈடு ;—அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள்.

வரிவளையாற்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை *
எரியழலம்புகவூதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்த *
தெரிவரியசிவன்பிரமனமரர்கோன்பணிந்தேத்தும் *
விரிபுகழான்கவராத மேகலையாற்குறைவிலமே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமாக துர்யோதநாதிவிரோதிஸமூஹத்தையும் நிரஸித்த நிரதிஶயகீர்த்தியை யுடையவன் விரும்பாத மேகலையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

வரி—(முகத்தில்) வரியையுடைய
வளையால்—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலுண்டான
குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்—மஹாகோஷத்தாலே
அடங்காரை—அபவ்யரான ஶத்ருக்களை
எரி—கிளர்ந்தெரிகிற
அழலம்—பயாக்நியானது
புக—உள்ளே ப்ரவேசிக்கும்படியாக
ஊதி—ஊதி
முன்—முற்காலத்திலே
இருநிலம்—மஹாப்ருதிவியினுடைய
துயர்—பாரக்லேசத்தை
தவிர்த்த—தவிர்த்தவனாய் (இவ்வுபகாரத்தாலே)
தெரிவரிய—(தன்னோடொக்க நினைத்து ப்ரமித்து) விவேகிக்க அரிய ப்ராதாந்யத்தையுடைய
சிவன்—ருத்ரன்
பிரமன்—ப்ரஹ்மா
அமரர்கோன்—தேவநிர்வாஹகனான இந்த்ரன்

பணிந்து ஏத்தும்—க்ருதஜ்ஞதாபரவஶராய்க்கொண்டு வணங்கி ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி	கவராத—ஆதரியாத
விரிபுகழான்—விஸ்தீர்ணமான புகழையுடையவன்	மேகலையால்—காஞ்சீகுணத்தால்
	குறைவிலம்—என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

மேகலை—பரிவட்டத்தின்மேற் கட்டும் காஞ்சி; பரிவட்டமாகவுமாம் (அ) ஆறு;—(வரிவளையால்.) துர்யோதநாதிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலே காலாக்நி புகும்படியாக அதிகம்பீரநாதமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை படுத்து ஊதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்து, ப்ரஹ்மேஶாநாதி ஸர்வ தேவைஸ் ஸம்ஸ்துதயமாந விஜய ஸ்ரீகளைப்கொண்டு நின்றவன் கவராத மேகலையால் குறைவிலம் என்கிறாள். (அ)

ஈடு;—அவ;— ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதவிரோதியான வாணனை அழியச்செய்து, ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும்வழி யெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறாள்.

மேகலையாற்குறைவில்லா மெலிவுற்றவகலல்குல் *
போகமகள்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயந்துணித்து *
நாகமிசைத்துயில்வான்போ லுலகெல்லாம்நன்கொடுங்க *
யோகணைவான்கவராத உடம்பினாற்குறைவிலமே. (கூ)

ப;—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதியான பாணனை விஹஸ்தனாக்கின க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஶரீரத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள்.

மேகலையால்—உடையழகால்	புகழ்—ப்ரதையை யுடையனாய்
குறைவு இல்லா—குறை இன்றியிலே	விறல்—ஶௌர்யவீர்யாதிகளால் குறைவற்ற
மெலிவு உற்ற—(அநிருத்தஸம்பந்தத்தால் வந்த) துவட்சியை உடைத்தாய்	வாணன்—பாணனுடைய
அகல் அல்குல்—விஸ்தீர்ணமான நிதம்பவைலக்ஷண்யத்தை யுடையளாய்	புயம்—(க) ("ஸஹஸ்ரபாஹும் ... பாஹுஸஹஸ்ரம்:" என்று யுத்தகண்டூதியை யுடைத்தாகச் சொல்லப்பட்ட) தோள்களை
போகம் மகள்—போகாநுகூலமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையாளான உஷைக்கு	துணித்து— (நின்ற விடம்சொறிந்தாற்போலே) துணித்து
தந்தை--பிதாவென்கிற	(அவதார கார்யாநந்தரம்)

(க) வி-பு-௫-௩௩-௨.

நாகமிசை—பழையநாகபர்யங்கத்திலே சாய்ந்து	யோகு அணைவான்—உபாயசிந்தை யைப் பண்ணுமவன்
துயில்வான்போல்—உறங்குவான் போலே	கவாத—விரும்பாத
உலகெல்லாம்—ஸர்வலோகமும்	உடம்பினால்—உடம்பால்
நன்கு ஒடுங்க—(ஸ்வப்ராப்தியாகிற) நன்மையிலே ஒதுங்கும்படி	குறைவிலம்—என்னப்ரயோஜந முண்டு?
	யோகு—உபாயம். (கூ)

ஆறு ;—(மேகலையால்.) ஸ்வாச்ரித ஸமீஹித பஞ்ஜகனை பாணனுடைய தோள்களைத் துணித்துப் பின்னை நிர்ப்பயனாய், ஸர்வலோகமும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுள்ளே செல்லும்படி செலுத்திக்கொண்டு நாகபர்யங்கத்திலே ஸ்வாத்மாநுபவரூப யோகநித்ரை பண்ணுகிறவன்கவராத உடம்பினால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஈடு ;—அவ ;—பத்தாம் பாட்டு. முதற்பாட்டிற் சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும் சொல்லி, அவன்விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். 'உடம்பினாற் குறைவில்லா வுயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர்குழாந் துணித்து' என்றத்தால் - "நீறுகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. 'தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையு முடம்புடையான்' என்றத்தால் - "கூறாளும் தனியுடம்பன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

உடம்பினாற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலைத்துண்டம் *
கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த *
தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும் *
உடம்புடையான்கவராத உயிரினாற்குறைவிலமே. (கo)

ப ;—அநந்தரம், அசேஷவிரோதிநிவர்த்தகனை ஸர்வேச்வரன் விரும்பாத ஆத்மாவால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள்.

உடம்பினால் குறைவில்லா } சரீரபோஷணத்தாலே மஹாகாயரான	மலைத்துண்டம்—பர்வதகண்டங்கள்
அசுரர்குழாம்—அஸுரஸமூஹங்களை	கிடந்தனபோல்—கிடந்தாற்போலே
உயிர்பிரிந்த—(இந்த்ரச்சிந்நமாய்) நிஷ்ப்ராணமான	பலதுணியா—நாநாகண்டமாம்படி
	துணித்து உகந்த—துணித்து (அத்தாலே 'ஜகத்விரோதிகழிந்தது' என்று) உகக்குமவனாய்

தடம்புனல—அதிவிஸ்தீர்ணஜலையா ன கங்கையைத் தரிக்கிற
சடைமுடியன்—ஜடாமகுடத்தை யுடையவனுகையாலே அதிசயிதஶக்திகனுக அபிமாநித்திருக்கிற ருத்ரன்
தனி அமர்ந்து—தனக்கபாஶ்ரயமாகப் பற்றி
ஒருகூறு—ஒருபார்ஶ்வத்திலே
உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணும் படியான
உடம்பு உடையான்—திருமேனியை உடையவன்
கவராத—விரும்பாத
உயிரினுல்—ஆத்மாவால்
குறைவிலம்—ஒருப்ரயோஜநமுடையோமல்லோம்.

(க) "நவா தா நஹ்ரு - நசாத்மாநம்" என்கிறகணக்கிலே அவன் விரும்பாத ஆத்மீயங்களோபாதி ஆத்மாவையும் வேண்டேனென்றபடி. (கo)

ஆறு ;—(உடம்பினுல்.) ஸுதர்ஶநஶகலீக்ருத காலநேமிப்ரப்ருத்யஸுரநிகரனுப், ஆஶ்ரிதகதமான உத்கர்ஷநிகர்ஷம்பாராதே எல்லாரோடுமொக்க ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்யாதி குணங்களாலும், அதிசைவ அதிமாநுஷமான திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் என்னேடே கலந்த கலவியாலும் உபஸ்க்ருதமாகாத என்னுடைய ஆத்மாவும் வேண்டா, இது முடிந்துபோக அமையும் என்கிருள். (கம)

ஈடு ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரதுரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள் என்கிருர்.

உயிரினுற்குறைவில்லா உலகேழுதன்னுள்ளொடுக்கித் *
தயிர்வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன் *
செயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால் *
வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவரே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, பகவச்சேஷத்வ பூர்வகமான பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிருர்.

உயிரினுல்—ஆத்மாக்களால்
குறைவில்லா—குறைவில்லாத
ஏழுலகு—ஸமஸ்தலோகங்களையும்
தன்னுள் ஒடுக்கி—ஸங்கல்பாந்தர்ப்பூதமாம்படி ரக்ஷிக்கும் பாத்வத்தை யுடையனுய்

(க) ஸ்தோ-

(ரக்ஷையைகதேசத்திலே அவதீர்ணனுய் ஆய்ரிதருகந்த)
தயிர்—தயிரையும்
வெண்ணெய்—வெண்ணெயையும்
உண்டானை—அமுதுசெய்த ஸௌல ப்யத்தை யுடையவனைப்பற்ற
தடம் குருகூர்—மஹாவகாசமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய
செயிர் இல்—(ப்ரப்தார்த்தங்களில்) குற்றம் அற்ற
சொல்—சொல்லாயிருக்கிற
இசை—இசையோடுகூடின
மாலை—ஸந்தர்ப்பமாயிருக்கிற
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந் திருவாய்மொழிக்குள்ளும்
இப்பத்தால்—இப்பத்தாலே
வயிரம்சேர்—காழ்ப்பேறும்படி அநாதி ஸித்தமான
பிறப்பு—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை
அறுத்து—அறுத்து
வைகுந்தம்—பரமபதத்தை
நண்ணுவர்—கிட்டப்பெறுவர்கள்.

இது—கலிவிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையுமாம். (௧௧)

ஆறு;—(உயிரிஞல்) தேவாதி ஸ்தாவராந்த ஸகலபூதஜாத பரிபூர்ண ஸர்வலோக பாலகனுயிருந்துவைத்து மநுஷ்யாதிரூபேண அவதீர்ணனுய்க்கொண்டு ஆய்ரிதபாலகனுயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன நிரவத்யமான இத்திருவாய்மொழி வல்லார், நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் வைகுந்தம் நண்ணுவர் என்கிறார். (௧௧)

நாலாம்பத்து எட்டாம்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - நண்ணாதார் ப்ரவேஶம்.

ஆறு ;—(நண்ணாதார்.) இப்படி பரமபுருஷவிஶ்லேஷ ஜநித ஶோகாக்நியாலே தஹ்யமாநரா யிருக்கச்செய்தே, அதின்மேலே, பகவத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகது:கத்வாஹிதராய், சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துநேந்த்ரு பகவச்சேஷதைகரதித்வ ஜ்ஞாநாஹிதராய், பகவத்வ்யதிரிக்த ப்ராக்ருதவிஷயலாபாலாபைக ஸுகது:காயிருந்த அவைஷ்ணவர்களோடு உள்ளஸஹவாஸமாகிற மஹாக்நியாலே தஹ்யமாநரான ஆழ்வார், 'இந்த அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தைக் காட்டிலும் முடிகையே நன்று; ஆன பின்பு, அடியேனை முடித்தருளவேணும்' என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார். *

ப ;—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி அவன்விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களிலும் அநாதரம்பிறந்தவளவிலும் அநுபவம் ஸித்தியாமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தரான தமக்கு உசாத்துணையாகைக்கு யோக்யரல்லாதபடி ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் அதிஶயித துஃகமக்நராய்க்கொண்டு க்லேஶிக்கிறபடியைக் கண்டு, ஸகலக்லேஶநிவர்த்தகனாய் நிரதிஶயபோக்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆர்த்திஹார்த்தகாரணத்தையும், ஸாதாரணபந்தத்தையும், அபரிச்சிந்நஸௌந்தர்யத்தையும், அவ்வழகை அநுபவிப்பிக்கும் ஔதார்யத்தையும், அநுபவிப்பார்க்குக் கைக்கடங்கும்படியான ஸௌலப்யத்தையும், போக்யதாதிஶயத்தையும், ஸர்வாத்மபாவத்தையும், ஸகலஜகத்காரணத்வத்தையும், ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும், லக்ஷ்மீஸகத்வத்தால் வந்தபரமப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து 'ஏவம்விஶிஷ்டனான நீ அத்யந்தாஸஹ்யமாம்படி க்லேஶோத்தரமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருத்தி என்னை க்லேஶிப்பியாதே, உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேணும்' என்று கூப்பிட்டு, இவர் அபேக்ஷாநுரூபமாக அவனும் பரமபதத்திலே (க) "ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:"என்றிருக்கிற இருப்பைக் காட்ட, மாநஸஜ்ஞாநத்தாலே கண்டு, ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களினுடைய ஹேயதாப்ரதிபத்திபூர்வகமாக அவன் திருவடிகளையே பரமப்ராப்யமாகப்பற்றின படியை அருளிச்செய்கிறார். *

(க) வாயுபுராணம்

ஈடு; —' உடம்பு வேண்டா, உயிர்வேண்டா ' என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப்பார்த்தார்; தாம் ' வேண்டா ' என்றவாறே தவிருமாகக்கொண்டு ; அவை தவிர்ந்தனவில்லை ; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அத்தைத்தந்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வமங்கள ஸப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை. வெறுத்தபடி.

எம்பார், ' உன்னைப்பிரிந்திருந்து படுகிறக்லேஶத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற விருப்பால் படுகிற க்லேஶம்; இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணுமென்கிறார் ' என்று அருளிச்செய்வர்

(க) [உசுவா தமஹாவாணிꣳ - உத்பபாதகதாபாணி:] ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடிகொதித்துப் போங்காணுயிற்று; [மஹா - கதா] - அங்குள்ளாரில் (உ) " நநமெயꣳ நநமேயம்," என்னுமது தடியொன்றுமேயாயிற்று. [வதாஹீꣳ - சதுர்ப்பி:] அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்கவேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று இத்தால் ஒருவன் ' பகவத்விரோதத்திலே நிலைநின்றான் ' என்று அறிந்தால் தன்னைக்கொண்டு அகலவிறே அடுப்பது.

ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, * ஏழுளுமிறையோனில் நம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ ? என்று லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார் ; அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறப்போலே ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடைய பேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படி யிருந்தார்கள் ; வாளேறுகாணத் தேளேறுமாய்ந்து, அத்தைக்கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார் ; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலேபட்டது; ஸர்வேஶ்வரனைப் பார்த்தார் : அவன் ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வஶக்தியாய்ப் பரமோதாரனுய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனுய் ஸர்வாபராதஸஹனுய் ஸர்வநியந்தாவய

(க) ரா-யு-௧௬-௧௯ (உ) ரா-யு-௱-௬-௧௧

யிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடு கைக்கு இவ்விடம் தன்னாசுநாடோ? என்று பார்த்து, 'நீ ஸர்வேச்வரனாய் பரமக்ருபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேசம் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநசக்தியை யுடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ்சேர்க்கவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க, "நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரானபின்பு இவைதனக்கே ருசியுண்டாகவேணுமே; நாம் கொடுக்கிற விது புருஷார்த்தமாகவேணுமே; புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்குமதிறே புருஷார்த்தமாவது; அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; இவற்றுக்கு நம்பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு நாம் பார்த்துவைத்த வழிகளையடையத் தப்பினபின்பு நம்மாற் செய்யலாவதில்லை காணும்; நீர் இத்தை விடும்" என்று ஸமாதாநம்பண்ண, 'நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய் நான் ஸமாஹிதனாவது 'இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாங்கடவவாய் நோவுபடுகிறன' என்று உன்னால் சொல்லலாமன்றன்றோ'? என்ன, 'இவை சேதநராகையாலே இவற்றின் வாசியறியவேணுமென்று நம்மை ஒருதட்டும் ஸம்ஸாரிகளை ஒருதட்டுமாகவைத்து உங்களுக்குவேண்டிற்றொன்றைக் கொள்ளுங்கோள்" என்ன, ஸம்ஸாரிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை 'அமையும்' என்று பற்றிற்றின; நாமும் ஆந்தனையும்பார்த்து முடியாமைகாணும் கைவாங்கிற்று; இனி நம்மாற் செய்யலாவதில்லை; இனி நீரும் இத்தைவிடும்" என்ன, 'ஆகில், உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்' என்ன, 'முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி உம்முடைய இருப்பு இதுகாணும்' என்று பரமபதத்தில் அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் தாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்து 'அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன, இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்" என்று பணிக்கும்.

“ மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன் செய்ய கோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்தன்னை ” என்று கண்டு அநுபவித்தாரிறே; ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழிபோகா நிற்க, ஒருஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, ‘ இது ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறது ? ’ என்று மோஹித்தானும் ; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

ஈடு ;—முதற்பாட்டு. உன்னை யொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில்நின்றும் நான் உன்திருவடிகளிலே வந்துகிட்டும்படி எனக்கு ஶரீர விஶ்லேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

நண்ணாதார்முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க *
எண்ணாரத்துயர்விளைக்கு மிவையென்னவுலகியற்கை *
கண்ணாளா ! கடல்கடைந்தாயுனகழற்கேவரும்பரிசு *
தண்ணாவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாறே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ‘ ஸம்ஸாரிகள் படுகிற து:க்கம் அஸஹ்யமாயிரா நின்றது ; ஆனபின்பு, ஆஶ்ரிதர்க்கு அருந்தொழில் செய்தும் அபேக்ஷிதங் கொடுக்கும் நீ இத்து:க்கங்காணும்படி என்னை ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறப்பிக்கவேணும் ’ என்கிறார்.

நண்ணாதார்—ஶாத்ரவத்தாலே இவனை அணுகியிராதவர்கள்
முறுவலிப்ப—(இவன் அநர்த்தத்துக்கு ப்ரீதராய்) ஸ்மிதம்பண்ணும்படியாகவும்
நல் உற்றார்—ஸ்நேஹத்தாலே கிட்டியிருக்கிற பந்துக்கள்
கரைந்து ஏங்க—இவன் அநர்த்தத்துக்கு ஶிதிலராய் “ என்னாகிறதோ ” என்று ஏங்கி க்லேஶிக்கவும்
எண் ஆரா—எண்ணுதலில் அடங்காத
துயர்—து:க்கங்களை
விளைக்கும்—(தன்னில்தான்) விளைத்துக்கொண்டுபோருகிற
இவை உலகியற்கை—இந்த லோகயாத்ரைகள்
என்ன—என்னாயிருக்கிறன ?
கண்ணாளா—(நிருபாதிகநிர்வாஹகனாகையாலே) காருணிகனாய்
கடல் கடைந்தாய்—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிலும்) கடலைக் கடைந்துகொடுக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனே! (இந்த லோகக்லேஶம் காணாதே)
உன கழற்கே—ப்ராப்தனான உன் திருவடிகளுக்கே யுறுப்பாய்
வரும் பரிசு—நான் வரும்படி
தண்ணாவாது—விளம்பியாதே

அடியேனை—(உனக்கேஶேஷபூதனை) என்னை
சாமாறு—ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறக்கும் படி

பணிகண்டாய்—(க) "மோக்ஷயி ஷ்யாமி - மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறகணக்கிலே ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்.

ஸர்வபாபஶப்தத்திலே ஶரீரமும் அந்தர்ப்பூதமென்று கருத்து. கண்ணாளன்—கண்ணையுடைய ஆளனென்று, க்ருபையையுடைய நிர்வாஹகனென்றபடி. (க)

ஆறு ;—'க்ருஷி க்ஷேத்ர தநாதி விஷய ஸ்ப்ருஹையாலே தத்பஹாரணாத்யநிஷ்டங்களைப் பண்ண ப்ரதிகூலர் உகக்கவும், அநுகூலர் இன்னாதாகவும், பிறர்க்கு து:கங்களையே விளைத்து அந்யபரமாய், எம்பெருமான் திறத்துப் படக்கடவதன்றியே யிருந்த இந்த லோகப்ரஸ்தாநம் இருந்தபடியென்! இந்தலோகத்தோடு எனக்கு இருப்பு அரிது; ஆனபின்பு, ஆஶ்ரிதஸமீஹித நிர்வர்த்தநைக ஸ்வபாவமாய் அபரிமிதகாருண்ய பரிபூர்ணமாய் அதிசீதளமான உன்னுடைய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளி, இவர்கள் நடுவில்நின்றும் உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளுதல், அன்றியே சடக்கென என்னை முடித்தருளுதல் செய்யவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்கிறார். (க)

ஈடு ;—இரண்டாம்பாட்டு. "எண்ணாராத்துயர்" என்று திரளச்சொன்னார், முதற்பாட்டிலே ; அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய், 'இவர்கள் து:கத்தைப்போக்காயாகில் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும்' என்கிறார்.

சாமாறும்கெடுமாறும் தமருற்றார்தலைத்தலைப்பெய்து *
ஏமாறிக்கிடந்தலற்று மிவையென்னவுலகியற்கை *
ஆமாறொன்றறியேன் நானரவணையாயம்மானே *
கூமாறேவிரைகண்டா யடியேனைக்குறிக்கொண்டே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், லௌகிகக்லேசம் என்னாய் முடியப்புகுகிறது? என்று அறிகிறிலேன் ; நிருபாதிகஶேஷியான நீ என்னை அழைக்கும்படி விரையவேணும் என்கிறார்.

(க) கீ-கஅ-கூசு.

சாமாறும்—(சிரகாலம் ஜீவிக்கவிருக்க மத்யே) சாகிற ப்ரகாரமும்
கெடுமாறும்—(ஐஶ்வர்யத்தைப்பாரிக்க அது) நசிக்கிற ப்ரகாரமும் (இதடியாக)
தமர்—தமரான ஜ்ஞாதிகளும்
உற்றார்—உற்றாரான ஸம்பந்திகளும்
தலைத்தலைப்பெய்து—ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து
ஏமாறி—ஏங்குதலற்று
கிடந்து—கிடந்து
அலற்றும்—கூப்பிடுகிற கூப்பீடும் ஆகிற
இவை—இவை
என்ன உலகியற்கை—என்ன லோக யாத்ரைகளிருக்கிறனதான்?
நான்—நான்
ஆம் ஆறு—இது என்னளவிலேயாய் முடியப்புகுகிற ப்ரகாரம்
ஒன்று—ஒன்றும்
அறியேன்—அறிகிறிலேன்.
அரவணையாய்—ஶேஷஶாயியனை அநந்தனை ஶேஷ வ்ருத்தி கொள்ளுமவனும்
அம்மானே—அதுபோலே எல்லாரோடும் உறவொத்த ஸ்வாமியானவனே!
அடியேனை—ஶேஷபூதனை என்னை
குறிக்கொண்டு—(து:கஸஹனல்லன்) என்று குறிக்கொண்டு
கூமாறு—அழைக்கும்படி
விரைகண்டாய்—விரையவேணும்.
ஏமாற்றம்—க்லேசமாகவுமாம்.
தலைத்தலைப்பெய்தல்—தலையோடு தலை சேர்த்தலாகவுமாம். (உ)

ஆறு;—(சாமாறும்.) “உன்னைக் காணப்பெறுகிறிலோம்” என்று அலற்றுகிற, புத்ராதிமரணவிநாஶங்கள் காரணமாகத் தமர் உற்றார் தலைத்தலைப்பெய்து ஏங்கிக்கிடந்து அலற்றும் இவை என்ன உலகியற்கை? நானும் இங்கே லௌகிகரைப்போலேயாகில் செய்வதென்? ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைகபோகனே! பிரானே! ‘நம் அடியான் இவன்’ என்று அடியேனை உன் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு ஈண்டென என்னைத் திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணுமென்கிறார்.

ஈடு;—அவ;—மூன்றாம் பாட்டு. ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க, இவை முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; து:க்கந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமைகொள்ள வேணும் என்கிறார்.

கொண்டாட்டும்குலம்புனைவும் தமருற்றார்விழுநிதியும் *
வண்டார்பூங்குழலாளும் மனைமொழியவுயிர்மாய்தல் *
கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா! அடியேனை *
பண்டேபோற்கருதாதுன்னடிக்கே கூய்ப்பணிகொள்ளே. (ந)

ப ;—அநந்தரம், தாங்கள் நன்மையாக நினைத்திருக்கிறவை யொழிந்து போகத் தாங்கள் நசிக்கும்படி கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன் ; அபரிச்சிந்ந ஸௌந்தர்யனான உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமைகொள்ளவேணும் என்கிறார்.

கொண்டாட்டும்—ஸம்பத்தடியாக நாட்டார் ஆரோபித்துச் சொல்லும் கொண்டாட்டமும்
குலம்புனைவும்—(இல்லாத குலத்தை யேறிட்டுக்கொண்ட) ஆபிஜாத்யாபிமாநமும்
தமர்—(ஐஶ்வர்யம் கண்டு வந்த) ஜ்ஞாதிகளும்
உற்றார்—ஸம்பந்திகளும் (இதுக்கடியான)
விழுநிதியும்—சீரிய அர்த்தஸஞ்சயமும் (அதடியாக ஸ்வீகரித்த)
வண்டு ஆர் பூ குழலாளும்—வண்டு நிறைந்தபூமாறாதகுழலை யுடையளாகையாலே போக்யபூதையான ஸ்த்ரீயும்
மனை—போகஸ்த்தாநமாம்படி விலக்ஷணமாக எடுத்தமனையும்
ஒழிய—(தன்னைவிட்டுக்) குறியழியாமலிருக்க
உயிர்மாய்தல்—ப்ராணவிநாஶம் பிறக்கையாகிற
உலகியற்கை—இந்த லோகயாத்ரை
கண்டு—கண்டு
ஆற்றேன்—பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன் !
கடல்வண்ணா—கடல்போல அளவிறந்த வடிவழகை யுடையவனே !
அடியேனை—(உன் வடிவழகுக்குத் தோற்று) அடிமைபுகுந்த என்னை
பண்டே போல்—(உன்னைப்பிரிந்து கூப்பிட்ட) பண்டுபோலே
கருதாது—நினைத்திராதே
உன் அடிக்கே—உன் திருவடிகளுக்கேயாம்படி
கூவி—அழைத்து
பணிகொள்—அடிமை கொண்டருளவேணும். (ந)

ஆறு ; —(கொண்டாட்டும்.) மரணதசையிலும் “ ஸம்பாவநாபிஜநஜ்ஞாதி பந்துதநகளத்ரபவநாதிகளை யிழந்தோம் ” என்று விஷண்ணராய், உன்திறத்துப் படாதே யிருக்கிற இந்த லோகத்தாருடைய ப்ரக்ருதியைக் கண்டு நான் படுகிற வ்யஸநம், உன்னைப் பிரிந்து நான் பண்டுபட்ட வ்யஸநம்போலன்று ; அதிதுஸ்ஸஹ

கிடாய். அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யனானவனே! இந்த வ்யஸநத்தில் நின்றும் ஈண்ட உன் திருவடிகளிலே கூவிப் பணிகொண்டருள வேணும் என்கிறார். (௩)

ஈடு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு சேதநர், ஐஶ்வர்யத்தை விரும்பினால் அது விநாஶஹேதுவாகக் காணா நிற்கச்செய்தே. திரியவும் அந்த ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி யிருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில்நின்றும் வாங்கவேணும் என்கிறார்.

கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக *
கொள்ளென்றுதமம்மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை *
வள்ளலே! மணிவண்ணா! உனகழற்கேவரும்பரிசு *
வள்ளல்செய்தடியேனை உனதருளால்வாங்காயே. (௪)

ப ;—அநந்தரம் நஶ்வரமான ஐஶ்வர்யத்தை ஆதரிக்கிற லோகயாத்ரையைக் காணாதபடி உன் வடிவை எனக்கு உபகரித்த மஹோதாரனான நீ என்னை அங்கே ஸ்வீகரிக்கிற ஔதார்யத்தையும் பண்ணவேணும் என்கிறார்.

கொள் என்று—"என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்" என்று	இவை—இவை
கிளர்ந்து எழுந்த—மேன்மேலென அபிவ்ருத்தமாய்த் தோற்றுகிற	என்ன உலகியற்கை—என்ன லோக யாத்ரைகள்?
பெரு செல்வம்—பெரிய ஐஶ்வர்யம்	வள்ளலே—நிரதிஶயௌதார்யத்தை யுடையையாய்
நெருப்பாக—(விநாஶாதிகளாலும்ப்ரதிபக்ஷங்களபிபவிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலும் பரிதாபகரமாய்க் கொண்டு) அக்நிகல்பமாகச் செய்தே (வாஸனையாலும் சாபல்யத்தாலும்)	மணி வண்ணா—நீலரத்நம்போலே தர்ஶநீயமான வடிவை யுடையவனே!
கொள் என்று—('பின்னையும் இத்தையே) ஸ்வீகரி' என்று	உனகழற்கே—(ஏவம்பூதனான) உன் திருவடிகளிலே
தமம் மூடும்—அஜ்ஞாநதமஸ்ஸானது அபிபவியாநிற்கிற	வரும் பரிசு—வரும்படி
	வள்ளல் செய்து—இதுக்கென்னவும் ஓர் ஔதார்ய விஶேஷத்தைப் பண்ணி
	அடியேனை—(உனக்கே அநந்யார்ஹனான) என்னை
	உனது அருளால்—உன்க்ருபையாலே
	வாங்காய் கைக்கொண்டருளவேணும்.

ஆறு ;—(கொள்ளென்று.) உன்னை ஆசைப்படாதே, அதி க்ஷுத்ரமாய் அநர்த்தகரமாயிருந்த ஐஶ்வர்யத்தை ஸ்வாஜ்ஞதையாலே ஆசைப்படுகிற இந்த லௌகிகரோடு எனக்குள்ள ஸஹவாஸத்தைத் தவிர்த்து, பரமோதாரனே! பரமகாருண்யத்தாலே ஆஶ்ரித ஸுலபனானவனே ! உன்னுடைய பரமௌதார்யத்தாலும் பரமகாருண்யத்தாலும் அடியேனை உனகழற்கே வரும் பரிசு வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். (ச)

ஈடு ;—அவ ;—அஞ்சாம் பாட்டு. ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இது நடையாடாத தேஶத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும்திரிவனவும் *
ஆங்குயிர்கள்பிறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால்தகர்ப்புண்ணும் *
ஈங்கிதன்மேல்வெந்நரக மிவையென்னவுலகியற்கை *
வாங்கெனைநீமணிவண்ணா ! அடியேனைமறுக்கேலே. (ரு)

ப ;—அநந்தரம், ஜந்மஜராமரணாதி க்லேஶங்கள் நடையாடுகிற தேஶத்தில் இராதபடி ஆஶ்ரிதஸுலபமான வடிவையுடைய நீ அங்கீகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

வாங்கும்—(திரைக்குளகப்பட்ட பதார்த்தங்களை) உள்ளே வாங்கும்
நீர்—ஸமுத்ரஜலத்தையுடைய
மலருலகில்—விஸ்தீர்ணபூமியில்
நிற்பனவும்—நிற்பனவும்
திரிவனவும்—திரிவனவுமான
ஆங்கு—அந்தஸ்த்தலங்களிலே வர்த்திக்கிற
உயிர்கள்—ப்ராணாஶ்ரயமான ஆத்மாக்கள்
ஈங்கு—இவ்விடத்தில்
பிறப்பு இறப்பு பிணிமூப்பால் — ஜந்மமரணவ்யாதி ஜரைகளாலே
தகர்ப்புண்ணும்—நெருக்குண்ணா நிற்கும் ;
இதன்மேல் —இதற்குமேல்
வெம்நரகம்—க்ரூரமான ரௌரவாதி நரகங்களாயிருக்கும் ;
இவை—இவை
என்ன உலகியற்கை—என்ன லோக யாத்ரைகள்;
மணி—(ஆஶ்ரிதர்க்கு முடிந்தாளலாம்படி) நீலரத்நம்போலே தர்ஶநீயமாய் ஸுலபமான
வண்ணா—வடிவையுடையவனே !
நீ—நீ
எனை—(இந்த து:க்கம் பொறுக்கமாட்டாத) என்னை
வாங்கு—அங்கீகரித்தருளவேணும் ;
அடியேனை—(உன் அடியேனான) என்னை
மறுக்கேல்—மறுகப்பண்ணாதேகொள்
மறுக்குதல்—கலக்குதல். (ரு)

ஆறு ;—(வாங்கும்.) த்வத்விஶ்லேஷ துஃக்கரன்றியே, ஜந்ம ஜராமரணாதி வ்யாத்யாதி துஃக்கரான இவ்வாத்மாக்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகத்தில் நின்றும் அடியேனை மறுகப்பண்ணாதே, ஈண்ட என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். (டு)

ஈடு ;—அவ ;—ஆறாம் பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதிதோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈஶ்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸைபண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலேஅழைத்தருளவேணுமென்கிறார்.

மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பர் *
அறப்பொருளையறிந்தோரா ரிவையென்னவுலகியற்கை *
வெறித்துளவமுடியானே! வினையேனையுனக்கடிமை
யறக்கொண்டாய் * இனியென்னாரமுதே! கூயருளாயே. (சு)

ப ;—அநந்தரம் பரபீடாகரமான ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தைக் காணாதபடி, நிரதிஶயபோக்யனான நீ என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

மறுக்கி—(பயஹேதுக்களான வார்த்தைகளைச் சொல்லி இவன் நெஞ்சைக்) கலக்கி (பயநிவ்ருத்திக்குத் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றும்படி தன்வஶமாக)
வல்வலைப்படுத்தி—சிக்கென்ற வலையிலே அகப்படுத்தி
குமைத்திட்டு—(அவன் தன்பதார்த்தங்களை ஸ்வயமேவ நெகிழும்படி) பீடித்து
கொன்று—பின்தொடர்த்தியறும்படி கொன்று
உண்பர்—தங்கள் வயிறு வளர்க்கா நிற்பர்கள் ;
அறப்பொருளை—தர்மமாகிற ப்ரதம புருஷார்த்தத்தை
அறிந்து—அறிந்து
ஓரார்—('இதுவே நமக்கு உஜ்ஜீவந ஹேது' என்று) நிரூபியார் ;
இவை என்ன உலகியற்கை—இவை என்ன லோக யாத்ரைகள் ?
வெறி துளவம்—பரிமளோத்தரமான திருத்துழாயை யுடைத்தான
முடியானே—திருமுடியை யுடையவனே ! (இந்த போக்யதையைக் காட்டி)
வினையேனை—பாபமே நிரூபக மென்னலாம்படியான என்னை
உனக்கு—உனக்கு
அற—அநந்யார்ஹமாக
அடிமை கொண்டாய்—அடிமை கொண்டவனே
என்—எனக்கு
ஆர்—பரிபூர்ணமாய் நித்யபோக்யமான
அமுதே—அம்ருதமானவனே !

இனி—ஸம்ஸாரத்திலே அத்யந்தார்த் திபிறந்த பின்பு	கூயருளாய்—அழைத்துக்கொண் டருளவேணும்.

அறப்பொருளை யறிந்தோராரென்று—மிகவும் பொருளையே யறிந்து வேறொன்றையும் விசாரியா ரென்றுமாம். (சு)

ஆறு ;—(மறுக்கி.) என்னுடைய விரோதி தோஷாஸ்பதத் வத்தை ஒன்றும் பாராதே உன்னுடைய நிரவதிகஸௌந்தர்யாவிஷ் காரத்தாலே என்னை* தவ தாஸ்ய ஸுகைகஸங்கியாக்கி யருளினாய் ; இனி என்னாரமுதே! நிர்க்க்ருணராய் பரஹிம்ஸைகப்ரவ்ருத்திக ராய் த்வதீயஸம்ருத்யஸேஹ ரஹிதராயிருந்த இவர்கள் நடுவில் நின் றும் ஈண்ட என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். (சு)

ஈடு ;—அவ ;—ஏழாம் பாட்டு. அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட் டாமையாலே, 'பேறுதம்மதான பின்பு தாமே யத்நம்பண்ணிவருகி றார்' என்று நினைத்தானாகக்கொண்டு, "ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வ ததீநமான பின்பு நீயே உன்னைக்கிட்டும்வழி பார்த்தருளவேணும்" என்கிறார்.

ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந்திரிவனவும் *
நீயேமற்றொருபொருளு மின்றிநீநின்றமையால் *
நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழிய *
கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே. (எ)

ப;—அநந்தரம், ஸர்வாத்மபூதனை நீ, க்ரூரமான து:க்கோத்தாஜகத்தைக் காணாதபடி என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

இ உலகத்து—இந்த லோகத்தில்	நோயே—நோய்
நிற்பனவும்—நிற்பனவும்	மூப்பே—மூப்பு
திரிவனவும்—திரிவனவும்	பிறப்பே—பிறப்பு
நீயே ஆய்—நீயே ஆய்	இறப்பே—இறப்பு
மற்று ஒருபொருளும்—வேறு ஒரு பதார்த்தமும்	பிணியே—பிணி
இன்றி—இன்றி	என்ற—என்று சொல்லப்பட்டுத் தனித்தனியே து:க்கத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேதுவான
நீ—நீ	இவை—இவை
நின்றமையால்—நின்றபடியாலே (ஸ்வஶரீரத்தில் வ்யாத்யாதிகளை ஶரீரி தானே ஶமிப்பிக்குமோபாதி)	ஒழிய—போம்படியாக
	அடியேனை—(உனக்கு) அடியேனை என்னை

கூயேகொள்—அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்; (இவற்றாலே ஈடுபடுகையாலே)

கொடு-கொடிதாய்(க்லேஶோத்தரமான

உலகம்—ஜகத்தை

காட்டேல்—(என் கண்ணுக்கு) இலக்காக்காதொழியவேணும்

மூப்பு பிறப்பு என்கிற சொற்கள்—ஸந்திகார்யத்தாலே, புகரம் மறைந்து மூப்பிறப்பு என்று கிடக்கிறது. பிணியென்று—தாரித்ர்யத்துக்கும் பேர். (எ)

ஆறு ;—(ஆயே) த்வதாத்மகமாகையாலே த்வச்சேஷைகரஸமாயிருக்கச்செய்தே - த்வச்சேஷைகரஸத்வஜ்ஞாநரஹிதமாய் த்வத்விஶ்லேஷைக துஃக்கத்வாரஹிதமுமாய் ஜந்மஜராவ்யாதிமரணாதி துஃக்கமுமாயிருந்த இந்தப்பொல்லாத லோகத்தை என் கண்ணால் காணமாட்டுகிறிலேன். இங்கு நின்றும் ஈண்ட அடியேனை வாங்கியருளவேணு மென்கிறார் (எ)

ஈடு ;—அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. நாம் செய்யப்புக, நீர் "வேண்டா" என்றவாறேயன்றோ தவிர்ந்தது ; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்டவேணுமோ? என்ன, 'செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?' என்கிறார். "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்றாரே

காட்டிநீகரந்துமிழும் நிலம்நீர்தீவிசும்புகால் *
ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டை *
கோட்டையினிற்கழித்தென்னை உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து*
கூட்டரியதிருவடிக்க ளெஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே. (அ)

ப ;—அநந்தரம் 'ஸகல ஜகத்காரணபூதனான நீ, இந்த ஜகதந்தர்ப்பாவத்தைக் கழித்து என்னை உன் திருவடிகளிலே கூட்டுவது என்று?' என்கிறார்.

காட்டி—(பூர்வஸ்ருஷ்டியிலே) ப்ரகாஶிப்பித்து

நீ—நிரபேக்ஷகாரணபூதனான நீ

கரந்து—(ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்த்தையிலே (க) "தமஃ - ஏகீபவதி" என்கிறபடியே நாமரூப விபாகரஹிதமாம்படி ஸ்வரூபத்திலே) மறைத்து

உமிழும் — (ஸ்ருஷ்டிதசையிலே (உ) "யதாபூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே) உண்ட துமிழ்ந்தாற்போலே உருக்குலையாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்

நிலம் நீர் தீ விசும்பு கால் } ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களான்னையும்

ஈட்டி—(பஞ்சீகரணப்ரகாரத்தாலே) திரட்டி

வைத்து—(இவற்றைப் புறவாயிலே ஆவரணமாகவும்) வைத்து (அகவாயிலே)

(க) ஸுபால உ. (உ) தை-நா-க.

இமையோர்—ப்ரஹ்மாதிகளான அநிமிஷர்க்கு
வாழ்—வாஸஸ்தாநமாம்படி
அமைத்த—சமைத்த
தனி முட்டை—அத்விதீயமான அண்டமாகிற
கோட்டையினை—முட்டுக்கோட்டையை
கழித்து—கழித்து
என்னை—(இதிலிருப்பு து:க்கமாய் உன்னைப் ப்ராபிக்கையிலே) ஆசையுடைய என்னை
உன் கொழுஞ்சோதி—உனக்கு அஸாதாரணமாய் அதிஶயித தேஜோரூபமாய்
உயரத்து—(க) "விஶ்வத:ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு" "விஶ்வத:ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு" என்கிறபடியே எல்லாவற்றுக்கும்) மேலான பரமபதத்திலே (விதிஶிவஸநகாதிகளுக்கும் அத்யந்ததூரமாம்படி)
கூடு அரிய—பெறுதற்கு அரிதான
திருவடிகள்—திருவடிகளை
என்ஞான்று—எக்காலம்
கூட்டுதி—கூட்டுதி ?
காலம் அறிந்தேனாகில் தரித்திருக்கலாமென்று கருத்து.

'காந்துமிழுமென்று—உண்டுமிழ்ந்து' என்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (அ)

ஆறு ;—(காட்டி.) உன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி லீலைக்கு உபகரணபூதமாய் த்வததிஷ்டித ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதாரப்தமாய் ப்ராக்ருதவிஷயைகபோக ப்ரஹ்மாதிக்ஷேத்ரஜ்ஞவர்க்க பரிபூர்ணமாயிருந்த அண்டத்தைக் கழித்து, நிரவதிகதேஜோமயமாய் ஸத்வகுணாத்மகமாய் ப்ரக்ருதே: பரஸ்தாத்வர்த்தமாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே கொண்டுபோய் ஸ்வயத்நதுர்லபமான உன் திருவடிகளிலே என்னை என்று கூட்டுவது ? என்கிறார். (அ)

ஈடு ;—ஒன்பதாம் பாட்டு. இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலேவந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

கூட்டுதிநின்குரைகழல்க ளிமையோருந்தொழாவகைசெய்து *
ஆட்டுதிநீஅரவணையா யடியேனுமதுவறிவன் *
வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன்திருவடியேசுமந்துழல *
கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே. (௯)

(க) சாந்தோ-௩-௧௩.

ப ;—அநந்தரம், இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி பரமபதத்திலிருப்பை ப்ரகாசிப்பிக்க. ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவனான நீ என்னை உன் திருவடிகளை ப்ராபிப்பிக்கக் கண்டேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

நீ—(ஸர்வஶக்தியான) நீ (கூட்ட நினைத்தாரை அளவிலிகளேயாகிலும்)
குரை—நிரதிஶயபோக்யமான
நின் கழல்கள்—உன் திருவடிகளை
கூட்டுதி—சேர்த்துக்கொள்ளுதி ; (ஸ்வயத்நத்தாலே காண நினைக்கில்)
இமையோரும்—(விஶதஜ்ஞாநரான) தேவர்களும்
தொழாவகை—கண்டநுபவியாதபடி
செய்து—பண்ணி
ஆட்டுதி—அலமருவிப்புதி ;
அரவு—(ஆஸ்ரிதர்க்கு அக்ரகண்யனான) திருவநந்தாழ்வானை
அணையாய்—படுக்கையாகக் கொண்டவனே !
அது—ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸௌலப்யதௌர்லப்ய ரூபமான ஸ்வபாவத்தை
அடியேனும்—ஶேஷபூதனான நானும்
அறிவன்—அறிவன் ; (எங்ஙனே யென்னில்)

வேட்கை எல்லாம்—இதர விஷயங்களில் அபிநிவேஶத்தை யெல்லாம்
விடுத்து—ஸவாஸநமாகக் கழித்து
என்னை – உன்னை யொழியச்செல்லாத ஆசையையுடையேனான என்னை
திரு—நிரதிஶயபோக்யமான
உன் அடி—உன் திருவடிகளை
சுமந்து—ஶிரஸாவஹித்து
உழல—(க)"யேநயேநதாதா கச்சதி- யேநயேநதாதாகச்சதி" என்கிறபடியே அநுஸஞ்சரணம் பண்ணும்படியாக
கூட்ட—(எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும்) கூட்டிக்கொள்ள
அரிய—அரிய
திருவடிக்கள்—திருவடிகளிலே
கூட்டினை—கூட்டிக்கொண்டாய் ;
நான்—(ப்ராப்தாவான) நான்
கண்டேன்—(இந்தப்ராப்யத்தை) அபரோக்ஷித்து அநுபவித்தேன்
ஏ—நிஶ்சிதமென்று கருத்து. (ரு)

ஆறு ;—(கூட்டுதி.) ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட துர்லபனாயிருந்து வைத்து, எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் ஆஸ்ரிதரை உன் திருவடிகளோடே கூட்டுதி யென்னுமிடம் அடியேனுங்கூட அறியும்படி லோகத்திலே ப்ரதிதமா யிருக்குமத்தை, நீ என் பக்கலிலே செய்தருளக் கண்டேன். எங்ஙனே யென்னில் ;—ப்ராக்ருத விஷயைகபோக லௌகிக ஜநஸஹவாஸஜநித நிரவதிக துஃகமெல்லாம் போம்படி, ப்ராக்ருதவிஷயவைராக்ய பூர்வகமாக என்னை உன்

(க) பரமஸம்ஹி.

திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிகளோடே கூட்டினாய் என்கிறார். (௯)

ஈடு ;—பத்தாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், 'விடுத்து' என்றும் "கூட்டினை" என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீத்யாதிஶயத்தாலே "விட்டது இது, பற்றினது இது" என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண் டுழலுமைங்கருவி
கண்டவின்பம் * தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம் *
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப *
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன்திருவடியே. (௰)

ப ;—அநந்தரம், உமக்கு இதரபுருஷார்த்தங்களைக் கழித்து பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கூட்டின கணக்கென்னென்ன ; ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை நானே விட்டு, ஶ்ரிய:பதியான உன்னையே புருஷார்த்தமாக நிஶ்சயித்து ப்ராபிக்கும்படியானேன் என்கிறார்.

கண்டு—(ரூபகுணத்தைக்) கண்டும்
கேட்டு—(ஶப்தகுணத்தைக்) கேட்டும்
உற்று—(ஸ்பர்ஶகுணத்தைக்) கிட்டியும்
மோந்து—(கந்தகுணத்தை) மோந்தும்
உண்டு—(ரஸகுணத்தை) புஜித்தும்
உழலும்—(லப்தவிஷயத்தில் பசைபோராமல் ஸஜாதீயவிஷயந்தேடி) அலமாக்கும்
ஐங்கருவி—ஐந்திந்த்ரியங்களாலேயும்
கண்ட—பரிச்சேதித்து அநுபவித்த
இன்பம்—ஐஶ்வர்யஸுகமும்
தெரிவு—இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபவிக்க
அரிய—அரிதாய்
அளவில்லா—(இவ்வைஶ்வர்ய ஸுகத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே) அபரிச்சிந்நமாய்
சிறு இன்பம்—பகவதநுபவத்தைப் பற்ற அத்யல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகமும்
ஒண் தொடியாள்—விலக்ஷணமான முன்கைச்சரியை யுடையளாய்
திருமகளும்—ஸர்வஸம்பத்ஸமஷ்டிபூதை யாகையாலே திருவென்று சொல்லப்பட்ட நாரீணுமுத்தமையும்
நீயுமே—(புருஷோத்தமனான) நீயுமே
நிலாநிற்ப—(அந்த ஸம்பத்தும் ஆத்மஸ்வரூபமும் உபயப்ரகாரமுமாம்படி) ஒருபடிப்பட்டு நிற்கும்படியாக
கண்ட—நிரூபித்துவைத்த
சதிர்—நல்விரகை
கண்டு—அபரோக்ஷித்துக்கண்டு
ஒழிந்தேன்—(கேவலைஶ்வர்யத்தையும் கேவலாத்மாநுபவத்தையும்) ஒழிந்தேன் ;

உன் திருவடி—(ஸகல பதார்த்தமும் உனக்குள்ளேயாம்படி ஸ்ரிய:பதியாய் பரமபுருஷார்த்தபூதனான) உன் திருவடிகளை
அடைந்தேன்—(அநுபவமுகத்தாலே) ப்ராபித்தேன். (கo)

ஆறு ;—(கண்டு.) விஷயரஸங்களிலும், கைவல்யாநுபவரஸத்திலும் வைராக்யம் பிறந்தது எத்தாலே என்னில் ;—நித்யநிர்த்தோஷநிரவதிக கல்யாணகுணைகதாநராய் தவைவோசிதராயிருந்த லக்ஷ்ம்யாதி திவ்யமஹிஷீ ஜநங்களும், ஸ்வபாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவ த்வத்பரிசர்யைக போகரானஶேஷஶேஷாஶநாத்யஸங்க்யேய திவ்யபரிஜநங்களும், நீயுமேயாயிருந்த இந்த மநோஹரமான இருப்பைக்கண்டு, அந்த ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களையொழிந்து, ததேகபோக த்வத்பராங்முக ஜநஸஹவாஸ ஜநிதது:க்கமெல்லாம் போம்படி உன் திருவடிகளை அடைந்தேன் என்கிறார். கo

---

ஈடு ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரை *
திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன் *
திருவடிமேலுரைத்த தமிழாயிரத்துளிப்பத்தும் *
திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தொன்றுமினே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்களை அவன் திருவடிகளை அடைவிக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

திருவடியை—ஸர்வஶேஷியாய்
நாரணனை—ஶேஷித்வ நிர்வாஹகமான அந்தராத்மத்வத்தையுடையனாய்
கேசவனை—ஶேஷபூதருடைய விரோதிகளைக்கேசியை நிரஸநம் பண்ணினாற்போலே போக்குமவனாய்
பரஞ்சுடரை—(ஸம்பந்தத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் விரோதி நிரஸநத்தாலும் ஸித்தமான) நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை உத்தேசித்து
திருவடி—அவன் திருவடிகளை
சேர்வது—பற்றவேணுமென்கிற
கருதி—அபிஸந்தியை யுடையராய்க் கொண்டு
செழும் குருகூர்—நிரதிஶய போக்யமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்
திருவடிமேல்—("பானடிமேல்" என்று ப்ராப்யமான) அவன் திருவடிகளின்மேலே
உரைத்த—அருளிச்செய்த
தமிழ் ஆயிரத்துள்—தமிழ் ஆயிரத்துள்
இப்பத்தும்—இப்பத்தும்
திருவடியே—அந்தத் திருவடிகளைத் தானே
அடைவிக்கும்—ப்ராபிப்பிக்கும்; (இத் திருவாய்மொழியில் அந்வய முடைய நீங்கள்)
திருவடி—அத்திருவடிகளை
சேர்ந்து—ப்ராபித்து
ஒன்றுமின்—(ப்ருதக் ஸ்த்திதியில்லாதபடி) அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள்.

இது—நாலடித்தாழிசை; கலிவிருத்தமுமாம். (கக)

ஆறு;—(திருவடியை.) எம்பெருமானைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அவனை யேத்தின இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, இத் திருவாய்மொழிதானே எம்பெருமான் திருவடிகளை யடைவிக்கும். திருவடிகளிலே திவ்யரேகைபோலே போய்ச் சேருங்கள் என்கிறார்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும் : ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(ஒன்றுந்தேவும்.) ‘அவைஷ்ணவ ஜநஸஹவாஸத்திற்காட்டில் முடிகை நன்று’ என்று ‘ஈண்ட என்னை முடித்தருளவேணும்’ என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கச் செய்தேயும் அவன் செய்தருளாமையாலே, ‘இனி இவர்களோடுள்ள ஸஹவாஸம் அவர்ஜ்ஜநீயமான பின்பு இவர்களை வைஷ்ணவர்களாக்கிக் கொண்டாகிலும் இவர்களோடேகூட வர்த்திப்போம்’ என்று பார்த்து, எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸர்வஸுலபத்வாதிகளை உபபாதித்து, அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று அவர்களுக்கு அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானைக் கண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்த பக்ஷத்தில் அந்த ஸம்ஶ்லேஷஜநித ப்ரீத்யதிஶயத்தாலும், எம்பெருமானை இழந்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் பக்கலுள்ள க்ருபையாலும், ‘எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோள்’ என்று அவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறாரென்னுமது. *

ப ;—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஸம்ஸாரதோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியை ப்ரார்த்தித்தவர் ப்ராப்யமான பரத்தையை அவன் ஆவிஷ்கரிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், ‘இப்பரத்வம் அறியாமல் ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது’ என்று பார்த்து, ப்ராப்யத்வபர்யந்தமான அவனுடைய பரத்வத்தை உபதேசிப்பதாக உத்யோகித்து, அதுக்கு உபகாரகமான ஸர்வகாரணத்வத்தையும், காரணத்வாநுகுணமான நித்யகல்யாணகுண யோகத்தையும், கார்யரூபமான ஜகத்விஷயரக்ஷணவ்யாபாரம் பரத்வாவஹமான படியையும், ஶோபாதகமான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், அந்த ஈஶ்வரத்வப்ரகாஶகமான ஸௌலப்யாதிஶயத்தையும் ஸம்ஸாரநிர்வஹண ஸாமர்த்த்யத்தையும், பரத்வப்ரகாஶகமான கருடத்வஜத்வத்தையும், அல்லாத தேவதைகள் பலப்ரதத்வத்துக்கும் ஶக்த்யாதாயகன் அவனேயென்னுமிடத்தையும், அந்யதாவபோதஜனன அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே உஜ்ஜீவநார்த்திகளுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாம்படியையும், ஸர்வஶரீரியான அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யமான படியையும் உபதேசித்து, இப்படி பரமப்ராப்யபூதனான ஈஶ்வரனுடைய போக்யதாதிஶயத்தாலே இவ்வாத்மாவினுடைய ததேகப்ரியத்வத்தை உபபாதித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *

ஈடு ;—ஒருநிலத்திலே ஒருகூறு உவர்ந்துகிடக்க மற்றைக்கூறு விளைவதறுப்பதாமாபோலே, நித்யவிபூதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க, ஸம்ஸாரமாகிற பாலை நிலத்திலுள்ளார் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய் இவற்றினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழவுமாய் பகவத்விமுகராய் க்லேசப்படுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, 'அவர்களைத் திருத்துவோம்' என்று பாரத்து, 'ஸர்வேச்வரன் உளனாயிருக்க நாம் இருந்து க்லேசப்படவேணுமோ?' என்று, 'தேவர் உள்ளீராயிருக்க இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கைபோருமோ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழிபோக்கவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, 'நம் குறையல்லகாணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி காரியங் கொள்ளுகிறோமல்லோமே; சேதநரானபின்பு இவர்கள் பக்கலிலேயும் ருசியுண்டாக வேணுங்காணும், அநுராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைப பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம் பார்த்து முடியாமை கண்ண நீரோடேகாணும் கைவாங்கிற்று' என்ன, 'இவர்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும், பேற்றுக்கு வேண்டுவது இச்சாமாத்ரமாயிற்றான பின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக் கொள்ளுமித்தனையன்றோ?' என்று - உதங்கன் துர்யோதநாதிகள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றிகொண்டு நிற்கச்செய்தே வந்து, 'உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே' என்ன, 'அவர்களை ஆந்தனையும் பொருந்தவிட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் 'நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்' என்றபின்பன்றோ நாம் அவர்களை அழியச்செய்தது' என்ன, 'ஸர்வநியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசைவைப் பிறப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளாவிட்டதென்?' என்று அவன் நிர்ப்பந்தித்தாற்போலே - இவரும் நிர்ப்பந்திக்க, 'சேதநரானபின்பு ருசிமுன்பாகச் செய்யவேணுமென்றிருந்தோமித்தனைகாணும்; அது கிடக்க; உமக்குக் குறையில்லையே; உம்மைக்கொடுபோய் வைக்கப்புகுகிற தேசத்தைப் பாரீர்' என்று பரமபதத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானார், கீழில் திருவாய்மொழியிலே;

பின்னையும் தம்செல்லாமையாலே, ஸர்வேஶ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். 'ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கவேணும்' என்று பார்த்தார்: ஸம்ஸாரபீஜம் - இதரதேவதைகள் பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமில்லாமையுமாயிருந்தது; அதுக்கு உறுப்பாக பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கிறார்.

எம்பார், ''ஸகலவேதசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து வைத்து, 'பரதத்த்வம் இன்னது' என்று அறுதியிடமாட்டாதே, 'சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவாளருண்டோ? * (நமக்கு உபாஸ்யரல்லாதாருண்டோ?') என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடுமாறித் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் தர்ஶநஸ்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்பக்ஷத்திலே உண்டாகையிறே'' என்று அருளிச்செய்வர்; (௧) '' த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி - த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி ''.

'' கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமொருவர் பாபசிந்தை பண்ணினருண்டாகில் அவர்கள் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத் தவிர்த்துப்போந்தான்'' என்றால், இது உபபந்நம்' என்றிருப்பார்கள்; ஒருக்ஷுத்ரமநுஷ்யனுக்கு 'இது கூடும்' என்றிருக்கிறவர்கள், 'ஸர்வஶக்தியாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் இப்படி வ்யாபித்துநின்று நோக்கும்' என்றால், சேதநர் 'இது அநுபபந்நம்' என்றிருப்பார்கள் 'ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும்' என்றிருப்பர்கள்; 'பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்' என்றால், 'இது கூடாது' என்று ஸம்ஶயியாநிற்பர்கள்.

முதல் திருவாய்மொழியிலே - ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக, அவன் காட்டிக்கொடுத்த பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னை 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்'' என்று - ஶ்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்; 'ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே

---

* குண்டலிதம் க்வாசித்கம். (௧) எம்பார் முக்தகம்

சேதநராகில் இவ்வளவு அமையுமிறே' என்று பார்த்து, பின்பு இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் — * திண்ணன் வீட்டில். அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, அவர்கள்தங்களையே உத்தேஶித்தே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிப்போம்' என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வஶங்கையை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் - இதில். முதல் திருவாய்மொழியில் - பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் - * திண்ணன்வீட்டில்; அதுவும் தத்ப்ராயமாய்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை; இரண்டும் தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே, (க) "பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி" என்கிறபடியே பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இதில்.

இனி இவர்தாம் திருத்தப்பார்த்த வழி ஏது? என்னில்;— எல்லார்க்குமொக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், துக்கங்களின்றிக்கேயொழியவும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே, அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் அபிமதமானஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அநபிமதமான துக்கம் வரக்காண்கையாலும், 'இவற்றுக்கு நியாமகனாய் நின்று அநுபவிப்பிக்கிறானொருவன் உளன்' என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவென்? ஸுகது:க்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபங்கள் அநுபவிப்பிக்கிறனவானாலோ? என்னில் ;—அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை - அசேதநமாயிருப்பன சில க்ரியாவிஶேஷங்களாகையாலே அப்போதே நசிக்கும்; இனி, தாருநிர்மாணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாஶ்யாதிகளுக்கு ஒருவ்யாபாரம் கூடாதாப்போலே, அந்தக்ரியைகளுக்கும் ஒருசேதநனையொழிய பலப்ரதாநஶக்தி கூடாமையாலே ஒரு சேதனனைக்கொள்ள வேண்டிவரும்; இனி, 'அபூர்வம்' என்று ஒன்றைக் கல்பித்து 'அது அத்ருஷ்டரூபேண நின்று பலப்ரதயாகிறது' என்னுமதிற்காட்டில், 'ஒருபரமசேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடைய நிக்ரஹரூபத்தாலும் அநுக்ரஹரூபத்தாலும் இவை பலிக்கிறது' என்கை நன்றிறே.

(க) திருநெடு-கo

இனி, 'அந்தப் பரமசேதநன் தானுகிறன் ஆர்? அவன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்னில்; - அது ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் கோசரியாமையாலே அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாணமாறுலோ? என்னில்; - அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதிதோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தஶவித்யாஸ்த்தாந ப்ரதாநமாய் நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவநாரஹிதமாய் ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும்.

'ஸாத்த்விகபுராணங்கள்' என்று விஶேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; - புராணகர்த்தாக்களெல்லோரும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட்டுப்போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினர்கள்; அந்தப்ரஹ்மாதானும் (௧) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதததி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை - யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ஶ்சப்ரஹிணோதிதஸ்மை" என்கிறபடியே - ஸர்வேஶ்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய் அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமா யிருக்கச்செய்தேயும், (௨) "ப்ருஷ்டஶ்ச ஏவம் ஸபகவாந் அப்ஜயோநி: பிதாமஹ: - ப்ருஷ்டஶ்ப்ரேவாசபகவாநப்ஜயோநி:பிதாமஹ:" என்று கொண்டு ருஷிகளைக்குறித்து உபதேசிக்கிற விடத்திலே, 'நான் குணத்ரயவஶ்யனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் ரஜோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் பொகட்டு, ஸத்த்வகுணம் உத்ரிக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்றானிறே; இனி, (௩) "அக்நேஶ்ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்த்யதே। ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:। ஸாத்த்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ஹரே: - அக்நேஶ்ஶிவஸ்யமாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷுப்ரகீர்த்த்யதே। ராஜஸேஷுசமாஹாத்ம்யம் அதிகம்ப்ரஹ்மணோவிது:। ஸாத்த்விகேஷ்வதகல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம்ஹரே:" என்னுநின்ற

(௧) ஶ்வேதா-௬. (௨) வி·பு-௧௧ ௨-௧௦. (௩) மாத்ஸ்யபுராணம்.

திறே; ஆகையாலே, குணபேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக்கொண்டு அவ்வழியாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது; ஆகையாலே, ஸாத்த்விக புராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேண்டி யிருந்தது.

இந்த வேதத்துக்கு குணத்ரயங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையேயாகிலும், ஸவிபூதிகனான ஸர்வேஶ்வரனை உபபாதிக்கப்போந்ததாகையாலே, (க) "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா: - த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்கிறபடியே - குணத்ரயங்களுக்கும் ஆஶ்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய் அவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லப்போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணாநுகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும். அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும், (உ) "யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே । தாவாந்ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: - யாவாநர்த்தஉதபாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே ॥ தாவாந்ஸர்வேஷுவேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்யவிஜாநத:" என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடாநின்றால், தாபார்த்தனானவன் தன்விடாய் தீருகைக்குவேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனை யல்லது, ஆற்றுநீரை அடங்க வற்றுவிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்த மில்லையிறே; அப்படியே முமுக்ஷுவானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்ஶத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான், 'பூர்வபாகம்' என்றும் 'உத்தரபாகம்' என்றும் இரண்டுவழியாலே பிரிவுண்ணக்கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது - ஆராதநவேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று பரக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது-ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களைப் பரக்கநின்று உபபாதிக்கும்.

இனி, உபாஸ்யவஸ்து ஏது? என்றால்,—ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்று காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டு வைத்தன. எங்ஙனேயென்னில்; - (ங) "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி । யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி । தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ-

(க) கீதை உ-சரு. (உ) கீதை-உ-சசு. (ங) தை-ப்ருகு-க.

தஉஹ - யதோவாஇமாநிபூதாநிஜாயந்தே - யேநஜாதாநிஜீவந்தி " யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி - தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - தத்ப்ரஹ்ம: என்றுகொண்டு - அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு * அத்யேயதை முன்னாக ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக்கொண்டு நின்றது ; (க) "காரணந்து-த்யேய:-காரணந்துத்யேய:" என்னக்கடவதிறே.

அந்த த்யேயவஸ்துதன்னை, (உ) "ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் - ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்று ஸச்சப்தத்தாலே சொல்லி, சாகாந்தரத்திலே நின்று; (ங) "ஆத்மாவாஇதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் - ஆத்மாவாஇதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்" என்று ஆத்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும் பலவிடங்களிலே ஒட்டிக் கொள்ளலா யிருக்கையாலே, (ச) "ப்ரஹ்மவாஇதம் - ஏகமேவ - அக்ர ஆஸீத் - ப்ரஹ்மவாஇதம் - ஏகமேவ - அக்ர ஆஸீத்" என்று ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அந்தப்ரஹ்மசப்தந்தானும் அநேகதத்த்வங்களை வசிக்குமாகையாலே, (ரு) "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் - ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்று நாராயணசப்தவாச்யனைச் சொல்லி நின்றது ;

ஆனால், பின்னை, (சு) "நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவகேவல: - நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவகேவல:" என்றும், (எ) "ஸம்புராகாசமத்யேத்யேய: - ஸம்புராகாசமத்யேத்யேய:" என்றும் ருத்ராதிகளுக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாநின்றதே : அவை செய்வதென்? என்னில், - அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும் சாத்திகுண யோகத்தாலும் ஸாகப்ரதத்வத்தாலும்? அவையும் விசேஷ்யமான நாராயணசப்தவாச்யன் பக்கலிலே சென்று சேரும். சம்பு சிவாதி சப்தங்களை நாராயண சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜித்தவோபாதி, இந்நாராயண சப்தத்தை சம்பு சிவாதி சப்தவாச்யனைவனுக்கு விசேஷண

(க) அதர்வசிகை.
(உ) சாந்தோ-சு-உ.
(ங) ஐதரேய-க-க.
(ச) வாஜஸ-உப-ங-ச.
(ரு) மஹோபநிஷத்
(சு) ச்வேதாச்வ
(எ) அதர்வசிகை.

மாக்கினுலோ ? என்னில், - குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம் ; இது * யோகரூடியாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்கவொண்ணாது.

சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவஸ்த்திதமா யிருக்கிறவற்றை வேறேசிலர்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும்படி யெங்ஙனே என்னில் ; - இந்த்ரப்ராணுகாஶ ஶப்தங்களானவை - அவ்வோரள வில் பர்யவஸியாதே, ஸாக்ஷாத வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸியா நின்றதிறே. இப்போது, இந்த்ரன் என்றால்; இஶ்ஶப்தம் - இவ் வாக்கனை இந்த்ரனிலன்றியே ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே பர்யவஸி க்கிறுப்போலேயும், ப்ராணஶப்தம் - பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களி லன்றிக்கே ப்ராணபூதனானவன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிறுப்போலே யும், ஆகாஶஶப்தம் - பூதாகாஶமாத்ரத்தி லன்றிக்கே அவனளவும் காட்டுகிறுப்போலேயும், ஶம்புஶிவாதி ஶப்தங்களும ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்ல திராது. இனித் தான் ப்ரகாரவாசி ஶப்தங்கள் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாகம் பண்ணக்கடவதா கையாலும், ப்ரகாரியானவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது.

இனி, '(க) ததோயது௳ரதரம் - ததோயதுத்தரதரம்'' என்று கொண்டு சொல்லுகிற விடத்திற் செய்வதென் ? என்னில் ;- கீழே ஸர்வேஶ்வரனைப் புருஷஶப்தவாச்யனைச் சொல்லி, இனி 'உத்தரதரம்' என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதா மத்தனை. அதுக்கு அடியென்? என்னில், (க) "யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித் - யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித்'' என்று ஓதிவைத்து, 'அதுக்குமேலே யொன்றுண்டுகாண்' என்னும்போது, அஜ்ஞனைச் சொல்லுமத்தனை ; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை. (உ) "தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் - தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபா ஸிதவ்யம்'' என்கிறது - வேறொன்று உபாஸ்ய மென்கிறதல்ல, அவன்தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்ய மென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரண வஸ்துவாய்க்கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமிறே ; அதில் ஸம்ஹாரத்தில் (ங) "ஏகோஹவை நாராயணஆஸீத் - ஏகோஹவை நாராயண

(க) ஶ்வேதாஶ்வ-உ (உ) தை-நா-கO. (ங) மஹோபநிஷத்.

ஆஸீத்" என்று நாராயணஸப்தவாச்ய னொருவனுமே உளனுகச் சொல்லி, "நப்ரஹ்மா நேஸாந: - நப்ரஹ்மாநேஸாந:" என்று - அவர்களை இல்லையாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ? என்று ஸங்கியாமைக்கு, "நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி - நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி" என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்து விடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், * "நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி" என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

ஆக, இப்படிகளாலே இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வஸங்கையை யறுத்து, ஸர்வஸ்மாத்பரனுய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனுய் ஸர்வரக்ஷகனுய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நாராயணஸப்தவாச்யனுன ஸர்வேஸ்வரன், தன்பெருமைகளெல்லாவற்றோடுங் கூடக் கண்ணுக்குவிஷயமாம்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனுனுன்; அவனை ஆஸ்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச்செய்கிறுர். *

ஈடு ;—முதற்பாட்டில் - (க) "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் - ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்" என்கிற காரணவாக்யப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு; ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வரன், மாத்ருஸந்நிதியொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன் ஸந்நிதியொழிய இவைஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனுய் நிற்க, 'வேறே யாஸ்ரயணீயதத்த்வமுண்டு என்று தேடித்திரிகிறிகோளே' என்று க்ஷேபிக்கிறுர்.

ஒன்றுந்தேவு முலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று *நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்படைத்தான்*
குன்றம்போல் மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள் *
நின்றவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், காரணவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே ஸமஸ்தகாரணபூதனுன ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்நிஹிதனுயிருக்க, வேறு எந்த தேவதையைத் தேடுகிறிகோள் ? என்கிறுர்.

(க) மஹோபநிஷத்.

ஒன்றும்—(க) "ததைக வனக்ஷவ திதம: ஏகீபவதி" என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்திலே ஒன்றும்படி லயிப்பதான

தேவும்—தேவஜாதியும்

உலகும்—(அவர்கள் வாஸஸ்தாநமான) லோகமும்

உயிரும்—(மநுஷ்யாதி) ப்ராணிவர்க்கமும்

மற்றும்—(ஸமஷ்டிரூப மஹதாதி) ஸகலபதார்த்தங்களும்

(உ) "நைவேஹ கிஞ்சநாக்ர ஆஸீத் ... நக்ஷத்ராணி நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி" என்கிறபடியே நாமரூபவிபாகரஹிதங்களாய்க்கொண்டு)

யாதும்—ஸகல பதார்த்தங்களும்

இல்லா அன்று—ஸம்ஹ்ருதமான அன்று (இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டியோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தயமாநமநாவாய்க்கொண்டு)

நான்முகன் தன்னொடு—ஸமஷ்டிபுருஷனை ப்ரஹ்மாவோடேகூட

தேவர்—தேவதாவர்க்கம்

உலகு—லோகம்

உயிர்—ப்ராணிஜாதங்கள் (இவற்றை)

படைத்தான்—(ஸ்வாஸ்ரயணார்த்தமாக) ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்

குன்றம்போல்—மலைகள்போலே

மணி—மாணிக்கமயமான

மாடம்—மாடங்கள்

நீடு—உயர்ந்திருக்கிற

திருக்குருகூரதனுள்—திருநகரியிலே

நின்ற—(ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஸுலபனாய் வந்து) நிற்கிற

ஆதி—ஸமஸ்தகாரணபூதனை

பிரான்—மஹோபகாரகன்

நிற்க—ஸந்நிஹிதனாயிருக்க

மற்றை—ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கிற

தெய்வம்—தேவதைகளை

நாடுதிரே—(வேறே ஆஸ்ரயணீயமாகத்) தேடுகிறீகோளே. (க)

ஆ;—(௩) "ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஸாநோ நாபோ நாக்நீஷோமௌ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி ந ஸூர்ய:" ... தஸ்மாத் ... இதம்வா அக்ரே நைவ கிஞ்சநாஸீந்நத்யௌராஸீந்நப்ருதிவீ நாந்தரிக்ஷம் ததஸதேவஸந்மநோ குருதஸ்யாமிதி" (ச) "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம் - ஸதேவஸோம்யே தமக்ர ஆஸீத்" (௫) "ப்ரஹ்மவா இதமக்ர ஆஸீத் - ஏகமேவ - ப்ரஹ்மவா இதம்-ஏகமேவ-அக்ர ஆஸீத்" (௬) "ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் - ஆத்மாவா இதமேகஏவாக்ர ஆஸீத்" (உ) "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஸாநோ நாபோ நாக்நீஷோமௌ நேமே த்யாவா

(க) ஸுபாலோபநிஷத் (உ) மஹோபநிஷத் (௩) ருக்வேதம்

(ச) சாந்தோ-௬-உ- (௫) ப்ருஹ-௩-ச- (௬) ஐதரேய-க-க

வ்யாபிவீ ந நக்ஷத்ராணி-ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந்நப்ரஹ்மா நேஸாநோநேமேத் யாவாப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி” (௧) “யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । யேநஜாதாநிஜீவந்தி । யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி । தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தத்ப்ரஹ்ம - யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । யேநஜாதாநிஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி, தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தத்ப்ரஹ்ம” (௨) “ஸர்வாணிஹவா இமாநி பூதாந்யாகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே । ஆகாஸம்ப்ரத்யஸ்தம்யந்தி । ஆகாஸோஹ்யேவைப்யோஜ்யாயாந் । ஆகாஸ:பராயணம் - ஸர்வாணிஹவா இமாநிபூதாந்யாகாஸாதேவஸமுத்பத்யந்தே ஆகாஸம் ப்ரத்யஸ்தம்யந்தி, ஆகாஸோஹ்யே வைப்யோஜ்யாயாந், ஆகாஸ:பராயணம்” (௩) “தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஸஸ்ஸம்பூத: - தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஸஸ்ஸம்பூத:” (௪) “ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணிச । கம்வாயுர்ஜ்யோதிராப:ப்ருதிவீ விஸ்வஸ்ய தாரிணீ - ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதேப்ராணோ மநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணிச । கம்வாயுர்ஜ்யோதிராப:ப்ருதிவீ விஸ்வஸ்யதாரிணீ” (௫) “தத்தேஜோஸஸ்ருஜத - தத்தேஜோ அஸ்ருஜத” (௬) “ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி-ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” (௯) “ஸர்வேநிமேஷாஜஜ்ஞிரே வித்யுத:புருஷாததி - ஸர்வேநிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி” (௭) “யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம் - யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்” (௮) “விரூபாக்ஷாய தந்தாஞ்ஜயே ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய - விரூபாக்ஷாய தந்தாஞ்ஜயே ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய” (௯) “ஸர்வாணிரூபாணி விசித்ய தீர: நாமாநிக்ருத்வாபிவதந் யதாஸ்தே - ஸர்வாணிரூபாணி விசித்யதீர: நாமாநிக்ருத்வாபிவதந் யதாஸ்தே” (௧௦) “ஆகாஸோஹவை

(௧) தை-ப்ருகு-
(௨) சாந்தோக்-௧ ௯
(௩) தை-ஆந-௧
(௪) முண்ட-உ-௧
(௫) தை-ஆ-௯
(௯) தை-நா-௧
(௭) ஸ்வே-௯-
(௮) சாந்தோ-
(௯) புருஷஸூக்தம்
(௧௦) சாந்தோ-அ-௧௪.

[illegible] - ஆகாஶோஹவை நாமரூபயோர்நிர்வஹிதாதேயதந்தரா " (க) " [illegible] - நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண:பர: । நாராயண பரோஜ்யோதி ராத்மாநாராயண:பர: யச்சகிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருஶ்யதேஶ்ரூயதேபிவா । அந்தர்ப்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்யநாராயணஸ்ஸ்தித: " (க) " [illegible] -ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர ஸ்ஸோக்ஷர:பரமஸ்வராட் " இத்யாதிகளாய், (உ) " [illegible] -நமேவிதுஸ்ஸுரகணா: ப்ரபவம்நமஹர்ஷய: । அஹமாதிர்ஹி தேவாநாம் மஹர்ஷீணாஞ்சஸர்வஶ: " (ங) " [illegible] - கஸ்மாச்சதே நநமேரந்மஹாத்மந் கரீயஸே ப்ரஹ்மணே ப்யாதிகர்த்த்ரே " (ச) [illegible] -மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதிஸ் ஸூயதேஸசராசரம் " (ரு) " [illegible] - ஜங்கமாஜங்கமஞ்சேதம் ஜகந்நாராயணோத்பவம் " (சு) " [illegible] -ஸோபித்யாயஶரீராத் ஸ்வாத்ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா:ப்ரஜா: " (எ) " [illegible] - ருக்மாபம்ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்து புருஷம்பரம் " (அ) " [illegible] -விஷ்ணோஸ்ஸகாஶா துத்பூதம் ஜகத்தத்ரைவசஸ்திதம் । ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்சஸ: " (கூ) " [illegible]

(க) தை-நா-க்க (உ) கீதை-கo-உ (ங) கீதை-கக-ங எ
(ச) கீதை-கூ-கo (ரு) பார-ஸஹ (சு) மநுஸ்ம்ருதி-க-அ
(எ) மநு-கஉ-கஉஉ (அ) பு-வி-க க-ஙஉ (கூ) வி-பு-க-உ-உo

ஸர்வம்நிஶாமய - க்ரீடதோபாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம்தஸ்யநிஶாமய" (௧) "க்ரீடாஹரேரிதம்ஸர்வம் க்ஷாமித்யுபதார்யதாம் - க்ரீடாஹரேரிதம்ஸர்வம் க்ஷாமித்யுபதார்யதாம்" (௨) "யஸ்ய ப்ரஸாதாதஹமச்யுதஸ்ய பூத: ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோந்தகாரீ। க்ரோதாச்சருத்ர: - யஸ்யப்ரஸாதாதஹமச்யுதஸ்ய பூத:ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோந்தகாரீ। க்ரோதாச்சருத்ர:" (௩) "ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: காலஸ்ததைவாகிலஜந்தவ:। விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ்ஸ்ருஷ்டிஹேதவ:। விஷ்ணுர்மந்வாதய: காலஸ்ததைவாகிலஜந்தவ:। ஸ்திதேர்நிமித்தபூதஸ்ய விஷ்ணோரேதா விபூதய:। ருத்ர: காலாந்தகாத்யாஶ்ச ஸமஸ்தாஶ்சைவ ஜந்தவ:। சதுர்த்தா ப்ரளயாயைதா ஜநார்த்தநவிபூதய: - ப்ரஹ்மாதக்ஷாதய: காலஸ்ததைவாகிலஜந்தவ:।விபூதயோஹரேரேதா ஜகதஸ்ஸ்ருஷ்டிஹேதவ:।விஷ்ணுர்மந்வாதய:கால ஸ்ததைவாகிலஜந்தவ:।ஸ்திதேர் நிமித்தபூதஸ்ய விஷ்ணோரேதாவிபூதய:।ருத்ர: காலாந்தகாத்யாஶ்ச ஸமஸ்தாஶ்சைஜந்தவ: । சதுர்த்தா ப்ரளயாயைதா ஜநார்த்தநவிபூதய:" (௪) "தத்ர ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஓதஞ்சைவாகிலம் ஜகத் - தத்ரஸர்வமிதம்ப்ரோத மோதஞ்சைவாகிலம்ஜகத்" (௫) "ஸவிகாரம் ப்ரதாநஞ்ச புமாம்ஶ்சைவாகிலம் ஜகத்। பிபர்த்தி புண்டரீகாக்ஷ ஸ்ததைவம் பரமேஶ்வர: - ஸவிகாரம் ப்ரதாநம்பத்புமாம்ஶ்சைவாகிலம்ஜகத்।பிபர்த்திபுண்டரீகாக்ஷ ஸ்ததைவம்பரமேஶ்வர:" (௬) "பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேஶ்வர:। விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே - பரமாத்மாசஸர்வேஷா மாதார:பரமேஶ்வர: । விஷ்ணுநாமா ஸவேதேஷு வேதாந்தேஷுசகீயதே" (௭) "மயாநுஶிஷ்டோ பவிதா ஸர்வபூதவர: ப்ரபு:। ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் ஸ்ருஷ்டா ப்ரஹ்மா நுஶிஷ்டோ பவிதா ஸர்வபூதவரப்ரத:

(௧) பாரத-
(௨) வி-பு-௬-௧-௩௧
(௩) வி-பு-௧-௧௨-௩௧
(௪) வி-பு-௧-௨௨-௬௪
(௫) வி-பு-௧-௨௨-௭௮
(௬) வி-பு-௬-௬-௩௧
(௭) பார-மோக்ஷ-௧௬௮

அஸ்யசைவாநுஜோருத்ரோ லலாடாத்யஸ்ஸமுத்தித: । ப்ரஹ்மாநு ஶிஷ்டோபவிதா ஸஹிஸர்வவரப்ரத: " (௧) " ஸதேதௌ விவாயஶ்ருஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌஸ்ம்ருதௌ । ததா தர்ஶிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ-ஏதௌத்வௌ விபுதஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌஸ்ம்ருதௌ । ததா தர்ஶித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ " (௨) " ஸப்ரஹ்மாஸ ருத்ராஸ்ச ஸேந்த்ராதேவாஸ்ஸஹர்ஷய: । அர்ச்சயந்திஸுரஶ்ரேஷ்டம் தேவம்நாராயணம்ஹரிம்-ஸப்ரஹ்மகாஸ்ஸருத்ராஸ்ச ஸேந்த்ராதேவாஸ்ஸஹர்ஷய: । அர்ச்சயந்திஸுரஶ்ரேஷ்டம் தேவம்நாராயணம்ஹரிம் " (௩) " நஹிவிஷ்ணுஸம ப்ரமாணம் ... நஹிவிஷ்ணு:ப்ரமாணமதி கஸ்மைசித்விபுதாயது । ருதஆத்மாநமேவ " (௪) " ஸ்ரஷ்டாரம் ஸர்வலோகாநாமநந்தம்விஶ்வதோமுகம் " (௫) " யஸ்மாதுத்பத்யதேப்ரஹ்மா பத்மயோநி:பிதாமஹ: " (௬) " ப்ரஹ்மாதிஷு ப்ரலீநேஷு நஷ்டேலோகேசராசரே । ஆபூதஸம்ப்லவேப்ராப்தே ப்ரலீநேப்ரக்ருதௌமஹாந் । ஏகஸ்திஷ்டதிவிஶ்வாத்மா ஸமேவிஷ்ணு:ப்ரஸீதது " (௭) " யஸ்மாத்பரதரம்நாஸ்தி தமஸ்மிஶரணங்கத: " (௮) " சிந்தயந்தோஹியம்நித்யம் ப்ரஹ்மேஶாநாதய:ப்ரபு । நிஶ்சயம்நாதிகச்சந்தி தமஸ்மிஶரணங்கத: " (௯) " ...

(௧) பார-மோக்ஷ-௧௬௬ ௧௧. (௨) பார-மோக்ஷ-௧௬௬-௩௦௪.
(௩) பார-மோக்ஷ-௧௬௬-௩௦,
(௪)
(௫) (௬)
(௭) (௮) (௯) வராஹபுராணம்

𑌤𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋𑌽𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌮𑍍 - பஹுநாத்ரகிமுக்தேந ப்ருணுதேவிஸமாஸத: । ஸர்வேதேவாவாஸுதேவம் யஜந்தே ஸர்வேதேவாவாஸுதேவம் நமந்தி। ஸர்வேதேவாவாஸுதேவாத் ப்ரஸூதாஸ்ஸர்வேஷாம் வைவாஸுதேவோதிதைவம்" (க) 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑍇 । 𑌆𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 । 𑌆𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌮𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 - புராதப்ரளயேப்ராப்தே நஷ்டேஸ்தாவரஜங்கமே। ஆபூதஸம்ப்லவேப்ராப்தே ப்ரலீநேப்ரக்ருதௌமஹாந் । ஏகஸ்திஷ்டதிவிஶ்வாத்மா ஸதுநாராயண:ப்ரபு: । ஆபூதஸம்ப்லவாந்தேதத் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வம்தமோந்விதம் । நாராயணோமஹாயோகீ ஸர்வஜ்ஞ:பரமாத்மவாந்।ப்ரஹ்மபூதஸ்ததாத்மாநம்ப்ரஹ்மாணமஸ்ருஜத்ஸ்வயம்" (உ) "𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌬𑌾𑌲𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑌕𑍈𑌰𑌿𑌵 -க்ரீடதேபகவாந்பூதைர் பாலஃக்ரீடநகைரிவ " (ங) "𑌪𑌰𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌪𑌰𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - பரம்ஹ்யபரமேதஸ்மாத் விஶ்வரூபாந்நவித்யதே " (ச) "𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌯𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 । 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌹𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌈𑌶𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍇𑌕𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑍇 - ப்ருதிவீஞ்சாந்தரிக்ஷஞ்ச திவஞ்சபுருஷோத்தமஃ ।விசேஷ்டயதிபூதாத்மா க்ரீடந்நிவஜநார்த்தநஃ, காலஸ்யசஹிம்ருத்யோஶ்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்யச । ஈஶதேபகவாநேக ஸ்ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே " (ரு) "𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 -வாஸுதேவம் மஹாத்மாநம் லோகாநாமீஶ்வரேஶ்வரம் " (சு) "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍌 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 -யஸ்யாஸாவாத்மஜோப்ரஹ்மா ஸர்வஸ்ய ஜகதஃபிதா" (எ) "𑌨𑌮𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷 [illegible]।

(க) (உ) பாரத- (ங) (ச) பாரத உத்யோ-கூஎ
(ரு) (சு) (எ) பார-ஆரண்ய

[illegible] - நபரம் புண்டரீகாக்ஷாத் த்ருஶ்யதேபர தர்ஷப: ஏஷ தாதா விதாதாச ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம்ப்ரபு: " (௧) " [illegible] -பரம்ஹி புண்டரீகாக்ஷாந் நபூதம்நபவிஷ்யதி " (௨) " [illegible] - ஸ்ரஷ்டாரம் ஸர்வலோகாநாம் பரமாத்மாநமச்யுதம்" (௩) " [illegible] -அங்காநிசது ரோவேதா யஸ்சவேதேஷுகீயதே " (௪) " [illegible] -ருத்ரம் ஸமாஸ்ரிதாதேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாஸ்ரித:| ப்ரஹ்மாமாமாஸ்ரிதோராஜந் நாஹம்கஞ்சிது பாஸ்ரித: | மமாஸ்ரயோநகஸ்சித்து ஸர்வேஷாமாஸ்ரயோஸ்ம் யஹம் " (௫) " [illegible] -யஸ்ஸ்ராஷ்டாஸர்வபூதாநாம் கல்பாந்தேஷுபுந:புந: | அவ்யய ஸ்ஸாஸ்வதோதேவோ யஸ்யஸர்வமிதம்ஜகத் " (௬) " [illegible] -யோஸௌஸாக்ஷாத் விஸ்வமூர்த்திர்யத்ரவேதா: ப்ரதிஷ்டிதா: | தம்பாமஸாணம்விஷ்ணும் ஸர்வேஸேந்த்ராதிவௌகஸ: " (௭) " [illegible] -ப்ரஹ்மணஹம் புராஸ்ருஷ்ட: ப்ரோக்தஸ்சா ருஜவைப்ரஜா: | அவிஜ்ஞாதோஸமர்த்தோஹம் நிமக்நஸ் ஸலிலேத்விஜ " (௮) " [illegible] -ப்ரஹ்மணு

(௧) (௨) (௩) (௪) விஷ்ணுதர்ம
(௫) ஹரிவம்ஸ-அ-௩௨ (௬) (௭) (௮)

சாஹமுக்தஸ்து ப்ரஜாஸ்ஸ்ருஜ இதிப்ரபோ । தத்ரஜ்ஞாநம்ப்ரயச்ச ஸ்வத்ரிவிதம்பூதபாவந । விஷ்ணு: ।ஸர்வஜ்ஞஸ்த்வம் நஸந்தேஹோ ஜ்ஞாநராஸிஸ்ஸநாதந: ।தேவாநாஞ்சபர:பூஜ்ய ஸ்ஸர்வதாத்வம்பவிஷ்யஸி " (க) " [illegible] - நாராயணாத் பரோதேவோ நபூதோநபவிஷ்யதி " (உ) [illegible] - ஏதத்ரஹஸ்யம் வேதாநாம் புராணாநாஞ்சஸத்தம । ஸர்வேவேதாஸ்ஸபிதரோ ப்ரஹ்மாத்யாஸ்சாண்டமத்யகா: । விஷ்ணோஸ்ஸகாஸாதுத்பந்நா இதீயம் வைதிகீஸ்ருதி:" (ந) [illegible] - ஆத்யோநாராயணோதேவ ஸ்தஸ்மாத்ப்ரஹ்மாததோபவ: " (ச) " [illegible] - தவ்விஷ்ணோ: ப்ரஸாதேந மயாதத்த்ரிபுரம் ஹதம் " (ரு) [illegible] - ஸ்ரீ:|| பரமாத்மாஸிவ:புண்ய இதிகேசித்பவம்விது: । அபரே ஹரிமீஸாந மிதிகேசித்சதுர்முகம் । ஏதேஷாம்பரமோதேவ: பர: கோவாதவாபர: । ஏதந்தேவமமாசக்ஷ்வ பரம்கௌதூஹலம்ஹிமே|| ஸ்ரீவராஹ: || பரோநாராயணோதேவ ஸ்தஸ்மாஜ்ஜாதஸ்சதுர்முக: தஸ்மாத்ருத்ரோபவத்தேவி ஸசஸர்வஜ்ஞதாங்கத: । யதேதத்பரமம்ப்ரஹ்ம வேதவாதேஷுபட்யதே । ஸதேவ:புண்டரீகாக்ஷ ஸ்ஸ்வயம் நாராயண:பர: " (சு) " [illegible] - நவிஷ்ணோ:பரமோதேவோ வித்யதேந்ருபஸத்தம । விஷ்ணுரேவஸதாராத்ய ஸ்ஸர்வதேவைரபிப்ரபோ " (எ) " [illegible]

(க) ஹரிவம்ஸ-உஉந-நக. (உ) (ந) (ச) பாரத
(ரு) வராஹபுராணம். (சு) (எ) ஹரிவம்ஸ-உஎக-சஎ

[illegible] । [illegible] - [illegible] ணோநாம ஈஶோஹம்ஸர்வதேஹிநாம் । ஆவாம்தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந் " (க) " [illegible] - க்ரீடதேபகவாந்லோகைர் ப்பாலஃக்ரீடநகை ரிவ । நப்ரமாதும் மஹாபாஹு ஶக்யோவை மதுஸூதநஃ " (உ) " [illegible] - யஸ்மாத்விஷ்டம் இதம்ஸர்வம் தஸ்யஶக்த்யாமஹாத்மநஃ ।தஸ்மாத் ஸப்ரோச்யதேவிஷ்ணுர் விஶேர்த்தாதோ: ப்ரவேஶநாத் " (௩) " [illegible] - ஸர்வேசதேவாமநவஸ்ஸமஸ்தாஸ்ஸப்தர் ஷயோபே மநுஸூநவஶ்ச । இந்த்ரஶ்சயோயம் த்ரிதஶேஶபூதோ விஷ்ணோரஶேஷாஸ்து விபூதயஸ்தாஃ" (௪) " [illegible] । [illegible]-ஸத்யம் ஸத்யமபுநஸ்ஸத்ய முத்த்ருத் யபுஜமுச்யதே । வேதஶாஸ்த்ராத்பரம்நாஸ்தி நதைவம்கேஶவாத் பரம் " (ரு) " [illegible] । [illegible] । [illegible]-ஆலோட்யஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார் யசபுநஃபுநஃ । இதமேகம்ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா। ஏதத்த்வைபாயநோவ்யாஸஃ படிஷ்யதிமஹாமநாஃ । பாண்டவாநாம் குரூணாஞ்ச மத்யே " (௬) " [illegible] । [illegible] ।

(க) பாரத-உ (உ) விஷ்ணுதர்ம (௩)
(௪) பாரத- (ரு) பாரத-ஆதி- (௬)

[illegible] - விஷ்ணுரேவஸதாதாரோ ஜகதஸ்ஸர்வதாத்விஜ । கஸ்ஸ்தோதுமீஶஸ்தமஜம் யஸ்யைதத் ஸசராசரம் । அவ்யயஸ்யாப்ரமேயஸ்ய ப்ரஹ்மாண்டமுதகோஶயம் । ருத்ரக்ரோதோத்பவோயஸ்ய ப்ரஸாதாச்சபிதாமஹ: । தஸ்யதேவஸ்யகஶக்த: ப்ராவக்தும் வாவிபூதய:'' (௧) '' [illegible] நவாஸுதேவாத்பரமஸ்திமங்களம் நவாஸுதேவாத்பரமஸ்திபாவநம் । நவாஸுதேவாத்பரமஸ்திதைவதம் நவாஸுதேவம் ப்ரணிபத்யஸீத்தி''(௨)'' [illegible] - த்வத்க்ரோதஸம்பவோருத்ர ஸ்தமஸாசஸமாவ்ருத: । த்வத்ப்ரஸாதவஶாத் தாதா ரஜஸாசஸமாவ்ருத: '' இத்யாதி ஸகல ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணோபப்ரும்ஹிதங்களான ஸகலோபநிஷத்வாக்ய ஜாதங்களாலே, சதுர்முக பஶுபதி ப்ரப்ருதிஸகலபூதஜாத பரிபூர்ண ஸங்க்யேயாண்டமண்டலநிர்மாண த்ராணஸம்ஹரணாதி லீலதயா, ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மஶேஷிதயா, ஸர்வஜகதாதாரதயா, ஸாங்கஸகல வேதவேத்யதயா, ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வதேவ ஸர்வர்ஷிபூஜ்யதயா, ஸர்வதேவ நமஸ்கார்யதயா, ஸர்வநியந்த்ருதயா, ஸர்வவ்யாபிதயாச ப்ரதிபாத்யமானனும் ஸர்வஸுலபனுமிருந்த நாராயணனையொழிய வேறொரு தைவத்தை ஸமாஶ்ரயணீயமாகத் தேடுகிறீர்கள் ; மற்றுமொரு தைவமுண்டோ ? என்று கொண்டு, தேவதாந்தர ப்ரவணரானவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (௧)

ஈடு ;—இரண்டாம் பாட்டு. ஆஶ்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆஶ்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

---

(௧) (௨)

நாடிநீர் வணங்குந்தெய்வமு மும்மையுமுன்படைத்தான் *
வீடில்சீர்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறைகோயில் *
மாடமாளிகைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை *
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே. (௨)

ப —அநந்தரம், அந்ததேவர்களோடு உங்களோடு வாசியற ஸ்ருஷ்டிக் கைக்கடியான நித்யமங்களகுணாஸ்ரயபூதன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்

நீர்—(ரஜஸ்தம:ப்ரசுரரான) நீங்கள்
நாடி—(உங்கள்குணாநுகுணமாக) நிரூபித்து
வணங்கும்—ஆஸ்ரயிக்கும்
தெய்வமும்—தேவதைகளையும்
உம்மையும்—(ஆஸ்ரயணோந்முகரான) உங்களையும்
முன்—ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே
படைத்தான்—உத்பாதித்தவனாய்
வீடில்சீர்—(அதுக்கடியான) ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி நித்யகல்யாண குணங்களையுடையனாக
புகழ்—(வேதாந்தப்ரஸித்தமான) புகழையுடைய
ஆதிப்பிரான் அவன்—ப்ரதமோபகாரகனானவன்
மேவி—(ஆஸ்ரிதாபிமுக்யார்த்தமாகப்) பொருந்தி
உறை—வர்த்திக்கிற
கோயில்—ஸ்தாநமாய்
மாடம்—மாடங்களும்
மாளிகை—மாளிகைகளும்,
சூழ்ந்து—சூழ்ந்து
தான அழகாய—அத்தாலே அழகை யுடைத்
திருக்குருகூரதனை—திருநகரிதன்னை
பல் உலகீர்—(குணருசிபேதங்களால்) பலவகைப்பட்ட லோகங்களிலுள்ளீர்!
பாடி—(ப்ரீதிப்ரேரிதராய்) பாடி,
ஆடி—(ஹர்ஷத்தாலே) விக்ருதராய் ஆடி
பரவி—(பஹுமுகமாக) ஸ்துதித்து
பரந்து சென்மின்கள்—(உகப்பாலே) ஸர்வ ப்ரதேசத்திலும் வ்யாபரியுங்கோள்.(௨)

ஆறு ;—(நாடிநீர்.) ஆதலால், இப்படி நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தைவங்களுக்கும் உங்களுக்கும் காரணபூதனாய், (க) " ஸர்வபூதாத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோ: கோவேதிதும்குணாந்" - ஸர்வபூதாத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோ: கோவேதிதும்குணாந்" (௨) " ஐஷ்வர்யாந்நிவர்த்தந்தே - இஷ்வர்யாந்நிவர்த்தந்தே " (ந) "யதாரத்நாநிஜலதே: - யதாரத்நாநிஜலதே:" (௪) " சதுர்முகாயுர்யதிகோடிவக்த்ரோபவேந் - சதுர்முகாயுர்யதிகோடிவக்த்ரோபவேந்

(க) (உ)
(ந) வாமந-பு-எ-௪ (௪) வராஹபு-ரு-எ-

நர:" இத்யாதி ப்ரஹ்ம வாமந வாராஹாதி புராணவாக்ய ப்ரதிபாத்யமாந அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணனான ஸர்வேஶ்வரன் எழுந்தருளியிருந்த திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கள் என்கிறார். (உ)

ஈடு;—மூன்றும் பாட்டு. ஜகந்நிகாரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடேவந்து கலந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும் படைத்தன்றுடனேவிழுங்கி *
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர் *
சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள் *
பரன்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே.

ப.—அநந்தரம், கார்யரூபஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரங்களே பரத்வப்ரதிபாதகங்களென்கிறார்.

பரந்த—(ஸ்வவிபூதிநியமநத்தாலேஈஶ்வரத்வஶங்கைபண்ணும்படி) விஸ்தீர்ணமான
தெய்வமும்—தேவதாவர்க்கத்தையும்
பல்உலகும் — (அவர்களுக்கு விபூதியாண) பஹுவித லோகங்களையும்
படைத்து—ஸ்ருஷ்டித்து
அன்று—(ப்ரளயம்வந்த)! அன்று
உடனே—(இக்ரமம்பாராதே) கூட
விழுங்கி—விழுங்கி
கரந்து — ப்ரளயங்காண வொண்ணாதபடி) ஒளித்துவைத்து,
உமிழ்ந்து—(ப்ரளயாநந்தாம் வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்து
கடந்து—மஹாபலியபிமாநம் கழியும்படி அளந்துகொண்டு) அநந்யார்ஹமாக்கி
இடந்தது — (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வாராஹரூபியாய்) இடந்தெடுத்த இது
கண்டும்—(ப்ரமாணமுகத்தாலேவிஶதமாகக்) கண்டிருக்கச் செய்தேயும் (ரஜஸ்தமோபிபவத்தாலே)
தெளியகில்லீர் — நிர்ணயிக்கமாட்டுகிறிலீர்;
அமரர்—(நித்யரான ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் (தங்கள் பதஸித்யர்த்தமாக பஹுமுகமாக)
சிரங்களால் —தலைகளாலே
வணங்கும்—வணங்கும்
திருக்குருகூரதனுள்—திருநகரிக்குள்ளே நிற்கிற
பரன்—ஸர்வஸ்மாத்பரனுக்கு
திறமன்றி—ப்ரகாரமாயல்லது (தொரு
மற்று—வேறு ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்ப
தெய்வம்—தைவம்
இல்லை—இல்லை;
பல்—(நாநாமதிபேதங்களாலே) பலவகைப்பட்ட
உலகீர்—லோகத்திலுள்ளீர்
பேசுமின்—(உண்டாகில் வந்து) சொல்லுங்கோள் (ங)

ஆறு ;—(பரந்த.) (க) " [illegible] - ந்யக்ரோதம்ஸு மஹாந்தம்வைவிஸாலம்ப்ருதிவீ பதே|| ஸாகாயாம் தஸ்யவ்ருக்ஷஸ்ய விஸ்தீர்ணாயாம்நராதிப ! பர்யங்கேப்ருதிவீபால திவ்யாஸ்தரணஸம்ஸ்த்ருதே || உபவிஷ்டம்மஹாராஜ பூர்ணேந்துஸத்ருஸாநநம் | புல்லபத்மவிஸாலாக்ஷம்பாலம் பஸ்யாமிபாரத || யச்சகிஞ்சிந்மயாலோகே த்ருஷ்டம்ஸ்தாவரஜங்கமம் தத்பஸ்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷௌ மஹாத்மந: || இஹபூத்வாஸிஸுஸ்ஸாக்ஷாத் கிம்பவாநதிதிஷ்டதி | பித்வாஜகதிதம் விஸ்வமேததாக்யாதுமர்ஹஸி " (உ) " [illegible] - க்ரஸேத்ஸம்ஹாரஸமயேஜகச்சபதராண்டவத் | லீலயாயஸ்துபகவாந் தம்கச்சஸரணம்ஹரிம் " (ங) " [illegible] ", " [illegible] - இதம்விஷ்ணுர் விசக்ரமே - த்ரீணிபதாவிசக்ரமே" (ச) " [illegible] க்ராந்த்வாதரித்ரீம் ககநம்த தாதிவம் மருத்பதேர்யஃப்ரதமௌத்ரிவிஷ்டபம் " (ரு) " [illegible]

(க) பார-ஆதி-கஅஅ- (உ) (ங) விஷ்ணுஸூக்தம்

(ச) (ரு) ஹரிவம்ஸ-உஉச

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ஶதயோஜநவிஸ்தீர்ணமுச்ச்ரிதம் த்ரிகுணம்ததஃ ॥ நீலஜீமூதஸங்காசம் மேகஸ்தநிதநிஸ்வநம் । கிரிஸம்ஹநநம்பீமம் ஶ்வேததீக்ஷ்ணோக்ரதம்ஷ்ட்ரிணம் ॥ வித்யுதக்நிப்ரதீகாஶ மாதித்யஸமதேஜஸம்। பீநவ்ருத்தாயதஸ்கந்தம் த்ருப்தஶார்த்தூலகாமிநம் ॥ பீநோந்நதகடீதேசம் வ்ருஷலக்ஷணமூர்ஜிதம் । ரூபமாஸ்த்தாயவிபுலம் வாராஹமஜிதோ ஹரிஃ।ப்ருதிவ்யுத்தரணார்த்தாய ப்ரவிவேஶரஸாதலம்।ரஸாதலஜலேமக்நாம் ரஸாதலதலங்கதா । ப்ரபுர்லோகஹிதார்த்தாய தம்ஷ்ட்ராக்ரேணோஜ்ஜஹாரகாம்'' இத்யாதிவாக்ய ஸித்தஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகநிகிலஜகந்நிகரணோத்கிரணக்ரமணோத்தரணாதி நாராயண திவ்யசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு,'இவனே ஸர்வேஶ்வரன்' என்று அறியமாட்டுகிறிலீர். அவனல்லது மற்றொரு தைவமில்லை ;உண்டாகில் அத்தை ஒரு ப்ரமாணத்தாலேஸாதியுங்கோள் என்கிறார். (ரு)

ஈடு ;—நாலாம்பாட்டு. வ்யோமாதீத நையாயிகவைஶேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்த்திதராய், "ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யரூபமா யிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒருகர்த்தா வேணும்; இஜ்ஜகத்துத்தான் விசித்ரஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத்தக்க " உபாதாநோபகரணஸம்ப்ரதாநப்ரயோஜநாபிஜ்ஞஃகர்த்தா - உபாதாநோபகரணஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞஃகர்த்தா " என்கிறபடியே - உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கீடான விசித்ரமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளை யுடையனாயிருப்பா னொருவன் கர்த்தாவாக வேணும்" என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்தவசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக்கொண்டு-அநுமாநப்ராதாந்யத்தாலே ஈஶ்வரனை ஸாதித்து, 'அவனாகிறான், ஈஶன், ஈஶாநன்' என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்தவந் நிர்த்தேஶமுண்டா யிராநின்றது ; இந்த ஸமாக்யையாலே அவற்றால்

சொல்லப்படுகிற அவனை ஈஶ்வரனாகிறான்' என்று, அநுமாநத்தாலும் ஸமாக்யையாலுமாக பகவத்வ்யதிரிக்தனொருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப் பார்த்து :—'நீங்கள் சொல்லுகிற அநுமாநம் ஶ்ருதியின்முன்பு நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின் முன்பு ஸமாக்யை நேர்நில்லாது' என்று ஶ்ருதி லிங்கங்களாலே அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்

அது செய்கிற வழிதான் என்? என்னில் - (௧) [யவேதாதௌ யத்வேதாந்தே] - வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரமாகிறது - ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசகஜாதமடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத்திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் மஹேஶ்வரன் என்கிற ஶ்ருதியாலும்; 'ஈஶன், ஈஶாநன்' என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாருமாயிரா நின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு து:க்கநிவர்த்தகனாயிராநின்றான்; ஆனால் அவர்களை 'பரன்' என்னவோ? இவனை 'பரன்' என்னவோ? என்று, ஶ்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிகளாலே ஸகலோபநிஷத்ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும்பிறர்க்கும்
நாயகனவனே * கபாலநன்மோகத்துக்கண்டுகொண்மின் *
தேசமாமதிள்சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் *
ஈசன்பாலோரவம்பறைதலென்னாவதிலிங்கியர்க்கே. (௪)

ப—அநந்தரம், ஈஶ்வரதயா ப்ரஸித்தமான தேவதாந்தரங்களுக்கும் ஈஶ்வரனாக நிர்த்தோஷப்ரமாணைகஸமதிகம்யனான ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்தில் அநீஶ்வரத்வம் சொல்லுகிற ஆநுமாநிகேஶ்வரவாதிகளான நையாயிகாதிகளுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

(௧) தை-நாரா-௧௦

பேசநின்ற — (ப்ரமாணாபாஸங்களாலும் ஸமாக்யைகளாலும் ஈஸ்வரத்வஸங்கைபண்ணச்) சொல்லப்பட்ட

சிவனுக்கும் — ருத்ரனுக்கும்

பிரமன் தனக்கும் — (அவனுக்கும் உத்பாதகனாய் ஸ்வஸ்ருஜ்யமானவிஸ்தீர்ண விபூதியுக்தனான) ப்ரஹ்மாதனக்கும்

பிறர்க்கும் — (இவர்களுக்கும் ஏவிற்றுச்செய்யும்) அல்லாத தேவாதிகளுக்கும்

நாயகன் — (தத்ஸ்வரூபவிபூதிநிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு) நாயகனானவன்

அவனே — (நிர்த்தோஷ ப்ரமாணவேதாந்த ஸித்தனான) ஸர்வேஸ்வரனே; (இவ்வர்த்தத்தை;

கபாலம் — (ப்ரஹ்மாவினுடைய ஶிரஸ்ஸையறுத்துப் பாதகியான ருத்ரன் கையில் பிக்ஷார்த்தமான) அந்தஶிர:கபாலத்தை

நல் — (ஸஹஸ்ரதாவாக ஸ்புடிதமாம்படி) நன்றாக

மோக்கத்து — போக்கின (அபதாநத்தையெழுதுகிற பஞ்சமவேதமான) மஹாபாரதத்திலே

கண்டுகொண்மின் — அபரோக்ஷித்துக் கண்டுகொள்ளுங்கோள்; (இப்படி யிருக்க)

தேசம் — தேஜோமயமாய்

மா — அத்யுந்நதமான

மதிள் — மதிளாலே

சூழ்ந்து — சூழப்பட்டு

அழகாய — அத்தாலே அழகையுடைத்தான

திருக்குருகூரதனுள் — திருநகரிக்குள்ளே

ஈசன்பால் — அந்தக் கபாலவிமோசகத்வம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற) நிருபாதிக ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்திலே

ஓர் அவம் — அநீஸ்வரத்வாபக்ருஷ்டோக்திகளை

பறைதல் — பண்ணுகிற இத்தால்

இலிங்கியர்க்கு — லிங்கப்ரமாணவாதிகளான ஆநுமாநிகர்க்கு

என்னாவது — என்னலாபமுண்டு

ப்ரபல ப்ரமாணபாதிதமாகையாலே அநுமாநத்தால் ஸ்வாபிமதேஸ்வர ஸித்தியில்லையென்று கருத்து. (௪)

ஆறு; — (பேசநின்ற) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வம் அநுமாநஸித்தமிறே யென்னில்; — அந்த அநுமாநம், (௧) "தத்ர நாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித: । ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ஶ்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம் ॥ மஹதீ ஸ்ரவதீ தாரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா । [illegible] வொ

(௧) மாத்ஸ்யபுராணம்

[illegible] - தத்ரநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம்ப்ரயாசித: । ததஸ்தேநஸ்வகபார்ஶ்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம் । மஹதீஸ்ரவதீதாரா தஸ்யரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா । நஸம்பூர்ணம்கபாலந்து கோரமத்புததர்ஶநம் । திவ்யம்வர்ஷஸஹஸ்ரந்து ஸாதாராத்ரப்ரவாஹிதா । ததோஹம்ஸமநுப்ராப்த அவிமுக்தம் மஹாஶயம் । அவஸ்திதஸ்ஸ்வகேஸ்தாநேஶாபஸ்சவிகதோமம । விஷ்ணுப்ரஸாதாத்ஸுஶ்ரோணி கபாலம்தத்ஸஹஸ்ரதா । ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம்தநம்யதா” (க) “[illegible] - ததஸ்ஸஶங்க்ரோதேவஸ்த்வந்த கைராகுலீக்ருத: । ஜகாம ஶரணம்தேவம் வாஸுதேவமஜம்விபும் । ததஸ்ஸபகவாந்விஷ்ணுஸ் ஸ்ருஷ்டவாந்ஶுஷ்கரேவதீம் । யாபபௌஸகலம்தேஷா மந்தகாநாமஸ்ருக்க்ஷணாத்” (உ) “[illegible]-ப்ரஹ்மணஹம்புராஸ்ருஷ்ட:” இத்யாதிஶாஸ்த்ர பாதிதமாகையாலே, உங்களால் ஈஶ்வரத்வேந சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நாயகன் அந்தநாராயணனே என்கிறார். (ச)

ஈடு ;—அவ ;—அஞ்சாம் பாட்டு. லிங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக்கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும் *
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுமாகிநின்றான்*
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள் *
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீரொன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே.

(க) (உ)

ப.—அநந்தரம், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, திருநகரியில் நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனே ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்கிறார்.

இலிங்கத்து இட்ட—லிங்கார்ச்சநத்தை உத்தேஶ்யமாக ப்ரதிபாதிக்கிற
புராணத் தீரும்—தாமஸபுராணநிஷ்டராகையாலே குத்ருஷ்டிகளான நீங்களும்
சமணரும் — (பாஹ்ய ஸ்ம்ருதிநிஷ்டரான) அமணரும்
சாக்கியரும்—பௌத்தரும்
வலிந்து—ஶுஷ்கதர்க்கங்களாலே மேலிட்டு
வாதுசெய்வீர்களும் — வாதஞ்சொல்லுகிற வைசேஷிகாதிகளானநீங்களும்
மற்றும்—வேறு
நும்—உங்களுக்கு உத்தேஶ்யமாக ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கிற
தெய்வமும்—தத்தத் தேவதாவிசேஷங்களும்
ஆகி — ஸ்வாதீநமாம்படி ப்ரவர்த்திப்பித்து
நின்றான்— நின்றான்,
செந் நெல்—செந்நெலானது
மலிந்து—மிகுந்து
கவரிவீசும் — (தன் கதிர்க்கனத்தாலே) கவரிபோலே அசைகிற
திருக்குருகூர் அதனுள்—திருநகரிக் குள்ளே
பொலிந்து நின்ற — (பரத்வப்ரகாஶகமான குணங்களோடே ஶீல ஸௌலப்யாதிகளுங் கூடி ப்ரகாசிக்கும்படி) பரிபூர்ணனாய் நிற்கிற
பிரான் கண்டீர் — ஸர்வேஶ்வரனே காணுங்கோள்.
(அர்ச்சாவதாரத்தில் பரத்வம்ப்ரகாசிக்குமோ என்று ஶங்கிக்க வேண்டா; (க) "...தாமர்ச்சயே த்" இத்யாதிப்ரமாணத்தாலே இவ்வர்த்தத்தில்)
ஒன்றும்—ஒன்றும்
பொய் இல்லை—பொய் இல்லை;
போற்றுமின் — (ஆகையால் உங்கள் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் பரஶங்களைவிட்டு அவனையே) ஸ்துதியுங்கோள் (ரு)

ஆறு ;—(இலிங்கத்திட்ட.) லைங்கபுராண நிஷ்டரான நீங்களும், மற்றும் ஶாக்யோலூக்யாக்ஷபாத க்ஷபண கபில பதஞ்ஜலிமதாநுஸாரிகளானவர்களும், மற்றும் உங்களுடைய தைவங்களுமெல்லாம் நாராயணாத்மகம்; இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்? என்னில் ;—(உ) "... தா-அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" (ந) "...

(க) ஶௌநகஸ்ம்ருதி (உ) யஜு-ஆர-ந (ந) வி பு-ரு க-உக.

ஸை ஷேஹு ஸவ-ிம் நாராயணாத்மகஃ- அஹம்பவோபவந்தஸ்ச ஸர்வம்நாராணாத்மகம்" (௩) "தவா ஷேராத்மாஜீவு யெவா நெஷெஹிஸம்ஜ்ஞிதாஃ•தவாந்தராத்மாமமச யேசாந்யேதேஹஸம்ஜ்ஞிதா:" இத்யாதி வாக்யங்கள். ஆதலால், அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். (௫)

ஈடு;—ஆறும் பாட்டு. பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறந்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகாநின்றது; இதுக்கு அடி எது? என்ன,—உங்கள் பாபமென்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேஶ்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கிவைப்பானென்? என்ன;—உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோகர்மாநுகுணபலங்களை யநுபவிக்கக்கடவதான ஶாஸ்த்ரமர்யாதை யழியுமென்று; ஆனபின்பு, அத்தையறிந்து எம்பெருமானை ஸமாஶ்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டும்மைஇன்னே *
தேற்றிவைத்ததெல்லீரும் வீடுபெற்றாலுலகில்லையென்றே *
சேற்றிற்செந்நெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
ஆற்றவல்லவன்மாயங்கண்டு ஈதறிந்தறிந்தோடுமினோ. (௬)

ப—அநந்தரம், இவ்வர்த்தம் உங்களுக்கு ப்ரகாஶியாதொழிகிறது கர்மாநுரூபமாக அவன் ஸம்ஸாரத்தை நிர்வஹிக்கிற ஸாமர்த்த்யம் என்கிறார்.

மற்று ஓர்—வேறு ஒரு
தெய்வம்—தேவதையை
போற்றி—ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
பேண—ஆதரிக்கும்படியாக
புறத்திட்டு—(தனக்குப்)புறம்பாக்கி
உம்மை—(தத்ப்ரவணரான) உங்களை
இன்னே—(நான் தன்விஷயத்திலே விஶ்வஸித்திருக்குமா போலே) இப்படி
தேற்றிவைத்தது—(இதரதேவதா விஷயத்திலே) விஶ்வஸிப்பித்து வைத்தது
எல்லீரும்—எல்லாரும்
வீடுபெற்றால் — பகவத் ப்ராப்திரூப மோக்ஷத்தைப்பெற்றால்
உலகு—('கர்மாநுரூபமாக பலபோக்தாக்களாய்நடக்கக்கடவர்கள் என்கிற) லோகமர்யாதை

---

(௩) பார-மோக்ஷ-௧௭௪

இல்லை—துலையும்
என்றே—என்றாயிருக்கும்;
(அதுக்குமூலம்)
சேற்றில்—சேற்றுநிலத்தில்
செந்நெல்—செந்நெலும்
கமலம்—கமலமும்
ஓங்கு—இசலி வளரக்கடவ
திருக்குருகூரதனுள் — திருநகரியிலே வர்த்திக்குமவனாய்
ஆற்றவல்லவன் — அதிஶயித விவித ஶக்தியுக்தனாய்க் கொண்டு கர்மபலாநுபவத்தைப்பண்ணுவிக்கிறவனுடைய
மாயங்கண்டீர் — (லீலோபகரணமாய் தூரத்யயையாய்) மாயாஶப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதியோடு உண்டான ஸம்பந்தமாயிருக்கும்;
அது—அத்தை
அறிந்து அறிந்து—அறிந்து (தந்நிஸ்தரணோபாயமான ப்ரபத்திஜ்ஞாநத்தை)உடையீர்களாய்
ஓடுமின் — (அந்தமாயாநிஸ்தரணத்தைப் பண்ணிக்) கடக்கப் பாருங்கோள்;)
உலகில்லையென்றே யென்று—லோகமில்லையாமென்று நினைத்தோ; அதல்லவிறே ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மிறே யென்றுஞ்சொல்லுவர்

ஆறு ;—(போற்றி.) இப்படி நாராயணனே ஸர்வநியந்தாவாகில், தன்னையே ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்களைப்பண்ணாதே வேறொரு தெய்வங்களை யாஶ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவானென்? என்னில் ;— போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் ஸதஸத்கர்மயுக்த ஜந்துக்கள் தத்தத்கர்மாநு குணபலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான இந்தலோகமர்யாதை யழியுமென்று இந்த லோகமர்யாதாஸித்யர்த்தமாக, அஸத்கர்மகாரிகளான உங்களை அந்த அஸத்கர்மாநுகுணமாக இப்படி தேவதாந்தரத்தை ஆஶ்ரயித்து ஸம்ஸரிக்கும்படி ஸர்வஶக்தியான பரமபுருஷன் தானே பண்ணி யருளினான் ; ஆதலால், அத்தை யறிந்து, இந்த ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபுருஷ கைங்கர்யார்த்தமாக அவனை ஈண்டச்சென்று ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். (௬)

ஈடு ;—ஏழாம் பாட்டு. 'இது செய்கிறோம், இதரதேவதைகளுக்கும் சில உத்கர்ஷமுண்டு' என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப் பச்சையிட்டுப் போந்தோம் ; அப்பச்சை வெறுமனாகாமே இன்னம் சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத்ஸமாஶ்ரயணம்

பண்ணுகிறோம்' என்ன, 'அவையும் எல்லாம் செய்து கண்டிகோ ளிறே; இனி அவையும் காணுங்கோள்' என்கிறார்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து * பல்படிகால்வழியேறிக்கண்டீர் *
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள் *
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக் கடிமைபுகுவதுவே. (எ)

ப.—அநந்தரம், நீங்கள் இதற்குமுன்பு ஆஶ்ரயித்துப்பெற்ற பலமிறே இனி ஆஶ்ரயித்தாலும் பெறுவது; ஆனபின்பு, பரத்வசிஹ்நமான கருடத்வஜத்தையுடைய ஸர்வகாரண பூதனுக்கு அடிமைபுகுங்கோள் என்கிறார்.

மற்று ஓர்தெய்வம்—வேறேசொல்லப் பற்றாததொரு தேவதையை
பாடியாடி—(ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு) பாடுவது ஆடுவதாய்
பணிந்து—வணங்கி
பல்படிகால்—பலப்ரகாரத்தாலும்
வழி—(ஆஶ்ரயிக்கச்சொல்லுகிற) ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்தாலே
ஏறி—மேன்மேலும் ஆஶ்ரயித்து
ஓடி யோடி—(அஸ்பலமான கர்ப்ப நரகங்களிலே) ஓடி
பலபிறப்பும்பிறந்து—பல வகையாகப் பிறந்து
கண்டீர் — அபரோக்ஷித்துக் கண்டீர் (ஆனபின்பு)
வானவர்—(நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற) தேவர்களெல்லாரும்
கூடி—கூடி
ஏத்த — (தங்களாபந்நிவருத்யாதிகளுக்காக) ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆஶ்ரயிக்கும்படி
திருக்குருகூரதனுள்—திருநகரியிலே
நின்ற—நிற்குமவனாய்
ஆடு—(பகவதநுபவ ப்ரீதியாலே) ஆடி வருகிற
புள்—பெரியதிருவடியை
கொடி—(பரத்வப்ரகாஶகமான) கொடியாக வுடையனாய்
ஆதி மூர்த்திக்கு-ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
அடிமைபுகுவது—அடிமைபுகுங்கோள்
புகுவதென்றது — புகுக வென்றபடி விதியாயிருக்கிறது. (எ)

ஆறு;—(ஓடியோடி.) தேவதாந்தரத்தை ஆஶ்ரயித்தால் மோக்ஷாதி ப்ரயோஜநங்கள் ஸித்தியாதோ வென்னில்;—'இவ்வளவும் வர இவ்வநாதிகாலமெல்லாம் தேவதாந்தரத்தை ஆஶ்ரயித்து என்னப்ரயோஜநம் பெற்றீர்? ஆனபின்பு, இந்த தேவதாந்தரங்களை விட்டு, பொலிந்துநின்ற பிரான் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிப்பது' என்கிறார். (எ)

ஈடு ;—எட்டாம் பாட்டு. இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும், இதரதேவதாஸமாஶ்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது என்ன,—ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ? என்கிறார்.

புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை *
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே *
கொக்கலர் தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள் *
மிக்கவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே. (அ)

ப—அநந்தரம், மார்க்கண்டேயனுக்கு ருத்ரன் பலப்ரதனாயிற்றும் ஈஶ்வரன்க்ருபையாலே யென்று, 'இதரதேவதைகளுக்கும் பலப்ரதாநஶக்தியாதாயகன் அவனே' என்னுமிடத்தை உதாஹரணநிஷ்டமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

அடிமையினால்—ஶேஷவ்ருத்தி முகத்தாலே
புக்கு—உட்புக்கு
தன்னை—ஆஶ்ரயணீயனான தன்னை
கண்ட—அபரோக்ஷித்துக்கண்ட
மார்க்கண்டேயன் — மார்க்கண்டேயனென்று
அவனை—புராணப்ரஸித்தனானவனை
நக்கன் — திகம்பரனாகையாலே நக்நனென்று பேராய்
பிரானும்—(ஆஶ்ரிதருக்கு ம்ருத்யுவை ஜயித்து நித்யத்வத்தைக் கொடுத்த) உபகாரகனானவனும்
அன்று—ப்ரளயதசையிலே
உய்யக்கொண்டது—பிழைப்பித்து பகவத்பரனாக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தது
நாராயணன் — (அந்தராத்மபூதனான) நாராயணன்
அருளே—(அவனுக்குபலப்ரதனாம்படி தன்னைப் பண்ணிவைத்த) க்ருபையாலேயாயிருக்கும்; ஆதலால்
கொக்கு—கொக்கின்நிறம்போலே
அலர்—அலருகிற பூவையுடைய
தடம்—பெரிய
தாழை—தாழைகளை
வேலி—வேலியாக வுடைய
திருக்குருகூரதனுள் — திருநகரிக்குள்ளேநிற்கிற
மிக்க—ஸர்வாதிகனாய்
ஆதி—நிரபேக்ஷகாரணபூதனான
பிரான்—மஹோபகாரகன்
நிற்க—நிற்க
மற்றுத்தெய்வம்—வேறு தத்ஸாபேக்ஷமான எத்தைதைவமாக
விளம்புதிர்—சொல்லுகிறீர்கோள் (அ)

ஆறு ;—(புக்கடிமையினால்.) ருத்ரனை யாஶ்ரயித்தன்றோ மார்க்கண்டேயன் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது என்னில்,—அவனும் ஸ்வா

பிலஷிதம்பெற்றது நாராயணனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே; அவ்விடத்தில் ருத்ரன் புருஷகாரமாத்ரமே; ஆகலால், இப்படி ஸர்வேச்வரனை நாராயணனையொழிய மற்றென்ன தைவத்தைக் கொண்டாடுகிறீர்? என்கிறார். (அ)

ஈடு;—ஒன்பதாம் பாட்டு. உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் சொல்லவேணுமோ? அவன்வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையுமென்கிறார்.

விளம்புமாறுசமயமு மவையாகியும்மற்றும்தன்பால் *
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய வாதிப்பிரானமரும் *
வளங்கொள் தண்பணைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை *
உளங்கொள்ஞானத்துவைம்மினும்மை உயக்கொண்டுபோகுறிலே.

ப—அநந்தரம். இதர தூரவபோதன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாக அநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

விளம்பும்—(தர்க்ககோலாஹலத்தாலே) ஶப்தமாத்ரஸாரமாயிருக்கிற	ஆதிப்பிரான்—ஸர்வகாரண பூதனை மஹோபகாரகன்
ஆறு சமயமும்—(சார்வாக ஶாக்ய க்ஷபணக வைஶேஷிக ஸாங்க்ய பாசுபத ரூபமான) ஆறு பாஹ்யஸமயமும்	அமரும்—பொருந்தி வர்த்திக்கும்தேஶமாய்
	வளம்கொள்—தர்ஶநீயமாய்
	தண்—ஶ்ரமஹரமான
	பணை—நீர்நிலங்களாலே
மற்றும்—மற்றுமுள்ள குத்ருஷ்டிவர்க்கமும்	சூழ்ந்து—சூழப்பட்டு
	அழகாய—நிரதிஶயபோக்யமான
அவையாகியும்—ஸபையாகத்திரண்டாலும்	திருக்குருகூரதனை—திருநகரியை (நீங்கள்)
	உம்மை—உங்களை
தன்பால்—(அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனை) தன்விஷயத்தில்	உய்யக்கொண்டு — உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு
அளந்து—(நிஷேத்யதயாவும், பரிச்சேதித்து	போகுறில்—நடக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில்
காண்டற்கு—காண்கைக்கு	உளம்கொள் ஞானத்தை—உங்கள்மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே
அரியனாகிய — அரிதான ஸ்வபாவத்தையுடைய	வைம்மின்—வையுங்கோள். (கூ)

ஆறு ;—(விளம்பும்.) க்ஷுத்ர தைவங்களை விட்டு, வேதபாஹ்யகுத்ருஷ்டி ப்ரப்ருதி ஸமஸ்த துஸ்தர்க்க தூரபஹ்நவ ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகனான பரமபுருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கோள், உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தீகோளாகில் என்கிறார். (௯)

ஈடு ;—பத்தாம் பாட்டு. தன் ஐஸ்வர்யத்தி லொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநகரியிலே நின்றருளின பொலிந்துநின்ற பிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உசிதம் என்கிறார்,

உறுவதாவதெத்தேவு மெவ்வுலகங்களும்மற்றுந்தன்பால் *
மறுவின்மூர்த்தியோடொத்தித்தனையும் நின்றவண்ணம்நிற்கவே *
செறுவிற்செந்நெல்கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே. (௧௦)

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸரீரியாய் நிரதிஸயஸீலவானாய் ஸர்வமநோஹர சேஷ்டிதத்தை யுடையனானவனுக்கு அடிமைசெய்வதே உத்தேஸ்யமாய் உசிதமுமான புருஷார்த்தமென்கிறார்.

எத்தேவும்—ஸகலதேவதாவர்க்கமும்
எவ்வுலகங்களும்—ஸமஸ்தலோகமும்
மற்றும்—மற்றுமுண்டான சித்சித்வர்கமுமான
இத்தனையும்—இவையித்தனையும்
தன்பால்—தன்ஸ்வரூபத்திலே
மறு இல்—நிரவத்யமான
மூர்த்தியோடொத்து — அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி அத்தலைக்கு அதிஸயகரமான ப்ரகாரமாய்க் கொண்டு
நின்றவண்ணம்—தான்நிற்கிற ஸ்வரூபபேதமும் குலையாதபடி
நிற்கவே—நிற்கச்செய்தே (அம்மேன்மையோடொக்க
செறுவில்—விளைநிலங்களில்
செந்நெல்—செந்நெலானது
கரும்பொடு—கரும்பொடொக்க
ஓங்கு—வளரும்படியான
திருக்குருகூரதனுள் — திருநகரிக்குள்ளே நிற்குமவனாய்
குறிய — (ஆஸ்ரிதர்க்குச் சிறும்பித்து அநுபவிக்கலாம்படி) வாமநனாய்
மாணுருவாகிய—(அர்த்தித்வமே நிரூபகமென்னலாம்படியான) ப்ரஹ்மசாரிவேஷத்தையுடையனாய்
நீள்—(கேட்டாரெல்லாரும் ஈடுபடும்படியான) நிரதிஸயபோக்யதா மாஹாத்ம்யத்தையுடைய
குடக்கூத்தனுக்கு — குடக்கூத்தைப் பண்ணினக்ருஷ்ணனுக்கு
ஆள்செய்வதே— அடிமைசெய்வதே
உறுவது ஆவது—சீரியதாயும் உசிதமாயுமுள்ள புருஷார்த்தம்

ஆறு ;—(உறுவதாவது.) ஸ்வாஸர்தாரண விக்ரஹம்போலே விதேயமான ஸர்வஜகத்தையு முடையனும் அஜஹத்ஸ்வபாவனுமாய்க் கொண்டு, செறுவில் செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரத னுள் நின்றருளின குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது என்கிறார். (கo)

ஈடு ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரம பதம் ஸுலப மென்கிறார்.

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச்சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான் *
நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன் *
வேட்கையாற்சொன்னபாட லாயிரத்துளிப்பத்தும்வல்லார் *
மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்குப் பரம பதம் கையிலேயென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆள்செய்து—(பரோபதேஶமுகமான) வாசிக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி
ஆழிப்பிரானை — (ஆஶ்ரிதாநு பாவ்ய மான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய உப காரகனை
சேர்ந்தவன்—ப்ராபித்தவராய்
வண்குருகூர்நகரான்—விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்
நாள்கமழ்—அபிநவ பரிமளத்தையுடைய
மகிழ்மாலை—திருமகிழ்மாலையை
மார்பினன்—மார்பிலேயுடையராய்
மாறன்—மாறனென்கிற குடிப்பேரையும்
சடகோபன்—(பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளா னஶடரை நிரஸிக்கையாலே ஶடகோபனென்னும் திருநாமமுடைய ஆழ்வார்
வேட்கையால்—(பகவத் விஷயத்திலே) அபிநிவேசத்தாலே
சொன்ன—அருளிச்செய்த
பாடல்—காநரூபமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்
இப்பத்தும்—(பரோபதேஶமான) இப் பத்துப்பாட்டையும்
வல்லார் — (அர்த்தாநு ஸந்தாநத்தோடே) அப்யஸிக்கவல்லார்கள்
கையது—கையது
மற்று—இதினுடைய அப்யாஸமாகிற ப்ரயோஜநத்துக்குமேலே
அது—அவ்வருகுண்டாய்
மீட்சியின்றி—புநராவ்ருத்தியில்லாத
வைகுந்தம்—ஸ்ரீவைகுண்டமாகிற
மாநகர்—மஹாநகரமானது
இது—அறுசீராசிரிய விருத்தம் (கக)

ஆறு ;— (ஆட்செய்து) பகவத்கைங்கர்யாதி ஶ்ரீதளாம்ருதமய தடாகாவகாஹந ஸுப்ரஸந்நாத்ம ஸ்வரூபகாத்ர நிரதிஶயஸுகந்த விகஸத்கேஸரமாலாலங்க்ருத வக்ஷஸ்தலரான ஆழ்வார் பரமபுருஷ விஷய நிரதிஶயபக்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்லர்க்கு இதுவே வல்லராமதுவே பரமப்ராப்யம் ; மற்றுத் திருநாடு வேண்டியிருக்கில் அது இவர்கள் கையது என்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி

ஐந்தாம்பத்து

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்

அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச் செய்த

பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை

வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்

ப்ரவேசங்களும்

ப்ரதி பாசுரங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை.

ஸ்ரீநிகேதன முத்ராக்ஷர சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டது.

பிரபவ௵

1927

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

திருவாய்மொழி.

ஐந்தாம்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்சக்கரம் ப்ரவேஶம்.

ஆறு: —(கையார்சக்கரம்.) இப்படி "எம்பெருமானை ஆஶ்ரயி யுங்கோள்" என்று பிறரைக் குறித்து அருளிச்செய்தருளி; தம் பக்கலுள்ள ப்ராதிகூல்யங்களொன்றும் பாராதே நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான், ஸ்வஸர்வேஶ்வரத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வகைங்கர்யப்ராப்யத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் தமக்குக் கொடுத்தருளித் தம்மை ஸ்வாநுபவைகதாரக போஷக போக்யராக்கித் தம்பக்கல் நிரதிஶய வ்யாமுக்தனாய்க்கொண்டு தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ப: —முதலிரண்டுபத்தாலே - ப்ராப்யபூதனை ஶேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களைச்சொல்லி அநந்தரம் மூன்றாம்பத்தாலும் நாலாம்பத்தாலும்- ப்ராப்தாவான பகவச்சேஷபூதனுடைய ததேகாநுபவத்வத்தையும் ததேகப்ரியத்வத்தையுஞ் சொல்லி; ஆக, நாலுபத்தாலும் - ஸித்தரூபமான பராவராத்ம யாதாத்ம்யத்தை அருளிச்செய்தாராய்; அநந்தரம் அஞ்சாம்பத்தாலும் ஆறாம் பத்தாலும் - ஸித்தோபாயபூதனை ஈஶ்வரவிஷயத்தில் சேதநனுக்கு ஸாத்யமான உபாயஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அதில், இந்த அஞ்சாம்பத்தில் - ஸித்தமான உபாயஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்தை நிரூபிக்கிறது; எங்ஙனேயென்னில்;—கீழ்ச்சொன்ன ததேகப்ரியத்வத்தாலே "பகவத்கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யம்" என்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்படி தமக்கு அவ்விஷயத்தில் பிறந்த ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்து, "இதுக்கடி அவனுடைய உபாயபாவம்" என்று நிஷ்கர்ஷித்து, உபாயபூதனுடைய க்ருபாபாரவஶ்யத்தையும், அதடியாக ஆஶ்ரிதரைபாகவதரையிட்டுத் திருத்திக் கொள்ளும் ஆகாரத்தையும், நிரதிஶயப்ரேமத்தையுண்டாக்கி ப்ராப்யத்வரையை ஜநிப்பிக்கும்படியையும், ப்ராப்யாலாபதசையில் ஆர்த்திபிறந்தார்பக்கல் அவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஸாமர்த்யத்தையும், அப்ராப்யவ்யநத்தோடே ஹார்த்தமான அநுபவம் நடக்கையாலேப்ரீத்யப்ரீதிகளை ஸமமாக உண்டாக்கும்படியையும், ஆர்த்த்யதிஶயத்தாலே அநுகரிக்கும்படி அவன்

இவனுக்கு அஹம்பாவ விஷயமாம் படியையும், இப்படி ஆர்த்திபிறந்தால் அகிஞ்சநரானார்க்குத் தன் உபாயபாவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படியையும், போகாகாங்க்ஷை யுடையார்க்கு அவ்வுபாயத்தில் ப்ரதிபத்திவிசேஷ கர்த்வத்தையும், பரிபூர்ணாநுபவப்ராவண்யம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்நமான உபாயத்தில் விஸ்வாஸ ஜநகத்வத்தையும், அதிசயிதஸக்தியான உபாயவிஷயத்தில் அபிநிவிஷ்டரானார்க்கு அந்த விஸ்வாஸத்தை யாவத்ப்ராப்தி அநுவர்த்திப்பிக்கும்படியையும் அருளிச்செய்து நிரபாயோபாயபூதனுடைய யாதாத்ம்யத்தைநிஷ்கர்ஷித்து அருளுகிறார்.

அதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாரவஸ்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக ; க்ருத்ரிமாநுகூல்யவான்கள் பக்கலிலும் ஸர்வ ஸுலபனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபை அவ்யபிசாரிதை என்னுமிடத்தையும், அந்த க்ருபாபாரவஸ்யத்தாலே அஹ்ருதயோக்தியே பற்றாசாக அவன் அபிநிவிஷ்டனாய் மேல்விழும்படியையும், ஆஸ்ரிதருடைய கிலேசத்தையையும் போக்கித் தன்னை யநுபவிப்பிக்கும்படியையும், அநுபவப்ரதிபந்தக தோஷ நிவர்த்தகத்வத்தையும், தோஷரூபஸரீராதிகள் நிவர்த்தகனுக்கு விதேயமென்னுமிடத்தையும், தோஷரூப ப்ரக்ருதியோடேகூட விருக்கச்செய்தேயும் அந்த தோஷம் நெஞ்சிற்படாதபடிவிலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அநுபவிப்பிக்கும்படியையும், போக்தாவின் நிகர்ஷம்பாராதே ப்ரேமத்தை ஜநிப்பித்துத் தானும் மேல்விழுந்தநுபவிக்கு மென்னுமிடத்தையும்,[1] அநுபவிக்குமளவில் ஸர்வவிதபந்துவாய் புஜிப்பிக்கும்படியையும், இப்பந்தத்தோடே அஸாதாரணாகாரசிஹ்நவிஸிஷ்டனாய் அநுபவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், அந்தவாகாரத்தை அழியமாறியும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணும்படியையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாரவஸ்யத்தை அநுபவிக்கிறார். *

ஈடு;—*நண்ணாதார்முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து அதுக்குப் பரிஹாரமாக, "பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குவோம்" என்று பகவத்பரத்வத்தை உபதேசித்தார்-கீழ் ; இரண்டுகிட்டம் தன்னிலே சேரக்கிடக்க அதிலேயொன்று பொன்னாயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், "அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப்பிறந்த நன்மைக்கு அடியென்?" என்றுபார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தானத்தனை யென்கிறார். அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்து, புத்திபூர்வம் விரும்புவது ஸப்தாதி விஷயங்களையேயாய், தன்பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமேயாயிருக்க,

நான் புத்திபூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞனாய், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான்திருத்தவல்லேனாம்படி பண்ணினான்" என்று தாம் பெற்றபேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தைத் தம் நெஞ்சிலே படுத்தினபடியையும், அதுக்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு நன்மை தமக்கின்றிக்கேயிருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரீதங்களையே அநுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாகச் சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் கணக்கண்டறியாதேயிருக்கிறபடியையும், இழந்து நோவுபடாநிற்கச் செய்தே புருஷார்த்தம் வேணுமென்னும் ப்ரதிபத்தியுமின்றிக்கே யிருந்தபடியையும், ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடாநிற்கச் செய்தே "நோவுபடாநின்றோம்" என்று அறிவிக்கவும் மாட்டாதே உணர்த்தி யற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருதமிருக்க விஷத்தை விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத் தோன்றின ஸப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல் இச்சையின்றிக்கே யிருக்க அவனையுகந்தார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்போந்தபடிகளையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தண்ணியேனாயிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும்பாராதே, "தான் ஸர்வசேஷி" என்னுமிடத்தையும் "தன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்" என்னுமிடத்தையும் என்நெஞ்சிலேபடுத்தி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தானென்று தாம்பெற்றபேற்றைச்சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈடு; அவ: —முதற்பாட்டு. என்பக்கலுள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தைஸஹ்ருதயமாகக்கொண்டு விரும்பி, "இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை" என்னும்படியான பேற்றைப் பண்ணித் தந்தா னென்கிறார்.

கையார்சக்கரத்தென்கருமாணிக்கமேயென்றென்று*
பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயாடி*
மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்றுகாப்பாரார்*
ஐயோகண்ணபிரான் அறையோவினிப் போனாலே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில் க்ருத்ரிமமான அநுகூலோக்திகளைப் பண்ண, ஸர்வ ஸுலபனான வனுடைய தப்பவொண்ணாத க்ருபாவைபவத்தாலே அக்ருத்ரி மப்ரேமபரர் பெறும்பேற்றைப் பெற்றேன் என்கிறார்.

கை—திருக்கையோடு
ஆர்—பொருந்தின
சக்கரம்—திருவாழியை யுடையவனாய் (அச்சேர்த்தியோடே)
என் கருமாணிக்கமே—நீலரத்நம்போலே தர்ஶநீயமான வடிவை எனக்கு அநுபாவ்யமாக்கினவனே
என்றென்று—என்று என்று பாரமார்த்திக ப்ரேமயுக்தரைப் போலே பலகாலும்
பொய்யே—அந்தப்ரீதியின்றி யிருக்கச் செய்தே
கைம்மை—(எதிரியும் ஸத்யபுத்திபண்ணும்படி) க்ருத்ரிமோக்தியை
சொல்லி—பண்ணி, (உக்திவிருத்தமாம்படி)
புறமேபுறமே—பாஹ்ய விஷயங்களிலே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றி
ஆடி—ஸர்வதா ஸஞ்சரித்துவைத்து
மெய்யே—பாரமார்த்திகப்ரேம யுக்தர் பெறறபேற்றை
பெற்றொழிந்தேன்-பெற்றுவிட்டேன்
விதி—(இதுக்கு ஹேதுவாய். பொய்யையும் மெய்யாக நீ ப்ரதிபத்திபண்ணும்படி பண்ணக்கடவதாய், நீ "அல்லேன்" என்னிலும் தவிரவொண்ணாதபடி ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே விதி ஶப்தவாச்யையான) உன்னுடைய க்ருபை,
வாய்க்கின்று-(பலோந்முகியாகிற)இது
ஆர்—ஆராலே
காப்பார்—விலக்கலாம்? (அதுக்கடியென்னென்னில்)
கண்ணன்—ஸர்வ ஸுலபனாய்க்கொண்டு
பிரான்—எனக்கு உபகரித்த நீ, (உன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஶக்தனென்னு)
இனி—க்ருபை பலித்த பின்பு
போனாலே-கால்வாங்கிப் போகலாமோ
ஐயோ—ஐயோ
அறையோ-வல்லையாகில்போய்க்காண்
ஐயோவென்றது—அதுகாண்போமென்கிற ஹர்ஷோக்தி.
அறையோவென்றது—அத்யுயானகர்வோக்தி (க)

ஆ:—ஸ்வசரணயுகள ஸ்நேஹ சுந்தரஹிதனாய், ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணனாயிருந்து வைத்து, ஸ்வவிஶ்லேஷத்தில் ஆத்மதாரணக்ஷமரல்லாதாரைப்போலே கையார்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமே யென்றென்று நான்சொல்ல, என்னுடைய இந்த அதிதுஸ்ஸஹமான ப்ராதிகூல்யத்தை ஒன்றும்பாராதே என்னை மெய்யாக ஸ்வாநுபவைக போகனாக்கி என்னோடே கலந்தருளினான். எம்பெருமானுடைய நிரவதிககாருண்ய ஸமுத்ரம் கரையுடைந்து பெருகப்

புக்கால் எம்பெருமான் தன்னாலும் தடுக்கமுடியாதாகாதே. அவன் ஸர்வஶக்தனல்லனோ, அவனால் முடியாததுண்டோ வென்னில்; வல்லனாகில் போவதிறே யென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ:—அஸ்தாநேபயஶங்கிகள் சொல்லும்வார்த்தைதனை நான் அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல ஸர்வஜ்ஞனானவன் அத்தை மெய்யாகக் கொண்டு தன்விபூதியோடே கூட நானிட்டவழக்கானானென்கிறார்.

போனாய்மாமருதின்நடுவே என்பொல்லாமணியே*
தேனேயின்னமுதே என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்ல*
தானேயெலம்பெருமான வனென்னாகியொழிந்தான்*
வானேமாநிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே. (உ)

ப:—அநந்தரம், அஹ்ருதயமான ப்ரேமோக்தியே பற்றாசாக ஸவிபூதிகனான ஸர்வேஶ்வரன் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானா னென்கிறார்.

மா—மஹாகாயங்களாய் அஸுராவிஷ்டங்களாய்க்கொண்டு நலிகைக்குத் தன்னில்தான் செறிந்த
மருதின்—மருதுகளின்
நடுவே—நடுவே
போனாய்—போனவனே! (அவற்றை நிரஸித்து அவ்வருகுபட்ட போதை ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே
பொல்லா—தொளையாத
என்மணியே—ரத்நம்போலே அவிகல தேஜஸ்ஸை யுடையையாய்க்கொண்டு) எனக்கு தர்ஶநீயனானவனே
தேனே—தேன்போலே ரஸிப்பிக்கும் வடிவில் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவனே
இன் அமுதே—(விரோதி பலத்தை நினைத்து ஸத்தை யழிந்து என்னை) உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமானவனே
என்றென்றே—என்றென்று தனித்தனியே
சில—(பாரமார்த்திக ப்ரேமத்தாலே) சொல்லுவன சில,
கூற்று—பாசுரத்தை
சொல்ல—பாவித்துப் பலகாலுஞ்சொல்ல
எம்—எனக்கு
பெருமான்—ஸ்வாமியான
அவன்—அவன்
தானேல்—தான் செய்தபடியாகில்
என்—என் அபிமாநத்துக் குள்ளே
ஆகியொழிந்தான்—ஆம்படியாய் விட்டான்;
வான்—ஆகாசம்
மாநிலம்—பூமிமுதலான பூதபஞ்சகங்களும் தத்கார்யமான லீலாவிபூதியும்

மற்றும்—அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையுடைய நித்யவிபூதியும்
முற்றும்—எல்லாம்
என்—எனக்கு
உள்ளன—உள்ளே யிருந்து நடத்தும்படி யாயிற்று (உ)

ஆறு;—(போனும்.) தன்திறத்திலே ப்ரேமகந்தரஹிதனை யிருந்துவைத்து, நிரதிசயப்ரேமயுக்தர் சொல்லும் பாசுரங்களை நான் சொல்ல, ஸர்வேச்வரனான தான், அத்யந்த நிஹீநதானை என்னுள்ளே ஸபரிகரமாக வந்து புகுந்தருளினுனென்கிறார். (உ)

ஈர; அவ.—பொய்பேகைம்மைசொல்லி" என்றும், "சிலகூத்துச்சொல்ல" என்றும் சொன்னவார்த்தையை விவரியாநின்றுகொண்டு, இப்படி வாங்மாத்ரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொன்றை ஆசைப்படுவேனோ வென்கிறார்.

உள்ளனமற்றுளவாப் புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி*
வள்ளல்மணிவண்ணனே யென்றென்றேயுன்னையும் வஞ்சிக்கும்*
கள்ளமனந்தவிர்ந்தே யுன்னைக்கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்*
வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாயினியுன்னைவிட்டென்கொள்வனே. (ரு)

ப:—அநந்தரம், ஸர்வஜ்ஞனை உன்னையும் வஞ்சிக்கும்நெஞ்சில் க்ருத்ரிமஸ்வபாவம் தீர்ந்து காணப்பெற்றேன்; இப்படி உபகாரகனை உன்னையொழிய அபாஶ்ரயமுண்டோ? என்கிறார்.

உள்ளன—அந்தர்க்கதங்கள்
மற்று—உன்னையொழிந்த ப்ராக்ருதவிஷயங்களாய்
உளவா—நடக்க.
புறமே-கண்டாதுபரியாம்படி புறம்பே
வள்ளல்—உதாரனானவனே
மணிவண்ணனே — விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனே
என்றென்று என்றுஎன்று பலகாலும்
சில—சில
மாயம்—மித்யோக்திகளை
சொல்லி—பண்ணி
உன்னையும்—ஸர்வஜ்ஞனை உன்னையும்
வஞ்சிக்கும்—விப்ரலம்பிக்கும்படி
கள்ளம்—க்ருத்ரிமஸ்வபாவமான
மனம்—நெஞ்சு
தவிர்ந்து—தவிர்ந்து
உன்னை—(ஆநுகூல்யபாவனையே பற்றாசாக அங்கீகரிக்கும்)உன்னை
கண்டுகொண்டு—அபரோக்ஷித்து அநுபவிக்கப்பெற்று
உய்ந்தொழிந்தேன்—அஸத்கல்பனை நான் உஜ்ஜீவித்துவிட்டேன்(இப்படிஎன்னைத்திருத்துகைக்காக)
வெள்ளம்—க்ஷீரார்ணவத்திலே

அணைக் கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தருளினவனே
இனி—உன்க்ருஷி பலித்தபின்பு
உன்னை—(நித்யாவஸாப்ரதீக்ஷனாய்நிரதிஶயபோக்யனான) உன்னை
விட்டு—விட்டு
என்-நஶ்வரமாய் தாராதமமான எத்தை
கொள்வன்—கைக்கொள்ளுவேன்? (௩)

ஆறு;—(உள்ளன.) அந்தஃகரணம் ப்ராக்ருதவிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்செய்தே, ஸர்வஜ்ஞனான நீயுங்கூட "மெய்" என்றிருக்கும்படி "வள்ளல்மணிவண்ணனே" என்றென்று புறமே சிலமாயஞ் சொல்லி வஞ்சிக்க, நான் இப்போது உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அந்தக்கள்ளம் தவிர்ந்து அக்ருத்ரிமநிரவதிகபக்தியுக்தனாய் உன்னைக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன். வெள்ளத்தணைக்கிடந்தாய், இனி நான் ஆத்மாந்தமாக, உன்னையல்லது மற்றொரு ப்ராப்யம் வேண்டேனென்கிறார். (௩)

ஈடு; அவ;—நாலாம் பாட்டு. "'பொய்யேகைம்மைசொல்லி' என்றும், 'சிலகூத்துச்சொல்ல' என்றும், 'உள்ளனமற்றுளவாப் புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி' என்றும்-பகவத்விஷயத்திலேயும் பொய் சொல்லிப்போந்தேனென்றார்; 'இப்படி பொய்யனாகைக்கு நிபந்தநமேது' என்றுபார்த்தார்; ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாயிருந்தது; மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் 'கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்' என்றவற்றை மறந்தார்; இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றில் நின்றும் மீட்டு உன் பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படிபண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப்பிரிய அநுஸந்திக்கைக்குக்ஷமனாகிறிலேன், நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

அன்றிக்கே, "'கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்' என்றார்; அது ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தரம் பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து கையைநீட்டினார், கைக்குள் அகப்படக்கண்டிலர், அத்தாலேதளர்ந்து, இதுக்குஅடி-தேஹஸம்பந்தமாயிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநக்ஷமனாகிறிலேன் பக்திபாரவஶ்யத்தாலே; ஆனபின்பு நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன்திரு

வடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார்" என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. க்ரமத்திலேவரும் பக்தி தமக்கு உண்டாக நினைத்திராரிறே.

என்கொள்வனுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள்சொல்லியும்*
வன்கள்வனேன்மனத்தைவலித்துக் கண்ணநீர்கரந்து*
நின்கண்நெருங்கவைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லேன்*
என்கண்மலினமறுத்தென்னைக் கூவியருளாய்கண்ணனே! (ச)

ப:—அநந்தரம், இந்த விப்ரலம்போக்த்யாதிமூலமான தோஷத்தைப் போக்கி அங்கீகரிக்கவேணு மென்கிறார்.

(அநந்யப்ரயோஜநர்சொல்லுமாபோலே)
உன்னை — (பரமப்ரயோஜநபூதனுன) உன்னை
விட்டு—விட்டு
என்—என்னப்ரயோஜநத்தை
கொள்வன்—கொள்வேன்?
என்னும்—என்கிற
வாசகங்கள்—ப்ராஸுரங்களை
சொல்லியும்—பலபடியாகச்சொல்லுவதும்செய்து
வல்—அநாதி ஸித்தமாக ஆத்மாவை அபஹரித்த
கள்வனேன்—க்ருத்ரிமனுன நான்
மனத்தை — (விஷயாந்தரங்களிலே போன) நெஞ்சை
வலித்து—வரவலித்து
கண்ணநீர் — (அவற்றின் இழவால் பிறக்கும்) கண்ணநீரையும்
கரந்து — (வாஸநாநிவ்ருத்தியாலே) மாற்றி
மனத்தை—அந்நெஞ்சை
நின்கண்-(நிரதிஶயபோக்யனுன) உன்னிடத்திலே
நெருங்கவைத்து—நெருங்கவைத்து
எனது ஆவியை—என் ஆத்மாவை
நீக்க கில்லேன்—ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் விடுவிக்க மாட்டுகிறிலேன் (இதுக்கு ஹேதுவான)
என்கண்—என்னுடைய
மலினம்—அவித்யாதி தோஷத்தை
அறுத்து—போக்கி
என்னை—அஶக்தனுன என்னை
கண்ணனே—ஶோகித்தாரை (க) 'மா ஶுச:' என்னும் க்ருஷ்ணனே!
கூவியருளாய்—(உன்பக்கலிலே) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்.
(அன்றியே)
வன்—அநாதிஸித்தமாக
கள்வனேன்—க்ருத்ரிமனுன நான்
உன்னை—உன்னை
விட்டு—ஒழிய
என்—வேறு என்னப்ரயோஜநத்தை
கொள்வன்—கொள்வேன்?
என்னும்—என்று
வாசகங்கள் சொல்லியும்—செல்லாமை தோன்றச் சொல்வதும்செய்து

(க) கீதை-கஅ-சுசு.

மனத்தை—உன்னைப் பெறுமையாலே ஶிதிலமாகிற நெஞ்சை
வலித்து—யோகயோக்யமாம்படி சிக்கெனப்பண்ணி
கண்ணநீர்- அநுபவாலாபத்தாலேவந்த கண்ணநீரையும்
கரந்து—மாற்றி, தாரணுகிமுகத்தாலே
நின்கண்—உன்பக்கலிலே
நெருங்க—ஸமாதிபர்யந்தமாம்படி சிக்கென [கென
வைத்து—வைத்து
எனது ஆவியை—என் ஆத்மாவை
நீக்க—உபாஸநமுகத்தாலே முக்தமாம்படி பண்ணிக்கொள்ள
கில்லேன்—மாட்டுகிறிலேன்;
என்கண் மலினமறுத்து என்னைக்கூவியருளாய்—நீயேபண்ணித்தந்தருளவேணுமென்றுமாம். (ச)

ஆறு;—(என்கொள்வன்.)-த்வத்ப்ராப்த்யபேக்ஷை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், த்வத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஶிதிலமநஶ்சக்ஷுராதி ஸர்வகரணனாகையாலே, அவற்றை நிலைநிறுத்தித்வதேகப்ரவணமாக்கிவைக்க நான் க்ஷமனாகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே உன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே என்னை இப்போது த்வதிதரஸகலவிஷயவிமுக ஸர்வகரணனாய் த்வதேகதாரகனாய் த்வத்விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுவாம்படி பண்ணியருளினாய். இனி இந்த ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளாயென்கிறார். (ச)

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு நீர் ''மலினம்'' என்கிறது எத்தையென்ன, இன்னதென்கிறார்.

கண்ணபிரானை விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை*
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு*
திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்*
புண்ணைமறையவரிந்தென்னைப் போரவைத்தாய்புறமே. (ரு)

ப:—அநந்தரம், கீழ் தோஷரூபமாகச்சொன்ன ப்ராக்ருதாதிகளிலே பந்தித்தாய் நீயன்றோவென்று, நிவர்த்த்யம் அவனுக்கு விதேயமானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன்—கிருஷ்ணனாய்அவதரித்து
பிரானை—(க) ''ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ'' என்று உபாயோபதேஶத்தைப்பண்ணி உபகரித்து (ஆஶ்ரயித்தவர்களை)
விண்ணோர்—நித்யஸூரிகளுக்கு தாஶநீயமான

(க) கீதை - ௧அ ௬௬.

கருமாணிக்கத்தை — விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அநுபவிப்பித்து
அமுதை—நித்யபோக்யமான உன்னை
நண்ணியும்—நீ தந் தஜ்ஞாநமுகத்தாலே கிட்டியிருக்கச்செய்தேயும் (போகாலாபத்தாலே)
நண்ணகில்லேன் — கிட்டாதார்கணக்கானேன்; அதுக்கடி)
நடுவே — நிர்வாணமயனான ஆத்மாவோடும் ஸ்வதஸ்ஸம்பந்தமற்று ஹேயப்ரத்யநீகனான உன்னோடும் துவக்கற்று இருவரையும் அகற்றுகைக்கு) நடுவேபுகுந்தது
ஓர்—ஓர்
உடம்பில்—உடம்பிலே
இட்டு—ஸம்ஸர்க்கிப்பித்து,
பல—பலவகையாய்,
செய்—காயிகபர்யந்தமாக அநுஷ்டிதமான
வினை—கர்மங்களாகிற
வல் கயிற்றால்—ப்ரபல பாபங்களாலே
திண்ணம்—த்ருடமாம்படி
அழுந்த—துர்விவேசமாக
கட்டி—கட்டி
புண்ணை—ஆந்தரதோஷத்தை
மறைய—காணவொண்ணாதபடி
வரிந்து—நிரந்தரமாகச் சூழ்ந்து
என்னை—(இக்கட்டு அவிழ்க்கைக்கு அஶக்தனாய் அப்ராப்தனான) என்னை
புறமே—உனக்குப்புறம்பான விஷய ப்ரசுர ஸம்ஸாரத்திலே
போர—போர
வைத்தாய் — இட்டுவைத்தாய்;
நீ நினைத்தால் விடுவிக்கலாமென்று கருத்து. (ரு)

ஆறு;—(கண்ணபிரானை.) ஸ்ரீ வைகுண்டநிலயனாய் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து ஸர்வபோக்யனும்படிவந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான உன்னைக் கண்டுவைத்தும் உன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கப்பெறுகிறிலேன். என்றுனென்னில்; நடுவேயோருடம்பிலிட்டுப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் திண்ணமழுந்தக் கட்டிப் புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய் புறமே, அதினாலே யென்கிறார். (ரு)

ஈடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. "போரவைத்தாய்புறமே" என்று-இவர் நொந்தவாறே, 'இவருடைய இழவை மறப்பித்து உளராக்கி நடத்தவேணும்" என்றுபார்த்துத் தன்வடிவழகைக்காட்ட, அவ்வடிவழகைக் கண்டவாறே தம் உடம்பை மறந்து ப்ரீதராய், கண்டுகொண்டேனென்கிறார். இவரை மெய்ம்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன் வடிவு.

புறமறக்கட்டிக்கொண்டிரு வல்வினையார்குமைக்கும்*
முறைமுறையாக்கை புகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்*
நிறமுடைநால்தடந்தோள் செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண்*
அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான்தன்னையே. (கூ)

ப:—அநந்தரம் இத்தோஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே அது நெஞ்சிற் படாதபடி அவன் ப்ரகாஶிப்பித்த விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

புறம்—புறம்புஒருதலை
அற—தெரியாதபடி
கட்டிக்கொண்டு-பந்தித்துக்கொண்டு
இரு — (புண்யபாபரூபமான இருவகையையுடைய
வல்—ப்ரபலமான
வினையார்—கர்மத்தினுர்
குமைக்கும்—பீடிக்கைக்குஸ்தலமாய்
முறைமுறை — தேவாதிக்ரமவிஶிஷ்டமான
ஆக்கை—ஶரீரத்திலே
புகல்-பஹுப்ரகாரமான ப்ரவேஶத்தை
ஒழிய—தவிரும்படியாக
நிறம்—தர்ஶநீயமான வேஷத்தை
உடை—உடைத்தாய்
நால்—நாலுவகையாய்
தடம்—சுற்றுடைத்தான
தோள்—தோள்களையும்
செய்ய—சிவந்த
வாய்—}

செய்ய—சிவந்த
தாமரை—தாமரைப்போன்ற
கண்—கண்களையும்
அறம்—ரக்ஷணதர்மத்தில்
முயல்—உத்யுக்தமான
ஆழி — திருவாழியை யுடைத்தாகையாலே
அம்—பேரழகுடைய
கை—திருக்கையையு முடைத்தாய்
கரு—ஶ்யாமளமான
மேனி—வடிவையுடைய
அம்மான்தன்னை—ஶேஷியானவனை
கண்டுகொண்டொழிந்தேன் } என் இழவெல்லாம் தீரும்படி அபரோக்ஷித்து அநுபவித்து விட்டேன்;
ஆந்தரமான விக்ரஹாநுபவ ப்ரீதி "இனி ஶரீரஸம்பந்தம் நமக்கில்லை" என்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பித்த ... (கூ)

ஆறு:—(புறமற.) தம்முடைய இந்த தேஹஸம்பந்த ப்ரதிபந்தகம் போயிற்றென்று தோற்றும்படி தமக்கு எம்பெருமான் தன்னையுள்ளபடியே காட்டியருள, அப்படியேகண்டு ப்ரீதராய் அந்த ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே தாம் கண்டபடியைப் பேசுகிறார். (கூ)

ஈடு:—ஏழாம்பாட்டு. அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்றபேற்றைக்கண்டு விஸ்மிதராய், பகவத்க்ருபை நடையாடாநிற்க, சிலர்க்கு "நான் அயோக்யன்" என்று இழக்க வேண்டாகிடிகோளென்கிறார்.

அம்மானாழிப்பிரா னவனெவ்விடத்தான்யானார்*
எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டீர்*
கைம்மா துன்பொழித்தாயென்று கைதலைபூசலிட்டே*
மெய்ம்மாலாமொழிந்தேனெம்பிரானுமென்மேலானே. (எ

ப:—அநந்தரம் தன்க்ருபாதிஶயத்தாலே, எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டர்க்கும் ஸ்வவிஷயத்தில் ஆசையைப்பிறப்பித்துத் தானும் விரும்புமென்று, ஸ்வலாபமுகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஆழி—கையுந்திருவாழியுமாய்
பிரான்—ஆஶ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனான
அம்மான்—நிருபாதிக ஸ்வாமியான
அவன்—அவன்
எவ்விடத்தான்—(அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் அளவிட்டு அநுபவிக்க வொண்ணாதபடி) எந்நிலத்திலே நிற்கிறான்?
யான்—(இவ்விஷயத்திலே க்ருதக்ரி மோக்ஷ்யாதிகளைப்பண்ணும் நிக்ருஷ்டனான) நான்
ஆர்—எவ்வளவாயிருப்பானொருவன்? (இப்படியிருக்க)
கைம்மா—(உன் திருவடிகளிலே ஆராதனத்திலே உத்யுக்தமான) ஆனையினுடைய ஜந்மாத்யபகர்ஷம் பாராதே
துன்பு—க்லேஶத்தை
ஒழித்தாய்—போக்கினவனே!
என்று—என்று
கை—கை
தலை—தலையிலேயாம்படி
பூசலிட்டே—ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிட்டே
மெய்ம்மால்—பாரமார்த்திக ப்ரேமத்தையுடையேன்
ஆயொழிந்தேன்—ஆய்விட்டேன்;
எம்—என் தண்மைபாராதே இப்படி திருத்தின
பிரான்—உபகாரகனானவனும்
என்மேலான்—என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானான்:
(ஆதலால்)
எ—எத்தனையேனும்
மா பாவியர்க்கும்—மஹா பாபிகளாயிருப்பார்க்கும்
விதி—தப்பவொண்ணாத பகவத்க்ருபாரூபவிதியானது
வாய்க்கின்று—பலோந்முகமாமளவில்
வாய்க்குங்கண்டீர்—பலித்தேவிடுங்கிடிகோள். (எ)

ஆறு;—(அம்மான்.) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அத்யந்தநிஹீனனாய் கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று பொய்யே தொழுது அலற்றுகை

யாகிற ப்ராதிகூல்யயுக்தனுமா யிருந்த என்னை, ஸர்வப்ரகாரேணுபி நிரஸ்தஸமாப்யதிகனுயிருந்ததான் தன்னுடைய நிரவதிககாருண் யத்தாலே ஸ்வவிஷய நிரதிசயா க்ருத்ரிமபக்தியுக்தனுக்கித்தா னும் நிரதிசயாபிநிவேசயுக்தனுய்க் கொண்டு என்னுள்ளேவந்து புகுந்தருளினு னென்கிருர். (எ)

ஈடு;—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதிநாதனானவன் என்பக்க லிலே மேல்விழுந்து என்னைவிடாதே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந் தான்; நானும் இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எல்லாவுறவுமுறையுமாகப் பற்றப் பார்த்தே னென்கிருர்.

மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும்மேவித்தொழும் *
மாலார்வந்தினநாளடியேன்மனத்தேமன்னினுர்*
சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வ மும்நன்மக்களும்*
மேலாத்தாய்தந்தையுமவரேயினியாவாரே. (அ)

ப:—அநந்தரம், உபயவிபூதிநாதனை மேன்மையையுடையவன் என் நெஞ்சில் வந்துபுகுந்து தன் ஸர்வவிதபந்துத்வத்தையும் அநுபவிப்பியாநின் ருன் என்கிருர்.

மேலாம் — ஸர்வப்ரகாரோத்க்ருஷ்டரான
தேவர்களும்—ஸூரிகளும்
நிலம்—இவ்விபூதியில்
தேவரும் — பகவத்ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளாலே உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவரான பாகவதரும்
மேவி — அநந்யப்ரயோஜநத்வாதிகளாலேஒருநீராகப்பொருந்தி
தொழும்—அநுபவிக்கும்படியான
மாலார் — ஸர்வாதிகாரானவர் (தம்முடைய மேன்மைநிற்கச்செய்தே)
இனநாள்—இப்போது
வந்து — என்பக்கலிலே அபிமுகராய் வந்து
அடியேன் — ஸர்வகாலமும் தமக்கு சேஷபூதனை என்னுடைய ஸம்பந்தமே பற்றுசாக
மனத்தே—நெஞ்சுக்குள்ளே
மன்னினுர்—ப்ரதிஷ்டிதரானுர்;
இனி—இனிமேற்பட்டு (ஔபாதிக பந்துக்கள்போலன்றியே)
சேலேய்கண்ணியரும்— விலக்ஷணத் ருஷ்டிகளான ஸ்த்ரீகளும்
பெரும்—அதிசயிதமான
செல்வமும்—ஐஶ்வர்யமும்
நல் —குணுதிகரான
மக்களும்—புத்ரர்களும் பட்ட
மேலாம் — ப்ரியஹிதங்களால் மேற்

தாய் தந்தையும்—மாதாபிதாக்களும்
அவரே—அவரே.
ஆவார்—ஆகிநிற்பர்;
இவ்வோவிஷய ஸித்திகளாற்பிறக்கும் ப்ரீதி தம்மை அநுபவித்துப்பிறக்கும்படி யாகாநின்ற றென்று கருத்து (அ)

ஆறு;—(மேலாத்தேவர்களும்) நித்ய ஸித்த புருஷர்களாலும், கர்மபூமியிலே வர்த்தமாநராய் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருந்து வைத்து ஸ்வாநுபவைகபோகரான திவ்யபுருஷர்களாலும் அபிவந்த்யமாநனுன எம்பெருமான் இனநாள் அடியேன்மனத்தே மன்னினுன் இனி ஸர்வகாலமும் எனக்கு, சேலேய்கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் மற்றுமெல்லாம் ஆவான் அவன் என்கிருர். (அ)

ஈடு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. பலசொல்லியென்? நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேசமெல்லாந் தீரும்படி தன்க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடேவந்து கலந்தானென்கிருர்.

ஆவாரார்துணையென்றலைநீர்க்கடலுளழுந்தும்
நாவாய்போல்* பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான்துளங்க*
தேவார்கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம்சங்கினொடும்*
ஆவாவென்றருள்செய்தடியேனொடுமானனே. (கூ)

ப:—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வவித பந்துவானவன் தன் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடேகூட என்னோடே கலந்தா னென்கிருர்.

துணை—துணை
ஆவார்—ஆவார்
ஆர்—ஆர்
என்று—என்று சொல்லி
அலை—அலைகிற
நீர்—நீரையுடைத்தான
கடலுள்—கடலிலே
அழுந்தும்—அழுந்துகிற
நாவாய்போல்—நாவாய்போலே
பிறவிக்கடலுள்—ஸம்ஸாரஸமுத்ரமத்யத்திலே
நின்று—நின்று
நான் — (கரையேறிக்கொள்ள மாட்டாத) நான்
துளங்க—நடுங்க (அவ்விழவிலே)
தேவு—திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே
ஆர்—பூர்ணமான
கோலத்தொடும்—வடிவோடும்
திருச்சக்கரம் சங்கினொடும்—அவ்வடிவுக்கு ஸமாபாவஹமான திவ்யாயுதங்களோடுங்கூட
ஆஆ என்று—ஐயோ ஐயோ என்று
அருள்செய்து—க்ருபைபண்ணி
அடியேனொடும் - தன்னுடைமையான வென்னுடனே
ஆனன்—கூடினன்.
கீழ் "விதி" என்று சொல்லிப்போந்தத்தை இங்கே "அருள்" என்று வெளியாக்கினாராயிற்று.
தேவு—அழகு; திவ்யமாய் அப்ராக்ருதமென்றபடி (க)

ஆறு;—(ஆவாரார்) ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள்ளே அதிதயநீயனும் படி நின்று நான்நடுங்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிக காருண்யத்தாலே யாவாவென்று அருள்செய்து தன்னுடைய ஸர்வலோகேஶ்வரத்வ ஸூசகமான நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தோடும் திருவாழி திருச்சங்கு தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யாயுதங்களோடுங் கூட வந்து, அவர்களோடு கலந்தருளுமாபோலே அடியேனோடும் கலந்தருளினா னென்கிறார். (கூ)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. அவன் தன் க்ருபையாலே ஶப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தை யறுத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தையநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதைபேபற்றாசாக வந்து, என்னோடே நிரவதிகஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணினானென் கிறார்.

ஆறனுடையானென்றஃதேகொண்டுகந்துவந்து*
தானேயின்னருள்செய்தென்னை முற்றவுந்தானான்*
மீனாயாமையுமாய் நரசிங்க முமாய்க்குறளாய்*
கானேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங்கார்வண்ணனே. (கO)

ப:—அநந்தரம், இப்படி அஸாதாரணவிக்ரஹ விஶிஷ்டனானவன் தன்னுடைய ஸர்வாவதாரங்களையும் அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்பக்கலிலே கலந்தானென்கிறார்.

(ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக)
மீன் ஆய்—மத்ஸ்யமும்
ஆமையும்ஆய்—கூர்மமும்
நரசிங்கமும்ஆய்—நரஸிம்ஹமும்
குறளாய்—வாமனமும்
கானேனமும்—வநவராஹமும்
ஆய்—ஆய்
இன்னம்—இன்னமும்
கற்கி—கல்கியும்
ஆம்—ஆவதான
கார்—காளமேகம் போலே ஶ்யாமளமான
வண்ணன் — அஸாதாரண விக்ரஹத்தை யுடையவன் (என்னை)
ஆள்—அடிமையாக
உடையான்—உடையன்
ஆறன் — ஆறன்;
என்று —என்கிற
அஃதே—அந்த உக்திமாத்ரமே
கொண்டு—பற்றாசாகக்கொண்டு
உகந்து—அதிப்ரீதனாய்
வந்து—வந்து
தானே — அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் [தானே
இன்—நிரதிஶயபோக்யையான

அருள்—க்ருபையை
செய்து—பண்ணி
என்னை—என்னைப்பற்ற
தான்—தான்
முற்றவும் — ஸகலாவதார விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு
ஆனான்—ஸம்ஶ்லேஷித்தான்
அவ்வவதாரவைலக்ஷண்யங்களை யநுபவிப்பித்தானென்று கருத்து (க0)

ஆறு;—(ஆனானுடையானென்று.) தான் என்னோடே பண்ணின ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்தவித்தனைபுமேகொண்டு உகந்துவந்து தானே இன்னருள்செய்து, இதுக்கு முன்பு என்னோடு ஒன்றும் ஸம்ஶ்லேஷியாதானாய்க்கொண்டு என்னை வேறுபடக்காணவொண்ணாத தொருபடி ஸம்ஶ்லேஷித்து, இதுக்குமுன்பு தான் பண்ணியருளின ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் எனக்குபோக்யமாகக் காட்டியருளினான்; ஆதலால், இதற்குமுன்பு தான்பண்ணியருளின இந்தத் திருவவதாரங்களெல்லாம் என்பக்கலுள்ள அபிநிவேஶத்தாலே; வேறுமெனக்காகப்பண்ண எண்ணினதுக்கும்முடிவுண்டோ வென்கிறார். (கூ0)

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில்-இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகப்பெறுவரென்கிறார்.

கார்வண்ணன் கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன்தன்னை*
ஏர்வளவொண்கழனிக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
சீர்வண்ணவொண் தமிழ்களிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்*
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பாரடிக் கீழ்ப்புகுவார்பொலிந்தே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபகுண ஸம்பத்விஶிஷ்டராய்க்கொண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ப்ராபிப்பர்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

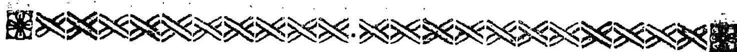
கண்ணன்-க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த
பிரான்—மஹோபகாரகனாய் (ஆஶ்ரிதர்க்குஉபகரிக்கும்
கார்-காளமேகம் போலேஶ்ரமஹரமான
வண்ணன்—வடிவையும்
கமலம்—தாமரைபோலே
தடம்—பெருத்த
கண்ணன்தன்னை—கண்களையுமுடையவனை
ஏர்—ஏர்களின்
வளம்—மிகுதியையுடைத்தாய்
ஒண்—ஶ்லாக்யமான
கழனி—கழனியை யுடைத்தான
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்த
சீர்—சீரும்
வண்ணம்—சந்தமுமுடைத்தாய்
ஒண்—அர்த்த ப்ரகாஶகமாகையாலே நலல்
தமிழ்கள்—த்ராமிடரூபமாயிருக்கிற
இவை—இவை
ஆயிரத்துள் — ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்
இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
ஆர்வணணத்தால்—(க)"ஙவ ப யாய யஞ்தி- ஙவயோத யந்தி" என்கிற படியே) அம்ருத பாநம் பண்ணுவாரைப்போலே
உரைப்பார்—சொல்ல வல்லவார்கள்
பொலிந்து—ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூப குணபிவ்ருத்தியை யுடையராய்க்கொண்டு
அடிக்கீழ்—அந்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை
புகுவார்—ப்ராபிப்பர்கள்.
ஆர்வண்ணத்தா லுரைப்பாரென்று—ஸ்வச்சந்தத்தாலே உரைக்குமவர்களார், அவர்கள் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்க ளென்றுமாம்.
இது—கலித்துறை. (கக)

ஆறு;—(கார்வண்ணன்.) *நீலமேகநிபனாய் புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷணனாய் ஆஶ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் பகவச்சேஷைதகரதிகளாய்க் கொண்டு அவன் திருவடிகளின்கீழே புகப்பெறுவரென்கிறார். (கக)

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி
வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

(க) ஶ்ரீகுண-எ.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இரண்டாந்திருவாய்மொழி — பொலிகபொலிக ப்ரவேசம்.

ஆறு;— *ஒன்றுந்தேவில் தம்முடைய உபதேசத்தாலே வைஷ்ணவீக்ருதரான ஜநங்களைக் கண்டு நிரதிஶயஹர்ஷயுக்தராய், அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்களைத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார். *

ப:— இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்-பகவத்க்ருபாபாரவஶ்யத்தை அநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியை அநுபவிக்கைக்கு, பகவத்குணாநுபவவித்தராய் ஸூரிஸமரான பாகவதர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் துரிதமெல்லாம் நீங்கும்படி ப்ரேமபரவஶராய்த் திரண்டுவந்தபடியைக் கண்டு, "ஈஶ்வரன் இவர்களையிட்டு ஜகத்தைத் திருத்த நினைத்தானாகக்கூடும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அவனுடைய நிரதிஶயமாஹாத்ம்யத்தையும், மாஹாத்ம்யப்ரகாஶகமான ஶ்ரிய:பதித்வாதி சிஹ்நத்தையும், ஆஶ்ரிதோபகாரகமான விக்ரஹாதியோகத்தையும், உபகாரார்த்தமான ஸமுத்ரஶாயித்வத்தையும், அதுக்குமடியான ஸ்ரீவைகுண்டவாஸத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான ஆயுதவத்தையையும், அவதாரதசையிலுண்டான அதிஶயிதாதிக்யத்தையும், ஆதிக்யலக்ஷணமான ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நத்தையும், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அப்ரச்யுதஸ்வபாவத்தையும், அதிஶயிதஶீலவத்தையையுமநுஸந்தித்து, 'இவ்வோ ஸ்வபாவங்களில் வித்தரான பாகவதர் இங்கே ஸந்நிஹிதராகப்பெறுவதே!" என்று ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஶாஸநம்பண்ணி, இவர்களையநுவர்த்தித்து ஶாந்தஸ்வபாவராய் இவர்களோடொக்க நீங்களும் பகவத்விஷயத்தை யநுபவிக்கப் பாருங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உபதேஶித்தருளுகிறார். *

ஈடு அவ;— இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி — "ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிறார்" என்று. *"நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே-ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, *ஒன்றுந்தேவிலே-பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார்" என்று, இங்

குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.

தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க, அத்தாலேதிருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிற படியையும், அதுக்கு விருத்ததர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப் போருகிற படியையும், தேசகாலங்கள் அதிகாரிகள் அங்கங்கள் என்கிற வற்றுக் குண்டான நன்மைகள், (க) "ஸர்வேஷாம் கிலதர்மாணாம் உத்தமோ வைஷ்ணவோவிதிः- ஸர்வேஷாம்கிலதர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோவிதி:" என்கிறபடியே - பகவத்ஸ்பர்ஶத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல்லையாகில் எல்லாநன்மைகளு முண்டாறுலும் அவையடையத் தண்ணிதாயிருக்கிறபடியையும் சொல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தியும், திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார்.

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார்.

பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்றுவல்லுயிர்ச்சாபம்*
நலியும்நரகமுந்நைந்த நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை*
கலியுங்கெடுங்கண்டுகொண்மின்கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்*
மலியப்புகுந்திசைபாடி ஆடியுழிதரக்கண்டோம். (க)

முதற்பாட்டில், நிரவதிக மாஹாத்ம்யயுக்தனை ஸர்வேஶ்வரனாலே லப்தஸத்தாகரான பாகவதருடைய ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிறார்.

கடல்—ரத்நாகரமாய்தர்ஶநீயமானகடல் போலே	த்மயனை ஸர்வேஶ்வரனாலே
வண்ணன் — குணவைலக்ஷண்யத்தாலும் ரூபவைலக்ஷண்யத்தாலும்அபரிச்சிந்நமாஹா	பூதங்கள் - (லப்தஸ்வரூபஸத்தாகரான) பாகவதரானவர்கள்

(க) பாரத-மோக்ஷ-அ-

மண்மேல் — (பகவத் குணங்களுக்கு மேட்டுமடையான) பூமியிலே
மலிய—ஸம்ருத்தமாம்படி
புகுந்து—வந்துபுகுந்து (பகவத்குணங்களை)
இசை—இசையிலே
பாடி—பாடி
ஆடி—(ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி
உழிதர—எங்கும்வ்யாபரிக்க
கண்டோம்—கண்டோம்; (ஆதலால்)
வல்லுயிர்ச்சாபம்—ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியாய் அநுபவவிநாஶ்யமாய் ப்ரபலமான அவித்யாதிரூபமான சாபமானது
போயிற்று—நஶித்துப்போயிற்று; (அவித்யாகர்மாதிகள் போகையாலே)
நலியும்—தத்பலமாய் நலியும்
நரகமும்—நரகங்களும்
நைந்த—இற்றலமாயிற்றின; (ஆதலால்)
நமனுக்கு — தந்நிர்வாஹகனை யமனுக்கு
இங்கு—இந்தவிபூதியில்,
யாது — நிர்வாஹ்ய மாயிருப்பதேதேனும்
ஒன்றும்—ஒரு அம்ஶமும்
இல்லை—இல்லை,
கலியும் — இதுக்கெல்லாம் அடியான காலதோஷமும்
கெடும்—நஶியாநிற்கும்
கண்டுகொண்மின்—இது (க) "கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய"
என்கிறபடியே கார்த்தயுகதர்மவ்ருத்திகளான பாகவதஸந்நிதியாலே வந்தது" என்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷித்துக் கொள்ளுங்கோள்
பொலிக பொலிகபொலிக—இது ஸம்ருத்தமாகவேணும்.
த்ரிராவ்ருத்தி—(உ) "ஶாந்தி ஶாந்தி ஶாந்தி:-ஶாந்தி ஶ்ஶாந்தி ஶ்ஶாந்தி:" என்கிற ஶ்ருதிச்சாயையாலே. பூதஸப்தம் கபும்ஸகமாகையாலே அஃறிணை. (க)

ஆறு; —(பொலிக.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாபங்களும் போய், தத்பல பூமியான நரகங்களும் தத்பல யாதநாரஹிதங்களாய், தத்பலாநுபவப்ரயோஜகனை யமனும் ஸ்வகர்த்தவ்யரஹிதனாய், இனிமேலும் ரௌரவாதிநரகயாதநாஸ்பதமான அவைஷ்ணவஜந்துக்கள் உளவாகாதபடியாகவும், எம்பெருமானுடைய அபரிமித கார்பிர்யௌதார்யாதி கல்யாணகுணாநுபவ லப்தஸத்தாகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தஜகத்தெல்லாம் நிறையும்படி வந்து புகுந்து, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவ சேஷ்டிதங்களைப் பாடி யாடி வர்த்திக்கக் காணப்பெற்றோம்; இந்த ஸம்ருத்தி நித்யஸித்தையாகவேணுமென்கிறார். (க)

(க) விஷ்ணுதர்மம்-கoக-ருஎ. (உ) தை-ஶீ

ஈடு அவ;—இரண்டாம் பாட்டு. இவ்வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோ ளென்கிறார்.

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்*
தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றார்த்தும்*
வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன் பூதங்கள்மண்மேல்*
பண்தான்பாடிநின்றாடிப் பரந்துதிரிகின்றனவே. (உ)

ப:—அநந்தரம், பாத்வப்ரகாஶகமான ஶ்ரிய:பதித்வாதிகளையுடைய ஸர்வேஶ்வரன்குணங்களிலே வித்தரான பாகவதரைக் கண்டுகந்து, மங்களாஶாஸநம்பண்ண வாருங்கோளென்று அநுகூலவர்க்கத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்.

வண்டு—வண்டுகளாலே
ஆர்—பூர்ணமாய்
தண் அம்—செவ்வியையுடைத்தான
துழாயான் — திருத்துழாய்மாலையையுடையனுய்
மா—அவ்வழகையநுபவிக்கிற லக்ஷ்மிக்கு
தவன் — வல்லபனுன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
பூதங்கள்—பேஷபூதரானவர்கள்
மண்மேல்—(இந்தபோக்யதைக்கு நிலவரில்லாத) பூமியின்மேல்
(அநுபவபாவஶராய்க்கொண்டு)
பண்தான்—பண்மிகும்படி
நின்று—நின்று
பாடி—பாடி
ஆடி—(ப்ரேமபார வஶ்யத்தாலே) ஆடி
பரந்து—எங்கும்பரந்து
திரிகின்றன—வ்யாபரியாநின்றார்கள்;
கண்ணுக்கு—நம்கண்ணுக்கு
இனியன—போக்யமானஸம்ருத்திகளை
கண்டோம்—காணப்பெற்றோம்.
கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் — ஒருகால்கண்டு விடுகையன்றியே, (க)"ஸஹஸ்ரநாத: அஹமந்நாத:" என்று த்ரிராவ்ருத்திபோலே நிரந்தராநுபவம் பண்ணப்பெற்றோம்.
தொழுதுதொழுது—இந்தப்ரீதிபரவஶராய்க்கொண்டு நிரந்தராநுவ்ருத்திபண்ணி
நின்று—நின்று
ஆர்த்தும் — ஸஹர்ஷகோலாஹலம் பண்ணுவோம்;
தொண்டீர்—பகவத்பாகவத விஷயத்தில் அநுகூலரானவர்களே!
(இப்போகத்தையிழவாதே)
எல்லீரும்—எல்லாரும்
வாரீர்—வாருங்கோள். (உ)

ஆறு;—(கண்டோம்.) கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்,கண்ணுக்கினியன கண்டோம், தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர், தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும். அது என்? என்னில்:—வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள் மண்மேல் பண்தான்பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவென்கிறார். (உ)

(க) தை-ப்ருகு-கo.

ஈடு; அவ;—மூன்றும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரி மாறலாம்படி ஸம்ஸாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே யாயிற்றுஎன் கிறார். (௩)

திரியுங்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள்தாமும்புகுந்து*
பெரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்பவெள்ளம் பெருக*
கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல் *
இரியப்புகுந்திசைபாடி எங்குமிடங்கொண்டனவே. (௩)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான வடிவையுடையனான ஸர்வேஸ்வர னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளில் வித்தரான பாகவதர், இந்தவிபூதி ஸூரிகளுக் கும் நிலமாம்படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் அவஷ்டம்பித்தார்க ளென்கிறார்

திரியும்—சேதநருடைய ஸ்வபாவங்கள் அதரோத்தரமாம்படியான
கலியுகம்—கலியுகம்
நீங்கி—கடக்கப்போய்
தேவர்கள்— (அஸ்கலிதஜ்ஞாநைஸ்வர்யத்தையுடைய) ஸூரிகளும்
தாமும்—ஸ்வயமேவ
புகுந்து—ப்ரவேஶித்து
பெரிய — (யுகாந்தரவிச்சேதமில்லாதபடி) ஏகாகாரமாய்வளர்ந்த
கிதயுகம்—க்ருதயுகமானது
பற்றி—கைக்கொண்டு
பேரின்பவெள்ளம் - பகவதநுபவஜநிதமான அபரிச்சிந்நாநந்த ஸாகரம்
பெருக—மேன்மேலும் பெருகும்படியாக
கரிய—ஶ்யாமளமான
முகில் — மேகம்போலே அநுபாவ்யமான
வண்ணன்—வடிவை யுடையனாய்க்கொண்டு
எம்மான்—எனக்கு ஸ்வாமியாய்
கடல்வண்ணன் -அநவதிககுண ஸாகரனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய
பூதங்கள் — ஸ்வபாவங்களிலே வித்தரான பாகவதர்
மண்மேல்—இப்பூமியிலே
இரிய—ப்ரீதிகோலாஹலம் பிறக்கும்படி
புகுந்து—ப்ரவேசித்து (ஹர்ஷத்தாலே)
இசை—கீதங்களை
பாடி—பாடிக்கொண்டு
எங்கும்—ஸர்வப்ரதேஶங்களும்
இடம் கொண்டன— தங்களுக்கிடமாம்படி கைக்கொண்டார்கள்.
தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்—வாரீரென்று அந்வயம். (௩)

ஆறு:—(திரியும்.) வைஷ்ணவதர்ம விபர்யயஹேதுவான கலியு கம் நீங்கி, ஸர்வகாலமும் கலியுகாத்ய வ்யவஹிதமாய்க்கொண்டு கேவல க்ருதயுகமேயாய்ச் செல்லும் படியாகவும், *அயர்வறுமமரர் களும் புகுந்து பேரின்பவெள்ளம் பெருகும்படியாகவும், கரியமுகில்

வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் இரியப் புகுந்து இசைபாடி எங்கும் இடங்கொண்டன; இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீரென்கிறார். (ரு)

ஈடு; அவ.— நாலாம் பாட்டு. அவிசால்யமான பாஹ்யஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷத்தாலே களித்துத் திரியாநின்றார்களென்கிறார்.

இடங்கொள்சமயத்தையெல்லாமெடுத்துக்களைவனபோலே*
தடங்கடற்பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்*
கிடந்துமிருந்துமெழுந்தும் கீதம்பலபலபாடி*
நடந்தும்பறந்துங்குனித்தும் நாடகஞ்செய்கின்றனவே. (ச)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரகனான அர்ணவஸாயியினுடைய குணத்திலே வித்தரானவர்கள், பாஹ்யஸமயங்களை உத்பாடநம்பண்ணுவாரைப் போலே அநேகவிதமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களைச் செய்யாநின்றார்களென்கிறார்,

இடங்கொள்—(வைதிகஸங்கோசம்பிறக்கும்படி) ஸர்வப்ரதேசத்திலுமவஷ்டம்பிக்கக்கடவதான
சமயத்தை—பௌத்தார்ஹதாதிபாஹ்யஸமயங்களை
எல்லாம்—எல்லாம் (ஸவாஸநமாக)
எடுத்து—உத்பாடனம்பண்ணி
களைவனபோலே — போகடுவாரைப்போலே
தடம்—விஸ்தீர்ணமான
கடல்—கடலிலே
பள்ளி—(ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிற
பெருமான் தன்னுடை—ஸர்வாதிகன் குணங்களிலே ஈடுபட்ட
பூதங்களே—பாகவதர்கள் தாங்களே
ஆய்—லோகமெல்லாமாய் (அவவோப்ரதேசங்களிலே)
கிடந்தும்—கிடந்தும்
இருந்தும்—இருந்தும்
எழுந்தும் — நின்றும் (பகவத்குணசேஷ்டித ப்ரகாஸகங்களான)
பலபல—பலபல
கீதம்—கீதங்களை
பாடி—பாடிக்கொண்டு
நடந்தும்—தர்ஸநீயமாம்படி ஸஞ்சரித்[தும்
பறந்தும்—ஹர்ஷத்தாலே தரையிலே கால்படாதபடி மேற்கிளம்பியும்
குனித்தும் — ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணியும் இப்படி
நாடகம்—நாடகங்கள்
செய்கின்றன—செய்யாநின்றார்கள்.
இப்பாட்டும்—கீழோடே அந்விதம்.

ஆறு;—(இடங்கொள்.) ஸர்வஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிற வேதபாஹ்ய ஸமயங்களையெல்லா மெடுத்துக்களை வனைப்போலே, ஜகத்தெல்லாம் தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய், பரமபுருஷ நிரவதிக கல்யாணகுணாம்ருத பாநத்தாலே மத்தராய்க் கிடந்துமிருந்துமெழுந்தும் கீதம்பலபல பாடி நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் இங்ஙனே தர்ஶநீயமான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணாநின்றார். இவர்களைத் தொழுது நின்றார்த்தும், தொண்டரெல்லீரும் வாரீரென்கிறார். (ச)

ஈடு; அவ—அஞ்சாம்பாட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஸுரராக்ஷஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பர்களென்கிறார்

செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே யொக்கின்றதிவ்வுலகத்து*
வைகுந்தன்பூதங்களேயாய் மாயத்தினாலெங்குமன்னி*
ஐயமொன்றில்லையரக்க ரசுரர்பிறந்தீருள்ளீரேல்*
உய்யும்வகையில்லைதொண்டரூழிபெயர்த்திடுங்கொன்றே. (ரு)

ப:—அநந்தரம், ப்ரதிகூலரான அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளைக்குறித்து, ஸ்ரீவைகுண்ட்டநாதனுடைய குணாநுஸந்தாந வித்தரான பாகவதர் உங்களைநிரஸித்தும் போகடுவர்கள்; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கவிரகில்லை என்கிறார்.

செய்கின்றது — இவர்கள் செய்கிற வ்யாபாரம்
என்கண்ணுக்கு—என்கண்ணுக்கு
ஒன்றேயொக்கின்றது — அதிசயிதமாயிருப்பதொன்று போலேயிராநின்றது; (எதெனில்)
இவ்வுலகத்து—(ப்ரதிகூலப்ரசுரமான) இந்தலோகத்திலே
வைகுந்தன்—பரமபத நிலயனுடைய
பூதங்களே — குணாநுபவவித்தரான பாகவதர்தாங்களே
ஆய்—ஆய்
மாயத்தினால்-ஆஶ்சர்யவ்ருத்திகளாலே
எங்கும்—ஸர்வப்ரதேசத்திலும்
மன்னி—நிரந்தரவாஸம்பண்ணி
அரக்கரசுரர்—ராக்ஷஸியாயும் ஆஸுரியாயுமுள்ள ப்ரக்ருதிகளோடே
பிறந்தீர்—பிறந்தவர்கள்
உள்ளீரேல்—உண்டாகில்
தொண்டர்— இதரவிஷய சபலரானவர்களே
கொன்று — உங்களைநிரஸித்து (கலிக்ருதயுகமாம்படி)
ஊழி—காலத்தை
பெயர்த்திடும் — பேதிக்கும்படியாயிராநின்றது; (ஆதலால்உங்களுக்கு)
உய்யும்—உஜ்ஜீவிக்கும்
வகை—ப்ரகாரம்
இல்லை—இல்லை; (இதில்)
ஐயம்—ஸந்தேஹம்
ஒன்று—ஒன்றும்
இல்லை—இல்லை.

ஆறு;—(செய்கின்றது) என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறுப் போலே யிரா நின்றது; என்?என்னில் - இந்த லோகத்திலெங்கும் ஆஸ்சர்யமாம்படி வைகுந்தன் பூதங்களேயாய், எங்கும் அவர்களே மன்னுகையாலே அவைஷ்ணவரான உங்களுக்கு உய்யும் வகையின் றியே, அதத்விஷயப்ரவணரான நீங்களெல்லாரும் உபஸம்ஹ்ருத ராய், ஸ்ருஷ்டிபேருமாபோலே யிருந்தது; இது நிஸ்ஸம்ஸய மென் கிறுர். (ரு)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஸகல து:க்கங்களையும் போக்குகைக் காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பரந்தார்கள்; அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறுர்.

கொன்றுயிருண்ணும்விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம்*
நின்றிவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான்தமர்போந்தார்*
நன்றிசைபாடியுந்துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார்*
சென்றுதொழுதுய்ம்மின்தொண்டீர் சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே.

ப:—அநந்தரம், ஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடியாரானவர்கள் ஜகத்தெங்கும் பரந்தார்கள்; அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கீழ்ச் சொன்னவர்களை நோக்கி அருளிச்செய்கிறுர்.

கொன்று—ஸரீரத்தைமுடித்து
உயிர்—ப்ராணனை
உண்ணும்—க்ரஸிக்கக் கடவ
விசாதி—வ்யாதியும்
பகை—பகையும்
பசி—பசியுமுதலான
தீயன—க்ரூரஸ்வபாவங்கள்
எல்லாம்—எல்லாவற்றையும்
இ—இந்த
உலகில்—லோகத்திலே
நின்று—நின்று
கடிவான்—கடிகைக்காக
நேமி—சக்ராயுதனுன
பிரான்—ஸர்வேஸ்வரனுடைய
தமர்—அடியாராய்க்கொண்டு
போந்தார்—போந்தவர்கள்
நன்று—விலக்ஷணமான
இசை—இசைகளை
பாடியும்—பாடியும்
துள்ளி—ஸஸம்ப்ரமமாகக் கிளர்ந்து
ஆடியும்—ஆடியும்
ஞாலம்—பூமியெங்கும்
பரந்தார்—பரந்தார்கள்;
தொண்டீர் — (தேவதாந்தரங்களையும் விஷயாந்தரங்களையும் உத்தேஸ்யமாகவும் போக்யமாகவும் நினைத்து) சபலரானவர்கள்

சிந்தையை — உங்கள் அந்யபரமான நெஞ்சை (ப்ராப்தமான பாகவதவிஷயத்திலே)
செம்—செவ்விதாக
நிறுத்தி—நிறுத்தி
சென்று (அவர்கள் பரிஸரத்திலே) சென்று
தொழுது — ஶேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி
உய்ம்மின் — பிழைக்கும்படி பாருங்கோள். (சு)

ஆறு:—(கொன்று.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாதா பரிஹாரார்த்தமாக ஶங்கசக்ரகதா ஶார்ங்காதி திவ்யாயுதோபேத பரம புருஷ கைங்கர்யைக ஸ்வரூபரான ஸ்ரீவைஷ்ணவஜநங்கள் இந்த லோகத்திலே போந்து,நன்றிசைபாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார். நீங்களும் இந்ததேவதைகளைவிட்டு அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஈடு:அவ,—ஏழாம்பாட்டு. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயித்துப் போந்தோம்; அதின்முடிவுகண்டு பின்னை பகவத்ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணுகிறோமென்ன; நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன்பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று, ஆனபின்பு, அவனையே ஆஶ்ரயிக்கப் பெறில்அழகிது; அதுவும் மாட்டிகோளாகில், நீங்கள் அவர்களுக்கு இடுகிறவற்றை "இவர்கள் அவனுக்குத்தநுபூதர், இவர்கள் முகத்தாலே நாம் பகவத்ஸமாராதநம்பண்ணுகிறோம்" என்று புத்திபண்ணியாகிலும் இடப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

நிறுத்திநும்முள்ளத்துக்கொள்ளும்தெய்வங்களும்மையுய்யக்கொள்
மறுத்துமவனோடேகண்டீர் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே*
கறுத்தமனமொன்றும்வேண்டா கண்ணனல்லால்தெய்வமில்லை*
இறுப்பதெல்லாமவன்மூர்த்தியாயவர்க்கேயிறுமினே. (எ)

ப:—அநந்தரம், தேவதாந்தரபரரானவரைக்குறித்து; அவனையொழிய இவர்களுக்கு ரக்ஷணஶக்தியில்லை, ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனே பரதேவதை; ஆனபின்பு, தேவதாந்தரவிஷயமான நித்யநைமித்திகாதிதர்மங்களை, அவர்களுடைய பகவச்சரீரத்வ புத்தியைப்பண்ணி அநுஷ்டிக்கும்படி பாருங்கோ ளென்கிறார்.

நும்—உங்கள்
உள்ளத்து—நெஞ்சுக்குள்ளே
நிறுத்தி—ஸ்வாஶ்ரயமல்லாமையாலே வலியப்பிடித்து நிறுத்தி

கொள்ளும்—கொள்ளும்
தெய்வங்கள்—தெய்வங்கள்
உம்மை—உங்களை
உய்யக்கொளும் — உஜ்ஜீவிப் பித்துக் கொள்வதும்
அவனோடே—தங்களுக்கும் பலப்ரதத் வஶக்தி கொடுத்தவன்தன்னோடே
மறுத்து—மீண்டு சென்று கிட்டிக்கிடீர்; (இதுக்கு
மார்க்கண்டேயனும்— மார்க்கண்டேயனும்
கரி—ஸாக்ஷியாக
கண்டீர்—கண்டிகோள் (ஆகையாலே)
கறுத்த — (இதரதேவதாபரத்வப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி) மலிநமான
மனம்—நெஞ்சு
ஒன்றும்—ஒருபடியாலும்
வேண்டா—வேண்டுவதில்லை;
(க) "யோயோயாம்யாம் தநும் ஶ்ரத்தா:-யோயோயாம் யாம் தநும் பக்த:" என்கிறபடியே)
கண்ணனல்லால் — (தேவதாந்தரங்களுக்கு ஶரீரியான) க்ருஷ்ணனையொழிய
தெய்வம்—பரதேவதை
இல்லை—இல்லை (ஆனபின்பு)
இறுப்பது—ஶாஸ்த்ரீயமாய்க் கர்த்தவ்யமான நித்யநைமித்திகங்களை
எல்லாம்—எல்லாம்
அவன்—அந்தக்ருஷ்ணனுக்கு
மூர்த்தியாயவர்க்கே—ஶரீரங்களான அந்ததேவதைகளை விஷயீகரித்து
இறுமின்— *ஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தாவான அந்த க்ருஷ்ணன் பர்யந்தமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள்.
இதிலே — பாகவதோத்கர்ஷஹேதுவான பாரம்யம் சொல்லிற்றாயிற்று (எ)

ஆறு;—(நிறுத்தி.) மற்று, நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதைகள் எங்களுக்கு ரக்ஷகராகமாட்டாரோவென்னில் ;- உங்களாலே ஸமாஶ்ரிதைகளான தேவதைகள், உங்களை எம்பெருமான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாமத்தனை ; இப்பொருளில் மார்க்கண்டேயனும் ஸாக்ஷி; ஆகையால், நாராயணனே ஸர்வேஶ்வரன், இதிலொன்றும் ஸம்ஶயிக்க வேண்டா. ஆதலால் அவனையாஶ்ரயியுங்கோள். அக்நீந்த்ராதிதேவதைகளையும் ஆராத்யதயா ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதியாநின்றனவிறே யென்னில்; - அப்படியன்று ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறது; எங்ஙனேயென்னில் ;-அக்நீந்த்ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்தர்யாமிதயா ஶரீரிபூதனை பரமபுருஷனை ஸர்வகர்மஸமாராத்யனென்றது. ஆனபின்பு, நித்யநைமித்திககாம்யரூப ஸர்வகர்மங்களாலும் அக்நீந்த்ராதி ஸமஸ்ததேவதாந்தர்யாமியான பரமபுருஷனை யாஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார். (எ)

(க) கீதை-எ-உக.

ஈடு; அவ;—எட்டாம் பாட்டு. ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள சேதநர் குணாநுகுணமாக ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி இதரதேவதைகளை லோகமடங்கப் பரப்பிவைத்தான்; அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர்த்தி*
நிறுத்தினான்தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே*
மறுத்திருமார்வனவன்தன் பூதங்கள்கீதங்கள்பாடி*
வெறுப்பின்றிஞாலத்துமிக்கார் மேவித்தொழுதுய்ம்மினீரே. (அ)

ப:—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வதேவதாநாயகனாய் ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாவான க்ருஷ்ணனுடைய ஶேஷபூதரானவர்கள் லோகத்திலே அதிகாய்வர்த்தியாநின்றார்கள், அவர்களை யாஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

இறுக்கும்—கர்த்தவ்யமாய்
இறை—கடமையான நித்யநைமித்திகங்களை
இறுத்து—ஸமர்ப்பித்து
உண்ண—உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
எவ்வுலகுக்கும்—நாநாருசிகளான ஸமஸ்தலோகத்துக்கும்
தன்—தன்னுடைய
மூர்த்தி—ஶரீரபேதங்களை
தெய்வங்களாக — தத்தத்கர்மாராத்ய தேவதைகளாக
நிறுத்தினான்—நிறுத்தினவன்
அத்தெய்வநாயகன்தானே — ஸர்வதேவதாநாயகனான (க்ருஷ்ணன்தானே; (ஆகையால்)
மறு—அந்த ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான ஸ்ரீவத்ஸத்தை
திருமார்வன்—திருமார்பிலுடையனான
அவன் தன்—அவனுக்கு
பூதங்கள்-ஶேஷபூதரான பாகவதர்கள்
கீதங்கள்—நாநாகீதங்களை
பாடி—பாடி
ஞாலத்து :— ஸாம்ஸாரிகதோஷத்தாலுண்டான
வெறுப்பு இன்றி—விஷாதம் இல்லாதபடி
மிக்கார்—ஸர்வோத்க்ருஷ்டராய் வர்த்தியாநின்றார்கள்;
நீர்—நீங்கள்
மேவி—அவர்களைக்கிட்டி
தொழுது—தொழுது
உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள். (அ)

ஆறு:—(இறுக்கும்) கேவலேந்த்ராதிகளையே ஸ்வகர்மங்களாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதபுத்ரபஶ்வாதிபலங்களை அவர்கள் பக்கலிலே பெறுறன்றோ எல்லாரும் புஜிக்கிறதென்னில்;— இந்த்ராதிகளையெல்லாரும் ஸ்வாதிகாராநுகுணகர்மங்களாலே யாரா

த்தி ஸ்வாபிலஷிதங்களைப் பெற்று அநுபவிக்கும்படி அந்த ஸர்வேச்வரனை பரமபுருஷன் தானே ஸ்வயமாச்ரயபூதரான அந்த இந்த்ராதிகளை, ஸர்வகர்மஸமாராத்யராய் ஸமாராதகாபிலஷித பலப்ரதாந ஸமர்த்தராம்படி பண்ணியருளினான்; ஆதலால், அவனே ஸர்வேச்வரன். இப்படி ஸர்வேச்வரனைகையாலும், பகவதேகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே இந்தலோகம் பூர்ணமாகையாலும், நீங்களும் எம்பெருமானையே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார் (அ)

ஈடு; அவ:— ஒன்பதாம்பாட்டு. பகவத்குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெங்கும் பரந்தார்கள், நீங்களும் அவர்களோடொக்க அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை*
நாவிற்கொண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே*
பூவிற்புகையும்விளக்குஞ் சாந்தமுநீருமலிந்து*
மேவித்தொழுமடியாரும் பகவருமிக்கதுலகே. (கூ)

ப:— அநந்தரம், ஆச்ரிதரைக்கைவிடாத அப்ரச்யுதஸ்வபாவனுடைய கைங்கர்யநிஷ்ட்டராலும் குணநிஷ்ட்டராலும் லோகம் மிகுந்தது; அவர்களையாச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

வேதம்—வேதத்தில்
புனிதம்—ஸ்வரூபகுணாதி ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரமபாவநங்களான
இருக்கை - ஸ்ரீபுருஷஸூக்தநாராயணநுவாகாதி ருக் விசேஷங்களை
நாவில்—நாவிலே
கொண்டு—உச்சரித்துக்கொண்டு
ஞானவிதி — பக்திரூபஜ்ஞாநம்பண்ணுகிற சாஸ்த்ரமர்யாதை
பிழையாமே—தப்பாதபடி (ஆராதநோபகரணமான)
பூவில்—புஷ்பத்தோடுகூடின
புகையும்—தூபமும்
விளக்கும்—தீபமும்
சாந்தமும்—சாத்துப்படியும்
நீரும்—திருமஞ்சனமும்
மலிந்து — பூர்ணமாகவுடையராய்க் கொண்டு
அச்சுதன்தன்னை—அப்ரச்யுதஸ்வபாவனை ஸர்வேச்வரனை
மேவி - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு
தொழுது - சேஷவ்ருத்திமுகத்தாலே ஆச்ரயிக்கும்

அடியாரும்—ஶேஷபூதரையும்	உலகு—லோகம்; (ஆனபின்பு)
பகவரும்—அவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணாநுஸந்தாநவித்தரான முநிகளையும்	மேவி—அவர்களைக்கிட்டி
	தொழுது—தொழுது
	நீர்—நீங்கள்
மிக்கது—மிகவுடைத்தாயிற்று	உய்ம்மின்கள்—உஜ்ஜீவியுங்கோள் (க)

ஆறு;—(மேவித்தொழுது.) பகவத்ஸ்வரூபகுணவிபூதி ப்ரதிபாதகமாய் பரிஶுத்தமான ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பக்தி மார்க்கம் தப்பாமே புஷ்பதூப தீபாநுலேபந ஸலிலாத்யுபகரணங்களாலே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கிற பரிஜநங்களும், பரமபுருஷகுணசேஷ்டிதாநுபவைகபோகரான திவ்யஜநங்களுமேயாயிற்று இந்தலோகம்; நீங்களும் அப்படியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற இத்தை நீங்களும் செய்திகோளாகில், யுகப்ரயுக்தமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்.

மிக்கவுலகுகள்தோறும் மேவிக்கண்ணன்திருமூர்த்தி*
நக்கபிரானோடயனுமிந்திரனும் முதலாக*
தொக்கவமரர்குழாங்களெங்கும்பரந்தனதொண்டர்*
ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே (கO)

ப:—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான பாகவதருடைய ஆஶ்ரயணீயதையை ப்ரதிபாதித்து, இப்பாட்டில்-ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தமாக தேவதாந்தரங்களை யாஶ்ரயிப்பாரைக்குறித்து; அவனை யாஶ்ரயித்து தேவதைகள் அபிலஷிதபலங்கள் பெற்றவோபாதி நீங்களும் அவனை யாஶ்ரயிப்புகிகளாகில், உங்களுடைய புத்திபேதஹேதுவான கால தோஷமில்லை யென்கிறார்.

நக்கன் பிரானோடு—நக்நனான ஈஶ்வரனோடேகூட	அமரர்குழாங்கள் — தேவஸமூஹங்களானவை
அயனும்—ப்ரஹ்மாவும்	
இந்திரனும்—இந்த்ரனும்	கண்ணன் — ஸர்வாஶ்ரயபூதனை க்ருஷ்ணனுடைய
முதலாக—முதலாக	திரு—ஸ்ரீமத்தான
தொக்க—திரண்ட	மூர்த்தி—விக்ரஹத்தை

பேவி—ஆஶ்ரயித்து
மிக்க — போக்யபோ கோபகரணாதிக ளால் ஸம்ருத்தமான
உலகுகள்தோறும் — லோகங்கள்தோறும்
எங்கும்—ஸர்வத்ர
பரந்தன — விஸ்தீர்ணமான ஸம்பத்தையுடையரானார்கள்.
தொண்டர் — இதரபுருஷார்த்த சபல ரானவர்களே
ஒக்க—நீங்களுமவர்களோடொக்க
தொழ—அவனையே தொழ
கிற்றிராகில்—வல்லிகோளாகில்
கலியுகம்— (உங்களுக்குத் தேவதாந்தரப்ராவண்யரூபபுத்யபகர்ஷஹேதுவான) கலியுகதோஷம்
ஒன்றும்—ஒன்றும்
இல்லை—இல்லை;
கலியுகத்தில் பகவதர்ச்சந விமுகராம்படி பாஷண்டோபஹதராயிறே ஜநங்க ளிருப்பதென்றுகருத்து.

ஆறு;—(மிக்க.) சதுர்முகபஶுபதிஶதமகப்ரப்ருதி ஸமஸ்த தேவநிகரங்களும் பரமபுருஷஸமாஶ்ரயணத்தாலே லப்தலோகாதிபத்யரானார்கள்; ஆனபின்பு, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை யாஶ்ரயிக்க வல்லிகோளாகில் இககலியுகமொன்றுமில்லை யென்கிறார். (கய)

ஈடு:அ ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்கலுண்டான பரத்வஶங்கையும், எம்பெருமான்பக்கல் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையுமான மாநஸதோஷம் போமென்கிறார்.

கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும்*
மலியுஞ்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்தன்னை*
கலிவயல்தென்னன் குருகூர்க் காரிமாறன்சடகோபன்*
ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

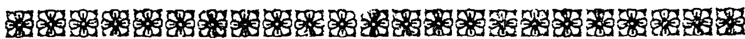
ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்தவர்கள் நெஞ்சில் ஸகல மாலிந்யமும் அறுக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தன்—தனக்கு
அடியார்க்கு—அஸாதாரணஶேஷபூதரானவர்களுக்கு
கலியுகம்—கலியுகதோஷம்
ஒன்றும்—ஒன்றும்
இன்றிக்கே—தட்டாதபடி (ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநப்ரேமவ்ருத்திகளை)
அருள்—தன்னருளாலே
செய்யும்—கொடுக்கையாலே
மலியும்—அபிவ்ருத்தமான

சுடர்—ப்ரகாஶத்தையுடைத்தான
ஒளிமூர்த்தி—தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனும்
மாயம் — ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை
பிரான் — அவர்களை யநுபவிப்பிக்கு முபகாரகனை
கண்ணன் தன்னை — க்ருஷ்ணனைப் பற்ற
கலி—ஸம்ருத்தமான
வயல்—வயலையுடைத்தாய்
தென்—தெற்குத்திக்குக்கு
நன்—ஶ்லாக்யமான
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்
காரி—ஜநகவைலக்ஷண்யத்தையும்
மாறன்—குலவைலக்ஷண்யத்தையு முடையரான
சடகோபன்—ஆழ்வாருடையதாய்
ஒலி—ஸுப்ரஸித்தமான
புகழ்—பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான
ஆயிரத்து— ஆயிரந்திருவாய்மொழியில்
இப்பத்து—இப்பத்தும்
உள்ளத்தை — அப்யஸித்தவர்கள் நெஞ்சை
மாசு—(பாகவதஸாம்ய ப்ரதிபத்திரூபமாயும் அதுக்கடியான பகவதுத்கர்ஷாதி ஸங்காரூபமாயும் தேவதாந்தரபரத்வ ப்ரதிபத்திரூபமாயும் ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யரூபமாயுமுள்ள) மாசு
அறுக்கும்—அறும்படி பண்ணும்.
இது அறுசீராசிரியவிருத்தம் (கக)

ஆறு;—(கலியுகம்) ஸ்வாஶ்ரிதர் அபேக்ஷித்தால் கலியுகத்தையே க்ருதயுகமாக்கி யருளும் ஸ்வபாவனுயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, வைஷ்ணவத்வ விரோதி ஸகலவிரோதங்களையும் போக்குமென்கிறார் (கக)

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி, மாசறுசோதி ப்ரவேசம்.

ஆறு;—(மாசறுசோதி.) இப்படி ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யாத்யநவதிக கல்யாண குணவிபூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமானோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க ஆசைபட்டுப் பெறாதே சிரகாலம் அவஸந்நையாயிருந்தாளொருபிராட்டி, தன்னுடைய வ்யஸநத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே "மடலூர்ந்தாகிலும் அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேணும்" என்று மநோரதித்து மடலூருகையிலே வ்யவஸிதையாயிருந்த விடத்தில், இவளுடைய தோழியானவள் "நீ ஆசைப்படுகைக்கீடான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்கள் அவனுக்குண்டோ? உண்டானால்தான் அவனை யுத்திஶ்ய மடலூருகை யுக்தமோ? இவ்வூரெல்லாம் உன்னைப்பழிசொல்லாதோ?" என்ன;— *

ப:—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் கீழ் அநுஸந்தித்தபாகவதோத்கர்ஷ ஹேதுவான பகவதுத்கர்ஷத்தையும், குணவிக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஆலோகாலாபாதி முகத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷித்து அநுபவிக்கைக்கு ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே, ஆஶாஜநகமான ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், அவயவ விஶேஷவைலக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமான பாலசேஷ்டிதத்தையும், அபிநிவேஶவர்த்தகத்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாதகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகத்வ ஸ்வபாவ யோகத்தையும், ஆஸத்திஹேதுவான அர்ணவஶாயித்வாதிகளையும் அகிலவிரோதி நிவர்த்தநத்தில் அநாயாஸத்தையும், உத்துங்கதேஶ வாஸித்வத்தையும், அஸாதாரணசிஹ்நயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே, "இரண்டு தலைக்கும் அநநுரூபமான ஸ்வப்ரவ்ருத்திவிஶேஷத்தாலேயாகிலும், ப்ராப்பிக்கக்கடவோம்" என்கிற த்வராதிஶயத்தால் தமக்குப் பிறந்த வ்யவஸாயவிஶேஷத்தை அந்யாபதேஶ முகத்தாலே, நாயகனை ஈஶ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருநாயகி தத்ப்ராப்த்யபிநிவேஶ த்வரையாலே, தன்குடிப்பிறப்புக்கும் பெண்மைக்கும் அநநுரூபமாம்படி "அவனுடைய மெய்ப்பாட்டை யழித்து மடலூர்ந்தும் பெறக்கடவோம்" என்கிற அறுதிப்பாட்டைப் பாங்கிக்கு உரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு;—"மணியுஞ்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன் தன்னை" என்று-வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி ஸுலபனுமாய், ஆஶ்சர்யமான குண

சேஷ்டிதங்களை யுடையனுமாய், அவையில்லையேயாகிலும் விட வொண்ணாத வடிவழகையு முடையனான இவனை பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அணைக்கக்கோலிக் கையைநீட்ட, அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க, அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே உபக்ரமிக்கிறார். மடலெடுக்கையாவது - போர்சுட்டுப் பொரிகொறிக்கையோபாதி. " அநீதிசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் " என்று பிறரைத்திருத்தினவர், " நீர்செய்யப்பார்க்கிற இது அநீதி, அத்தைத்தவிரும் '' என்று பிறர்திருத்தவும் திருந்தாதபடியானார். பிறரை பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராக்குகைக்குத் திருத்துகிற இவரை, "பகவத்ப்ராவண்யமாகாது" என்று திருத்தப்பார்த்தால் திருந்தாரிறே.

அன்றிக்கே, * ஏறாளுமிறையோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணைதேடி லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவிடத்து, தாம் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணரா யிருக்கிற படியைக்கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நொந்து அவர்களுக்கு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, "இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக்குவதே ஸர்வேஶ்வரன்" என்று அவன் தமக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணி, இப்படி பரஹிதத்துக்கு வேண்டுவதெல்லாம் செய்து கையொழிந்தபின்பு பழைய தம்மிழவே தலையெடுத்து, "வழியல்லாவழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை' என்னும்படியான விடாய்பிறந்து மடலெடுக்கையிலே யொருப்பட்டுச் செல்லுகிறது - இந்தத்திருவாய்மொழி.

ஓரோ விஷயங்களிலே ஒரொருத்தர்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிட்டால் " அவை இப்போதே பெறவேணும்'' என்னும்படியான த்வரைபிறந்தால், பின்னையவை யிருந்தவிடங்களிலே புகைசூழ்ந்து புறப்படவேண்டும்படியா யிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்படவிடுவித்து முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, "அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும்

முகத்திலேவிழிக்குமத்தனை" என்று ஸாஹஸத்திலே யொருப்பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாகப் பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

"அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மடலெடுக்கக்கடவர்கள்" என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப்போருவது. அதாவது - (க) "தல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் - துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்" என்று ஶீலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் "அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி" என்றாற்போலே சொல்லுகிற நாயகலக்ஷணங்கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், "நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு" என்றாற்போலே சொல்லுகிற நாயகியுடையலக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டுதலையும் குறைவற்று இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்த யௌவநருமாயிருக்க: இவர்களைப் புறம்புகூட்டு வாரின்றிக்கேயிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் "வேட்டைக்கு" என்று புறப்பட்டு, இவளும் "பூக்கொய்துவிளையாட" என்று உத்யாநத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண்கலவியுண்டாய், சிலரடியாகவந்த ஸம்ஶ்லேஷமல்லாமையாலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணாதிகவிஷயமாகையாலே இரண்டுதலைக்கும் ஆற்றாமைவிஞ்சி, ஒருதலையையொழிய ஒருதலைக்குச் செல்லாமைபிறந்து, இரண்டு தலையுமழித்தாகிலும் பெறப்பார்க்கை.

மடலூருகையாவது - அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒருபடத்திலே யெழுதி, வைத்தகண்வாங்காதே அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, பனைமடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு, பிரிந்த போதுதொடங்கி கண்டபோகோபகரணங்களெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே, உடம்பில் தூளிநீரேறிட்டுக் கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக்கொண்டுதிரியாநின்றால், இத்தர்மஹாநியைக் கண்ட க்ஷத்ரியாதிகள் "கெட்டேன், இவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே இத்தனை பாவபந்தமுண்டாகாதே" என்று, அவர்கள் அவ்விஷயத்திலே கூட்டுதல்.

(க) ராமா-கசு-ரு

இல்லையாகில், இதுவே ஹேதுவாக இரண்டுதலையிலுள்ள பந்துக்களும் கைவிட, அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் புகலாய் அங்ஙனேகூடுதல், தோழிமார் கூட்டுதல், ஆற்றாமைகூட்டுதல், அந்த விஷயந்தான் குணாதிகவிஷயமாயிருக்குமாகில் பழிக்கு அஞ்சிக்கூடுதல். இவையித்தனையுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல்செய்கை யாவதொரு ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திவிஶேஷமாயிற்று.

இதுதன்னை "கடலன்னகாமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார மற்றையார்மேல்" என்று-ஆஶ்ரயத்தளவல்லாதபடி ஆற்றாமைகரைபுரண்டாலும் ஸ்த்ரீகள் மடலூரக்கடவர்களன்று; நாயகன் தன்னாற்றாமையாலே மடலெடுத்து உலகின்மேல் வைத்துச் சொல்லுதல், (உலகின்மேல்வைத்துச் சொல்லுகையாவது - ஸ்வாபிப்ராயத்தையறிவியாமல் "ஒருவன்மடலூரப்போகிறான்" என்று அந்யாபதேஶேந சொல்லுகை.) "நான்வரைபாயப்புகா நின்றேன். மடலெடுக்கப்புகாநின்றேன்" என்று தோழிக்கு வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இதுசெய்யக்கடவன்; இத்தனையல்லது " ஸ்த்ரீகள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லர்கள் " என்று இங்ஙனே ஒருமர்யாதை கட்டினார்கள் தமிழர்;

இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டிதான் மடலெடுத்ததாக இராநின்றது; தமிழர் "ஸ்த்ரீகள்மடலூரக்கடவரல்லர்" என்று சொன்ன இது பின்னைச்சேரும்படி என்? என்னில்; அவர்கள் ஒருதலையிலேதான் அத்தை யிசைந்தார்களே; அப்படியிசைகைக்கு அடி ஆற்றாமையே; இது இரண்டுதலைக்கு மொத்தபின்பு ஒருதலையிலொதுக்குவாரார். வரம்பழியவாகிலும் முகங்காட்டிவைத்துக் கொண்டு தரிக்க வேண்டும்படியா யிருப்பதொரு விஷயம் புறம்பில்லையே; இங்ஙனேயிருப்பார் சிலரைக் கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனையிறே, இதுக்கு ஒருமர்யாதை கட்டுகையாவது-ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாமித்தனையிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும்; ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவம் அறிந்திலர்களாமித்தனை.

இவர்தாம் * வளவேழுலகிலே - நாம் அவனோடே கலக்கையாகிற இது அவனுக்கு அவத்யாவஹம், நம்பேற்றுக்காக அவ

ஞோடேகலந்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதிற்காட்டில் நாம் அகன்று முடிந்தாகிலும் அத்தலைக்கு அதிஶயத்தைப்பண்ணவமை யுமென்றிருக்குமத்தோடும் சேராது; இனி * ஏழுளுமிறையோ ணிலே - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் நசித்துப் போக வமையுமென்று சொன்னவத்தோடும் சேராது; ஆக, வீதராப கராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது; ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, ஆனால் இது இருந்தபடியென்? என்னில்; இவற்றுக்கெல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது அருளிச்செய்தருளினார்; இங்குத்தைக்கும் வேண்டுவது சொல்லவேணுமிறே.

ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஜநககுலத்தி லுள்ளார்க்கு மேலில்லை யிறே; அக்குடியிலே பிறந்த பிராட்டியானவள் (க) "யா ந ஶக்யா வநவாஸ ... - யாந ஶக்யா புராத்ரஷ்டும்" என்கிறபடியே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது (உ) "மன்னனிராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய வணங்கு நடந்திலளே" என்கிறபடியே - அவர்பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப்போகையாலே ஶிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது; இனித்தான்* மயறர்வமதிநல மரு ளப்பெற்றஇவர் அநுஷ்டிக்கையாலே இதுதானே ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிறே; (ங) "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட: ... - யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட:" என்றும், "ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே - ஸயத்ப்ரமா ணம்குருதே" என்றும் ஸத்துக்களுடைய அநுஷ்டாநத்தைப்ரமா ணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே.

ஆனாலும் காமத்தை நிஷேதியா நின்றதேயென்னில்; அப் ராப்த விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்தது; அவை நிலைநில் லாமையாலே; பகவத்விஷயத்தில் காமத்தை (ச) "நிதித்யாஸிதவ்ய: - நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று விதியாநின்ற திறே. வேதாந்த விஹிதையான பக்தியையிறே - இங்கு, காமமென்கிறது.

* வளவேழுலகில்-நாம்கிட்டுகை அவனுக்கு அவத்யமென்று அகன்ற இவர், அத்தலையையழித்து முகங்காட்டுவித்துக்கொள் ளப் பார்க்கிற இது இவர் ஸ்வரூபத்தோடு சேருமோ என்னவும்

(க) ரா-அயோ-௩௩-அ. (உ) பெரியதிருமடல்
(ங) கீதை ௩-உக. (ச) ப்ருஹ-சு-ரு

வேண்டா; அங்கு அகலநினைத்ததும் அத்தலைக்கு அவத்ய பரிஹாரத்துக்காகவிறே; தமக்கு ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருந்தது, "தன்னையாசைப்பட்டார் பெறுதேமுடிய, முகங்காட்டாதேயிருந்தான்" என்கிற அவத்யத்தை பரிஹரிக்கைக்குச் செய்கிறாராகையாலே இதுவும் இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேரும்; அங்கு அகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இங்குமேல்விழுகிறது பக்திகார்யம். இத்தனை கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்காரம். இவர்தாம் இப்படி கலங்கிற்றிலராகில் இவருடைய ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்காரம். அவன் அருளிற்றும் மதிநலமிறே, அதுபடுத்துகிற பாடிறே இதெல்லாம்; மதியின் கார்யம் அது, நலத்தின்கார்யம் இது.

இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அது பலியாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்குமித்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்தால் இத்தலைசொல்லவேண்டாவிறே. "இத்தலையில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அமக்தியில்லையாகில் நடுவுவிளம்பத்துக்கு ஹேதுவென்?" என்று தோற்றுமிறே. ஆற்றாமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தொடுக்கவேணும்படியான விஷயத்தை யன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு "மடலெடுக்கக் கடவேன்" என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அநுஷ்டிக்க வேண்டுவதில்லையாயிற்று குணஜ்ஞாதிகவிஷயமாகையாலே; கடலைப்பெருமாள் ஶரணம்புக்கவிடத்தில் தாளுகவந்து முகமுங் காட்டாமையாலே நாலுமூன்று, அம்பைவிட்டு உடம்பிலேபாதிவெந்தபின்பிறே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே (க) "வாவஶாநய-சாபமாநய" என்கிறவோபாதி, " மடலூருவேன் " என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்.

தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும் அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு; * ஏறுளுமிறையோனில் —அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டா என்று முடித்துக்கொள்ளப்பார்த்தவிடத்தில் அது தம்மையதன்றிக்கே, அவனுளனாக இது அழியாததாயிருந்தது; இனி "அத்தலையே பிடித்து அழிப்போம்" என்று, வேர்ப்பற்றோடே யழிக்கப்பார்க்கிறார்; உண்

(க) ரா-யு-உக-உஉ

டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய், இல்லையாம்போதும் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிறே வஸ்து ஸ்வரூபந்தானிருப்பது. "உயிரினுற்குறைவிலம்" என்றார் அங்கு, இங்கு-உயிர்க்கு உயிரினுல்குறைவிலமென்கிறார். ஏறாளுமிறையோனில் அவனுக்குறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார், இதில்-எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டா வென்கிறார். "ராவணன் மாயாஶிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது இதரஸ்த்ரீகள் அஹ்ருதயமாக அழுமாபோலே தன்னுற்றாமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பாளென்" என்று பட்டரைச் சிலர் கேட்க, "ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநநிமித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே யிருந்தாள்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ள வேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த தஶாவிஶேஷத்தை; எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஆற்றாமை மீதூர்ந்திருக்கச்செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக்கண்டு, தோழியானவள், "முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்" என்று பார்த்து, நீசெய்யநினைக்கிறவிது "உன்தலைமைக்கும் அவன்தலைமைக்கும் உன்மதிப்புக்கும் அவன்மதிப்புக்கும், உன்பிறப்புக்கும் உன்னுடையமர்யாதைகளுக்கும் போராதுகிடாய்" என்ன; "என்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாகிலும் (அவன்ஸ்வரூபத்தையழித்தும்) மடலெடுக்கை தவிரேன்" என்று துணிந்த துணிவைத் தோழிக்கு அறிவிக்க; இத்தைக்கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேஶ்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்க மாட்டாமை வந்து முகங்காட்டித் தானும் ஸத்தைபெற்று இவளையும் தரிப்பித்தானுப் தலைக்கட்டுகிறது.

இவர்மடலிலே துணிந்தால் கடுகவந்துமுகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி, இல்லையாகில் ஸத்தைகிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்குத் தப்பவொண்ணுதிறே அவனுக்கு; இதுக்குமுன்பு, "அவனாலேபேறு" என்று போந்தாரேயாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீ

நமா யிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளென்று சிலவுண்டிறே, அவை தவிரவொண்ணாதிறே. இனி, பக்திமானுக்கும் பக்தியுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக்கூடாதே; பக்திமானுடையபக்தி-வைதமாய்வருமது; ப்ரபந்நனுடையபக்தி - ருசிகார்யமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு ஸாதநமாயிருக்கும், இவனுக்குதேஹயாத்ராஶேஷமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு பலஶ்ராத்தையில்லாதபோது தவிரலாயிருக்கும்; ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிராதாயிருக்கும். *

ஈடு;அவ;—முதற்பாட்டு. "ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஶீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்றதொருவிஷயமாயிற்று அது; நீசெய்யப்புகுகிற இது அவ்விஷயத்துக்கு பழிப்பை விளைக்கப் புகுகிறாய்கிடாய்" என்று தோழி சொல்ல; நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்புண்டாக்கப் புகுகிறேனல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புகுகிறேன்காணென்கிறாள்.

மாசறுசோதி என்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை*
ஆசறுசீலனை ஆதிமூர்த்தியைநாடியே*
பாசறவெய்தி அறிவிழந்தெனைநாளையம்*
ஏசறுமூரவர்கவ்வை தோழீயென்செய்யுமே? (க)

ப:—முதற்பாட்டில், இவளுடைய வ்யவஸாயம் அறிந்த தோழி விலக்க உத்யோகித்து, "ஊரார் பழிசொல்வார்காண்" என்ன; அவனுடைய ஆபிரூப்யாதிகளிலே யகப்பட்டுக் கலங்கின என்னை ஊர்ப்பழி என்னசெய்யுமென்கிறாள்.

மாசு—அழுக்கு	ஆசு—குற்றம்
அறு—அற்ற	அறு—அற்ற
சோதி—தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்	சீலனை—ஶீலத்தையுடையனாய்
செய்ய—சிவந்த	ஆதி—தான்முற்பாடனாய்வந்து அநுபவிப்பித்த
வாய்—வாயையுடைத்தான	
என்மணிக்குன்றத்தை—மாணிக்க மலைபோலே எனக்குபோக்யனானவனாய் (ப்ராணயித்வத்தால் வந்த தாழ்ச்சியாலே)	மூர்த்தியை—ஸ்வாமியானவனை
	நாடியே—நிரந்தரமாகத்தேடி
	பாசு—மேனியிற்பசுமை
	அறவெய்தி—அழிந்து
	அறிவு—அறிவும்

இழந்து—இழந்து
எனைநாளையம்—எத்தனைகாலத்தோம்;
தோழி—தோழீ
ஏசு—ஏசுதலிலே
அறும்—அறுதிப்பட்ட
ஊரவர்—ஊரவாது
கவ்வை—ஆரவாரம்

என்—எத்தை
செய்யும்—செய்வது;
பாசறவு—நிறமழிவு; பாசென்று-ஸ்நேஹமாய் அத்தை மிகவெய்தியென்றுமாம்; ஏசுதல் - பழித்தல்; கவ்வை - அலர். (க)

ஆறு—நிரதிசய நிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணமஹோததியாயிருந்த பரமபுருஷனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே அறிவழிந்து எத்தனைகாலமுண்டு தோழீ; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒருயுக்தாயுக்ததை யுண்டோ? என்னை ஏசுகையிலே தீர்ந்திருக்கிற ஊரவர் கவ்வைதானிப்படி அறிவழிந்திருக்கிற என்னை எத்தைச் செய்வதென்று தோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறுள். (க)

ஈடு; அவ; — இரண்டாம்பாட்டு. "கீழ்திருவாய்மொழியில்நின்றும் இத்திருவாய்மொழிக்குப் புகுருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்கும்; * சீலமில்லாச்சிறியனிலே-கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படி யொழியப் பேறிழவு புறம்பேயாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைக்கண்டு வெறுத்தார்; 'ஈப்ஸரனும் கைவாங்கின இவர்களைநான்திருத்துவேன்' என்று, பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத்திருத்தினர்; "இவர்களிலேயொருவனுயிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே" என்று, பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடினர்; தாந்திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினர்; தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையெடுத்து, தம் ஆற்றுமையாலே மடலூர்ந்தாகிலும்பெறப்பார்க்கிறு ரென்னுதல்; அன்றிக்கே, கீழே, 'மலியுஞ்சுடரொளிமூர்த்தி, என்று - வடிவழகை யநுஸந்தித்து, அநந்தரம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து அப்போதே பெறுமையாலே, வழியல்லாவழியே மடலூர்ந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிறுரென்னுதல்.

என்செய்யுமூரவர்கவ்வை தோழீயினிநம்மை*
என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்னைநிறைகொண்டான்*
முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி*
என்செய்யவாயுங்கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்தவே. (உ)

ப:—அநந்தரம், அவன்கண்ணழகாலே என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்து என் வைலக்ஷண்யமடங்க அழிந்திருக்க, ஊரார் என் செய்வ தென்கிறாள்.

செய்ய—சிவந்த
தாமரை—தாமரைபோன்ற
கண்ணன் — கண்ணழகையுடையனாய்க்கொண்டு
என்—எனக்கு பவ்யனானவன்
என்னை—என்னை
நிறைகொண்டான்—பூர்த்யபஹாரம் பண்ணினான்; (ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தி போனபடியாலே)
முன்—முன்புதோற்றுகிற
செய்ய—விலக்ஷணமான
மாமை—மாமைநிறமும்
இழந்து—இழந்து
மேனி—(அதுக்காஶ்ரயமான) ஶரீரமும்
மெலிவு எய்தி—மெலிவு எய்தி (அவன் செய்யவாயும், செய்யதாமரைக்கண்ணும் குறியழியாதிருக்க)
என்—என்
செய்யவாயும்—செய்யவாயும்
கருங்கண்ணும்—கருங்கண்ணும்
பயப்பு—ஒருவெளுப்பாம்படியானவைவர்ண்யம்
ஊர்ந்த—பரந்தன;
தோழி—தோழீ
இனி—இனி
நம்மை—நம்மை
ஊரவர்கவ்வை—ஊரவர்கவ்வை
என்செய்யும்—என்செய்யும்.
நம்மை யென்று — ஸமது:க்கையான தோழியையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். (உ)

ஆறா:—(என்செய்யும்.) எம்பெருமான் தன்னுடைய அதிஶீதளமாய் ஸர்வஸத்வமநோஹரமாய் அருணகமலஸத்ருஶமான அழகிய திருக்கண்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துப் போனான்; அவனை ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறாமையாலே, தத்ஸம்ஶ்லேஷஜநிதமான ஔஜ்ஜ்வல்யமுமிழந்து, மேனிமெலிவெய்து, தத்ஸம்ஶ்லேஷத்தால் புதுக்கணித்த என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த; இனி நம்மை என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழீ யென்கிறாள்.

(உ)

ஈடு;—மூன்றாம்பாட்டு. "என்செய்யுமூரவர்கவ்வை" என்றாள்; "எல்லாம்செய்தாலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ" என்றிருக்கு மிறே இவள்; "இதுபழி" என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான்; "இதுபழி" என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற நான் எவ்வளவிலே நிற்கிறேன், "இதுபழி" என்று சொல்லுவார்கள்தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள், அவர்கள் சொல்லுகிறத்தைச் சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறா யென்கிறாள்.

ஊர்ந்தசகடமுதைத்தபாதத்தன் *பேய்முலை
சார்ந்துசுவைத்த செவ்வாயன் என்னைநிறைகொண்டான்*
பேர்ந்தும் பெயர்ந்துமவனோடன்றியோர் சொல்லிலேன்*
தீர்ந்தவென்தோழீ என்செய்யுமூரவர்கவ்வையே. (௩)

ப:—அநந்தரம், அவனுடைய விரோதிநிவர்த்தகமான அதிபாலசேஷ்டிதத்திலே அகப்பட்ட என்னை ஊரார் அலர் என்செய்யு மென்கிறாள்.

ஊர்ந்த—நலியநினைந்துஊர்ந்துவந்த
சகடம்—சகடத்தை
உதைத்த — (ஸ்தந்யார்த்தியாயமுது நிமிர்ந்த அங்கபரவ்யாபாரத்தாலே முறிந்துவிழும்படி) உதைத்த
பாதத்தன் — திருவடிகளையுடையவனாய் (அதுபக்வதசையாம்படி அதிமைஹுவாவஸ்தையிலே
பேய்முலை—பேய்முலையை
சார்ந்து—(தாய்முலையோபாதி நெஞ்சுபொருந்திச் செறிந்து
சுவைத்த—(ப்ராணஸஹிதமாகப்பசையற) உண்ட
செம்—சிவந்த
வாயன் — திருப்பவளத்தையுடையவன் (இப்பருவம்நிரம்பாச் செயலாலே)
என்—என்
நிறையை—நிரப்பத்தை
கொண்டான்—அபஹரித்தான் (ஆகையாலே)
பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும்—மீண்டும்மீண்டும்
அவனோடன்றி — அவனோடுசேர்ந்ததன்றி
ஓர்—வேறொரு
சொல்—வார்த்தையை
இலேன்—உடையேனல்லேன்;
என்—என்னோடொருநெஞ்சாம்படி
தீர்ந்த—அறுதியுடைய
தோழி—தோழீ
ஊரவர்—ஊரவருடைய
கவ்வை—அலர்
என்—எத்தை
செய்யும்—செய்யும்;
அவன்கொண்ட நிறையை மீளஅழைக்குமோ; அவனையொழிய வேறே சிலரை நான்பெற்றிடப்பண்ணுமோ வென்று கருத்து. (௩)

ஆறு;—(ஊர்ந்தசகடம்) "ஆகிலும் மடலூருகை நமக்குப் போராது" என்று தோழி சொல்ல,—தன்னுடைய அதிதைவாதி மாநுஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னை நிறைக் கொண்டான்; ஆனபின்பு, பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவன் திறமல்லது மற்றேதேனும் சொல்லிலும் கேளேன். நான் ஏதேனு மொன்றைச் சொன்னால் அத்தைச் செய்கையிலே எனக்கு முற்படவே துணிந்திருக்கக்கடவ நீ என்னை ப்ரதிபந்திக்கலாமோ? நீ ப்ரதிபந்திக்கிறது "ஊரவர் நம்மைப்பழிசொல்லுவர்" என்றிறே, அது தத்குணபராஜிதரான நம்மைச்செய்வதென்? என்கிறாள். (ந)

ஈடு:—நாலாம்பாட்டு. "என்செய்யுமூரவர்கவ்வை" என்றாள்; ஊரார்சொல்லும்பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலாவோனு அவர்கள் சொல்லும்பழி பொருந்திருக்கைக்கு; ஆனபின்பு அவன் கடியன்காணென்றாள்; ஏதேனு மொன்றைச் சொல்லியாகிலும் மீட்கவேணுமே அவளுக்கு, "அவன் நிர்க்க்ருணன்காண்" என்ன; "கெடுவாய் நீசொல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்னகுறை செய்தான்" என்ன, "ஊரவர்பழிசொல்லிலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டான விடத்திலும் இத்தசையில்வந்து முகங்காட்டிற்றிலன் கண்டாயே" என்ன; அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டிற்றிலகிலும், தான் முகங்காட்டாதபோதும் தன்னையொழிய நமக்கு மற்றொன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செய்தபடி பொல்லாதோவென்கிறாள்.

ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டன்னைசொல்நீர்படுத்து*
ஈரநெல்வித்திமுளைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்*
பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளைவித்த*
காரமர்மேனி நங்கண்ணன்தோழீகடியனே? (ச)

ப—அநந்தரம், தன்பக்கலிலே அபிநிவேசத்தை வளரும்படி க்ருஷி பண்ணின உபகாரசீலனை, அநுபகாரகரைப்போலே குறையச்சொல்லக்கடவையோவென்று; தன்னைமீட்கைக்காக அவனை யியற்பழித்ததோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஆறு;—(ஊரவர்கவ்வை.) "இப்படி தன்னைப்பிரிந்து அத்யந்தம் அவஸந்நையா யிருக்கச்செய்தே, தன்னுடைய லோபத்தாலே தன்னை உனக்குகாட்டித் தாராதேயிருக்கிற அவனை யாசைப்படுகிறதுதான் என்" என்று தோழிசொல்ல; ப்ரதிபந்தக ஸஹஸ்ரங்க ளுளவாயிருக்கச்செய்தே, அவற்றையே வர்த்தகமாகக் கொண்டு தன்திருவடிகளிலே நிரவதிகமான அபிநிவேஶத்தை எனக்குவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணனையே! தோழீ வுப்தனென்று சொல்லுகிறதென்கிறாள். (ச)

ஈடு;—அஞ்சாம்பாட்டு. நீ "அவனுக்கு நீர்மையில்லை, நிர்க்குணன்" என்றாயாகிலும்: அச்சொலவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை காண், நீ அவனுக்கு குணஹாநி சொல்லுவது என்னை மீட்கைக்காகவிறே, அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச்சொன்னாயானவித்தனை என்கிறாள்.

கடியன்கொடியன் நெடியமாலுலகங்கொண்ட
அடியன்* அறிவருமேனிமாயத்தன்* ஆகிலும்
கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றேகிடக்குமெல்லே*
துடிகொளிடைமடத்தோழீ! அன்னையென்செய்யுமே? (ரு)

ஊரார்—ஊரார்
கவ்வை—அலராகிற
எரு—எருவை
இட்டு—இட்டு
அன்னை—தாயாருடைய
சொல்—நிரந்தரஹிதவசநமாகிற
நீர்—நீரை
படுத்தி—நிறுத்தி
ஈரம்—ஆசையாகிற
நெல்—நெல்லை
வித்தி—விரைத்து
முளைத்த—அதுமுளைத்த
நெஞ்சப்—நெஞ்சமாகிற
பெரும்—பெரிய
செய்யுள்—விளைநிலத்துக்குள்ளே
பேர்—மிகவும்பெருத்து
அமர்—ஊர்ப்பூசலையுடைத்தான
காதல்—அபிவேஶத்தை
கடல்புரைய—கடல்போலே ஸம்ருத்தமாக
விளைவித்த—பலிக்கும்படிபண்ணின
கார் - வர்ஷுகவலாஹகஸ்வபாவத்தை
அமர்—உடைத்தான
மேனி—திருமேனியையுடையனாய்
நம்—நமக்கு பவ்யனான
கண்ணன்—க்ருஷ்ணன்
தோழி—(முன்பு அவன்குணத்தைச் சொல்லியூட்டின) தோழீ
கடியனே—(இன்று அவன் குறை சொல்லியியர்பழிக்கும்படி) கடியனானே?
பேரமர்—பெரியவமர்த்தியுமாம் (ச)

ப:—அநந்தரம், நீ இயல்பழித்தபடியே குணஹீநனுகிலும், என் நெஞ்சு என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின அவனையொழிய அறியாதென்கிறுள்.

கடியன்—(ஸ்வகார்யத்தில் எதிர்த்தலை பாராமல் ஶீக்ரப்ரவ்ருத்திபண்ணும்) கடுமையையுடையனுய்
கொடியன்—(அக்காரியம் தலைக்கட்டினுல் புரிந்துபாராமல்போம்) கொடியவனுய்
நெடிய—(போகப்புக்கால் விலக்கவரிதாம்படி) பெரிய
மால்—மேன்மையை யுடையனுய்
உலகம்—லோகமடங்க
கொண்ட—தன்னதேயாம்படி எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் ஒட்டாமல் அநந்யார்ஹமாக்கி
அடியன்—காற்கடைக்கொள்ளும் வஞ்சகனுய்
அறிவு—"ஸ்வச்சந்தன் 'க்ருத்ரிமன்'" என்று விவேகிக்க
அரு—அரிதாம்படி
மேனி—அழகாலேமயக்கும்
மாயத்தனுகிலும் — ஆஶ்சர்யத்தையுடையவனேயாகிலும்
கொடிய — (லோகமர்யாதையன்றியே குற்றஞ்சொல்லிமீட்கவரிதாம்படி) கொடிதான
என்—என்
நெஞ்சம்—செஞ்சமானது
அவனே—(கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவவிஶேஷங்களையுடைய) அவனே தஞ்சம்
என்று—என்று
கிடக்கும்—கிடவாநிற்கும்;
எல்லே — தான்முற்பாடனுய் மேல்விழுகையாலும் புறம்புள்ள உறவில் பற்றறுக்கையாலும் அதிஶயித வ்யாமோஹத்தாலும் அநந்யார்ஹமாம்படி தன்கபற்கீழே இட்டுக்கொள்ளுகையாலும் நம்மளவிற்பண்ணின உபகாரம்பரிச்சேதிக்க வரிதான வடிவையுடைய ஆஶ்சர்யபூதனுகையாலும், இக்குணங்களை யுடையவனென்று நினைத்திராநின்றது;)
எல்லே! இதொருநெஞ்சின் ஸ்வபாவமிருந்தபடியே!
துடி—துடியினுழைகை
கொள்—கொள்வதான
இடை—இடையையும்,
மடம்—மடப்பத்தையுமுடைய
தொழி—தோழீ (நீ இந்த ப்ரணயதாரையில் வாசியறியும் ஆபிருப்யாத்மகுணங்களை யுடையையாயிருக்கநிஷேதித்தது தாயார் நியமநத்துக்கு அஞ்சியிறே)
அன்னை—அவள்
என்—எத்தைக
செய்யும்—செய்வது;
எல்லேயென்பது—என்னேயென்றுய் ஆஶ்சர்யமாதல். தோழியை எல்லேயென்று ஸம்போதித்ததாதல்; மால்-பெருமையும் வ்யாமோஹமும் (ரு)

ஆறு;—(கடியன்.) நீ சொன்னபடியே அவன் லுப்தன், நிர்க்குணன், துஷ்ப்ராபன், வஞ்சகன், ஆரவகமஸ்வரூப ஸ்வபாவசேஷ்

டிதன், மற்றும் பாதஸஹஸ்ரதோஷங்களை யுடையவனாகிலும், கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்கும், என்னே! ஒரு நெஞ்சினுடைய அபிநிவேசமேயிது என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய; தோழியானவள், "இப்படி அபிநிவேசிக்கை ஈடோ, அன்னைமார் பொடியில் செய்வதென்" என்ன; விரஹாக்நியாலே தக்தாயிருக்கிற நம்மை எத்தைச்செய்வதென்கிறாள். (ஞ)

ஈடு அவ;—ஆறும்பாட்டு, கீழ், அன்னை என்செய்யுமென்று—நீசெய்கிறவித்தைப் பொருள்கிடாயென்ன, அவள்பொருதேசெய்வதென் என்னுமளவிலே நின்றது, இதில் நீஇப்படி வ்யவஸிதையான படியறிந்தால் அவள்ஜீவியாள்கிடாயென்ன, அவள்ஜீவிக்கிலென்; முடியிலென் என்கிறாள்.

அன்னையென்செய்யிலெனூரென்சொல்லிலென் தோழிமீர்*
என்னையினியுமக்காசையில்லை யகப்பட்டேன்*
முன்னையமரர்முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன்*மணிவண்ணன் வாசுதேவன்வலையுளே. (௬)

ப:—அநந்தரம், அவனுடைய ஆகர்ஷகமான ஸ்வபாவங்களிலே யகப்பட்டேன், என்னை நீங்கள் ஆசையறவமையுமென்று, திரளவந்த தோழிமாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தோழிமீர் — (ஸமாநஸுகது:கைகளான) தோழிமீர்
முன்னை—ப்ரதமஜரான
அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன் — ப்ரதாநனான மேன்மையையுடையனாய்
வண்—நிரதிசயஸம்பத்தையுடைய
துவராபதி—ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு
மன்னன்—நிர்வாஹகனான நீர்மையையுடையனாய் (இரண்டுமில்லாதவன்றும் விடவொண்ணாத)
மணி—நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமான
வண்ணன்—ஆபிரூப்யத்தை யுடையனாய்
வாசுதேவன் — (அழகில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அநுரூபமான ஆபிஜாத்யத்தை யுடைய) வஸுதேவதநயனானவனுடைய
வலையுளே—(இப்படி நாலுபாடும்கண்ணியான ஆகர்ஷகசேஷ்டிதரூபமான) வலைக்குள்ளே தப்பவொண்ணாதபடி
அகப்பட்டேன்—அகப்பட்டேன்;
இனி—ஆனபின்பு
என்னை—(மீட்கவரிய) என்னைப்பற்ற
உமக்கு—(மீட்கநினைத்திருக்கிற) உங்களுக்கு

ஆசை — விதேயையாக ஆசைப்பட வேண்டுவது
இல்லை—இல்லை (ஆகையாலே;
அன்னை—தாயார்
என்—எது
செய்யில்—செய்யில்
என்—என்;
ஊர்—ஊரவர்
என்—எது
சொல்லில்—சொல்லில்
என்—என்
அவள்செய்யும் ப்ரியத்தோடு அப்ரியத்தோடு வாசியில்லை; அவர்கள்சொல்லும் குணத்தோடு தோஷத்தோடு வாசியில்லை யென்றுகருத்து (சு)

ஆறு;—(அன்னை.) ஸ்வபாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவராய் அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான ஶேஷஶேஷாஶந வைநதேயாத்யஸங்க்யேய பரமஸூரிகளாலே அநவரதபரிசரிதசரணயுகளனாயிருந்துவைத்து, அதிக்ஷுத்ர மநுஷ்யஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய் வண்துவராபதித்திருநகரியிலே ஆஶ்ரிதபரமஸுலபனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற வலையுள்ளேயகப்பட்டேன்; இனி என்னை அன்னையென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லிலென்; தோழிமீர், என்னையினியுமக்காசையில்லை யென்கிறாள். (சு)

ஈடு; அவ.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் குணஹாநி சொல்லுகிறஸ்த்ரீகள் வாயடங்கும்படி, நாம் அவனை வரக்கண்டு அந்த உபகாரத்துக்காகத்தலையாலே வணங்கவலலோமே யென்கிறாள்.

வலையுளகப்படுத்தென்னைநன் னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு*
அலைகடற்பள்ளியம்மானை ஆழிப்பிரான்தன்னை*
கலைகொளகலல்குல் தோழி நங்கண்களாற்கண்டு*
தலையில்வணங்கவுமாங்கொலோ தையலார்முன்பே. (எ)

ப:—அநந்தரம், ஆஶ்ரயணார்த்தமான க்ஷீரார்ணவஶயநத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை நாட்டார்முன்பே நாம்கண்டு ஆதரிக்கக்கூடுமோவென்று அந்தரங்கையான தோழியைக்குறித்து உரைக்கிறாள்.

என்னை—என்னை
வலையுள்—தன்னுடைய ஆகர்ஷகருணசேஷ்டிதங்களிலே
அகப்படுத்து—அகப்படுத்தி
நல்—(என்னிலும் தன்பக்கல்) நலத்தையுடைய
நெஞ்சம்—நெஞ்சை
கூவிக்கொண்டு — அடியறுத்தழைத்

துக்கொண்டவனாய் (அந்தநெஞ்சு தன்பக்கலிலே ப்ரவணமாகைக்கடியாக திரைக்குள்ளே கிடப்பாரைப் போலே)
அலை — அலைகிற
கடல்—கடலுக்குள்ளே
பள்ளி — ஏகாந்தமாகப் பள்ளிகொள்வானாய்
எம்மானை — அக்கிடையழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய்
ஆழி—(அவ்வழக்கைக் காத்தூட்டும்) திருவாழியையுடைய
பிரான்தன்னை — மஹோபகாரகனானவனை
கலை—பரிவட்டவுடையழகை
கொள்—உடைத்தாய்
அகல்—விஸ்தீர்ணமான
அல்குல்—அல்குலையுடைய
தோழி—தோழீ (இருவருமொக்க)
நம்—நம்
கண்களால்—கண்களாலே
கண்டு—கண்டு
தையலார்—பழிசொல்லுகிறதையலார்
முன்பே—முன்பே (அவன்வந்த உபகாரந்தோன்ற)
தலையில்—தலையாலே
வணங்கவும்—வணங்கவும்
ஆங்கொலோ—ஆகக்கூடுமோ? (௭)

ஆறு;—(வலையுள்.) இப்படி தன் நிலைமையை மெய்யாகச் சொன்னபின்பு, "இனி இவளால் ஒரு செயலில்லை" என்றுகொண்டு இவளுடைய அத்யவஸாயத்தைத் தோழியிசைந்தபின்பு, அவளைக்குறித்து; தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களாகிற வலையுள்ளே என்னை யகப்படுத்தி, என்னுடைய நெஞ்சைக் கூவிக்கொண்டு, ஆரும் செல்லவொண்ணாததொரு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆழிப்பிரான்தன்னை, கலைகொள கலல்குல் தோழி, அவனுக்குக் குணஹாநி சொல்லுகிற இந்தத்தையலார்கண்ணெதிரே நங்கண்களால்கண்டு தலையில்வணங்கவுமாங்கொலோவென்கிறாள். (௭)

ஈடு;—எட்டாம்பாட்டு. மஹோபகாரகனை "குணஹீநன்" என்று சொல்லுகிற தாய்மார், "இவனையாகாதே நாம் குணஹீநனென்றது" என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள். அவன் தன்ஸத்தையையுண்டாக்கி, நம் ஸத்தையைத் தந்தான்; நாம் அவன்ஸத்தையாலுண்டானபலம் பெறுவதென்றோ வென்கிறாள்.

பேய்முலையுண்டுசகடம்பாய்ந்துமருதிடை
போய்முதல்சாய்த்து* புள்வாய்பிளந்துகளிறட்ட*
தூமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிரானை எந்நாள்கொலோ*
யாமுறுகின்றதுதோழீ அன்னையர்நாணவே. (அ)

ப—அநந்தரம், அநாயாஸேந அகிலவிரோதியையும் நிவர்த்திப்பிக்குமவனை நான்கிட்டுவது என்றோ வென்கிறாள்.

பேய்—பேயின்
முலை—முலையை
உண்டு—உண்டு
சகடம்—ஶகடத்தை
பாய்ந்து—பாய்ந்து
மருது—மருதின்
இடை—நடுவே
போய்—போய்
முதல்—வேர்பறித்து
சாய்த்து—விழவிட்டு
புள்—பகாஸுரனாகிற பக்ஷியின்
வாய்—வாயை
பிளந்து—பிளந்து
களிறு—குவலயாபீடத்தை
அட்ட—நிரஸித்தவனாய் (விரோதிகளினுடைய பற்றுசறுதியாலே ஸாவஜ்ஞமாக ஸ்மிதம்பண்ணுகையாலே)

தூ—வெளுத்த
முறுவல்—முறுவலொளியையும்
தொண்டை—தொண்டைப்பழம் போலே சிவந்த
வாய்—அதரஶோபையையும்
பிரானை — ஆஶ்ரிதைகளான கோபிமாரை அநுபவித்த உபகாரகனை
தோழீ—தோழீ
அன்னையர் — (அவனைக் குற்றஞ் சொன்ன) அன்னையர்
நாண—லஜ்ஜிக்கும்படியாக
யாம்—நாம்
உறுகின்றது—கிட்டுவது
எந்நாள்கொலோ-என்றாயிருக்கிறதோ? நாம் கிட்டினால் அவர்கள் நாணுமித்தனையென்றுகருத்து. (அ)

ஆறு—(பேய்முலை.) பூதநா ஶகட யமளார்ஜுந குவலயாபீட ப்ரப்ருத்யாஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வபாவனாயிருந்தவனை "குணஹீநன்" என்றுசொல்லுகிற அன்னையர், "இவனையாகாதே ப்ரணயித்வ வாத்ஸல்யகாருண்யாதி குணரஹிதனென்று சொல்லுவது" என்று லஜ்ஜித்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படி, எந்நாள் கொலோ யாமுறுகின்றது தோழீ யென்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவ—ஒன்பதாம்பாட்டு. நெஞ்சு விம்மல்பொருமலாகாநிற்கவும், தன் ஸ்த்ரீத்வத்தாலே இதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டு போந்தாள்; இனி "அவனையழிக்கப்புகுகிற நாம்ஆர்க்குமறைப்பது" என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள். (அ)

நாணும்நிறையுங்கவர்ந்தென்னைநன்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு*
சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான்தன்னை*
ஆணையென்தோழீ! உலகுதோறலர்தூற்றி* ஆம்
கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடலூர்துமே. (௬)

ப.—அநந்தரம், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி எட்டாமலிருக்கிறவனை. ஸர்வலோகமும் பழிக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று தோழிக்குத் தன்னெஞ்சை வெளியிடுகிருள்.

என்னை—என்னை
நாணும்—லஜ்ஜையையும்
நிறையும்—பூர்த்தியையும்
கவர்ந்து—அபஹரித்து
நல்—ஸ்நேஹோத்தரமான
நெஞ்சம்—நெஞ்சையும்
கூவிக்கொண்டு- அழைத்துக்கொண்டு
(க) "விஷ்ணுதேவ்யோஷோ வ வக்தஃ வ்யோஷோ விஶ்வதஃப்ருஷ்டேஷு ஸர்வதஃப்ருஷ்டேஷு" என்கிறபடியே)
சேணுயர்—மிகவும் உயர்ந்த
வானத்து — பரமாகாஶஶப்தவாச்யமான) பரமபதத்திலே
இருக்கும்—இருப்பானாய்
தேவர்—ஸூரிகளுக்கு
பிரான்தன்னை — (இங்குப்பண்ணின ப்ராவ்ருத்திகளை ப்ரகாசிப்பிக்கும்) ஸர்வாதிகனானவனை
என்—எனக்குவிதேயையான
தோழீ—தோழீ
ஆணை — உன்னாணையே
உலகுதோறு—ஸர்வலோகங்களிலும்
அலர்—பழி
தூற்றி—(ப்ரஸித்தமாம்படி) தூற்றி
ஆம்—என்றால் செய்யலாம்
கோணைகள்—மிறுக்குக்களடங்க
செய்து—செய்து
குதிரி—ஒருவர்க்கடங்காத நாணமற்ற பெண்
ஆய்—ஆய்க்கொண்டு
மடல்—மடல்
ஊர்தும்—ஊரக்கடவேன்;
குதிரி—நாணப்பெண்
கோணை—மிறுக்கு. (௬)

ஆறு;—(நாணும்) நாணும்நிறைவுங்கவர்ந்து என்னை நன்னெஞ்சங் கூவிக்கொண்டு, ஒருவர்க்கும் செல்லவொண்ணாத திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தேவபிரான்தன்னை அபர்வறுமமரர்களுங் கூடத் தேறுதலொருபடி, தோழீ, ஆணை, அவனையுலகுதோறலர் தூற்றி, மற்றும் செய்யலாம் மிறுக்குக்களெல்லாம்செய்து குதிரியாய் மடலூர்துமென்கிருள். (௬)

(க) சாந்தோ-௩-௧௩.

ஈடு; அவ:—பத்தாம்பாட்டு. ஜகத்க்ஷோபம்பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தாகிலும், நிரதிசயபோக்யனானவனைக் காணக்கடவேனென்கிறாள்.

யாமடலூர்ந்துமெம்மாழி யங்கைப்பிரானுடை*
தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்*
யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்*
நாமடங்காப்பழிதூற்றி நாடுமிரைக்கவே. (கo)

ப:—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான அஸாதாரண சிஹ்நங்களையுடையவனை எங்கும்பழிதூற்றி ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தேயாகிலும் அவன் மாலையைச்சூடுவோமென்கிறாள்.

(அத்யந்தாபிநிவேசத்தாலே)
யா—ஏதேனுமொருபடியாலும் ஸ்த்ரீத்வாநுரூபமான
மடம்—ஒடுக்கம்
இன்றி—இன்றியே (லோகத்தளவில் பர்யவஸியாதே)
தெருவுதோறு—தெருவுதோறும்புக்கு
அயல்—அயலாரான
தையலார்—ஸ்த்ரீகளானவர்கள்
நா—நா
மடங்கா—ஓவாதேசொல்லும்
பழி—பழியை
தூற்றி—தூற்றி
நாடும்—ஸகலஜகத்தும்
இரைக்க — க்ஷுபிதமாய்க் கூப்பிடும்படி
யாம்—மடலூரத்தகாத ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய நாம்
மடல்—(நமக்குஈடல்லாத) மடலை
ஊர்ந்தும்—ஊர்ந்தேயாகிலும்
ஆழியங்கை—கையுந்திருவாழியுமான வழகை யநுபவிப்பித்து
எம்—நம்மை வஶீகரித்த
பிரானுடை—உபகாரகனுடைய
தூ—செவ்வியாலே தூய்தான
மடல்—இதழையுடைய
தண்—ப்ரமஹாரமாய்
அம்—தர்ஶநீயமான
துழாய்—திருத்துழாய்
மலர்—பூந்தாரை
கொண்டு—(க) "வதிஷ்ஸி நிதா வஸீதா-பதிஸம்மாநிதாஸீதா" என்கிற கணக்கிலே கையில்மடல் வாங்குகைக்காக) அவன்தரவாங்கி
சூடுவோம் — நந்தலையிலே சூடக்கடவோம்.
பன்மை — மடலூரத்துணிந்த கர்வோக்தி; யாமடமென்றது-ஏதேனுமொருமடப்பமுமென்றபடி (கo)

ஆறு;—(யாமடலூர்ந்தும்.) யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்நாவுங் கூடமடங்காத பழிகளைத்தூற்றி நாடுமிரைக்க யாம் மடலூர்ந்தாகிலும், எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோமென்கிறாள். (கo)

(க) ரா-அயோ ககூ-உக.

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத்தே அவன்தானேவந்து நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறார்.

இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான்தன்னை*
விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
நிரைக்கொளந்தாதி யோராயிரத்துளிப்பத்தும்*
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம்மூரெல்லாம். (௧௧)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவல்லவர்களிருந்த தேசமே பரமபதமாமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இரைக்கும்—அலையெறிந்திரைக்கிற
கருங்கடல்—கருங்கடல்போலே அபிவ்ருத்தமான
வண்ணன்—வடிவழகையுடையனாய்
பிரான்—அவ்வழகை ஆஶ்ரிதர்க்குஅநுபவிப்பிக்கும் ஸ்வபாவனான
கண்ணன் தன்னை—க்ருஷ்ணனை
விரைக்கொள்—பரிமளோத்தரமான
பொழில்—பொழிலையுடைய
குருகூரவர் — திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்த
நிரை—எழுத்தும் அசையும் சீரும் தளையும் அடியும் தொடையும் பாவும் இனமும் இசையும் தாளமும் மற்றுமுள்ள ஶப்தாலங்காரமும்
கொள்—உடையதாய்
அந்தாதி—அந்தாதியாய்
ஓர்—அத்வி தீயமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலுள்ளும்
இப்பத்தும்—இவைபத்தையும்
உரைக்கவல்லார்க்கு— ஶப்தமாத்ரோச்சாரணம் பண்ணுமவர்களுக்கு
தம்—தாந்தாங்களிருந்த
ஊரெல்லாம்—ஊரெல்லாம்
வைகுந்தம்—பரமபதமென்னலாம்படி,
ஆகும்—ஆநந்தாவஹமாயிருக்கும்
இது—கலித்துறை. (௧௧)

ஆறு;—(இரைக்கும்) ஓதங்கிளருகிற கடல்போலேயிருந்த திருமேனியையுடைய கண்ணபிரான்தன்னை விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் நிரைக்கொளந்தாதியாயிரத்துள் இப்பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல, தாங்களிருந்ததேசமே தங்களுக்குத் திருநாடென்கிறார். (௧௧)

மூன்றாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

நான்காந்திருவாய்மொழி ஊரெல்லாம் ப்ரவேசம்.

ஆறு;—(ஊரெல்லாந்துஞ்சி.) இப்படி மடலூருகையிலே அத்யவஸித்திருந்த பிராட்டி மடலூரக்ஷமையல்லாதபடி அத்யந்தம் அவஸந்நையாய்;

ப:— நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய அநுபவாபிநிவேஶத்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலேயாகிலும் அவனைப்பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அநுபவயோக்யமானகாலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனாயிருக்கையாலே அத்யந்த ஆர்த்தராய் ஒருப்ரவ்ருத்திக்ஷமரல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய்: விளம்பக்ஷமரல்லாமையாலே, இவ்வவஸ்த்தையிலே அவன் முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான; அகிலஜகத்ரக்ஷணார்த்தப்ரவ்ருத்தியையும், ஆபிரூப்யப்ரகாஶகமான பவ்யதையையும், அநிஷ்டநிராஸகத்வத்தையும், அபீஷ்டலாபத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவஶோபாதியாலுண்டான அத்யந்தத்ருப்தியையும் உபகாரகவிக்ரஹயோகத்தையும்,ஸத்திரபரிகரகுணகணவத்தையும், ஆகாங்க்ஷாஜநகமான அஸாதாரணசிஹ்நத்தையும், ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ஆயுதமெடுத்துக் காரியங்கொள்ளுமாகாரத்தையும், அதிஶயித ஐஶ்வர்யத்தையும், அநந்யார்ஹமாக்கும் அபதாநவிஶேஷத்தையும் அநுஸந்தித்து; "ஏவம்வித ஸ்வபாவனான ஈஶ்வரன் இவ்வவஸ்த்தையில்வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து ரக்ஷிக்கிறிலன் முடிகைக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி பராதீனமான இவ்வாத்மாவை ரக்ஷிக்கும்விரகென்?" என்று, காலவிளம்பம்பொறாமல் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டப்ரகாரத்தை; அபிமதநாயகனான ஈஶ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நெடுமைக்கிரங்கிக்கூப்பிட்ட நாயகி பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு; அவ;—"நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்" என்று - பெரியதொரு த்வராரஸமாயிறே கீழ்ச்சென்றது; மடலூரப்பெறுகைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்படி பலஹாநி மிக்கது; இனித்தான், மடலூரும்போது அபிமதவிஷயத்தைப்படத்திலே எழுதவேணுமே, அதுக்கு அவகாசமில்லாதபடி (க) "ஆழிகொண்டன்றிரவி மறைப்ப" என்கிறபடியே ஆதித்யனை மறைத்தானுதல், தைவயோகத்தால் அஸ்மித்ததாதல் செய்து ராத்ரியாய், அதுதான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்களடங்கும்படி மத்யராத்ரமாய்; பழிசொல்லுவாரோடு, அநுகூலராய் ஹிதஞ்சொல்லி

(க) பெரியாழ்-திரு-ச-க-அ.

விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்குகையாலே ஒருவு சாத்துணையுமின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுதவும் ஸ்வபாவனுமாய் ஸர்வரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை அநுஸந்திக்க, அவைதான் பிரிவிலே அநுஸந்திக்கை யாலே மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உறுப்பாய், * வேண்யுத்க்ரத நாதி களிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமளவாய், அதுதன்னைப் பெறுகை மடலூரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய் விட்டது; (க) [விஷஸ்ய தாதா-விஷஸ்யதாதா] இத்தனை நற்சரக் குத்தரும் உதாரரை இவ்வூரில்கிடைக்குமோ? [ஒ-மே] உண்டா ஞல்தான் எனக்கு இது ஸம்பவிக்குமோ? [ஶஸ்த்ரஸ்ய வா-ஶஸ்த்ர ஸ்யவா] விஷம்போலே சிறிதுபோதுநின்று கொல்லுமதன்றியே கடுக முடிக்கும் ஶஸ்த்ரத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? [வேஶ்மநிராக்ஷஸஸ்ய-வேஶ்மநிராக்ஷஸஸ்ய] பிரித்துவைத்து உயிர்கொலைபாக நலி கிறவனுடையவூரிலே, நற்கொலைக்குப் பரிகாரமானத்தைத்தான் தரு வாருண்டோ ? இப்படிமுடிகை தேட்டமாம்படியிருக்கிறவளவிலே, "நாம் ஸர்வரக்ஷகராகையாலே எல்லாருடையரக்ஷணத்துக்குமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து சாய்ந்தோம்: உம்முடையரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராயிருந்தோம், க்ரமப்ராப்திபற்றாமைப் பதறுகிறவித் தனை" என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகில், நம் முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாகில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகிறோமித்தனை; நம்மோபாதியாலுள்ளரக்ஷணம் நமக்குலித்தி யாதோவென்று அவன்குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தாராய்ச்செல்லு கிறது.

(கீழ் - தம்முடைய அநுபவாபிநிவேஶத்தாலே ஸத்வர ராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தியிலேயாகிலும் அவனைப்பெறுவதாக உத்யோகித்த இவர், அநுபவயோக்யமான காலம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஹிதனா கையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய் ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்ஷமரல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பாக்ஷமராகையாலே இவ்வவஸ்த்தை யிலே அவன்வந்து ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான குணங்களை ஆர்த்த

(க) ரா-ஸு-உ அ-கூ.

ராய்க் கூப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை. அபிமதநாயகனான ஈச்வரனைப் பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நெடுமைக்கிரங்கிக் கூப்பிட்ட நாயகி பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.) *

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. ப்ரளயாபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விரஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாதபின்பு. இனி நான் ஜீவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று தன்ஜீவநத்திலே நசையறுகிறாள்.

ஊரெல்லாந்துஞ்சி உலகெல்லாம்நள்ளிருளாய்*
நீரெல்லாந்தேறி ஓர்நீளிரவாய்நீண்டதால்*
பாரெல்லாமுண்ட நம்பாம்பணையான்வாரானால்*
ஆரெல்லேவல்வினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், ஜகத்தெல்லாம் இருளாம்படி ஏகராத்ரியாய் நீண்டது; ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன்வந்து ரக்ஷிக்கிறிலன், இனி இவ்வாத்மாவை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறாள்.

(பழிசொல்லும் அயலாரோடு ஹிதஞ்சொல்லும் தாய்மாரோடு ஸமதுக்கைகளாய் உசாத்துணையான தோழிமாரோடு வாசியற ஒரு முகத்தில்தரியாதபடி)
ஊர்—ஊராக
எல்லா—எல்லாரும்
துஞ்சி — உறங்கி (புறம்பே ஒருபதார்த்ததர்ஶநத்தாலே தரியாதபடி)
உலகெல்லாம்—லோகமடைய
நள்—செறிந்த
இருளாய்—இருளாய்
நீர்—நீரென்றுபேர்பெற்றவை
எல்லாம்—எல்லாம்
தேறி— (ஜலசாரஸத்த்வங்களினுடைய கோலாஹலமில்லாமையாலே) அலையடங்கித்தெளிந்து (ஒரு ஸப்தஶ்ரவணமில்லாதபடியாய்)
ஓர்—அஹோராத்ரவிபாகமற்று ஏகாகாரமாய்
நீள்—வளர்ந்த
இரவாய்—ராத்ரியேயாய்
நீண்டது — ஓரவதிகாணவொண்ணாதபடி நீண்டுவிட்டது; (இவ்வளவில்)
பார்—ப்ரளயாபத்கதையான பூமியை
எல்லாம்—எல்லாம்
உண்ட—வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவனாய்
பாம்பு—ஶேஷபூதனான திருவநந்தாழ்வானை
அணையான்— படுக்கையாகக்கொண்டு வடிவுகொடுத்துரக்ஷிக்கையாலே
நம்—நமக்குத் தஞ்சமானவன்
வாரான் — வந்துமுகங்காட்டி ரக்ஷிக்கிறிலன்

எல்லே—என்னே
இனி—ரக்ஷகன் உதவாதபின்பு
வல்-(அநுபவவிநாஸ்யமல்லாத) வலிய
வினையேன் — பாபத்தையுடையே னை என்னுடைய
ஆவி—ஆத்மாவை
காப்பார்—ரக்ஷிப்பார்
ஆர்—ஆர்;

உறங்குகிற ஊரார்காக்கவோ? ஓரிருள் விழுங்கின லோகம்காக்கவோ? ஜடமானஜலதத்வம்காக்கவோ? பாதகமான தீர்க்கராத்ரிகாக்கவோவென்று கருத்து,
எல்லே—என்னேயென்று விஷாத ஸூசகம் (க)

ஆறு;—ஸர்வஜந்துக்களும் ப்ரஸுப்தமாய் ஸர்வலோகமும் அந்தகாரபரிபூரிதமாம்படி ஒருநீளிரவுவந்து எங்கும்முடிகிறதில்லை. இந்ததசையில் அந்தப்பரமகாருணிகனான பாம்பணையான் வாராதொழிந்தான், இனிநான் எங்ஙனே தரிக்கும்படியென்கிறாள். (க)

ஈடு;அவ; இரண்டாம்பாட்டு. இத்தசையில் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; என்னோட்டைஸம்பந்தத்தாலே அவனைப்போலே நெஞ்சே நீயும் பாங்கன்றிக்கே யொழிந்தாயென்கிறாள்.

ஆவிகாப்பாரினியா ராழ்கடல்மண்விண்மூடி*
மாவிகாரமாயோர் வல்லிரவாய்நீண்டதால்*
காவிசேர்வண்ணனென்கண்ணனும்வாரானால்*
பாவியேன்நெஞ்சமே! நீயும்பாங்கல்லையே. (உ)

ப:—அநந்தரம், தன்னுடைய வாபிருப்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து ஆஶ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்;'நெஞ்சே; நீயும் விதேயமாயிருக்கிறிலை இனி ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணுவாரார் என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஆழ்—ஆழ்ந்த
கடல் —கடலையும்
மண்—பூமியையும்
விண் —ஆகாசத்தையும்
மூடி — மூடி (அவ்வளவில் நில்லாதே அகிலலோகத்தையும் விளாக்கொலைகொள்ளும்படி)
மா—பெரிய
விகாரமாய்—விகாரத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு

வல் —(அநேகம் ஆதித்யர்களாலும் பேதிக்கவரிதான) சிக்கெனவையுடைத்தான
ஓரிரவாய்—தமோமயாராத்ரியேயாய்
நீண்டது—முடிவறவளர்ந்தது;
காவி—நெய்தலோடு
சேர்—சேர்ந்த
வண்ணன்—நிறத்தையுடையனாய்
என் —அந்நிறம் எனக்கு ஸ்வம்மாம்படி பவ்யனான

கண்ணனும்—க்ருஷ்ணனும்
வாரான்—இவ்வளவில்வருகிறிலன்;
பாவியேன்—(பவ்யனும் அபவ்யனும் படியான) பாபத்தையுடையேனை என்னுடைய
நெஞ்சமே — நெஞ்சமே (அவனைப் போலே)
நீயும்—நீயும்
பாங்கல்லை—அநுகூலித்திருக்கிறிலை;
இனி—ரக்ஷகனை அவனும்உதவாதே உசாத்துணையான நீயும் உதவாத பின்பு
ஆவி—ப்ராணனை
காப்பார்—காப்பார்
ஆர் — ஆர்? ஒருவருமில்லையென்று கருத்து (உ)

ஆறு;—(ஆவிகாப்பார்) ஆழ்கடல்மண்விண்மூடி மாவிகாரமாய் ஓர் வல்லிரவாய்நீண்டது; காவிசேர்வண்ணன் என்கண்ணனும் வருகிறிலன், பாவியேன்நெஞ்சமே நீயும் எனக்குத் துணையன்றியே போனாய்; ஆவிகாப்பாரினியார் என்கிறாள். (உ)

ஈடு; அவ;—மூன்றாம்பாட்டு ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை காகுத்ஸ்தனும் வருகிறிலன், பாதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலேனென்கிறாள்.

நீயும்பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே நீளிரவும்*
ஓயும்பொழுதின்றி ஊழியாய்நீண்டதால்*
காயுங்கடுஞ்சிலை என்காகுத்தன்வாரானால்*
மாயும்வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே. (௩)

ப:—அநந்தரம், அநிஷ்டநிவர்த்தநஶீலனை சக்ரவர்த்திதிருமகன் வருகிறிலன்' பராதீனையாகையாலே முடியவிரகறிகிறிலேனென்று நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நெஞ்சமே—நெஞ்சமே
நீயும்—ஸர்வகார்யத்துக்கும் ப்ரதாநகாரணமான நீயும்
பாங்கல்லைகாண் — விதேயமாயிருக்கிறிலை;
நீள் — பண்டேநீண்டுவருகிற
இரவும்—ராத்ரியும்
ஓயும்பொழுது —ஓயுங்காலம்
இன்றி—இன்றியே
ஊழியாய்—கல்பமாய்க்கொண்டு
நீண்டது—வளர்ந்துவிட்டது;
காயும்—ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைச் சுட்டுப்பொகடுவதான
கடு—கடிய
சிலை—ஸ்ரீஶார்ங்கத்தையுடையனை
என்காகுத்தன்— பரோபகாரஶீலமான குடியிலேபிறந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன்
வாரான் —ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு உதவினாப்போலேவந்து உதவுகிறிலன்;

வல்வினையேன்—(அவன் உதவாமைக்கடியான) ப்ரபல பாபத்தையுடையநான்	மில்லாத) பெண்ணாய்
பெண்—'முடியும்போது ஸ்வாதந்த்ர்ய	பிறந்து—பிறந்து
	மாயும்வகை—முடியும்ப்ரகாரம்
	அறியேன்—அறிகிறிலேன். (ங)

ஆறு;—(நீயும்) மடநெஞ்சமே! நீயும் துணையன்றியேபோனாய்; நீளிரவும்ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய்நீளாநின்றது, ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்திருவில்லையுடைய என்காகுத்தன்வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால்தான் முடியலாமிறே; 'முடிவன்' என்றால் முடியவொண்ணாதபடி பாபத்தினால் பராதீனையாய்ப் பிறந்தேனென்கிறாள். (ங)

ஈடு; அவ;—நாலாம்பாட்டு, கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதேரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநனும் வருகிறிலன், என்சிந்தாவ்யஸநத்தைப் போக்குவாரார்? என்கிறாள்.

பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயர்காண்கிலேனென்று*
ஒண்சுடரோன் வாராதொளித்தான்* இம்மண்ணளந்த
கண்பெரியசெவ்வாயெங்காரேறுவாராரால்*
எண்பெரியசிந்தைநோய் தீர்ப்பாராரென்னையே? (ச)

ப:—அநந்தரம். அபேக்ஷித்தபூமியை யளந்துகொண்ட ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த அவயவாதிஶோபையாலே செருக்கனான த்ரிவிக்ரமன் வருகிறிலன்; அபரிச்சிந்நமான என்னுடைய சிந்தாரோகத்தைத்தீர்ப்பார் ஆர்? என்கிறாள்.

(பாதந்த்ரைகளாய் ம்ருதுஸ்வபாவைகளான)	சுடரோன்—தேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யன்
பெண்—பெண்ணாய்	(க) "பீஷோதேதி ஸூர்ய: " என்று ஈஶ்வராநுவிதாநம் பண்ணிவரும் காலத்திலும்
பிறந்தார்—பிறந்தார்	
எய்தும்—ப்ராபிக்கிற	
பெருந்துயர்- துஸ்ஸஹமானமஹாது:க்கத்தை	வாராது—வாராதே
காண்கிலேன்—காணமாட்டுகிறிலேன்	ஒளித்தான் — (ஆராய்ந்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி) ஒளித்துப்போனான்
என்று—என்று	
ஒண்—உதயகாலத்திலேதர்ஶநீயமான	

(க) தை-ஆந-அ-

இ—இந்த
மண்—பூமியை
அளந்த — தனக்கேயாம்படி அளந்து கொண்டப்ரீதியாலே
பெரிய—பரந்த
கண்—திருக்கண்களையும்
செம்—சிவந்த
வாய்—திருவதரத்தையுமுடையனும்
எம்—(அந்தபூமியைப்போலே இவ்வ வ்யவஸாயையாலே) எம்போல் வாரையும் அநந்யார்ஹமாக்கி (அத் தாலே)
கார் — காளமேகம்போலே ஶ்யாமள மான வடிவையுடையவனும்
ஏறு—(நினைத்தது முடித்தப்ரீதியாலே ருஷபம்போலேசெருக்கனுயிருக் கிற த்ரிவிக்ரமன்
வாரான்—வருகிறிலன்;
எண்—நினைவுக்கு
பெரிய—(அவ்வருகேவிஞ்சி அவாங்ம நஸகோசரமான) பெரிய
சிந்தைநோய்—மநோரதவ்யாதியை
என்னை—என்னை
தீர்ப்பார்—தவிர்ப்பார்
ஆர்—ஆர்? (ச)

ஆறு;—(பெண்பிறந்தார்.) நான்படுகிற இந்தமஹாதுःக்கத்தைக் காணகயில் முடிகைபே நன்றென்றுபார்த்து ஆதித்யன்வாராதே, தன்னைக்கொண்டு முடிந்தான்; இந்ததசையில் தன்னுடைய காருண்ய ஸௌஶீல்யஸௌந்தர்யாதி குணங்களாலே என்னைத்தோற்பித்து எனக்குப் பரமபோக்யனுயிருந்தவன் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் அளவிறந்தசிந்தைநோய்தீர்ப்பார் ஆர் என்னை யென்கிறுள். (ச)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபத்தில் உதவும் அன்னைபரும் தோழியரும் ஆராய்கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவ ஸேஷையானேனென் கிறுள்.

ஆரென்னையாராய்வா ரன்னையருந்தோழியரும்*
நீரென்னேயென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்*
காரன்னமேனி நங்கண்ணனும்வாரானல்*
பேரென்னமாயாதால் வல்வினையேன்பின்னின்றே. (ரு)

ப;—அநந்தரம், உபகாரஶீலமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும்வருகிறிலன், நான் நாமாவஶேஷையானேன், என்னையாராய்வார் ஆர் என்கிறுள்.

அன்னையரும்—(பரிவராய்வந்து ஆராயும்) தாய்மாரும்
தோழியரும் — (ஸௌஹார்த்தத்தாலே ஆராயும்) தோழிமாரும்
நீர்—இவள்நீர்மை
என்னே—ஏதாயிருக்கிறது
என்னுதே—என்றுநிரூபியாதே,
நீள்—தீர்க்கையான

இரவும்—ராத்ரிமுழுக்க	பின்—பின்பு
துஞ்சுவர்—உறங்காநின்றார்கள் (அவர்கள் ஆராயாதவளவிலும் ஆராயக்கடவனாய்)	நின்று—நின்று
	பேர்—நாமமாத்ரம்
	என்னை—என்னை
காரன்ன — (அதிஶயிதோபகாரஶீலமான) காளமேகம்போலேயிருக்கிற	மாயாது — முடியவொட்டுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு)
மேனி—திருமேனியையுடையனாய்	என்னை — என்னை
நம்—நமக்குபவ்யனான	ஆராய்வார் —ஆராய்வார்
கண்ணனும்—க்ருஷ்ணனும்	ஆர்—ஆர்; ஒருவருமில்லையென்றபடி.
வாரான்—வந்து ஆராய்கிறிலன்;	அத்யந்த வஸாதம் பிறந்தவளவிலும் ' இன்னாள்கிடந்தாள்'' என்கிற நாமமாத்ரமே ஸத்பாவஸூசகமென்று கருத்து [வல்வினையேன்பின்னின்று-ஆரென்னையாராய்வார்]என்று அந்வயிக்கவுமாம்; நீர் என்செய்தீரென்னாதேயென்றுமாம். (நு)
வல்வினையேன்—(ப்ராப்தராய் ஆராய்வாரும் ஆராயாமைக்கீடான)ப்ரபலபாபத்தையுடையேனான எனக்கு	

ஆறு;—(ஆரென்னை.) அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னேயென்னாதே நீளிரவுந்துஞ்சினார், ஆரென்னையாராய்வார்; ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் எனக்குத் துணையாயிருக்கக்கடவ காரன்னமேனி நங்கண்ணனும் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் இவ்வ்யஸநத்துக்கு ஆஶ்ரயமான என்பேர் முடியப்பெறலாமிறே, நான்முடிந்தபின்பும் என்னுடைய பேரானது முடிகிறதில்லையென்கிறாள். (நு)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு, விரஹவ்யஸநமும் செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷகனானவனும் வாராதொழிந்தால் முடியப்பெறாத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறாள்.

பின்னின்றகாதல்நோய் நெஞ்சம்பெரிதடுமால்*
முன்னின்றிராவூழி கண்புதையமூடிற்றால்*
மன்னின்றசக்கரத்தெம்மாயவனும் வாரானால்*
இந்நின்றநீளாவி காப்பாரரிவ்விடத்தே. (சு)

ப;—அநந்தரம், அபிநிவேஶமும் ராத்ரியும் நலியாநிற்க, ஸ்த்திரமான ரக்ஷணோபகரணத்தையுடையவன் வருகிறிலன், என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷிப்பாரரென்கிறாள்.

பின்—பின்தொடர்ந்து
நின்ற—விடாமல்நடக்கிற
காதல்—அபிநிவேஶமாகிற
நோய்—நோயானது
நெஞ்சம் — (தனக்குப் பிறப்பிடமான) நெஞ்சை
பெரிது—மிகவும்
அடும்—அழியாநின்றது;
முன்—முன்னே
நின்று—நின்று
இரா—ராத்ரியாகிற
ஊழி—கல்பமானது
கண்—கண்ணனது
புதைய—புதையும்படி
மூடிற்று—மறைத்தது;
(இப்படிபின்னும் முன்னும் விரோதியானவளவில்)
மன்னின்ற—(ஆஶ்ரிதருடைய வினையைக்கடிகைக்கு) நித்யஸந்நிஹிதமான
சக்கரம்—திருவாழியையுடையனாய்
எம்மாயவனும் — ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே தன்னை என்போல்வார்க்கு ஸ்வம்மாக்கின க்ருஷ்ணனும்
வாரான்—வருகிறிலன்;
நின்ற — நிரந்தரது:காநுபவம் பண்ணா நின்றாலும் அதுக்கிளையாதிருக்கிற
என்—என்னுடைய
நீள்—நித்யமான
இ—இந்த
ஆவி—ஆத்மவஸ்துவை
இவ்விடத்து—இவ்வவஸ்தையில்
காப்பார்—ரக்ஷிப்பார்
ஆர்—ஆர்.
இந்நின்றவென்று பாடமாய்-இந்நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை யென்றுமாம்; நித்யத்வமும் து:காநுபவத்துக்குறுப் பாயிற்றென்று கருத்து (௬)

ஆறு;—(பின்னின்ற.) முடிந்தபின்பும் செல்லுகிற விஶ்லேஷ வ்யஸநமொன்றும் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை, இந்த ராத்ரியான யுகமானது அவன்வரிலும் அவனைக் காணவொண்ணாதபடி என் கண்ணைமறைத்துக்கொண்டு நில்லாநின்றது, இவ்வந்தகாரமெல்லாம் போம்படி நிரதிஶயதீப்தியுக்தமான திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டு அவன்வருகிறிலன், இந்ததசையில் இந்நின்றநீளாவி காப்பாரா ரென்கிறாள். (௬)

ஈடு; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. ராத்ரியாகிறயுகம் செல்லாநிற்க அவன் வந்து தோற்றாமையாலே, அநிமிஷராகையாலே உறங்காத தைவங்களைக்குறித்து, நான் என்செய்வேனென்கிறாள்.

காப்பாராரிவ்விடத்துக் கங்கிருளின்நுண்துளியாய்*
சேட்பாலதூழியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்*
தூப்பாலவெண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றானால்*
தீப்பாலவல்வினையென் தெய்வங்காளென்செய்கேனோ. (எ)

ப;—அநந்தரம் தர்ஸநாகாங்க்ஷாஜநகமான அஸாதாரண சிஹ்நத்தை யுடைய ஸர்வேஶ்வரன் வந்துதோன்றுகிறிலன், இந்தமஹாந்தகாரமான ராத்ரி யில் என்செய்கேனென்று. உறங்காததைவங்களைநோக்கிக் கூப்பிடுகிறாள்.

இவ்விடத்து—(ரக்ஷகனுதவாத) இந்த அவஸ்த்தையில்
காப்பார்—ரக்ஷிப்பார்
ஆர்—ஆர்;
கங்கு—எல்லைநிலமாச்செறிந்த
இருள்—இருளையும்
நுண்—நுண்ணிதான
துளி—பனித்துளியையும்
ஆய்—உடைத்தாய்
சேண்—அதிதூரமான
பாலது—ஸ்வபாவத்தையுடைய
ஊழியாய்—கல்பமாய்க்கொண்டு
செல்கின்ற—செல்லாநிற்கிற
கங்குல்வாய்—ராத்ரியிடத்து
தூ—அழுக்கற்ற
பால—ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய்
வெண்—வெளுத்த
சங்கு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சக்கரத்தன்—திருவாழியையு முடைய ஞனவன்
தோன்றான்—‘பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர் ஞாயிற்றோடுபொன்மதியே ந்தி” என்கிறபடியே சந்த்ராதித்யர்களைக் கொண்டுவருமாபோலேவந்து தோன்றுகிறிலன்;
தீ—அக்நிபோலே
பால—ஸாஹஜஸ்வபாவமாய்
வல்—ப்ரபலமான
வினையேன்-பாபத்தை யுடையேனான நான்
தெய்வங்காள் — (என்துக்கங்கண்டு இமைகொட்டாமல் பார்த் திருக்கிற) தேவதைகாள்
என்—எத்தை
செய்கேன்—செய்வேன்.
ரக்ஷ்யமான என்னால் ரக்ஷித்துக்கொள் ளவொண்ணாதென்று கருத்து. கங்கு-எல்லைநிலம்; தூய்மை- அழுக்கறுதி; பாலென்று - ஸ்வபா வம். (எ)

ஆறு;—(காப்பாரார்.) மஹாந்தகார வர்ஷோபேதையாய் முடி வில்லாததொருயுகமாய்க்கொண்டு செல்லாநின்ற ராத்ரியில், தூப் பாலவெண்சங்குசக்கரத்தன் தோன்றுதொழிந்தான், காப்பாராரிவ் விடத்து. தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காள் என்செய்கேனென்று தன்னுடைய நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறாள். (எ)

ஈடு;—எட்டாம்பாட்டு. ஏகராத்ரி அநேகயுகமாய் மிகவும் நலியா நின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்ற லும் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

தெய்வங்காளென்செய்கேனோரிரவேழூழியாய்*
மெய்வந்துநின்றெனதாவிமெலிவிக்கும்*
கைவந்தசக்கரத்தென்கண்ணனும் வாரானால்*
தைவந்ததண்தென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடுமே. (அ)

ப; —அநந்தரம், ஆர்ஸ்ரீதவிரோதிநிவர்த்தநத்தில் ஆயுதமெடுத்துக் காரியங் கொள்ளும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியா நின்றது, என்செய்வேனென்று அந்தத்தைவங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

தெய்வங்காள் — (உணர்த்தியோடேயிருக்கிற) தைவங்காள்
(ஒருப்ரவ்ருத் திக்ஷமையில்லாத நான் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில்)
என் — எத்தை
செய்கேன் — செய்வது
ஓர் — ஒரு
இரவு — ராத்ரி
ஏழு — ஏழு
ஊழியாய் — கல்பமாய்க்கொண்டு
மெய் — புத்திபூர்வகமாக
வந்து — முன்னே வந்து
நின்று — நின்று (விரஹக்லிஷ்டமான)
எனது — என்னுடைய
ஆவி — ப்ராணனை
மெலிவிக்கும் — க்ருஶமாக்காநிற்கும்;
கைவந்த — (பகலே 'இரவையழைக்க' என்னிலும் நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும்படி) விதேயமான)
சக்கரம் — திருவாழியையுடைய
என் —
கண்ணனும் — க்ருஷ்ணன்
வாரான் — (அத்தைக்கொண்டு இந்த ராத்ரிபோம்படி) வருகிறிலன்
(அவன்வாராதது அறிந்து)
தைவந்த — (நலியவருவாரைப் போலே) தடவுகிற
தண் — குளிர்ந்த
தென்றல் — தென்றலானது
வெம் — வெவ்விய
சுடரில் — அக்நியிற்காட்டிலும்
அடும் — சுடாநின்றது.

அக்நிபோல என்றுமாம்; கைவருகை- நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளலாகை; தைவருதல்-தடவுதல் (அ)

ஆறு; — (தெய்வங்காள்.) ஓரிரவு ஏழூழியாய் வந்து எனதாவியை மெலிவிக்கும், சருதுமிடம்பொருது கைந்நின்றசக்கரத்து என்கண்ணனும் வருகிறிலன், ஹேமந்தகாலத்தில் அதிஶீதளமான தென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடும், தெய்வங்காள் என்செய்கேனென்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் "நமக்கு" என்றவாறே ப்ரார்த்த்யமாய்விட்டது, ரக்ஷகனவனும் தோற்றுகிறிலன், என்மநோதுःகத்தை இனிப்போக்குவார் ஆரென்கிறாள்.

வெஞ்சுடரில் தானடுமால் வீங்கிருளினுண்துளியாய்*
அஞ்சுடரவெய்யோனணி நெடுந்தேர்தோன்றாதால்*
செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்*
நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார் நின்றுருகுகின்றேனே. (கூ)

ப;—அநந்தரம், அதிஶயிதாந்தகாரமான ராத்ரியானது நலியாநின்றது ஆதித்யாதம் தோன்றுகிறதில்லை, இவ்வளவில் அத்யபங்குரைஸ்வர்யவிஶிஷ்டனை புண்டரீகாக்ஷன் வருகிறிலன், ஶித்திலையாகிற என்னுடைய மநோதுஃகத்தைப்போக்குவாராரென்கிறாள்.

வீங்கு—வீங்கிச்சதைத்த
இருள்—இருளையுடைத்தாய்
நுண்—நுண்ணியதான
துளி - பனித்துளியை
ஆய்—உடைத்தாய்க்கொண்டு (ப்ரக்ருதமானராத்ரிதான்)
வெம்—வெவ்விய
சுடரில்—நெருப்பிற்காட்டில்
அடும்—சுடாநின்றது;
(இவ்வளவில்தன் தோற்றரவாலேஇருளைப்போக்கும்)
அம்—அழகிய
சுடர—சுடரையுடைய
வெய்யோன்—(உஷ்ணபாநுவான) ஆதித்யனுடையதான
அணி—அழகிய
நெடு—உத்துங்கமான
தேர்—தேரானது
தோன்றாது-தோன்றுகிறதில்லை, (இவ்வளவில்)
செம் — (அதிஶயிதைஶ்வர்யஸூசகமாய்ச் சிவந்த
சுடர்—ஒளியையுடைய
தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்—கண்களையுடையனை
செல்வனும்—ஸ்ரீமானும்
வாரான்—வருகிறிலன்; (ஆகையாலே)
நின்று—ஒருபடிப்படநின்று
உருகுகின்றேன்—உருகாநின்றேன்;
இனி—இனி
நெஞ்சிடர் — என்மநோதுஃக்கத்தை
தீர்ப்பார்—தீர்ப்பார்
ஆர்—ஆர்.
வீங்குதல் — தடித்தலாய், செறிதலைச் சொல்லுகிறது.
நுண்துளியாய்—நுண்ணியதுளியாய், தான்-வெஞ்சுடரில்-அடாநிற்குமென்றுமாம் (க)

ஆறு;—(வெஞ்சுடரில்) வெஞ்சுடரில் தானடாநின்றது வீங்கிருளின் நுண்துளியாய்; அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றுகிறதில்லை, செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்செல்வனும் வருகிறிலன், இனிநெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரார், முடியப்பெறாதே காலதத்வமெல்லாம் நின்று உருகாநின்றே னென்கிறாள். (க)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. இந்தராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸநத்தைக்கண்டுவைத்து அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகமாகவுறங்குவதே! என்கிறாள்.

நின்றுருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம்*
சென்றுருகிநுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்*
அன்றொருகால்வையமளந்தபிரான்வாராவென்று*
ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோவுறங்குமே. (கO)

ப;—அநந்தரம், ராத்ரியிலே நான் ஈடுபடாநிற்க; பூமியை அநந்யார்ஹமாக்கின மஹோபகாரகன் விஷயமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகம் உறங்காநின்றதென்று கூப்பிடுகிறாள்.

நின்று—(ஒருகாலொழியாமே) நின்று
உருகுகின்றேனேபோல— உருகாநிற்கிற என்னைப்போலே
நெடு—மஹாவகாஶமான
வானம்—ஆகாசம்
சென்று—க்ஷயித்துச்சென்று
உருகும்—உருகுகிற
நுண் —நுண்ணிய
துளி—துளிகளை
ஆய்—உடைத்தாய்க்கொண்டு
செல்கின்ற—(இடைவிடாமல்) செல்லுகிற
கங்குல்வாய்—இரவிடத்து
அன்று — (மஹாபலியபஹரித்த) வன்று
ஒருகால்—ஒருகாலத்திலே
வையம்—பூமியை
அளந்த—அளந்த
பிரான்—லோகோபகாரகன்
வாரான்—இன்றுவருகிறானே
என்று—என்றாகிலும்
ஒன்று—ஒருவார்த்தையை
ஒருகால்—ஒருகால்
சொல்லாது—சொல்லாதே
உலகு—லோகம்
உறங்கும்—உறங்காநிற்கும்.
ஓ — இதுவென்னதட்டுத்தான் என்று, வெறுத்துரைத்தபடி.
வாராதொழிவதே என்று வெறுத்துரைத்ததாகவுமாம், (கഠ)

ஆறு;—(நின்று.) நின்று உருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம் சென்றுருகிநுண்துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய், அன்றொருகால் வையம் அளந்தபிரான் வாரானென்றாகிலும் அவன்திறமாக ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோஉறங்குமேயென்கிறாள். (கഠ)

ஈடு;—நிகமத்தில், இவர் பாசுரங்கேட்டார், இவர்தஶையை யநுஸந்தித்தார் பிழையார்களென்கிறார். (பரமபதஸித்திசொல்லிற்று) முடிந்தார் புகலிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமானை*
சிறந்தபொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்*
நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்தால்*
இறந்துபோய்வைகுந்தம் சேராவாறெங்ஙனேயோ. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உறங்குவான்போல்— (படுக்கைவாய்ப்புப்பெற்று) உறங்குகிறவன்போலே (ஏகாந்தஸ்த்தலமான க்ஷீரார்ணவத்திலே)
யோகு—ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை
செய்த—பண்ணிக்கிடக்கிற
பெருமானை—ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற
சிறந்த—ஸம்ருத்தமான
பொழில்—பொழிலாலே
சூழ்—சூழப்பட்ட
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்—அருளிச்செய்த
நிறம்—பண்
கிளர்ந்த—மிஞ்சின
அந்தாதி—அந்தாதியான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
இப்பத்தால்—இப்பத்தால்
இறந்து—ஶரீரவிஶ்லேஷம்பிறந்து
போய்—அர்ச்சிராதியாலேபோய்
வைகுந்தம்—பரமபதத்தில்
சேராவாறு—புகாதொழிவது
எங்ஙனே—எங்ஙனே; அத்தேசத்திலே புகுகை யறுதியென்றுகருத்து.
நிறம்—பண்; சந்தமாகவுமாம்.
இது-கலிவிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையகவுமாம் (கக)

ஆறு;—(உறங்குவான்) ஸ்வாத்மாநுபவஜநித நிரவதிகாநந்த மஹிமப்ரஸக்தஸ்தைமித்யத்தாலே நிஸ்தரங்கமஹார்ணவ ஸத்ருஶனை எம்பெருமானைச்சொல்லி அலற்றின இத்திருவாய்மொழியில்சொன்ன ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் எங்ஙனே தரிக்கும்படியென்கிறார். (கக)

அஞ்சாம்பத்து நாலாந் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—எங்஭னேயோ ப்ரவேஶம்.

ஆறு;—அநநுபூதபரமபுருஷகுண ஸ்மரணைத்துக்குங்கூட க்ஷமையல்லாதபடி ராத்ரியில் மதியெல்லாமுள்கலங்கி அத்யந்தம் அவஸந்நையாய், விடிந்தவாறே லப்தஸம்ஜ்ஞையாய், பண்டுகண்டு அநுபவித்தநம்பியுடைய திருநகரியினுடைய அழகையும், நம்பிதம்முடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும், திவ்யபூஷண திவ்யாயுதஜநிதமான அழகையும் ஸ்மரித்து, அந்த ஸ்மரணஜநிதமான ப்ரீதியாலும், தத்ஸம்ஶ்லேஷாலாபநிபந்தநமான அப்ரீதியாலும் விஶிஷ்டையாய் தத்ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக இருந்து நோவுபடுகிற பிராட்டி, “பரமப்ராணயியான எம்பெருமான்பக்கல் நீ உன்னுடைய அபிநிவேஶந்தோற்ற இருத்தல், அந்தவிஶ்லேஷஜநிதமான அவஸாதந்தோற்ற இருத்தல், அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்குறுங்குடியிலே போக உத்யோகித்தல்செய்யல்; “தன்னையுத்திஶ்ய இவள் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே வாராதொழிவதே, ஒருவனுடைய கொடுமையிருந்தபடியென்?” என்றுகொண்டு இந்தலோகம் அவன் பக்கலிலே நைர்க்ருண்யாதிதோஷத்தைஶங்கிக்கும், இதுவல்லது நங்குடிக்குப்பழியில்லை; ஆனபின்பு அவன்தானே ஸம்ஶ்லேஷிக்கக்கண்டு இருக்குமத்தனையல்லது இப்படிபடுகை ஈடல்ல’ என்று தன்னைப் பொடிந்து தனக்கு முகங்காட்டாதேயிருந்த தன்னுடைய அன்னைமாரைக்குறித்து; நம்பியுடைய, ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயும் அந்யோந்ய ஸம்ஸர்க்கஸித்தமாயும் ஸதாநுபூயமாநமாயிருக்கச்செய்தே அபூர்வவத்விஸ்மயமாததாநமுமாயிருந்த நிரவதிக திவ்ய ஸௌந்தர்யமும், திவ்யாவயவ திவ்யபூஷண திவ்யாயுதங்களுமெல்லாம் என்னெஞ்சுள்ளும்புகுந்து நிறைந்திருக்கிற இருப்பும், அவற்றில் என்னெஞ்சுவிழுந்து அவையல்லது அறியாதே இருக்கிற இருப்பும் உங்களுக்குத்தெரியாமையிறே நீங்கள் என்னைப் பொடிகிறதென்று சொல்லுகிறாள். *

ப;—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் “உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமான்” என்று அவனுடைய ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை

அநுஸந்தித்து ஆஸ்வஸ்தராய் பூர்வாநுபூதமான, "நல்கியென்னைவிடான்" என்கிறபடியே-தம்மை ஒருகாலும் கைவிடாத நம்பியுடைய வடிவழகு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் ஆந்தர ப்ரீதியை ஜநிப்பிக்க, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாலாபத்தாலுண்டான ஆர்த்தியொக்க நடக்கச்செய்தே; நம்பியுடைய அஸாதாரண சிஹ்நாவயவ வைலக்ஷண்யத்தையும், அலங்கார ஶோபையையும், ஆஶ்ரிதரைக் காத்தூட்டும் ஆயுதபூர்த்தியையும், பரத்வப்ரகாஶகமான பரிஷ்காரப்ரகாரத்தையும், அதிஶயிதபோக்யமான முகாவயவஶோபையையும், முகாவயத்தோடுசேர்ந்த ரூபபுஜவைலக்ஷண்யத்தையும், தேஜோமயமாய் உத்துங்கமான திவ்யவிக்ரஹயோகத்தையும், ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும், அஸங்க்யேயாபரண ஶோபாவிஶிஷ்டமான அதிஶயிதபோக்யதையையும், அநங்யகோசரமாம்படி ஆந்தரமாகப்ரகாசிக்கிற அதிஶயித்தேஜோ விஶிஷ்டமான ப்ராப்யவேஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, இந்த ஆந்தராநுபவப்ரீதியோடே அலாபநிபந்தநமான அப்ரீதியும் ஒக்கநடக்கையாலே இவரை ஆஶ்வஸிப்பிப்பதாக உத்யோகித்த ஸுஹ்ருத்துக்களையும் பரிவரையுங்குறித்து, ஸ்வதசையை ஆவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை; நாயகனைப்பிரிந்த காமினியானவள் தத்ஸௌந்தர்யாதி ஸ்மரணத்தாலும் ததலாபார்த்தியாலும் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் ஸமமாய்நடக்க, இவள் ஆர்த்தியை மீட்கைக்காக நியமித்த தோழிமாரையும் தாய்மாரையுங்குறித்து, தான் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்ட படியைச் சொல்லி அவர்களுக்கு மறுத்துரைத்தபடியாயிருக்கையாலே "கழற்றெதிர்மறை" என்கிற துறையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு;—* மாசறுசோதியிலே "நாடுமிரைக்கவே-யாமடலூர்ந்தும்" என்று-மடலூரப் பாரித்தாள்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப்பெறுமையாலே "*ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம்நள்ளிருளாய் முதலிலே மடலூருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழிசொல்லுவாருங்கூட உறங்கிற்று" என்று வெறுத்தாள்; "அஞ்சுடர்வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதால்" என்று-ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுங்கூட இல்லையாயிற்றென்று வெறுத்தாள்; "நீயும் பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே" என்று ஒன்றைஸ்மரித்து தரிக்கைக்கு விரகற்றதென்றும் வெறுத்தாள். மாசறுசோதியில்-ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியில்-அத்த்வரையுங்கூடக் கலங்கினபடி; இதில் - "ரக்ஷகன் அவன்" என்னும் தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசிநிலிகிறபடி.

இக்குறைகளெல்லாம் தீரும்படி போதும் விடியப்பெற்று; "அன்னையருந்தோழியரும்" என்கிற இழவுதீர, உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாருமாகப் பெற்றது; அநந்தரம் பந்துவர்க்

கமடைய உணர்ந்து "தீர்ந்தவென்தோழி" என்று இவளுடைய துணிவுகண்டு உகப்பாரும், "தோழிமீரென்னையினியுமக்காசை யில்லை' என்னவேண்டும்படி ஹிதஞ்சொல்லி யலைப்பாருமாகப்பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகராவார்களிறே. ஆதித்யனும் உதித்து, பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணப் பெறுகையாலே வ்யஸநமும் பாதிபாயப்பெற்றது. இவ்வளவு ஆஶ்வாஸமுண்டானவாறே, நெஞ்சு ஸ்மரித்து தரிக்கைக்கு ஸஹகாரியாயிற்று.

இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம்போம்படி போதுவிடியப் பெறுகையாலே ஒருதரிப்புமுண்டாய், அவனை அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே ஆற்றாமைக்கு முடலாய் நோவுபட்டுச்செல்லாநிற்க. உணர்ந்த பந்துக்களுடைய, "நீ இப்படி இவ்விஷயத்திலே அதிமாத்ரப்ரவணையாகிற இது உனக்குக்குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க. "இவர்கள் உகந்தருளினநிலங்களில் வாசியறியார்கள்" என்றிருந்தாளிவள், "நீங்கள் சிலர் காட்டக் கண்டிகோளல்லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்திலிகோள்; நான் அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தானே மயர்வறமதிநலமருளித் தன்னைக் காட்டக் காண்கையாலே உள்ளபடி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழகிலும் ஒப்பனையழகிலும் ஆபரணச்சேர்த்தியிலும், வேண்டப்பாட்டிலும். நான் உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட்டேன்" என்று இங்ஙனே தன்படிகளைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, "ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாகப் பெற்றோமிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப்பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறரறியாதொழியப்பெற்றோமிறே" என்னும் ப்ரீதிபோடே தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ்சொல்லியலைப்பாரும் உண்டாகப்பெறுகையாலே ஒருதரிப்பும், அதுதான் நினைத்தவிடிவாகப் பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அநுபவமாகப் பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆதித்யனுதித்துப் பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக்காணப்பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

* ஏழையராவியும்-உருவெளிப்பாடாயிருக்கச்செய்தே, அதில் இதுக்கு வாசி-அதில், "இணைக்கூற்றங்கொலோ" என்றும், 'உய் விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்கட்கும் எவ்விடம்'' என் றும்-பாதகத்வம் உறைத்திருக்கும்; இதில் கீழ்ப்பிறந்த துஃகநிவ் ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்மரித்து தரிக்கவும்பெற்று அதுதான் அநுபவ மாகப்பெறுமையாலே வந்த அப்ரீதியுமாய், இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுகிறது.

ஜாபாலிபகவானும் வார்த்தைசொல்லி, "ஸ்ரீவஸிஷ்ட்டபக வானும் இக்குடியில்போந்தபடிகளையுமெல்லாம்சொல்லி, "இனி மீண்டு திருவபிஷேகம்பண்ணவமையும்" என்ன, பெருமாள் "அங் ஙன்செய்வதில்லை" என்று முடிய நின்றபடியைக் கண்டவாறே, பௌரஜநங்களெல்லாம் உகப்பதுஞ்செய்தார்கள்; வெறுப்பதும்செய் தார்கள்; "ரக்ஷகனானவன் தொடங்கினகார்யத்திலே இப்படிமுடிய நின்றவிடம் நம்முடைய ரக்ஷணத்துக்குமுண்டிறே" என்று உகப்ப துஞ் செய்தார்கள், "அத்தாலே நாம்பெற்றதென், இப்போது பதி னாலாண்டு இழந்திருக்கவேண்டாநின்றதே" என்று வெறுப்பதுஞ் செய்தார்களிறே.

திருவடி பிராட்டியைத் திருவடிதொழுதபோது, "நமக்குப் பராக்ரமிக்கைக்குக் கைம்முதலுண்டாகப் பெற்றோமிறே" என்று உகப்பதுஞ்செய்தான், "இவள் அவரைப்பிரிந்து இவ்விருப்பிருப் பதே" என்று வெறுப்பதுஞ்செய்தான். பிராட்டிதான் திருவடிவார் த்தையைக் கேட்டபோது (க) "அம்ருதம் விஷஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயாவாநரபாஷி தம்" என்று பெருமாள் என்னைப்பிரிந்தவிடத்தில் என்னையல்லது அறியார் என்றுசொன்னது எனக்கு இனிதாயிருந்தது, அவர் பிரி விலே தளராநின்றாரென்று சொன்னபடியாலே வெறுப்பாயிருந்த தென்றாளிறே; அப்படியே இவர்க்கும் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல் லுகிறது

ஈடு அவ; — முதற்பாட்டு. திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர் ந்தநம்பிதிருமுகத்தி லழகிலே, என் அந்தஃகரணம் மிகவும் ப்ரவண மாகாநின்றதென்கிறாள்.

(க) ரா-ஸு-நூஎ-உ

எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னைமுனிவதுநீர்*
நங்கள்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
சங்கினோடும்நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும்*
செங்கனிவாயொன்றினோடும் செல்கின்றதென்னெஞ்சமே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், நம்பியுடைய அஸாதாரணசிஹ்நமான ஆழ்வார்களிலும் ப்ரதாநமான அவயவஶோபையிலும் என்னெஞ்சு ஸக்தமாய் நடவாநின்றதென்கிறாள்.

அன்னைமீர்காள்—அன்னைமீர்காள்
நீர்—(பெற்ற) நீங்கள்
ஓ—ப்ரியஞ்செய்யாதே
என்னை—(நல்லதுகண்டுமேல் விழுந்த) என்னை
ஓ—உகக்கப்ராப்தமாயிருக்க
முனிவது—முனிகிறபடி
எங்ஙனே—எங்ஙனே;
நங்கள்—நங்குடிக்கு அஸாதாரணபூதராய்
கோலம்—தர்ஶநீயவேஷரான
திருக்குறுங்குடி — திருக்குறுங்குடியில்
நம்பியை — கல்யாணகுணபரிபூர்ணரானநம்பியை
நான்—நான்
கண்டபின்—அநுபவித்தபின்பு (அவருடைய ப்ராப்யபாவத்துக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமான)
சங்கினோடும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும்
நேமியோடும்—திருவாழியோடும்
தாமரை — தாமரைபோலே தர்ஶநீயமான
கண்களோடும்—திருக்கண்களோடும்
செம்—சிவந்த
கனி—கனிபோலே
ஒன்று—அத்விதீயமாயிருக்கிற
வாயினோடும்—திருவதரத்தோடும்
என் —என்
நெஞ்சம்—நெஞ்சு
செல்கின்றது—ஸக்தமாய் நடவாநின்றது.
கோலம்—ஊருக்கு விஶேஷணமுமாம்.

ஆறு;—(எங்ஙனேயோ) என்னுடையப்ரக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள், என்னுடைய அவஸாதத்துக்கடியான நம்பியுடைய அழகை இன்றதாகாதே என்னைப்பொடிகிறபடி எங்ஙனே? நமக்காக நிரதிஶய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை நான்கண்டபின், சங்குசக்கரங்களோடும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்மலர்களோடும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளமொன்றோடும் மிகவும் பூணுநின்றது என்னுடைய அந்தஃகரணமென்கிறாள். (க)

ஈடு; அவ;—இரண்டாம்பாட்டு, நம்பியுடைய தோளழகும் ஆபரணஸ்ரீயும் ஸர்வதோமுகமாக நின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே*
தென்னன்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்
மின்னு நூலுங்குண்டலமும் மார்பில்திருமறுவும்*
மன்னுபூணும்நான்குதோளும் வந்தெங்கும்நின்றிடுமே. (உ)

ப;—அநந்தரம், நம்பியுடைய ஒப்பனையழகும் தோளும் ஸர்வதேசத்திலும் வந்துநின்று அநுபவவிஷயமாகா நின்றது என்கிறாள்.

என்னை—என்னை
முனியாதே-நியமித்துவர்த்தைசொல்லாதே
என்நெஞ்சினால் — (அநுபவித்தாலும் குறியழியாத உங்கள் நெஞ்சுபோலன்றியே பாவயுக்தமான) என் நெஞ்சாலே
நோக்கி—அநுபவித்து
காணீர்—பாரிகோள்;
தென் — தெற்குத்திக்கிலே
நன்—நன்றான
சோலை—சோலையையுடைத்தான
திருக்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியில்
நம்பியை - நம்பியை(அவனருளடியாக)
நான்—நான்
கண்டபின்—கண்டபின்பு
மின்னும் — (வடிவுக்குப்பரபாகமாய் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ) ப்ரகாஶகமான
நூலும்—திருயஜ்ஞோபவீதமும்
குண்டலமும்—(இருபாடுமிலங்குகிற) திருமகரகுண்டலங்களும்
மார்பில்-(விலக்ஷணமான) திருமார்பில்
திரு—கழற்றாத ஆபரணமான
மறுவும்—ஸ்ரீவத்ஸமும்
மன்னு—எப்போதும்கழற்றாத
பூணும்—ஆபரணவர்க்கமும்
(சதுர்வர்க்கப்ரதமான)
நான்கு—நாலு
தோளும்—திருத்தோள்களும்
எங்கும்—நான்போனவிடமெங்கும்
வந்து—வந்து
நின்றிடும்—நில்லாநின்றன. (உ)

ஆறு;—(என்னெஞ்சினால்.) "நம்பிதிருவழகை நாங்கள் அநுபவித்தோமல்லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க நீ இங்ஙனே படுகிறதென்?" என்று அவர்கள் பொடிய; என்னை நீங்கள்பொடியாதே, உங்களுக்குக் காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹயுக்தமான நெஞ்சை யுடையீராய்க்கொண்டு அநுஸந்தித்தறியுங்கோள். தென்னாட்டுச் சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், மின்னாநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதமும் திருக்குண்டலங்களும் திருமார்பில்திருமறுவும் திருவுடம்போடுபொருந்தின திருவணிகலன்களும்திருத்தோளழகும் சுற்றும்வந்து என்னை நெருக்காநின்றன வென்கிறாள். (உ)

ஈடு; அவ;—மூன்றும்பாட்டு. நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும் புறம்புமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றதென்கிறாள்.

நின்றிடுந்திசைக்கும்நையுமென்றன்னையரும்முனிதிர்*
குன்றமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
வென்றிவில்லும்தண்டும்வாளும் சக்கரமும்சங்கமும்*
நின்றுதோன்றிக்கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே.(ங)

ப;—அநந்தரம் இவ்வழகைக்காத்தூட்டும் ஆயுதவர்க்கம் பஹிரந்த:ப்ரகாஶித்தும் போகிறதில்லையென்கிறாள்.

நின்றிடும் — (ஒருவ்யாபாரக்ஷமையன்றியே ஸ்தப்தையாய் நில்லாநிற்கும்
திசைக்கும் — சொல்லிற்றறியாதபடி அறிவழியாநிற்கும்
நையும் — (ஆந்தரானுஸந்தாநத்தாலே) ஶிதிலையாநிற்கும்
என்று—என்றுகொண்டு
அன்னையரும் — பெற்றதாய்மாராய் அடியிலே இப்ப்ரியத்திலே ப்ரவர்த்திப்பித்த நீங்களும்
முனிதிர்—அப்ரியவசநங்களைப் பண்ணாநின்றிகோள்;
குன்றம்—மலைபோலேயிருக்கிற
மாடம்—மாடங்களையுடைத்தான
திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை
நான்—(க) "தம்ஹ்ருஷ்ட்வா - தம்த்ருஷ்ட்வா" என்கிறபடியே வீரவேஷம்கண்டுகக்கும்நான்
கண்டபின்—அநுபவித்தபின்
வென்றி — வென்றியையுடையவான
வில்லும்—வில்லும்
தண்டும்—கதையும்
வாளும்—வாளும்
சக்கரமும்—சக்ரமும்
சங்கமும்—ஶங்கமும்
நின்று—ஒருபடிப்படநின்று
கண்ணுள்—என்கண்ணுக்குள்ளே
தோன்றி—தோன்றி
நீங்கா—போகிறனவில்லை
(இப்படிபுறவாயளவன்றியே)
நெஞ்சுள்ளும்—நெஞ்சுக்குள்ளே
நீங்கா—நீங்குகிறனவில்லை. (ங)

ஆறு;—(நின்றிடும்.) நம்பியுடைய ஸௌர்யாதிகளிலே அகப்பட்டமையறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் 'ஸ்தப்தையாகாநின்றாள். அறிவுகெடாநின்றாள்; ஶிதிலையாகா நின்றாளென்று பொடியாநின்றிகோள். குன்றம்போலே நெடுமாடங்களையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், வெற்றியைக்கொடுக்கும் வில்லுமுதலான திவ்யாயுதவர்க்கம் புறம்புள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றன வென்கிறாள்.

(ங)

(க) ரா-ஆர ௩௦-௪௦.

ஈடு;—நாலாம்பாட்டு; ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனிமாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்ஶ்வத்திலே நின்று என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

நீங்கநில்லாகண்ணநீர்களென்றன்னையரும்முனிதிர்*
தேன்கொள்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
பூந்தண்மாலைத்தண்டுழாயும் பொன்முடியும்வடிவும்*
பாங்குதோன்றும்பட்டும்நாணும் பாவியேன்பக்கத்தவே. (ச)

ப;—அநந்தரம், பரத்வப்ரகாஶகமான நம்பியுடைய வேஷவைலக்ஷண்யமானது என் பார்ஶ்வஸ்தமாகாநின்றதென்கிறாள்.

கண்ணநீர்கள் — (இவள்) கண்ணநீர்கள்
நீங்க—போ
நில்லா—நிற்கிறனவில்லை;
என்று—என்று
அன்னையரும்—மூட்டினநீங்களும்
முனிதிர்— முனியாநின்றிகோள்:
தேன்—தேனை
கொள்—உடைத்தான
சோலை—சோலைகளையுடைத்தான
திருக்குறுங்குடிநம்பியை—திருக்குறுங்குடிநம்பியை
நான்—(அவர்மேன்மைகண்டுஉகக்கும்) நான்
கண்டபின்—அநுபவித்தபின்பு
பூ—அநுபாவ்யமாய்
தண்—ஶ்ரமஹரமான
மாலை—மாலாரூபமாயுள்ள
தண்டுழாயும் - செவ்வித்திருத்துழாயும்
பொன்—ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான
முடியும்—முடியும்
வடிவும் — (அம்மாலைக்கும் முடிக்கும் தகுதியான) வடிவும்
பாங்கு—(திருவரைக்குப்) பாங்காய்
தோன்றும்—தோன்றுகிற
பட்டு—பட்டுப்பரிவட்டமும்
நாணும் — (மேலாபரணமான) விடுநாணும்
பாவியேன்—(உள்ளே ப்ரகாஶியாநிற்க கிட்டியநுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய
பக்கத்த - பார்ஶ்வஸ்தங்களாகாநின்றன; "தேங்கோள்சோலை" என்று பாடமாகவுமாம். (ச)

ஆறு;—(நீங்கநில்லா) "நம்பியைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாள்" என்று, அறிந்ததாய்மாரானநீங்களும், கண்ணநீர்மாறுகிறதில்லையென்று பொடியாநின்றிகோள்; தேன்களைச்சொரியாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், தர்ஶநீயமாய்க் குளிர்ந்திருந்த திருத்தோள்மாலையும் நிரதிஶயதிப்தியுக்தமான திருவபிஷேகமும் திருவுடம்பும் திருவரைக்குத்தகுதியாய்த்தோற்றுகிற பட்டும் விடுநாணும், கண்டுவைத்து அநுபவிக்

கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பார்ஶ்வத்திலே நின்று என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள். (ச)

ஈடு;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்திலழகுகள் என் உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையுமென்றன்னையரும் முனிதிர்*
தக்ககீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
தொக்கசோதித்தொண்டைவாயும் நீண்டபுருவங்களும்*
தக்கதாமரைக்கண்ணும் பாவியேனாவியின்மேலனவே. (ரு)

ப;—அநந்தரம்; நம்பியுடைய முகாவயவஶோபையானது என் ஆத்மகதமாய்த் தோற்றாநின்றதென்கிறாள்.

பக்கம் — (அவன்வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள) பார்ஶ்வத்தை
நோக்கி—நோக்கி
நிற்கும்—நிற்கும்;
நையும்—(வரக்காணாமையாலே) ஶிதிலையாகாநிற்கும்;
என்று—என்று இப்படி
அன்னையரும்—(ஸ்நேஹத்தைப்பிறப்பித்த) நீங்களும்
முனிதிர்—(ஸ்நேஹம்தவிருகைக்காக) முனிந்து வார்த்தைசொல்லாநின்றீர்கள்
தக்க—(பூர்த்திக்குத்) தகுதியான
கீர்த்தி—கீர்த்தியையுடைய
திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை
நான் — (அவருடைய கீர்த்தியிலேயகப்பட்ட) நான்
கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு.
தொக்க - திரண்ட.
சோதி—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தான
தொண்டை — தொண்டைப்பழம்போலேயிருக்கிற
வாயும்—திருவதரமும்
நீண்ட—நீண்ட
புருவங்களும்—திருப்புருவங்களும்
தக்க — (அப்புருவத்துக்குத்) தகுதியான நீட்சியையுடைத்தாய்
தாமரை — தாமரைபோலே தர்ஶநீயமான
கண்ணும்—திருக்கண்களும்
பாவியேன்— நினைத்தபடி அநுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய
ஆவியின்மேலன—ஆத்மகதமாகாநின்றது. (ரு)

ஆறு;—(பக்கம்நோக்கி) தன்தசையை அநுஸந்தித்து, "ஸர்வதா அருகேவரக்கூடும்" என்று வரஸம்பாவனையுள்ள பார்ஶ்வத்தைப்பார்த்து நில்லாநின்றாள், பின்னை இங்ஙனே நிற்கமாட்டாதே ஶிதிலையாகாநின்றாளென்று, என்னோடு பழகியிருக்கிற தாய்மா

ராணநீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். திருக்குறுங்குடிக்குக் கீர்த்தி தகுதியானுப்போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாய் திரண்டசோதி யையுடைத்தாய், தொண்டைபோலே சிவந்திருக்கிற வாயும் புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும், அவனழகை நினைத்தால் நோவுபடுகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றனவென்கிருள். (நு)

ஈடு; அவ; — ஆரும்பாட்டு. நம்பியுடைய திவ்யாவயவசோபை கள் என்நெஞ்சுநிறையப்புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிருள்.

மேலும்வன்பழிநங்குடிக்கிவளென்றன்னைகாணகொடாள்*
சோலைசூழ்தண் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
கோலநீள்கொடிமூக்கும் தாமரைக்கண்ணும்கனிவாயும்*
நீலமேனியும்நான்குதோளுமென்னெஞ்சம்நிறைந்தனவே. (சு)

ப;—அநந்தரம், முகசோபையோடேகூடின ரூபபுஜலாவண்யம் என் நெஞ்சிலே பூர்ணமாயிற் றென்கிருள்.

நங்குடிக்கு — (அவன்வரக்காணவிருக்கும்) நங்குடிக்கு
இவள் — (தான்காணத்வரிக்கிற) இவள்
மேலும் — (இன்றையளவன்றியே) உள்ளனேயும்
வன் — (கழிக்கவரிய) சிக்கென்ற
பழி — பழிதானொருவடிவாயிருக்கிறவளாயிருக்கும்
என்று — என்று
அன்னை — தாயானவள்
காண — நம்பியைக்காண
கொடாள் — இடந்தருகிறிலள்;
சோலை — சோலை
சூழ் — சூழ்ந்த
தண் — ஸ்ரமஹரமான
திருக்குறுங்குடி — திருக்குறுங்குடியில்
நம்பியை — நம்பியை
நான் — (பழிபுகழாம்படியானப்ராவண்யத்தையுடைய) நான்
கண்டபின் — கண்டபின்பு
கோலம் — அபிரூபமாய்
நீள் — நீண்ட
கொடி — கற்பகக்கொடிபோலேயிருக்கிற
மூக்கும் — திருமூக்கும்
தாமரை — (அதிலுடையபூவென்னலாம்படியாய்த்) தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்ணும் — திருக்கண்களும்
கனி — (அதின்கனியென்னும்படி) பழுத்த
வாயும் — திருவதரமும்
நீலம் — (அதுக்குப்பரபாகமான) நீலநிறத்தையுடைய
மேனியும் — திருமேனியும் (பச்சிலைமரம்பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற)
நான்கு — நாலு
தோளும் — திருத்தோள்களும்
என் — என்
நெஞ்சம் — நெஞ்சிலே
நிறைந்தன — நிறைந்தன. (சு)

ஆறு;—(மேலும்வன்பழி.) இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங்குடிக்கு நிலைநிற்கும் பழியை விளைக்குமிவளென்று, தாயார் நம்பியைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காநின்றாள். சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், கோலம் கொழுந்துவிட்டதொரு கொடிபோலேயிருக்கிற திருமூக்குமுதலான திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என்னெஞ்சம்நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள். (சு)

ஈடு;அவ;—ஏழாம் பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனியி லழகு வெள்ளம் என்நெஞ்சிலே வேர்விழுந்த தென்கிறாள்.

நிறைந்தவன்பழிநங்குடிக்கிவளென்றன்னைகாணகொடாள்*
சிறந்தகீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியைநான்கண்டபின்*
நிறைந்தசோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்தநீண்டபொன்மேனியொடும்*
நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே. (எ)

ப ;—அநந்தரம், நிரதிசய தேஜோவிசிஷ்டமாய் உத்துங்கமான ஸ்ப்ருஹணீய விக்ரஹத்தோடே நம்பி என் நெஞ்சுக்குள்ளே கையுந்திருவாழியுமாய் நின்றாரென்கிறாள்.

நம்—நம்முடைய
குடிக்கு—குடிக்கு
இவள்—இவள்
நிறைந்த—பூர்ணமாய்
வன்—ப்ரபலமான
பழி—பழி
என்று—என்று
அன்னை—தாயார்
காண—காண
கொடாள்—இடங்கொடுக்கிறிலள்;
சிறந்த—சிறப்பையுடைத்தான
கீர்த்தி—கீர்த்தியையுடைய
திருக்குறுங்குடிநம்பியை—திருக்குறுங்குடிநம்பியை
நான்—(அக்கீர்த்த்யதிசயத்துக்ககப்பட்ட) நான்
கண்டபின்—அநுபவித்தபின்பு
நிறைந்த—பூர்ணமான
சோதிவெள்ளம்—தேஜோராசியாலே
சூழ்ந்த—சூழப்பட்டு
நீண்ட—உத்துங்கமாய்
பொன்—ஸ்ப்ருஹணீயமான
மேனியொடும்—வடிவோடேகூட
என்னுள்ளே—என் நெஞ்சுக்குள்ளே
நிறைந்து—நிறைந்து
நின்றொழிந்தான்—நின்றுவிட்டான்?
நேமி—(அஸாதாரணசிஹ்நமான) திருவாழியும்
அம்—அழகிய
கை—திருக்கையிலே
உளது—உண்டாயிருந்தது. (எ)

ஆறு;—(நிறைந்த.) ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத வன்பழியை நங்குடிக்கு விளைக்குமிவள் என்று அன்னை காணகொடாள்.

சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், நிறைந்த சோதிவெள்ளம்சூழ்ந்த போக்யதை மிக்கு விலக்ஷணமான திரு மேனியழகும், அல்லாதவழகிற்காட்டில் கையுந்திருவாழியுமான அழகும் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ; — எட்டாம்பாட்டு. ஸார்வத்ரிகமான அங்கசோபை என்முன்னேநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

கையுள்நன்முகம்வைக்கும்நையுமென்றன்னையரும்முனிதிர்*
மைகொள்மாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
செய்யதாமரைக்கண்ணுமல்குலும் சிற்றிடையும்வடிவும்*
மொய்யநீள்குழல்தாழ்ந்ததோள்களும் பாவியேன்முன்னிற்குமே.

ப ;— அநந்தரம், நம்பியுடைய ஸர்வாவயவசோபைகளும் என்முன்னே நில்லாநின்றனவென்கிறாள்.

(ஆற்றாமையாலே)
கையுள் — கையுள்ளே
நல் — அழகிய
முகம் — முகத்தை
வைக்கும் — வையாநிற்கும்
நையும்-(அதற்குமேலே) ஶிதிலையாகா நிற்கும்
என்று — என்று
அன்னையரும் — இப்பரதில்யத்துக்கு க்ருஷிபண்ணின நீங்களும்
முனிதிர் — முனியாநின்றீகோள் (நம்பியுடைய நிழலீட்டாலே)
மை — கருகினநிறத்தை
கொள் — உடைத்தாய்
மாடம் — மாடங்களையுடைத்தான
திருக்குறுங்குடி நம்பியை — திருக்குறுங் குடிநம்பியை
நான் — (நைவேப்ராக்ருதியான) நான்
கண்டபின் — கண்டபின்
செய்ய — சிவந்த
தாமரை — தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்ணும் — திருக்கண்களும்
அல்குலும் — (அநுபாவ்யமான) கடி ப்ரதேசமும்
சிறு — (முஷ்டிக்ராஹ்யமாம்படி) சிறுகின
இடையும் — இடையும்
வடிவும் — (இவ்வவயவசோபைக்கு ஆஶ்ரயமான) வடிவும்
மொய் — செறிவை
கொள் — உடைத்தாய்
நீள் — நீண்ட
குழல் — குழல்கள்
தாழ்ந்த — தாழ்ந்த
தோள்களும் — புஜஶிகரங்களும்
பாவியேன் — (அபிமதவேஷாநுரூபமாக அநுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய
முன் — முன்னே
நிற்கும் — நில்லாநின்றன. (அ)

ஆரு;—(கையுள்.) கைதொடப்பொருத ஸுகுமாரமான முகத்தை, விஷண்ணையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையாமென்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரானநீங்களும் பொடியாநின்றிகோள். நம்பியுடைய திருமேனியில் நீலவர்ணமான தேஜஸ்ஸாலே மைகொள்மாடமான திருக்குறுங் குடிநம்பியை நான்கண்டபின், செய்யதாமரைகண்ணும் அகன்ற நிதம்பமும் சிறுத்த இடையும் நிருபமமான வடிவும் அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களும், இவற்றையநுபவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடையமுன்னே நின்று நலியாநின்றனவென்கிருள். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பி, போக்யதைகளெல்லாவற்ருேடும்கூட என் நெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலனென்கிருள்.

முன்னின்ருயென்றுதோழிமார்களுமன்னையரும்முனிதிர்*
மன்னுமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
சென்னிநீண்முடியாதியாய உலப்பிலணிகலத்தன்*
கன்னல்பாலமுதாகிவந்தென்னெஞ்சங்கழியானே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், நம்பி அஸங்க்யேயாபரண ஸோபாவிஶிஷ்டத்வத்தாலே அதிஶயிதபோக்யனாய்க்கொண்டு என்நெஞ்சுவிட்டுப் போகிறிலனென்கிருள்.

(அஸஹ்யம்பஶ்யையாய்க்கொண்டுவளர்ந்த நீ மநுஷ்யர்காண)
முன்—முன்னே
நின்ருய்—நின்ருய்
என்று—என்று
தோழிமார்களும் — (ஸமாநது:கைகளான) தோழிமாரும்
அன்னையரும் — (ஹிதபரைகளான) தாய்மாரும்
முனிதிர்—முனியாநின்றிகோள்;
மன்னும்—ஸுஸ்த்திரமான
மாடம்—மாடங்களையுடைய
திருக்குறுங்குடிநம்பியை — திருக்குறுங்குடிநம்பியை
நான்—(ஸ்த்ரீத்வம்பேணுமல் புறம்பு புறப்படும்படியான) நான்
கண்டபின்—கண்டபின்பு
சென்னி—உத்தமாங்கத்தில்
நீள்—(ஆதிராஜ்யஸூசகமாய்) ஓங்கிய
முடி—திருவபிஷேகம்
ஆதியாய்—முதலாய்
உலப்பில்—அஸங்க்யேயமாய்
அணி—அணியப்பட்ட
கலத்தன் - ஆபரணங்களையுடையவன்
கன்னல்—கன்னலும்
பால்—பாலும்
அமுது—அமுதமும்போலே
ஆகி—நிரதிஶயபோக்யனாய்க்கொண்டு
வந்து—வந்து
என்—என்
நெஞ்சம்—நெஞ்சை
கழியான்—விட்டுப்போகிறிலன். (கூ)

ஆறு;—(முன்னின்றுயென்று.) ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடிவர்த்திக்கும் ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவளான நீ, கண்காண நிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரளநின்று நலியா நின்றீர்கள். நித்யமாய்ச் செல்லுகிற மாடங்களையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்டபின், சென்னிநீண்முடியாதியாய் முடிவில்லாத திவ்யபூஷணபூஷ்யங்களுடைய சேர்த்தியாலே, கண்டசர்க்கரையும்பாலும் கலந்தாப்போலே நிரதிசயபோக்யனாய் என் நெஞ்சில் புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருக்ஷணமும் என் ஹ்ருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலனென்கிறாள். (கூ)

ஈடு;அவ;—பத்தாம்பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றென்கிறாள்.

கழியமிக்கதோர்காதலளிவளென்றன்னைகாணகொடாள்*
வழுவில்கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
குழுமித்தேவர்குழாங்கள் கைதொழச்சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே*
எழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளெழுமார்க்குமறிவரிதே. (கம)

ப; —அநந்தரம் நித்யஸூரிபோக்யமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ப்ராப்ய விக்ரஹமானது அநந்யகோசரமாம்படி என் அகவாயிலே ப்ரகாசியாநின்றதென்கிறாள்.

இவள்—இவள்
கழிய—கைகழிய
மிக்கதோர்—விஞ்சின
காதலள்—காதலையுடையவளானாள்;
என்று—என்று
அன்னை—அன்னையானவள்
காண—(நம்பியைக்) காண
கொடாள்—இடந்தருகிறிலள்; (ஆஸ்ரிதரை அநந்யார்ஹராக்கும்)
வழுவில்—அவிகலமான
கீர்த்தி—கீர்த்தியையுடைய
திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்குடிநம்பியை
நான் — (அபிநிவேசாதிசயத்தையுடைய) நான்
கண்டபின்—கண்டபின்
தேவர்குழாங்கள்—ஸூரிஸங்கங்களானவை
குழுமி – பரஸ்பரம் ஸங்கீபவித்து
கைதொழ—சேஷவ்ருத்திபண்ணி அநுபவிக்கும்படி
சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே—தேஜோராசிமத்யத்திலே
எழுவது—உச்சரிதமாய்த் தோற்றுகிற
ஓர்—அத்விதீயமான
உரு — ப்ராப்யவிக்ரஹமானது (அப்படியே)
என்—என்
நெஞ்சுள்—நெஞ்சுக்குள்ளே
எழும்—தோன்றாநின்றது (இது)
ஆர்க்கும் - எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும்
அறிவு—ஸ்வயத்நத்தால் அறிய
அரிது—அரிது. (கம)

ஆறு;—(கழிய.) லோகத்தில் தங்களுக்கு அபிமதரைப் பிரிந்தால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்த்தியா நின்றதென்று தாயாரானவள் நம்பியை அநுஸந்திக்க வொட்டுகிறிலள். பூர்ணையான கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் * அயர்வறு மமரர்களுடைய ஸமூஹங்கள் திரண்டநுபவிக்க, அழகுவெள்ளத்தின் நடுவே உஜ்ஜ்வலமாய்த்தோற்றுகிற விலக்ஷணமான நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ்சிலேப்ரகாஶிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றென்கிறாள். ()

ஈடு;அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

அறிவரியபிரானையாழியங்கையனையேயலற்றி*
நறியநன்மலர்நாடி நன்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
குறிகொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்*
அறியக்கற்றுவல்லார்வைட்டணவராழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு பகவச்சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபலாபம் பலமாகவருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தால் அறிய நினைத்திருப்பார்க்கு)
அறிவு—அறிய
அரிய—ஒண்ணாதபடியான
பிரானை—ஸ்வாமியாய்
ஆழி—(அதுக்குஸூசகமான) திருவாழியை
அம்—அழகிய
கையனை—திருக்கையிலேயுடையவனை
அலற்றி—(ப்ரேமபாரவஶ்யந் தோற்றும்படி) அலற்றி
நறிய—பரிமளோத்தரமாய்
நல்—ஶ்லாக்யமான
மலர்—புஷ்பங்களைப்போலே
நாடி—ஆராய்ந்து
நன்—அநுபவயோக்யமான ஜ்ஞாநாதி வைலக்ஷண்யத்தையுடையராய்
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்த
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
குறி—ஆயுதாவயவாபரணரூப சிஹ்நங்களை
கொள்—உடைய
திருக்குறுங்குடியதன்மேல்—
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
அறிய—ஜ்ஞாநப்ரகாஶம்பிறக்கும்படி
கற்று—அப்யஸித்து

வல்லார்—அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ண வல்லவர்கள்
ஆழ்—அகாதமான
கடல்—கடல்சூழ்ந்த
ஞாலத்துள்ளே—பூமிக்குள்ளே
வைட்டணவர்— பகவத்ஸாதாரணஸம்பந்தாநுபவ தத்பரராய்க் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்,
நன்குருகூரென்று — ஸௌரமுகாவுமாம்.
இது-அறுசீராசிரிய விருத்தம் (கக)

ஆறு; – (அறிவரிய.) கையும்திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும்அறியவொண்ணுதபடியாயிருக்கிற மஹோபகாரகனை அவ்வுபகார ஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பரவசராய் அலற்றி, மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப்பூவைக் கொண்டு, நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கீடான ப்ரபாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பகவத்திவ்யலாஞ்சநவிஷயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிற்காட்டிலும் பரத்வமுள்ளது நம்பிபக்கலிலே யென்று உபபாதித்த இத்திருவாய்மொழியை வ்யக்தமாக அப்யஸித்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வைத்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறர். (கக)

ஐந்தாம்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:.

ஆறாந்திருவாய்மொழி—கடல்ஞாலம் ப்ரவேசம்.

———— ஃ O ஃ————

ஆறு;—(கடல்ஞாலம்.) இப்படி எம்பெருமானைப்பிரிந்த வ்யஸநமேமிக்கு அந்த வ்யஸநாதிசயத்தாலே ஆத்மதாரணக்ஷமையன்றிக்கேயிருந்த பிராட்டி, ஆத்மதாரணார்த்தமாக "ஸ்ரீகோபிகளைப்போலே வண்துவரைப்பெருமானுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், மற்றும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் அநுகரித்துதரிப்போம்" என்று அதிலேயொருப்பட, இவள்படியைக்கண்ட திருத்தாயார், "இவள்சொல்லுகிற பாசுரங்கள் ஆச்சர்யமாயிராநின்றன, இவள்பக்கல் எம்பெருமான் ஆவேசித்தானாகாதே, இவளுடைய அதிலோகமான ப்ரவ்ருத்திகள் 'இன்னபடி' என்று அத்யவஸிக்க முடிகிறதில்லை" என்று, வினவவந்தவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ப;—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-ஆந்தராநுபவப்ரீதி நடக்கச்செய்தே பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாலாபத்தாலே அப்ரீதியுங்கலந்து நடந்ததிது, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அலாபநிபந்தமான ஆர்த்தியே விஞ்சும்படி அதிசயிதாபிநிவேசம்பிறந்து, பகவத்தாதாத்ம்ய ப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படி பாவநைமுதிர; ஸர்வநிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், தத்ப்ரதிபாதகமான வித்யாஸ்த்தலங்களும், ஜகத்துக்கு ப்ரதாநகாரணபூதமான மஹாபூதங்களும், ஸகலக்ரியைகளும், ஜகத்விஷயரக்ஷண வ்யாபாரங்களும், அவதாரசேஷ்டிதங்களும் ஜகத்திலுண்டான ஸமஸ்த பந்துவர்க்கமும், ப்ரஹ்மாதிகளான தேவர்ஷிவர்க்கமும், புண்யபாபரூபகர்மங்களும், ஸ்வர்க்கநரகாதிரூபபலங்களும் நானிட்டவழக்கென்று, அநுகாரரூபோக்தியைப் பண்ணும்படி இவர்க்கு அநந்யபாவநைபிறந்தபடி கண்ட பரிவரானவர்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்களான பார்ஶ்வஸ்த்தர்க்கு இவர்படியை அறிவித்தப்ரகாரத்தை; பிரிவாற்றாமையால்வந்த பாவநையாலே க்ருஷ்ணாநுகாரம்பண்ணின கோபிமாரைப்போலே, நாயகனான ஈஶ்வரனுடைய ப்ரகாரங்களை அநுகரிக்கிற நாயகியுடைய ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களை நற்றாயானவள் வினவினார்க்குரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு;—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிறே சென்றது; இரண்டுமொக்கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவு

மாயிறே; பாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்சமே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவெளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்துதரித்த அம்சமும்போய், அலாபத்தால்வரும் துவட்சியேயாயிற்று; இப்படி துவண்ட இவள் பிரிவாற்றாமையாலே அவனை யநுகரித்து தரிக்கப்பார்க்கிறாள். ஒரோ அர்த்தோபந்யாஸங்கள் பண்ணவிருப்பாரைப்போலே ஜ்ஞாநமுத்ரையுந்தானுமாய் ஸித்தோபதிஷ்டாசார்யனைப்போலே யிருந்தாள்; இத்தைக்கண்ட திருத்தாயார், "இது ஏதேனும் மணிமந்த்ரௌஷதாதிகளாலேவந்த விகாரமோ?" என்று சங்கித்து, அங்ஙனொரு புடைகள் காணாமையாலே "அதல்ல" என்று அறிந்தாள்; இனி, "அவனைப்பிரிகையாலேவந்த ஆற்றாமையாலே அநுகரித்து தரிக்கிறாள்" என்று தெளியமாட்டிற்றிலள் தன்கலக்கத்தாலே;

இவ்வளவிலேபுகுந்து "இதுதான் என்?" என்று வினவப்புகுந்த பந்துக்களைப்பார்த்து திருத்தாயார்; அவனோட்டை வசநவ்யக்திஸாதர்ம்யத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்ராநிரீக்ஷணாதிகளிருந்தபடியாலும், ஸர்வேச்வரன் இவள்பக்கலிலே ஆவேசித்தானாகவேணுமென்று சொல்லுகிறாள், அநுகரித்து தரிக்கிறாள்" என்று அறியமாட்டாமையாலே. பிரிவாற்றாமையுண்டானால் அநுகரித்து தரிக்கக்கடவதிறே; க்ருஷ்ணனை அநுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் (க) "க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம் கதி: - க்ருஷ்ணோஹமேஷலலிதம்வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம்கதி:" நான் க்ருஷ்ணன், இங்ஙனேநடக்கப்புகாநின்றேன்; நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்க வேண்டும்படியாக; கண்படைத்தாரடையக் கண்டுகொள்ளுங்கோள் என்றாளிறே. (உ) "துஷ்ட காளிய திஷ்ட்டாத்ர - துஷ்டகாளியதிஷ்ட்டாத்ர" ஒருத்தி காளியனாய்க்கிடக்க, ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாய் ஏறி ஆடினாளிறே. "ப்ரதிகூலனான காளியனானாலாகாதோ க்ருஷ்ணனாகத் தன்னை அநுகரிக்கிற பெண்ணின்கால்பொடி படப்பெறில்" என்றிருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள்தானும் இவனை "காளியன்" என்றே நினைத்துக் கண்ணற்றுத் துகைத்தாளிறே அநுகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே.

அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுபவிக்கையாலே அங்குள்ள சேஷ்டிதங்களை அநுகரித்தார்கள். இவள் பயர்வறமதிநலமருளப்

(க) வி-பு ௫-௧௩-௨௬. (உ) வி-பு-௫-௧௩-௨௭.

பெற்றவளாகையாலே உபயவிபூதியுக்தனை அநுகரிக்கிறாள். இங்கு-கால், நடைதாராமையாலே அங்குப்போலே காயிகமான அநுகாரமல்ல; வாசிகமாத்ரத்தாலேயாயிற்று அநுகரிக்கிறது. ஆக, "பிறப்பேபாரதந்த்ரஜந்மத்திலே பிறந்தவள் பிறப்பே ஸ்வதந்த்ரனானவன் வார்த்தையும் சொல்லாநின்றாள், ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு எல்லையான இவள் புருஷோத்தமன்சொல்லும் வார்த்தையையும் சொல்லாநின்றாள்; அறிவுக்குவிஷயம் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லாநின்றாள்" என்றுகொண்டு; இவள் செய்கிறபடிகளைத் திருத்தாயார், வினவப்புகுந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

கீழில்திருவாய்மொழியில் - உருவெளிப்பாட்டாலே அநுபவித்தது விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையிறே, அதுவேயிறே ஶுபாஶ்ரயம்; தேஹாத்மாபிமாநம் முற்றினால் வேறொன்றுதோற்றாதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவனளவும்செல்லத் தன்னையநுஸந்தித்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்தானாகப்பேசுகிறாள்; அத்தையிறே பாவித்தது. பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, (க) "[illegible] - தத்பாவபாவமாபந்நஸ்ததாஸௌபரமாத்மநா - பவத்யபேதீ" என்றும், (உ) "[illegible] - அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யஶ்ச" என்றும், (ங) "[illegible]-மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்" என்றும் - அவனாக பாவித்தால் பின்னை அவன் சொல்லும்வார்த்தை சொல்லலாயிருக்குமிறே; அப்படியே விஷ்ணுபுராணத்தில் அவன் சொன்னபடிகளை ப்ராகர்யேண அநுகரிக்கிறாள்.

அதர்வஶிரஸ்ஸிலே-ருத்ரன் தன்னைபவத்தைப் பரக்கநின்று பேசினான், தனக்கு அடங்காத ஐஶ்வர்யமாயிருந்தது, இவன் இப்படிபேசுகைக்கு அடியென்? என்று ஶ்ருதிதானே ஶங்கித்து, (ச) "[illegible] - ஸோந்தராதந்தரம்ப்ராவிஶத்" என்று பரமாத்மப்ரவேஶத்தாலே சொன்னான் என்றதிறே. அந்த பாவம்வந்தால் அப்படியே சொல்லலாயிருக்குமே. ஆக, "இப்படி பிரிவாற்றாமையால் அவனையநுகரித்து தரிக்கிறாள்" என்று அறியமாட்டாதே, "ஸர்வேஶ்வரன் ஆவேஶித்தான்போலே இராநின்

(க) வி-பு-க-எ-கரு. (ங) வி-பு-க-கக-அ௫

(உ) ப்ருஹ-ங-ச. (ச) அதர்வஶிரஸ்

றது" என்று, திருத்தாயார் வினவவந்தவர்களுக்குச் சொல்லு கிறாள். *

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. என் மகள், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்றுநின்றாள்; எம் பெருமான் தன்படிகளிலே ஆவேசித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே இராநின்றதென்கிறாள்.

கடல்ஞாலஞ்செய்தேனும்யானேயென்னும்
கடல்ஞாலமாவேனும்யானேயென்னும் *
கடல்ஞாலங்கொண்டேனும்யானேயென்னும்
கடல்ஞாலங்கீண்டேனும்யானேயென்னும் *
கடல்ஞாலமுண்டேனும்யானேயென்னும்
கடல்ஞாலத்தீசன்வந்தேறக்கொலோ? *
கடல்ஞாலத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்?
கடல்ஞாலத்தென்மகள்கற்கின்றவே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் நானே செய்தே னென்று ஸர்வேஶ்வராவிஷ்டையானாப்போலே சொல்லாநின்றா ளென்கிறாள்.

கடல்—கடல்சூழ்ந்த
ஞாலம்—ஜகத்தை (ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷனாக)
செய்தேனும்—ஸ்ருஷ்டித்தேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னாநிற்கும்;
கடல்ஞாலமாவேனும்—(இத்தை ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் அநுப்ரவேசித்து (க) "[illegible] ஸச்சத்யச்சாபவத்" என்கிற படியே) தத்தச் சப்தவாச்யதயா ததாத்மகனாய் நிற்பேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கடல்ஞாலம்—இத்தை
கொண்டேனும்—(மஹாபலி அபிமாநிக்க அர்த்தியாய் இரந்து) அளந்துகொண்டேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
(அவாந்தர ப்ரளயத்திலே வராஹ வேஷத்தைக்கொண்டு)
கடல்ஞாலம் - இத்தை
கீண்டேனும் - கீண்டெடுத்தேனும்
யானேயென்னும்—யானேயென்னும்;
(மஹாப்ரளயத்திலே (உ) "[illegible] அத்தாசராசரக்ரஹணாத்" என்கிறபடியே)
கடல்ஞாலம்—இத்தை
உண்டேனும்—உபஸம்ஹரித்தேனும்
யானே—நானே

(க) தை ஆந-உ.
(உ) ப்ரஹ்மஸூ-க-உ-உ.

என்னும்—என்னும்;
கடல்ஞாலத்தீசன்—ஸகலஜகந்நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன்
வந்து—வந்து
ஏற—இவளை ஆவேசிக்க
கொலோ—கூடுமோ?
கடல்ஞாலத்தீர்க்கு—அவிஶேஷஜ்ஞராய் ஸம்ஸாரவர்த்திகளான உங்களுக்கு
கடல்ஞாலத்து—இத்தேஶத்திலேயிருந்துவைத்து
என்மகள்—(அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான) என்மகள்
கற்கின்ற—அப்யஸிக்கிறனவாயுள்ள
இவை—இந்த அபிப்ராயிதாகாரங்களை
என்—என்னாக
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்
உண்டேனென்று—வடதளஶாயிவ்யாபாரமாகவுமாம். (க)

ஆறு;—கடலோடேகூடின ஜகத்தைத் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேனும் நானென்னும். இஜ்ஜகத்து மதாத்மகம், ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லையென்னும். இத்தை மஹாபலியபஹரிக்க, நான் அளந்துகொண்டேனென்னும், ப்ரளயார்ணவத்திலே அழுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நானென்னும். பூமிதான் "ப்ரளயம் வாராநின்றது" என்று அறியாதிருக்க, நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேனென்னும். இவள்பக்கல் கடல்ஞாலத்தீசன் வந்து ஆவேசித்தானோ? இந்தபூமியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலனச் சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச்சொல்ல உபாயமுண்டோ வென்கிறாள். (க)

ஈடு; அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸகலவித்யாவேதநமும் அவ்வித்யாப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலனேயென்னும்
கற்குங்கல்வியாவேனும்யானேயென்னும் *
கற்குங்கல்விசெய்வேனும்யானேயென்னும்
கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும்யானேயென்னும் *
கற்குங்கல்விச்சாரமும்யானேயென்னும்
கற்குங்கல்விநாதன்வந்தேறக்கொலோ? *
கற்குங்கல்வியீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்?
கற்குங்கல்வியென்மகள்காண்கின்றவே. (உ)

ப;—அநந்தரம், ஸகலவேதவித்யைகளும் தத்ப்ரவர்த்தநாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்றாளென்கிறாள்.

கற்கும்—(புஸ்தகநிரீக்ஷணாதிகளாலன்றியே ஆசார்யமுகத்தாலே) கற்கப்படும்
கல்விக்கு—வேதரூபவித்யைகளுக்கு (க) ,, அநந்தாவை வேதா: ,, என்கிறபடியே)
எல்லை—எல்லையை
இலன்—உடையேனல்லேன்
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வியாவேனும்—அந்தவித்யைகள் எனக்கு ப்ரகாரமாம்படி ஸப்தப்ரஹ்மாத்மகனாய் நிற்பேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வி—அவற்றை
செய்வேனும்—(ஸுப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யதாபூர்வம்) உண்டாக்குவேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும்—ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே உபஸம்ஹரித்து என்னெஞ்சிலே இட்டுவைப்பேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்விச்சாரமும்—அந்த வித்யாஸாரமான மூலமந்த்ராதிகளும்
யானே—நானிட்டவழக்கு
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வி—ஸகலவேதப்ரதிபாத்யனான
நாதன்—ஸர்வேஸ்வரன்
வந்தேற—இவளை ஆவேசித்தானாகக்
கொலோ—கூடுமோ?
கற்குங்கல்வியீர்க்கு—இன்று என்பக்கலிலே இதுகற்கும்படியான உங்களுக்கு
கற்குங்கல்வி—இன்று வார்த்தைகற்கும் பருவமான
என்மகள்—என்பெண்பிள்ளை
காண்கின்ற—நான்கண்டுசொல்லுகிற
இவை—இவற்றை
என்—என்னென்று
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்?
"கற்குங்கல்வியென்று—ஸகலவித்யாஸ்தாநம்" என்றும் சொல்லுவாருமுளர். (உ)

ஆறு;—(கற்குங்கல்வி). நான்கற்ற வித்யைகளுக்கு ஒருமுடிவில்லையென்னும். எல்லாரும் விரும்பிக் கற்கிற வித்யைகள் நான் இட்டவழக்கென்னும். அவற்றை உண்டாக்கினேன் நானேயென்னும். அவற்றினுடைய தாத்பர்யநிர்ணயம் என்னாலேயென்னும். வித்யாபலம் நானேயென்னும். அப்பஸிக்கப்படும் ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்தேறினனோ? அறிவில்லாத உங்களுக்கு அறியத்தொடங்கும் பருவத்தையுடைய இவள் அநுஸந்திக்கிறவற்றைச் சொல்ல விரகுண்டோவென்கிறாள். (உ)

(க) யஜு.

ஈடு; அவ;—மூன்றாம்பாட்டு காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூத பஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்றுநின்றாளென்கிறாள்.

காண்கின்றநிலமெல்லாம்யானேயென்னும்
காண்கின்றவிசும்பெல்லாம்யானேயென்னும் *
காண்கின்றவெந்தீயெல்லாம்யானேயென்னும்
காண்கின்றவிக்காற்றெல்லாம்யானேயென்னும் *
காண்கின்றகடலெல்லாம்யானேயென்னும்
காண்கின்றகடல்வண்ணனேறக்கொலோ? *
காண்கின்றவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்?
காண்கின்றவென்காரிகைசெய்கின்றவே. (ரு)

ப;—அநந்தரம், ப்ரமாணஸித்தமான ஜகத்துக்கு ப்ரதாநகாரணமான மஹாபூதங்கள் நானிட்ட வழக்கென்னுமென்கிறாள்.

காண்கின்ற—(ப்ரமாணத்தாலே) காணப்படுவதான
நிலமெல்லாம்—(சரமபூதமான) ப்ருதிவியெல்லாம்
யானே—நானே
என்னும்—என்றுநிற்கும்;
காண்கின்ற—அப்படிப்பட்ட
விசும்பு—(ப்ரதமபூதமான) ஆகாசமும்
எல்லாம்—,
யானே—நானே
என்னும்—என்றுநிற்கும்;
காண்கின்ற—தேஜோபதார்த்தங்களில் ப்ரதாநமாய்
வெம்—உஷ்ணஸ்பர்சமான
தீ—அக்நியும்
எல்லாம்—,
யானே—நானே
என்னும்—என்றுநிற்கும்;
காண்கின்ற—தத்பூர்வபாவியாய்
இ—தாரகத்வாதிகளாலே ஸந்நிஹிதமான
காற்றெல்லாம்—வாயுக்களும்
யானே—நானே
என்னும்—என்றுநிற்கும்;
காண்கின்ற—ததநந்தரபாவியான
கடல்—ஜலதத்வம்
எல்லாம்—எல்லாம்
யானே—நானே
என்னும்—என்றுநிற்கும்;
காண்கின்ற—தர்ஸநீயமாய்
கடல்—(அபரிச்சிந்நமான) கடல்போன்ற
வண்ணன்—வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்
ஏறக்கொலோ—ஆவேஸித்தானோ?
காண்கின்ற—காண்கிற
உலகத்தீர்க்கு—லோகமொழிய அறியாத உங்களுக்கு
காண்கின்ற—ஒருவருங்காணவொண்ணாதவற்றையும் காணும்படியாய் அபிரூபையான
என்—என்
காரிகை—மகள்
செய்கின்ற—செய்கிறவற்றை
என்—என்னென்பதாக
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன். (ரு)

ஆறு ;—(காண்கின்ற.) அபரிச்சேத்யமான ப்ருதிவ்யாதிபூத பஞ்சகமும் நாளிட்டவழக்கு என்றுநின்றாள். கடல்போலே எப்போதும் தர்ஶநீயமான திருநிறத்தையுடையவன் வந்தேறினனோ? நமக்குத் தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாஹித்து என்மகள் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங்கள் நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு மேற்பட என்னால் சொல்லலாவதில்லை யென்கிறாள். (ரு)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. காலத்ரயத்திலுமுண்டான க்ரியா ஜாதமெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்று நின்று சொல்கிறாள்.

செய்கின்றகிதியெல்லாம்யானேயென்னும்
செய்வானின்றனகளும்யானேயென்னும் *
செய்துமுன்னிறந்தவும்யானேயென்னும்
செய்கைப்பயனுண்பேனும்யானேயென்னும் *
செய்வார்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும்
செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கொலோ ? *
செய்யவுலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன் ?
செய்யகனிவாயிளமான்திறத்தே. (ச)

ப ;—அநந்தரம், ஸர்வக்ரியைகளும் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறாள்.

செய்கின்ற—செய்யப்படாநிற்கிற
கிதி—(வர்த்தமான) க்ரியையும்
எல்லாம்—,
யானேயென்னும்—,
செய்வான்—மேற்செய்வதாக
நின்றனகளும்—நிற்கிற (பவிஷ்யத்) க்ரியையும்
யானேயென்னும்—,
முன்—முன்பு
செய்து—செய்து
இறந்தவும்—கழிந்த (பூத) க்ரியையும்
யானே—நானிட்டவழக்கு
என்னும்—என்னும் ;
செய்கை—இந்த க்ரியையினுடைய
பயன்—பலத்துக்கு
உண்பேனும்—போக்தாவும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
செய்வார்களை—இக்க்ரியைக்கு அநுஷ்டாதாக்களை
செய்வேனும்—உண்டாக்குவேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ; (இது)
செய்ய—சிவந்த
கமலம்—தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்ணன்—கண்ணையுடைய ஸர்வேச்வரன்
ஏறக்கொலோ—ஆவேசித்தபடியோ ?
செய்ய—செவ்வையொழிய அறியாத
உலகத்தீர்க்கு—லோகத்தீர்க்கு
செய்ய—சிவந்த
கனி—கனிபோலேயிருக்கிற
வாய்—அதரத்தையுடையளாய்
இளம்—முக்தயான
மான்—மான்போலே பேதையான இவள்
திறத்து—இடையாட்டத்து
இவை—இவை
என்—என்னாக
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன். (ச)

ஆறு ;—(செய்கின்ற) வர்த்தமான க்ரியைகளும், மேல்வருவதான க்ரியைகளும், பண்டுசெய்த க்ரியைகளும், க்ரியாபலம் புஜிப்பேனும், க்ரியாகர்த்தாக்களை அவற்றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும் நானென்னும். இவள்கண்ணினழகாலும் அவன் ஆவேஶித்தாற்போலே இராநின்றது. சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயையுடையவளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில் ஆழங்காணமாட்டாதே படுபாடரான உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவேனென்கிறாள். (௬)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ரக்ஷணப்ரமுகமான சேஷ்டிதங்களு மெல்லாம் பண்ணினேன் நானென்று நின்றாளென்கிறாள்.

திறம்பாமல்மண்காக்கின்றேன்யானேயென்னும்
திறம்பாமல்மலையெடுத்தேனேயென்னும் *
திறம்பாமலசுரரைக்கொன்றேனேயென்னும்
திறங்காட்டி அன்றைவரைக்காத்தேனேயென்னும் *
திறம்பாமல்கடல்கடைந்தேனேயென்னும்
திறம்பாதகடல்வண்ணனேறக்கொலோ? *
திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன் ?
திறம்பாதென்திருமகளெய்தினவே. (௫)

ப ;—அநந்தரம், ஜகத்ரக்ஷணாதி வ்யாபாரமெல்லாம் செய்கிறேன் நானேயென்னு மென்கிறாள்.

திறம்பாமல்—ஆஜ்ஞையை அதிலங்கியாதபடி
மண்—ஜகத்தை
காக்கின்றேன்—ரக்ஷிக்கிறேன்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ; (கோரக்ஷணார்த்தமாக)
திறம்பாமல்—சலியாதபடி
மலை—மலையை
எடுத்தேனே—எடுத்தேனே
என்னும்—என்னும் ;
திறம்பாமல்—தப்பாதபடி
அசுரரை—(அரிஷ்டதேநுகப்ரப்ருதிகளான) அஸுரர்களை
கொன்றேனே—கொன்றேனே!
என்னும்—என்னும் ;
திறம்—(விஜயஹேதுவான உபாய) ப்ரகாரங்களை
காட்டி—காட்டிக்கொடுத்து

அன்று—(துர்யோதநாதிகள் எதிரிட்ட) அன்று
ஐவரை—பாண்டவர்கள் ஐவரையும்
காத்தேனே—ரக்ஷித்தேனே
என்னும்—என்னும் ;
திறம்பாமல்—நினைவு தப்பாதபடி
கடல்—கடலை
கடைந்தேனே—கடைந்தேனே
என்னும்—என்னும் ;
திறம்பாத—(ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்தில்) திறம்புதலில்லாத
கடல்வண்ணன்—கடல்வண்ணனானவன்
ஏறக்கொலோ—இவளை ஆவேசித்த படியோ (இது)
திறம்பாத—" அறியவேணும் " என்கிற நினைவு தப்பாதிருக்கிற
உலகத்தீர்க்கு—லோகத்தீர்க்கு
என்—என்னுடைய
திரு—லக்ஷ்மீஸமானையான
மகள்—பெண்பிள்ளை
திறம்பாது—தப்பாதபடி
எய்தின—ப்ராபித்த ஸ்வபாவங்களை
என்—ஏதாக
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்
திறம்பாதகடலென்று—கரைகடவாத கடலென்றுமாம். (ரு)

ஆறு ;—(திறம்பாமல்) ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணாதபடி இத்தாவை யெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன். சலியாதபடி கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினேன். தப்பாதபடி கோலி அஸுரரை முடித்தேன். ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாத என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து தர்மபுத்ராதிகள் ஐவரையுங் காத்தேன். நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேனென்னும். ஒருவர்க்கும் தன் மாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான ஸர்வேஶ்வரன் ஆவேசித்தானோ? லக்ஷ்மீஸமையான என்மகள் பகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிகளை, "கேட்டல்லது போகோம்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுகே னென்கிறாள். (ரு)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம் முதலான க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்று நின்று ளென்கிறாள்.

இனவேய்மலையேந்தினேன்யானேயென்னும்
இனவேறுகள்செற்றேனும்யானேயென்னும் *
இனவான்கன்றுமேய்த்தேனும்யானேயென்னும்
இனவாநிரைகாத்தேனும்யானேயென்னும் *

இனவாயர் தலைவனும் யானேயென்னும்
இனத்தேவர் தலைவன்வந்தேறக்கொலோ *
இனவேற்கண்ணால்லீர்க்கிவை யென்சொல்லுகேன்
இனவேற்கண்ணியென்மகளுற்றனவே. (சு)

ப ;—அநந்தரம், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைச் செய்தேனும் நானேயென்னுமென்கிறாள்.

இனம்—திரளான
வேய்—மூங்கிலையுடைய
மலை—கோவர்த்தநத்தை
ஏந்தினேன்—எடுத்தேன்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
இனம்—திரளவந்த
ஏறுகள்—ஏழு எருத்தையும்
செற்றேனும்—கொன்றேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
இனம்—ஓரினத்தில்
ஆன்கன்று—கன்றுகளை
மேய்த்தேனும்—மேய்த்தேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
இனம்—திரள்திரளான
ஆநிரை—பசுக்களை
காத்தேனும் – ரக்ஷித்தேனும்
யானே—நானே
என்னும் —என்னும் ;
இனம்—ஒருதரத்தில்
ஆயர்—இடைப்பிள்ளைகளுக்கு
தலைவனும்—நாயகனுயிருப்பேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
இனம்—ஸங்கமான
தேவர்—ஸூரிகளுக்கு
தலைவன்—நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரன்
வந்தேறக்கொலோ—ஆவேசித்தபடியோ ?
இனம்—தன்னில்தான்செறிந்து
வேல்—வேல்போலேயிருக்கிற
கண்—கண்ணழகையுடைய
நல்லீர்க்கு—உங்களுக்கு
வேல்—வேலோடு
இனம்—ஒத்திருக்கிற
கண்ணி—கண்ணையுடைய
என்—என்னுடைய
மகள்—பெண்பிள்ளை
உற்றன—லபித்த
இவை—இந்த ஸ்வபாவங்களை
என்—ஏதென்று
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்
இனத்தேவரென்று—ஸாம்யம்பெற்றவரென்றுமாம். (சு)

ஆறு ;—(இனவேய்மலை.) திரள்திரளானமூங்கிலையுடைத்தான கோவர்த்தநகிரிதாரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் நானே பண்ணுகின்றேன் என்னுநின்றாள். (இனத்தேவர்) - தனித்தனி அநுபவிக்கமுடியாமையாலே திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ஆவேஶித்தானோ ? வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடையீராய் அவஹிதராயிருக்கிற உங்களுக்கு, தான்படுகிற

பாட்டைப் பிறரைப்படுத்தவல்ல கண்ணழகையுடைய இவளுடைய இவற்றை என்சொல்லுகேனென்கிறாள். (சு)

ஈடு ;—ஏழாம் பாட்டு. எம்பெருமான் ஆச்ரித விஷயத்தில் இருக்கிற இருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

உற்றார்களெனக்கில்லையாருமென்னும்
உற்றார்களெனக்கிங்கெல்லாருமென்னும்*
உற்றார்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும்
உற்றார்களையழிப்பேனும்யானேயென்னும்*
உற்றார்களுக்குற்றேனும்யானேயென்னும்
உற்றாரிலிமாயன்வந்தேறக்கொலோ ?*
உற்றீர்கட்கென்சொல்லிச்சொல்லுகேன்யான் ?
உற்றென்னுடைப்பேதையுரைக்கின்றவே (எ)

ப ;—அநந்தரம், ஜகத்தில் பந்துக்களளவில் அவன்படியெல்லாம் தன் படியாகச் சொல்லாநின்றாளென்கிறாள்.

உற்றார்கள்—(ஒருபாதியாலேகிட்டுதல் என்னையுள்ளபடி யறிந்து கிட்டுதல் செய்திருக்கும்) பந்துக்கள்
எனக்கு—எனக்கு
யாரும்—ஒருவரும்
இல்லை—இல்லை
என்னும்—என்னும் ;
இங்கு—இஜ்ஜகத்தில் (நிருபாதிகஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால் அவர்கள் தாரதம்யம்பாராதே)
எல்லாரும்—எல்லாரும்
எனக்கு—எனக்கு
உற்றார்கள்—பந்துக்களாயிருக்கும்
என்னும்—என்னும் ;
உற்றார்களை—அவர்களை எனக்கு உற்றாராம்படி
செய்வேனும்—பண்ணுவேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
உற்றார்களை—ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகக் கிட்டினவர்களை
அழிப்பேனும்—அவற்றைக் கொடுத்து) உறவறுத்து விடுவேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
உற்றார்களுக்கு—அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கிட்டினார்க்கு
உற்றேனும்—எல்லாவுறவுமுறையும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
உற்றார்—எத்தனையேனும் அளவுடையராகிலும் தன்னைமுட்டக் கண்டு கிட்டினார்
இலி—இல்லாத
மாயன்—ஆச்சர்யபூதன்
வந்தேறக்கொலோ—ஆவேசித்தபடியோ ?

உற்றீர்கட்கு—பந்துக்களான உங்களுக்கு	உரைக்கின்ற—சொல்லுகிற வார்த்தைகளை
என்னுடைப்பேதை—அதிபாலையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை	என்—என்னபாசுரம்
	சொல்லி—சொல்லி
உற்று—உள்ளுறக்கண்டு	சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்? (எ)

ஆறு ;—(உற்றார்கள்.) இஜ்ஜகத்தில் என்படியை யறிந்து எனக்கு பந்துக்களாயிருப்பார் ஒருவருமில்லை. அவர்கள் அப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, எனக்கு உறவாக நினைத்திராதார் ஒருவருமில்லை- சிலர் என்னை ஆஶ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேன். அநாஶ்ரயிக்குமவர்களில் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவர்கள் வேண்டினவற்றைக்கொடுத்து அகற்றுவேன் நான். அநந்யப்ரயோஜநரானவர்களுக்கு எல்லா பந்துக்ருத்யமும் பண்ணுவேன் நான் என்னும். எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்ணாத அத்யாஶ்சர்யபூதனானவன் ஆவேசித்தானோ? ஈடுபட்டு, அத்யந்த பாலையான என்மகள் சொல்லுகிறவற்றை, உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தாலே சொல்லுவேன் நான் என்கிறாள். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்றாளென்கிறாள்.

உரைக்கின்றமுக்கட்பிரான்யானேயென்னும்
உரைக்கின்றதிசைமுகன்யானேயென்னும் *
உரைக்கின்றவமரரும்யானேயென்னும்
உரைக்கின்றவமரர்கோன்யானேயென்னும் *
உரைக்கின்றமுனிவரும்யானேயென்னும்
உரைக்கின்றமுகில்வண்ணனேறக்கொலோ ?*
உரைக்கின்றவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன் ?
உரைக்கின்றவென்கோமளவொண்கொடிக்கே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், ஜகத்ப்ரதாநராய் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான தேவர்களும் ருஷிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னு மென்கிறாள்.

உரைக்கின்ற—(க) ("ஸஶிவ: - ஸஶிவ:" என்று பகவத்ப்ரகாரமாகச்) சொல்லப்படுகிற	முக்கண்—த்ரிநேத்ரனாய்
	பிரான்—ஈஶ்வரனாக ப்ரஸித்தனான ருத்ரன்

(க) தை-நாரா-

யானே—எனக்கு ப்ரகாரபூதன்
என்னும்—என்னுகிறுள் ;
உரைக்கின்ற—"ஸஹ்ஸ்ர ஹா ஸப்ர ஹ்மா" என்று சொல்லப்படுகிற
திசைமுகன்—சதுர்முகன்
யானே—எனக்கு ப்ரகாரபூதன்
என்னும்—என்னும் ; (அப்படியே)
உரைக்கின்ற—(பகவத்விபூதியா (க) "ஒக்ஷாதயஃ-தக்ஷாதய:" என்று சொல்லப்படுகிற
அமரரும்—த்ஶப்ரஜாபதிகளான தேவர்களும்
யானே—எனக்கு விபூதிபூதர்
என்னும்—என்னும் ;
உரைக்கின்ற—("ஸெஹந்ஃ-ஷேந்த்ர:" என்று) சொல்லப்பட்ட
அமரர்கோன்—(த்ரயஸ்த்ரிம்ஶத்கோடி தேவதாதிபதியான) இந்த்ரனும்
யானே—எனக்கு ப்ரகாரபூதன்
என்னும்—என்னும் ;
உரைக்கின்ற—(உ) ("தெவஷீ-ணாஞ நாரஜஃ" இத்யாதிகளிலே) சொல்லுகிற
முனிவரும்—ருஷிகளும்
யானே—நானிட்ட வழக்கு
என்னும்—என்னும் ;
உரைக்கின்ற—(ந) ("நீலதொய உபெயஷா-நீலதோயதமத்யஸ்தா" என்று வேதாந்தங்களிலே) சொல்லுகிற
முகில்—காளமேகஸ்யாமமான
வண்ணன்—வடிவையுடையவன்
ஏறக்கொலோ—ஆவேசித்தபடியோ ?
உரைக்கின்ற—("சொல்லு சொல்லு" என்று) உரைக்கின்ற
உலகத்தீர்க்கு—லோகத்தாரான உங்களுக்கு
உரைக்கின்ற—லோகமர்யாதையல்லாத பேச்சையுடையளாய்
என்—,
கோமளம்—ஸுகுமாரமாய்
ஒண்—தர்ஶநீயமான
கொடிக்கு—கொடிபோலே ஆஶ்ரய வ்யதிரேகத்தில் தரைப்படும்படியான இவளுக்குண்டான
இவை—இஸ்ஸ்வபாவங்களை
என்— ஏதாக
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன். (அ)

ஆறு ;—(உரைக்கின்ற) ஜகத்ப்ரதாநராக ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்படுகிற சதுர்முகப்ரமுகரும் நானிட்ட வழக்கென்னுகின்றுள். காலதத்த்வமுள்ளதனையும் பேசினுலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணுத அழகையுடையவன் ஆவேசித்தானே? அதிலோகமான பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து, துஃகஸஹையுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவ்விலக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை "சொல்லு, சொல்லு" என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லுகிற லௌகிகரான உங்களுக்கு ஏதென்று சொல்லுவேன் நானென்கிறுள். (அ)

(க) வி-பு-க-உஉ-ஙக. (உ) கீதை - கo - உ௫. (ந) தை - நாரா.

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அகர்மவஶ்யத்வ ப்ரமுகமான பகவதுக்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

கொடியவினையாதுமிலனேயென்னும்
கொடியவினையாவேனும்யானேயென்னும்*
கொடியவினைசெய்வேனும்யானேயென்னும்
கொடியவினைதீர்ப்பேனும்யானேயென்னும்*
கொடியானிலங்கைசெற்றேனேயென்னும்
கொடியபுள்ளுடையவனேறக்கொலோ*
கொடியவுலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன் ?
கொடியேன்கொடியென்மகள்கோலங்களே. (க)

ப ;—அநந்தரம், க்ரூரமான கர்மப்ரகாரங்களெல்லாம் நானிட்ட வழக்கென்னுமென்கிறாள்.

கொடிய—(கர்மவஶ்யரானபத்தசேதநரைக் கண்ணற்றுநலியும்) கொடுமையை யுடைத்தான
வினை—கர்மம
யாதும்—ஒன்றும்
இலன்—(க) "நமாம்கர்மாணிலிம்பந்தி" என்கிறபடியே) எனக்கில்லை
என்னும்—என்னுநிற்கும் ;
(அந்தக்ரூரகர்மமானது என் நிக்ரஹமாகையாலே)
கொடியவினை—அது
ஆவேனும்—ஆகிறேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ; (உ) "தாநஹம்த்விஷத:" என்கிற ப்ரதிகூலரானவரை)
கொடியவினை—அந்தக்கர்மங்களிலே மூட்டி
செய்வேனும்—செய்விப்பேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
கொடியவினை—அந்தக் கர்மத்தை
தீர்ப்பேனும்—(ந) "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஆஶ்ரிதர்க்குப் போக்குவேனும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
கொடியான்—க்ரூரகர்மாவான ராவணனுடைய
இலங்கை—லங்கையை
செற்றேன்—அழித்தேன்
என்னும்—என்னும் ;
கொடிய—(ஆஶ்ரிதவிரோதிகளுக்கு) ம்ருத்யுஸமனான
புள்—பெரிய திருவடியை
உடையவன்—வாஹநமாகவுடையவன்
ஏறக்கொலோ—ஆவேஶித்தபடியோ?

(க) கீ - ச - கச.
(உ) கீ - கசு - கக.
(ந) கீ - கஅ - சுசு.

கொடிய—("நமக்கு இது நிலமன்று" என்றிராதே அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிற) கொடுமையையுடைய
உலகத்தீர்க்கு—லோகத்தீர்க்கு
கொடியேன்—(இவளை இப்படி விக்ருதையாகக் காணவைத்த பாபத்தின்) கொடுமையையுடையேனுன
என்—என்னுடைய
கொடி—கொடிபோலேமெல்லியளான
மகள்—பெண்பிள்ளையினுடைய
கோலங்கள்—தா்மீய சேஷ்டிதங்களான
இவை—இவற்றை
என்—என்னென்று
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்.
கொடியபுள்ளென்று—கொடியிலேயான புள்ளென்றுமாம்.
கோலங்கனென்று—ஒருப்பாடாகவுமாம். (க)

ஆறு;—(கொடியவினை.) கர்மவஶ்யரை நலியுமாபோலே நலியக்கடவதாய், கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கொன்றுமில்லை யென்னும். அவை நானிட்ட வழக்கென்னும். ப்ரதிகூலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேன் நான் என்னும். அநுகூலர்க்குக் கொடிதான வினையைத் தீர்ப்பேனும் நான் என்னும்; கொடியானிலங்கையை ஒருபடி யழித்தேனென்னும். ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கொடியனை பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடையவன் வந்தேறினுனே? இப்படி படுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகளை "சொல்லு, சொல்லு" என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுவே னென்கிறாள். (கூ)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்றுநின்று ளென்கிறாள்.

கோலங்கொள்சுவர்க்கமும்யானேயென்னும்
கோலமில்நரகமும்யானேயென்னும்*
கோலந்திகழ்மோக்கமும்யானேயென்னும்
கோலங்கொளுயிர்களும்யானேயென்னும்*
கோலங்கொள் தனிமுதல்யானேயென்னும்
கோலங்கொள்முகில்வண்ணனேறக்கொலோ ?*
கோலங்கொளுலகத்திர்க்கென்சொல்லுகேன் ?
கோலந்திகழ்கோதையென்கூந்தலுக்கே. (கூ0)

ப ;—அநந்தரம், ஸ்வர்க்கநரகாதிகளான ஸகலபலங்களும் நானிட்டவழக்கென்னு மென்கிறாள்.

கோலம்—(தர்ஸநீய) போக்யதையை
கொள்—உடைத்தான
சுவர்க்கமும்—ஸ்வர்க்கமும்
யானேயென்னும்—,
கோலம்—ஒருவைலக்ஷண்யமும்
இல்—இன்றியே
நரகமும்—(து:க்கோத்தரமான) நரகமும்
யானேயென்னும்—,
கோலம்—(நிரதிஸயாநந்த) ரூபவைலக்ஷண்யத்தாலே
திகழ்—விளங்குவதான
மோக்கமும்—மோக்ஷமும்
யானேயென்னும்—,
கோலம்—இவ்வோபலங்களை
கொள்—பற்றக்கோலும் ஒருப்பாட்டையுடைய
உயிர்களும்—ப்ராணிகளும்
யானே—நானே
என்னும்—என்னும் ;
கோலம்—இவற்றையடையத் தன் நினைவிலே நிர்வஹிக்கும் ஒருப்பாட்டை
கொள்—உடைத்தாய்
தனி—ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான
முதல்—பரமகாரணவஸ்து
யானே—நானே
என்னும்—என்னுநிற்கும் ;
கோலம்—பசுத்தவடிவும் ஸ்புரிக்கிற மின்னும் நாநாவர்ணமான இந்த்ர தநுஸ்ஸுமான கோலத்தை
கொள்—உடைத்தான
முகில்—மேகம்போலேயிருக்கிற
வண்ணன்—வடிவையுடையவன்
ஏறக்கொலோ—ஆவேஸித்தபடியோ ;
கோலங்கொள்—"கேட்டல்லது போகோம்" என்று ஒருப்படுகிற
உலகத்தீர்க்கு—உங்களுக்கு
கோலம்—அழகு
திகழ்—விளங்குகிற
கோதை—மாலையையுடைய
என்கூந்தலுக்கு—மயிர்முடியையுடையளான என் பெண்பிள்ளைக்கு
என்—என்னப்ரகாரமாயிருந்ததுஎன்று
சொல்லுகேன்—சொல்லுகேனோ ?.

ஆறு ;—(கோலங்கொள்) கலப்பற்ற ஸுகரூபமானஸ்வர்க்கமும், ஸுககந்தமின்றிக்கே துஃகமேயானநரகமும், அபரிச்சிந்ந ஸுகரூபமானமோக்ஷமும், கர்மாநுகுணமாக தேவாதிஸரீரப்ரவேஸம் பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும், விசித்ரகார்யஜநந ஸக்தியுக்தையான ப்ரக்ருதியும் நானிட்டவழக்கு என்றுசொல்லாநின்றாள், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், வில்லிட்டுமின்னி தர்ஸநீயமானமேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவன் வந்து ஏறினானோ? அழகிய மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப்பிறந்த அவஸ்த்தைகளை, கேட்கையிலே ஒருப்படாநின்றுள்ள உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுவேனென்கிறாள். (கம)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிக்கவல் லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென் கிறார்.

கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும்
குலவாயர்கொழுந்துக்குங்கேள்வன்தன்னை*
வாய்ந்தவழுதிவளநாடன்மன்னு
குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்செய்து*
ஆய்ந்ததமிழ்மாலையாயிரத்துள்
இவையுமொருபத்தும்வல்லார்* உலகில்
ஏந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்த்திருமா
லடியார்களைப்பூசிக்கநோற்றார்களே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஸர்வலோக ஸம்பாவநீயராய்க் கொண்டு பாகவதஸிஞ்சித்காரம்பண்ண இட்டுப்பிறந்தார்களென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கூந்தல்—("வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்" என்கிறபடியே விலக்ஷண மான) மயிர்முடியை யுடையளாய்
மலர்—தாமரைப்பூவில்பிறப்பாலே நிரதிசய போக்யபூதையாய்
மங்கைக்கும்—(நித்யயௌவநஸ்வபாவையான) லக்ஷ்மிக்கும்
மண்மடந்தைக்கும்—(இவளோடொத்த ரூபவைலக்ஷண்யத்தை யுடைய) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும்
குலம்—அபிஜாதரான
ஆயர்—கோபாலர்க்கு
கொழுந்துக்கும்—(ஶிரோபூதையான) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும்
கேள்வன்தன்னை—அபிமதனை ஸர்வேஶ்வரனை யுத்தேசித்து
வாய்ந்த—பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே தத்பாவத்தைக் கிட்டியிருப்பாராய்
வழுதிவளநாடன்—வழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய்
மன்னு—ஸுஸத்திரையான
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
குற்றவேல்—அந்தரங்கவ்ருத்தியாக
செய்து—அநுஷ்டித்து
ஆய்ந்த—ஆராய்ந்துசொன்ன
தமிழ்மாலை—தமிழ்த்தொடையான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
இவையுமொருபத்தும்—"இவையுமொருபத்தே!" என்னும்படி விலக்ஷணமான இவை பத்தையும்
வல்லார்—(பாவவ்ருத்தியோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்

உலகில்—லோகத்திலே
ஏந்து—ப்ரஸாவஹிக்கும்படியான
பெருஞ்செல்வத்தாராய்—ஸ்ரீ வைஷ்ண வ ஸம்பத்தை யுடையாராய்க் கொண்டு
திருமால்—ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
அடியார்களை—ஶேஷபூதரான பாகவதர்களை
பூசிக்க—ஆராதிக்கைக்கு
நோற்றார்கள்—பாக்யம் பண்ணினவர்களாவர்கள்.
ஏய்ந்தவென்று பாடமாய் } பொருந்தினவென்றுமாம்.
இது—எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கக)

ஆறு;—(கூந்தல்.) கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன்தன்னை அநுகாரத்தாலே இட்டின மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன் வாசிககைங்கர்யமாய் ஆராய்ந்துசொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் லோகத்தில் எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல்வத்தை யுடையராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமானவ்ருத்தி பண்ணப்பெறுவரென்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து ஆறுந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(நோற்றநோன்பு.) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபசேஷ்டித ஸர்வைஸ்வர்யோக்திகளை அநுகரித்ததத்திலும் ஓர் ஆலம்ப மலபமாநரான ஆழ்வார், "தன்னை விஸ்லேஷித்து நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே என்னை எம்பெருமான் உபேக்ஷித்திருக்கிறது, ஸ்வஸம்ஸ்லேஷோபாயரூப கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களில்லாமையாகாதே" என்று பார்த்து ;

ப;—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில்அநுகாரம் ப்ராப்தியோடு தலைக்கட்டமாட்டாமையாலே ஆர்த்தியே அதிசயித்து, பாவனையால் வந்த அநுகாரத்தாலே அல்பம் ஆஸ்வஸ்தராய் ப்ரபோதம்பிறந்து. இவ்வளவில்; தன்னை லபிக்கைக்குத் தானே உபாயமான இவன் முகங்காட்டாதொழிந்தது நம்முடைய அநுகாரார்த்தமான பாவனையை உபாஸநமாக நினைத்து, " அதினுடைய சரமதசையிலே வருகிறோம் " என்று விளம்பித்தானாக அதிசங்கை பண்ணி, ' நம் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அபேக்ஷிக்க அவன் ஆபிமுக்யம்பண்ணும் " என்று அறுதியிட்டு ; அகிஞ்சநரும் ஆசைப்படும்படியான அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிசயிதபரத்வப்ரகாசகங்களான அவதாராநுகாரங்களையும், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை அந்தர்ப்பேசம் பண்ணும் ஆகாரத்தையும்: ஆஸ்ரிதோபகாரத்தால்வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அகிலஸத்தாஹேதுத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதி அவனிட்டவழக்கென்னுமத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தால்வரும் விசேஷௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகமான உபாயப்ரகாசகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ' ஏவம்விசிஷ்டனான நீ, உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேதுவான உபாயாந்தரங்களில் அகிஞ்சநனாய் ஆர்த்தனான எனக்கு உன்திருவடிகளே உபாயமாக உபகரித்த இதற்கு என்னப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன் " என்று அலமரும்படி தமக்குப்பிறந்த ஆஸ்வாஸவிசேஷத்தை, சிரீவரமங்கையிலே ஆஸந்நமாக எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலையைநோக்கி விண்ணப்பம்செய்கிறார்.

ஈடு ; —கீழில்திருவாய்மொழியில் - அநுகரித்து தரிக்கப்பார்த்தார், "அநுகரித்து தரிக்கவேண்டும்படியான கலக்கம் பிறந்தவிடத்திலும் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன், இதுக்கு அடியென் ? தன்பக்கல் ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தானேவந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கக்

கடவ ஸர்வேஶ்வரன் நம்பக்கல் ஆறியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென்?" என்று பார்த்தார்; "இனி இங்ஙனேயாமித்தனை; நம்ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலே, தன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றாமை யுண்டாயிருந்தது; நமக்கு அத்தை 'ஸ்வரூபம்' என்று அறியாதே 'உபாயம்' என்று இருந்தானாகவேணும்" என்று பார்த்து, தங்கையில் ஒன்று மில்லாமையை யறிவித்து அவன் திருவடிகளிலே ஶரணம் புகுகிறார்

கடற்கரையில் வெளியிலே, மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளோடும், (க) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: - லக்ஷ்மணம்புண்யலக்ஷணம்" என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் (உ) "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த: - ராவணோநாம துர்வ்ருத்த:" என்று ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டுவந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்தாற்போலே, இவரும், அவன் கடற்கரையிலே தனியிருந்த இழவுதீர, பிராட்டிமாரோடும் நித்யபரிகரத்தோடுங்கூட சிரீவரமங்கலநகரிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம் போலே புகலற்றுவிழுந்து ஶரணம் புகுகிறார். இவர்தாம் என் கொண்டு அவனை வடிம்பிடப்பார்க்கிற தென்னில்;—அவன் ரக்ஷ்யவிஷயாபேக்ஷியாயிருந்தான், நமக்கு ரக்ஷகாபேக்ஷை யுண்டாயிருந்தது, ஆனபின்பு இதுக்குமேற்பட ஸம்பந்தமுண்டோ?

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. எனக்குப் பேற்றுக்கு உடலாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லை; இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேக்ஷையுண்டு. பரிபூர்ணரான தேவர் ரக்ஷ்யவிஷயார்த்தியா யிருந்தீர். ஆகையாலே தேவரே என்னபேக்ஷை செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

நோற்றநோன்பிலேன்நுண்ணறிவிலேன்* ஆகிலுமினியுன்னைவிட்
டாற்றகிற்கின்றிலேன் அரவினணையம்மானே * [டொன்றும்
சேற்றுத்தாமரைசெந்நெலூடுமலர் சிரீவரமங்கலநகர் *
வீற்றிருந்தவெந்தாயுனக்குமிகையல்லேனங்கே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், உன்னை லபிக்கைக்கு ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான உபாயங்கள் எனக்கின்றியிருக்கச்செய்தே, உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அபிநிவிஷ்டனான நான், ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்தாலே உபகாரகனாய் அவஸராப்ரதீக்ஷனான உனக்குப் புறம்போவென்கிறார்.

(க) ரா - யு - கஅ எ. (உ) ரா - யு - கஎ-கo.

நோற்ற—பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்ட்டிதமான
நோன்பு—கர்மயோகம்
இலேன்—உடையேனல்லேன் ; (ஆகையாலே)
நுண்—ஸூக்ஷ்மரூபமான
அறிவு ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாநயோகத்தை
இலேன்—உடையேனல்லேன் ; (ஆகையாலே)
ஆகிலும்—உபயஸாத்யமான பக்தியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும்
இனி—உன்னுடைய குணநுஸந்தாநம் பிறந்தபின்பு
உன்னை—(ரக்ஷணைகசீலனுன) உன்னை
விட்டு—ஒழிய
ஒன்றும்—ஒருக்ஷணமும்
ஆற்ற—ஆற்ற
கிற்கின்றிலேன்—மாட்டுகிறிலேன் ;
அரவு—ஆஸ்ரிதனை ஸேஷனை
அணை—அணையாகக்கொண்டு அவனுக்குத் திருமேனியை உபகரித்த
அம்மானே—அஸாதாரணஸ்வாமியாய்
சேறு—சேற்றுநிலத்து
தாமரை—தாமரையானது
செந்நெலூடு—செந்நெலோடேகலந்து
மலர்—மலரும்படி தர்ஸநீயமான
சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கல நகரிலே
வீற்று—ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்தில் அவஸரப்ரதீக்ஷை தோன்றும்படி வ்யாவ்ருத்தமான
இருந்த—இருப்பாலே
எந்தாய்—எனக்கு உபகாரகனுனவனே
அங்கு—அங்கு நீ இருக்கிற இருப்பில்
உனக்கு—ரக்ஷணசீலனுன உனக்கு
மிகை—ரக்ஷ்யபஹிர்ப்பூதன்
அல்லேன்—அல்லேன். (க)

ஆறு ;—எனக்கு இவையொன்றும் இல்லையேயாகிலும், நிரவதிகபோக்யபூதனுயிருக்த உன்னைவிட்டு ஒருபடியாலும் நான் தரிக்கமாட்டாமையாலும், அடியேனை விஷயீகரிக்கைக்காக நீ சிரீவரமங்கலநகரிலேவந்து புகுந்தருளுகையாலும், உனக்கு அடிமையான இவ்வாத்மாவை நீ போகிடில் இழவு உன்னதாகையாலும் அடியேனைப்பொகட்டருளவொண்ணுது; ஆதலால் அடியேனை விஷயீகரித்தருளவேணு மென்கிருர். (க)

ஈடு ;—இரண்டாம்பாட்டு. "ஆற்றேன்" என்றால் பெற்றதென், ப்ரதிபந்தகங்கள் இன்னமுண்டே ? என்ன ;—பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினுப்போலே அடியேனுடைய விரோதியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிருர்.

அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லேன் உன்னைக்காணுமவாவில்
எங்குற்றேனுமல்லேன் இலங்கைசெற்றவம்மானே* [வீழ்ந்து*நான்
திங்கள்சேர்மணிமாடநீடு சிரீவரமங்கலநகருறை *
சங்குசக்கரத்தாய் தமியேனுக்கருளாயே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், என்னை அங்கீகரிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமான அநிஷ்டமுண்டாகிலும், அதுக்கு நிவர்த்தகன் நீயாகையாலே, எனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்

அங்குற்றேன்—நிஷ்பந்நோபாயனாய்க் கொண்டு நீ யிருக்கிற ப்ராப்ய ஸ்தலத்தில் புகுந்தவன்
அல்லேன்—அல்லேன் ; ("உபாய ஶூந்யர் ஆறியிருக்கையன்றோ வுள்ளது" என்று நிரபேக்ஷனாய்)
இங்குற்றேன்—இருந்தவிடத்திலிருக்கிறேன்
அல்லேன்—அல்லேன் ;
உன்னை—(நிரதிஶயபோக்யனான) உன்னை
காணும்—அநுபவிக்கவேணுமென்கிற
அவாவில்—அபிநிவேஶத்திலே
வீழ்ந்து—அகப்பட்டு
நான்—(ஆற்றாமையையுடைய) நான்
எங்குற்றேனும்—அந்யபரரான லௌகிகர் நிலையிலொன்றிலும்
அல்லேன்—அல்லேன் ;
இலங்கை—(ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்ப்ரதிபந்தகமான லங்கையை
செற்ற—அழியச்செய்து ப்ராபித்துக் கொண்ட
அம்மானே—அஸாதாரணஸ்வாமியாய் (பிறபட்டார்க்கு உதவுகைக்காக)
திங்கள்—சந்த்ரனோடு
சேர்—சேரும்படி
மணி—மாணிக்யமயமான
மாடம்—மாடங்கள்
நீடு—வளர்கிற
சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கல நகரிலே
உறை—நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய்
சங்குசக்கரத்தாய்—ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநகரமாயும் போக்யமாயுமுள்ள ஆயுதவிஶேஷங்களையுடையவனே
தமியேனுக்கு—உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு
அருளாய்—(உன் உபகாரஶீலமான) க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும் (உ)

ஆறு ;—(அங்குற்றேனல்லேன்.) உன் திருவடிமலர்களைப்பெற்றேனல்லேன், பெறுகைக்கிடான உபாயம் உடையேனல்லேன், உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நான் இனிமேல் ஒருபாயம் அநுஷ்ஷ்டிக்க க்ஷமனல்லேன். ஆகிலும் அஶோகவநிகையில் பிராட்டியுடைய ப்ரதிபந்தகத்தை அன்றுபோக்கினாப்போலே, அடியேனுடைய ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே நிர்ஹேதுகமாகப்போக்கி, தமியேனுக்கு அருளாயென்கிறார். (உ)

ஈடு ;—மூன்றும்பாட்டு. "அருளாய்" என்றீர், அருளக்கடவோம், அதில் ஒருதட்டில்லை ; ஆனாலும், (க) "ஶாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி - ஶாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி" (உ) "கர்த்தாஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் - கர்த்தாஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்" அன்றோ, அருள் பெறுவார் பக்கலிலேயும் சிறிது உண்டாகவேணுங்காணுமென்ன ; இது மேலுற்றைக்கிட்ட மர்யாதையோ ! கீழுற்றைக்கும் ஏதேனுமுண்டோ ; ஆனபின்பு, இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தைவிட்டு உன் க்ருபையாலே செய்தருளாயென்கிறார். இவ்வளவும்வர இதுக்கு முன்பு நீ நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபின்பு, மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

கருளபுட்கொடிசக்கரப்படை வானநாடவென்கார்முகில்வண்ணா*
பொருளல்லாதவென்னைப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்*
தெருள்கொள்நான்மறைவல்லவர்பலர்வாழ் சிரீவரமங்கலநகர்க்கு*
அருள்செய்தங்கிருந்தாய் ! அறியேனொருகைம்மாறே. (௩)

ப :—அநந்தரம், அதிஶயிதபாத்வஸூசகமான ஆகாரங்களை யுடையையாய்க்கொண்டு என்னையங்கீகரித்து அடிமைகொண்ட உபகாரத்துக்கு நான் ஒருப்ரத்யுபகாரம் செய்தேனாக அறிகிறிலேனென்கிறார்.

கருளன்—கருடனென்கிற
புள்—பக்ஷியை
கொடி—கொடியாகவும்
சக்கரம்—திருவாழியை
படை—ஆயுதமாகவும்
வானம்—பரமபதத்தை
நாட—நாடாகவுமுடையையாய் (இப்படி பரமப்ராப்யனான வுன்னை)
கார்முகில்—(எதிர்த்தலையில் தரம்பாராதே யுபகரிக்கும்) காளமேகம் போலே
என்—எனக்காக்கின
வண்ணா—வடிவையுடையையாய் (அவ்வடிவழகாலே)
பொருள்—ஒருவஸ்துவென்று
அல்லாத—புத்திபண்ணவொண்ணாதபடி அஸத்கேவான
என்னை—என்னை
பொருள்—ஸத்ஸ்வரூபனாம்படி
ஆக்கி—அங்கீகரித்து (அதுக்குமேலே)
அடிமை—வாசிகமானகைங்கர்யத்தையும்
கொண்டாய்—கொண்டவனாய் (அது முழுக்க நடத்துகைக்காக)
தெருள்—ஜ்ஞாநாதிஶயத்தை
கொள்—உடையராய்க்கொண்டு
நால்—நாலுவகைப்பட்ட
மறை—வேதங்களையும்
வல்லவர்—(தாங்கள் நினைத்தபடி) நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள்

(க) ப்ரஹ்மஸூ (உ) ப்ரஹ்மஸூ

பலர்—பலரும்
வாழ்—(பகவதநுபவத்தாலே ஸம்பந்நராய்) வர்த்திக்கிற
சிரீவரமங்கலநகர்க்கு—சிரீவரமங்கல நகருக்கு
அருள்—நிரவதிகக்ருபையை
செய்து—பண்ணி
அங்கு—அங்கே
இருந்தாய்—இருக்கிறவனே (இப்படி இதுக்குமுன்பு நீபண்ணின உபகாரத்துக்கு நான்)
ஒரு—ஒரு
கைம்மாறு—ப்ரத்யுபகாரம்
அறியேன்—பண்ணினேனாகவறிகிறிலேன்.

ஆனபின்பு மேலும் நீயேயருளவேணுமென்று வாக்யஶேஷமாய், "தமியேனுக்கருளாய்" என்று கீழோடே யந்வயிக்கிறது. கருளப்புளென்று - "கறையணிமூக்கு" என்னுமாபோலே (க) "ஆகேஶாந்தாத் ஸிதேதராம்" என்கிறபடியே கறுத்ததிருமுகமுடையவனென்னவுமாம்; தெருள்கொள் நான்மறையென்று - வேதவிஶேஷணமாகவுமாம். (ங)

ஆறு ;—(கருளப்புள்.) இப்படி நிர்ஹேதுகமாக உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தால் ப்ரயோஜநமென்? என்னில் ;—ஸ்வபரிசரணபோக ஶேஷஶேஷாஶந கருடப்ரமுக நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரிதசரணயுகளனாய், ஸ்வாநுரூபாசிந்த்யஶக்தி ஶங்க சக்ரகதாஸிஶார்ங்காத்ய ஸங்க்யேய திவ்யாயுதோபேதனாய், நித்யநிரவத்யநிரதிஶய கல்யாணபரம வ்யோமநிலயனாயிருந்த நீ, த்வத்விஷயஜ்ஞாநரஹிததயா அவஸ்துபூதனான என்னை, த்வத்விஷயஜ்ஞாநவத்தயா வஸ்துவாய் த்வத்கைங்கர்யைகரதியுமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளிற்று என்பக்கல் என்னப்ரயோஜநங்கொள்ளுகைக்காக; ஒருப்ரயோஜநாபேக்ஷயால்செய்தருளினாயல்லையிறே, உன்னுடைய நிரதிஶயௌதார்ய காருண்யாதிகளாலே செய்தருளினாயத்தனையிறே, இன்னம் குறையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார். (ங)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம் பாட்டு. "வெறும் உன்க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கவேணும்" என்னாநின்றீர், நாம் இதுக்குமுன்பு அங்ஙன் செய்தவிடமுண்டோ? என்ன,—ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனே செய்ததில்லையோ, எனக்கும் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

மாறுசேர்படைநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காயன்றுமாயப்போர்பண்ணி *
நீறுசெய்தவெந்தாய் நிலங்கீண்டவம்மானே! *
தேறுஞானத்தர்வேதவேள்வியறாச் சிரீவரமங்கலநகர் *
ஏறிவீற்றிருந்தாயுன்னை யெங்கெய்தக்கூவுவனே?. (ச)

ப ;—அநந்தரம், ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணைக ஸ்வபாவனை வுன்னை என் அபேக்ஷா ஸாதநமாகப்பெறுவதெங்கே யென்கிறார்.

மாறு—ஶத்ருக்களாய்க்கொண்டு
சேர்—சேர்ந்த
படை—ஸேனையையுடைய
நூற்றுவர்—துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும்
மங்க—நசிக்கும்படி
ஓர்—தனியரான
ஐவர்க்கு—பாண்டவர்களைவர்க்கும்
ஆய்—ஸஹாயபூதனாய்க்கொண்டு
அன்று—(துர்யோதநாதிகளாலே பீடிதரான) அன்று
மாயம்—(பகலை இரவாக்கினது முதலான) ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடைய
போர்—யுத்தத்தை
பண்ணி—பண்ணி (“ எல்லாச்சேனையும் ” என்கிறபடியே ஸமஸ்த பரிகரத்தையும்)
நீறு—தூளிஶேஷமாம்படி
செய்த—பண்ணின
எந்தாய்—மஹோபகாரகனாய்
நிலம்—(அவர்களோபாதி வ்யாபாரக்ஷமையுமல்லாத) பூமியை
கீண்ட—ப்ரளயாபத்திலே இடந்தெடுத்த
அம்மானே—ஸ்வாமியாய் (அவ்வவஸ்தைகளுக்குப் பிற்பட்ட என்போல்வார்க்காக)
தேறு—(ப்ராப்யப்ராபகவிஷயமாகத்) தெளிந்த
ஞானத்தர்—ஜ்ஞாநத்தையுடையரானவர்களுடைய
வேதம்—வைதிகமான
வேள்வி—பகவத்ஸமாராதநம்
அறா—இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதான
சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கல நகரத்திலே
ஏறி—(அவர்களோடொக்க) ஏறி
வீற்று—(அவாகளுக்கு ஆராத்யனாகக் கொண்டு) வ்யாவ்ருத்தி தோன்ற
இருந்தாய்—இருந்தவனே !
உன்னை—(இப்படி அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வயமேவ ரக்ஷணத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய் அநந்ய ஸாத்யனான) உன்னை
எங்கு—எங்கே
எய்த—ப்ராபிப்பதாக
கூவுவன்—நான் கூவுவேன் ?

நீ கூவுதல் வருதல் செய்கையன்றோ அநுரூபமென்று கருத்து. (ச)

ஆறு ;—(மாறுசேர்படை.) இப்படி ஸ்வப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகவன்றோ ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியருளிற்று, ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார். (ச)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தையும் ஸ்ரீவரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக் காட்டினோமே, "எங்கெய்தக்கூவுவன்" என்று - ஒன்றும் பெறாதாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றீரேயென்ன ;—செய்த அம்ஸமறிந்தேன், அத்தாலே பர்யாப்தனாகிறிலேனென்கிறார்.

எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக் கெவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய்நின்று *
கைதவங்கள்செய்யுங் கருமேனியம்மானே *
செய்தவேள்வியர்வையத்தேவரறாச் சிரீவரமங்கலநகர் *
கைதொழவிருந்தாயது நானுங்கண்டேனே. (ரு)

ப ;—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான அஸுரப்ரக்ருதிகளை அந்தர்ப்பேதம் பண்ணியழிக்கும் ஸ்வபாவனான நீ ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யனாய் வந்திருக்கக்கண்டேன், இப்படியிருக்கிற உன்னைப் பெறுகைக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கை அநுரூபமோவென்கிறார்

எனக்கு—(அநந்யரக்ஷ்யமான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான) எனக்கு
எய்த—(புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு) ஸாதநமாக
கூவுதல்—அபேக்ஷிக்கை
ஆவதே—அநுரூபமோ? (அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக ஆஸ்ரித விரோதிகளான)
எவ்வ—எவ்வகைப்பட்ட
தெவ்வத்துள்—ஸத்ருக்களாகிற அஸுரவர்க்கத்துக்குள்ளே
ஆயுமாய்—புத்ராதிவிக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணிக்கலந்து
நின்று—நின்று
கைதவங்கள்—(வைதிகருசியைக் குலைத்து பாஹ்யருசியைப் பிறப்பிக்கையாகிற) க்ருத்ரிமங்களை
செய்யும்—செய்யும்
கருமேனி—(அவர்கள் நெஞ்சைக் கலக்கும்) ஸ்யாமளவிக்ரஹத்தையுடைய
அம்மானே—ஸ்வாமியானவனே! (ப்ரதிபக்ஷப்ரஸங்கமில்லாமையாலே)
செய்தவேள்வியர்—க்ருதக்ருத்யராய்
வையம்—பூமியிலே
தேவர்—ஜ்ஞாநதைஸ்வர்யத்தாலே ஸூரிஸமாநரானவர்கள்
அறா—கைவிடாதேவர்த்திக்கிற
சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கலநகரிருந்ததேகுடியாக
கைதொழ—ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்படி
இருந்தாய்—ஸேஷியாயிருந்தாய் ;
நானும்—(அவர்களோடொத்த ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடைய) நானும்
அது—அந்தவிருப்பை
கண்டேன்—கண்டேன்.

ஆனபின்பு என்விரோதியையும் பேதித்து அநுபவிப்பிக்கையும் உனக்கே கர்த்தவ்யமென்று கருத்து. (ரு)

ஆறு ;—(எய்த.) ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ அவர்கள்நடுவே புகுந்துவைத்தே உன்னைக்காட்டிக் கொடாதொழிவது, உன்னை யாசைப்பட்டார்க்கும் அரியையோ, ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளாய். உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெறுகைக்கு உடலானவுபாயத்தை நீர்செய்யலாகாதோ? என்னில்,—உன் திருவடிகளைக்கிட்டு கைக்கிடாயிருப்பதோர் உபாயம் என்னுற் செய்யமுடியாது. இனித்தான் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ. மதேகபோகராயிருப்பாரெல்லார்க்கும் கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கலாம்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே புகுந்திருந்தோமிறேயென்ன; அது நானுங்கண்டேன், எனக்கு அது அமையாதென்கிறார்- (ரு)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. அநந்தவாக்யமோக்ஷத்தாற் சொன்ன கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

ஏனமாய்நிலங்கீண்டவென்னப்பனேகண்ணா! என்றுமென்னையாளு
வானநாயகனே! மணிமாணிக்கச்சுடரே! * [டை *
தேனமாம்பொழில்தண்சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழவுறை *
வானமாமலையே! அடியேன்தொழவந்தருளே. (க)

ப ;—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரகத்வத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனை நீ, உன்னை நான் அநுபவித்து மோக்ஷவ்ருத்தியைப் பண்ணும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஏனமாய்—(ப்ரளயார்ணவத்துக்கு நிலவனும்படி) வராஹவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு
நிலம்—பூமியை
கீண்ட—கீண்டெடுத்த அபதாநத்தால்
என்—எனக்கு
அப்பனே—உபகாரகனாய்
கண்ணா—(இப்படி ஏகவிஷயமன்றியே ஸர்வவிஷயோபகாரகனான) க்ருஷ்ணனாய் இஸ்ஸௌலப்யாதிகுண ப்ரகாஶத்தாலே)
என்றும்—என்றுமொக்க
என்னை—என்ஸத்தையழியாமல்
ஆளுடை—அடிமைகொண்டு
வானம்—பரமபதபோகம்போலே வாசிககைங்கர்யங்கொண்ட
நாயகனே—நாயகனாய்
மணி—விலக்ஷணமான
மாணிக்கம்—மாணிக்கம்போலே
சுடரே—அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸையுடையவனாய்
தேன—தேனையுடைத்தான

மாம்பொழில்—மாம்பொழிலை யுடைத்தாய்
தண்—ப்ரமஹாரமான
சிரீவரமங்கலத்தவர்—சிரீவரமங்கலத்தி லுள்ளார்
கைதொழ—சேஷவ்ருத்திபண்ணும் படியாக
உறை—நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்பானாய்
வானம்—பரமவ்யோமவாஸிகளுக்கு அநுபாவ்யமாய்
மா—அபரிச்சேத்யமான
மலையே—மலைபோலே ஸுஸ்த்திர மானவடிவை யுடையவனே !
அடியேன்—சேஷபூதனான நான்
தொழ—சேஷவ்ருத்திபண்ணும் படியாக
வந்து—அவ்விருப்புக்குலைந்துவந்து
அருள்—அருளவேணும்.

வானமாமலையென்று - ஆகாசத்தில் கிட்டும்படி யோங்கின அஞ்ஜந கிரி போலே யென்றுமாம். (சு)

ஆறு ;—(ஏனமாய்நிலங்கீண்ட.) மற்று உமக்குச்செய்யவேண்டுவது என் ? என்னில்,—அடியேன் தொழவந்தருளவேணும். அது நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கடவதோ ? என்னில்,—நிர்ஹேதுகமாக வன்றோ ரஸாதலஸ்த்தமான ஜகத்தை எடுத்தருளிற்றும், இதுக்கு முன்பு அடியேன்திறத்தில் செய்தருளினசெயலும், இன்னம் குறையும் இப்படியே எனக்குச் செய்தருளாயென்கிறார். (சு)

ஈடு ;—ஏழாம்பாட்டு. "அடியேன் தொழவந்தருளே" என்கிறசொல்லோடே வரக்காணாமையாலே, "உபேக்ஷித்தானோ" என்று அஞ்சி, என்னையகற்றாதொழியவேணு மென்கிறார்.

"வந்தருளி" இத்யாதிக்குபட்டர், ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்சீயரைப்பலகாலும் இயல்கேட்டருள்வர்; ஒருகோடையிலேதிருவீதியிலே நீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை "இயல்சொல்லும்" என்று ஜீயரை யருளிச்செய்து தாம் இத்தையநுஸந்தித்திருந்து அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல்சொல்லி "யமநியமாதிக்ரமத்தாலே த்யேயவஸ்துவை மநநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அநுஸந்திக்கப்புக்காலும் சுக்கான் பரல்போலே இருக்கக்கடவ நெஞ்சுகள் பதம்செய்யும்படி தார்மிகராயிருப்பார். இவை சில ஈரச்சொற்களைப் பொகட்டுப் போவதே" என்றருளிச்செய்தார். நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தை உருத்தோறும் அருளிச்செய்வ ரென்றருளிச்செய்வார்.

வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கொழுந்தே !*உலகுக்
முந்தைத்தாய்தந்தையே! முழுவேழுலகுமுண்டாய் * [கோர்
செந்தொழிலவர்வேதவேள்வியறாச் சிரீவரமங்கலநகர் *
அந்தமில்புகழா யடியேனையகற்றேலே. (எ)

ப ;—அநந்தரம், ஸகலஸத்தாஹேதுவான நீ என்னை விஶ்லேஷிப்பித்து ஸத்தையழியாதொழியவேணு மென்கிறார்.

வந்தருளி—(பரமபதகூஷீராப்திகளை விட்டு) வந்தருளி
என்—(உன்பக்கல் அபேக்ஷையற்று விமுகனாய்ப்போந்த) என்
நெஞ்சு—நெஞ்சை
இடம்—வாஸஸ்தாநமாக
கொண்ட—கொண்டு என்ஸத்தையை நோக்கி
வானவர்—பரமபதவாஸிகள்ஸத்தையையும்
கொழுந்தே—அபிவர்த்திப்பிக்குமவனாய்
உலகுக்கு—இந்தலோகத்துக்கு
ஓர்—(ஸத்தாஹேதுவாய்க்கொண்டு) அத்விதீயனாய்
முந்தை—ப்ரதமபாவியான
தாய்—மாதாவும்
தந்தையே—பிதாவுமாய் (ப்ரளயார்ணவத்திலழுந்தாதபடி)
முழுவேழுலகும்—ஸகலலோகத்தையும்
உண்டாய்—அமுதுசெய்து வயிற்றிலேவைத்து ஸத்தையை நோக்கினவனாய்
செம்—அநந்யப்ரயோஜநமாய் கைங்கர்யரூபமாகையாகிற ஆர்ஜவத்தையுடைய
தொழிலவர்—வ்ருத்திவிஶேஷத்தை யுடையரானவர்களுடைய
வேதம்—வைதிகமான
வேள்வி—பகவதாராதநம்
அறா—மாறாமல்நடக்கிற
சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கல நகரிலே
அந்தம்—முடிவு
இல்—அற்ற
புகழாய்—குணப்ரதையையுடையனாயிருக்கிறவனே !
அடியேனை—(அகற்றினாலும் அகற்றப்போகாதபடி அநந்யார்ஹமான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான) என்னை
அகற்றேல்—அகற்றாதொழிய வேணும். (எ)

ஆறு ;—(வந்தருளி.) வானவர்கொழுந்தாய் வைத்து வந்தருளி என்னெஞ்சிடங் கொண்டருளினவனே, உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய்தந்தையே, ஸர்வலோகத்தையும் உன்திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே, கைங்கர்யைகாதித்வ நிரூபணீய ஸ்வரூபரான ஜநங்களாலே அநவரதபரிசரிதசரணயுகளனாய்க் கொண்டு சிரீவரமங்கலநகரிலே யெழுந்தருளியிருந்த அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடையவனே அடியேனையகற்றேலென்கிறார். (எ)

ஈடு ; அவ ;— எட்டாம்பாட்டு. உம்மை யகற்ற ப்ரஸங்கமென், இங்குவந்து ஸந்நிஹிதராய் நின்றது உமக்காகவன்றோ ? என்ன,— அடிமைக்கு விரோதியான ஶப்தாதிகள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினுயல்லையோ வென்கிறார்.

அகற்றநீவைத்தமாயவல்லைம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன் *
அகற்றியென்னையும்நீ அருஞ்சேற்றில்வீழ்த்திகண்டாய் *
பகர்க்கதிர்மணிமாடநீடு சிரீவரமங்கைவாணனே * என்றும்
புகற்கரியவெந்தாய் புள்ளின்வாய்பிளந்தானே ! (அ)

ப ; —அநந்தரம், அகலுகைக்கு ஹேதுவான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரம் உனக்கு விதேயமாயிருக்க, அதிலே வைத்தது அகற்ற நினைத்தன்றோ வென்கிறார்.

அகற்ற—(உன்பக்கல்விமுகரை) அகற்றுகைக்காக
நீ வைத்த—நீ உண்டாக்கிவைத்த வையாய்
மாயம்—(ஒன்றேடொன்று சேராத) ஆஶ்சர்ய ஸ்வபாவங்களாய்
வல்—(ஒருவராலும்) வெல்லஅரிதான
ஐம்புலன்களாமவை— அஞ்சிந்த்ரியங்களாமவற்றை
நன்கு—(உள்ளபடியே) நன்ருக
அறிந்தனன்—அறிந்தேன் ;
என்னையும்—(இப்படி யறிவுபிறந்து அஞ்சியிருக்கிற என்னையும்
அகற்றி— (உன்பக்கல்நின்றும்) அகற்றி
நீ—,
அரு—(கால்வாங்கிக் கரையேற) அரிதான
சேற்றில்—(விஷயங்களாகிற) சேற்றிலே
வீழ்த்திகண்டாய் — தள்ளுவுதியென் றஞ்சாநின்றேன் ;
பகர்—விளங்குகிற
கதிர்—ஒளியையுடைத்தான
மணி—மாணிக்கங்களையுடைய
மாடம்—மாடங்கள்
நீடு—ஓங்கியிருக்கிற
சிரீவரமங்கை—சிரீவரமங்கைக்கு
வாணனே—நிர்வாஹகனுய் (நீ நினையாதார்க்கு)
என்றும்—ஒருநாளும்
புகற்கு—ப்ரவேஶிக்க
அரிய—அரிய
எந்தாய்—என் ஸ்வாமியாய்
புள்ளின்—(நீ நினைத்த கோபிமாருக்கு உன்னைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியான) பகாஸுரன்
வாய்—வாயை
பிளந்தானே—பிளந்தவனே ! இப்படி ஶக்தனுயிருக்க விரோதியைப் போக்காதிருந்தது அகற்ற நினைத்தென்று கருத்து.

பகரென்று - விளங்குதல். புகற்கரியவென்று - புகலுதற்கரிய வென்றுமாம். (அ)

ஆறு ;—(அகற்ற.) உம்மை யகற்றினேனோ ? என்ன,—த்வத்ப்ராப்தி விரோதிதயா பரிஹரிக்கக்கடவதான ஶப்தாதிவிஷயங்கள் கையிலே என்னைவிட்டு வைத்தபோதே யகற்றினையல்லையோ, இப்படி நீ அரியையாவது ப்ரதிகூலர்க்கன்றே, அநுகூலர்க்கும் அரியையோவென்கிறார். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. "அருஞ்சேற்றில் வீழ்க்கிதி கண்டாய்" என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன,—ஶக்தனாய் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற நீ என்விரோதியைப் போக்கி, உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய் ! மருதிடைபோயினாய் ! எருதேழடர்த்த *
கள்ளமாயவனே ! கருமாணிக்கச்சுடரே ! * [என்
தெள்ளியார்திருநான்மறைகள்வல்லார் மலிதண்சிரீவரமங்கை *
உள்ளிருந்தவெந்தா யருளாயுய்யுமாறெனக்கே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனாயிருக்கிற நீ, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்—(ஆஶ்ரிதருடைய ப்ராக்ருதஸம்பந்தத்தை யழிக்கைக்கு ஸூசகமாக) பகாஸுரனை நிரஸிப்பானாய்
மருதிடைபோயினாய்—(த்வந்த்வது:கத்தைப் போக்குகைக்கு ஸூசகமாக) யமளார்ஜுந நிரஸநம் பண்ணுமவனாய் (அவஸ்த்தாஸப்தகங்களை யழிக்கைக்கு ஸூசகமாக)
எழுருது—ஸப்தருஷபங்களையும்
அடர்த்த—மர்த்திப்பானாய்
கள்ளம்—(இப்படியொருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடி) கூடமான வ்யாபாரங்களை
என்—எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த
மாயவனே—ஆஶ்சர்யபூதனாய் (இந்த விரோதியை நிரஸித்த ப்ரீதியாலே)
கரு—கறுத்த
மாணிக்கம்—மாணிக்கத்தின்
சுடரே—சுடர்போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையனாய்
தெள்ளியார்—(அநந்யார்ஹமாம்படி தந்தாமுடைய ஸ்வரூபத்தில்) தெளிவையுடையராய் (தெளிவுக்கு ஊற்றாம்படி)
திரு—பகவத்ஸ்வரூபாதி ப்ரதிபாதகமாகிற ஸ்ரீயையுடைத்தான
நால்—நாலு

மறைகள்—வேதங்களினுடைய தாத்பர்யங்களும்
வல்லார்—தாங்களிட்டவழக்காம்படியானவர்கள்
மலி—நெருங்கிவர்த்திக்கையாலே
தண்—ஸாம்ஸாரிக தாபப்ரஸங்கமில்லாதபடி ஸ்ரமஹரமான
சிரீவரமங்கை—சிரீவரமங்கையின்
உள்—உள்ளே
இருந்த—என்னையநுபவிப்பிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருந்த
எந்தாய்—உபகாரகனே!
எனக்கு—அநந்யகதியான எனக்கு
உய்யும்—உன் திருவடியடிமையைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும்
ஆறு—ப்ரகாரம்
அருளாய்—க்ருபைபண்ணியருளவேணும் (க)

ஆறு;—(புள்ளின்வாய்) உன்னுடைய அதிமநோஹர திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலும், நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தாலும் என்னைத்தோற்பித்து உனக்கடிமையாக்கி யருளினவனே, ஸாங்கஸகலவேத வித்தரராய் த்வச்சரணாரவிந்தயுகளோபாயராயிருந்த திவ்யஜநங்களாலே ஸம்ருத்தமான சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்த வெந்தாய், அருளாய் உய்யுமாறெனக்கென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "அருளாயுய்யுமாறெனக்கு" அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர். ஏதேனும் தசையிலும், உன் திருவடிகளே சரணமென்றிருக்கும்படி என்னைப்பண்ணி யருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையென்கிறார்.

ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* உனக்கோர்கைம்
மாறுநானொன்றிலேனெனதாவியுமுனதே *
சேறுகொள்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிரீவரமங்கை *
நாறுபூந்தண்டுழாய்முடியாய்! தெய்வநாயகனே!. (கய)

ப;—அநந்தரம், "நம்மைப் பெறுகைக்கு நம் சரணங்களேகாணும் உபாயம்" என்று ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

எனக்கு—எனக்கு
ஆறு—ப்ராப்திக்குவழி
நின்பாதமே—உன் திருவடிகளே
சரணாக—புகலிடமான உபாயமாக
தந்தொழிந்தாய்—தந்துவிட்டாய்;
உனக்கு—(இப்படி யுபகாரகனான) உனக்கு
ஓர்—ஒருபடியாலும்
கைமாறு—ப்ரத்யுபகாரமாவது
நான்—(அகிஞ்சநனான) நான்

ஒன்று — ஒன்று
இலேன் — இன்றியிலேயிராநின்றேன்
எனது — என்னுடைய
ஆவியும் — ஆத்மாவும்
உனது — (பண்டே) உன்னதாயிரா நின்றது;
சேறு — சேற்றுநிலத்திலே
கொள் — இடங்கொள்ளுகிற
கரும்பும் — கரும்பும்
பெரு — (அதிலும்) பெருக்கவளருகிற
செந்நெலும் — செந்நெலும்
மலி — நெருங்கி
தண் — ப்ரமஹாரமான
சிரீவரமங்கை — சிரீவரமங்கையிலே யிருப்பானாய்
நாறு — பரிமளோத்தரமாய்
பூ — செவ்வியையுடைத்தாய்
தண் — ப்ரமஹாரமான
துழாய் — திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான
முடியாய் — திருமுடியையுடையனாய்
தெய்வம் — நித்யஸூரிகளுக்கு
நாயகனே — நிர்வாஹகனானவனே! உன்னுடைய போக்யதையாலும் ஶேஷித்வத்தாலும்விபூதிபூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு யோக்யதை யில்லை யென்று கருத்து. (கம)

ஆறு;—(ஆறெனக்கு.) ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் உன் திருவடிமலர்களோ யென்றிருக்கும் இவ்வத்யவஸாயத்தை எனக்கு ஸ்வபாவமாம்படி தந்தருளினாய், இதுவே யமையாதோ; இம்மஹோபகாரத்துக்கு உனக்கொரு கைம்மாறு செய்யப்பெறுகிறிலேன். இவ்வாத்மாவைக் கைம்மாறாகத் தந்தாலாகாதோ? என்னில்,—எனதாவியுமுனதே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிபூர்ணனான உனக்கு என்னாற்செய்யலாவதொன்றுண்டோ வென்கிறார். (க0)

ஈறு;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள், நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் போக்யராவரென்கிறார்.

தெய்வநாயகன்நாரணன் திரிவிக்கிரமனடியிணைமிசைக் *
கொய்கொள்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் *
செய்தவாயிரத்துள்ளிவை தண்சிரீவரமங்கைமேபத்துடன் *
வைகல்பாடவல்லார் வானோர்க்காராவமுதே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தரபோக்யராவர்களென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்

தெய்வம்—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனை
நாயகன்—ஸர்வேஶ்வரனாய்
நாரணன்—நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தை யுடையனாய்
திரிவிக்கிரமன்—ஸ்வஶேஷவஸ்துவுக்கு அந்யாபிமாநம்வாராதபடி அளந்துகொள்ளுமவன்
அடியிணைமிசை—திருவடிகளிலே
கொய்கொள்—கொய்துகொள்ளும்படி ஸம்ருத்தமான
பூ—பூக்களையுடைய
பொழில்—பொழில்களாலே
சூழ்—சூழப்பட்ட
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
செய்த—அருளிச்செய்த
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந்திருவாய்மொழியினுள்ளே
தண்—ஶ்ரமஹரமான
சிரீவரமங்கை—சிரீவரமங்கையை
மேய—மேவிய
இவை—இவை
பத்து—பத்தையும்
உடன்—அர்த்தத்தோடே உடன்பட்டு
பாடவல்லார்—பாடவல்லவர்கள்
வானோர்க்கு—பரமபதவாஸிகளுக்கு
வைகல்—எப்போதும்
ஆரா—ஆராத
அமுது—அம்ருதம்போலே நித்யபோக்யமானவர்கள்.

இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் எழுசீராய், அயலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை. (கக)

ஆறு ;—(தெய்வநாயகன்.) த்ரிவிக்ரமனாவகத ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரத்வத்தை யுடையனாயிருந்த நாராயணனுடைய திருவடிகளிலே, கொய்கொள்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் செய்த ஆயிரத்துள்ளிவை, தண்சிரீவரமங்கைமேய பத்துடன் வைகல்பாடவல்லார் வானோர்க்கு, காலதத்த்வமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆராத போக்யரென்கிறார்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே ப்ரவேசம்.

———:o:———

ஆறு;—(ஆராவமுதே.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே அலப்த மநோரதராய் அத்யந்தமவஸந்நரான ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்ய மும் ப்ராபகமும் எம்பெருமான் திருவடிமலர்களே" என்றுள்ள திவ் யஜ்ஞாநத்தைப்பெற்ற இந்தலாபத்தை யநுஸந்தித்து அதனாலே விஸ்ராந்தராய்த் திருக்குடந்தையிலே போய்ப்புக்கு அங்கும் எம் பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறாமையாலே கிடந்து அலற்று கிறார். *

ப;—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - வானமாமலை திருவடிகளிலே அநுபவத்தை யபேக்ஷித்து, அவர் தந்திருவடிகளில் உபாயபாவத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், பின்பும் அநுபவம் ஸித்திக்கக்காணாமையாலே அவஸந்நரான இவர்க்கு ஆராவமுதாழ்வார் தம்வடிவழகை ப்ரகாசிப்பிக்க, "அங்கே தம்மபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்" என்று நினைத்து ; ஆராவமுதாழ்வாருடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும், ஸம்பந்தகார்யமான அவதாரௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அவரையொழியத் தம்மை அநந்யகதிகராக்கினபடியையும், அவருடைய அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையும், மாஹாத்ம்யப்ரகாசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், நித்யஸூரிஸேவ்யமான நிரதிசயபோக்யதையையும்; போக்யதாப்ரகாசகமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், விபரீதமே பலிக்கிலும் விடாதபடியான தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்த படியையும், அநுமதியையும்பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், ஆர்த்தாநுபவவிஷயமான அதிசயிதஸாரஸ்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்ப்ரகாரவிசிஷ்டரானவர் ஆலோகாலாபாதிகளாலே நம்மை யநுபவிப்பித்திலரே" என்று புத்திஸாக்ஷாத்கார ஸந்நிஹிதரான அவர்தம்மையேநோக்கி அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க்கூப்பிட்டு,எல்லாவவஸ்தையிலும் முன்பு ப்ரகாசிப்பித்த திருவடிகளேயல்லது உபாயமில்லையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு ;—சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலேவிழுந்து அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு சரணம்புக்கார் ; இவர் அப்படி பெரியவார்த்தியோடே சரணம்புகச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாதிருக்க ; கடலிலமிழ்ந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப்பெற்று தரிக்குமாபோலே, "இவ்வளவிலும் 'வேறொன்றுலேபேறு' என்றிருத்தல், மற்றொருவர் வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல் செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிறே"

என்றுகொண்டு தரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால் நடைதந்துபோகைக்கு உடலாயிற்று.

என்றான், இங்குத் தம்மபேக்ஷிதம் கிட்டாதொழியவும் அங்கேறப்போகவேண்டுவானென்? என்னில்,—"ஒருகால் ப்ரபத்திபண்ணினோம், அதுபலித்ததில்லை" என்ற நாஸ்திக்யத்தாலே விஶ்வாஸம் குலைந்து ருசியும் நெகிழுமவரன்றே "ஆஶ்ரிதார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கிறவன் நங்காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டாமையில்லை, 'இன்னவிடங்களிலே செய்யக்கடவோம்' என்று வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமிறே, ஆனபின்பு, இங்குச்செய்யப்பார்த்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே செய்கிறான்; இனித்தான், ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணவேணும்' என்று பாரித்துக்கொண்டு செல்ல, 'பதினாலாண்டும் கழித்தல்லது மீளோம்' என்னும் ஸ்வதந்த்ரனிறே; ஆகையாலே நமக்கு நாலுநாள் தாழ்த்ததேயாகிலும் நங்காரியம் செய்யாமையில்லை" என்று பார்த்து, "திருக்குடந்தையிலே சென்றுபுகவே நம்மபேக்ஷிதங்களெல்லாம் கிட்டும், நமக்கு ஒருகுறைகளுமில்லை' என்றுபுக;

ஸ்ரீபரதாழ்வான் "ராஜ்யத்துக்கு நிமித்தபூதனானேன்" என்றத்தாலே ஒருபுண்பாடும், "'தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கிப் பெருமாளைக் காடேறப்போகவிட்டான்' என்று நாட்டார் பாரேன் நிருப்பார்கள்" என்றத்தாலே வந்ததொரு பயத்தையுமுடையனாய்க்கொண்டு; நான் திருவடிகளிலே சென்றுகிட்டினால், ப்ராதாவல்லேனோ! ஶிஷ்யனல்லேனோ! தாஸனல்லேனோ! என்பக்கல் ப்ரஸந்நராய் க்ருபைபண்ணியருளாதொழிவரோ! என்று பார்த்து; அம்பெய்வார் படைதிரட்டிக்கொண்டு போமாபோலே திருவயோத்யையிலுள்ளாரில் வ்ருக்ஷங்களகப்பட ஆர்த்தியிலே தன்னில் குறைந்தாரில்லையிறே, நம்யார்த்திகண்டு மீண்டிலராகிலும் ஆர்த்தர்பலரையுங் கண்டால் மீளாமையில்லையென்றுபார்த்து (க) "வஸிஷ்டவஸிஷ்டைஶ்சை: - ஏபிஶ்சஸசிவை:" என்கிறபடியே இவன் செல்ல; பெருமாளும், "ராஜ்யதந்த்ரங்களிற் குறைப்படாமல் நடத்தாநின்றாயே? காரியங்கள் செய்யுமிடத்தில் மந்த்ரிகளோடேகூடிச் செய்யாநின்றாயே?" என்றாப்போலே இவனுக்கிடமறவார்த்தை

(க) ரா-அயோ ௧௦௧-௧௨

கேட்டாப்போலே ; இவர்புக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலரவிழித்துக் குளிரநோக்கியருளுதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒருவார்த்தையருளிச்செய்தல், அணைத்தல்செய்யக்கண்டிலர்; (க) "ஶாகேஷு-ரோதிவக்ஷஸ்தி - மாமக்ரூரேதிவக்ஷ்யதி" என்றாப்போலே ப்ரதிகூலர் சோறுண்டுவளர்ந்தவன் மநோரதம்பெற்றானிறே ; அப்படியே தம்மையும் கிட்டவந்து அணைக்கப்பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், போக்யதையாலும் ஈடுபட்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலும் போரநொந்து,ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாய்பக்கலிலேகிட்டமுகம்பெறாவிட்டால் அலமர்ந்துநோவுபடுமாபோலே அவன்ஸந்நிதியிலே தளர்ந்துகிடந்து கூப்பிட்டு, இன்னமெத்தனைத்திருவாசல் தட்டித்திரிபக்கடவேன் என்னுமார்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். *

ஈடு ;—முதற்பாட்டு. உன்னழகாலே என்னையுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந்தருளக்கண்டேன் ; குளிரநோக்குதல், அணைத்தருளுதல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்-

ஆராவமுதே ! அடியேனுடலம்நின்பாலன்பாயே *
நீராயலைந்துகரைய உருக்குகின்றநெடுமாலே ! *
சீரார்செந்நெற்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *
ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே !. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தமடியாக உன்னழகாலே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யபூதனாய் என்னை ஶிதிலனாம்படி பண்ணாநின்றுகொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளரக்கண்டேனென்கிறார்.

எம்மானே—எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியானவனாய் (அந்த ஸம்பந்தமடியாக)
ஆரா—(நிரந்தராநுபவம்பண்ணாநின்றாலும்) த்ருப்திபிறவாத
அமுதே—நித்யபோக்யபூதனாய்க்கொண்டு
அடியேன்—(இப்போக்யதைக்குத் தோற்று அடிமைபுகுந்த) என்னுடைய
உடலம்—ஶரீரமானது
நின்பால்—உன்பக்கல்
அன்பாயே—அன்பு தான் தனக்கு வேஷமாய் (அதடியாக)
நீராய்—ஜலமயமாம்படி கட்டுக்குலைந்து
அலைந்து—(ஒருநிலையில்நில்லாதே) வ்யாகுலமாய்
கரைய—(ஆஶ்ரயமும் தெரியாதபடி) கரையும்படியாக
உருக்குகின்ற—உருகப்பண்ணாநிற்கிற
நெடுமாலே—அபரிச்சிந்ந போக்யதா மாஹாத்ம்யத்தை யுடையவனே

(க) வி - பு - ரு - கஎ - கஉ.

சீர்—கனத்தாலே
ஆர்—விஞ்சின
செந்நெல்—செந்நெற்கதிர்கள்
கவரிவீசும்—கவரிவீசினாற்போலே யிருப்பதாய் (அதுக்கடியாக)
செழு—ஸம்ருத்தமான
நீர்—ஜலத்தையுடைத்தான
திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
ஏர்—அழகு
ஆர்—விஞ்சின
கோலம்—ஒப்பனையானது
திகழ—விளங்கும்படியாக
கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தருளினாய் ;
கண்டேன்—என்கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன்.

நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலேனென்று கருத்து ; சீரென்று அழகாகவுமாம். (க)

ஆறு ;—உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே எல்லார்க்கு மொக்க ஸர்வகாலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராதபோக்யமே, உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்களாலே, அடியேனுடைய அசேதநமான இந்ததேஹமுங்கூட, உன்பக்கலுள்ள நிரதிசயாநுராகத்தாலே நீராயுருகும்படி பண்ணிவைத்து எனக்கு அரியையாயிருக்கிறவனே ; சீரார்செந்நெல் கவரிவீசும் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய், கண்டேன். என்னை உன் திருக்கண்களாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச் செய்தருளுதல் காண்கிறிலேனென்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ப்ரதிவசநம் பண்ணாமையாலே, "உம்முடைய கார்யம் நீரேசெய்யுமித்தனையன்றோ" என்றிருந்தானாகக் கொண்டு, முன்புபண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

எம்மானேயென்வெள்ளைமூர்த்தி ! என்னையாள்வானே !*
எம்மாவுருவும்வேண்டுமாற்றாலாவாயெழிலேறே !*
செம்மாகமலஞ்செழுநீர்மிசைக்கண்மலரும் திருக்குடந்தை *
அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே ! என்னான்செய்கேனே ? (உ)

ப ;—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின நீ, உன்கண்ணாலே புரட்டிப்பார்க்கிறிலை ; நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

எம்மானே—(என்காரியம்நீயிட்டவழக்காம்படி) எனக்குஸ்வாமியாய்
என்—எனக்கு ஸத்த்வோத்ரேகம்பிறக்கும்படி
வெள்ளை—பரிஶுத்தமான
மூர்த்தி—வடிவையுடையையாய் (அவ்வடிவழகைக்காட்டி)
என்னை—என்ஸத்தை யழியாமல்

ஆள்வானே—அநுபவிப்பித்துக்கொண்டுபோருமவனாய்
ஏ—இப்படி ஆஶ்ரிதார்த்தமாக தேவாதிகளான எல்லாவகைகளையுமுடைத்தாய்
மா—ஶ்லாக்யமான
உருவும்—அவதாரவிக்ரஹங்களை
வேண்டுமாற்றால்—இச்சாப்ரகாரத்தாலே
ஆவாய்—அங்கீகரித்து நிற்குமவனாய்
எழில்—அவ்வோவிக்ரஹங்களிலழகாலே பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரத்தைப் பண்ணி
ஏறே—செருக்கனாயிருக்குமவனாய் வைத்து
செம்—சிவந்த
மா—பெருத்த
கமலம்—தாமரைகள்
செழு—ஸம்ருத்தமான
நீர்மிசை—ஜலத்தின்மேலே
கண்—எங்குமொக்க
மலரும்—மலருகிற
திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
அ—அந்த
மா—விலக்ஷணமான
மலர்—தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற
கண்—திருக்கண்கள்
வளர்கின்றானே—வளரும்படி கிடக்கிறவனே !
நான்—நான் (இதற்கு)
என்—என்
செய்கேன்—செய்வேன் ?
எல்லாத்தாமரையும் மலரச்செய்தே இவையிரண்டுதாமரை என்னை நோக்கி மலருகிறதில்லையென்று கருத்து.

"அம்மாமலரென்றது - அழகியபெரியமலர்" என்றும் சொல்லுவர். (உ)

ஆறு ;—(எம்மானே.) எம்பிரானே, அஶேஷதோஷ ப்ரத்யநீககல்யாணைகதாந திவ்யரூபனே, அந்த திவ்யரூபகத ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத்தோற்பித்து உனக்கடிமையாக்கினவனே, ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக இச்சாநுகுண திவ்யரூப விஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு பிறந்தருளுமவனே, நிரதிஶயதீப்தியுக்தனானவனே, திருக்குடந்தையில் தாமரைகளெல்லாம் மலராநிற்கச்செய்தே உன்னுடைய திருக்கண்களாகிற தாமரைகள் அலருகின்றனவில்லை ; நான் என்செய்கேனென்கிறார். (உ)

ஈடு ;—மூன்றாம்பாட்டு. இப்படி நகையற்றாற்போலே துடித்துக்கிடந்து கூப்பிட்டவிடத்திலும், குளிரநோக்குதல் வினவுதல் செய்யாமையாலே, பேறு தம்மதானால் பெறுவார்க்கும் சிலசெய்ய வேணுமென்று இருந்தானாகக்கொண்டு ; நான் என்காரியம் செய்கை

யென்று ஒன்றுண்டோ, நீசெய்து தலைக்கட்டித் தரவேணுமென்கிருர்.

என்னுன்செய்கேன்யாரேகளைக ணென்னையென்செய்கின்றுய்*
உன்னுலல்லால்யாவராலு மொன்றுங்குறைவேண்டேன்*
கன்னுர்மதிள்சூழ் குடந்தைக்கிடந்தா யடியேனருவாணுள்*
சென்னுளெந்நாளந்நாளுனதாள் பிடித்தேசெலக்காணே. (ந)

ப ;—அநந்தரம், அகிஞ்சநனுன நான் உன்னையொழிய வேறெருருவராலும் அபேக்ஷையையுடையேனல்லேன் ; இப்படியாக்கின நீயே, யாவதாத்மபாவி உன்திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளப் பார்க்கவேணுமென்கிருர்.

நான்—(கர்த்த்ருத்வம்ஸ்வாதீநமல்லாத) நான் (ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக)	குறையும்—குறையும் (நிரம்புவதாக)
என்—என்னப்ரவ்ருத்தியை	வேண்டேன்—வேண்டியிரேன் ;
செய்கேன்—பண்ணுவேன் ; (வேறு, தந்தாங்காரியம் தாந்தாமறியாத சேதநரில்)	கன்—சிக்கெனவு
களைகண்—ரக்ஷகராவார்	ஆர்—விஞ்சியிருக்கிற
யார்—ஆர் ;	மதிள்—மதிள்
என்னை—(அஶக்தனுன) என்னை	சூழ்—சூழ்ந்த
என்செய்கின்றுய்—'துஶ்ஶகோபாயங்களிலே மூட்டநினைத்திருக்கிருயோ. உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொள்ள நினைத்திருக்கிருயோ) என் செய்யவிருக்கிருய் ?	குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
உன்னுலல்லால்—(ஸர்வரக்ஷகனுய் ப்ராப்தனுய் ஶக்தனுன) உன்னையொழிய	கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தருளினவனே
யாவராலும்—(அரக்ஷகராய் அப்ராப்தராய் அஶக்தரானவர்கள்) ஆரேனுமொருவராலும்	அடியேன்—உனக்கடியேனுன என்
ஒன்று—ஒரு	அரு—ஆத்மவஸ்து
	வாழ்—உஜ்ஜீவிக்கும்
	நாள்—காலம்
	செல்—அநுவர்த்திக்கும்
	நாள்—நாள்
	எ—எத்தனை
	நாள்—நாள் ;
	அந்நாள்—அந்நாளெல்லாம்
	உன—உன்
	தாள்—திருவடிகளை
	பிடித்தே—அவலம்பித்துக்கொண்டே
	செல—நடக்கும்படி
	காண்—பார்த்தருளவேணும்.

கன்னென்று - தொழிலுமாம். அருவென்று - அணுரூபமான ஸ்வரூபம்.

(ந)

ஆறு ;—(என்றென்செய்கேன்) என்றொலொரு செயலில்லை; நீயல்லது எனக்கு மற்றொருகதியில்லை, என்னுடைய யத்நத்தாலே உன் திருவடிகளைப் பெறக்கடவனாகவோ ! பார்த்தருளுகிறது, உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய வேறொருபாயத்தால் பெறிலும்வேண்டா ; ஆனபின்பு, இனி இவ்வாத்மா உள்ளகாலமும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதேயிருக்கும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். (ந)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடாநின்றேனென்கிறார்.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியாய் !*
உலப்பிலானே ! எல்லாவுலகுமுடைய வொருமூர்த்தி !*
நலத்தால்மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தா யுன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் * ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தொழுவனே. (ச)

ப ;—அநந்தரம், அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனை உன்னை இந்த அர்ச்சாவதாரதஶையிலே நினைத்தபடி கண்டு அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு அலமந்து க்லேஶியாநின்றேனென்கிறார்.

செல—மேலேபோக
காண்கிற்பார்—காணவல்ல ஶக்தியையுடையவர்கள்
காணுமளவும்—காணவல்லவளவுக்கும்
செல்லும்—அவ்வருகேபோம்படியான வைபவத்தையுடைய
கீர்த்தியாய்—குணவிபூதி ப்ரதையையுடையவனாய் (அந்தகுணவிபூதிகளினுடைய கணனைக்கு)
உலப்பு—முடிவு
இலானே—இன்றியேயிருக்குமவனாய்
எல்லாவுலகும்—ஸர்வலோகத்தையும்
உடைய—அடிமையாகவுடைத்தாய்
ஒரு—அத்விதீயமான
மூர்த்தி—ப்ராப்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய்வைத்து
நலத்தார்மிக்கார்—உன்பக்கல் ப்ராவண்யம் விஞ்சியிருப்பாருடைய
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாய்—(அவர்களுக்கநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு) கண்வளர்ந்தருளினவனே !
உன்னை—இப்படி ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வஸுலபனான) உன்னை
நான்—(அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனான) நான்
காண்பான்—நினைத்தபடி கண்டநுபவிக்கைக்காக
அலப்பாய்—அலமந்து
ஆகாசத்தை—(நீவரஸம்பாவனையுள்ள) ஆகாசத்தை
நோக்கி—நோக்கி

அழுவன்—பக்திபரவஶரைப்போலே யழுது	தொழுவன்—ப்ரபத்திபரரைப்போலே தொழுவதாகா நின்றேன்.

பாலரைப்போலே யழுவது, பக்வரைப்போலே தொழுவதாகாநின்றே னென்றுமாம் (சு)

ஆறு;— (செலக்காண்கிற்பார்) அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுண மஹோததியே, ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்னழகாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ளவல்ல திருவுடம்பை யுடையவனே, நலத்தால்மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாய், உன்னைக்காண்பான் நான் அலமந்து "ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றியருளி னப்போலே வந்து தோற்றாய்" என்றுகொண்டு ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனென்கிறார். (எ)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. "உன்னைக் காணவேணும்" என்னும் சாபலத்தாலே தயநீயப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணின விடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெரும் படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

அழுவன்தொழுவனாடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் *
தழுவல்வினையால்பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன் *
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் செந்தாமரைக்கண்ணா *
தொழுவனேனையுனதாள் சேரும்வகையேசூழ்கண்டாய். (ரு)

ப;—அநந்தரம். உன் கண்ணழகாலே ஈடுபட்டு நாநாவிததயநீய வ்ருத்திகளைப் பண்ணுகிற நான் உன்திருவடிகளைச் சேரும்படி பார்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

அழுவன்—(கலக்கத்தாலே) அழுவது	தழு—என்னைத்தழுவி (விடாதே நிற்கிற)
தொழுவன்—(தெளிவாலே) தொழுவது	வல்வினையால்—காதலாகிற ப்ரபல பாபத்தாலே
ஆடி—(ப்ரமத்தாலே) ஆடி	பக்கம்—(அவன் வரஸம்பாவனையுடைய) பக்கங்களை
காண்பன்—பார்ப்பது	நோக்கி—பார்த்து (அங்குக்காணாமை யாலே)
பாடி—(குணபாரவஶ்யத்தாலே) பாடுவது	நாணி—("ஸ்வரூபமும் பெற்றிலோம் அபிமதமும்பெற்றிலோம்" என்று) லஜ்ஜித்து
அலற்றுவன்—(ஆர்த்தியாலே) ப்ரலாபித்து அலற்றுவது; ("இவ் வவஸ்தையில் வாராதொழிய க்கூடாது" என்று நினைத்து)	

கவிழ்ந்திருப்பன்—கவிழ்ந்திருப்பன்;
செழு—ஸம்ருத்தமாய்
ஒண்—தர்ஶநீயமான
பழனம்—நீர் நிலங்களையுடைய
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாய்—(ஆஶ்ரிதார்த்தமாகக்) கண் வளர்ந்தருளுமவனாய் (அவர்களுக்கு ரக்ஷகமும் போக்யமுமாய்)
செம்—சிவந்த
தாமரை—தாமரைபோலே யிருக்கிற
கண்ணா—திருக்கண்களையுடையவனே!
தொழுவனேனை—(அநந்ய கதித்வத்தாலே) அத்யந்தக்ருபணனான என்னை
உன்—(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய
தாள்—(போக்யமான) திருவடிகளை
சேரும்வகை—சேரும்படி (நீயே)
சூழ்கண்டாய்—ஒருநல்விரகு பார்க்க வேணும்.

தொழுவன் - தண்ணியன்; சூழ்ச்சி - விரகு. (ரு)

ஆறு;—(அழுவன்) அழுதுகாண்பன், தொழுதுகாண்பன், ஆடிக்காண்பன், பாடிக்காண்பன், அலற்றிக்காண்பன், பின்னையும் நீ வரக்காணேன். காணாதொழிந்தவாறே, "இந்தலோகத்தார் உன் பக்கலிலே குணஹாநியைச் சொல்லாநிற்கிறாரே!" என்று லஜ்ஜித்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே, "என்னுடையபாபம்" என்றிருப்பன். செழுவொண்பழனக் குடந்தைக்கிடந்தாய், செந்தாமரைக் கண்ணா, உன்திருவடிகளைச் சேர்வதொரு விரகு பார்த்தருளாயென்கிறார். (ரு)

ஈடு; அவ;—ஆறாம்பாட்டு. உன்போக்யதையிலே யகப்பட்ட எனக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும்போக்கி, உன்னைப் பெறுவதொரு விரகுபார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

சூழ்கண்டாயென்தொல்லைவினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே* தூராக்குழிதூர்த்துஎனைநாளகன்றிருப்பன்*
வாழ்தொல்புகழார்குடந்தைக்கிடந்தாய் வானோர்கோமானே!*
யாழினிசையேயமுதே அறிவின்பயனேயரியேறே. (சா)

ப;—அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யனாய் நிரதிஶயபோக்யனான நீ என் விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டருள வேணுமென்கிறார்.

வாழ்—(பகவதநுபவமாகிற) வாழ்ச்சியாலே
தொல்—ஸ்வாபாவிகமான
புகழார்—புகழையுடையவர்களான
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தாய்—(அவர்களுக்கு அநுபாவ்யனாய்க்) கண்வளர்ந்தருளினவனாய் (அப்படியே)
வானோர்—நித்யஸூரிகளுக்கும்
கோமானே—(போக்யனாய்க்கொண்டு) நிர்வாஹகனாய்
யாழின்—(மிடறுபோலே போதுசெய்யாத) யாழின்
இசையே—இசைபோலே (ச்ரவண போக்யனாய்)
அமுதே—நித்யபோக்யமான அம்ருதம் போலே ஸ்துத்யாதி முகத்தாலே நாக்குக்கு இனியனாய்
அறிவின்பயனே—ஜ்ஞாநபலமாகையாலே மநஸ்ஸுக்கு போக்யனாய் (இப்படி பாஹ்யாப்யந்தரரூப ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் அநுபவியாநின்றாலும்)
அரியேறே—ஸிம்ஹ ச்ரேஷ்டம்போலே வளாய்க் கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவனே (நான்)
உன்—உன்
அடி—திருவடிகளை
சேரும்—சேர்ந்து அநந்யார்ஹனாயிருக்கும்
ஊழ்—பழமையை
கண்டிருந்தே—கண்டிருந்தே
தூரா—துஷ்பூரமான
குழி—துராசையாகிற குழியை
தூர்த்து—(துர்விஷயங்களாலே) தூர்த்து
எனை—எத்தனை
நாள்—நாள்
அகன்று—அகன்று
இருப்பன்—இருக்கக்கடவேன்; (இதுக்கடியான)
என்—என்னுடைய
தொல்லைவினையை—அநாதிபாபத்தை
அறுத்து—அறுத்து
உன்னடிசேரும்—ஸ்வரூபப்ராப்தமான உன்திருவடிகளைச் சேரும்படி
சூழ்கண்டாய்—சூழ்ந்தருளவேணும்.

ஆறு;—(சூழ்கண்டாய்.) என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி உன்திருவடிகளைச் சேர்வதோருபாயத்தைச்செய்தருளவேணும்; செய்தருளுமிடத்தில், நீசெய்தருளுகிற உபாயத்தையறிந்து அதில் அகப்படாதே தப்பிலும், நான் அறியாததொருபடி செய்தருளவேணுமென்று; அபேக்ஷித்தபடியே செய்தருளக்காணாமையாலே, ஆச்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யஸௌலப்ய போக்யதாத்ய பரிமித கல்யாண குணகணனாயிருந்த உன் திருவடிகளோடுள்ள ஸம்ச்லேஷமாகிற மஹாரஸத்தை யறிந்துவைத்தே, துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களாலே இந்தப்ராக்ருத விஷயங்களையே புஜித்து இன்னமெத்தனை காலம் உன் திருவடிகளை அகன்றிருக்கக்கடவேனென்கிறார். (சு)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. உன்க்ருபையாலே உன்வைலக்ஷ்ண்யத்தைக்காட்டி அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கினபின்பு, உன் திருவடிகளைத்தந்து பின்னைஸம்ஸாரத்தை யறுக்கவேணு மென்கிறார்.

அரியேறேயென்னம்பொற்சுடரே செங்கட்கருமுகிலே *
எரியேபவளக்குன்றே நால்தோளெந்தாயுனதருளே *
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் குடந்தைத்திருமாலே *
தரியேனினியுன்சரணந்தந்து என்சன்மங்களையாயே. (எ)

ப ;—அநந்தரம், உன்னுடைய விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி, என்னை யடிமைகொண்டபின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து, விரோதியைப் போக்கவேணுமென்கிறார்.

அரியேறே—நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மேனாணித்திருப்பானாய் (கேவல ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றிபே)
அம்—ஸ்ப்ருஹணீயமான
பொன்—பொன்போலேயிருக்கிற
சுடர்—வடிவிலொளியை
என்—எனக்கு அநுபவிப்பிப்பானாய் (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியான)
செம்—சிவந்த
கண்—திருக்கண்களையுடைத்தாய்
கருமுகிலே—முன்புசொன்ன பொன்னொளிக்கு ஆஶ்ரயமான நீலமேகநிப விக்ரஹத்தை யுடையனாய்
எரியே—ஆஶ்ரிதவிரோதிவிஷயத்தில் (க) "கஷித் க்ரோதவஶமாபந்ந:-அபித:பாவகோபமம்" என்னும்படி அக்நிபோலே சிவந்த
பவளக்குன்றே—பவளக்குன்றென்னலாம்படி உத்துங்கமாய் ஸ்த்திரமான வடிவையுடையனாய்
நால்தோள்—அந்த வடிவோடுசேர்ந்த நாலுதோள்களையுங் காட்டி
எந்தாய்—என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய்
உனது—உன்னுடைய
அருள்—க்ருபையை
பிரியா—ஒருகாலும்பிரியாதபடி (நிரந்தரமாக)
அடிமை—வாசிகாதி கைங்கர்யங்களை (என்னை)
கொண்டாய்—கொண்டவனாய் அடிமைக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
திருமாலே—லக்ஷ்மீஸஹிதனாய்க் கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே!
இனி—(இப்படி உபகாரகனான நீ பிராட்டியோடுகூட ஸந்நிஹிதனான) பின்பு

(க) ரா - அயோ - சுக - உசு.

தரியேன்—ஆறியிருக்கமாட்டேன் ;
(எனக்கு ப்ராப்யமான)
உன்—உன்
சரணம்—திருவடிகளை
தந்து—தந்து
என்—என்னுடைய
சன்மம்—ஶரீரஸம்பந்தத்தை
களையாய்—ஸவாஸநமாகப் போக்க வேணும்.
எரியேயென்று—ஸம்புத்தியாகவுமாம்

ஆறு ;—(அரியேறே.) உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்னழகைக்காட்டி என்னை ஆத்மாந்ததாஸ்யைக ரதியாகப்பண்ணி யருளினாய் ; இனி உன்திருவடிகளைப் பிரிந்து ஒருக்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டேன் ; ஆனபின்பு, முந்தற உன்திருவடிகளைத்தந்து, பின்னை என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. "தரியேன்" என்றபின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி ; அநுபவம் பெற்றிலேனே யாகிலும், "உன் திருவடிகளே தஞ்சம்" என்றுபிறந்த விஸ்வாஸம் "குலைகிறதோ" என்று அஞ்சாநின்றேன் ; அது குலையாபடி பார்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

களைவாய்துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *
வளைவாய்நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா *
தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது *
இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், விபரீதமே பலிக்கிலும் வேறொரு ரக்ஷகரையுடையே னல்லேன் ; இப்படி அநந்யகதியான நான் உன்திருவடிகளை விடாதபடி அநுமதிபண்ண வேணுமென்கிறார்.

துன்பம்—(உன்னை யநுபவிக்கப்பெறாத) து:கத்தை
களைவாய்—போக்குவாய்
களையாதொழிவாய்—போக்காதொழிவாய்செய்
களைகண்—துக்கநிவர்த்தகவஸ்துவை
மற்று—வேறு
இலேன்—உடையேனல்லேன் ;
(துக்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகாமாய்)
வளை—சூழ்ந்த
வாய்—வாயையுடைத்தான
நேமி—திருவாழியை
படையாய்—ஆயுதமாக வுடையையாய்
(ஆஶ்ரிதார்த்தமாக)
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற
மாமாயா—அத்யாஶ்சர்யஸௌந்தர்ய யுக்தனே! (உன்னை அநுபவிக்கப்பெறாத ஆர்த்தியாலே)
உடலம்—ஶரீரம்
தளரா—தளர்ந்து
எனது—என்னுடைய

ஆவி—ப்ராணனனது
சரிந்து—நிலைகுலைந்து
போம்போது—ஶரீரத்தைவிட்டுப் போம்படியான போதாயிற்று (இவ்வளவில்)
இளையாது—சித்ததௌர்பல்யம் பிறவாதே
உன— உன்
தாள்—திருவடிகளையே
ஒருங்க—(உபாயமும் உபேயமுமாக) ஒருபடிப்பட
பிடித்து—பிடித்து
போத—போதும்படி
நீயே—நீயே
இசை—அநுமதி பண்ணவேணும்(அ)

ஆறு ;– (களைவாய்துன்பம்.) களைவாய்துன்பம், களையாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடி செய்தருளாய் ; எனக்கு நீயல்லது மற்றொரு கதியில்லை. அடியேனுடைய துக்கங்களைப் போக்குகைக்காகவன்றோ திருவாழியை ஏந்திகொண்டிருந்தருளுகிறதும், திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளிற்றும். ஆனபின்பு, உடலந்தளர்ந்து என்னுவி சரிந்துபோகா நின்றது; இவ்வாத்மா முடிவதற்கு முன்னே ஈண்ட உன் திருவடிகளிலே வாங்கி யருளவேணுமென்கிறார். (அ)

ஈடு ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனுப்வைத்து ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனுகைக்காக இங்கே ஸந்நிஹிதனுப் எனக்கு அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணின நீ, கண்ணுலே காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்.

இசைவித்தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே *
அசைவிலமரர்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமூர்த்தி ! *
திசைவில்வீசும்செழுமா மணிகள்சேருந்திருக்குடந்தை *
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், என்னை யநுமதியைப் பிறப்பித்து உன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாக அநுபவித்த ீ கிடையழகைக்காட்டினவோபாதி நடையழகுகாண வரவேணுமென்கிறார்.

என்னை— அநாதிகாலம் விமுகனுன என்னை
இசைவித்து— மோக்ஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலே "ஓம்" என்று இசையும்படிபண்ணி (அதுக்கீடாக)
உன்—உன்
தாளிணைக்கீழ்—திருவடிகள் விஷயமான ப்ராப்ய ப்ராபக புத்தியோடே
இருத்தும்—அநந்யபரனுயிருக்கும்படி பண்ணின

அம்மானே—ஸ்வாமியாய் (இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பித்தார்க்கு ப்ராப்யனுகைக்காக பகவதநுபவத்துக்கொருகாலும்)
அசைவு—அசைவு
இல்—இல்லாத
அமரர்—ஸூரிகளுக்கு
தலைவர்—தலைவரான அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேநர்க்கு
தலைவா—தலைவனாய்
ஆதி—ஸமஸ்தகாரணபூதமாய்
பெரு—ஸர்வாதிகமான
மூர்த்தி—விக்ரஹத்தையுடையனாய் (ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபவார்த்தமாக)
திசை—திக்குக்கள்தோறும்
வில்—ஒளியை
வீசும்—பரப்புகிற
செழு—தர்ஸநீயமாய்
மா—பெருவிலையனான
மணிகள்—ரத்நங்கள்
சேரும்—சேருகிற
திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையில்
அசைவு—சௌர்லப்யஸங்கையாலே வந்த அலைச்சல்
இல்—தீர்ந்து
உலகம்—லோகம்
பரவ—ஸ்துதிக்கும்படி
கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தருளினவனே! (லோகத்துக்குக் கிடையழகு காட்டினவோபாதி)
காண—(நான்நடையழகு) காணும்படி
வாராய்—வரவேணும்.

து:க்கஸாகரத்திலே யசைகிறலோகம் அழகிலே யகப்பட்டுப் பரவும்படியென்றுமாம். அசைவில்லாத பரமபதமாகவுமாம். இடம்வலங்கொள்ளுகிற திருமேனியசைவிலே லோகம் பரவுமென்றுமாம். (கூ)

ஆறு;—(இசைவித்து) "இவ்வாத்மா உனக்கே யடிமை" என்னுமிடத்தை என்னை ஸம்வதிப்பித்து, என்னை த்வச்சரணாரவிந்தயுகள ஸம்ஸ்லேஷவியோகைக ஸுகது:க்கனுக்கினவனே, ஸேஷஸேஷாஸநகருடப்ரமுகநாநாவிதா ஸங்க்யேயதிவ்யபரிஜநபரிசரிதசரணயுகளனுய் ஸர்வேஸ்வரனு யிருந்துவைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவனே, காணவாராயென்கிறார். (கூ)

ஈடு;அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "திருக்குடந்தையிலேபுக, நம் மநோரதமெல்லாம் ஸித்திக்கும்" என்று சொல்ல, மநோரதித்தபடி தாம் பெறுமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா மாயாமூர்த்தியாய் *
ஆராவமுதாய் அடியேனுவியகமேதித்திப்பாய் *
தீராவினைகள்தீரவென்னையாண்டாய் திருக்குடந்தை
ஊரா* உனக்காட்பட்டு மடியேனின்னமுழல்வேனே. (கய)

ப ;—அநந்தரம், கண்டு அநுபவிக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலேநின்று நிரதிசய ஸாரஸ்யத்தை விளைக்கிற உன்னை, அர்ச்சாவதார ஸுலபனாகப் பெற்று அடிமை புகுந்துவைத்து எத்தனைகாலம் அலமாக்கடவேனென்கிறார்.

வாரா—கண்ணிட்டுக்கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வடிவழகோடே நடந்துவாராதே
அருவாய்—அரூபியாய்க்கொண்டு
வரும்—என்னகவாயிலேவந்து தோன்றி
என்மாயா—உன் ஆஶ்சர்ய குணங்களை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பிக்கிறவனாய் (அந்த அந்தராத்மத்வத்தள வன்றியே)
மாயா—அபக்ஷயவிநாஶாதிரஹிதமான
மூர்த்தியாய்—நித்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு
ஆரா—அநுபவிக்க த்ருப்திபிறவாத
அமுதாய்—அம்ருதம்போலே போக்யபூதனாய்
அடியேன்—உனக்கு ஶேஷமான என்னுடைய
ஆவி—ப்ராணாஶ்ரயமான
அகம்—நெஞ்சுக்குள்ளே
தித்திப்பாய்—நிரதிஶய ஸாரஸ்யத்தை விளைப்பானாய் (இந்த ஆந்தராநுபவத்துக்கு அநாதி ப்ரதிபந்தகமாய்)
தீரா—ஒருகாலும் தீராத
வினைகள்—பாபங்கள்
தீர—நசிக்கும்படியாக
என்னை—என்னை
ஆண்டாய்—வாசிக கைங்கர்யங்கொண்டு போந்தவனாய் (அவ்வளவில் நில்லாதே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி)
திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையை
ஊராய்—அஸாதாரணதேசமாகவுடையையாய்க்கொண்டு
ஸந்நிஹிதனானவனே
உனக்கு—(இப்படி ஸௌலப்ய ஸௌந்தர்ய விஶிஷ்டனான) உனக்கு
ஆட்பட்டும்—அடிமைப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும்
அடியேன்—அநந்யார்ஹனாய் அநந்யகதியான நான்
இன்னம்—இன்னம் மேலுண்டான காலத்திலும்
உழல்வேனோ—நினைத்தபடி பரிமாறப் பெறாமல் அலமாக்கடவேனோ?

இன்னம் எத்தனை உகந்தருளின நிலத்திலே முகங்காட்டி, ஆசைப்பட்டபடி யநுபவிக்கப்பெறாதே க்லேஶிக்கக்கடவேனென்று கருத்து. வாராவருவாயென்று நித்யமான ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயென்றுமாம். (கO)

ஆறு ;—(வாராவருவாய்.) கண்கள் உகக்கும்படிவாராதே என்னெஞ்சுக்குத் தோற்றும்படி வருமவனே, உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யநிதியான வடிவைக்காட்டி எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமானவனே, த்வதேகபோகத்வ விரோதியாய் ஒருவராலும் தீர்க்கவொண்ணாத விரோதிகளைத் தீர்த்தருளினவனே, இப்படி அடியேனை

விஷயீகரித்தருளுகைக் கிடாகத் திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளி னவனே, உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்ன முழல்வேனோ வென்கிறார். (கo)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் - இப்பத்தைப் பழுதறக்கற்க வல்லார், காமிநிகளுக்குக் காமுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவரென்கிறார்.

> உழலையென்பில்பேய்ச்சிமுலையூ டவளையுயிருண்டான் *
> கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *
> குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *
> மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை மௌக்த்யந்தீர்ந்து அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் பகவதீயர்க்குக் கமநீயராவரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உழலை—உழலைகோத்தாற்போலே யிருக்கிற
என்பு—எலும்புகளையுடைய
பேய்ச்சி—பேய்ச்சி
முலையூடு—முலையினகவாயாலே
அவளை—அவளை
உயிருண்டான—ப்ராணபஹாரம்பண்ணின விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனுடையவையாய்
அவை—தமக்கு உபாயமாக முன்பு ப்ரகாசிப்பித்த
கழல்களே—திருவடிகளையே
சரணாக—அபிமதஸித்திக்கு உபாயமாக
கொண்ட—புத்தி பண்ணிக்கொண்ட
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வாரானவர்
குழலில்—ஸப்தஸ்வரத்துக்கும் உத்பாதகமான வங்கியத்திலும்
மலிய—மிக்கவினிமையை யுடைத்தாம்படி
சொன்ன—அருளிச்செய்த
ஓர்—அத்விதீயமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந் திருவாய்மொழியினுள்
இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
மழலை—தங்கள்மௌக்த்யம்
தீர—தீர்ந்து
வல்லார்—வ்யாவ்ருத்தியோடே சொல்லவல்லவர்கள்
மானேய்—மான்போலேயிருக்கிற
நோக்கியர்க்கு—நோக்கையுடைய மதிமுகமடந்தையரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களுக்கு
காமர்—ப்ரஹ்மாலங்காரமுகத்தாலே கமநீயராம்படி யாதரிக்கப்படுவர்கள்.

மானேய் நோக்கியர்க்குக் காமுகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதரணீயரென்று த்ருஷ்டாந்தாபிப்ராயமாகவும் சொல்லுவர். குழல் - வங்கியம். இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கக)

ஆறு ;—(உழலை.) ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநைகபோகனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிமலர்களையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன், வண்டுவரைப் பெருமானுடைய திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் இனியவாகச்சொன்ன ஆயிரத்துளிப்பத்தும் மழலைதீரவல்லார், மானேய்நோக்கியர்க்கு ப்ரியதமர் போக்யராமாபோலே, எம்பெருமானுக்கு போக்யராவரென்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்கு ப்ரவேசம்.

——:O:——

ஆறு;—(மானேய்நோக்கு.) திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம் கிடையாமையாலே, திருவல்லவாழிலே செல்லத் தம்முடைய மநோரதங்கள் பூரிக்குமென்று அங்கே போகப்புக்கு, பலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், எம்பெருமானோடே விஶ்லேஷித்த ஒரு பிராட்டி தசையையுடையராய்த் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமனோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, திருவல்லவாழுக்கு அணித்தாகவிருந்தவூரில், திருச்சோலையும், அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக்கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்குத்தைச்சோலைகளிலே மதுபாநமத்தமானவண்டுகளுடைய இனிதான மிடற்றோசைகளும், வைதிகக்ரியாகோலாஹலங்களும், ஹோமதூபங்களும், மற்றுமுண்டான ஸம்ப்ரமங்களுமெல்லாம் உள்ளேப்புகப்பெறாதேயிருக்கிற தன்னைமிகவும்நலிய, அவற்றாலும் நோவுபட்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்குப் பரிமாறவாசைப்பட்ட அவளைக்கண்டு "நீநினைக்கிறவிது ஈடல்ல" என்று தோழிமார் நிரோதியாநிற்க, தன் ஆர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றுகொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறவல்லேனேயென்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். *

ப;—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருக்குடந்தையிலே ஆராவமுதாழ்வாரை அநுபவிக்கத்தேடித் தாம்நினைத்தபடி பரிமாறப்பெறாமையாலே "இன்னமுழல்வேனோ" என்று ஆர்த்தரானவளவிலும் அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லாமையாலும், உகந்தருளின திவ்யதேசமொழிய ப்ராப்யமில்லாமையாலும், நிரதிஶயபோக்யமாய் ஸம்ருத்தமான திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே முகங்காட்ட, அவனுடைய ஸ்வபாவவிஶேஷங்களிலே வித்தராய், நிருபாதிகஶேஷித்வத்தையும், தத்ஸித்தமான உபகாரகத்வத்தையும், அந்த உபகாரகத்வத்தினுடைய நைரந்தர்யத்தையும், உபகாரரூபமான நித்யாஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷத்தையும், நித்யநிரதிஶய போக்யதையையும், ஆஶ்ரிதோபகாரசமான அர்த்தித்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், வரையாமல் அங்கீகரிக்கும் ஶீலாதிஶயத்தையும், ஆதிக்யஸூசக

மான ஆயுதவத்தையும், அஸாதாரணஸம்பந்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அநுபவத்திலே அத்யந்தம் அபிநிவிஷ்டராய், அவ்வநுபவஸித்திக்கு அவன்திருவடியே உபாயமென்கிற விஶ்வாஸத்தையுடையராய்க்கொண்டு; அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற, நிரதிஶய ஸர்வப்ரகாரபோக்யதையை யுடைத்தான திருவல்லவாழிலே சென்று அநுபவிக்கக் கூடுமோவென்று ஸுஹ்ருத்துக்களைக்குறித்து அருளிச்செய்த பாசுரத்தை; அந்த நாயகனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருநாயகி "அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்திலே புகப்பெறுவோமோ" என்று தோழிமாரைக் குறித்துத் தன்னாற்றாமை கூறின பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு ;—திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே திருவல்லவாழேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மபிமதம் ஸித்தியாதவோபாதி அங்குமுட்டப்போகவுங் கூட அரிதாம்படி தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். மாசறுசோதியிலே - இவர்தாம் மடலெடுக்கப்புக்கு, "அவனுக்கு அவத்யம்" என்று தவிர்ந்தார் ; இங்கு - ஆற்றாமைதோற்ற, கண்டதிருப்பதிகள்தோறும் புக்கு நுழைந்து திரியாநின்றார் ; இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு - அவன் ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு - தம்முடைய ஸ்வரூபம் நோக்கப் பார்க்கிறார் ; அங்கு - வடிவிலே யணையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டார் ; பின்பு இவ்வளவும்வர அவ்வடிவிலே அவகாஹித்தபடியாலே ஆற்றாமைமுறுகி, (க)'கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்" என்கிறபடியே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார். இனி இவர் தமக்குத்தான் ஸம்ஶ்லேஷமாவது - மாநஸாநுபவமென்றிறே ப்ரவேஶத்திலே அடியிலே சொல்லிற்று ; இங்ஙனேயிருக்க, திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப் போகையாவதென் ? பந்துவர்க்கம் நிஷேதிக்கையாவதென் ? என்னில்,—அந்த மாநஸாநுபவந்தனக்கு ஒருகலக்கம்வரவமையுமிறே.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறாளொருபிராட்டி, தன்னுடைய ஆபிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப்போகப்புக, இத்தையறியும் தோழிமார் வந்து "இதுகார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராதுகாண்" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, "இனி நீங்கள் சொல்லுகிற

(க) நாய்ச்சியார்திரு - ௧௩ - ௯.

வற்றால் நான் பெற்றதென்; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குண்டான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்கே மதுபாநம்பண்ணிக் களித்துப் பாடாநின்றுள்ள வண்டுகளினுடைய இனிதானமிடற்றோசையும், ஊரிலுண்டான வைதிகக்ரியா கோலாஹலங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும், இவையெல்லாம் நீங்கள் என்னைமீட்க நினைக்கிறவோபாதி 'அங்கே போருபோரு' என்று அழையாநின்றது; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்றதென்" என்று தன்னார்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றுகொண்டு; திருவல்லவாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புக்குப் பரிமாறவல்லேனே யென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது.

"இதுதான் நான் அநுபவித்தேன்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்; பட்டர்திருவடிகளை யாஶ்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளி மீண்டு பெரியத்வரையோடே 'திருநாளுக்கு உதவவேணும்' என்றுவர, திருக்கரம்பன் துறையளவிலே வந்தவாறே அசிந்திதமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க; இராத்திருநாளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்ப்ரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்து புகுரப்பெறுதொழிவதாய்க் கொண்டு "போரநோவுபட்டோம்" என்று அருளிச்செய்வர். ஏகதத்விதத்ரிதர்கள் ஶ்வேதத்வீபத்தைச்சென்று கிட்டி, உள்ளுப்புகுகைக்கு யோக்யதை யில்லாமையாலே புறம்பேநின்று; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு படுகிற ஸம்ப்ரமத்தைச் செவியாலே கேட்டுநிற்பது, கண்ணால் காணப்போகாதொழிவதாய்க் கிடந்து பட்டாப்போலே கிடந்து கூப்பிடுகிறாராயிற்று இவரும்.

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. தோழிமாரைக் குறித்து, திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவதென்றோ வென்கிறாள்.

மானேய்நோக்குநல்லீர்! வைகலும்வினையேன்மெலிய *
வானார்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமழும் *
தேனார்சோலைகள்சூழ் திருவல்லவாழுறையுங்
கோனாரை * அடியேனடிகூடுவதென்றுகொலோ?. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யமான சோலையை யுடைய திருவல்லவாழிலே யெழுந்தருளிநிற்கிற நிருபாதிகஸ்வாமி திருவடிகளைக் கிட்டுவதென்றோ வென்று தோழிமாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

மான்—மானின்நோக்கோடு
ஏய்—சேர்ந்த
நோக்கு—நோக்கையுடையீர்களாய்
நல்லீர்—என்பக்கல் நலமே நிரூபகமாயிருக்கிறவர்களே!
வினையேன்—(நினைத்தபடி அவனைக் கிட்டிப் பரிமாறவொண்ணாத) பாபத்தையுடையேனான நான்
வைகலும்—எப்பொழுதும்
மெலிய—மெலியும்படியாக
வான்—ஆகாசமெல்லாம்
ஆர்—நிறையும்படியாய்
வண்—(தன்னோடு சேர்ந்த மல்லிகைக் கொடிக்குத் தன்னுடம்பைக் கொடுக்கும்) வண்மையை யுடைய
கமுகும்—கமுகும்
மது -(அத்தோட்டைச்சேர்த்தியாலே) மதுஸ்யந்தியான
மல்லிகை—மல்லிகையும்
கமழும்—பரிமளித்ததாய்
தேன்—மதுபரிமளாக்ருஷ்டங்களான வண்டுகளாலே
ஆர்—நிறைந்த
சோலைகள்—சோலைகள்
சூழ்—சூழ்ந்த
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே
உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
கோனாரை—நிருபாதிக சேஷியானவரை
அடியேன்—அவருடைய மேன்மைக்குத் தோற்ற) அடியேனான நான்
அடி—திருவடிகளிலே
கூடுவது—சேர்வது
என்று கொலோ—என்றோயிருக்கிறதோ?

வினையேன்மெலிய என்றவிடம் - வண்கமுகோடே கூட்டவுமாம், திருவல்லவாழுறையு மென்றவிடத்தோடே கூட்டவுமாம். (க)

ஆறு ;—அழகிய நோக்கையுடையீர், தன்னைப்பெறாதே துக்கப்படும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணின நான் நாடோறும் வ்யஸநபரம்பரைகளாலே மிகவும் அலங்கையாக, வானார்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமழும் தேனார்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன்போய்ப் புகுவதென்றோ வென்கிறாள். (க)

ஈடு ;— அவ; இரண்டாம்பாட்டு. நிஷேதிக்கிற தோழிமார்கள் தங்களையே, அவன்பாதரேணுவை நான் சூடுவதென்றென்கிறாள்.

என்றுகொல்தோழிமீர்காள் ! எம்மைநீர்நலிந்தென் செய்தீரோ ?*
பொன்திகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவி *
தென்றல்மணங்கமழும் திருவல்லவாழ்நகருள்
நின்றபிரான்* அடிநீறடியோங்கொண்டுசூடுவதே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், நிஷேதமுகத்தாலே தன்னை நலிகிறவர்கள் தங்களையே பார்த்து, புஷ்பவ்ருக்ஷஸம்ச்லேஷத்தாலே தென்றல் பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற திருவல்லவாழிலே நிற்கிற உபகாரகனுடைய பாததூளியை ஸிரஸா வஹிப்பதென்றென்கிறாள்.

தோழிமீர்காள்—(ஸமாநஸுகது:கைகளான) தோழிமீர்காள் !
எம்மை—'என் அபிமதத்துக்கு உங்களைத் துணையாக நினைத்திருக்கிற) எம்மை
நலிந்து—நிஷேதித்து நலிந்து (உங்கள்பேற்றுக்கும் இழவாம்படி)
நீர்—நீங்கள்
என்—என்ன காரியம்
செய்தீர்—செய்கிறிகோள் ;
பொன்—பொன்போலே
திகழ்—விளங்கினதாதுகளை யுடைத்தாயிருக்கிற
புன்னை—புன்னை
மகிழ்—மகிழ்
புது—அபிநவமான
மாதவி—குருக்கத்தி
மீது—இவற்றின்மேலிற்பூவோடே
அணவி—அணைந்து
தென்றல்—தென்றலானது
மணம்—பரிமளத்தை
கமழும்—பரப்பாநிற்கிற
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழாகிற
நகருள்—நகரத்துக்குள்ளே
நின்ற—நின்ற
பிரான்—உபகாரகனுடைய
அடிநீறு—அடிப்பொடியை
அடியோம்—அவன் ஸந்நிஹிதனான உபகாரத்துக்கு அடியோமான நாம்
கொண்டு—சேஷத்வாநுரூபமாக ஸ்வீகரித்து
சூடுவது—ஸிரஸாவஹிப்பது
என்றுகொல்—என்றோ ?

எம்மையென்று - ஆத்மநிபஹுவசநம், அடியோமென்று - தோழிமாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். (உ)

ஆறு ;—(என்றுகொல்.) என்ப்ரக்ருதியை யறிந்திருக்கிற நீங்கள் என்னை யாச்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்ன ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறீர்கள். பொன்திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமேலே யணைந்து தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்லவாழிலே நின்றருளின மஹோபகாரகனுடைய பாதரேணுவைச் சூடுவதென்றோ வென்கிறாள். (உ)

———

ஈடு ;—மூன்றும்பாட்டு. தோழிமாரைப்பார்த்து, நான் அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று ? என்கிறாள்.

சூடுமலர்க்குழலீர் ! துயராட்டியேனைமெலிய *
பாடுநல்வேதவொலி பரவைத்திரைபோல்முழங்க *
மாடுயர்ந்தோமப்புகைகமழும் தண்திருவல்லவாழ் *
நீடுறைகின்றபிரான்கழல் காண்டுங்கொல்நிச்சலுமே ? (ங)

ப ;—அநந்தரம், வேதகோஷமும் வைதிக க்ரியாதூமமும் மாறாத திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நிரந்தரோபகாரத்தைப் பண்ணுமவன் திருவடிகளை நித்யாநுபவம் பண்ணக்கூடுமோ வென்கிறாள்.

சூடு—சூடப்பட்ட
மலர்—மலரையுடைத்தான
குழலீர்—மயிர்முடியை யுடையீரானவர்களே !
துயராட்டியேனை — விப்லேஷ துஃகிதையான வென்னை
மெலிய—மெலியும்படியாக
பாடு—பாடப்படுவதாய்
நல் — (க) "ஸாமவேதோஸ்மி — ஸாமவேதோஸ்மி" என்று அங்குவர்த்திக்கிறஸர்வேஶ்வரனுக்குத் திருமேனியோபாதியாம்படி) நன்மையையுடைய
வேதவொலி—ஸாமவேதத்வநியானது
பரவை—ஸமுத்ரத்தினுடைய
திரைபோல்—திரைக்கிளப்பம்போலே
முழங்க—முழங்காநிற்க
மாடு—பரிஸரங்களிலே
உயர்ந்து—யாகங்களிலே கிளம்பி
ஓமப்புகை—ஹோமதூமமானது
கமழும்—ஹவிர்க்கந்தத்தைப்பரப்புவதாய்
தண்—ப்ரமஹாமான
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே
நீடுறைகின்ற—நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற
பிரான்—மஹோபகாரகன்
கழல்—திருவடிகளை
நிச்சலுங்காண்டுங்கொல் — நித்யாநுபவம் பண்ணக்கூடுமோ ? (ங)

ஆறு ;—(சூடுமலர்.) "நாங்கள் நோவுபடில் இவள் மிகவும் நோவுபடும்" என்று தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிற உங்கள் ஸந்நிதியும் என்னை நலியாநின்றது. பண்டே துஃக்கப்படுகிற நான் மெலியும்படி பாடாநின்றுள்ள ஸாமவேதத்வநி கடலில் திரைபோலே முழங்க, பார்ஶ்வங்களில் யாகங்களிலே உயரவெழாநின்றுள்ள ஹோமதூமம் நாறுவதும் செய்ய நிரதிஶயபோக்யமான திருவல்லவாழிலே, எத்தனையேனும் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி நித்யமாக வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளையென்று காணவல்லோமென்கிறாள். (ங)

(க) கீதை - கூ - உஉ.

ப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே கறுத்தெழு கிற ஹோமதூமங்கள் ஆகாஸாவகாஸமெல்லாம் மறைக்கும்படியான திருவல்லவாழிலே யிருந்து நிரதிஸயபோக்யனுமாய் என்னை ஸர்வ ஸ்வஹரணம்பண்ணின அழகையுமுடையவனை என்னுடைய கண்கள் விடாய்தீரக் காணப்பெறுவதென்றோ வென்கிறாள். (ரு)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய போக்யமான திருவடிகளை நான்காண்பதென்றோ வென்கிறாள்.

காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ ? வினையேன்கனிவாய்மடவீர் ! *
பாண்குரல்வண்டினொடு பசுந்தென்றலுமாகியெங்கும் *
சேண்சினையோங்குமரச் செழுங்கானல்திருவல்லவாழ் *
மாண்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதங்களே. (சா)

ப ;—அநந்தரம், பாடுகிறவண்டும் புதுத்தென்றலுமான கடற்கரைச்சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வர்த்தியான ஸ்ரீவாமநனுடைய போக்யமான திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ வென்கிறாள்.

பாண்—காநரூபமான
குரல்—மிடற்றோசையையுடைய
வண்டினொடு—வண்டுகளோடே
பசுந்தென்றலும்—புதுத்தென்றலும்
ஆகி—ஆய்
எங்கும்—ஸர்வப்ரதேசத்திலும்
சேண்—உயர்ந்த
சினை—பணைகளையுடைத்தாய்க் கொண்டு
ஓங்கு—வளருகிற
மரம்—மரங்களையுடைய
செழு—தர்ஸநீயமான
கானல்—கடற்கரைச்சோலையை யுடைத்தான
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே நிற்கிற
மாண்—(அர்த்தித்வ ப்ரகாஸகமான) ப்ரஹ்மசர்யத்தையும்
குறள்—வாமநத்வத்தையுமுடைத்தான
கோலம்—தர்ஸநீயவிக்ரஹத்தை யுடையவனான
பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய
மலர்—மலர்த்தியையுடைய
தாமரை—தாமரைபோலே போக்யமான
பாதங்கள்—திருவடிகளை
கனி—கனிபோலேபழுத்த
வாய்—அதரஸோபையையுடையராம்படி முகமலர்ந்து
மடவீர்—எனக்கு விதேயைகளாய்ப் போந்தவர்களே !
வினையேன்—(என்னினைவுக்கீடாகப் பரிமாறப்பெறாத) பாபத்தை யுடையேனான நான்
காண்பது—காண்பது
எஞ்ஞான்றுகொலோ—எந்நாளாயிருக்கிறதோ ?, (சா)

ஆறு ;—(காண்பது) [வினையேன் கனிவாய்மடவீர்] - இப்போது நான் நோவுபடாநிற்க, நீங்கள் உறுவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலேயிருப்பதே. மதுபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையை யுடைய வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றலுண்டாய், அத்தாலே அறவுயர்ந்த பணைகளை யுடைத்தாய்க்கொண்டு வளராநின்றுள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறாள். (௬)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. அவன் திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமே யென்கிறாள்.

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கொல் பாவைநல்லீர் *
ஓதநெடுந்தடத்து ளுயர்தாமரைசெங்கழுநீர் *
மாதர்கள்வாண்முகமும் கண்ணுமேந்துந்திருவல்லவாழ் *
நாதனிஞ்ஞாலமுண்ட நம்பிரான் தன்னைநாடொறுமே. (எ)

ப ;—அநந்தரம், தர்ஸநீய தடாகங்களையுடைய திருவல்லவாழுக்கு நிர்வாஹகனை ஆபத்ஸகன் திவடிகளிலணிந்த பூவையாகிலும் தொழக்கூடுமோ வென்கிறாள்.

ஓதம்—ஸமுத்ரம்போலே
நெடு—பெருத்த
தடத்துள்—தடாகங்களுக்குள்ளே
உயர்—உயர்ந்த
தாமரை—தாமரையும்
செங்கழுநீர்—செங்கழுநீரும்
மாதர்கள்—மாதருடைய
வாள்—ஒளியையுடைத்தான
முகமும்—முகத்தழகையும்
கண்ணும்—கண்ணழகையும்
ஏந்தும்—பரிக்கும்படியான
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழுக்கு
நாதன்—ஸ்வாமியாய்
இ—இந்த
ஞாலம்—ஜகத்தை
உண்ட—ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின அபதாநத்தாலே
நம்—நமக்கு
பிரான்தன்னை—உபகாரகனென்று தோன்றவிருக்கிறவனை
நாடொறும்—நித்யமாக
பாவை—பாவைபோலே
நல்லீர்—அவயவங்களினுடைய வகுப்பழகையுடைய விலக்ஷண ஸ்வபாவைகளே !
பாதங்கள்—திருவடிகளின்
மேல்—மேலே
அணி—அணிந்த
பூ—பூவையாகிலும்
தொழ—தொழ
கூடுங்கொல்—கூடுமோ. (எ)

ஆறு ;—(பாதங்கள்.) தன்மநோரதத்தை நிவேஷிதியாமையாலே தோழிமாரை யுகந்து ஸம்போதிக்கிறாள். கடல்போலே பெருத்திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும், ஸ்த்ரீகளுடைய அழகியமுகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயகனாய், ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளி, அவ்வளவுமன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனானவனுடைய திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமோவென்கிறாள்.

ஈடு ; அ ;—எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கூட்டவற்றேயென்கிறாள்.

நாடொறும்வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல் நன்னுதலீர் *
ஆடுறுதீங்கரும்பும் விளைசெந்நெலுமாகியெங்கும் *
மாடுறுபூந்தடஞ்சேர் வயல்சூழ்தண் திருவல்லவாழ் *
நீடுறைகின்றபிரான் நிலந்தாவியநீள்கழலே. (அ)

ப ;—அநந்தரம், அழகியவிளை நிலங்களாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய, ஸகலஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவமான திருவடிகளை நிரந்தராநுபவம் பண்ணக்கூடுமோவென்கிறாள்.

எங்கும்—ஸர்வப்ரதேஸத்திலும்
ஆடு—ஆடுதலை
உறு—உறும்படி
தீ—இனிய
கரும்பும்—கரும்பும்
விளை—முதிரவிளைந்த
செந்நெலும்—செந்நெலும்
ஆகி—ஆய்
மாடு—பரிஸரத்தை
உறு—அணுகின
பூந்தடம்—பூத்ததடாகங்களை
சேர்—சேர்ந்த
வயல்—வயலாலே
சூழ்—சூழப்பட்ட
தண்—குளிர்ந்த
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே
நீடுறைகின்ற—நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற
பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய
நிலம்—பூமியை
தாவிய—அளந்துகொண்டு
நீள்—எல்லார்தலையிலும் சென்று பொருந்தும்படி வளர்த்தியை யுடைத்தான
கழல்—திருவடிகளை
நல்—தத்ப்ரணமைத்தாலே தர்ஸநீயமாம்படியான
நுதலீர்—நுதலையுடையவர்களே !
நாடொறும்—நாடோறும்
வீடு—கூணவிச்சேதம்
இன்றியே—இன்றியே
தொழக்கூடுங்கொல்—தொழக்கூடுமோ (அ)

ஆறு ;—(நாடொறும்.) [நன்னுதலீர்] - ப்ரணய பாம்ஸுல பரார்த்த்யலலாடைகளாக உங்களைக் காண்பதென்றோ. எப்போதும் பக்வபலமாய் அருகேயிருக்கிற பூத்தபொய்கைகளோடு சேர்ந்த வயல்சூழ்ந்து ஶ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே அநுக்ரஹஶீலனாய்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லாரையும் அங்கீகரிக்கக்கடவதாய், ஆஶ்ரிதரிருந்தவிடத்திலே செல்லும் திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே தொழக்கூடவற்றோவென்கிறாள். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்முடைய கழலுகிறவளைகள் பூரிக்க அவனைக்கண்டு தொழும்படி அவனருள் கூடவற்றோ வென்கிறாள்.

கழல்வளை பூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கொலோ *
குழலென்னயாழுமென்னக் குளிர்சோலையுள் தேனருந்தி *
மழலைவரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ் *
சுழலின்மலிசக்கரப்பெருமானது தொல்லருளே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், மதுபானமத்தமான வண்டுகளோடும் திருவல்லவாழில் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையானது, நாம் அவனையநுபவிக்கும்படி லப்யையாகவற்றோவென்கிறாள்.

குளிர்—குளிர்ந்த
சோலையுள்—சோலையிலே
தேன்—மதுவை
அருந்தி—பானம்பண்ணி
மழலை—முக்தங்களாய்
வரி—வரியையுடைத்தான
வண்டுகள்—வண்டுகளானவை
குழலென்ன—குழலென்று சொல்லும்படியாகவும்
யாழென்னவும்—யாழென்றுசொல்லும்படியாகவும்
இசை—இசை
பாடும்—பாடாநிற்கிற
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே நிற்பானாய்
சுழலில்—ஸ்வதேஜோப்ரமணத்தாலே
மலி—மிகைத்திருக்கிற
சக்கரம்—திருவாழியையுடையருளை
பெருமானது—ஸர்வேஶ்வரனுடைய
தொல்—ஸ்வாபாவிகமான
அருள்—க்ருபையானது
கழல்—கழலுகிற
வளை—வளைகள்
பூரிப்ப—பூரிக்கும்படி
யாம்—நாம்
கண்டு—அவனைக்கண்டு
கைதொழ—கைதொழும்படியாக
கூடுங்கொலோ—கிட்டவற்றோ ?
அருளென்று—உதவியாய் அவனுடைய உபகாரத்தைக்கண்டு நாம் கைதொழக்கூடுமோ வென்றுமாம். (கூ

ஆறு ;—(கழல்வளை.) குளிர்ந்தசோலைகளிலேபுக்கு மதுபாநத்தைப்பண்ணி, குழலோசையென்னவும் யாழோசை யென்னவு மாம்படி, முக்தமாய்க் கண்ணுக்கு அழகியவான வண்டுகள் ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே இசைபாடாநின்றுள்ள திருவல்லவாழிலே, ப்ரதிகூலநிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராநின்றுள்ள திருவாழியை தரித்துக்கொண்டுநின்ற ஸர்வேஶ்வரனை, நம்முடைய கழலுகிறவளைகள் பூர்ணமாகக்கண்டு தொழலாம்படி அவனருள் கூடவற்றேயென்கிறாள். (கூ)

ஈடு ; அவ ;— பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாலே அவனைக் காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

தொல்லருள்நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல் தோழிமீர்காள் *
தொல்லருள்மண்ணும்விண்ணும் தொழநின்றதிருநகரம் *
நல்லருளாயிரவர் நலனேந்துந்திருவல்லவாழ் *
நல்லருள்நம்பெருமான் நாராயணன்நாமங்களே. (கo)

ப ;—அநந்தரம், விலக்ஷண புருஷவாஸஸ்தாநமான திருவல்லவாழில் நிருபாதிகஸம்பந்த விஶிஷ்டனான நாராயணன் திருநாமங்களை, அவன் க்ருபையாலே நாம்சொல்லக்கூடுமோவென்கிறாள்.

தொல்— ஸ்வாபாவிகமான
அருள்-அவனுடை யஉபகாரகத்வத்தை
மண்ணும்—ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரோடு
விண்ணும்—பரமபதத்திலுள்ளாரோடு வாசியற
தொழ—அநுபவித்துத்தொழும்படி
நின்ற—அவன்வந்துநின்ற
திரு—ஸ்ரீமத்தான
நகரம்—நகரமாய்
நல்—ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவனிலும் விஞ்சின
அருள்—அருளையுடையரான
ஆயிரவர்—ஆயிரம்புருஷர்கள்
நலன்—பகவத்ஜ்ஞாந ப்ரேமாதிரூபமான நன்மையை
ஏந்தும்—தரிக்கும்படியான
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே
நல்—நன்றான
அருள்—அருளையுடையவனாய்க் கொண்டு
நம்—நம்மை யநுபவிப்பிக்கும்
பெருமான்—ஸ்வாமியாய்
நாராயணன்—ஸமஸ்தகுண விபூதியுக்தனான நாராயணனுடைய
நாமங்கள்—தத்தத்குணவிபூதிவாசகமான திருநாமங்களை
தோழிமீர்காள்—(திருநாமோச்சாரணத்துக்கு உகந்திருக்கும்) தோழிமீர்காள் !
(அவனுடைய)

தொல்—ஸ்வாபாவிகமான அருள்—அருளாகிற நல்வினையால்—ஸுக்ருதவிசே ஷத்தாலே	சொலக்கூடுங்கொல்—நாம்சொல்லக் கூடுமோ ?

அருளென்று - உபகாரமாய், அதடியான அவனுடைய நல்லசெயல்களாலே சொல்லி ஏத்தக்கூடுமோவென்றுமாம். (கo)

ஆறு ;—(தொல்லருள்.) தோழியீர்காள், தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாடுமொக்க அநுபவிக்கலாம்படியான திருநகரியாய் எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டில் அநுக்ரஹஶீலரான ஆபிரவர்தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலே நின்றருளி, நல்லருளையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை, அவனுடைய ஸ்வாபாவிகக்ருபையாலே நாம் ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லக்கூடவற்றோ வென்கிறாள். (கo)

ஈடு ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்தே பகவத்குணாநுபவத்தாலே எல்லாரிலும் சிறந்தவர்களென்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல் *
சேமங்கொள்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்தெரிந்துரைத்த *
நாமங்களாயிரத்து ளிவைபத்துந்திருவல்லவாழ் *
சேமங்கொள்தென்னகர்மேல் செப்புவார்சிறந்தார்பிறந்தே (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லவல்லவர்கள் பகவதநுபவயோக்ய ஜந்மத்தையுடையவர்களென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய—(" பேராயிரங் கொண்டதோர்பீடுடையன் - நாராயணன் " என்கிறபடியே ப்ரதாநநாமமான நாராயண ஶப்தத்தினுடைய அம்ஶமான) நாமஸஹஸ்ரத்தையுமுடையனாய்	ஸர்வரும் பற்றும்படியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
நம்பெருமான்—(அவற்றை யநுபவித்து) " நம்ஸ்வாமி " என்று	அடிமேல்—திருவடிகளின்மேலே (நினைத்தபடி யநுபவிக்கப் பெறாத அபிநிவேஶம் நடக்கச்செய்தேயும்)
	சேமம்—க்ஷேமகரத்வ புத்திரூப வ்யவஸாயத்தை
	கொள்—உடையராய்

தென்—கட்டளைப்பட்ட	பத்தும்—பத்தையும்
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழாகிற
சடகோபன்—ஆழ்வார்	சேமங்கொள்—ரக்ஷாயுக்தமான
தெரிந்து—(" இத்திருவடிகளே ரக்ஷகம் " என்று) ஆராய்ந்து விச்வஸித்து	தென்—அழகிய
உரைத்த—அருளிச்செய்த	நகர்மேல்—திருநகரிவிஷயமாக
நாமங்கள்—அவனுக்குத் திருநாமங்கள் போலே வாசகமான	செப்புவார்—செப்பவல்லவர்கள்
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்	பிறந்து—ஶரீரஸம்பந்தத்தோடே யிருந்துவைத்து
இவை—இவை	சிறந்தார்—பகவதநுபவமாகிற சிறப்பையுடையாரவர்கள்.
	இது...கலித்துறை. (கக)

ஆறு ;—(நாமங்கள்.) நாமங்களாயிரத்தையு முடையனாய் ஸர்வேச்வரத்வேந ப்ரஸித்தனானவன் திருவடிகளிலே, தமக்கு ரக்ஷை பார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந்தருளிச்செய்த ஆயிரந்திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச்சொல்லவல்லவர், ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்தே எல்லாரிலும் சிறந்தாரென்கிறார் (கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பத்தாந்திருவாய்மொழி--பிறந்தவாறு ப்ரவேஶம்.

——: o :——

ஆறு ;—(பிறந்தவாறும்.) இப்படி ஸ்ரீவரமங்கலநகர் திருக்குடந்தைத் திருவல்லவாழ்களில் எம்பெருமானோடு யதாமநோரதம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறாமையாலே அவஸந்நரான ஆழ்வார்; எம்பெருமான் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து வஸுதேவர் திருமகனாய்ப் பிறந்தருளினபடியையும், ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்கதனாய்க்கொண்டு வளர்ந்தருளினபடியையும், அஶேஷஜந மநோநயநஹாரியாய் அதிதைவாதிமாநுஷமான திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணினபடியையும், மற்றும் மத்ஸ்யகூர்மாதிரூபேண அவதீர்ணனாய்ச் செய்தருளின திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காணப்பெற்றிலேன்; இனி "அவற்றையநுஸந்திக்கவேணும்" என்றுபுக்கு மிகவும் ஶிதிலனாகாநின்றேன்; அந்தஶைதில்யத்தைப் போக்கி, அநுஸந்திக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ஶரணமாகப் பற்றிமுடிக்கிறார். *

ப ;—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி திருவல்லவாழிலே யநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே ஆர்த்தராய், (க) "நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்" என்கிறபடியே அவனுடைய ஸர்வாவதாரஸித்தமான குணசேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து, தரிக்கப்பார்த்து; க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி வ்ருத்தாந்தத்தையும், அபிமதவிஷய வ்யாபாரத்தையும், பாலசேஷ்டிதங்களையும், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தினுடைய அந்தர்ப்பேதத்தையும் அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களையும், ஸ்தித்யாஸந ஶயநாதி வ்யாபாரத்தையும், ஆந்தரமாகவும் பாஹ்யமாகவும் ப்ரகாஶாப்ரகாஶகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரங்களையும், ஆர்த்தியாயும் தன்னபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமாகாரத்தையும், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அருந்தொழில்செய்து உபகரிக்கும்படியையு மநுஸந்தித்து, அவைதானே அப்ராப்திதஶையில் ஶைதில்யாவஹமாகையாலே ஆர்த்தராய், "உன்னுடைய சேஷ்டிதாதிகளை நான் நிலைநின்று அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்" என்று அபேக்ஷித்து, அவன் திருவடிகளிற்பிறந்த உபாயவிஶ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தி யநுவர்த்தித்தபடியை யருளிச்செய்து, இப்படி உபாயபூதனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தை நிரூபித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *

(க) பெரியாழ் - திரு - ௫ - ௪ - ௮.

ஈடு ;—"திருவல்லவாழிலே போய்ப்புக்கு அங்கு நிற்கிறவனோடே பரிமாறவேணும்" என்று மநோரதித்துக்கொண்டுபோக, கால்நடைதாராமல் நடுவழியிலே விழுந்துகிடந்து கூப்பிட்டார் ; இனி "இவ்வளவில் குணாநுபவம்பண்ணி யாகிலும் தரிப்போம்" என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதியிரிதாம்படி வைஸதிஸ்யத்தை விளைப்பிக்க ; ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் - உன்னைப்பிரிந்து நின்றாலும் தரித்துநின்று குணாநுபவம்பண்ண வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுகிறார்.

ருஷிகளுக்குண்டான ஸம்ஸார பயத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ஆழ்வார்களுக்கு பகவத்விரஹத்தால்வரும் க்லேஸம் ; அவர்கள் தந்தாம்பேற்றுக்குத் தாந்தாம் சிலயத்நம் பண்ணுகிற்பர்கள், இவர்கள் அத்தலையாலே பேறுமளவும் அஸோகவநிகையில் பிராட்டியைப்போலே துடியாநிற்பர்கள் ; அவர்களுக்குத் தங்கள்தலையிலேயும் சிலகிடக்கையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அங்ஙன் சொல்லலாவதொன்றில்லை யாகையாலே கிடந்து அலமாப்பர்கள்.

"அவனடியாலேநம்பேறு" என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருகண்ணழிவில்லையே சொல்லலாவது. (க) "நவஸீதாஸ்யாஹீநாநவாஹவிராவவ - நசஸீதாத்வயாஹீநாநசாஹமபிராகவ" என்கிறபடியே, லாபாலாபங்களில் பிராட்டியையும் தம்மையும் ஏகப்ரக்ருதியாகச் சொன்னரிறே; (உ) "ஸாவொநாநந்தமதி - பாவோநாந்யத்ரகச்சதி" என்று, திருவடி ராமாவதாரமொன்றிலும் ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவவதாரங்களிலும் எல்லாசேஷ்டிதங்களிலும் அகப்பட்டிருப்பாரொருவர். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேக்ஷிதம்பெற வாசைப்பட்டவர் அதுகிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார் ; "விபவமுள்ளவிடத்தே சென்றால் சிறிது அபேக்ஷிதம் கிடைக்கும்" என்றிருப்பரே.

விபவங்களிலே இழந்தார்க்கும் இழவுதீர்க்கிற விடமாயிருக்க, இத்தைவிட்டு "பெறலாம்" என்று, விபவமுள்ளவிடந் தேடிப்போகையாவதென் ? என்னில்,—அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்த்ரியனை தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேக்ஷி

(க) ரா-அயோ-ருரு ௩௧. (உ) உத்தர-ரா-௪௦-௧௫.

தங்களையும் கொடுக்கையுமொழிய, குளிரநோக்குதல் வினவுதல் அணைத்தல் செய்யப்பக்கடவதன்றாக ஸங்கல்பித்திருக்கையாலே, "ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம் குலையும்படி அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணக்கடவோமல்லோம்" என்று, (க) "ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்யசப்ரீத்யாஸுகாடம்பரிஷஸ்வஜே - ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்யசப்ரீத்யாஸுகாடம்பரிஷஸ்வஜே" என்னும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே.

"இவ்வாழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதாரமென்றவாறே போரமண்டியிருப்பார்கள், இதுக்குஹேதுவென்?" என்று பட்டரைக்கேட்க, "ஒருவனுக்கு து:க்கம் சிலநாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாம், அணித்தானால் ஆறியிருக்கப்போகாதிறே; அப்படியே; அல்லாத அவதாரங்களைப் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே, 'ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம், பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே,' என்னுமிழவாலே வயிறெரித்தலையாயிருக்கும்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இனித்தான் ராமாவதாரத்தில், தமப்பன் ஶம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பானொருவன்; பிள்ளைகள் தாங்கள் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னியமறுத்திருப்பதொருகுடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டிருப்பர்கள், ஆகையால் எதிரிகள் என்கிற ஶப்தமுமில்லை; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒருஸாதுவ்ருத்தன்; பிறந்தது கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவனகத்தருகே; ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே, எழும்பூண்டுகளகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும், ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடிதாழநிற்கில் பாம்பின்வாயிலே விழும்படியாயிற்று இவன்தன்படிகளிருப்பது, அப்படியானால் வயிறெரியாதே செய்வதென்? இவர்கள்; அக்காலத்திலே உணர்ந்து நோக்கப்பெற்றிலர்கள், அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து நோவுபடுகிறார்கள்.

அவர்களிலே யொருவரானவிவர் சொல்லுகிறபடியிறேயிது - (க) [தெரிந்துணர்வு இத்யாதி] - மாயாம்ருகத்தின் பின்னேபோய் இளைத்து மீண்டெழுந்தருளினபோது அடிசுட்டுப் பொறுக்கமாட்

(க) பெரியதிருவ - அஉ.

டாமையாலே "தழைகளை முறித்துப்பொகட்டு அவற்றிலே நின்று ஆறியெழுந்தருளினார்" என்று கேட்டு, பாவியேன்! "அன்று உதவி அத்திருவடிகளிலே என்தலையை மடுக்கப்பெற்றிலேன், வ்யர்த்தமே போயிற்றிறே அநாதிகாலமெல்லாம்" என்று நொந்தாரிறே. இப்படியேயிறே போனதுக்கு இவர்கள் வயிறெரியும்படி. "திருநீலமணியார்மேனியோடு என்மனம் சூழவருவாரே" என்றும் வயிறுபிடித்தாரிறே இவர்.

"இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், (க) "தாயர்மகிழ வொன்னார்தளரத் தளர்நடை நடந்த" என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதரைவாழ்விக்கவும் அநாஶ்ரிதரையழியச்செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்து மிகவும் ஶிதிலரானவிவர்; தரித்துநின்று உன்னை யநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனை ஶரணம்புகுகிறார்" என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அன்றியே, 'விஶ்லேஷஸமயத்திலே உன்குணங்கள் புத்திஸ்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகைதவிர்ந்து, உன்திருவடிகளிலே வந்துசேர்ந்து உன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்' என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி.

அங்ஙனன்றிக்கே, "'ஸர்வேஶ்வரன் க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளாநின்றான்" என்றுகேட்டு, 'அங்கே யதாமநோரதம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்' என்று தெற்குத்திருவாசலாலே சென்றுபுக, "இப்போது இங்ஙனே வடக்கிற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளினான்" என்றுகேட்டு விழுந்துகிடந்து கூப்பிடுகிறார் என்று பிள்ளான்பணிக்கும்" என்றருளிச்செய்வர்.

ஈடு; அவ;—முதற் பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே தொட்டு ஶிதிலமாக்காநின்றன. இஶ்ஶைதில்யம் நீங்கி உன்னை தரித்துநின்று நான் அநுஸந்திப்பது எப்போதென்கிறார்.

(க) பெரியாழ்வார் திரு - க · அ - கக.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங்கைசெய்து*ஐவர்க்குத்
திறங்கள்காட்டியிட்டுச் செய்துபோனமாயங்களும் *
நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை நின்றுநின்றுருக்கியுண்கின்ற* இச்
சிறந்தவான்சுடரே உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி சேஷ்டிதங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பிறந்த—(க) ("அஜாயமாந: –அஜாயமாந:", (உ) "நாராயணாத் - நாராயணாத்", (ங) "அஜோபிஸந் - அஜோபிஸந்" என்கிறபடியே அகர்மவஶ்யனாய்வைத்து அஜஹத்ஸ்வபாவனாய் ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய்ப்) பிறந்த
ஆறும்—ப்ரகாரமும்
வளர்ந்த— கைக்கீழே காற்கீழே விரோதிகளழியும்படியாகவும் ஆஶ்ரிதரபிமானித்த த்ரவ்யமே தாரகமாம்படியாகவும்) வளர்ந்த
ஆறும்—ப்ரகாரமும்
பெரியபாரதம்—மஹாபாரதத்திலே
கைசெய்து—படையைக்கைவகுத்து
ஐவர்க்கு—பாண்டவர்களைவர்க்கும்
திறங்கள்—விஜயோபாயப்ரகாரத்தை
காட்டியிட்டு—ப்ரதர்ஶிப்பித்து
செய்து—(ஆஶ்ரிதர்க்கு உபகரித்தும், அநாஶ்ரிதரை யழியச்செய்தும்) அவதாரகார்யம் சமைந்து
போன—தன்னுடைச்சோதியேறப் போன
மாயங்களும்—ஆஶ்சர்யப்ரகாரங்களும்
நிறந்தன்—மர்மமான ஹ்ருதயப்ரதேஶத்துக்கு
ஊடு—உள்ளே
புக்கு—ப்ரவேஶித்து
எனது—என்
ஆவியை—ஆத்மாவை
நின்று—க்ஷணந்தோறும் நின்று நின்று
உருக்கி—த்ரவத்ரவ்யமாக்கி
உண்கின்ற—க்ரஸியாநின்றன ;
இ—எனக்கு நித்யஸந்நிஹிதமாய்
சிறந்த—அநுரூபமாய்
வான்—அபரிச்சேத்யமான
சுடரே—தேஜஸ்ஸை யுடையவனே ! (இந்த ஸ்வபாவங்களை மறந்திலனாகாமல் நின்று அநுபவிக்கலாம்படி)
உன்னை—உன்னை
என்றுகொல்— என்றோ
சேர்வது—சேர்வது. (க)

ஆறு ;—அகர்மவஶ்யனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தோடேகூட வந்து அவதரித்ததும் ; பூதநாதிப்ரதிபக்ஷங்கள் மாயும்படியாகவும், நவநீதசௌர்யாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே அநுகூலர் வாழும்படியாகவும்,

(க) உத்தராநுவாகம். (உ) நாராயணோபநிஷத்.
(ங) கீதை - ச - ௬.

வளர்ந்தபடியும்; பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான பாரத ஸேநையை யணிவகுத்தும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியும், இப்படிச்செய்த சீர்மையறியாத தூர்த்தேசத்திலேயிராதே யெழுந்தருளின ஆஸ்சர்யங்களும்; விரஹவ்யஸநத்தாலேயற வவஸந்நமான என்னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலே புக்கு விடாதேநின்று ஶிதிலமாக்கி முடியாநின்றது; அபரிச்சேத்யமான அழகையுடைய உன்னைக்கிட்டுவதென்றோவென்று எம்பெருமானைக் குறித்துக் கூப்பிடுகிறார். (க)

ஈடு;—இரண்டாம் பாட்டு. ஏறடர்க்கை தொடக்கமான உன் சேஷ்டிதங்கள் என்னை ஶிதிலமாக்காநின்றன. நான் தரித்துநின்று அநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார். இனி, அல்லாத வவதாரங்களையும் ஆராய்ந்தால் இத்தன்மையவா யிருக்குமிறே, ஆகையாலே அவ்வருகு போகமாட்டார், அடியில் இழியமாட்டார், இனி வளர்ந்தவாறேறப் போமித்தனையிறே; (க) "சீராற்பிறந்து" இத்யாதி. பிறந்தவாறு அவனேசெய்கையாலே இவர்க்கு அங்குச் செய்யலாவதில்லை, இனி அநுகூலர்க்குக்கண்டு பரிகைக்கு விஷயமுள்ளது வளர்ந்தவாற்றிலேயிறே, அவ்வளர்ந்தவாறுதான் இருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்.

வதுவைவார்த்தையுளேறுபாய்ந்ததும்மாயமாவினைவாய்பிளந்ததும்*
மதுவைவார்குழலார் குரவைபிணைந்தகுழகும் *
அதுவிதுவுதுவென்னலாவனவல்ல என்னையுன்செய்கைநைவிக்கும்*
முதுவையமுதல்வா! உன்னையென்றுதலைப்பெய்வனே. (உ)

ப;—அநந்தரம், அபிமதவிஷயத்தில் உன்னுடைய வ்யாபாரங்கள் என்னை ஶிதிலனாக்காநின்றதென்கிறார்.

வதுவை வார்த்தையுள்—வதுவை கல்யாணவார்த்தை பிறந்தவளவிலே
ஏறு—ஏறுகளை
பாய்ந்ததும்—மேல்விழுந்துகொன்றதுவும்
மாயம்—அஸுராவிஷ்டமாய் க்ருத்ரிமமான
மாவினை—கேஶியாகிறகுதிரையை (கோபிமார் அஞ்சாதபடி)
வாய்—வாயை
பிளந்ததும்—பிளந்ததுவும்
மதுவை - மதுவை
வார்—வாரவிடுகிற
குழலார்—குழலையுடையரான பெண்களுடனே

(க) பெரியதிருவ - கசு.

குரவை—குரவை
பிணைந்த—கோத்து
குழகும்—இனியவ்யாபாரங்களைப் பண்ணினதுவும்
அது—அது
இது—இது
உது—உது
என்னலாவன—என்று விசேஷித்துச் சொல்லலாவன
அல்ல—அல்ல;
என்னை—(உன்னளவில் அதிப்ராவணனை) என்னை (நிரதிசய போக்யமான)
உன்—உன்
செய்கை—செயலானவை
நைவிக்கும்—பரிதிலனுக்காநிற்கும்;
வையம்—ஜகத்துக்கு
முதுமுதல்வா—ப்ரதாநகாரணபூதனானவனே!
உன்னை—உன்னை
என்று—என்று
தலைப்பெய்வன்—கிட்டுவேன்?

அழிந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின நீ பரிதிலனுகிற வென்னை ஸத்திரனுக்குவதென்றென்று கருத்து. வதுவை - விவாஹம் (உ)

ஆறு ;—(வதுவை.) விவாஹப்ரஸங்கத்திலே ஏறுகளின்மேலே பாய்ந்தபடியும், வஞ்சகமாய்வந்த குதிரையை வாய்பிளந்தபடியும், மதுஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்களோடே திருக்குரவையிலே கலந்த கலப்பும்; உன்செயலானவையாலே, எல்லா சேஷ்டிதங்களும், உன் குணப்ரஸங்கத்திலே நையும் ப்ரக்ருதியான என்னை மிகவும் பரிதிலமாக்காநின்றன, ப்ரளயத்திலழுந்தின ஜகத்தை யுண்டாக்கினுப்போலே என்னை தரிப்பித்து, உன்னை யநுபவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார். (உ)

ஈடு ;—மூன்றும்பாட்டு. உன்பாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியாநின்றதென்கிறார்.

பெய்யும்பூங்குழற்பேய்முலையுண்டபிள்ளைத்தேற்றமும்* பேர்ந்தோர்
செய்யபாதமொன்றால் செய்தநின்சிறுச்சேவகமும்* [சாடிறச்
நெய்யுண்வார்த்தையுளன்னைகோல்கொள்ள நீயுன்தாமரைக்கண்கள்
நையவேதிலையும்வந்து என்னெஞ்சையுருக்குங்களே. (௩) [நீர்மல்க

ப ;—அநந்தரம், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதங்களானவை என்னெஞ்சை உருகப்பண்ணுகின்றன வென்கிறார்.

(யசோதைவடிவுகொண்டு ஒப்பித்து வருகையாலே)
பெய்யும்—வைத்த
பூ—பூவையுடைத்தான
குழல்—மயிர்முடியையுடைய
பேய்—பேயின்
முலை—முலையை
உண்ட—உண்ட
பிள்ளை—பிள்ளைத்தனத்திலே
தேற்றமும்—வேற்றுமுலையையறிந்ததெளிவும்
ஓர்—அஸுராவிஷ்டமாய்நலியவந்ததொரு
சாடு—சகடம்
பேர்ந்து—பேர்ந்துபோய்
இற—முடியும்படியாக
செய்ய—சிவந்த
பாதம்—திருவடி
ஒன்றால்—ஒன்றாலே
செய்த—செய்தருளின
நின்—உன்னுடைய
சிறுச்சேவகமும்—பாலபராக்ரமமும்;
நெய்—நெய்
உண்—அமுதுசெய்த
வார்த்தையுள்—வார்த்தைபிறந்தவளவிலே
அன்னை—தாயானயசோதை (பரிவாலே கையிலே)
கோல்—கோலை
கொள்ள—கொள்ள
நீ—(எல்லாரையும் உன்கோற்கீழே நடத்தும்படி ஸர்வசக்தியான) நீ
உன்—உனக்கு அநுரூபமாய்
தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்கள்—கண்களானவை
நீர்—நீர்
மல்க—மல்கும்படி
பைய—பீதனுய்க்கொண்டு ஒடுங்கி நிற்கும்
நிலையும்—நிலையும்
வந்து—(முற்காலத்திலே செய்துபோனவை இன்று என்னளவும்) வந்து
என்—என்னுடைய
நெஞ்சை—சபலமானநெஞ்சை
உருக்குங்கள்—உருக்காநின்றன. (ங)

ஆறு;—(பெய்யும்பூங்குழல்.) பூப்பெய்தகுழலையுடைய பூதனையுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே யுண்டாயிருக்கிற ரஸஜ்ஞாநமும்; அதுக்குமேலே அஸுராவேசத்தாலே ஊருகிறதொரு சகடத்தைச் சிவந்த திருவடியொன்றாலே உதைத்த சிறுமையிலுண்டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும்; நெய்யைக் களவுகண்டான் என்னும் வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹியான தாயார் கையிலேயொரு துரும்பைக்கொள்ள, அத்யந்தஸுந்தரனை நீ, உனக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர் மல்கும்படி, "அடிபடுகிறது" என்றுபேகணித்து நின்றநிலையும் வந்து என்னெஞ்சை நீராக்காநின்றனவென்கிறார். (ங)

ஈடு ; அவ ;— நாலாம்பாட்டு பௌத்தாவதார வ்ருத்தாந்தம் மிகவும் என்னை நலியாநின்றதென்கிறார். அநுகூலவிஷயத்தில் களவுசொல்லிற்று - கீழ்ப்பாட்டில், ப்ரதிகூலவிஷயத்தில் களவுகண்டபடி சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும்* கலந்தசுரரை
உள்ளம்பேதஞ்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாயங்களும் *
வெள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடைவேறலாமைவிளங்கநின்றதும்*
உள்ளமுள்குடைந்து என்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே. (ச)

ப ;— அநந்தரம். த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தை அந்தர்பேதாதிகள் பண்ணிமுடித்தப்ரகாரம் என்னாத்மாவை ஶிதிலமாக்காநின்றதென்கிறார்.

வேதைகவேத்யனாய்வைத்து)
கள்ளவேடத்தை—(வேதபாஹ்ய புத்தரூபமான) க்ருத்ரிமவேஷத்தை
கொண்டு—கொண்டு
போய்—(அழகாலும் பக்வதையாலும் ஆப்தபுத்திபிறக்கும்படி) போய்
புரம்—த்ரிபுரத்திலே
புக்க—புக்க
ஆறும்—ப்ரகாரமும் ;
அசுரரை—அங்குத்தையஸுரரை
கலந்து—உட்புக்குச்செறிந்து
உள்ளம்பேதம்—சித்தபேதத்தை
செய்திட்டு – பண்ணி (அவர்களுக்கு உபாஸ்யனானருத்ரன்தன்னாலே)
உயிர்—அவர்கள்ப்ராணனை
உண்ட—அபஹரித்த
உபாயங்களும்—விரகுகளும்
வெள்ளம்—ஸம்ருத்தமான
நீர்—கங்காஜலத்தை
சடையானும்—ஜடையிலேயுடைய ருத்ரனும்
நின்னிடை—உன்பக்கல்
வேறலாமை—(க) "விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய"-விஷ்ணு பாத்மாபகவதோபவஸ்ய" என்று ஶரீரஶரீரிபாவத்தாலே அப்ருதக்ஸித்தப்ரகாரமானபடி
விளங்க—ப்ரமாணப்ரஸித்தமாக
நின்றதும்—நின்றதும்
உள்ளம்—என்னெஞ்சுக்குள்ளே
உள்—ஜ்ஞாநவ்ருத்திகள்தோறும்
குடைந்து—அவகாஹித்து
என்—என்
உயிரை—ஆத்மாவை
உருக்கி—நீராகவுருக்கி
உண்ணும்—க்ரஸித்துவிடாநின்றன.

ஆறு ;—(கள்ளவேடத்தை.) கண்டாருடைய நெஞ்சை அபஹரிக்கும்படியான அழகிய வேஷத்தைக் கொண்டு த்ரிபுரத்திலே புக்கபடியும். அஸுரரோடே சேர்ந்து வைதிகஸ்ரத்தைகளைப்போக்கி அவர்களுக்கு ப்ராணஹாநி பண்ணினவிரகுகளும், கங்கையை தரித்த ருத்ரன் த்வததீநனென்று ப்ரஸித்தமாம்படி நின்றதுவும். அந்தக்
லனுவேன்?

(க) பாரத - கர்ண.

தஃகரணத்தை யுள்ளேபுக்குக் குடைந்து என் ஆத்மாவை நீராக்கி முடியாநின்றனவென்கிறார். (௪)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும் ஸர்வ விஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸு மிகவும் அழியாநின்றதென்கிறார்.

உண்ணவானவர்கோனுக் காயரொருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும் *
வண்ணமால்வரையையெடுத்து மழைகாத்ததும் *
மண்ணைமுன்படைத்துண்டுமிழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமாயங்கள் *
எண்ணுந்தோறுமென்னெஞ் செரிவாய்மெழுகொக்கும்நின்றே. (ரு)

ப ;—அநந்தரம், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்குந்தோறும் என்னெஞ்சு, அக்நிஸகாஸத்தில் மெழுகுபோலே யாகாநின்றதென்கிறார்.

வானவர்கோனுக்கு—ஸபரிகரனான இந்த்ரனுக்கு
உண்ண—புஜிக்கைக்காக
ஆயர்—(பரஸம்ரக்ஷணதத்பரரான) இடையர்
ஒருப்படுத்த—ஸோத்யோகராய்ச் செய்த
அடிசில்—அடிசிலை
உண்டதும்—(கோவர்த்தநரூபியாய்க் கொண்டு) அமுதுசெய்ததும்
வண்ணம்—தாதுக்களாலே நாநாவர்ணமாய்
மால்—பெருத்திருக்கிற
வரையை—மலையை
எடுத்து—எடுத்து
மழை—(ஆராதநபங்கத்தாலே க்ருத்தனான இந்த்ரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த) மழையை
காத்ததும்—தடுத்ததும் (இப்படி விஶேஷவிஷயமன்றியே)
மண்ணை—(பூம்யுபலக்ஷிதமான) ஜகத்தை
முன்—ப்ரதமத்திலே
படைத்து—ஸ்ருஷ்டித்து
உண்டு—ப்ரளயம்வந்தவாறே வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி
உமிழ்ந்து—(அநந்தரத்திலே) உமிழ்ந்து
கடந்து—(அந்யாபிமாநம் தீரும்படி) அளந்து
இடந்து—(அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்து
மணந்த—ப்ரளயோத்தீர்ணையான பூமியோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த
மாயங்கள்—ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களுமானவிவை
எண்ணுந்தோறும்—இவற்றையநுஸந்திக்கும் காலந்தோறும்
என்—என்
நெஞ்சு—நெஞ்சானது
நின்று—ஒருபடிப்பட
எரிவாய்—அக்நியிடத்தில்
மெழுகொக்கும்—மெழுகுபோலே த்ரவியாநின்றது. (ரு)

ஆறு ;—(உண்ணா.) உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரொருப் படுத்தவடிசிலுண்டதும் இந்த்ரன் க்ருத்தனாய்வர்ஷிக்க,நாநாவர்ண மானபெரியமலையை யெடுத்து மழைகாத்ததும்; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப்பண்ணினதுவும் ; இப்படி செய்தருளின ஆஸ்சர்யங்களை யநு ஸந்திக்குந்தோறும் என்னுடைய மநஸ்ஸு,நெருப்பிலேபுக்க மெழு குபோலே ஒருகாலேமுடியாதே நின்று உருகாநின்றதென்கிறார் (ரு)

ஈடு; அவ ;—ஆறும் பாட்டு. உன் ஸகல சேஷ்டிதங்களையும் காண, விடாய்ப்பட்ட நான் நினைக்கவும் க்ஷமனாகிறிலேன் ; ப்ரளயா பத்தில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தாப்போலே, அநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்நினைப்பரியன *
ஒன்றலாவுருவாயருவாய நின்மாயங்கள் *
நின்றுநின்றுநினைகின்றே னுன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்* பாவி
ஒன்றுநன்குரையா யுலகமுண்டவொண்சுடரே. (சு) [யேற்கு

ப ;—அநந்தரம், ஸ்த்தித்யாஸநஶயநாதி வ்யாபாரங்கள் ஒருபடிப்பட நினைக்கலாயிருக்கிறதில்லை, நான் நினைக்கவல்லனும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

(திருவூரகம், திருப்பாடகம் திருவெஃகா இவற்றிலே)
நின்றவாறும்—நின்றபடியும்
இருந்தவாறும்—இருந்தபடியும்
கிடந்தவாறும்—கிடந்தபடியும் (அப்படி ஆஶ்ரிதஹ்ருதயங்களில் ''திஷ்டந்'' என்றும் ''ஆஸ்தே'' என்றும் ''ஶே தே'' என்றும் ப்ரமாணஸித்தமாம் படி வர்த்தித்தபடியாகவும்)
நினைப்பு—நினைக்கைக்கு
அரியன—அரியவாயிராநின்றன ;
(இப்படி
ஒன்று—ஒருபடி
அலா—அல்லாத
உருவாய்—ஆகாரத்தை யுடையவனாய்
அருவாய—எனக்கு அநுபவிக்கைக்கு உருத்தெரியாத
நின்—உன்னுடைய
மாயங்கள்—ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களா னவற்றை
நின்றுநின்று—ஸ்திரமான நெஞ்சை யுடைத்தாய் உதிக்குந்தோறும் நின்று நின்று வருத்தி
நினைகின்றேன்—முட்டநினைக்கப்பாரா நின்றேன் ;
உன்னை—(ஸகலவ்யாபாரசேஷ்டித னான) உன்னை
எங்ஙனம்—எங்ஙனே
நினைகிற்பன்—ஒருபடிப்பட நினைக்க வல்லேனாவேன்?

பாவியேற்கு—(ஸ்த்திரசிந்தை பண்ணமாட்டாத) பாபத்தை யுடையேனை எனக்கு
உலகம்—ப்ரளயாபத்திலே யழிகிற ஜகத்தை
உண்ட—அமுதுசெய்துநோக்கி

ஒண்சுடரே—அத்யுஜ்ஜ்வலனானவனே! (ஸௌசில்யார்ணவத்தில் அழுந்தாதபடி (க) "ஹிதோ தாஹி - ஸ்திதோஸ்மி" என்னும்படியாக)
ஒன்று—அத்விதீயமாயிருப்பதொரு
நன்கு—விலக்ஷணோபாயம்
உரையாய்—அருளிச்செய்யவேணும்

நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்று - க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே தொட்டிலுக்குள்ளே நின்று இருந்து கிடந்தபடியையுஞ் சொல்லுவார். (சு)

ஆறு;—(நின்றவாறும்.) ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் நின்றருளுகை தொடக்கமாயுண்டான சேஷ்டிதங்களையும், மற்றும் நினைக்கவரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக்குத் தோற்றாநிருக்கிற உன்னுடைய ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையும், நினைக்கும்படி நின்று நின்று ஆராயாநின்றேன்; உன்னை எங்ஙனேநினைப்பன். ப்ரளயத்தில் ஜகத்துக்குவந்த ஆபத்தைநீக்கி உஜ்வலனான நீ, உன்னுடைய குணப்ரஸங்கத்திலே ஶிதிலனாகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஸௌசில்யம்போய் நான்தரிப்பதொரு நல்விரகு சொல்லவேணுமென்கிறார். (சு)

ஈடு; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. மாநஸாநுஸந்தாநமேயாய் ஶிதிலனாய்ப்போகாமே, கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஒண்சுடரோடிருளுமாய்நின்றவாறுமுண்மையோடின்மையாய்வந்து*
கண்கொளாவகை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன * [என்
எண்கொள்சிந்தையுள்நைகின்றே னென்கரியமாணிக்கமே* என்கண்
திண்கொள்ளவொருநா ளருளாயுன் திருவுருவே. (எ) [கட்குத்

ப;—அநந்தரம். பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணி நினைத்தபடி அநுபவிக்கப்பெறாதே மாநஸாநுபவமேயாய் க்லேஶியாதபடி, என்கண்கள் ஸ்த்திராநுபவம் பண்ணும்படி உன்வடிவைக் காட்டவேணுமென்கிறா.

உண்மையோடு—என்னகவாயிலே ப்ரகாஶித்து உளனாகிற ஆகாரத்தோடே

இன்மையாய்—புறவாயில் ப்ரகாஶத்தினுடையவில்லாமையை யுடையனாய்க்கொண்டு

(க) கீதை கஅ.

வந்து—வந்து
ஒண்—ஒள்ளிய
சுடரோடு—தேஜஸ்ஸோடே ஸஹாவஸ்த்திதமான
இருளுமாய்—இருளென்னலாம்படி
நின்ற—நின்ற
ஆறும்—ப்ரகாரமும், (அப்ப்ரகாரத்திலே)
என்—என்
கண்—கண்
கொளாவகை—உன்னையநுபவியாதபடி
கரந்து—உள்ளே மறைந்து நின்று
நீ—
என்னை—என்னை
செய்கின்றன—செய்கிறவிவற்றை
எண்—எண்ணவேணுமென்று
கொள்—கொள்ளுகிற
சிந்தையுள்—நெஞ்சோடே
நைகின்றேன்—ஶிதிலனாகாநின்றேன்;
என்—என்னுடைய, இந்தஶைதில்யத்துக்கு ஹேதுவாய்
கரியமாணிக்கமே—நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே
உன்—உன்னுடைய
திரு—ப்ராப்தமாய் போக்யமான
உரு—ரூபத்தை, (காணவாசைப்பட்ட)
என்—என்
கண்கட்கு—கண்களுக்கு
திண்—திண்மையையுடைத்தாக
கொள்ள—காணும்படி
ஒருநாள்—ஒருகால்
அருளாய்—அருளவேணும்.
கலந்தென்றுபாடமாய்—கலசியென்றுமாம் (எ)

ஆறு;—(ஒண்சுடர்.) ஆஶ்ரிதர்க்கு மெய்யனாய்த்தோற்றியும், அநாஶ்ரிதர்க்குப் பொய்யனாய்க் கைவாராதே யிருக்கிறபடியையும், ஹ்ருதயத்திலே ஸந்நிஹிதனாய்வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதபடி மறைந்து என்னை நலிகிறநலிவுகளையும் மநோரதிக்கிற மநோரதத்திலே ஶிதிலனாகாநின்றேன். உன்வடிவழகை எனக்கு புஜிக்கத்தந்தருளின நீ, நான் த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருளவேணுமென்கிறார். (எ)

ஈடு;—எட்டாம்பாட்டு. உன்குணசேஷ்டிதாதிகளைக் கேட்டகேட்டபோதுதோறும் ஶிதிலனாகாநின்றேன், என்செய்கேனென்கிறார்.

திருவுருவுகிடந்தவாறும்கொப்பூழ்ச்செந்தாமரைமேல்* திசைமுகன்
கருவுள்வீற்றிருந்து படைத்திட்டகருமங்களும் *
பொருவிலுன்றனிநாயகமவைகேட்குந்தோறுமென்னெஞ்சம்நின்று
அருவிசோருங்கண்ணீர் என்செய்கேனடியேனே. (அ)   [நெக்கு

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாம் என்னெஞ்சு நெகிழ்ந்து கண்ணீர் சோராநின்றது, நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

(காரணமான ஏகார்ணவஜலத்திலே),
திரு—அழகிய
உருவு—திருமேனி
கிடந்தவாறும்—கண்வளர்ந்தபடியும்
கொப்பூழ்—அந்தவடிவிற்கொப்பூழில்
செம்—சிவந்த
தாமரைமேல்—தாமரையின்மேலே யுண்டான
திசைமுகன்—சதுர்முகனாகிற
கருவுள்—கருவுக்குள்ளே
வீற்று—அந்தராத்மாவானவேறுபாடு தோன்றும்படி
இருந்து—இருந்து
படைத்திட்ட—("அவன்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினான்" என்னும்படி நீ ஜகத்தை) ஸ்ருஷ்டித்த
கருமங்களும்—வ்யாபாரங்களுமாகிற
பொரு—எதிர்
இல்—இல்லாத
உன்—உன்னுடைய
தனிநாயகம்—அத்விதீயநாயகத்வ ப்ரகாஶகமான
அவை—அவற்றை
கேட்குந்தோறும்—(ப்ரமாணமுகத்தாலே) கேட்குந்தோறும்
என்—என்
நெஞ்சம்—நெஞ்சு
நின்று—ஒரு படிப்பட நின்று
நெக்கு—கட்டுக்குலைந்து நெகிழ்ந்து
கண்ணீர்—கண்ணீரானது
அருவி—அருவிபோலே
சோரும்—விழாநின்றது;
அடியேன்—(நீயிட்ட வழக்காம்படி பாதந்த்ரனான) நான்
என்—எத்தை
செய்கேன்—செய்வேன்
ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே விடமாட்டுகிறிலேன், ஶைதில்யம்பிறவாத படியத்நிக்கமாட்டுகிறிலேன்.(அ)

ஆறா;—(திருவுருவு.) அழகியவடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாகிற அதிஷ்டாநத்தினுள்ளே வீற்றிருந்து ஸ்ருஷ்டித்த கர்மங்களும், ஒப்பின்றிக்கே விஸஜாதீயமான உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நிற்பதும்செய்து, கண்ணீர் அருவிபோலே சோராநின்றதென்கிறார். (அ)

ஈடு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. த்ரைவிக்ரமபதாநத்தை யநுஸந்தித்து அத்தாலே ஶிதிலனாகிற நான் உன்னை தரித்து நின்றநுபவிப்பதென் றென்கிறார்.

அடியைமூன்றையிரந்தவாறும் அங்கேநின்றாழ்கடலுமண்ணும்விண்
மூடிய* ஈரடியால் முடித்துக்கொண்டமுக்கியமும் * [ணும்
நொடியுமாறவைகேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம்நின்றனக்கேகரைந்
கொடியவல்வினையேன் உன்னையென்றுகொல்கூடுவதே. (கூ) [துகும்

ப — அநந்தரம், அர்த்தியாயிருந்து மபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொண்ட வுன்னுடைய வபதாநங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாமென்னெஞ்சு உருகாநின்றது, ஸ்த்திரசித்தனும்படி உன்னைக்கூடுவதென் றென்கிறார்.

(த்ரைலோக்யத்தையு மபேக்ஷியாதே,)
மூன்று — மூன்று
அடியை — அடியை
இரந்த — "தரவேணும்" என்று அவன் மருதபடி அபேக்ஷித்த
ஆறும் — ப்ரகாரமும்
அங்கு — அவனிசைந்து உதகம்பண்ணின யஜ்ஞவாடந்தன்னிலே
நின்றே — நின்றே
ஆழ் — அகாதமான
கடலும் — ஸமுத்திரங்களையும்
மண்ணும் — ஸப்தத்வீபையான பூமியையும்
விண்ணும் — ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமான ஆகாசத்தையும்
ஈரடியால் — இரண்டடியாலே
முடிய — முடியும்படியாக
முடித்துக்கொண்ட — தன்னினைவு தலைக்கட்டிக்கொண்ட
முக்கியமும் — ப்ராதாந்யமுமாகிற
அவை — அவற்றை
நொடியும் — சொல்லும்
ஆறு — ப்ரகாரம்
கேட்குந்தோறும் — கேட்குந்தோறும்
என் — என்
நெஞ்சம் — நெஞ்சானது
நின்தனக்கே — அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அர்த்தியான உன்னுடைய ஸ்ரீலஸ்வரூபத்திலே
கரைந்து — கரைந்து;
உகும் — ஒழுகிப்போகாநின்றது;
வல் — ஒரு ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமன்றியே
கொடிய — அநுபவித்துக்கழிக்கவொண்ணாதே
வினையேன் — அநிஷ்டாவஹமான, ப்ரேமரூபமாயிருக்கிற பாபத்தையுடையேனான நான், (உடைகுலைப்படாதபடி) நிலைநின்றநுபவிக்கும்படியாக
உன்னை — உன்னை
என்றுகொல் — என்றோ?
கூடுவது — கூடுவது. (நொடிதல்-சொல்லுதல்.) கூ)

ஆறு;—(அடியை) மஹாபலி பக்கலிலே மூன்றடியை யிரந்தபடியும், அந்நிலையிலே நின்றே யிரண்டடியாலே த்ரைலோக்யத்தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீ நினைந்தத்தை முடித்துக்கொண்ட வேண்டப்பாடும், அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறு மென்னுடைய வந்தःகரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்தாவமாத்ரத்திலே கரைந்

துதும். உன்னை யநுஸந்திக்தால் ஶிதிலனுகைக்கிடான மஹாபாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னையென்று தரித்தநுபவிப்பதென்கிறுர்.

ஈடு ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசித்ர்யத்தை யநுஸந்தித்து ஶிதிலனுகாநின்றேன், உன்னை தரித்துநின் றநுஸந்திக்க வல்லேனும்படி விரகுசொல்லவேணுமென்கிறுர்,

கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதந்தேவருண்ண * அசுரரை
வீடும்வண்ணங்களேசெய்து போனவித்தகமும் *
ஊடுபுக்கெனதாவியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற * நின்தன்னை
நாடும்வண்ணஞ்சொல்லாய் நச்சுநாகணையானே. (கய)

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவருந்தொழில்செய்து உபகரித்த அம்ருதமதநவ்ருத்தாந்தங்களானவை என்னை ஶிதிலமாக்காநின்றது, உன்னை நிலைநின் றநுபவிக்கும்படி யருளிச்செய்யவேணு மென்கிறுர்.

கூடி — தேவாஸுரர்களிருவரோடுங்கூடிநின்று	ஊடு—உள்ளே
நீரை—க்ஷீரார்ணவஜலத்தை மத்தும் கயிறுமாதாரமும்முதலான ஸம்விதாநங்களேப்பண்ணி	புக்கு—புக்கு
கடைந்த—கடைந்த	எனது—என்
ஆறும்—ப்ரகாரமும்	ஆவியை—ஆத்மாவை
அமுதும்—அங்குத்தோன்றின வம்ருதமானது	உருக்கி—நீர்ப்பண்டமாகவுருக்கி
தேவர்—தேவர்கள்	உண்டிடுகின்ற—க்ரஸித்துவிடாநின்றன ;
உண்ண—உண்ணும்படி	நஞ்சு—அநுபவவிரோதிகளே, (அழியச்செய்யும் விஷத்தையுடைய)
அசுரரை—அசுரர்களே	நாகம்—திருவநந்தாழ்வானோடே
வீடும்—விடுவிக்கும்	அணையானே—நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டனுனவனே
வண்ணங்கள்—ப்ரகாரங்களேயுடைய ஸ்த்ரீவேஷபரிக்ரஹாதிகளே	நின்றன்னை—உன்னை
செய்துபோன—பண்ணிப்போன	நாடும்—நித்யாநுபவம்பண்ணும்
வித்தகமும்—விஸ்மயநீயாகாரமும்	வண்ணம்—ப்ரகாரம்
	சொல்லாய்—அருளிச்செய்யவேணும்.

ஆறு ;—(கூடிநீரை) அசுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக்கடைந்தருளினபடியும் ; அதின்பலமான அம்ருதத்தை தேவர்கள்புஜிக்க, அசுரர்களத்தைவிடும்படியாக ஒருவடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்மய

மு முள்ளேபுக்கு என்னுத்மைமாவை யுருக்கி முடிக்கின்றன. திருவநந்தாழ்வானுன்னேடு நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணுமாபோலே நானுன்னைப் பூர்ணமாக தரித்து நின்றநுபவிக்கும் விரகுசொல்லவேணுமென்கிருர். (கய)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்ருர் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவ ரென்கிருர்.

நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசரண்நமக்கென்று* நாடொறு
மேகசிந்தையனுய்க் குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன் *
ஆகநூற்றவந்தாதியாயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்தும்வல்லார் *
மாகவைகுந்தத்து மகிழ்வெய்துவர்வைகலுமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பரமபதத்தி லாநந்த ப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிருர்.

நாகணைமிசை — திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின
நம்— நம்முடைய
பிரான்— ஸ்வாமியானவன்
சரணே — திருவடிகளே
சரண் — உபாயம்
நமக்கு — நமக்கு
என்று — என்று
நாடொறும்— என்றுமொக்க
ஏகசிந்தையனுய் — மநோரதத்தையுடையராய்க்கொண்டு
குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்—ஆழ்வார்
ஆக— தாமுளராகைக்கு
நூற்ற—அருளிச்செய்த
அந்தாதி— அந்தாதியான
ஆயிரத்துள்— ஆயிரத்துள்
ஓர்— அத்விதீயமான
இவை— இவை
பத்தும்— பத்தையும்
வல்லார்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
மாகம்— பரமாகாசமான
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
வைகலும்— யாவதாத்மபாவியான காலமெல்லாம்
மகிழ்வெய்துவர்— ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கப்பெறுவர்கள்.
நூற்கை— பண்ணுகை. இது— ஆசிரியத்துறை. (கக)

ஆறு ;—(நாகணைமிசை) சரணம்புக்காரை எம்பெருமானுபேக்ஷிக்கநினைக்கிலும் முபேக்ஷிக்கவொட்டாதே விஷயீகரிக்கப்பண்ணும்

ஸ்வபாவனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்து ஆச்ரிதவிஷயத்தி லுபகாரகனாயிருந்துள்ள வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குச்சரணமென்று நாள்தோறு மிதொருமநோரதமே யுடையரான ஆழ்வார், தாமுளராகைக்காக பகவத்குண ப்ரேரிதராய்க் கொண்டுசொன்ன ஆயிரத்திலுமிப்பத்தும் கற்றூர், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோ யெம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவரென்கிருர்.

(கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து பத்தாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி.

ஆறும்பத்து

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்

அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச் செய்த

பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை

வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்

ப்ரவேசங்களும்

ப்ரதி பாசுரங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை.

ஸ்ரீநிகேதன முத்ராக்ஷர சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

பிரபவ௵

1927

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

திருவாய்மொழி.

ஆறாம் பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—வைகல் : ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(வைகல்பூங்கழிவாய்) எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி.

ப—ஆறாம்பத்தில், கீழ் பத்திலே - ஈஶ்வரனுடைய வுபாயபாவத்தை ஸப்ரகாரமாக நிரூபித்து, அநந்தரம், இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்வீகார ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்வதாக ; உபாயஸ்வீகாரம் கடகரான ஆசார்யர்கள் முகமாக ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தையும், ஸ்வீகர்த்தாவான அதிகாரியினுடைய பகவதாபிமுக்யம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்னுமிடத்தையும், அகடிதகடநாஸமர்த்தனான ஈஶ்வரவிஷயத்தில் பலப்ரதத்வஶக்தியில் ஸம்ஶயமில்லையென்னுமிடத்தையும், ஆகர்ஷகசேஷ்டிதனாகையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்னுமிடத்தையும், தத்ராஸக்தியை யாசைப்பட்டார்க்கு அந்யபரர்பக்கல் வைராக்யம் அபேக்ஷிதமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மாத்மீயபதார்த்தமெல்லாம் அவனிட்ட வழக்காம்படியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியையும், தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயான ப்ராப்யவிஷயத்தில் த்வராயோகத்தையும், த்வரிதனுடைய பராஸக்தியில் கடகரானார் விஷயத்தில் அத்யந்தாதரத்தையும், பரிபூர்ணமான ப்ராப்ய ப்ராவண்யம் அதிகாரிக்கு விஶேஷணமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வரக்ஷகனான ஶரண்யன்பக்கல் ஸப்ரகார ஶரணாகதியையும் அருளிச்செய்து, ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வுபாயவிஷயத்தில் ஸ்வீகாரத்தை ஸ்வாநுஷ்டாந பர்யந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஈ இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், ஆஶ்ரயணம் ஆசார்யோபஜ்ஞமாகையாலே ; ஆஶ்ரயணீயனானவன் கையுந்திருவாழியுமான வடிவழகைக் காட்டி யடிமைகொள்ளும் நிருபாதிக ஶேஷித்வஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தமடியான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வபோக்யத்வவிஶிஷ்டமான ஆதிக்யவிஶேஷத்தையும், அநுபாவ்யாகாரயுக்தமான ஆஶ்ரிதபவ்யதையினுடைய அதிஶயத்தையும், போக்யத்வஶேஷித்வத்தால் வந்த பூர்த்தி விஶேஷத்தையும், தத்கார்யமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தையும், அநுபாவ்ய அஸாதாரணமான லக்ஷணங்களையும், விலக்ஷண லக்ஷணங்களாலே ப்ரகாஶிதமான விஶேஷாதிக்யத்

தையும், ஆஶ்ரிதபவ்யதைக்கடியான அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோ ஹகார்யமான விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்யத்தையுமநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகார வ் ஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரயணம் கடகத்வாரமாகவேணுமென் றறுதியிட்டு, கடகத்வாநுரூபமான ஸ்வபாவவிஶேஷங்களையுடைய வ்யக்தி விஶேஷமுகத்தாலே ஸ்வதசையை யறிவித்தப்ரகாரத்தை, விஶ்லிஷ்டநாயகி நாயகனைநோக்கித் தூது விடுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழ் * நோற்றநோன்பு தொடங்கி நாலுப்ரயோகம் ஶர ணம்புக்க விடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக் கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்கிட்டாதொழிவானென்? என்னில் ;— ஆழ்வாருடைய ஹிதத்தோபாதி ஜகத்தினுடைய ஹிதத்துக்கும் கடவனாகையாலே ஈஶ்வரபுத்த்யா தலைக்கட்டிற்றில்லை.

உகந்தருளின நிலங்கள்தோறும் புக்குத் தட்டித்திரிந்தார் ; அங்குத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலர் ; நினைத்தபடி பரி மாறலான அவதாரத்தேறப்போனார் ; அது காலாந்தரமாகையாலே கிட்டப்பெற்றிலர் ; அதுதானே தளர்த்திக்கு உடலாயிற்று. இனி நித்யஸந்நிதியுமுண்டாய், முகப்பழக்கத்தாலும் குறையற்று, ஶக்தி வைகல்யமுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விடமே யமையுமென்று மீண் டார் ; அவ்வநுஸந்தாநந்தான் கால்நடை தந்து போகாதபடி ஈடு படுத்திற்று, கால்நடைதருவார் காலிலே விழுந்து தூது விடுகிறார்.

தாம் கீழ் அநுஸந்தித்தவவதாரம் தூதர்க்குச் சென்று அறி விக்க வொண்ணாதபடியா யிருந்தது ; "இனி அறிவிக்கலாம்படி கிட்டநின்றானாகில் திருவண்வண்டூரிலே யறிவிப்போம்" என்று அங்கே ஆள் விடுகிறார். இவர்க்குப்பிறந்தது ஜ்ஞாநகர்மாநுக்ரு ஹீதபக்தியன்றே ; ஒருவன் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததிறே. தந்தலை யிலேயும் ஒன்றுண்டாய் "அது நிறம்பிப்பெறவேணும்" என்று இருக்கிலிறே விளம்பம் பொறுக்கலாவது ; அங்ஙனம் சொல்லலாவ தொன்றின்றிக்கே யிருந்தது இவர்தாம் பரிக்ரஹித்த ஸாதநந்தான் விளம்ப ஸஹமுமன்றே ; உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் கால்வாசி யேற்றமுண்டே ; இங்ஙனே யடிப்பட்டவுபாயத்தை ஸ்வீகரித்த வர் ஆறியிருக்க மாட்டாரிறே ; ஆகையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு ஆளிட்டு அறிவிக்கிறார்.

"ஶரணம்புக்கோமாகில் அத்தலையாலே பேறுமளவும் ஆறியிருப்போம்" என்று தரித்திருக்கவல்ல ப்ரக்ருதியன்றே. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடியச்செய்தேயும் இவர் தூதுவிடுகிறவிது ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லை; ஶ்ருதிகளுங்கூட (க) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று - பேச்சுக்கு நிலமன்று என்று மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவல்ல இவர்க்கு "அறிவில்லை" என்னவொண்ணாது; பக்ஷிகளின் காலிலேவிழுகிற இவர்க்கு "அறிவுண்டு" என்னவுமொண்ணாது. ஆனால் என்னுவது? என்னில்;— ஜ்ஞாநகார்யமான சாபலமிறே இவரது.

இதரவிஷயங்களில் விரக்தியிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமாகச்சொல்லுகிறது; அந்த ஜ்ஞாநபலமாயிறே இவ்விஷயத்தில் சாபலமிருப்பது. (உ) * ஜ்ஞாநவைராக்யராஶயே - ஜ்ஞாநவைராக்யராஶயேயிறே; இனித் தூதுவிடப்பார்த்தால் ஒரு ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதனைத் தூதுவிடுகிறதுமன்றே. இத்தால் சொல்லுகிறது - பிராட்டியிலுண்டான ஏற்றமோ? என்னில்:— அதுவுமுண்டிறே,—அவரொருவரையும் அநுபவிக்கையால் வந்ததிறே அவளுக்குள்ளது; இருவரையுங்கூட வநுபவிக்கக் கோலுகிற ஏற்றமுண்டிறே இவளுக்கு - விஷயாநுகுணமாயிறே கலக்கமிருப்பது. இனித்தான் அத்தலையில்நின்றும் வந்தார்க்கே வார்த்தை சொல்லிவிடவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையே இவளுக்கு, ராவணஸங்கையில்லாமையாலே; ஆசையாலே கண்ணுற்கண்டாரை யடங்கலும் போகவிடுகிறாள்.

பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலேயிறே; திருவல்லவாழ், திருவண்வண்டூரென்கிறவையெல்லாம் அந்நிலங்களிறே. தூதுவிடுவார், நாயகன்பக்கலிலே சிலகுணங்கள் கண்டிறேவிடுவது; அவையாவன:—இத்தலையில் ஆர்த்தியறியுந்தனை அறிவையுமுடையனைப், அறிந்தால் வருகைக்கீடான நீர்மையுடையனைப், வருகைக்கீடான ஶக்தியுடையனையிருக்கையிறே; அவையெல்லாம் இவள் தூதுவிடுகிற விஷயத்திற் குறையில்லை, அறிவில்வந்தால் (ந) "ஜ்ஞாநஸம்பந்ந: - ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:" என்கிறபடியே - அறிவு

(க) தை - ஆநந்த (உ) ஸ்தோத்ரரத்ந.

(ந) ரா - பா - க - கந

கொடுத்த வஸிஷ்டாதிகளுக்கு முபகரிக்கவல்லனும்படி யிருப்பானொருவன் ; நீர்மையில்வந்தால் (க) "ருஜு-ஸுராமவிவலக்ஷணம் - ரிபூணுமபிவத்ஸல:" என்றால் (உ) "லஜ்ஜா - ஸஞ்ஜா - பாஷ்ப:" என்னும்படியிறே அதிருப்பது ; ஶக்தியில் வந்தால் (ங) "ரஜநீயஸ்யவிக்ரமை: - ரஞ்ஜநீயஸ்யவிக்ரமை:" என்று-எதிரிகள்பக்கலிலே கேட்குமத்தனை.

இனித்தான், நாயகனானவன் அறிவு நிறைவு ஓர்ப்பு கடைப்பிடியுடையவனிறே. இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடையவனா யிருக்கிறவன் வாராதொழிகைக்குஹேது-அவ்விடங்களிலே ஆர்த்தர் பலருண்டாகையாலே அவர்கள் ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு இத்தலையை மறந்தானித்தனை ; ரக்ஷணத்திலே யந்வயித்தால் (ச) "அஸ்தமிதாந்யபாவம் - அஸ்தமிதாந்யபாவம்" என்னும் படியிறே யிருப்பது ; ஆனபின்பு "ஆர்த்தியை அறிவிக்கவரும்" என்று பார்த்தாள். இனி அறிவித்தால் ஆர்த்திக்கு இத்தலையில் மேற்பட்டாரின்றிக்கே யிருக்குமிறே. அறிவிக்குமிடத்தில் தான் கால்நடை தந்துபோகமாட்டாள், தன் பந்துவர்க்கம் தனக்குமுன்னே நோவுபாடரிறே ; இனி கால்நடை தந்துபோகவல்லார் வேணுமே ; தன் பரிஸரத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளை "ஏகதேசவாஸித்வத்தால் வந்த ஸம்பந்தமே நங்கார்யம்செய்து தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பு" என்று பார்த்து, அவற்றின் காலிலே விழுந்து போகவிடுகிறாள்.

உறுத்தோறும், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கவாறே ஜீயர் அருளிச்செய்யும்வார்த்தை - 'பாண்டவர்கள் கார்யத்துக்காகத் தன்னைப்போக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கூடத் திரியச்செய்கையும் அவர்கள்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் படுகிறார்காணு மிவரும் ; அவர்கள்தான் ஒரு தர்மபாஸமுண்டு என்றிருக்கையாலே வ்யஸநப்படுகிறார்கள் ; இவர்க்கு அதுவுமின்றிக்கே யிருக்க என்செய்யப்படுகிறார்" என்று அருளிச்செய்வர்.

(ரு) 'ஸாஹம்கேஶக்ரஹம்ப்ராப்தா த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ - ஸாஹம்கேஶக்ரஹம்ப்ராப்தா - த்வயிஜீவத்யபிப்ரபோ" என்றவள் நிலையிறே இவளது. (கூ) [உஹாத்யாவஹிஸம்ஶூ ஸ்ரீதுக-

(க) ரா - அயோ - உக - கூ (உ) ரா - கிஷ்கி - உச - உச.

(ங) ரா - யுத்த - கo௬ - கூ. (ச மாலதீமாதவ

(ரு) பார - உத்யோ - அங (கூ) பார - உத்யோக.

வெஹ்ராஸமவாநு ஹரி: - மஹத்யாபதிஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந்ஹரி:] ஆபாஸரக்ஷகரான பர்த்தாக்களாலும் தன்னாலும் நோக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்ட வாபத்திறே. [ஸமவாநு - பகவாந்] - பூர்ணரன்றோ அபூர்ணர் கார்யம் செய்யவல்லாரென்றுகாணும் அவன் நினைவு. [ஹரி: - ஹரி:] - ஆஶ்ரிதருடைய விரோதி நிரஸநமே ஸ்வபாவமாகவுடையவனைப் பற்றினள். ஜ்ஞாநாதிகுணங்களால் சொன்ன பூர்த்தியிலே ஶக்தியுமுண்டாயிருக்கச் செய்தே "ஹரி:" என்று விஶேஷிக்க வேண்டிற்று - அல்லாதார்க்கும் இக்குணங்கள் ஓரொருகால் உண்டாகையாலே; இவனுக்கு அங்ஙனன்று, இது ஸ்வபாவம் என்கைக்காக வெடுத்தது.

ஈடு ; அவ ;—முதற்பாட்டு. சில குருகுகளை நோக்கி, திருவண்வண்டூரிலே சென்று எம்பெருமானுக்கென் தசையை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

வைகல்பூங்கழிவாய் வந்துமேயுங்குருகினங்காள் *
செய்கொள்செந்நெலுயர் திருவண்வண்டூருறையும் *
கைகொள்சக்கரத் தென்கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு *
கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன்காதன்மையே. (க)

ப —முதற்பாட்டில், "நம்மைத் தன்னழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஶேஷியானவன் திருவண்வண்டூரில் ஸந்நிதியிலே அந்யபரனாயிருக்கிறானாகக்கூடும்" என்று நினைத்து, ஸந்நிஹிதமான சிலகுருகுகளைத் தூதாகப்போகவிடுகிறாள்.

வைகல்—என்றுமொக்க
பூ—அழகிய
கழிவாய்—கழியிலே
வந்து—என்கண் முகப்பேவந்து
மேயும்—மேய்கிற
குருகினங்காள்—குருகினங்காள்!
செய்—செய்யை
கொள்—விளாக்கொலைகொள்ளுகிற
செந்நெல்—செந்நெலானது
உயர்—மிகவும்வளருகிற
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே
உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்பானாய்
(ஆஶ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமாம்படி)
கை—கையிலே
கொள்—இடங்கொண்ட
சக்கரம்—திருவாழியையுடையனாய்
என்—அவ்வழகாலே என்னை வஶீகரித்து எனக்கு போக்யமாக்கித் தந்த

கனி—கனிபோன்ற
வாய்—அதரசோபையையுடையனாய்
பெருமானை—(இப்படி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட) பரமசேஷியானவனை
கண்டு—கண்டு
கைகள்கூப்பி—அவனுடைய சேஷித்வத்துக்குத் தகுதியாம்படி சேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி
வினையாட்டியேன்—விச்லேஷஹேதுவான பாபத்தையுடையேனான வென்னுடைய
காதன்மை—அபிநிவேசாதிசயத்தை
சொல்லீர்—சொல்லுங்கோள்.
குருகுகைகூப்புதல்—அநுவ்ருத்திரூபமான சிறகசைத்தல். இத்தால்-கடகருடைய ஸமானதேசவர்த்தித்வத்தால்வந்த ஸந்நிதியும், உத்தேச்யவிஷயாநுவ்ருத்தியும் தோற்றுகிறது. (க)

ஆறு;—தன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரித்துப்போய், திருவண்வண்டூரிலுள்ள நிரவதிகைச்வர்யத்தாலே என்னை மறந்திருக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு எனக்காக அவனைக் கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன் காதன்மையென்று சிலகுருகுகளைநோக்கி யருளிச்செய்கிறாள்.

ஈடு;—இரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனானவனுக்கு என்னுற்றாமையை அறிவியென்று ஒரு நாரையை யிரக்கிறாள். [காதலித்யாதி] - "முன்புபோகவிட்டவர்கள் கொண்டுவருகிறார்கள்" என்று கொண்டாறியிருக்கலாம் விஷயமன்றே; அங்ஙனேயாமன்று முன்புபண்ணின ப்ரபத்தியே யமையுமே.

காதல்மென்பெடையோ டுடன்மேயுங்கருநாராய் *
வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்டூர் *
நாதன்ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக்கண்டு *
பாதம்கைதொழுதுபணியீர் அடியேன்திறமே. (உ)

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகனான அந்தசேஷியைக்குறித்து, பேடையோடேமேய்கிற நாரையைப் போகவிடுகிறாள்

காதல்—ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே
மென்—பிரிவுபொறுக்கமாட்டாத மென்மையையுடைய
பெடையோடு—பேடையோடே
உடன்—கூட
மேயும்—மேயாநிற்கிற
கரு—ச்யாமளமான நிறத்தையுடைய
நாராய்—நாராய்

வேதவொலி—வேதகோஷமும்
வேள்வியொலி—வைதிகக்ரியாகோலாஹலமும்
முழங்கு—முழங்கும்படியாய்
தண்—ஸாம்ஸாரிகதாபம் தட்டாத குளிர்த்தியையுடைய
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூருக்கு
நாதன்—ஸ்வாமியாய்
ஞாலமெல்லாம்—ஸகலஜகத்தையும்
உண்ட—ப்ரளயங்கொள்ளாமல் வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின ஆபத்ஸகத்வத்தை
நம்—நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்த
பெருமானை—பெரியவனை
கண்டு—நான் காண்கைக்குறுப்பாக முன்னே கண்டு
பாதம்—அவன் திருவடிகளைக்குறித்து
கைதொழுது—அஞ்ஜலிபண்ணி
அடியேன்—அவனுக்கு சேஷபூதையான என்
திறம்—இடையாட்டமாக
பணியீர்—வார்த்தை சொல்லுவீராக வேணும்

பன்மை - பெடையோடேகூட்டிச் சொல்லுகிறது; பணியீரென்று - கௌரவந்தோற்றுகிறது. 'அடியேனென்று - கடகவிஷயமாகவுமாம். இத்தால் - கடகருடைய அபிமதஸாஹசர்யமும், ஆபிரூப்யமு முத்தேஶ்யமென்று கருத்து. (உ)

ஆறு;—(காதல்) பரமகாருணிகனாய் ஆஶ்ரித வத்ஸலனாயிருந்த திருவண்வண்டூர் நாதனைக்கண்டு, பாதம் கைதொழுது பணியீரடியேன் திறமென்கிறாள். (உ)

ஈடு; அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என்வ்யஸநத்தை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

திறங்களாகியெங்கும் செய்களூடுழல்புள்ளினங்காள் *
சிறந்தசெல்வம்மல்கு திருவண்வண்டூருறையும் *
கறங்குசக்கரக்கைக்கனி வாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *
இறங்குநீர்தொழுதுபணியீர் அடியேனிடரே. (௩)

ப—அநந்தரம், ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களாலே ஸர்வாதிகனானவனைக்குறித்து, ஸங்கமாக வர்த்திக்கிற சிலபக்ஷிகளைப் போகவிடுகிறாள்.

திறங்களாகி—திறம்திறமாக
எங்கும்—ஸர்வதேசத்திலும்
செய்களூடு—விளை நிலங்களுக்குள்ளே
உழல்—ஸஞ்சரிக்கிற
புள்ளினங்காள்—பக்ஷிஸங்கங்காள்!
சிறந்த—தன்னுடையபெருமைக்குத் தகுதியான
செல்வம்—ஐஶ்வர்யம்
மல்கு—விஞ்சியிருக்கிற
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே

உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுவா ணய்
கறங்கு—(பகவதநுபவாநந்தத்தாலும் ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநோத்யோ கத்தாலும்) சுழன்றுவருகிற
சக்கரம்—திருவாழியையுடைய
கை—திருக்கையையுடையனாய்
கனி—நிரதிஶயபோக்யமான
வாய்—அதரசோபையையுடையனாய்
பெருமானை—(இந்த ரக்ஷகத்வபோக்ய த்வங்களால் வந்த) மேன்மையை யுடையனானவனை
கண்டு—கண்டு (ஆம்மேன்மைக்கீடாக)
நீர்—நீங்கள்
இறங்கி—தாழ்ந்து
தொழுது—தொழுது
அடியேன்—'என்காரியம் நீங்களிட்ட வழக்காம்படி) பாதந்த்ரையான வென்னுடைய
இடர்—விஶ்லேஷக்லேஶத்தை
பணியீர்—சொல்லவேணும்.
இத்தால்—கடகருடைய ஸமவாயம் உத்தேஶ்யமென்று தோற்றுகிறது.

ஆறு ;—(திறங்களாகி) ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநார்த்தமான த்வரையாலே சுழலாநின்ற திருவாழியைத் திருவணிகலனாகவுடைய னாய், ஈஷதுந்மிஷிதரவிந்தஸத்ருஶ திவ்யவதநனான வெம்பெரு மானைக்கண்டு இறங்குநீர் தொழுதுபணியீரடியேனிடரென்கிறாள்.

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, ஶரீரம் கட்டழிந்து ஶிதிலையாகாநின்றாளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்.

இடரில்போகம்மூழ்கி இணைந்தாடும்மடவன்னங்காள் *
விடலில்வேதவொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்டூர் *
கடல்மேனிப்பிரான் கண்ணனைநெடுமாலைக்கண்டு *
உடலம்நைந்தொருத்தி உருகுமென்றுணர்த்துமினே. (ச)

ப —அநந்தரம், அபிரூபனாய் ஆஶ்ரிதபவ்யனானவனைக்குறித்துச் சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

இடர்—விஶ்லேஷப்ரஸங்கம்
இல்—இல்லாதபடியான
போகம்—போகத்திலே
மூழ்கி—அவகாஹித்து
இணைந்து—பிரியாதே
ஆடும்—நடையாடுவதாய்
மடம்—பாஸ்பரபவ்யங்களான
அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !
விடல்—விச்சேதம்
இல்—இல்லாத
வேதவொலி—வேதகோஷமானது
முழங்கும்—முழங்கும்படியாய்
தண்—ஶ்ரமஹரமான
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே வர்த்திப்பானாய்

கடல்—கடல்போலே தர்ஶநீயமான
மேனி—வடிவை
பிரான்—எனக்குபகரிப்பானாய்
கண்ணனை—நானிட்ட வழக்காம்படி எனக்கு பவ்யனாய்
நெடு—அந்தபவ்யதைக்கெல்லை காணவொண்ணாதபடி
மாலை—மிகவும் பெரியனானவனை
கண்டு—கண்டு
ஒருத்தி—ஒருத்தி
உடலம்—தன்ஶரீரம்
நைந்து—ஶிதிலமாய்
உருகும்—உருகாநின்றாள்
என்று—என்று
உணர்த்துமின்—அறிவியுங்கோள்.
இத்தால்—கடகருடைய (௬) “ த ஷ்டு ஜ்ஜீவா ஜஜீவ தாஷ்யந்தி சாமந்திச” என்கிற பரஸ்பர பகவதநுபவ ஸௌக்யமும், அந்யோந்யபவ்யதையு முத்தேஶ்ய மென்று கருத்து (ச)

ஆறு ;—(இடரில்) ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்ய கல்யாணகுணகணநிதியான அவனைக்கண்டு, ஐயோ ! ஒருத்திபடும் பாடே இதுவென்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். (ச)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. திரியவும் சில அன்னங்களைக் குறித்து ; அத்தேசம் புக்காரைமறப்பிக்கும், நீங்கள் புக்காலென்னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறாள்.

உணர்த்தலூட லுணர்ந்து உடன்மேயும்மடவன்னங்காள் *
திணர்த்தவண்டல்கள்மேல் சங்குசேருந்திருவண்வண்டூர் *
புணர்த்தபூந்தண் துழாய்முடி நம்பெருமானைக்கண்டு *
புணர்த்தகையினரா யடியேனுக்கும்போற்றுமினே. (ரு)

ப —அநந்தரம், போக்யத்வ ஶேஷித்வபூர்ணனான ஸர்வாதிகனைக்குறித்துப் பின்னும் சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

உணர்த்தல்—உணர்த்தலிலருமையையும்
ஊடல்—ஊடலில் க்லேஶத்தையும்
உணர்ந்து—உணர்ந்து
உடன்—பிரியாதேகூட
மேயும்—மேய்வனவாய்
மடம்—ஒன்றுக்கொன்று துவட்சியையுடையவாயிருக்கிற
அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !
திணர்த்த—கதிப்பையுடைத்தான
வண்டல்கள்மேல்—வண்டல் மணல்களின்மேலே
சங்கு—சங்குகளானவை
சேரும்—சேருகிற
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே

புணர்த்த—தொடுக்கப்பட்ட
பூ—அழகிய
தண்துழாய்—செவ்வித்திருத்துழா
யையுடைய
முடி—திருமுடியையுடை யனான
நம்—நம்முடைய
பெருமானை—ஸ்வாமியை
கண்டு—கண்டு
புணர்த்த—அஞ்ஜலிபந்தம் பண்ணின
கையினராய்—கையை யுடையீராய்
அடியேனுக்கும்—உங்களுக்கு ஶேஷபூதையான வெனக்காகவும்
போற்றுமின்—ஸ்தோத்ரரூபமாம்படி கௌரவித்து வார்த்தை சொல்ல வேணும்.
இத்தால்—கடகருடைய பாஸ்பரவிஶ்லேஷபீருத்வமும் உத்தேஶ்யமென்று கருத்து. (ரு)

ஆறு ;—(உணர்த்தல்) நாங்களும் உன்திறமாகச் சொல்லும் வார்த்தையை அவன் கேட்டருளா தொழியிற் செய்வதென்னென்னில்; உங்களுடைய சேவல்கள் உங்களோடுள்ள வூடலாலே தொழுது உங்களை யூடல்தீர்த்தாற்போலே நீங்களும் எனக்காக அவனைத் தொழுது என்னோடுள்ள வூடல் தீர்த்துப் பின்னை என்திறம்சொல்லுவது. உங்களுக்குத்தானித்தனைவருத்தம் வேண்டுவதில்லை, அவன்தான் இத்தனைபோது இங்கெழுந்தருளுகைக்காக வொப்பித்தருளாநிற்கும், சொல்லும் இத்தனையே வேண்டுவதென்கிறாள்.

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. சிலகுயில்களைக் குறித்து அவனுக்கென்தசையை யறிவித்து அங்குநின்றுமொரு மறுமாற்றங்கொண்டுவந்தருளிச்செய்யவேணுமென்கிறாள்.

போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறைபூங்குயில்காள் *
சேற்றில்வாளைதுள்ளும் திருவண்வண்டூருறையும் *
ஆற்றலாழியங்கை யமரர்பெருமானைக்கண்டு *
மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமே. (௬)

ப —அநந்தரம், போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷ்யனவனைக் குறித்துச் சில குயில்களைப் போகவிடுகிறாள்.

புன்னைமேல்—பசுத்தநிறத்தையும் பரபாகமாய் நாநாவர்ணமான புஷ்பத்தையுமுடைய புன்னையின்மேலே
உறை—ஸமாஶ்ரயமான விஷயத்தைப்பற்றி யிருப்பாரைப்போலே நிரந்தராஶ்ரயணம்பண்ணி
பூ—அத்தாலே யுஜ்ஜ்வலவேஷங்களான
குயில்காள்—குயில்காள்
போற்றி—(உங்கள் * நிவாஸவ்ருக்ஷாஶ்ரயணத்துக்கும் தர்ஶநீயதைக்கும்) மங்களாஶாஸநம்பண்ணி

யான்—உங்கள்வாயது வானாளாயிருக்கிற நான்
இரங்தேன்—அநந்யகதியானார் பண்ணும் ப்ரார்த்தநையைப் பண்ணினேன் ;
சேற்றில்—தன்னிலத்திலே வர்த்திக்கையாலே களித்து
வளை—வாளை
துள்ளும்—துள்ளாநிற்கிற
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே
உறையும்—வர்த்திப்பானாய்
ஆற்றல்—பெருமிடுக்கனை
ஆழி—திருவாழியாலே
அம்—அலங்க்ருதமான
கை—திருக்கையையுடையனாய், (அவ்வழகாலே)
அமரர்—நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிற
பெருமானை—ஸர்வாதிகனை
கண்டு—கண்டு
மையல்—என்னுடைய ப்ரமம்
தீர்வது—தீரும்படியானது
ஒருவண்ணம்—ஒருப்ரகாரத்தாலே
மாற்றம்—மறுமாற்றம்
கொண்டு—கொண்டுவந்து
அருளீர்—எனக்கு உபகரிக்கவேணும்
ஆற்றல்—அமைதியாய், மதிப்பையுடையவனென்றுமாம். இத்தால் - கடகருடைய வுக்தி மாதுர்யமும் அர்த்தநியதியுந் தோற்றுகிறது.

ஆறு ;—(போற்றியான்) ஆஶ்ரிதர்க்காத்மதாநம் பண்ணினாலு மொன்றும் செய்யாதானாயிருக்கும் ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக அநவரத முத்யதாயுதனாய், ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைக போகனாயிருந்த எம்பெருமானைக்கண்டு, மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வ தொருவண்ண மென்கிறாள். (கூ)

எ ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. சில கிளிகளைக்குறித்து, அவனடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடைய ளப்படியேகண்டு எனக்காக வொருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

ஒருவண்ணஞ்சென்றுபுக் கெனக்கொன்றுரையொண்கிளியே *
செருவொண்பூம்பொழில்சூழ் செக்கர்வேலைத்திருவண்வண்டூர் *
கருவண்ணஞ்செய்யவாய் செய்யகண்செய்யகைசெய்யகால் *
செருவொண்சக்கரஞ்சங்கு அடையாளந்திருந்தக்கண்டே. (எ)

ப.—அநந்தரம், அஸாதாரண தர்ஶநீய லக்ஷணனானவனைக்குறித்து ஒரு கிளியைப் போகவிடுகிறாள்.

ஒண்—வடிவழகாலே யவனையொப்புச் சொல்லலாம்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய
கிளியே—கிளியே
செரு—பரஸ்பர ஸ்பர்த்தானுக்களைப் போலே யிசலியிசலி

ஒண்—அழகிய
பூ—பூக்களையுண்டாக்கும்
பொழில்—பொழில்
சூழ்—சூழ்ந்து
(அந்தப் புஷ்பபராகத்தாலே)
செக்கர்—செக்கர்
வேலை—காலத்தையுடைத்தான
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே
(பொழிலின் போக்யதையிலகப்படாதே)
ஒருவண்ணம்—ஒருபடி
சென்று—சென்று
புக்கு—புக்கு
(அந்த அமரர்பெருமானுடைய)
கரு—ஶ்யாமளமான
வண்ணம்—வடிவும்
செய்ய—சிவந்த
வாய்—வாயும்
செய்ய—செய்ய
கண்—கண்ணும்
செய்ய—செய்ய
கை—கையும்
செய்ய—செய்ய
கால்—காலும்
செரு—இவ்வழகுக்கு போக்தாக்களானருடைய விரோதிநிரஸநத்திலே யுத்யுக்தமாய்
ஒண்—போக்யமான வேஷத்தையுடைத்தான
சக்கரம்—திருவாழியும்
சங்கு—ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமுமாகிற
அடையாளம்—அடையாளங்களை
திருந்த—அபரோக்ஷித்து
கண்டு—கண்டு
எனக்கு—அப்படிகாண வாசைப்பட்டிருக்கிற வெனக்கு, (இனிதாக)
ஒன்று—ஒருவார்த்தை
உரை—சொல்லவேணும்.
கண்டபடிவந்தெனக் கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்றுமாம். இத்தால்-கடகருடைய பகவத்ஸமாநாகாரதை தோற்றுகிறது. (எ)

ஆறு ;—(ஒருவண்ணம்) திருவண்வண்டூரில் சோலைகளுடையவும், தாமரைத்தடாகங்களினுடையவும் அதிமநோஹரமான வழகுகளிலே அகப்படாதே யொருவண்ணம் சென்றுபுக்கு, என்னோடுள்ள கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையும் திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையும் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் தனக்கு திவ்யசிஹ்நமாகவுடையனாயிருந்தவனைத் திருந்தக்கண்டு எனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே! என்கிறாள்.

(எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. சில பூவைகளைக் குறித்து ; மீண்டுவந்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு, ஒருமறுமாற்றம் கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்கிறாள். காணவொண்

ஞமைக்கு வேண்டும் ஹேதுக்களைச் சொல்லிவைத்துத் திரியவும் திருந்தக்காணுங்கோ ளென்கிறுளிறே.

திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையா யொண்சிறுபூவாய் *
செருந்திஞாழல்மகிழ் புன்னைசூழ் தண் திருவண்வண்டூர் *
பெருந்தண் தாமரைக்கண் பெருநீண்முடி நாற்றடந்தோள் *
கருந்திண்மாமுகில்போற் றிருமேனியடிகளையே. (அ)

ப.—அநந்தரம், ஆதிக்யஸூசகலக்ஷணங்களை யுடையவனைக் குறித்து ஒரு பூவையைப் போகவிடுகிறுள்.

ஒண்—தர்ஸநீயமாய்
சிறு—"புலன்கொள்மாண்" என்றவடிவுபோலே சிறும்பித் தநுபவிக்கலாம்படி சிறுகினவடிவையுடைய
பூவாய்—பூவாய்
செருந்திஞாழல்மகிழ்புன்னை - செருந்திதொடக்கமான நாநாவித புஷ்பவ்ருக்ஷங்களாலே
சூழ்—சூழப்பட்டு
தண்—ப்ரமஹுரமான
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரில்
பெரு—அதிவிஸாலமாய்
தண்— குளிர்ந்த
தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்—திருக்கண்களையும்
(ஸ்வாதிராஜ்ய ஸூசகமாய்)
பெரு—பெரிய
நீள்—வளர்த்தியையுடைய
முடி—திருவபிஷேகத்தையும்
தடம்—சுற்றுடைத்தாய்ப்பணைத்த
நால்—நாலு
தோள்—திருத்தோள்களையும்
கரு—ஸ்யாமளமான நிறத்தை யுடைத்தாய்
திண்—காலாந்தரத்தே வேற்று நிறமாகை யன்றியே ஸ்திரமான
மாமுகில்போல்—மஹா மேகம்போலேயிருக்கும்
திருமேனி—திருமேனியையுமுடைய
அடிகளை—ஸர்வஸ்வாமியானவரை, (அவருடையநினைவை)
திருந்த—திருந்த
கண்டு—கண்டு
எனக்கு—அவரபிப்ராயம் அறியவாசைப்பட்டிருக்கிற வெனக்கு
ஒன்று—ஒருவார்த்தை
உரையாய்—சொல்லவேணும்.
ஞாழல்—பச்சைநிறமாயிருப்பதொரு லதாவிசேஷம் இத்தால் கடகருடையவடிவில்ஸாக்ராஹத்வமும், யதாத்ருஷ்டார்த்த வாதித்வமும் உத்தேஸ்யமென்று கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(திருந்த) ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ ஜநிதமான வழகு தானிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறுள். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. சிலவன்னங்களைக்குறித்து ; ஏகாந்தத்திலே (௧) "நகஸ்ரீஞாவாராயஃதி - நகம்ஸிந்நாபாரத்யதி" என்பார் முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

அடிகள்கைதொழுது அலர்மேலசையுமன்னங்காள் *
விடிவைசங்கொலிக்குந் திருவண்வண்டூருறையும் *
கடியமாயன்தன்னைக் கண்ணனைநெடுமாலைக்கண்டு *
கொடியவல்வினையேன் திறங்கூறுமின்வேறுகொண்டே. (௯)

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தி லத்யந்த வ்யாமுக்தனானவனைக் குறித்து விலக்ஷணங்களான சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

தறையில் பாவாதபடியான செருக்காலே
அலர்மேல்—பூவின்மேலேயிருந்து
அசையும்—தூங்குமெத்தையி லிருப்பாரைப்போலேகாற்று வளத்திலே அசைகிற
அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !
விடிவை—விடிவுக்குப்ரகாசகமான
சங்கு—சங்கு
ஒலிக்கும்—முழங்குகிற
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரிலே
உறையும்—வர்த்திப்பானாய்
கடிய—தான்நினைத்த காரியத்திலே எதிர்த்தலையிலும் முற்பாடனாகடுமையையுடையனாய்
மாயன்றன்னை—எதிர்த்தலை யகப்படும்படியான ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய்
கண்ணனை—அவ்வளவி லத்யந்த நியாம்யனான பவ்யதையையுடையனாய்
நெடுமாலை—அதுக்கடியான வதிஶயித வ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனை
கண்டு—உங்கள் பெருமையாலே மேலெழ நினைத்திராதே யுள்ளுறக் கண்டு
அடிகள்—அவன் திருவடிகளையுத்தேசித்து
கைதொழுது—அநுவ்ருத்திகளைப்பண்ணி
கொடிய—அத்யந்தபரிதாப ஹேதுவாய்
வல்—அதிப்ரபலமான
வினையேன்—ப்ராவண்யரூபமான பாபத்தையுடையேனான என்
திறம்—இடையாட்டமாக
வேறுகொண்டு—ஏகாந்தத்திலே யிடங்கொண்டு
கூறுமின்—வார்த்தை சொல்லுங்கோள்.
இத்தால்—கடகருடைய ஜ்ஞானமோக்ஷமும், விலக்ஷண ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த செருக்கும் தோற்றுகிறது. (௯)

ஆறு ;—(அடிகள்) சென்றால் எங்களுக்குக் காலமாயிருக்குமோ வென்ன ; நீங்கள் செல்லுமளவிலே திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளும் காலமாம், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளின வாறே, ஆஸ்ரிதருடைய ஸமஸ்த துக்கங்களையு மொருக்ஷணத்திலே போக்கியருளும் ஸ்வபாவனாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனாயிருந்தவனைக்கண்டு, கொடியவல் வினையேன் திறம் கூறுமின் வேறுகொண்டென்கிறாள். (சு)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. "சில வண்டுகளைக் குறித்து, அவர் இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை யென்றிருப்பர், அவளுமுளளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்" என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்வர் "இத்தலை யில்லையாகி லத்தலை யுண்டாகக் கூடாது ; 'பெண்பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம்' என்று க்ருத க்ருத்யரா யிருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்" என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்வர்.

வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன் வெறிவண்டினங்காள் *
தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத்திருவண்வண்டூர் *
மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச்செற்றுகந்த *
ஏறுசேவகனார்க்கென்னையு முளளென்மின்களே. (கo)

ப —அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹகார்யமான விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனைக் குறித்துச் சில வண்டுகளைப் போகவிடுகிறாள்.

வெறி (க) "ப்ரஹ்மகந்த꞉ப்ரவிஶதி - ப்ரஹ்மகந்த꞉ப்ரவிஶதி" என்று முக்தனுக்கு * அமரர் சென்னிப்பூவான ப்ரஹ்மகந்த ப்ராப்திபோலே, உங்கள் போகவிஷயமான பூவில் பரிமளம் ஸங்க்ரமிக்கும்படியான வடிவையுடைய

வண்டினங்காள்—வண்டினங்காள் !

உம்மை—உங்களை

வேறுகொண்டு—இதர ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணாதே அத்யந்த வ்யாவ்ருத்த புத்திபண்ணி

யான்—உங்கள் வ்யாவ்ருத்தியே தஞ்சமென்றிருக்கிற நான்

இரந்தேன் — உத்தேஸ்யனான அவன் பக்கல்பண்ணும் ப்ரார்த்தனையை, அவனைச் சேர்த்துத்தரும் உங்கள் பக்கலிலே பண்ணினேன் (விரஜைக்கக்கரையான தேஸம் போலே)

தேறு—தெளிந்த
நீர்—நீரையுடைய
பம்பை—பம்பைக்கு
வடபாலை—வடகரையான
திருவண்வண்டூர்—திருவண்வண்டூரில்
மாறு—எதிர்
இல்—இல்லாத
போர்—யுத்தத்தையுடையனாய்
அரக்கன்—யுத்தக்ரௌர்ய ஹேதுவான ராக்ஷஸஜந்மத்தை யுடைய ராவணன்
மதிள்—அரணாகவிட்ட மதிளை
நீறெழ—பொடிபொடியாம்படி
செற்று—அழித்து
உகந்த—அத்தாலே “ க்ருதக்ருத்யர் ” என்னும்படி யுகந்திருப்பாராய்
ஏறு—அநுகூல ப்ரதிகூலவிபாகமற வெல்லார்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஸம்ருத்தியையுடைத்தான
சேவகனார்க்கு—பராக்ரமாதிஶயத்தையுடையவர்க்கு
உளள்—தாம் சேவகஞ்செய்து விரோதி நிரஸநம்பண்ணிப் பெற்றவளொழிய இவளுமொருத்தியுளளென்று
என்னையும்—என்னையும்
என்மின்கள்—சொல்லுங்கோள்
அவளை யொழிய வென்னையு மிதுக்கு முன்பு ஸத்தையோடே யிருந்தாளென்னுங்கோள் என்றுமாம் இத்தால்—“யஶ்ச ராமம் ந பஶ்யேத்து யம் ச ராமோ ந பஶ்யதி” என்கிறபடியே, கடகருடைய பகவதநுபவ ப்ரீதியால்வந்த ஸௌரப்யந்தோற்றுகிறது வெறியென்று-தேஜஸ்ஸாய் ஔஜ்ஜ்வல்யமாகவுமாம். (க0)

ஆறு ;—(வேறுகொண்டு) தன்னுடைய புஜபலத்தாலே ஸகல ஜந்துஜாதமும் ஸபரித்ராதமாய்ச்செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருவண்வண்டூரிலுள்ள தன்னுடைய நிரவதிகஸம்ருத்தியாலே என்னை மறந்த அவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணீயையாயிருப்பாள் நானுமொருத்தியுளளென்று சொல்ல வேண்டுமென்று சில வண்டுகளை யபேக்ஷிக்கிறாள். (க0)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள், காமிநிகளுக்கு காமுகர் போக்யமாமாபோலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

மின்கொள்சேர்புரிநூல்குறளா யகல்ஞாலம்கொண்ட *
வன்கள்வனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
பண்கொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருவண்வண்டூர்க்கு *
இன்கொள்பாடல்வல்லார் மதனர்மின்னிடையவர்க்கே. (கக)

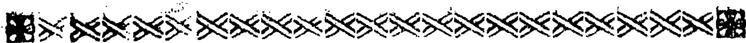
ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸித்தவர்கள் ஸ்புரத்ஸ்வ பாவரான பாகவதவிஷயத்துக்கு உசப்புக்குறுப்பாவரென்று பலத்தையருளிச் செய்கிறார்.

மின்—ஒளியை
கொள்—உடைத்தாய்
சேர்—திருமேனிக்கும் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸத்துக்கும்சேர்ந்த
புரிநூல்—திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய
குறளாய்—வாமநனாய்
அகல்—விஸ்தீர்ணமான
ஞாலம்—பூமியை
கொண்ட—அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்டவனாய்
வன்—கொடுக்கிறவனோடு நாட்டாரோடுவாசியற இசையும்படி ப்ரபலமான
கள்வன்—வஞ்சனத்தையுடையவன்
அடிமேல்—திருவடிகள் விஷயமாக
குருகூர்ச் சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்ததாய்
பண்—பண்ணனது
கொள்—இயலைத்தனக்குள்ளேயாக்கிக்கொள்ளும்படியான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்ளே
திருவண்வண்டூர்க்கு—திருவண்வண்டூர்க்கேயாய்
இன்—இனிமையை
கொள்—உடைய
பாடல்—பாடலான
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
வல்லார்—அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
மின்—மின்போலே ஸ்புரிக்கிற
இடையவர்க்கு—மத்யாவயவத்தையுடையவர்களுக்கு
மதனர்—மதநஹேதுவாவர்.
இத்தால்—ப்ரமாணஶரீரத்தில் மத்யமாவயவஸ்தமான அநந்யஶரணத்வ ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய பாகவதர்க்கு ஹர்ஷஹேதுவாவரென்று கருத்து. இது, கலித்துறை. (௧௧)

ஆறு ;—(மின்கொள்.) இப்பிராட்டி, ஒருபடியாலும் விரஹவ்யஸநமாற்றவும் முடியாததொரு தஶை வரச்செய்தேயும் எம்பெருமானெழுந்தருளாதொழிந்தவாறே, தன்னழகாலே மஹாபலியைத் தோற்பித்து அவன் அகல்ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வனடி மேற்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், மின்னிடையவர்க்கு மதனர்போக்யமாமாபோலே எம்பெருமானுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கும் போக்யமாவரென்கிறார். (௧௧)

முதல்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஆறாம் பத்து.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார் ப்ரவேசம்.

——: ০ :——

ஆறு;—(மின்னிடைமடவார்கள்.) "இப்படி தன்னை நான் நெடுங்காலம் விஸ்லேஷித்திருக்கச்செய்தேயும் தூதப்ரேஷணம் பண்ணச் செய்தேயும் எம்பெருமான் எழுந்தருளாதொழிகிறது என்னுடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே யென்னை யுபேக்ஷித்து, அவர்கள்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே அவர்களை விஸ்லேஷிக்கில் தரிக்கமாட்டாமையாலே" என்று நிஸ்சயித்து அத்யந்த மவஸந்நையாய் ப்ரணயகோப யுக்தையுமாய், அந்த ப்ரணயகோபத்தாலே தோழிமாரோடும் கிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள தன்னுடைய லீலோபகரணங்களோடுங்கூட, 'இனி நாம் அவன் வந்தாலும் அவனைக் கடாக்ஷிக்கவுங் கடவோமல்லோம்" என்று ஸமயமிட்டுக்கொண்டு, அவனெழுந்தருளினாலும் வந்தணுகவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயையாயிருக்க; எம்பெருமானும் இவளைப் பிரிந்த நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே அத்யந்த மவஸந்நனாய்வந்து, இவளுடைய தோழிமார் அநபிபவநீயைகளாயிருக்கையாலே அவர்களைச் சென்றணுகி அவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு இவளுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்வாபராதத்தை க்ஷமிப்பித்து ஸம்ஸ்லேஷித்து தாரணம்பண்ணுதல், தன் திருநாமங்களைக்கற்பித்து வளர்த்த இவளுடைய கிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள லீலோபகரணங்களினுடைய வநபிபவநீயதையாலே அவற்றைச் சென்றெடுத்துத் தன் திருநாமங்களைச்சொல்லுவித்து அவைசொல்லக்கேட்டாஸ்வஸித்தல், இப்பிராட்டி தன்னுடைய அநபிபவநீயதையாலே இவளை வந்தணுகி இவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து தாரணம்பண்ணுதல் செய்யப்பெறாமையாலே ஆத்மதாரணக்ஷமனன்றியே, ஆத்மதாரணார்த்தமாக, ஸ்வஸம்ஸ்பர்ஸஸம்வாதாக்ஷமமான இவளுடையபந்து கழல்களென்ற அசேதநமான லீலோபகரணங்களையெடுத்து அவற்றை ஸர்வகாத்ரங்களாலும் ஸ்பர்ஸித்தும் ப்ரேக்ஷணம்பண்ணியு மாஸ்வஸித்து லப்தாத்மதாரணனாயிருந்த விவனை அபாங்கவீக்ஷணத்தாலேபார்த்து;

ப ;—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், "இப்படி கடகோபஜ்ஞுமாகவாஶ்ரயிக்க வுத்யோகித்தவர், அநாதிகாலம் பகவத்த்வேஷத்தாலே விமுகரான தம்மை ஈஶ்வரன் ஸ்வயத்நத்தாலே யபிமுகராக்கிக்கொண்டபடியை யாராய்ந்து ; இந்த அபிமுகீகரணத்துக்கடியான வவனுடைய விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவஶோபையையும், அஸ்ஸ்ராப்யஸ்ஸ்ராபகத்வத்தையும், அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையும், ஆஶ்ரிதகார்யார்த்தமான பரிகரவத்தையையும், ஸர்வலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்தி லத்யந்தாபிநிவேஶத்தையும், அதிஶயிதஜ்ஞாநத்தையும், அபிமததமமான முகஶோபையையும் அகிலப்ராகாரரக்ஷணத்தையு மநுஸந்தித்து ; இந்த ஸ்வபாவவிஶேஷங்களாலே ஸ்வரூபாநுவிதமன்றியே தமக்குவந்தேறியான வைமுக்யத்தைக் கழித்து அபிமுகீகரித்துக்கொண்ட ஆகாரத்தை, ப்ரணயரோஷத்தாலே விமுகையாய் "அவன்வந்தாலும் முகங்கொடேன்" என்று தோழிமாரோடே கூட லீலாப்ரஸங்கத்தாலே அந்யபராபாவனைபண்ணியிருக்கிற கோபிகையை யநுநயித்து ஊடல்தீர்த்து ஆபிமுக்யம்பண்ணுவித்துக்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்த ஆகாரமாகிற அந்யாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—இவ்வாழ்வாராகிறார், ஸம்ஸார பயத்தாலும் பகவத்ப்ராவண்யத்தாலும் கைங்கர்யருசியாலும் வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையாலும் பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தா ரெல்லாருடைய படியுமுடையராயிருப்பர். (க) "பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்" என்கையாலே பத்தர்படியுமுடைனவுமாயிருந்தது ; "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை" என்றுகொண்டு-அது பொருந்தாதபடியிருக்கைபாலே முமுக்ஷுக்கள்படியுமாயிருந்தது ; "வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டுநாம்" என்று கைங்கர்யத்தாலல்லது தேஹயாத்ரை செல்லாமையாலே, முக்தர்படியுமுடைனலாயிருந்தது ; "நின்னலாலிலேன்காண்" என்று-அதுதான் ஸத்தாப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே நித்யரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது ; ப்ரணயரோஷத்தாலே யூடுகையாலே பிராட்டிமாரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது. (உ) "விஷ்ணுநா ஸத்ருஶோ வீர்யே ஸோமவத்ப்ரியதர்ஶந:" என்று பெருமாளுடைய ஓரோ ஸ்வபாவங்க

(க) திருவி - க. (உ) ரா - பா - க - கஅ.

ளுக்கு ஸகலபதார்த்தங்களையுமொப்பாகச்சொல்லுமாபோலே, அல்லாதார்படியடங்கலும் இவருடைய ஒரோ அவஸ்த்தைக் கொப்பாமத்தனை; இதுதான் பால்யாத்ப்ரப்ருதியிறேயிவர்க்கு; " அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து" என்றும், (க) 'முலையோமுழுமுற்றும்போந்தில - பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே இவர் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னும் இருக்கிறபடி.

இனி * ஏறாளுமிறையோனிலே அவன் வேண்டாத நானுமென்னுடைமையும் வேண்டா என்றார்; * மாசறுசோதியிலே எனக்குறுப்பல்லாத அவனும் அவன் விபூதியும்வேண்டா என்று அழிக்கப்பார்த்தார்; * பிறந்தவாற்றிலே-தரித்துநின்று குணாநுஸந்தாநம் பண்ணவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்று மாரணம்புக்கார்; அப்பெரியவார்த்தியோடேகூடத் தூதுவிட்டார்; விட்ட ஆள் சென்று அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கறிவிக்க, அவனும் இழவாளனாய் ஆனைக்கருள்செய்யவந்து தோற்றினாற்போலே பதறிநடந்து வாராநிற்க, அவ்வளவு பற்றாமே கிடந்து துடித்தலமர்ந்து, " இனி இவ்வளவில் நாம் செய்ய அடுப்பதென்? " என்று பார்த்து, "முடிந்து பிழைக்கைக்குமேற்பட்ட பரிஹாரமில்லை" என்று பார்த்து அறுதியிட்டு முடியப்பார்க்கிறாள்.

அது இவள் ஸங்கல்பித்தபோதாக முடியலாயிராதிறே; அங்ஙன் செய்யலாமன்று, இவள் * ஏறாளுமிறையோனில் 'வேண்டா' என்றபோதே போமிறே. இனி போகத்துக்கு அவன்வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன்வரவு வேண்டியிருந்தது. பிரிவில் குணாநுஸந்தாநம்பண்ணி தரிக்கலாம்: அவன் ஸந்நிதியில் அவனையொழிய அரைக்ஷணம் முகம்மாறியிருக்குமதுக்கு மேற்பட முடிவு உண்டோ? அவன்போரநின்று இத்தலையைப்பண்ணின மிறுக்கடங்கலும், அவன் ஸந்நிதியிலே தான்முடிந்து அவனையே நோவுபடுத்தப் பார்க்கிறாள். அவன்வரவிலே அல்பம்தாழ்க்க, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, " இனிபிருந்து ஜீவிக்கும் ஜீவநம்வேண்டா" என்று முடியப் பார்க்கிறாளிறே பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமை. * (உ) "வை யாத்ரூ ஹீநா நாத்ரூவரி வி ஜீவா ...வலூ - ப்ராணயாச்சாபிமாநாச்

(க) திருவி - கூo. (உ) ரா - அயோ - ௩௦ - உ.

சபரிக்ஷேபராகவம்'' என்கிறபடியே. அவரோடுண்டான பரிசயத்தாலும் கலவியாலும், "என்னுடையவரன்றோ" என்கிறவேண்டப்பாட்டாலும், பெருமாளைமேலிட்டு வார்த்தைசொன்னாள்: என் சொன்னாளென்னில் :—(க) "கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப: । ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம் - கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதாமேமிதிலாதிப: । ராம ஜாமாதரம்ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்" என்று வாரீர், ஒருவனுக்கு ஆற்றவொருத்தி உண்டோ? என்னையொருத்தியையும் நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப்போகப்புகுகிறது! இது தன்னை எங்களய்யர் கேட்கில் போர வெறுப்பர்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டி ஆணுடையுடுத்து என்னைகளைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு போனவித்தனையாகாதே என்றிராமே கடுகக்கொண்டுபோகப்பாரும். (௨) [ஈர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய - ஈர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய] பிறருயர்த்திகண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ? நான் "உம்மோடேகூடப்போர" என்று புறப்பட்டு நாலடி இட்டால், எனக்கு அத்தால்வரும் ஏற்றங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையாலுண்டான கோபாஸூயைகளைப் பொகடும். [புக்தசேஷமிவோதகம் - புக்தசேஷமிவோதகம்] இதுவும் அப்படியாகாதே தான். ப்ரணயிகள் கோஷ்ட்டியிலிங்ஙனேகாணும் பரிமாற்றம் - ப்ரணயிநிகளுக்கு உண்டான தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்கவேண்டாவோ? [நயமாம் வீர - நய மாம்வீர] என்னை அறியாதாப்போலே உம்மையும் அறிந்திலீராகில், நான் சொல்லக்கேளும். உமக்கொருகுறைகளுமில்லை காணும்; என்னைக்கொடுபோகப் பாரும். [விஸ்ரப்த: - விஸ்ரப்த:] தந்தாமை யறியாவிட்டால் ஆப்தர்வாயிலே கேட்டறியவேணுங்காணும். [பாபம் மயி நவித்யதே - பாபம்மயிநவித்யதே] பொகடும்; இங்ஙனன்றாகில், நீரென்னை யிங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டுவருந்தனையும் தரித்திருக்கைக்குவேண்டும் ஹேது எனக்கில்லைகாணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தாலிருக்கும்படி.

(க) ரா - அயோ - ௩௦ - ௨ (௨) ரா - அயோ - ௨எ - ௬.

இன்ன மிவ்வளவேயோ? இவர்தாம் இலக்காகச் சொன்னவை யிறேயிவை. இவர் வரவிட்ட ஆளின் முன்பேயும் * (க) "கூலீயதிகாகுத்ஸ்த: கிம் நஸாகரமேகலாம் । மஹீம் தஹதிகோபேந யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித: - குலீயதிகாகுத்ஸ்த்த: கிம் நுஸாகரமேகலாம் । மஹீம் ததஹதிகோபேந யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித:" என்னுமவனிறே [காகுத்ஸ்த: - காகுத்ஸ்த்த:] - பரபரிபவம் பொறாத குடியிலேயன்றோ தாம் பிறந்தது; "பிறர்க்குவந்தவை பரிஹரிக்குமத்தனையல்லது, தமக்குவந்தது பரிஹரிக்கலாகாது" என்றிருக்கிறாரோ? [கிம் நஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி - கிம் நுஸாகரமேகலாம் மஹீம் ததஹதி] "த்ரவத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் கடிநத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்" என்றிருக்கிறாரோ? கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றோ. ஒக்கக் கைப்பிடித்தவர்களாகிலும் பரிவட்டம்பேணியிருக்கும்படி வைத்தாரிறே; ராஜாக்களுக்கு பூமியும் ஸ்த்ரீபோலேயிறே; ஈஸ்வரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது இவர் கண்சிவக்குமளவுமாகாதேயென்றும், (உ) "யதர்மாபதேஸாத்த்யஜதஸ்ச ராஜ்யம் மாஞ்சாப்யரண்யம் நயத: பதாதிம் - தர்மாபதேஸாத்த்யஜதஸ்சராஜ்யம் மாஞ்சாப்யரண்யம் நயத:பதாதிம்" என்கிறபடியே பித்ருவசநபரிபாலநம் பண்ணப் போந்தாரோ? என்னை நலிகைக்காகப் போந்தாரத்தனையிறே என்றும் - இப்புடைகளிலே சொன்னவை அநேகமிறே.

இவளும் * மாசறுசோதிதொடங்கிப்போர நோவுபட்டு, அது தன்னை * வைகல்பூங்கழிவாயளவும் வரப் பாடாற்றி, அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே தூதுவிட்டு, தூதவாக்யமத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்குமுன்னே பற்றுதபடி பதறி, "இனி அவன்முன்வந்தாலும் ஸம்ஶ்லேஷமாய் அதுவிஶ்லேஷாந்தமாபல்லது இராது; ஆனபின்பு, அவன்வந்து கலந்துபிரிந்தகோள்வாய் பொறுக்க அரிதாயிருக்கும்; அநந்தரம் பிரிவாகிற புதுக்கோமுற்றவன்வந்து முதன்மைகொண்டாடுமதில், முகம்பழகின வ்யஸநத்தையே யமையும்" என்று ஆற்றாமை தோற்றவிருந்தாள்.

(க) ரா - ஸு - நக - கச.   (உ) ரா - ஸு - நக - உக.

எங்ஙனே யிருந்தாளோவென்னில்? (க) [ஹிமஹத நஷ்டஸோபா - ஹிமஹதநளிநீவநஷ்டஸோபா] பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்துபோந்த விவளுக்கு வந்தேறியானபிரிவிறே: அத்தாலே அழகழிந்திருந்தாள். [வ்யஸநபரம்பரயா - வ்யஸநபரம்பரயா] பிரிவோபாதி கலவியும் வந்துகழியப்பெற்றதில்லை. [அதிபீட்யமாநா - அதிபீட்யமாநா] ஆஸ்ரயத்தினளவில்லாதபடியாயிருக்கை. [ஸஹசாரரஹிதேவசக்ரவாகீ - ஸஹசாரரஹிதேவசக்ரவாகீ] வருமளவும் உணர்ந்து பொறுத்திருக்கமாட்டாதிருக்கை அவற்றின்படி யங்ஙனேயிறே. [ஜநகஸுதா - ஜநகஸுதா] "இவைவரும்" என்று வளரப்பெற்றதில்லை. [க்ருபணாம் தஸாம்ப்ரபந்நா - க்ருபணாம்தஸாம்ப்ரபந்நா] கீழ்ச்சொன்னவிவையொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது, சிலசொல்லிற்றுமித்தனை. இவளும் அப்படியே, "முகம் பழகினவாற்றுமையோடே யிருந்து முடியவமையும்; இனி, அவன் வரவு நமக்குவேண்டா" என்றிருக்கிறாள்.

இவள் தானிப்படி பாரிக்கைக்கு அவன்றான் வாராநின்றானோவென்னில்? - அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான நன்னிமித்தங்கள் அநேகமுளவாயிருந்தன. (உ) [பக்ஷீச - பக்ஷீச] பக்ஷியானது சிறகை விரித்தது. † (பக்ஷத்தையுடைத்தென்கிற விஸேஷணத்துக்கிதுவேயிறேகருத்து.) [ஸாகாநிலய: - ஸாகாநிலய:] உலர்ந்தகொம்பிலன்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பணையிலேயிருந்தது. வ்ருக்ஷத்தை வலமாகவந்து, தழைத்தபணையிலே நற்றரிக்க இருந்தது. [ப்ரஹ்ருஷ்ட: - ப்ரஹ்ருஷ்ட:] அங்குள்ள பலாதிகளை புஜிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி இருந்தது. [புந:புநஸ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ - புந:புநஸ்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ] மேன்மேலென நல்வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. அதுக்கு மேலே, [ஸுஸ்வாகதாம்வாசமுதீரயாந: - ஸுஸ்வாகதாம்வாசமுதீரயாந:] இவ்வளவல்லகிடாய் அத்தலைபட்டது என்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. [புந:புநஸ்சோதயதீவ-புந:புநஸ்சோதயதீவ] வரவு நிஸ்சிதமான பின்பு, குளித்தலொப்பித்தல் செய்யாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலே யிருந்தது.

(க) ரா - ஸு - கரு - ௩௦. (உ) ரா - ஸு - உள.

[ஹ்ருஷ்ட: - ஹ்ருஷ்ட:] வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடுதோற்ற உடம்புமயிர் எறிந்திருந்தது. (க)[ததாகதாம் - ததாகதாம்] (உ)"ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாசஞ்ச - ரஹஸ்யஞ்சப்ரகாசஞ்ச" என்றுகொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே யுள்ளபடியெல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையனை ருஷிக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருக்கிறபடி. [தாம் - தாம்] தர்மிக்குமேற்பட அவ்வருகொன்றின்றிக்கேயிருக்கை. [வ்யதிதாம் - வ்யதிதாம்] கீழ்ச்சொன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸநமுள்ளது மேலேயென்று தோற்றும்படியாய் இருந்தாள்; (௩) "ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் - ஸமாத்வாதசதத்ராஹம்" என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்துபிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றுந்தோற்றாதே து:கத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியா யிருந்தாள். [அநிந்திதாம் - அநிந்திதாம்] அத்தலையைப் பிரிந்தா லிருக்கக்கடவபடியே யிருந்தாள். இப்படி யிராதவன்று நிந்திதையேயாகாதே. [வ்யபேதஹர்ஷாம் - வ்யபேதஹர்ஷாம்] "ஹர்ஷம் குடிபுகுந்துபோயிற்று" என்று தெரியாதாயிருக்கை. [பரிதீநமாநஸாம் - பரிதீநமாநஸாம்] ஹர்ஷம்வந்தாலும் ஆஶ்ரயமுமின்றிக்கேயிருக்கை, [ஶாபாம் - ஶாபாம்] மண்தின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குணாதிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் இருக்கும்படி; கடலேறிவடிந்தாற்போலே யிருக்கிற அவ்விருப்பு தனக்கே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை. [நிமித்தாநி ஶுபாநி பேஜிரே - நிமித்தாநிஶுபாநிபேஜிரே] நிமித்தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மைசொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. [நரம் ஶ்ரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவிந: - நரம்ஶ்ரியாஜுஷ்டமிவோபஜீவிந:] ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மிக்குக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெற்றன; என்போலவென்னில்?—அர்த்திகளாயிருப்பார் உதாரர் பக்கலிலே சென்று தந்தாம் ப்ரயோஜநம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித்தங்களின் அளவு.

இனி, அவனளவு பார்த்தால் (௪) [ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: - ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்த:] ஆர்த்தனாய் ஶரணம்புகவுமாம்; அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேவகர் நம்மை ஆக்ஷே

(க) ரா - ஸு - உ௯ - க. (உ) ரா - பா - உ - ௩௩.

(௩) ரா-ஸு-௩௩-கள. (௪) ரா-யு-கஅ-உஅ

பித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லவுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப்பானென்? ஆர்த்தனுக்கன்றோ பலப்ராப்தியுள்ளது? மற்றையவனுக்கு உண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ரஸித்தமன்றிறே யென்னில்?—இம்ஸம்லோகத்தால், ஸரணாகதலக்ஷணம் சொல்லுகிறதல்ல: ஸரண்யலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்திதானுமுபாயத்தில் அந்வயியாதிறே; ஆனபின்பு அவனோடிவனோடு வாசியில்லை. "தன்தனையறிந்து, 'நமக்கொருணைகம்முதவில்லையாயிருந்தது' என்று தன்குறையை அறிவிக்கவும் மாட்டாதபடியாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, இவனுக்கு நாமே யாகாதேயுளோம்" என்று திருவுள்ளம் இவன்பக்கலூன்றியிருக்கும். [பரோக்ஷாம்ஸரணாகதஃ அரி - பரோக்ஷாம்ஸரணாகதஃ அரி] - ஸத்ருக்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸரணாகதனை ஸத்ருவாயிற்றிவன். அதென்னில்;—"ஸரணம்" என்கிற உக்தியைச் சொல்லுகையாலே ஸரணாகதன் என்னவுமாய், அகவாயில் இல்லாமையாலே ஸத்ருவென்னவுமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு அநுதாபமில்லாமையாலும், இப்போது 'ஸரணம்' என்கிற ஸப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும், இரண்டும் சொல்லலா யிருக்கை. (க) "கொன்றேன் - அன்றே வந்தடைந்தேன்" என்னுமாபோலே. [ப்ராணாநுபரித்யஜ்ய - ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய] - ப்ராணங்களை யொருதலையாகவிட்டு. "ப்ராணாநபி" என்னவேண்டாவோவென்னில்?—அவன்சொன்ன சொலவுக்கு இதொன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. [ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா - ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா] ஸிக்ஷிதமநாவா யிருக்குமவனால் இத்தனையும் செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கித்தனையும் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாது. இதிறே அவன்படி.

"இப்படி, களித்து 'ஸரணம்' என்றாலும் பொறுக்கமாட்டாதவன், *மாசறுசோதியேதொடங்கிப்போரமிறுக்குப்பட்டு நாலு ப்ரயோகம் அடித்து ஸரணம்புக்கு, அவ்வளவிலும் முகங்காட்டாதொழியச் செய்தேயும் தூதுவிட்டு, 'இப்படி இம்மிறுக்தக்கவெல்லாம்பட்டது நம்மையுக்தேசித்திறே' என்றிருக்கும்" என்றிருக்கையாலும், இவ்வளவும்வர இவள்தான் முடியாதே கிடக்கையாலும்,

(க) தி-மொ-க-கூ-ரு.

அவன் ஸ்வபாவத்தை விஸ்வஸித்திருக்கையிலும், அவன்வரவுக்கு த்யோதகமான ஸங்கிமித்தங்கள் அநேகங்களுண்டாகையிலும், இதெல்லாங்கிடக்க "நம்முடைய பாக்யஹாநிதான் அவனை நம்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும்" என்றிருக்கையிலும், "பிரிவு அநிஷ்டமான தசையிலே போகவல்ல நிர்லஜ்ஜன்; வரவு அநிஷ்டமான தசையிலே முன்னேவந்து நிற்கவும்வல்லன்" என்றிருக்கையிலும், "இன்னமுமொருகால் கலந்துபிரிந்து நம்மைமுடிக்க வேணும்" என்றிருக்கையிலும், "வரவுதப்பாது" என்று அவன் வரவை நிஶ்சயித்து - தோழிமாருந்தானுமாக "இனி அவன் வந்தாலு மவனுக்கு முகங்கொடுத்தல் வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்" என்று ஸங்கல்பித்து, "அவனறியாததோரிடத்தே போயிருக்கவேணும்" என்று பார்த்து; காயாம்பொழிலாய் அதிலே விளையாடுசூழலாய் அதின் நடுவே அதி மநோஹரமாய் இருப்பதொரு மண்டபமாய், அதிலே இவர்களெல்லாருங்கூடிக்கழகமாகவிருந்து, வந்தாலு மவனுக்கு இட்டுக்கொள்ளுகைக்குப் பற்றுசில்லாதபடி பூவை கிளிதொடக்கமான அசேதநமாயும் சேதநமாயுமுள்ள லீலோபகரணங்களை ஊரழிபூசலில் அரணுள்ள கோட்டைகளிலே சாக்குவாங்குவாரைப்போலே ஓரிடத்தே திரளவாங்கி, இனி இவர்கள் மறந்தவை ஏதேனுமுண்டாகில் அதுபெற்று அவனுக்கு ஸத்தையுண்டாகவேண்டும்படியாய், இப்படி யிவர்கள் சமயமிட்டு, வந்தாலும் அவனுக்குப் புகுரவொண்ணாதபடி அநாதரமாகிறகன்மதிளை உரக்கவிட்டு, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு காரியங்கொள்ளுகைக்கு ஒருவழியில்லாதபடியும் ஸர்வஶக்தித்வங்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியாகவும் இவர்கள் வ்யவஸ்தை பண்ணியிருந்து - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தம் சொல்லுவார் (க) "கஷ்சித் ஸகீ ஸாலீகீ க்ருஷ்ணஃ - கச்சித்ஸுகுமாலீக்ருஷ்ணஃ" - என்று இப்பிதற்றுத்தானென் என்று, (உ) "கயவாகிஜெயாவொவெஃ - அதவாகிந்ததாலாபைஃ" என்பாராய், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான உகவாத ஹிரண்யாதிகள் கோஷ்டிகளில் திருநாமம் சொல்லுகை அஸஹ்யமானாப்போலே, இவர்கள் கோஷ்டியிலும் உகவை தலைமண்டையிட்டு, திருநாமஞ்சொல்லில் நெஞ்சு சிவிட்கென்னும்படியாய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இவர்கள். இது இத்தலையிருந்தபடி.

(க) வி-பு-ரு-உச-கஉ. (க) வி-பு-

இனி, அத்தலை இருந்தபடியென்னென்றால்; "வேறுகொண்டு உம்மையானிரந்தேன்" என்கிற ஆர்த்தநாதம செவிப்பட்டது. (க) "ஸர்வஸ்ஸர்வ: ஸர்வவித் ஸர்வஸ்ரவா:" நல்லது செவிப்படுமவனிறே இவ்வளவில் ஆறியிருக்குமவனன்றே; (உ) "பரமாத்மாபரமபதஸ்த:- பரமபதமாபந்ந:" - என்றுகொண்டு ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டபோது (ங) "அஸ்வீக்ருத ப்ரணீத மணிபாதுகம் கிமிதி சாகுலாந்த:புரம் அவாஹந பரிஷ்க்ரியம் பதகராஜமாரோஹத:" - அஸ்வீக்ருதப்ரணீதமணிபாதுகம் கிமிதிசாகுலாந்த:புரம், அவாஹந பரிஷ்க்ரியம்" என்கிறபடியே திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளப்பற்றாமை வெறுந் தரையிலே பத்தெட்டடி இட்டும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலும் நினைவுக்குமேற்பட ஒன்றும் காணாமையாலே, இப்பதற்றமிருந்தபடியால் "இது இவ்வளவுகளிலன்று; இதுக்கடியென்?" என்று திவ்யாந்த:புரம் கைநெருக்கும்படியாய், பாவஜ்ஞனை பெரிய திருவடியைப் பண்செய்தேறப்பெறாதே வெறும்புறத்தேமேற்கொண்டு "பகவத்ஸ்வாரோஹணம் - பகவதஸ்த்வராயைநம:" - என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்படிவந்து தோற்றினாற்போலவும்;

த்ரௌபதியை துஸ்ஸாஸநன் நலிகிறபோது ரக்ஷகராக ப்ரஸித்தரான பர்த்தாக்கள் ஐவரிருக்க, (ச) "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத்" என்று நம்மை ரக்ஷகராக நினைத்துக் கூப்பிட, "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமே - ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவமே" என்று 'நான் ஸந்நிஹிதனாய் உதவப்பெற்றிலேன் அவளாபத்துக்கு' என்றுநொந்து, "அவள் தனக்கு அடுக்கும்படி செய்தாள். நான் அவதரித்தே அவதாரப்ரயோஜநமொன்றும் பெற்றிலேன்" என்று இழவாளனாய், தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்து விரோதிவர்க்கம் கிழங் கெடுத்துப் பொகட்டு * தன்னுடைச் சோதியேற எழுந்தருளுகிறபோதும் (ரு) "நாதிஸ்வஸ்தமநா: - நாதிஸ்வஸ்தமநா:" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டாற்போலவும்: (௬) "ஸாத்விகைஸ்ஸஹ ... ஸாத்வி..." - ஸாதல்ப

(க) ஸஹஸ்ரநாம (உ) விஷ்ணுதர் ௬௬-௪ள.
(ங) ர-ஸ்த-உ (ச) பாரத-உத்யோ-௫அ-உஉ.
(ரு) பாரத (௬) பாரத-ஸாந்தி-௪௬-௧௧.

க்ஷோபீஷ்மஸ்ய ஸாம்யக்நிவ ஹூதாஸந:-மாம்த்யாதிபுருஷவ்யாக்ரஸ்தஸோ மேதத்கதம்மந:'' என்றுகொண்டு ஸாரதல்பகதரான ஸ்ரீபீஷ்மர்க்கு முற்பாடராய் உதவ வேண்டியிருக்கப் பிற்பாடரானேன் என்று நோவுபட்டாற்போலவும்; (௧) "தேநதேதஸ நவ்ரதா: - தேநதேதமநுவ்ரதா:'' என்று என் முற்பாடு கண்டு அநுவர்த்திக்கக்கடவர்கள் முற்பாடராம்படி நாம் பிற்படுவதே என்றிருக்குமவனிறே ; இப்படிகளாலே திருவுள்ளம் போரவிரங்கி (௨) "ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா யதீத்ருஶைரஹம் விப்ரைருபஸ்தேயைருபஸ்தித: ப்ரஸீதந்து பவந்தோமே ஹ்ரீரேஷா ஹிமமாதுலா, யதீத்ருஸைரஹம்விப்ரை ருபஸ்த்தேயைருபஸ்த்தித:'' என்று தண்டகாரண்ய பரிஸரவர்த்திகளான ருஷிகளுடைய ஆர்த்திக்கு முற்பாடராய் உதவப்பெற்றிலோமென்னும் இழவாலே லஜ்ஜித்து, அவர்களைக் காலைக்கட்டிப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளுமவனிறே ;

இனி (௩) "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்'' என்று ஸாமாந்யத்திலே இருக்கும்படிகண்டால், ப்ரணயினி ஒருதலையானால் சொல்லவேண்டாவிறே "நாம்கிட்டி நின்று கையைக் காலைப்பிடிக்க வேண்டும் விஷயம் ஒரு திர்யக்கின் காலிலே விழும்படி நாம் பிற்படுவதே! நமக்கினியொரு பும்ஸ்த்வமாவதென்? நாம் அங்கு இனிப்போய்ச் செய்வதென்? இங்கிருந்து செய்வதென்? என்றுகொண்டு தடுமாறி, இத்தலையோடே கலந்தல்லது தரிக்க மாட்டாதானப், இவர்களிருந்தவிடத்துக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்ட மாகவந்து. ப்ரணயகோபத்தாலே அணுகவொண்ணாத படியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, "இத்தலையில் அபிஸந்தியைக் குலைத்து நாம் கூடினோமாம் படியென்?' என்று சிந்தித்து, "அழகு கொண்டு வெல்லுவோம்'' என்று பார்க்கில், ஸௌந்தர்யம் கொண்டு தண்ணீர் வார்ப்பாரில்லையிக்கோஷ்டியில் ; (௪) "ஜஸிதேக்ஷணா - அஸிதேக்ஷணா'' என்கிற தன்னேற்றம் உண்டிறே இத்தலைக்கு; இனி, "மேன்மைகொண்டு வெல்லுவோம்'' என்று பார்க்கில், அந்த :

(௧) ரா-அயோ-கள-கடு (௨) ரா-ஆ-க௦-கூ
(௩) ரா அயோ-௨-௪௦. (௪) ரா-ஸு-௧௧

புரத்தை ஆனைக்காலிட்டுத் துகைப்பித்து புஜிக்கவொண்ணாதே; இனி இவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குத் தாழ்ச்சியேயிறே பரிகாரம் அது இத்தலையின் கடாக்ஷம் பெறுதிருக்க ப்ரவர்த்திக்குமன்று: நிஷ்ப்ரயோஜநமிறே; இனி இத்தனையும் செய்தால், ஆசையற்றுப் போகைக்குத் திருவடிகள்போராதே; இசைவின்றிக்கே இருக்க, மேல்விழமாட்டானே; இனி விழக்காபோராதே மேல்விழுமன்று, ம்ருதுப்ராக்ருதியாகையாலே இழக்கவரிலும் வருமே; இனி, சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, பெருவிடாயனவன் அழிஞ்சுக்காடேறப் போகமாட்டானே; அதாவது "இவன் அல்பம்தாழ்த்தான்" என்று வெறுத்து, "புகுருவானல்லன் நம் கோஷ்ட்டியில்" என்றிருக்கிற இவர்களைவிட்டு நாட்டாரோடே உறவுபண்ணப் போவானன்றே; இனி "ஒருபடிபொருந்தினோமாம் விரகென்?" என்று கடல்கடந்த திருவடி பட்டதெல்லாம் பட்டு (௧) "ராஜாஹம்ஸமிவோ நாகீ-ராஜாதஸாமேதாநாம" என்னும் அளவன்றே; இனிச்செய்யவடுப்பதென்? என்று (௨) "ஸம்ஸம்ஸவஹு-வியாம்ஸிதோஷ்-ஏவம் பஹுவிதாம்சிந்தாம்" என்று மநோரதித்து, "நந்தலையும் அவர்கள்காலுங்கிடந்ததாகில் காலைக்கட்டிப் பொருத்திக்கொள்ளுகிறோம்" என்று அறுதிபிட்டான்; தலையான உபாயம் இடதிற்காட்டிவில்லையே: இதுதான் அடியிலே கண்டதொன்றிறே

ஆக, இப்படி அறுதியிட்டு, தன்னிறத்தோடு ஒக்க விகல்பிக்கலாவதொரு சோலையுள்ளிட்டு அவளுக்கும் தோழிமார்க்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று, அவர்களைக் காணப்பெறாதே விடாய்த்தவன் கண்களாரளவும் நின்று விளைநீரடைத்துக்கொண்டு க்ருதார்த்தனாய் நின்றான். ஆலோகாநந்தரம் ஆலாபாதிகளிலே ஸ்ரத்தை வர்த்திக்குமிறே, அதுவும்பெற்றிலன்; அவ்வளவிலும் தனக்கு ப்ராணதாரகமான இவர்களுடைய பூவை கிளிதொடக்கமானவற்றினுடைய இனியபேச்சைக் கேட்கப்பெறாமையாலும் மிகவும் தளர்ந்து; "தானும் அவளுடனால்அவளிற் காட்டிலும் தன் பக்கல் ப்ரேமமிரட்டித்திறே தோழியாரிருப்பது; பிரிவிலும் அப்படியே" என்றிருந்தான்; அவர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே அவளிற் காட்டிலும் கோபமதிஸயித்திருந்தார்கள்.

---

(௧) ரா. ஸு. ௩௧-௨. (௨) ரா. ஸு. ௩௧-௧.

(க) "ஸ ப்ராதுஸ் சரணௌ காடம் - ஸ்ப்ராதுஸ்சரணௌகாடம்" என்று புருஷகாரம் முன்னாகத் தன்பக்கல் புகுந்தார்க்குத் தன் திருவுள்ளம் இரங்கும் படிதான் அறியுமே; இங்கு அப்படியே அவர்கள் புருஷகாரமாகவும் பெற்றதில்லை; இனி இத்தலையிலிசைவுண்டானாலும் அவர்களிசையாதவன்று அழைக்கவும் போகாதே (உ) "த்ருஷ்ணார்த்தம் ஸ்யாத் கமஸ்யாபயம்மயா" என்றாலும் (ங) "வ்யஸநா - வத்யதாம்" என்றவர் தம்மையிட்டே (உ) "க்ருபயா" என்ன வேண்டிற்றிறே; அவ்வழிகளாலும் ஒருமுகம் பெற்றிலன். (ச) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி - நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்றும் (ரு) "க்ஷணேபி தே யத்விரஹோ திதுஸ்ஸஹ: - க்ஷணேபிதேயத் விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:" என்றும் க்ஷணமாத்ரவிஸ்லேஷமும் பொறுக்கமாட்டாதவன். அவர்கள் ஸந்நிதியிலே முகம்பெறுமே நின்று பிழைக்கமாட்டானே:

இனி இவன்தன் அணுகுதலாலே இவர்களிருந்த விடம் அடங்கலும் (சு) "சோகயநுஜ்ஞ காரணம் - சோபயந்தண்டகாரண்யம்" என்கிற படியே மயிற்கழுத்துச்சாயலாய் இவனுடைய நிரந்தரகடாக்ஷபாதத்தாலே புளகிதகாத்ரைகளாய், இவனுடைய கடாக்ஷபாதத்தாலுண்டான சைத்யம் இவர்களுடையப்ரணயரோஷத்தால் வந்த கோபாக்நியும் விரஹாக்நியுமன்றாகில் பொறுக்கவரிதாம்படியாய்; கோபந்தான் அவன் ஸந்நிதியிலே மிகைத்து வாரா நிற்குமிறே, இவ்வோலக்ஷணங்களைக்கொண்டு இவன் வந்தமையை நிஸ்சயித்துத் தங்களிலே ஒருமித்து முகம் மாறியிருக்க; இவனும் அவ்விருப்பைக்கண்டு எதிரிகளிட்ட மதிளாகிலிறே முறித்துப் புகலாவது; இட்டப் பெருமையாலும் ஸந்நிதியாலும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டு கால்தறையில் பாவாதபடியாய்க்கொண்டு தடுமாறிவருகிற ஸமயத்திலே, இவனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே இவர்கள் மறந்துபோன பந்தும் கழலும் இவன்காலிலேதாக்க; அப்போது, இருட்டறைகளிலே தடவிக்கொண்டுவாராநின்றால் உறியும் வெண்ணெயும் கையிலே தாக்கினால் ஹ்ருஷ்டனுமாபோலே பெரிய ஹர்ஷத்தோடே விழுந்து இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு

(க) ரா-அயோ-ஙக-உ.
(உ) ரா-யு-கஅ-ஙச.
(ங) ரா-யு-கள-உள.
(ச) ரா-ஸு-சுசு-கo.
(ரு) ஸ்தோ-ர.
(சு) ரா-ஆ-ஙஅ-கச,

அத்தலையில் பண்ணின வ்யாமோஹம் அடங்கலும் இதிலேதோற் றும்படி கண்களிலே ஒற்றிக்கொள்வது தலையிலே வைத்துக்கொள் வதாய், பிராட்டி திருவாழி மோதிரம் கண்டு பட்டதெல்லாம் பட்டான்.

(க) [ம்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா - க்ருஹீத்வாப்ரேக்ஷமா ணா] "ராவணன்மாயையாலேவந்ததோ?" என்னும் பயத்தாலே முற்படக் கண்வைக்கமாட்டாதே யிருந்தாள்: "அத்தலையாலே வந்தது" என்று தெளிந்தபின்புகண்மாறவைக்கை அரிதாம்படியா யிருந்தாள். [ஸா - ப்ரேக்ஷமாணா] (உ) பர்த்துர் - பர்ப்பதேவி" என்றுகொண்டு முன்பு பார் வைக்கு க்ருஷிபண்ண வேண்டும் படியிருந்தவள்தானே கண் மாற வைக்கைக்குக்ருஷி பண்ணவேண்டும் படியாயிருந்தாள். [பர்த்து: கரவிபூஷணம் - பர்த்து:கரவிபூஷணம்] முதல்கைப்பிடிக்கிற போது உறுத்தினபடியை நினைத்தாள். [கரவிபூஷணம் - கரவி பூஷணம்] * அணிமிகுதாமரைக்கையிறே; ஆபரணத்துக்கு ஆபர ணங்காணும். [பர்த்தாரமிவ - பர்த்தாரமிவ] இவன் இத்தைத் திருக்கையிலேகொடுத்தவாறே. இக்கோடே சேர்ந்த விரலையும் தோளையும் நினைத்தாள்; அந்நினைவுதான், தான் இக்கரையில் ஆளா கவும் அவர் அக்கரையிலாளாகவும், கடல் இடையிலேகிடக்கிற தாகவும் அறிந்திலள்; ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருந்ததாக நினைத் தாள்; ஒரு சூது சதுரங்கங்களிலே தோற்றுத்தன் கையிலிருந்த தாக நினைத்தாள். "இவ" என்கிறான் ருஷி; ஜநகீஸமாதியாலே. இவளுணர்ந்தாலென்படக்கடவளென்று [ஜாநகீ - ஜாநகீ] ஸோ கஹர்ஷங்களுக்கு இளையாதகுடியிலே பிறந்தவள். [முதிதாபவத் - முதிதாபவத்] ஹ்ருஷ்டையானாள். அப்படியேயாயிற்று இவனும் இவைபெற்றபின்பு.

ஸம்ஸாரி, முக்தனானால் அவனுடைய லீலோபகரணமும் போகோபகரணமும் ஸமமாய்த் தோற்றக்கடவது; ஆகாராந்தர மான ஸ்ம்ருதியில்லையே: ததீயத்வாகாரத்தாலே நித்யவிபூதியோ டொக்கத் தோற்றுமித்தனை; அப்படியே இவனுடைய லீலோப கரணமும் போகோபகரணமாய்த் தோற்றக்கடவது. அவற்றிலே

(க) ரா-ஸு-நசு ச. (உ) ரா-ஸு-நசு-உ

அவன்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைக் கண்டார்கள். "நம்மைப் பிரிந்தபின்பு ஸத்தையோடே குறியழியாமே யிருக்கக்கடவ இவன் இவையெல்லாம் நம்மை யுத்தேசித்துச் செய்கிறானாகக்கூடாது; இங்ஙனே யாகவேணும்: "நம்மைப்பிரிந்தபின்பு போய்ச்சில ரோடே கலந்தான்; அவர்களையும் பிரிந்தான்; அவ்வாற்றாமை யோடே இங்குவந்தான்; இவற்றை 'அவர்களுடைய லீலோபகரண மாயிருக்கும்' என்று ப்ரமித்தானித்தனை. இது நம்பக்கல் வ்யாமோ ஹமுடையனாய்ச் செய்கிற வல்லன்" என்றுகொண்டு, இவர்களிருக்க, அவனும் தன்னழகாலும் குணங்களாலும் தன் செல்லாமைகளாலும் தாழ்ச்சிகளாலும் இத்தலையில் ஊடலைத்தீர்த்து ஸம்ச்லேஷித்தபடி சொல்லுகிறது - இத்திருவாய்மொழி.

இனி, இத்திருவாய்மொழி தன்னை, பூர்வாசார்யர்கள், "பகவத் விஷயத்தில் ஸாபத்ந்யந்தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகை சேஷத்வ லக்ஷணமன்று, * வளவேழுலகிற் படியாலே அயோக்யதாநுஸந் தாநம் பண்ணுகிறார்" என்று நிர்வஹிப்பர்கள். இத்தைப் பட்டர் கேட்டு, "என்சொன்னார்கள்! இவர்க்கு பகவத்விஷயத்திலுண்டான ருசிக்கு ப்ரகாசகம் இத்திருவாய்மொழியாயிருக்கும்: இதுக்கு வேறே யொருவழியிடவேதே! ஆனபின்பு இதுவே பொருளாமித்தனை" என்றருளிச்செய்தார் (க) "ஹநிஷ்யாமிஸபாந்தவம் - ஹநிஷ்யாமிஸபாந்தவம்" என்று மஹாராஜரோடே பெருமாளுக்குக்கிலாய்க்கைக்கும் உறவுண்டாயிற்றிறே.

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. இப்படி வரவுதாழ்த்ததும் இத் தலையை யொழியச்செல்லுவதாயன்றிறே; கடுக வந்துகொண்டு நின் றான், பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டான், அலப்யலாப மென்று தோற்றும்படி நின்றான், இத்தலையில் பண்ணக்கடவ வ்யா மோஹம் அடங்கலும் இவற்றின்பக்கலிலே பண்ணினான். அவன் படுகிற அலமாப்பைக் கண்டு, "இவையெல்லாம் நம்மைக்குறித்துச் செய்கிறானல்லன், தான் கலந்து பிரிந்தவர்களுடைய உபகரணங் களாகக் கொண்டு செய்கிறானித்தனை; இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்கிறேன்" என்று, "வாராய்! நீ நினைக்கிறவர் களது அன்றுகாண் இவை; உனக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான எங்களது

(க) ரா-கிஷ்-௩ப-அஉ.

காண் இவை, இவற்றைத்தந்து அவர்கள்பக்கலிலேறப்போ" என்ன. ஓம், அது செய்கிறேன். காரைச்சுமந்தமெதாருமின் நின்றதியென்ன, (மின்னிடை மடவார்கள்) என்கிறார்கள்.

மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள்சூடுவார் முன்புநானதஞ்சுவன் *
மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்தமாயவனே *
உன்னுடையசுண்டாயம் நானறிவனினியதுகொண்டுசெய்வதென் *
என்னுடையபந்தும் கழலும் தந்துபோகுநம்பி. (க)

ப—முதற்பாட்டில், இவள் தன் லீலோபகரணங்களையும் மறைய வைத்துத் தோழிமாரையும் விமுகைகளாம்படிபண்ணி யிருக்கிறவளவில், தன் பாக்ய விசேஷத்தாலே இவள் விஸ்மரித்து, அசேதநமாகையாலே தான் போகமாட்டாத பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, "நாம்முன்பு பெண்பிறந்தார்க்கு உதவி விரோதிநிரஸநம் பண்ணின ஆகாரத்தை ஆவிஷ்கரித்து, அபிமுகியாக்கக்கடவோம்" என்று நினைத்துநிற்க, "அவை எங்களது; நீ நினைத்தவர்களது அன்று காண்; தந்து போ" என்று அவனோடு உறவற வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

(உன்னைத் தந்தாம்பக்கலிலே அபிநிவேசிக்கும்படி பண்ணுகிற),
மின்—மின்போலே நுடங்கும்
இடை—இடையை யுடையராகையாலே ரூப சோபையில் குறைவற்று
மடவார்கள்—மடப்பம்முதலான ஆத்மகுணங்களையும் உடையவர்களாய்க்கொண்டு
(இவ்விரண்டும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே என்னைப் போலன்றியே)
நின்—உன்
அருள்—அருளை
சூடுவார்—தலைக்கொண்டிருக்கும் அவர்களின்
முன்பு—ஸந்நிதியிலே
நான்—அவர்கள் அளவில் நீ பண்ணின வ்யாபாரம் அறிந்திருக்கிற நான்
அது—நீ இங்குப்பண்ணும் அதிக்ரமங்கள் அவர்களறிந்து நீ புகுதிலறும்படி உனக்கு முகப்பிராதம் பண்ணுதே வெறுப்பரென்கிற இத்தைப்பற்ற
அஞ்சுவன்—அஞ்சாநிற்பன்;
மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்த—நமக்கு உன்னையொழிய வேறு சிலருண்டோ: நாமுன்பு ஏகதாரவ்ரதராய் அவர்களுக்கு வந்த இடையூறு கழித்துக்கொடுத்தமை கேட்டு அறியாயோவென்ன
மாயவனே—"பெண்பிறந்தார்க்கு உதவுமவன்" என்று இளநெஞ்சாய் அகப்படுகைக்குச் செய்த க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தையுடையவனே!
(அது)
உன்னுடைய—உன்னுடைய
சுண்டாயம்—ஸ்வார்த்தபரதை யென்று

நான்—புறம்புள்ளாரைப் போலன்றியே உன் நினைவறியும் நான்
அறிவன்—அறிவன்;
இனி—இனி
(ஒருபேதைக்குப் பொய்குறிக்குமா போலே, என்பக்கல்)
அது—அது
கொண்டு—கொண்டு
செய்வது—செய்யலாவது
என்—உண்டோ?
நம்பீ—நாமொருத்தியுமே அல்லாதபடி (௧) "பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்" என்று ப்ரஸித்தமான பூர்த்தியை உடையவனல்லேயோ? அவர்கள் வெறுதபடிபோகப் ராப்தம்: போமிடத்தில்)
என்னுடைய—என்னுடைய மமதாஸ்பதமான
பந்தும்—பந்தையும்
கழலும்—கழலையும்
தந்து—தந்து
போகு—போ.

"விமுகருடைய மமதாவிஷயம் த்யாஜ்யமாக நினைத்திருக்கும்" என்றிருந்தாள் இவள்; "இவள்வைமுக்யம் ப்ரணயக்ருதமாகையாலே இவளோடு ஸம்பந்தித்தவஸ்து உத்தேஸ்யம்" என்றிருந்தான் அவன்; செந்நூலுங் கருநூலும் வெண்ணூலுமிட்டுச் சமைத்த பந்தையும் ஐந்துகழலையும் அவனுகரித்தது-இவருடைய குணத்ரயாத்மக ஶரீரமும் இந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் தன் விஷயமாக்க நினைத்து: இவள் அது தாச்சொன்னது-உன்னைக் கிடையாவிட்டால் பழைய ஶரீரேந்த்ரியங்கள் அமையுமென்று நினைத்து. சண்டாயம் ஸ்வார்த்தபரத்வம். (௧)

ஆ—'நிரவதிக ஸௌந்தர்ய குணயுக்தைகளாய் உன்னருள் சூடப் பிறந்தவர்களுடைய பந்தும் கழலுமல்லகாண் இவை: "என்னுடைய பந்துங்கழலும்" என்ன; "ஆனாலென்?" என்ன, "என்னுடைய பந்துங்கழலும் எடுத்து விளையாடுகிற இத்தை அவர்கள் காணில் செய்வதென்" என்ன; "அஸந்நிஹிதைகளாயிருக்கிற அவர்கள் காண்கைக்குபாயமென்?" என்ன, "நான் அஸந்நிஹிதையாயிருக்கச் செய்தே, நீ அவர்களோடே கலந்து பரிமாறிற்று எல்லாம் எங்ஙனேகண்டபடி; அப்படியே அவர்களும் காணுவர்களிறே" என்ன; "கண்டால்தான் வருவதென்?" என்ன, "தங்கள் கடாக்ஷதாரகனையிருந்த உன்னை உபேக்ஷிப்பாரென்று பார்த்து நான் அஞ்சாநின்றேன்" என்ன; "உனக்கென்னோடு உறவில்லையாகில் வருகிறதென்?" என்ன, "என்னுடைய க்ருபையாலே உனக்கு அநிஷ்டம்வருகிறது; என்றஞ்சுகிறேன் அத்தனை; உறவினாலல்ல" என்றிவள் சொல்ல, "இப்படி அஸம்பாவிதங்களை ஆசங்கிக்கிற

(௧) பெரியாழ்வார்-திரு-௪-௯-௧-

தென்? அங்யோத்தேஸேந வருகைக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ? உன் பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிஸயத்தாலே உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டா மையாலே வந்தேன் அத்தனை" என்று அருளிச்செய்ய, "என்பக் கலுனக்கு ஸ்நேஹமானது பொய்யிறே" என்ன; "நானாரேனும் ஒருவரோடே பரிமாறினால் அவர்கள்பக்கல் பொய்யான ஸ்நேஹத் தைப் பண்ணுமவனோ?" என்றருளிச்செய்ய, "உனக்காரேனும் ஒருவர்திறத்திலே மெய்யான ஸ்நேஹமுண்டாகில் அவர்களை 'இன்னார்' என்று சொல்லிக்காண்" என்ன; "அஸோகவநிகையிலே யிருந்த ஸ்ரீஜநகராஜர் தநயைதிறத்து நான் பண்ணினஸ்நேஹம் மெய்யன்றோ" என்றருளிச்செய்ய, "அதுவும் பொய்யே" என்றிவள் சொல்ல; "அவள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹம் பொய்யாகில் அவளுக்காக லங்கையை அழிக்கக்கூடுமோ?" என்றருளிச் செய்ய, "அதுஎன்னை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்த வஞ்சனையென்னுமிடம் அறியேனோ? ஆதலால், என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்து, அங்கேபோகு நம்பி!"; என்று சொல்லுகிறாள். (க)

ஈடு; அவ:—இரண்டாம்பாட்டு. நோக்குப் பெறாதவன் முகம் பார்க்கப் பெற்றான்; வார்த்தை கேட்கப் பெறாதவன் 'போ' என் னவும் பெற்றான்; இனி இதுக்கு மேற்படக்ருதார்த்ததைக இல்லையிறே. 'போ' என்றால் அவ்வார்த்தையே யன்றிறே இவன் புத்தி பண்ணுவது; அதில் அகவாயில் ஓடுகிறதும் அறியு மவனிறே.

(க) "இன்னம் என் கையகத்திங்கு ஒருநாள் வருதியேல் என் சினம் தீர்வன்நானே" என்று இத்தை உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்கச செய்தே காலாலே உதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிநயித் துக்காட்டினார்; இத்தை எம்பார் கேட்டருளி, "அங்ஙனன்று: அது பின்னைப் பெற்றானாகில் அவன் நெடுநாள் ப்ரார்த்தித்துக் கிடந்த தன்றோ; ஆனபின்பு, அகன்று பொருள்" என்று முகத்தைத் திரிய வைத்துக் காட்டினார். "நீயகலநின்று பண்ணினவை எல்லாம் உன் ஸந்நிதியிலே உன்னைப் பண்ணுவேன் என்கிறாள்" என்று அருளிச் செய்தார் எம்பார் தாம் பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசி இல்லாமை

(க) பெருமாள்திரு-க-௪

யாலே பதார்த்தஜ்ஞாநம் இன்றிக்கே இருப்பர்: இப்படி இருக்கை யாலே "ஸ்த்ரீகளுக்கு அஸாதாரணமான சிஹ்நங்களெங்ஙனேயிருக் கும்படி?' என்று சிங்கப்பிரானைக் கேட்டருளினார்" என்று ப்ரஸித்த மாயிருக்கும்; இப்படி இருக்கிறவர்தாம் * மின்னிடைமடவார் அருளிச்செய்யப்புக்கால், "இந்த ஸங்யாஸி பிரட்டுப்பாடத்தொடங் கினார்" என்பாராம் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்; இவருடைய பக வத்விஷயத்தில் அவகாஹநம் இருக்கும்படி. ஒரு க்ஷேத்ரவிஷயத் திலேநாலுநாள் வாஸனை பண்ணினார்கள் போரவிதக்தராய் இரா நின்றார்கள், அவ்வளவு அல்லவிறே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மக னோடே நெடுநாள் வாஸனை பண்ணினார்க்கு இருக்கும்படி. எம்பார் "ஈச்வரன் முன்னேவந்துநின்றாலும் 'வா' என்பாரையும் இடையாத ஸம்ஸாரத்திலே, அவனல்பம்தாழ்த்தானென்று 'போ' என்பாரைப் பெறுவதே!" என்பர்.

போகுநம்பீஉன் தாமரைபுரைகண்ணிணையும் செவ்வாய்முறுவலும்*
ஆகுலங்கள்செய்ய அழிதற்கேநோற்றோமேயாம் *
தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள்சூடுவார்செவியோசைவைத்தெழ*
ஆகள்போகவிட்டுக் குழலூதுபோயிருந்தே. (உ)

ப—அநந்தரம், இவள். போகச் சொன்னவிடத்திலும் போகாதே இவளைப்பார்த்து மந்தஸ்மிதம் பண்ணின அதிலே ஸ்திலசித்தையாய்; எங்களை நலியாதே உன்னபிமதைகள் இருந்த பரிஸரத்திலேபோய் அவர்கள்வரு கைக்கு ஈடாக இருந்து குழலை ஊதென்கிறாள்,

நம்பீ—எங்களையொழியக் குறை வாளன் அன்றியே பூர்ணனான நீ
போகு—("போ" என்றுசொல்லப் போகாதிருக்கிறதென்? எங்கள் அருகினின்றும்) போ:
உன்—இங்கேநின்று எங்களைப் பார்ப் பது முறுவலிப்பது ஆகிற உன்னுடைய
தாமரைபுரை—தாமரைபோலே தர்சநீயமான
கண்ணிணையும்—கண்களும்
செம்—சிவந்த
வாய்-வாயிலே பாக்கிற
முறுவலும்—முறுவலும் (கண்டு உகக் கும்படி பாக்யம்பண்ணின வர்கள் அன்றியே)
யாம்—நாங்கள் (நின்றநிலையைக் குலைத்து)
ஆகுலங்கள்—அலமாப்புக்களை
செய்ய—பண்ண
அழிதற்கு—அழிந்துவிடுகைக்கு
நோற்றோமே—நோற்றே வைத்த வர்கள் அல்லோமோ

உங்களை அழிக்கைக்கோ ? நான் வந்தது, உங்கள் மயிர்முடிகண்டு உகந்தேனைத்தனையன்றோ வென்னில்;-அவர்கள் நாங்கள் அல்லோங்காண்;	ஓசை—த்வநி
தோகை—தோகைவிரித்த	செவிவைத்து—கேட்டு
மா—நல்ல	எழ—எழுந்திருந்துவரும்படியாக ('அவர்களைக்குறிக்கூதுகிறான்'' என்று நாட்டுக்குத்தெரியாதபடி)
மயிலார்கள்-மயில்போலே அலைந்த குழலையுடையவர்கள்	ஆகள்—பசுக்களை
நின்—உன்னுடைய	போகவிட்டு—தூரத்திலேபோகவிட்டு (அழைப்பாரைப்போலே)
அருள்—அருளை	போய்—அங்கேபோய்
சூடுவார்—சூடுமவர்களல்லவோ;	இருந்து—இருந்து
(அவர்கள் அஸந்நிஹிதைகளன்றோ வென்னில்;—அவர்கள்)	குழல்—குழலை
	ஊது—ஊது
	'அதவுமிங்கேயாகாதோ'' என்றிரா தேகொள்என்று கருத்து.

ஆ.—(போகுநம்பி)—இப்படி எம்பெருமானை உத்திஸ்ய தான் சொன்ன வார்த்தைகளாகிற அம்ருதவர்ஷத்தாலே அவன் உஜ்ஜீவித்து நிரதிசயப்ரீதியுக்தனுமாய், புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப் பவளத்தையு முடையனுமாயிருந்தவிடத்தில், இதுவெல்லாம் அவர்களாகக் கருதி இவனுக்கு வந்ததாகக்கொண்டு; 'இவ்வழகை ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே அவஸந்நைகளாய் மாயப்பிறந்தவர்கள்காண் நாங்கள்; இவ்வழகைக்கண்டு வாழப்பிறந்தவர்கள் அல்லோம் ; தோகை மாமயிலார்கள் நின்னருள் சூடுவார்; நீயும் அங்கே போய் அவர்களோடேகலந்து பரிமாறு' என்று இவள்சொல்ல, பின்னையும் அவனெழுந்தருளாதே நின்றவாறே, போனல், அவர்களைச் சந்திக்கைக்கு உபாயம் அறியாமே நிற்கிறாயோ? ஆகில், நல்லதோர் உபாயமுண்டு ; அது என்னென்னில்? பசுக்களைக் கழியப்போகவிட்டு அவற்றை அழைக்கிறாயாய் * ஆய்ச்சியர்க்கேஊதும் அத்தீங்குழலைப் போயிருந்து ஊது' என்றுசொல்லுகிறாள்.

ஈடு ; அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. " 'குழலூது போயிருந்து' என்றிறே என்னைச் சொல்லுகிறது; உத்தமானது தன்னை அநுஷ்டிக்கும் அத்தனையிறே. இனித்தான் 'உனக்குப் பெண்கள்படும் நீர்வாய்ப்புள்ள இடங்களிலே போயிருந்து ஊது' என்றிறே நீங்கள்

சொல்லிற்று; அழகிது, இத்தனையிறே. நீர்வாய்ப்புள்ளவிடந்தான் ஏது? அத்தைச்சொல்லலாகாதோ?" என்று இரண்டடி உட்புகுர விட்டு நற்றரிக்க இருந்து, குழலில் இனியபேச்சிலே கைவைத்தான். குழலோசைபோலன்றிறே பேச்சில் இனிமை இருக்கும்படி! "நான் செய்தபடி செய்கிறேன், 'செவியோசை வைத்தெழ-குழலூது போயிருந்து' என்றுநீங்கள் சொன்ன இதுக்குக்கருத்து எனக்குப் போச்சுதில்லை; இதெனக்கு ஜாத்யுசிதவ்ருத்தி யன்றோ?" என்றான்.

போயிருந்துநின்புள்ளுவமறியாதவர்க்குஉரைநம்பீ * நின்செய்ய
வாயிருங்கனியுங்கண்களும் விபரீதமிந்நாள் *
வேயிருந்தடந்தோளினார்த்திருவருள்பெறுவார்யவர்கொல் *
மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானாலே (௩)

ப.—அநந்தரம், 'போயிருந்து-குழலூது'' என்றவாறே புகுரவிருந்து சில உபச்சந்தநவாக்யங்களைச் சொல்லி, போகச்சொல்லுகிறபோதை ஹஸ்த சேஷ்டையைக்கொண்டாட; அக்ஷோப்யமான கடலையும் க்ஷுபிதமாம்படி பண்ணின உன்னை இப்படி ப்ரமிக்கும்படி தங்கள்தோள்களாலே கலக்கினார் ஆரோ? என்கிறாள்.

(வேறேசிலரும் உண்டாய் அங்கேபோயிருக்கவும் சொல்லுகிறதென்? உங்களையொழிய ஆருண்டு எனக்கு? இருப்பிடமும் உங்கள் ஸந்நிதியல்லவோ? என்ன; ஆஸந்நமாகப் புகுந்திருக்கிற இவ்விருப்பைத் தவிர்ந்து)
நம்பீ—(க)''கள்வம்பொதியறை''என்னும்படி களவால் பூர்ணனான நீ
போய்—(எங்கள் பரிஸரத்தில் நின்றும்) போய்
இருந்து—(உன்னபிமதைகள் பரிஸரத்திலே) இருந்து
நின்—உன்னுடைய
புள்ளுவம்—களவு
அறியாதவர்க்கு—அறியாதார்க்கு
உரை—(இந்தக் கள்ளவார்த்தைகளைச்) சொல்லு;
(எங்களளவில்)
நின்—உன்னுடைய
செய்ய—சிவந்த
வாய்—அதரமாகிற
இரு—ப்ரலாக்யமான
கனியும்—கனியும்
கண்களும்—(பிறரையழிக்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கும்) கண்களும் (முன்புபோலே ஹ்ருத்யமாயிருக்கையன்றியே)
இந்நாள்—இப்போது
விபரீதம்—பாதகமாயிராநின்றன;
இவ்வளவில் உன்னுடைய நிஷேதார்த்தமான எங்களுடைய ஹஸ்த சேஷ்டையைக்கொண்டாடாதே நீ கொண்டாடும் தோளழகை உடையவர்களல்லோம் நாங்கள்;
மா—அகாதமாய்

(க) திருமொழி-௧0-௭-௩.

இரு—விஸ்தீர்ணமான	வேய்—வேய்போலே
கடலை—கடலை	இரு—சுற்றுடைத்தாய்
கடைந்த—கடைந்த	தட—நெடிதான
பெருமானாலே—அதிஶயிதஶக்தியான இவன்தன்னாலே	தோளினார்—தோளையுடையவர்கள்
இத்திருவருள்—நெஞ்சு கலங்கி வாய் விட்டுக்கொண்டாடும் படியான அருளை	யவர்கொல்—ஆர்?—
பெறுவார்—பெற்றிருப்பாராய், (அதுக்கடியான)	அவர்களைக்கண்டேனாகில், உன்னோடே பாதி நானும் கொண்டாடலாயிற்றே யென்று ப்ரணயரோஷத்தாலே வினவினாளென்று கருத்து (௩)

ஆ.—(போயிருந்து.)—இப்படிஇவன், மேன்மேலன இவளுடைய அம்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே வந்த நிரவதிகப்ரீதியாலே அத்யத்புத நிரவதிக ஸௌந்தர்யமயமான திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையுமுடையனைப் கொண்டு விநீதனைப் அருளிச்செய்ய;

இவற்றையெல்லாம் உன்னுடைய க்ருத்ரிமம் அறியாதார்க்குப் போயிருந்து சொல்லென்று அவனை உபாலம்பித்துவைத்து; உன்னுடைய திருக்கண்களினுடையவும் திருப்பவளத்தினுடையவும் அழகு இருந்தபடியென்? கண்டுங்கேட்டும் அறியாததொருபடியான இவ்வழகு, திருப்பாற்கடலிலே அம்ருத மதந ஸமயத்திலே அவதீர்ணையாய் அம்ருத ஶீகராலங்க்ருதையாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோதார குணபரிபூர்ணையாய் ஸர்வ திவ்யபூஷண பூஷிதையாய் ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரியான பெரியபிராட்டியோடு அன்றுகலந்த கலவியாலும் பிறந்ததில்லை; இப்படி பெரிய பிராட்டியிற்காட்டிலும் உனக்கபிமதைகளாய் உன்னை புஜிக்கப்பிறந்தவர்களாரோ? என்கிறாள்.

---

௪ ; அவ.—நாலாம்பாட்டு. “நான் சொன்னவையெல்லாம் இவர்கள் அந்யதாவாக புத்திபண்ணுகிறது, நம்மையொழியச் செல்லாமை பிறந்து நாம்அரைக்ஷணம் தாழ்த்தது பொறுக்கமாட்டாமையிறே” என்றுபார்த்து, “நீங்களென்னை இங்ஙனேசொல்லலாமோ? நான் பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனன்றோ? அவர்கள் என்கையிலே கோலைத்தந்து ‘நீ போய்ப் பசுமேய்த்துவா’ என்றால், என்னால்

நம்பீ—((க) 'பொய்நம்பி'' என்னும் படிபொய்யாலே) நிறைந்தவனான நீ
கழறேல்—("என்னைப் பொய்செய்தேன் என்கையாவதென் ?'' என்று) மேலிட்டுவார்த்தை சொல்லாதேகொள் ;
திண்—(பகலேஇரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலை நிற்கும்) திண்மையையுடைய
சக்கரம்—திருவாழியாகிற
நிழறு—தேஜஃ ப்ரஸாரியான
தொல் படையாய்—அஸாதாரணாயுதத்தை யுடையவனே !
உன்—உன்னுடைய
கைதவம்—க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களை
மண்ணும்—(அந்த மஹா பாரத ஸமரத்திலே) பூமியில் திரண்ட ராஜலோகங்களோடு
விண்ணும்—ஊர்த்வலோக வாஸிகளான தேவர்களோடு வாசியற
நன்கு—நன்றாக
அறியும்—அறியும் ; (ஆனபின்பு)
உனக்கு—உனக்கு
நான் —நான்
ஒன்று—ஒன்று
உணர்த்துவன்—அறிவிக்கக்கேள் ; எங்கள்வார்த்தை இனிமை கொண்டாடாதே; நாங்கள் அவர்களல்லோம்);
நின்—உன்னுடைய
அருள்—அருள்
சூடுவார்—சூடுகைக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்களாய்
மழறு—அபிநவமான
தேன்—தேன்போலே யிருக்கிற
மொழியார்கள்—மொழியையுடையவர்கள்
மனம்—நெஞ்சானது
வாடி—செவ்வியழிந்து விஷண்ணமாம்படி
நிற்க—நிற்க
எம்—(அவர்களதன்றியே) எங்களதாயிருப்பதாய்
குழறு—(அவர்களைப்போலே உனக்குத் தெளிய வார்த்தைசொல்லமாட்டாதே,) அநக்ஷர ஸரஸமான குழறுதலையுடைத்தான
பூவையொடும்—பூவையோடும்
கிளியோடும்—கிளியோடும்
குழகேல்—லீலாரஸம் கொண்டாடாதேகொள்.
இங்கு, பூவையும் கிளியுமென்றது—ஆஶ்ரிதர்க்கு உசாத்துணையாகைக்கு யோக்யமான வ்யவஹாரத்தை யுடைத்தாய் ததேகாங்க்ஷயமான பிவ்ஷயவர்க்கத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. (ரு)

ஆ—(கழறேல்) - இப்படி தன்னை உத்திஶ்ய மேன்மேல் இவள் சொன்ன வார்த்தைகளையே தனக்குப் பற்றாசாகக் கொண்டு, இவளுடைய கிளிகளையும் பூவைகளையும் எடுத்து அவற்றைக்

(க) தி-மொ-௯-எ-௪.

கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்து ஆஸ்வஸியா நின்று கொண்டு, "என்பக்கல் பொய்யுண்டோ?" என்று தானருளிச் செய்ய, 'உன்னுடைய பொய்யை அறியாதாருண்டோ? பகலை இரவாக்கவல்ல னல்லையோ? அது நிற்க, ஒருஹிதம் சொல்லக்கேள்! அதேதென்னில்; - உன் திருநாமங்களைக் கேட்க விருந்தாயாகில், நின்னருள்சூடுவார் மனம்வாடி நிற்க இங்கேநின்று எங்களுடைய பூவைகளையும் கிளிகளையும் உன் திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்துக் கொண்டு கேளாதே: உன்னுடைய மழறுதேன் மொழியார்களைச் சொல்லுவித்துக்கொண்டு கேளென்கிறாள். (ரு)

ஈடு ; அவ ;—ஆரும்பாட்டு. தங்களகவாயிலோடுகிறது தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு அநபிபவநீயைகளா யிருக்கிற இப்பிராட்டியையும் தோழிமாரையுங்கண்டு, அவன் தன்முகமுத்ரைகளாலும், பாவகர்ப்பமான உக்திகளாலும், அத்தை அநுவதித்தாற் போலேயிருக்கிற விலாஸசேஷ்டிதங்களாலுமாக இவர்களபிஸந்தியைக்குலைத்து, இனி இவர்கள் நான் சொன்னவையெல்லாம் "வேண்டா" என்னமாட்டாதவர்க ளென்னும்படி வாய்மாளப் பண்ணி, அவ்வளவிலேசென்று இவளுடைய லீலோபகரணமான குழமணனை எடுத்துககொண்டான்.

குழகிளங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை *
பழகியாமிருப்போம் பரமேயித்திருவருள்கள் *
அழகியாரிவ்வுலகுமூன்றுக்கும் தேவிமை தருவார் பலருளர் *
கழகமேறேல் நம்பி! உனக்குமிளைதேகன்மமே. (கூ)

ப.—அநந்தரம், மேனுணித்துக் குழமணனையெடுத்த வனைக்குறித்து, "உன்னுடைய ஈஶ்வரத்வம் எங்களோடேகாட்டாதே; அதுக்குத்தகுவாரோடே காட்டு' என்கிறாள்.

குழகி எங்கள் குழமணன் கொண்டு—விளையாட்டிலே எங்கள் குழமணனையெடுத்துக்கொண்டு	கன்மம்—காரியம்
கோயின்மைசெய்து—கைப்பட்ட ப்ரியத்தாலே மேன்மைபாவித்தால்	இல்லை—இல்லை; (உம்முடைய ஸாஸங்களும் மேன்மையும்)
ஒன்று—ஒரு	யாம்—நாங்கள்
	பழகி—பண்டேபழகி
	இருப்போம்—இருப்புதோம் ;

இ—இந்த
திரு—அதிமயிதமான
அருள்கள்—அருள்களானவை
பாமே—நாங்கள் பொறுக்கவல்லவையல்ல;
அழகியார்—(அதுக்கநுரூபமான) அழகையுடையராய்
இ—(உம்முடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு விஷயமான) இந்த
உலகுமூன்றுக்கும்—லோக த்ரயத்துக்கும்
தேவிமை—உம்மோடொக்கமுடிசூடுகைக்கு
தகுவார்—தகுதியாயிருப்பார்
பலர்—(க) தெவ்ஷ ஸஹஸ்ர-தேவ்யஸ் ஸஹஸ்ரம்'' என்னும்படி அநேகம்பேர்
உளர்—உளர்;
நம்பீ—பரிபூர்ணமானமேன்மையையுடைய உனக்கு அவர்கள் திரளல்லவோ தகுவது!
கழகம்—எங்கள் திரளில்வந்து
ஏறேல்—ஏறுதேகொள்;
உனக்கும்—(பிறர்க்குத் தீமைசெய்கையே ப்ரக்ருதியான) உனக்கும்
கன்மம்—இந்தச்செயல்
இளைது—பால்யஸூசகம்.
கழகம்—திரள்; குழமணனென்று ஆஶ்ரிதருடைய லீலாபரிகரமும் அவனுக்கபிமதமென்று ஸூசிப்பிக்கிறது. (சு)

ஈடு ;—(குழகி.)-முற்பட இவளையணுகக்கூசியிருந்த எம்பெருமான், இப்படி இவள் தன்னைக்குறித்துச் சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னவாறே, அதுவேபற்றாசாக நிர்ப்பயனாய்ச் சென்றணுகி, இவள்பாடேயிருந்த குழமணனை எடுத்தருள ; "குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு அடிக்கழிவு செய்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?" என்று இவள்சொல்ல, "என்னுடைய ஆத்மதாரணார்த்தமாக எடுத்தேன்" என்று அவனருளிச்செய்ய, "நாங்கள் இப்பொய்களுக்குப் பழையோமல்லோமோ! உன்னுடைய இந்த நிரவதிகமான அபிநிவேஶத்துக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போதுவோமோ?" என்று இவள் சொல்ல, "நீ யல்லது மற்றெனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமுண்டோ?" என்று அவனருளிச்செய்ய, "த்ரைலோக்யத்திலுள்ளாரிலும் அழகியார் உனக்கே தேவிமைக்குறுப்பாயிருப்பார் எத்தனைபேருளர்! அதுநிற்க; நீ முந்துற எங்கள்பரிஷத்திலே வந்தேறுதே கொள் : இது உனக்கும் இளையதான கன்மம்" என்கிறாள். (சு)

(க) ப்ரீ-ர-உ-சு.

ஈடு ; அவ ;—எழாம்பாட்டு. ஸர்வோபாயங்களையும் அநுஷ்ட்டித்து ஸ்ரீபரதாழ்வான் தன்பக்கல் பட்டதெல்லாம் தான் இவர்கள் பக்கலிலே பட்டான். (க) "வி நிவ த-ந்யி த-ஃபெயா த் - விநிவர்த்தயிதும்பலாத்" என்று மீட்கையிலே போர வருந்தினானிறே. (உ) [ஸௌஷ்டவ ஸூ ஸூ யா யாவ நேந ந்யூ வஸீஷ தி-ஶேஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவநமேநப்ரஸீ தந்தி] தாயேயிரங்கி மீளும்படிபண்ணுகிறேன்; அதுதான்கேட்டார்வாய் கேட்கவேணுமோ? "புரஸ்தாத்" என்றானிறே அப்படியே இவனும்ஸர்வோபாயங்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும் அநுகவொண்ணாதபடி கடுமைதோற்ற விருந்தார்கள்; "இனிச் செய்யலாவதென்?" என்று பார்த்தான்; "பலத்தாலே கார்யங்கொள்ளுவோம்" என்று நபும்சயித்து, இவர்கள்பாவையை எடுப்பானாகக் கணிசித்தான்; (ங) "ஸௌ க்ஷிஜ ஜ்ஞா ஷு -ஸௌகா வ ஸா:- ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்த கோஸலா:" என்று நினை வறியுமவர் களாகையாலே, எல்லாரும் கூடவைத்த பாவையைச் சென்றெடுத்துக்கொண்டார்கள்; அதுதான் "நங்கார்யம்" என்றே இருந்தான். "ப்ருதக்ப்ரயத்நாபேக்ஷிதமின்றிக்கேயொழியப் பெற்றோம்" என்று பார்த்தான் ; திருக்குரவை போலே ஆளுக்காளாய்நின்று கைப்பிடிக்க வேண்டாவாயிருந்தது ; "நல்ல வாய்ப்பு" என்று இவர்கள் பாவையைச் சென்றுபற்றினான்.

கன்மமன்றெங்கள்கையில்பாவைபறிப்பது கடல்ஞாலமுண்டிட்ட *
நின்மலாநெடியாயுனக்கேலும்பிழைபிழையே *
வன்மமேசொல்லியெம்மைநீவிளையாடுதி அதுகேட்கிலென்னைமார் *
தன்மபாவமென்னாரொருநான்றுதடிபிணக்கே, (எ)

ப —அநந்தரம், ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ஸர்வலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பெருமையையுடைய உனக்கு எங்களை ஸ்பர்ஶித்துக் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற விது கார்யமன்று என்கிறாள்.

எங்கள்—எங்கள்	கடல்—ப்ரளயார்ணவத்திலே அழுந்துகிற
கையில்—கையிலிருக்கிற	ஞாலம்—ஜகத்தை
பாவை—பாவையை	உண்டிட்ட—அமுதுசெய்து வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து
பறிப்பது—தீண்டிப்பறிப்பது	
கன்மம்—காரியம்	
அன்று—அன்று;	

(க) ரா-அயோ-அஉ-கக. (உ) ரா-அயோ-ககக-கச- (ங)

நின்மலா—அதுதானே ப்ரயோஜநமாம்படியான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையையாய்!
நெடியாய்—("இன்னமும்செய்தது போராது" என்று அவற்றை வெளிநாடுகாட்டிரக்ஷிக்கும்) பெருமையையுடையவனே!
உனக்கும்—இப்படிப்பட்டஉனக்கும்
பிழை—(இப்படி அபலைகளாயிருப்பாரைத் தீண்டிப்பறித்தாயென்கிற) பிழை
பிழையே—அவஶ்யமாயேவிடும்;
நீ—(இப்படிபெரியையாயிருக்கிற) நீ
வன்மம்—(நானுங்களைஸ்பர்ஶிக்கலாமோ? அன்று ஆரைநினைத்திருந்திகோள' என்று பூர்வஸம்ஶ்லேஷஸ்மாணத்தைப் பண்ணுவித்து எங்களுக்குநினைக்கவும் சொல்லவுமொண்ணாத) மர்மங்களை
எம்மை—எங்களை நோக்கி
சொல்லி—சொல்லி
விளையாடுதி—லீலைகொண்டாடாநின்றாய்;
என்னைமார்—எங்களுடைய ஆணுடன்பிறந்தார்
அதுகேட்கில்—அதுகேட்பாராகில்
தன்மபாவம்—தர்மமும் பாபமுமென்று
என்னார்—நிரூபியாகள்;
ஒருநான்று—ஒருநாள் வரையிலே வந்து
தடி—தடியையெடுத்து
பிணக்குஆம்—பிணங்கும்படியாம்.
என்னைமார்—ஆணுடன் பிறந்தார்.
என்னைமார் என்கிறது - ஸஹஜமான தர்மாதர்மபமதாதிகள் பகவத்விரோதிகளென்று ஸூசிப்பிக்கிறது. 'பாவை' என்கிறது ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் பாதந்த்ரமான அசக்தவஸ்துவும் ஈஶ்வரனுக்கு உத்தேஶ்யமென்று ஸூசிப்பிக்கிறது- (எ)

ஆறு ;—(கன்மமன்று.) - இப்படி அவன் நிவார்யமாணனாயிருக்கச்செய்தேயும் இவளுடைய பரிஷத்திலேயேறி இவளுடைய கையிற்பாவையைப் பறித்தருள, "எங்கள் கையிற்பாவை பறிப்பது உனக்கவத்யாவஹமாம்; அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் வயிற்றிலேவைத்தது மஹாகுணத்தை விளைத்தாற்போலே, இத்தீமையும் உனக்கு மஹாவத்யத்தைவிளைக்கும்" என்று இவள்சொல்ல, அதன்மேலே பணிமொழிகளை இவன் அருளிச்செய்ய, "இங்ஙனே அதிதுஸ்ஸஹமான வார்த்தைகளையே சொல்லி எம்மைநீவிளையாடுதி ; அதுகேட்கில் என்னைமார் இது கூடும்கூடாது என்று பாராதே உன்னையுபேக்ஷித்து ஒருநாளும் கடாக்ஷிப்பதும் செய்யார்" என்கிறாள். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. கிட்டிநின்று இவர்களைச் சிலபிறுக்குக்களைப் பண்ணப்புக்கான்; "இங்கே யிருக்கிலன்றோ இதெல்லாம் வேண்டுவது" என்றுபார்த்து, ஒருவரொருவராகப் போகப்புக்கார்கள்; "இதுவோ பார்த்தபடி!" என்று வழியைப்பற்றி இருவிலங் காகக்கிடந்தான். உத்பாநமாகையாலே வழி ஓரடிப்பாடாயிருக்குமிறே. இப்பாட்டை ஜீயர் அருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே ஆப்பானிருந்தவர் "இவர்களிவனைக் கடந்துபோனார்களாகிற்செய்வதென்?" என்றுகேட்க, "அது ஆர்காரியம்? பின்னை இரண்டத்தொன்று ஸித்திக்கும் என்றன்றோ அவன்தான்கிடந்தது!" என்றருளிச்செய்தார். †(நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றானாகிறான்; கடந்துபோனார்களாகில் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றாகிறது.

பிணக்கியாவையும்யாவரும் பிழையாமல்பேதித்தும்பேதியாததோர்*
கணக்கில்கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய் *
இணக்கிஎம்மைஎம்தோழிமார் விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்தோமை
உணக்கிநீவளைத்தால் என்சொல்லார்உகவாதவரே! (அ)

ப ;—அநந்தரம், "இவன் ஸந்நிதியிலிருக்கிலன்றோ மர்மம் சொல்லுவது?" என்றுபோகத்தேட, இவர்கள் போகிறவழியைக் கட்டித்தகைந்த அவனைநோக்கி; (க) "எல்லாம் அறிவீர் ஈதேயறியீர்" என்று ஸர்வஜ்ஞனை நீ எங்களைத் தகைந்தால்உகவாதார் என் சொல்லாரென்கிறாள்.

யாவரும் யாவையும்—ஸகல சேதநா சேதநங்களையும்
பிணக்கி—(ஸம்ஹ்ருதயவஸ்தையிலே நாமரூப விபாகாநர்ஹமாம்படி) கலசி, (ஸ்ருஷ்டியில் வந்தவாறே)
பிழையாமல்—(அவ்வோ சேதநருடைய கர்மங்களுக்கு ஸாங்கர்யம்) பிறவாதபடி
பேதித்தும்—தேவதிர்யகாதிபேதத்தைப் பண்ணினவிடத்தும்
பேதியாதது—(தத் தத்தோஷத்தால் ஸ்வரூபத்துக்கு பேதமுவாராதபடி
ஓர்—அத்விதீயமாய்
கணக்கு இல—அபரிச்சிந்நமான
கீர்த்திவெள்ளம்—கீர்த்திஸமூஹத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
கதிர்—ப்ரபாரூபமான
ஞானம்—ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தை
மூர்த்தியினாய்—வடிவாகவுடையவனே!
எம்—ஸஜாதீயைகளாய் ஸமாநதுக்கைகளான
தோழிமார்—தோழிமார்
எம்மை இணக்கி—நாங்கள் இசையும்படி வார்த்தைசொல்லி
விளையாட—விளையாட

போதுமின்—போங்கோள்'

என்ன—என்றுலீலையை வ்யாஜமாகச் சொன்னபடியாலே

போந்தோமை—(நீ இந்த நிற்பசறியாதே லீலாபரைகளாய்) வந்த எங்களை

உணக்கி—உண்ணவொட்டாதே உணங்கும்படி பண்ணி

நீ—நீ

வளைத்தால்—தகைந்தால், (இச்செய்திகண்டு)

உகவாதவர்—உகக்கமாட்டாத நாட்டார்

என்—என்ன

சொல்லார்—சொல்லார்?

உகவாதவர்—உன்னுடைய மின்னிடை மடவாரென்றுமாம். இங்கு, இணக்கி எம்தோழிமாரென்றது ஸாஜாத்யத்தாலே கலந்து லீலாரஸ வ்யபதேஶத்தாலே பகவத் விஷயத்திலே மூட்டும் பாகவத விஷயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. (அ)

ஆறு;—(பிணக்கி.) "இப்படி இவன் க்ருத்ரிமம்செய்து நம்மை இங்கிருந்து விளையாடவொட்டானாகில், நாமிங்குநின்றும் போவோம்" என்று பார்த்துத் தன் தோழிமாரோடேகூடப் போகப்புக "நான்போகவொட்டேன்" என்றுஇவன் தங்களை வளைத்தருள, "அறியாதே விளையாடப்போந்த எங்களை உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே இழுவித்துக்கொண்டு, ஸர்வேஶ்வரனான நீ வளைத்தால், உன்னை உகவாதவர் உனக்கென்ன பழிசொல்லார்? உனக்கெங்களோடே ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தமென்றும் சொல்லுவரிறே! ஆனபின்பு இது ஈடல்ல" என்று அவனை உபாலம்பிக்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. "இவன் 'போகவொட்டேன்' என்று வளைத்துக்கிடந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது இவனுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றாலன்றோ? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமாபோலே இவன்முகம் பாராதேயிருக்கிறோம்" என்றத்யவஸித்துப் பேசாதே யிருந்தவாறே, "தன்னை நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம் என்றிருக்கும் இவன்" என்று "அநந்யபரதைதோற்றச் சிற்றிலிழைப்போம்" என்று இழைக்கப்புக, "என்னைப்பாராதே இருப்பதுமன்றிக்கே சிறிது அநந்யபரதை பண்ணுவதே!" என்று சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன்திருவடிகளாலே அழிக்க, அத்தாலே அவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப்

பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய அபிமதஸித்திக்கும் ஸாதநம் திருவடிகள்காணும். அடியுடையார்க்கெல்லாம் ஸாதித்துக் கொள்ளலாமே.

உகவையால்நெஞ்சமுள்ளுருகிஉன் தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் *
அகவலைப்படுப்பான் அழித்தாயுன்திருவடியால் *
தகவுசெய்திலைஎங்கள்சிற்றிலும் யாமடுசிறுசோறுங்கண்டு * நின்
முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றிலையே. (க)

ப ;— அநந்தரம், இவன் தகைந்தவாறே கடக்கப்போய்ச் சிற்றிலிழைக்க, "நம்மை அநுவர்த்தித்துப்போகாதே அநாதரித்தார்கள்" என்கிற சீற்றத்தாலே சிற்றிலையழிக்க, நாங்கள் உன்முகசோபையைப் பார்த்திருந்து சிற்றிலிழையாதபடி இத்தையழித்தாயே! என்றின்னாதாகிறாள்.

உகவையால்—அகவாயிலுகப்பாலே
நெஞ்சம்—நெஞ்சானது
உள்ளுருகி—உள்ளுருகி
உன்—உன்
தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற
தட—பெரிய
கண்—கண்ணினுடைய
விழிகள்—பார்வைகளாகிற
வலை—வலைக்குள்ளே
அகப்படுப்பான்—அகப்படுத்துகைக்காக
எங்கள்—எங்கள்
சிற்றிலும்—சிற்றிலையும்
யாம்—நாங்கள்
அடு—அடுகிற
சிறுசோறும்—சிறுசோற்றையும்
கண்டு—கண்டு
நின்—உன்னுடைய
முகம்—திருமுகத்தில்
ஒளிதிகழ—ஒளிதிகழும்படி
முறுவல்—முறுவல்
செய்து—செய்து
நின்றிலை—பார்த்துக்கொண்டு நில்லாதே
உன்—உன்
திருவடியால்—திருவடிகளாலே
அழித்தாய்—அழித்தாய்;
தகவுசெய்திலை—இதிலோர் இரக்கமறச்செய்தாய்,
இத்தால்—ஆச்ரிதருடைய லீலாவிபூதியிற் பரிப்பை அழிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (க)

ஆறு ;—(உகவையால்) தன்னை எம்பெருமான் இப்படி வளைக்கச்செய்தேயும் அவனைக் கடாக்ஷியாதே யிருந்து தன் தோழிமாரோடேகூடச் சிற்றிலிழைத்துச் சிறுசோறிட்டு விளையாடாநிற்க, இவனுடைய கடாக்ஷமல்லது தனக்கு ஆத்மதாரணம் இல்லாமையாலே, "ஏதேனுமொருபடியால் இவள் நம்மைக் கடாக்ஷிக்க அமையும்" என்று பார்த்து, இவள் தன்னைப் பார்த்தருளும்படியாக இவளுடைய சிற்றிலைத் தன்னுடைய திருவடிகளாலேயழித்தருள, இவளும் அவனுடைய திருமுகத்தைப்பார்த்து அவனுடைய திருக்

கண்களினழகாலே வஶீக்ருதையாய், "உன்பக்கலுள்ள ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே நெஞ்சுருகிக் கொண்டு உன்தாமரைத் தடங்கண் விழிகளாகிற வலையிலே நாங்கள் அகப்படுகைக்காக, எங்கள் சிற்றிலுடையாமடுசிறுசோறும் உன்திருவடியா லழித்தருளினாய்; நாங்கள் விளையாடுகிறபடியைக் கண்டு உகந்துகொண்டு நிற்கமாட்டிற்றில்லை ஒன்றும் க்ருபையில்லையாகாதே?" என்றுகொண்டு, தன்னுடைய அத்யவஸாயத்தை, எம்பெருமான் தன்னழகாலே அழித்ததாக அவனையின்னாதாகிறாள். (கூ)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றிலையே" என்று விழுக்காடறியாதே வாய்தப்பச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள்; காலால் அழித்தது சிற்றிலையன்றே: இவர்கள் நெஞ்சில் மறத்தையேயிறே; அந்த மறம் போனவாறே, மேல் நோக்கிப் பாதாதிகேஶாந்தமாகப் பார்த்தார்கள்; தங்களை ஜயிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி நின்றான்; அவ்வடிவில் பிறந்தவேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்.

நின்றிலங்குமுடியினாயிருபத்தோர்காலரசுகளைகட்ட *
வென்றிநீண்மழுவா! வியன்ஞாலம் முன்படைத்தாய் *
இன்றிவ்வாயர்குலத்தை வீடுய்யத்தோன்றியகருமாணிக்கச்சுடர்
நின்தன்னால்நலிவேபடுவோமென்றுமாய்ச்சியோமே. (கO)

ப;—அநந்தரம். "முகவொளிதிகழமுறுவல்செய்து நின்றிலையே" என்று முகம்பார்த்து வார்த்தை சொன்னவளவிலே தங்களகவாயில் மறந்தீர்ந்து, தங்களை பஹு முகப்ரவ்ருத்தியாலே அநுபவிக்கம் பண்ணுவித்தபடியை நினைத்து, ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனான உன்னாலே நாங்கள் இப்படிநலிவுபடுவதே! என்று ஸமாஹிதையாய் வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

(ஸமஸ்த ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் ஒருநாளும் தாழ்வில்லாமையாலே)	அரசு—ராஜாக்களை
நின்று—நிலைநிற்க	களைகட்ட—உந்மூலநம்பண்ணின
இலங்கு—விளங்குகிற	வென்றி—வென்றியையுடைத்தான
முடியினாய்—திருவபிஷேகத்தை யுடையையாய்	நீள்—பெரிய
இருபத்தோர்கால்—இருபத்தொரு படிகால்	மழுவா—மழுவையுடையையாய்
	வியல்—விஸ்தீர்ணமான
	ஞாலம்—ஜகத்தை
	முன்—ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே

படைத்தாய்—உத்பாதித்தவனாய்
இன்று—இக்காலத்திலும்
இ—இந்த
ஆயர்குலம்—இடைக்குலமானது
வீடு—தங்கள்குடியோடே
உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
தோன்றிய—அவதீர்ணனான
கருமாணிக்கச்சுடர்—நீலரத்ந ப்ரபோஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே!
நின்தன்னால்—(இப்படி ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனானையினாலே எங்களுக்கு நாயகனுமாய் எங்கள்மறத்தையும் அழித்து அழிந்தஸத்தையையுமுண்டாக்கினஎங்களோடுறவுமுடையையாய் அநுபாவ்யமான வடிவையுமுடைய) உன்னாலே
ஆய்ச்சியோம்—அறிவில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்த நாங்கள்
என்றும்—என்றும்
நலிவு—நலிவு
படுவோமே—படும்படியாவதே

என்று ஸமாஹிதையானபின்பு முன்புபட்ட நலிவை நினைத்துச் சொன்னாளாகிறது.

"நான தஞ்சுவன்" என்று முதற்பாட்டிலேவந்த ஒருமைக்குப்பின்பு வந்த பன்மையெல்லாம் - ஆத்மநிபஹுவசநமாதல், தோழிமார்களையுங்கூட்டி அவர்களுக்காகச் சமைந்துசொன்னதாதல். (௧௦)

ஆறு ;—(நின்றிலங்கு) இப்படி - எம்பெருமானுடைய அழகாலும் ஸ்வவிஶ்லேஷஜநித நிரவதிகாவஸாதத்தாலுமாகத் தன்னுடைய ஊடலெல்லாந்தீர்ந்து, தன்னையகப்படுத்தின அவனுடைய அழகையும் ஸௌஶீல்யகாருண்ய வாத்ஸல்யாதிகுணங்களையும் பேசி, இப்படியே குணவானா யிருந்துவைத்து, விஶ்லேஷ பரம்பரைகளாலே எங்களை யென்றும் இங்ஙனே நலிவேசெய்து போனாய்; ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்து நாங்கள் உன்னாற்பட்டது உன்னைப்பிரிந்தார்படும் வ்யஸநம் அறியாத நீ யறியாய்காண் என்கிறாள். (௧௦)

ஈடு ; அடி ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகச் சொல்ல வல்லார்க்கு பகவத்தாரித்ர்ய மில்லை யென்கிறார்.

ஆய்ச்சியாகியவன்னையாலன்றுவெண்ணெய்வார்த்தையுள் *
கூத்தவப்பன்தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் * [சீற்றமுண்டழு
வத்தியதமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிவையுமோர்பத்திசையொடும் *
நாத்தன்னால்நவிலவுரைப்பார்க்கில்லைநல்குரவே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தரம். இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லுமவர்களுக்கு பகவதலாபரூபமான தாரித்ர்யமில்லையென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆய்ச்சியாகிய—இடைக்குலத்திலே பிறந்த	தமிழ்மாலை—த்ராவிட ஸந்தர்ப்ப ரூபமான
அன்னையால்—யசோதையாகிற தாயாராலே	ஆயிரத்துள்ளும்—ஆயிரத்துள்ளும்
அன்று—	இவை—(விமுகரை அபிமுகராக்கிக் கொண்ட அத்விதீயமான) இவை
வெண்ணெய்வார்த்தையுள்—வெண்ணெய்க்களவு வார்த்தை பிறந்தவளவிலே	ஓர்பத்தும்—பத்தையும்
சீற்றமுண்டு—சீறப்பட்டு	இசையொடும்—இசையோடேகூட
அழு—அழுது கோப்புக்கண்டமிட்ட	நாத்தன்னால்—நாவுக்கு ப்ரயோஜநமாக
கூத்தன்—கூத்தையுடையவனை	நவில—செறிய.
அப்பன் தன்னை—லோகோபகாரகனை	உரைப்பார்க்கு—உரைப்பார்க்கு
குருகூர்ச்சடகோபன்—ஆழ்வார்	நல்குரவு—பகவதலாபமாகிற தாரித்ர்யம்
ஏத்திய—ஸ்தோத்ரரூபமாகவருளிச்செய்த	இல்லை—இல்லை.
	இது—ஆசிரியத்துறை. (கக)

ஆறு;—(ஆய்ச்சியாகிய) - அதிஸ்நேஹிநியான யசோதைப் பிராட்டி, "வெண்ணெய்களவுகண்டாய்' என்று பொடிந்தபோது போலே, ஆழ்வார் தாம் ப்ரணயகோபத்தாலே "எம்பெருமானோடு கலப்பேனல்லேன்" என்று அகல, அது பொறுக்கமாட்டாமே தளர்ந்த தளர்த்தியை அநுஸந்தித்து இனியராய் அவ்வெம்பெருமானை ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை ... ப்பாவவ்ருத்தியின்றிக்கே சொன்னார்க்கும், எம்பெருமான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கச் செய்தே †பிறங்கித் தாம்பட்ட து:க்கம் படவேண்டா வென்கிறார்.

ஆறாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—நல்குரவும்: ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(நல்குரவும்.) இப்படி "எம்பெருமான் திறத்துப் படுவோமல்லோம்" என்று இருந்த ஆழ்வார், தம்மோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காகத் திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸ்வஸம்ச்லேஷாலாபஜநிதமான அவஸாதத்தாலும் நிவ்ருத்த ப்ரணயகோபராய் அவனோடே ஸம்ச்லேஷித்து, தத்ஸம்ச்லேஷஜநித நிரவதிகப்ரீதியாலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமானஜகதைச்வர்யத்தையும் அசேஷதோஷ ப்ரத்யநீகத்வஸௌந்தர்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் பேசுகிறார்.

ய—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி விமுகரான தம்மை அபிமுகராம் படிபண்ணிக்கொண்ட வருத்தாகாரப்ரஸங்கத்தாலே, பரஸ்பரவிருத்தமான பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாக கடிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கவல்ல ஈச்வரனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்தியை யபரோக்ஷித்து, அதுக்கடியான ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், இதரவிஸஜாதீயதையையும், உஜ்ஜ்வல கீர்த்தித்வத்தையும், அதிசயித க்ருபாயோகத்தையும், லீலா விபூதிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆச்ரிதாநுபாவ்யமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸர்வலோகசரண்யத்வத்தையும், ஆச்ரிதபவ்யதையையும், நிருபமோபகாரகத்வத்தையும், அஸாதாரண ரக்ஷகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்வோவாகாரங்களாலே அகடிதங்களை கடிப்பிக்கவல்லவன் நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மையும் நித்யஸூரிகளோடே சேர்க்கவல்லவனென்று அவனுடைய பலப்ரதத்வசக்தியையுமநுஸந்தித்து, தாம் கண்டபடியே உபதேசித்தருளுகிறார்.

ஈடு ;—" 'இப்படி தாழநின்றவன் ஸர்வேச்வரனென்கிறார்' என்று பிள்ளான் பணிக்கும்" என்றருளிச்செய்வர். அதாகிறது—"யாவையும்யாவரும்பிழையாமல் - பிணக்கி" என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேச்வரத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் என்று. "இதிலே ஒருவாசிதோற்ற பட்டரருளிச்செய்வர்" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். அதாவது - "சேரோம்" என்ற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஆச்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறாரென்று. சேரவிட்டுக் கொண்டபடி தான் அநேகமிறே. முதல்தன்னிலே தம்மையும் அறியாதே அவனையும் அறியாதேயிருக்க, தன்படிகளையறிவித்துக் கூடவிட்டுக்கொண்டான் ; உள்ளே புகுர நின்று ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தை

யும் அநுஸந்தித்து "நாம் அங்குத்தைக்கு அயோக்யர்" என்று அகல, தன் செல்லாமையைக்காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்டான்; †(வளவேழுலகிலே). இனி, அவைபோலன்றிறே இது; ஒன்றால் பரிஹரிக்கலாமதன்றே. அகலில் குற்றம், அணுகில் குற்றமாயிருப்ப தொன்றிறே! ஜாதிசண்டாளனை நோக்கினால் ப்ராயஶ்சித்தமுண்டு; ப்ரணயாபராதசண்டாளர்க்கு அதுவுமில்லை.

ஆக, இப்படிகளாலே தன செல்லாமையைக்காட்டி அவன் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டபடியைக்கண்டு விஸ்மிதராகிற விவர்க்கு, "இவ்வளவல்லகாணும் நம்முடைய ஆஶ்சர்யங்களிருக்கும்படி; லோகத்தில் தன்னில்தான் சேராத விருத்தபதார்த்தங்களுமெல்லாம் நம்மோடே சேர்ந்திருக்கிறபடி பாரீர்; ஆனபின்பு, நம்மோடுசேராதாரில்லைகாணும்!" என்று தன்னுடைய விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, "இது இருந்தபடி என்?" ‡ கொடுத்த சைதந்யத்தைக்கொண்டு அகலுகைக்கு உடலாயிருக்கிற இவற்றையெல்லாம் கூடவிட்டுக்கொடு நிற்கிற படிகளும்,—இனிநிமித்தமானது உபாதாநமாகமாட்டாது; உபாதாநமானது நிமித்தமாகமாட்டாது; இங்ஙனேயிருக்க—இவையெல்லாம் தானாயிருக்கிறபடியையும், இவற்றோடுகூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றில்தோஷங்கள் தனக்கு ஸ்பர்ஶியாமலிருக்கிறபடியையும், தோஷந்தட்டாமல் கடக்கவிருக்கையன்றிக்கே நியந்தாவாயிருக்கிறபடியையும்,—இனி நாட்டில் ப்ராப்யமானது ப்ராபகமாகமாட்டாது; ப்ராபகமானது ப்ராப்யமாகமாட்டாது; இங்ஙனேயிருக்க ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் தானேயாயிருக்கிறபடியையும், மற்றும் இவனுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி உபகாரஶீலனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான். இவனல்லது தமக்குப்பரமபந்துக்களில்லை' என்று அறுதியிட்டு, 'இவன் திருவடிகளல்லது பற்றில்லை' என்று பேசுகிறாரா யிருக்கிறது.

முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வாநுபவம்பண்ணி, மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து "எத்திறம்" என்றுகிடந்தார். இங்கு, "போகுநம்பீ" என்று தள்ளச்செய்தேயும் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்ற நீர்மையை அநுஸந்தித்து அதுக்குஎதிர்த்தட்டான பரத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார்; *மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவரிறே; மேன்மையை அநுஸந்திப்பது நீர்மையை அநுஸந்திப்பதாமத்தனையிறே.

ஈடு ; அவ ;—விருத்த விபூதிகனான ஸர்வேஶ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப் பெற்றேனென்கிறார்.

நல்குரவும்செல்வும் நரகும்சுவர்க்கமுமாய் *
வெல்பகையும்நட்பும்விடமுமமுதமுமாய் *
பல்வகையும்பரந்த பெருமானென்னையாள்வானை *
செல்வம்மல்குகுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ப்ரீத்யப்ரீதிஹேதுவான விருத்தார்த்தங்களை விபூதியாகவுடைய ஸாவவ்யாபகனைத் திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

நல்குரவும்—பதார்த்தஸங்கோசரூபதாரித்ர்யமும்	ஆய்—ஆய். (இப்படி)
செல்வும்—† தத்விகாஸரூபமான ஸம்பத்தும்	பல்வகையும்—பலவகையாலும்
நரகும்—து:கஸ்தாநமானநரகமும்	பரந்த—வ்யாப்தனான
சுவர்க்கமும்—ஸுகஸ்தாநமான ஸ்வர்க்கமும்	பெருமான்—ஸர்வாதிகனாய்
ஆய்—ஆய்	என்னை—இவ்வாகாரத்தையெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்து
வெல்—எதிர்த்தலையைச்சாய்க்கும்	ஆள்வானை—(அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியானவனை
பகையும்—ஶாத்ரவமும்	செல்வம்—பகவதநுபவைஶ்வர்யம்
நட்பும்—அதுக்கெதிர்த்தட்டான மைத்ரமும்	மல்கு—மிகாநிற்கிற
விடமும்—முடிக்கும்விஷமும்	குடி—ஸஜ்ஜநஸமவாயத்தையுடைய
அமுதமும்—உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் அம்ருதமும்	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
	கண்டேன்—அபரோக்ஷிக்கப்பெற்றேன். ஆயென்கிறது ப்ரதிபதம் சேர்த்துக்கொள்வது. (க)

ஆறு ;—தாரித்ர்ய ஸம்பந் நரக ஸ்வர்க்காஶ்லேஷ விஷாம்ருத ப்ரப்ருதி விவிதபதார்த்தாந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த வெம்பெருமானை, தத்கைங்கர்ய ரதித்வஸம்பத் ஸம்ருத்த திவ்யஜந பரிபூர்ணமான திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்வயத்நத்தாலே ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாத பெருமையையுடையவனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வவிலக்ஷணமெனகிறார்.

கண்டவின்பம்துன்பம் கலக்கங்களுந்தேற்றமுமாய் *
தண்டமுந்தண்மையும் தழலும் நிழலுமாய் *
கண்டுகோடற்கரிய பெருமானென்னையாள்வானூர் *
தெண்திரைப்புனல்சூழ் திருவிண்ணகர்நன்னகரே. (௨)

ப — அநந்தரம். அந்த ப்ரீத்யப்ரீதிரூப ஸுகதுःகங்களை அநுஸந்தித்து வரும் பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாய், தத்ஸஜாதீயதயா த்ரஷ்டு மஶக்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அஸாதாரணதேஶம் திருவிண்ணகரென்கிறார்.

கண்ட — லோகத்ருஷ்டமான
இன்பம்துன்பம் — ஸுகதுःகங்களையும்
கலக்கங்களும் — துःகமடியாகவரும் சிந்தாவ்யாகுலதைகளும்
தேற்றமும் ஆய் — ஸுகமடியாகவரும் தெளிவுகளுமாய்
தண்டமும் — (அக்கலக்கமடியாகவரும்) கோபமும்
தண்மையும் — (தேற்றமடியாக வரும்) ப்ரஸாதமும்
தழலும் — (கோபஸமமான ஔஷ்ண்யத்தையுடைய) அக்நியும்
நிழலும் — (ப்ரஸாதஸமமான ஶைத்யத்தையுடைய) நிழலும்
ஆய் — ஆய்
கண்டுகோடற்கு — ஸ்ஜாதீயதயா காண
அரிய — அரியனாயிருக்கிற
பெருமான் — ஸர்வேஶ்வரனாய்
என்னை — என்னை
ஆள்வான் — அடிமைகொண்டவன்
ஊர் — ஊர்
தெண் — தெளிந்தும்
திரை — திரைக்கிளப்பத்தையுமுடைய
புனல் — ஜலத்தாலே
சூழ் — சூழப்பட்ட
திருவிண்ணகர் — திருவிண்ணகராகிற
நல்நகர் — தர்ஶநீய நகரம்.

ஆறு ;— (கண்ட இன்பம்.) உபலப்யமான ஸுகதுःக்க காலுஷ்ய ப்ரஸாத நிக்ரஹாநுக்ரஹ ஶீதோஷ்ணாத்யந்யோந்ய விருத்த வஸ்த்வந்தராத்ம பூதனாய், ஸுதுர்த்தர்ஶனாயிருந்த ஸர்வேஶ்வரனை நான் கண்ணாலேகண்டு அடிமை செய்யும்படி புகுந்தருளின திருநகரி திருவிண்ணகரென்று திருநகரியை அநுபவிக்கிறார். (௨)

ஈடு ; அவ ;— மூன்றும்பாட்டு. திருவிண்ணகரப்பனுடைய கல்யாண குணங்களையொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தாரகமில்லை யென்கிறார்.

நகரமும்நாடுகளும் ஞானமும்மூடமுமாய் *
நிகரில்சூழ்சுடராயிருளாய் நிலனாய்விசும்பாய்ச் *
சிகரமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் *
புகழ்கொள்கீர்த்தியல்லாலில்லை யாவர்க்கும்புண்ணியமே. (௩)

ப.—அநந்தரம், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாநுபந்தி பதார்த்தங்களைவிபூதியாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய உஜ்ஜ்வலமான குணப்ரதையையொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தாரகமில்லையென்கிறார்.

நகரமும்—விசேஷஜ்ஞப்ரசுரமான நகரமும்
நாடுகளும்—அவிசேஷஜ்ஞப்ரசுரமான நாடும், (தத்ததாகாரஹேதுவான)
ஞானமும்—ஜ்ஞாநமும்
மூடமும்—மௌக்த்யமும்
ஆய்—ஆய் (அந்த ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந ஸாம்யத்தையுடைத்தாய்)
நிகர்—ஒப்பு
இல்—இன்றியே
சூழ—பரந்த
சுடர்—ப்ரகாஶமும்
ஆய்—
இருள்—(ததாவிதமான) இருளும்
ஆய்—ஆய்
நிலன்—(இருளுக்கு ஸ்தாநமான) பூமியும்
ஆய்—
விசும்பு—(ப்ரகாஶஸ்தாநமான) ஆகாஶமும்
ஆய்—ஆய்
சிகரம்—சிகரங்களையுடைத்தான
மாடங்கள்—மாடங்கள்
சூழ்—சூழ்ந்த
திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
சேர்ந்த—பொருந்திவர்த்திக்கிற
பிரான்—ஸர்வேஶ்வரனுடைய
புகர்—ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை
கொள்—உடைத்தான
கீர்த்தி—குணப்ரதையை
அல்லால்—ஒழிய
யாவர்க்கும்—ஸர்வர்க்கும்
புண்ணியம்—உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஸுக்ருதம்
இல்லை—இல்லை (௩)

ஆறு ;—(நகரமும்.)-நகரஜநபதஜ்ஞாநாஜ்ஞாந தமஃப்ரகாஶ அவநிககந ஸர்வநியந்தாவாயிருந்த, சிகரமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரானுடைய நிரவதிக காருண்யமல்லது மற்று உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று, தமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமானகாருண்யகுணத்தை அநுபவிக்கிறார். (௩)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. புண்யபாபாதியாய் எம்பெருமானுக்குவிஶேஷணத்வேந தோற்றுகிற விபூதியெல்லாம் அவன் க்ருபையாலே உண்டாயிற்று என்கிறார்.

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபிரிவென் றிவையாய் *
எண்ணமாய்மறப்பாயுண்மையாயின்மையாயல்லனாய் *
திண்ணமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் *
கண்ணனின்னருளேகண்டுகொண்மின்கள்கைதவமே. (௪)

ப—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன புகர்கொள் கீர்த்தியாவது - புண்யபாபாநுபந்தி பதார்த்தவிபூதிகளை க்ருஷ்ணனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையென்கிறார்.

புண்ணியம்பாவம்—இஷ்டாநிஷ்டஹேதுவான புண்யபாபங்கள்
புணர்ச்சிபிரிவு—தத்க்ருதமான தத்தத்ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்கள்
என்று—என்று
இவைஆய்—இவையாய்
எண்ணம்—ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களையும்
ஆய்—
மறப்புஆய்—விஸ்மரணமுமாய்
உண்மைஆய்இன்மை ஆய்—தத்ததநுரூப வஸ்துக்களுடைய ஸத்பாவாஸத்பாவங்கள் ஆய்வைத்து
அல்லன்ஆய்—தததத்கர்மவஶ்யனன்றியே இருப்பானாய்
திண்ணம்—ஸ்த்திரமான
மாடங்கள்—மாடங்கள்
சூழ்—சூழ்ந்த
திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
சேர்ந்த—சேர்ந்த
பிரான்—ஸர்வாதிகனான
கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய
இன்—அதிஶயித போக்யமாம்படி அநந்யப்ரயோஜநமான
அருளே—க்ருபையையே
கண்டுகொண்மின்கள்—கீழ்ச்சொன்ன உத்தாரக கீர்த்தியாகக் கண்டுகொள்ளுங்கோள்
கைதவமே—இது கைதவமோ? பரமார்த்தமென்று கருத்து. (௪)

ஆறு;—(புண்ணியம்.)-புண்யபாப தத்பலபூத அபிமதவிஷய ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷ ஸ்மரணவிஸ்மரண பாவாபாவாதி ஸகல பதார்த்தாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தனாயிருந்துவைத்தே தத்கததோஷ ரஸம்ஸ்பருஷ்டனாயிருந்த, திண்ணமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரானுடைய க்ருபையாலேஸகலபுருஷார்த்தஸாதநபூத கரணகளேபரப்ரப்ருதி ஸர்வபதார்த்தங்களும் ஸ்ருஷ்டமான இவ்வர்த்தம் திருவிண்ணகரிலே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார். (௪)

௫; அவ:—அஞ்சாம்பாட்டு. சிறியார் பெரியாரென்னாதே ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரானென்கிறார்.

கைதவம்செம்மை கருமைவெளுமையுமாய் *
மெய்பொய்யிளமைமுதுமை புதுமைபழமையுமாய் *
செய்ததிண்மதிள்சூழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் *
பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடைமூவுலகே. (௫)

ப.—அநந்தரம், உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ரூப ஸமஸ்தவஸ்துப்ரகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸகலஜகத்தும் லீலோத்யாநமென்கிறார்.

கைதவம்—(அபக்ருஷ்டமான) கௌடில்யமும்	திண்—சிக்கெனவையுடைத்தான
செம்மை—(உத்க்ருஷ்டமான) ஆர்ஜவமும். (தத்தத்ஸத்ருஶமான)	மதிள்—மதிளாலே
கருமை வெளுமையும் ஆய்—கருமை வெளுமையும் ஆய்	சூழ்—சூழப்பட்ட
மெய்பொய்—அப்படி உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டரூப ஸத்யாஸத்யங்கள்	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
இளமைமுதுமை—யௌவநவார்த்தகங்கள்	சேர்ந்த—சேர்ந்த
புதுமைபழமையும் ஆய்—அபிநவத்வ ஜீர்ணதைகளும் ஆய்	பிரான்—ஸர்வேஶ்வரன்
செய்த—தொழிற்படச்செய்யப்பட்டு	பெய்த—வைத்த
	காவுகண்டீர்—லீலோத்யாநங்கிடிகோள்
	பெருந்தேவு—ப்ரஹ்மாத்யுத்க்ருஷ்டதேவதைகளை
	உடை—உடைத்தான
	மூவுலகு—த்ரைலோக்யமும், (௫)

ஆறு ;—(கைதவம்.) - ஆர்ஜவாநார்ஜவ ஸிதநீல ஸத்யாஸத்ய யௌவநவார்த்தக நவத்வாநவத்வாதிரூபனான எம்பெருமான் ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த நிகிலஜந்து பரிபூர்ணமான ஸர்வலோகங்களுக்கும் ரக்ஷக னென்கிறார். (௫)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. “நானல்லேன்” என்னச்செய்தே தன்குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவன் திருவிண்ணகரிலே நின்றருளின ஸர்வேஶ்வரன்கிடீ ரென்கிறார்.

மூவுலகங்களுமாயல்லனா யுகப்பாய்முனிவாய் *
பூவில்வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய் *
தேவர்மேவித்தொழும் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் *
பாவியேன்மனத்தே உறைகின்றபரஞ்சுடரே. (௬)

ப —அநந்தரம், விலக்ஷணாவிலக்ஷண பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரிதபவ்யதையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவ னென்கிறார்.

மூவுலகங்களும் ஆய்—(ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வ குணத்ரயாத்மகத்வாதிகளாலே அவிலக்ஷணமான) த்ரைலோக்யமும் ஆய்
அல்லன் ஆய்—தத்ப்ரதிபடநித்ய விபூதியுக்தனும் ஆய்
உகப்பு ஆய்முனிவு ஆய்—அப்படி விலக்ஷணாவிலக்ஷணாத்மகராகத் வேஷங்களையும்
பூவில்வாழ்மகளாய்—ப்ரீதிஹேதுவான லக்ஷ்மியையும்
தவ்வைஆய்—அப்ரீதிஹேதுவான ஜ்யேஷ்டையையும் (தத்கார்யமான)
புகழ்ஆய்—புகழையும்
பழிஆய்—பழியையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், (இங்கவிபூதியோகத்தாலே வந்த நீர்மையை யநுடவிக்கைக்காக
தேவர்—ஸூரிகள்
மேவி—பொருந்தி
தொழும்—தொழாநிற்கிற
திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
சேர்ந்த—சேர்ந்த
பிரான்—ஸர்வேஶ்வரன்
பாவியேன்—தான் மேல்விழுந்து வரிலும் வைமுக்யம்பண்ணும் பாபத்தையுடையேனான என்
மனத்தே—நெஞ்சிலே
உறைகின்ற—நித்யவாஸம் பண்ணநின்றுகொண்டு
பரஞ்சுடர்—அத்தாலே நிரதிஶய ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையனானன் (௬)

ஆறு ;—(மூவுலகங்களுமாய்) - நிகிலலோக ததந்தர்வர்த்தி ப்ரீத்யப்ரீதி லக்ஷ்ம்யலக்ஷ்மீ கீர்த்யகீர்த்தி ப்ரப்ருதி கல்யாண ஹேய ஸகலபதார்த்தாந்தராத்மபூதனாய், கல்யாணபதார்த்தாந்தர்வர்த்திதையாலே யாதொருபடி தோஷந்தட்டாதே யிருக்கும், அப்படியே ஹேயபதார்த்தாந்தர்வர்த்திதையாலும் நிர்த்தோஷனாயிருக்கும், அதெங்ஙனே யறிந்தபடி என்னில்? - ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமான என்னுடைய நெஞ்சிலேபுகுந்து வைத்து ஒருதோஷமுந்தட்டாதே நிரதிஶய தீப்தியுக்தனாயிருக்கையாலே என்கிறார். (௬)

௭௫; அவ;—ஏழாம்பாட்டு எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார்.

பரஞ்சுடருடம்பா யழுக்குப்பதித்த வுடம்பாய் *
கரந்தும் தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள் செய்தும் *
விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் *
வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும்வன்சரணே. (௭)

ப —அநந்தரம், ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிஷயமான ஆகாரபேதத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளே ஸர்வர்க்கும்ப்ரபலாஶ்ரயமென்கிறார்.

பாஞ்சுடருடம்புஆய் — ஆய்ச்ரிதாநுபாவ்யமான அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தையும், (அநாய்ச்ரிதர்க்கு அநநுபாவ்யமான)	விண்ணோர்—ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், (ஸ்வாமித்வ ஸித்த்யர்த்தமாக)
அழுக்கு—ஹேயதையால்	சிரங்களால்—தந்தாந்தலைகளாலே
பதித்த—பூர்ணமான	வணங்கும்—வணங்கும்படி
உடம்புஆய்—ஜகதாகாரத்தையும் உடையனாய்	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
கரந்தும்—(அநாய்ச்ரிதவிஷயத்தில்) ப்ரகாசியாதேயும்	சேர்ந்த—சேர்ந்த
தோன்றியும்—(ஆய்ச்ரிதவிஷயத்தில்) ப்ரகாசித்தும்	பிரான்—ஸர்வேய்வரனுடைய
நின்றும்—(ப்ரகாசிக்கும் விஷயத்தில்) ஸ்த்திரனாயும்	வரம்—ஸமாப்யதிகதரித்ரமான ப்ரஷ்டயத்தை
கைதவங்கள் செய்தும்—(இதர விஷயத்தில்) அஸ்த்திரனாயும்	கொள்—உடைய
ஆய்—இருப்பானாய்	பாதம்—திருவடிகள்
	அல்லால்—ஒழிய
	யாவர்க்கும்—ஸர்வசேதநர்க்கும்
	வண்—அபய ஸ்த்தலமாம்படி ப்ரபலமான
	சரண்—புகலிடம்
	இல்லை—வேறில்லை (எ)

ஆறு ;—(பாஞ்சுடர்) - நிரவதிக தேஜோமய திவ்யரூபனாய், ஸமஸ்தஹேயாஸ்பத ஸர்வஜகச்சரீரனாய், ஸமஸ்தஹேயாஹிதனாய், துர்விஜ்ஞேயனாய் ஆய்ச்ரிதார்த்தமாகப் பிறந்தருளியும் அவர்களோடு ஸம்ச்லேஷித்தும் ப்ரதிகூலர்க்குக் கைதவம்செய்தும், விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர்சேர்ந்த பிரானுடைய திருவடிகளல்லது ஒருவர்க்கும் ஆத்மரக்ஷகமில்லையென்கிறார். (எ)

ஈடு; அ ;—எட்டாம்பாட்டு. எனக்குப் புகலான மாத்ரமன்றிக்கே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரானென்கிறார். (எல்லார்க்கும் புகலென்றமாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப் புகலென்கிறாராகவுமாம்.)

வன்சரண்சுரர்க்காயசுரர்க்குவெங்கூற்றமுமாய் *
தன்சரண் நிழற்கீழுலகம் வைத்தும் வையாதும் *
தென்சரண்திசைக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் *
என்சரணென்கண்ணனென்னையாளுடையென்னப்பனே. (அ)

ப.—அநந்தரம் அநுகூல ப்ரதிகூல விஷயங்களன ஸ்வபாவங்களை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனாய் ஆஶ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணன் எனக்கு அஸாதாரணமான புகலிடமென்கிறார்.

சுரர்க்கு—அநுகூலரான தேவர்களுக்கு	வையாதும்—ஒதுக்காதும்
வன்—அப்ரதிஹதமான	ஆய்—இருப்பானாய்
சரண்—புகலிடம்	தென்திசைக்கு—தெற்குத் திக்குக்கு
ஆய்—ஆய்	சரண்—புகலிடமான
அசுரர்க்கு—ப்ரதிகூலரான அசுரர்களுக்கு	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
வெம்—க்ரூரமான	சேர்ந்த—சேர்ந்த
கூற்றமும்—ம்ருத்யுவும்	பிரான்—ஸர்வேஶ்வரனாய்
ஆய்—ஆய்	என்—என்னை யங்கீகரிக்கைக்காக
உலகம்—தாத்ருஶ விபாகத்தையுடைய லௌகிகரை	கண்ணன்—க்ருஷ்ணனாய்
தன்—தன்	என்னை ஆளுடை—என்னை யடிமை கொண்ட
சரண்நிழல்கீழ்—பாதச்சாயையிலே	என்னப்பன்—ஸ்வாமியானவன், (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)
வைத்தும்—ஒதுக்கியும்	என்—எனக்கு
	சரண்—அஸாதாரணமான புகலிடம்.

ஆறு ;—(வன்சரண்.) - தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கைக்கு விரோதியான ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கி ஆஶ்ரிதரைத் தன் திருவடிகளின் நிழலிலே வைத்தருளும் ஸ்வபாவனாய் ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைத் தன் திருவடிகளிற் சேராதே அவர்களுக்கு அதிபயங்கர ம்ருத்யுபூதனாயிருந்த எம்பெருமான், தென்திசைக்குப் புகலிடமாகத் திருவிண்ணகரிலே புகுந்தருளியிருந்து எனக்கு ப்ராப்யமாய், எனக்கு க்ருஷ்டியாய் என்னைக்கொண்டு ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியுங் கொண்டருளி எனக்கு ஸ்வாமியானான் என்கிறார். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. எனக்குஶரணமான மாத்ரமல்ல, மற்றுமெல்லாம் அவனேயென்கிறார். எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன் பாதச்சாயையை, “அல்லேன்” என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார்.

என்னப்பனெனக்காயிகுளாயென்னைப்பெற்றவளாய் *
பொன்னப்பன்மணியப்பன் முத்தப்பனென்னப்பனுமாய் *
மின்னப்பொன்மதிள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தவப்பன் *
தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன்தனதாள்நிழலே. (௯)

ப.—அநந்தரம், பரஸ்பரவிருத்தாகாரமானபந்துவர்க்கமும் ஸ்ப்ருஹணீய வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனான தன்னுடைய உபகாரகத்வத்துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேஶ்வரன், தன்னுடைய பாதச்சாயையை எனக்குத் தந்தருளினானென்கிறார்.

எனக்கு—எனக்கு அஸாதாரணனாய்
என்—ஸத்தாஹேதுவாயிருந்துள்ள
அப்பன்—பிதா
ஆய்—ஆய்
இருள்—அந்தபும்ஸ்த்வத்துக்கு விருத்தமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய செவிலித்தாயானவள்
ஆய்—ஆய்
என்னைப் பெற்றவள் ஆய்—அவளைப் போலேவளர்த்து விடுகையன்றிக்கே பெற்றவளான வேறுபாட்டையுடைய நற்றாயாய்
பொன் அப்பன்—பொன்போலே தன்னுடையஸ்ப்ருஹணீயதையை ப்ரகாசிப்பித்தும்
மணி அப்பன்—(அதிற்காட்டில் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் மஹார்ஹதையாலும் வேறுபட்ட) ரத்நம் போலே தன்னுடைய தேஜஸ்விதையை ப்ரகாசிப்பித்தும்
முத்து அப்பன்—(அதிற்காட்டில் நீர்மையாலும குளிர்த்தியாலும் வ்யாவ்ருத்தமான) முத்துப்போலே தன் ஶீதளமான நீர்மையை ப்ரகாசிப்பித்தும்
என் அப்பன் உம்—(இப்படி பஹுமுகமாக) எனக்குபகாரகனும்
ஆய்—ஆய்
மின்ன—ஒளிவிடும்படி
பொன—பொன்னான
மதிள்—மதிளாலே
சூழ்—சூழப்பட்ட
திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
சேர்ந்த—வர்த்திக்கிற
அப்பன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், (இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்துக்கு)
தன்—தனக்கு
ஒப்பாரில்—ஒப்பில்லாத
அப்பன்—மஹோபகாரகனானவன்
தன்—தன்
தாள்—திருவடிகளின்
நிழல்—நிழலை
தந்தனன்—எனக்குத்தந்தருளினான் (க)

ஈடு;—(என்னப்பன்.) - *சுட்டுரைத்த நன்பொன்னொளியையும் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ரத்நத்தினொளியையுமுடைத்தான திருவுடம்பையுடையனாய், அழகியனாய்த் தன்னொப்பாரின்றியேயிருந்த திருவிண்ணகர் சேர்ந்த அப்பன், தன்னழகாலே எனக்கு ஸ்வாமியாய், தன்னுடைய ஸௌஶீல்யத்தாலே பெற்றதாயும் வளர்த்த தாயும் பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி, ஸ்வவிஶ்லேஷஜநிதமான என்னுடைய நிரவதிக ஸந்தாபமெல்லாம்

போம்படி அதிஶீதளமாய் ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான தன் திருவடிகளின் நிழலை எனக்குத் தந்தருளினுனென்கிருர். (௯)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு; அவன்திருவடிகளல்லது மற்று ரக்ஷகமில்லை யென்னுமிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிருர்.

நிழல்வெய்யில்சிறுமைபெருமைகுறுமைநெடுமையுமாய் *
சுழல்வனநிற்பனமற்றுமாயவையல்லனுமாய் *
மழலைவாய்வண்டுவாழ்திருவிண்ணகர்மன்னுபிரான் *
கழல்களன்றிமற்றோர்களைகணிலங்காண்மின்களே. (௧௦)

ப—அநந்தரம், இப்படி பரஸ்பரவிருத்தாகாரமான ஸகலசராசரங்களையும் விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளல்லது வேறுரக்ஷகமுடையோ மல்லோம்; இத்தை நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோ ளென்று உபதேசித்து முடிக்கிருர்.

நிழல்—தாபஶாந்திகரமானசாயையும்
வெய்யில்—தாபகரமானவாதபமும்
சிறுமை—சிறுமைக்கெல்லையான அணுத்வமும்
பெருமை—பெருமைக்கெல்லையான மஹத்வமும், (மத்யமபரிமாணங்களிலுண்டான)
குறுமை—ஹ்ரஸ்வத்வமும்
நெடுமையும்—தீர்க்கத்வமும்
ஆய்—
சுழல்வனநிற்பன—சரசராத்மகமான
மற்றும்—மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களும்
ஆய்—ஆய், (இப்படி ஸர்வஶரீரியாகா நிற்கச்செய்தே)
அவை—அவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை
அல்லனும்—உடையவனல்லாதவனும்
ஆய்—
மழலை—முக்தமான
வாய்—வாக்வ்யவஹாரத்தையுடைய
வண்டு—வண்டுகள்
வாழ்—ஸ்வபோக்யலாபத்தாலே வாழும்படியான
திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
மன்னு—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
பிரான்—ஸர்வேஶ்வரனுடைய
கழல்கள்—திருவடிகளை
அன்றி—ஒழிய
மற்று—வேறு
ஓர்—ஒரு
களைகண்—ரக்ஷகவஸ்துவை
இலம்—உடையோமல்லோம்;
காண்மின்கள்—(இது) நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோள். (௧௦)

ஆறு;—(நிழல்.)-சாயாதபஅல்பமஹத்வ தீர்க்கஹ்ரஸ்வ சராசரங்களை ப்ரகார மாகவுடையனுய், மதுரமாகப்பாடுகிற வண்டுகள் வாழுகிற திருவிண்ணகர் என்னேடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்ற தேசு

மாகையாலே "இனி ஆத்மாந்தமாக இவ்விடத்தைவிடேன்" என்று எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது நமக்கு மற்றொருகதியில்லை, அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்பு என்னுடைய ஸத்தை யில்லாமையாலும். அவன்கடாக்ஷித்தருளின வாறே நானுளனாகையாலும், நமக்கு அவனல்லது கதியில்லை என்னு மிடம் எல்லார்க்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார். (௧௦)

ஈடு ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரி களுக்கு நாள் தோறும் கௌரவ்யராவரென்கிறார்.

காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பேநிமிர்ந்த *
தாளிணையன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும்வல்லார் *
கோணையின்றிவிண்ணோர்க்கென்றுமாவர்குரவர்களே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸூரி களுக்கு நித்யகௌரவ்யராவர்களென்றுபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்

உலகீர்——லோகத்தீர்!	சொன்ன——அருளிச்செய்ததாய்
காண்மின்கள்—இத்தைக்காணுங் கோள்	ஆணை——பகவதாஜ்ஞாரூபமாயிருக்கிற
என்று——என்று	ஆயிரத்து——ஆயிரத்தில்
கண்முகப்பே——பரஸ்பர விருத்தரான வர்கள் கண்ணெதிரே	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகர் விஷயமான
நிமிர்ந்த——வளர்ந்த	பத்தும்——பத்தையும்
தாளிணையன் தன்னை——திருவடிகளை யுடைய த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திற் போலே பரஸ்பரவிருத்த பதார்த் தங்களிலே பலவகையும் பரந்த ஸர்வேஶ்வரனை	வல்லார்——வல்லவர்கள்
	கோணை——ஒருமிறுக்கு
	இன்றி——அற
	விண்ணோர்க்கு——நித்யஸூரிகளுக்கு
	என்றும்——என்றும்
	குரவர்கள்——கௌரவ்யர்
குருகூர்——திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	ஆவர்——ஆவர்கள்
சடகோபன்——ஆழ்வார்	இது—கலிவிருத்தம் (௧௧)

ஆறு ;—(காண்மின்கள்.) - ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாக மின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுங்கண்டு வாழுங்கொளென்று அவர்கள் கண்முகப்

பே நிமிர்ந்த தாளிணையன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள் எம்பெருமானுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுக்கு நிஸ்ஸம்ஶயமாக ப்ரதமபூஜ்யராவரென்கிறார். (௧௧)

திருவாய்மொழி ஆறும்பத்து மூன்றாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

நான்காந்திருவாய்மொழி—தூரவைப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(தூரவை.) இப்படி திருவிண்ணகரில் எம்பெருமானைக் கண்டு, அவனுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களை அநுபவித்து நிரதிசய ப்ரீதியுக்தராய் ஸம்ப்ராந்தரான ஆழ்வாரைக்கண்டு எம்பெருமான் ப்ரீதனாய் *பிறந்தவாற்றில் இவருடைய இழவெல்லாந் தீரும்படி, தன்னுடைய திவ்யாவதாரந் தொடங்கித் திருநாட்டில் எழுந்தருளுகை பர்யந்தமாக நடுவுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையுங் காட்டியருளக் கண்டநுபவித்து, தததநுபவஜநித நிரவதிகநிர்வ்ருதியாலே, பரிபூர்ண மநோரதனானே னென்கிறார். *

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்-விருவித்தபூதியோகத்தாலே தன் அகடிதகடநாசக்தியைக்காட்டி "பலப்ரதாநஸமர்த்தன்" என்கிற ப்ரதிபத்தியைப்பிறப்பித்த ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய ஸுகமத்வஸூசநார்த்தமாக அவனுடைய அநந்தசாயித்வத்தையும், ஆஸ்சர்யாகாரவத்தையையும், அதிசயிதௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அப்ராக்ருதவிக்ரஹவத்தையையும், அர்த்திகளுக்கபேக்ஷிதகரத்வத்தையும், அந்யாபிமாந நிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிசயிதபோக்யாகாரத்தையும், அர்த்தியாயும் அபேக்ஷிதந்தலைக்கட்டிக் கொள்ளும்படியையும், அஸாதாரணசிஹ்நயோகத்தையும், பரஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபவத்தையையும் அநுஸந்தித்து, 'ஏவம்ப்ராகாரனை க்ருஷ்ணனுடைய மநோஹாரியான அகிலசேஷ்டிதங்களையும் இங்கேயிருந்து அநவரதாநுபவம பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஆர் இனி நிகராவர்?' என்று ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு, அவனுடைய ஸுலபதத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கருளுகிறார். *

ஈடு ;—இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானோடொப்பர். அவனும் ராமாவதாரமல்லது போக்கியறியான் ; அவனுடையப்ரபந்தமும் அப்படியே ; இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லதறியார் ; இத்திருவாய்மொழி - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தமொழிய வேறொன்றைச் சொல்லாது. (க) "ஹாவொநாநா தூமஹஹி - பாவோநாந்யத்ரகச்சதி" என்றுகொண்டு "பரதசையுங் கூட வேண்டேன்" என்ற திருவடியைப் போலேயாயிற்று இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமொழிய வேறொன்று அறியாதபடி.

(க) ரா-உத்தர-

"சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான்" என்கிறபடியே கிட்டிநின்று அநுபவிக்கப் பெற்றிலோமென்கிற இழவுதீர, பூமியிலேயாகப் பெற்றது; "தொல்லருள்நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்?" என்றிறே இவர் ஆசைப்பட்டது; அதாவது - நா நீர்வந்து திருநாமம்சொல்லுகையாகிறது ஸுக்ருதபலமிறே. *பிறந்தவாற்றில் இவர்க்கு உண்டான இழவெல்லாம் தீருமபடி ஸ்ரீப்ருந்தாவநவ்ருத்தாந்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, அது பூதகாலமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ஸமகாலம்போலே கிட்டிநின்றநுபவிக்கிறார்.

*மின்னிடைமடவாரிலே-"அல்லோம்" என்று அகன்று முடிந்து போகப்புக்க தம்மை "ஆவோம்" என்னப்பண்ணிச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடியை யநுஸந்தித்து, இப்படி வல்லார் இவனல்லதில்லையென்று தலைக்கட்டுகிறாரா யிருக்கிறது. *சன்மம்பலபலவிலும் இப்படி யிருப்பதொரு ஹர்ஷமுண்டே; அதில்இதுக்கு வாசியென்? என்னில் - அங்கு - இதர வ்யாருத்தி மாத்ரத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த ஹர்ஷம்; இங்கு - அவன் தன் குணங்களை நேரே இவரை நெருக்கியநுபவிப்பிக்க, ஸ்வவசமால்லாதபடி அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய் வாய்விடுகிறார் *

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு, அஹோராத்ரம் க்ருஷ்ணகுணங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு குறையில்லை என்கிறார்.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியதும் *
உரவுநீர்ப்பொய்கை நாகங்காய்ந்ததுமுள்பட மற்றும்பல *
அரவில் பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளையேயலற்றி *
இரவும்நன்பகலுந் தவிர்கிலமென்னகுறையெனக்கே (க)

ப.முதற்பாட்டில், 'அவதாரகந்தமான அநந்தஶாயித்வத்தை யுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு சொல்லி அவிச்சிந்நமாக நடக்கப்பெற்றோம்; நமக்கென்னகுறை உண்டு?' என்கிறார்.

ஆய்ச்சியரோடு—ஆய்ச்சியரோடே கூட

குரவை—திருக்குரவையிலே,

கோத்ததும்—(எல்லாப்பெண்களும் தன்னைகோத்தாராம்படி வகை மாலைபோலே இடையிடையே தன்னைக்கலந்து) கோத்ததும்

இந்தப்பெண்களோட்டை ரஸத்துக்கு விலக்காக வந்த மழையைத் தடுக்கைக்காக)

ஒன்று—ஒரு

குன்றம்—மலையை

ஏந்தியதும்—எடுத்துஏழுநாள் அநாயாஸேந தரித்துக்கொண்டு நின்றதும்

உரவு—முதிர்ந்த

நீர்—ஜலத்தையுடைத்தான

பொய்கை—பொய்கையில்

நாகம் — காளியனை

காய்ந்ததும்—முனிந்து நியமித்தப்ரகாரமும்

உள்பட—முதலாக

மற்றும்—மற்றும்

பல—பலவாய் (௧) "நாமவையர்த்ரு ஊருத்ராஜ)-நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ரு ஜ்ய" என்கிறபடியே அவதாரார்த்தமாக)

அரவில்பள்ளி—கண்வளர்ந்தருளின நாகபர்யங்கத்தை

பிரான்தன்—விட்டுவந்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய

மாயம் — ஆஶ்சர்யங்களான

வினைகளையே—சேஷ்டிதங்களையே

அலற்றி—ப்ரீதிபரவசனாய்க்கொண்டு சொல்லி

நன்—குணகதநத்துக்கு உறுப்பான நன்மையையுடைய

இரவும்—இரவும்

பகலும்—பகலும்

தவிர்கிலம்—ஓய்கிறிலோம் ;

நமக்கு—நமக்கு

என்ன—என்ன

குறை—குறைவு

உண்டு—;

அநுபாவ்யஸங்கோசத்தால் வரும் குறையுண்டோ? அநுபவவிச்சேதத்தால் வரும் குறையுண்டோவென்று கருத்து. "தவிர்கிலனென்னகுறைவெனக்கு" என்றும் பாடஞ்சொல்லுவர்.

ஆறு;—நாகபர்யங்கஶாயியான பரமபுருஷன் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய்வந்து பிறந்தருளி, ப்ரணயிஜநஸம்ஶ்லேஷைகபோகனாகையாலே திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகளோடே திருக்குரவைகோத்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினபடியையும், ப்ரணயிஜந பரித்ராணார்த்தமாகையாலே தத்ஸம்ஶ்லேஷத்திற்காட்டிலும் தனக்கு போக்யமான கோவர்த்தநமஹாகிரி ஸமுத்தரணமும், விஷாநலஜ்வாலாகபிபவநீய மஹாஹ்ரத நிவாஸி காளிய நிரஸநப்ரப்ருத்யாஶ்சர்ய ஸர்வதிவ்ய சேஷ்டிதங்களையும அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே அப்ராக்ருதிகதனைப் அவற்றையேயலற்றி இரவு

நன்பகலும் நான் தவிர்கிலன்; எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு என்கிறார். (க)

ஈடு; அவ;—இரண்டாம்பாட்டு, "தொல்லருள் நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்" என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலேதான் என்னோடொப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

கேயத்தீங்குழலூதிற்றும்நிரைமேய்த்ததும்கெண்டையொண்கண் *
வாசப்பூங்குழல்பின்னைதோள்கள்மணந்ததும் மற்றும்பல *
மாயக்கோலப்பிரான் தன் செய்கைநினைந்துமனம்குழைந்து *
நேயத்தோடுகழிந்தபோதெனக்கெவ்வுலகம்நிகரே? (உ)

ப—அநந்தரம் ஆஶ்சர்யமான ஆகாரத்தையுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய நினைத்தார்நெஞ்சை நெகிழப்பண்ணும் சேஷ்டிதங்களை ஸஸ்நேஹாநுஸந்தானம்பண்ணிக் காலமெல்லாம்போகாநின்றது; நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற விலக்ஷணதேஶம் எனக்குஸத்ருஶமோ? என்கிறார்.

(பெண்கள்நெஞ்சு வஶீக்ருதமாகைக்காக)
கேயம்—(தாழ்ச்சிதோற்றின) கேயங்களைவைத்து
தீம்—இனிதாம்படி
குழல்—குழல்
ஊதிற்றும்—ஊதினதும். (அக்குழல் வழியே பெண்கள்வருமோபாதி பசுக்களும்வரும்படியக்குழலூதி)
நிரை—நிரை
மேய்த்ததும்—மேய்த்ததும்
கெண்டை—கெண்டைபோலே
ஒண்—முக்தமான
கண்—கண்ணையுடையளாய்
வாசம்—பரிமளப்ரசுரமான
பூ—பூவையுடைத்தான
குழல்—திருக்குழல்களையுடைய
பின்னைதோள்கள்—நப்பின்னைப்பிராட்டி திருத்தோளோடே
மணந்ததும்—ஸம்ஶ்லேஷித்த இதுவும்
மற்றும—பின்னையும்
பல—ஏறருத்யமாய்க்கொண்டு பலவாயிருப்பனவான
மாயம்கோலம்—ஆஶ்சர்யரூபத்தையுடையவனான
பிரான்தன்—க்ருஷ்ணனுடைய
செய்கை—நித்யாநுபாவ்யசேஷ்டிதங்களை
நினைந்து—நினைத்து
மனம்—நெஞ்சு
குழைந்து—நெகிழ்ந்து
நேயத்தோடு—ஸ்நேஹத்தோடே
போது—போதுகள்
கழிந்த—போகாநின்றன;
எனக்கு—எனக்கு
எ—எந்த
உலகம்—லோகந்தான்
நிகர்—ஒப்பு ஆவது?
பரமபதந்தான்ஒப்போ? என்று கருத்து (உ)

ஆறு ;—(கேயத்தீங்குழல்.)—சேதநாசேதநஸமஸ்தவஸ்துக்களும் நீராயுருகும்படி குழலூதிக்கொண்டு, * திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உகந்து நிரைமேய்த்தருளினபடியையும், பசுமேய்க்க எழுந்தருளின ஆயாஸத்தால் வந்த ஶ்ரமமும் நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பிரிகையால்வந்த ஸந்தாபமும் திருகைக்கு ஶிஶிரோபசாரமாக அவளுடைய நிரதிஶய ப்ரேமகர்ப்பாஹ்தி ஶீதள திவ்யாவலோகநாம்ருத வர்ஷாபிஷிக்தனாய் ததீய புஷ்பகந்தவாஸிதாநந்தநிகந்தராள கபரீபரிமளாநுபவநிரதனாய்க்கொண்டு அவளுடைய நிரதிஶய ஸௌகஸ்பர்ஶமான திருத்தோள்களோடே புணர்ந்ததும் உள்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நினைந்து மனங்குழைந்து இப்படி ஸ்நேஹத்தோடே காலத்தைப்போக்கப்பெற்ற எனக்குத் திருநாட்டிலேதான் ஸத்ருஶருளரோ ? என்கிறார். (௨)

ஈடு ; அவ ;—மூன்றாம் பாட்டு. க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையே அநுபவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு "இன்னது பெற்றிலேன்" என்று நோவவேண்டுவதில்லை யென்கிறார்.

நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும், நீணெடுங்கை *
சிகரமாகளிறட்டதுமிவைபோல்வனவும்பிறவும் *
புகர்கொள்சோதிப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துபுலம்பிஎன்றும் *
நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேனெனக்கென்னினிநோவதுவே. (௩)

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யவிஶிஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய நித்யாநுபாவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாகக் காலம் நெடுகப் பெற்றேன் ; எனக்குளதுக்கு நோவுபடவேணு மென்கிறார்.

(மிடுக்குக்கு)
நிகர்—ஒப்பு
இல்—இல்லாத
மல்லரை—மல்லரை
செற்றதும்—கொன்றதுவும் விரோதிகள் தன்னை " எளியன் " என்று நினைத்திருக்கும்படி)
நிரை—பசுவின்பின்னே
மேய்த்ததும்—கோல்கொண்டுபோய் மேய்த்ததுவும், (அந்தகோபால தசையிலே)
நீள்—உத்துங்கமாயிருப்பதாய்
நெடு—நெடிய
கை—கையையுமுடைத்தாய்
சிகரம்—பாவதசிகரம்போலே ப்ரபலமாய்
மா—(ஆகாரத்திற்பிறப்பாலே) ஶ்லாக்யமான
களிறு—யானையை
அட்டதும்—அழித்ததுவும்
இவைபோல்வனவும்—இவைபோலே யநுபாவ்யமுமாய்

பிறவும்—மற்றும் பலவாயிருப்பனவு மாய்	வைகல்—காலம்
புகர்கொள் சோதி—அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோரூபனுன	வைக—மிகவும் நெடுக
பிரான் தன்—க்ருஷ்ணனுடையதான	பெற்றேன்—;
செய்கை—சேஷ்டிதங்களை	இனி—இனி
நினைந்து—அநுஸந்தித்து	எனக்கு—எனக்கு
புலம்பி—வாய்விட்டலற்றி	என்—எதுக்கு
என்றும்—நாடோறும்	நோவது—நோவவேணும்?
நுகர—புஜிக்கும்படியாக	அநுபவகாலமில்லாமல்நோகிறேனே? அநுபவம் ஸாஸயல்லாமல்நோகிறேனே? என்று கருத்து. (௩)

ஆறு ;—(நிகரில்.) பசு மேய்த்தருளி விளையாடினாற் போலே அநாயாஸேந செய்தருளின அதிபலபராக்ரம மல்ல கிரிவரஸத்ருஸ நிரவதிகபல குவலயாபீட ப்ரப்ருதி ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வரூப ஸர்வதிவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாந ப்ரீதியாலே அப்ராக்ருதிங்கதனைக்கொண்டு அலற்றி அநுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு இனி ஒருநோவுமில்லை யென்கிறார். (௪)

ஈடு ; அவ ; – நான்காம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதபவ்யனுன இருப்பிலே ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனையநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யமுண்டோ? என்கிறார்.

நோவவாய்ச்சியுரலோடார்க்கவிரங்கிற்றும் வஞ்சப்பெண்ணை *
சாவப்பாலுண்டதுமூர்சகடமிறச்சாடியதும் *
தேவக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்து *
மேவக்காலங்கள்கூடினேனெனக்கென்னினிவேண்டுவதே? (௪)

ப—அநந்தரம், அப்ராக்ருதவிக்ரஹனுன க்ருஷ்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கைக்குக் காலங்கூடப்பெற்றேன்; எனக்கு இனி அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்கிறார்.

நோவ—நோம்படியாக	வஞ்சம்—(தாய்வடிவுகொண்டு) வஞ்சகையாய்வந்த
ஆய்ச்சி—ஆய்ச்சியானவள்	பெண்ணை—பேய்ச்சியை
உரலோடு—உரலோடு	சாவ—சாம்படியாக
ஆர்க்க—இறுகக்கட்ட	பால்—முலைப்பால்
இரங்கிற்றும்—அதுக்கு ஈடுபட்டிருந்ததுவும்	உண்டதும்—அமுதுசெய்ததுவும்

ஊர்—அஸுராவேஶத்தாலே ஊர்ந்து வருகிற
சகடம்—சகடமானது
இற—முறியும்படி
சாடிய தும்—திருவடிகளாலே பாய்ந்ததுவுமாயுள்ள
தேவக்கோலம்—அப்ராக்ருத விக்ரஹயுக்தனை
பிரான் தன்—க்ருஷ்ணனுடைய
செய்கை—சேஷ்டிதங்களை
நினைந்து—அநுஸந்தித்து
மனம்—நெஞ்சு
குழைந்து—நெகிழ்ந்து
மேவ—பொருந்தும்படியாக
காலங்கள்—காலங்கள்
கூடினேன்—ஸித்திக்கப்பெற்றேன்;
எனக்கு—எனக்கு
என்—எது
இனி—இனி
வேண்டுவது—அபேக்ஷிதமாக உண்டு? நித்யாநுபவமே புருஷார்த்தம் என்று கருத்து. (௪)

ஆறு ;—(கோவவாய்ச்சி.) - உரலோடே கட்டிவைக்கலாம்படி ஆஶ்ரிதர்க்குப்பரமஸுலபனை படியும், தத்விரோதி பூதநா ஶகட நிரஸநம் பண்ணினபடியையும், அது தொடக்கமாகவுள்ள திவ்ய சேஷ்டிதங்களை ஸ்நேஹத்தோடே அநுபவிக்கப்பெற்ற வெனக்கு இனி வேண்டுவதுஉண்டோ? என்கிறார். (௪)

---

௬ ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. அவதரித்து கம்ஸனையறியாத படி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்று இருந்தநுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு ஓரெதிரில்லை யென்கிறார்.

வேண்டித்தேவரிரக்கவந்துபிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்பூண்டு *
அன்றன்னைபுலம்பப்போயங்கோராய்க்குலம்புக்கதும் *
காண்டலின்றிவளர்ந்து கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சஞ்செய்ததும் *
ஈண்டுகானலற்றப்பெற்றேனெனக்கென்னவிகலுளதே ? (௫)

ப.—அநந்தரம், அர்த்திதார்த்தகரனை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரப் ரமுககம்ஸவதபர்யந்த சேஷ்டிதக்களை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு என்ன விரோதம் உண்டென்கிறார்.

தேவர்—தேவர்கள்
இரக்க—இரக்க
வேண்டி—தன்னிச்சையாலே
வந்து—(க்ஷீரார்ணவத்தில் நின்றும்) வந்து
பிறந்ததும்—அவதரித்ததுவும்
அன்று—அப்போதே
அன்னை—பெற்றதாயாரான தேவகியானவள்
பூண்டு—(கம்ஸ பயத்தாலே) எடுத்தணைத்து
புலம்ப—கூப்பிட
வீங்கு—செறிந்த
இருள்வாய்—இருளிடத்திலே

போய்—
அங்கு—கம்ஸவிஷயமானதேஶந் தன்னிலே
ஓர்—(அவனுக்கு அஞ்சாமல் மறைத்து வைத்துநோக்கும் படி) அத்விதீயமான
ஆய்க்குலம்—இடைக்குலத்திலே
புக்கதும்—ப்ரவேசித்ததுவும்
காண்டல்—அந்தக்கம்ஸனுடைய காட்சி
இன்றி—இல்லாதபடி
வளர்ந்து—
கஞ்சன்—கம்ஸன்
துஞ்ச—முடியும்படியாக
வஞ்சம்—வஞ்சனை
செய்ததும்—செய்ததுவும்
ஈண்டு—இங்கேயிருந்து
நான்—நான்
அலற்ற—வாய்விட்டுச்சொல்ல
பெற்றேன்—பெற்றேன்;
எனக்கு—எனக்கு
என்ன—என்ன
இகல்—விரோதம்
உளது—உண்டு? உண்டாகில் கம்ஸன்பட்டது படு மென்று கருத்து. (௫)

ஆறு;—(வேண்டி) - பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமாக பூமியிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணி யருளவேணுமென்று தேவர்கள் அர்த்திக்கத் தான் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீவஸுதேவர் திரு மாளிகையிலேவந்து பிறந்தருளினபடியையும், "துராத்மாவான கம்ஸன் காணிற்செய்வதென்?" என்று ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவ கிப்பிராட்டியும் பயப்பட்டு அலற்ற அவர்களுடைய பயம்போம் படியாக அதிபஹுளதம: பூர்ணமான மத்யாரத்ரத்திலே தன்னு டைய சதுர்ப்புஜ திவ்யரூப திரஸ்காரபூர்வகமாகத் திருவாய்ப்பாடி யிலே யெழுந்தருளினபடியும், அங்கே கம்ஸப்ரப்ருதி ப்ரதிகூலர் அறியாதபடி வளர்ந்தருளிக் கஞ்சனைத் துஞ்ச வஞ்சஞ்செய்ததும், இவையெல்லாவற்றையும் இங்கேயலற்றப்பெற்றேன்; எனக்கு இனி ஒரு துஃக்கமுண்டோ வென்கிறார். (௫)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸந பரம்பரையை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு மநோதுஃக்க மில்லை யென்கிறார்.

இகல்கொள்புள்ளைப்பிளந்ததும்மிமிலேறுகள்செற்றதுவும் *
உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததும்முட்டமற்றும்பல *
அகல்கொள்வையமளந்தமாயனென்னப்பன் தன்மாயங்களே *
பகலிராப்பரவப்பெற்றேனெனக்கென்னமனப்பரிப்பே? (௬)

ப — அநந்தரம், பூர்வாவதாரத்திலே அந்யாபிமாந நிவர்த்தகமான த்ரைவிக்ரமத்தைப் பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய விரோதிநிரஸந வ்யாபாரங்களை அஹோராத்ர விபாகமற அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு என்ன மநோதுக்கமுண்டென்கிறார்.

இகல்—யுத்தத்திலே
கொள்—ஒருப்பட்டுவந்த
புள்ளை—பகாஸுரனை
பிளந்ததும்—வாயைக்கிழித்ததுவும்
இமில்—(செருக்குக்கடியான) பிசலையுடைய
ஏறுகள்—ஏறுகளை
செற்றதுவும்—செறுத்துக் கொன்றதுவும்
உயர்—உயர்த்தியை
கொள்—உடைத்தாய்
சோலை—தழைத்த
குருந்து—குருந்தை
ஒசித்ததும்—முறித்ததுவும்
உட்பட—முதலாக
மற்றும்—பின்னும்
பல—விரோதிநிரஸநரூபமாய்க் கொண்டு பலவாயுள்ளனவாய்
அகல்—விஸ்தாரத்தை
கொள்—உடைய
வையம்—பூமியை
அளந்த—அளந்து மஹாபலியபிமானத்தை யழித்துக்கொடுத்த
மாயன்—ஆஶ்சர்யபூதனை த்ரிவிக்ரமனாய்
என்—அவ்வவதாரத்தோடுண்டான ஐக்யத்தை யெனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த
அப்பன்தன்—மஹோபகாரகனை க்ருஷ்ணனுடைய
மாயங்கள்—ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை:
பகல்இரா—பகலோடிரவோடு வாசியற
பரவ—ஸ்துதிக்க
பெற்றேன்—பெற்றேன்;
எனக்கு—எனக்கு
என்ன—என்ன
மனப்பரிப்பு—மநோது:க்கம் உண்டு? பகவதநுபவகாலம் பழுதுபோகிலிறே மநோது:க்கமுள்ளதென்று கருத்து. (௬)

ஆறு;—(இகல்கொள்.) - கம்ஸப்ரேரித ப்ரதிகூல விஹங்க விஶேஷ துர்த்தமவ்ருஷ குந்தரூபாஸுரநிரஸந ப்ரவ்ருத்த பரமபுருஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் ஏத்தப்பெற்ற நான் அவாப்தஸமஸ்தமநோரதனானேனென்கிறார். (௬)

௭; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரதிகூலர் ஆஶ்ரிதரை நலியுமது பொறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து அவர்களை யழியச்செய்யும் சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு பூமியில் நிகரில்லையென்கிறார்.

மணப்பரிப்போடழுக்குமானிடசாதியில்தான்பிறந்து *
தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு தான்தனசீற்றத்திணைமுடிக்கும் *
புனத்துழாய்முடிமாலைமார்பனென்னப்பன்தன்மாயங்களே *
நினைக்கும்நெஞ்சுடையேனெனக்கினியார்நிகர்நீணிலத்தே? (எ)

ப—அநந்தரம், அதிஶயித போக்யாகாரனான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமான அவதாரவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய வெனக்கு பூமியில் ஸத்ருஶருண்டோ வென்கிறார்.

(க) "ஸ்ருஹம்ஸவதிஜ-ஸ்ர்விதஃ - ப்ருஶம்பவதி துக்கிதஃ" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற துஃக்கத்தைக்கண்டு பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபமான
மணம்பரிப்போடு—நெஞ்சில் துஃகத்தோடே
அழுக்கு—ஹேயமான
மானிடசாதியில்—மநுஷ்யஜாதியிலே
தான்—(ஹேயப்ரத்யநீகனான) தான்
பிறந்து—தத்ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்தவிடத்திலும்
தனக்கு வேண்டு—தன் இச்சாநுரூபமான
உரு—அபிமதவிக்ரஹங்களை
கொண்டு—பரிக்ரஹித்து
தான்—(ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை யுடைய தான்
(ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தாலே)
தன்—தன்
சீற்றத்தினை—சீற்றம்
முடிக்கும்—முடிப்பானாயிருப்பானாய்
புனம்—தன்னிலத்தில் நின்றாற்போலே செவ்விபெற்ற
துழாய்—திருத்துழாய் மாலையை யுடைத்தான
முடி—திருமுடியையும்
மாலை—அந்தத்திருமாலையையுடைத்தான
மார்பன்—திருமார்பையுமுடையனாய்
என்—அவ்வழகையெனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த
அப்பன் தன்—உபகாரகனானவனுடைய
மாயங்கள்—ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை
நினைக்கும்—நினைக்கும்படி விதேயமான
நெஞ்சு—நெஞ்சை
உடையேன்—அஸாதாரணமாக வுடையேனான
எனக்கு—எனக்கு
இனி—இனி
நீள்நிலத்து—இந்தமஹாப்ருதிவியில்
நிகர்—ஒப்பார்
யார்—ஆர்? (எ)

ஆறு ;—(மணப்பரிப்போடு.) - ப்ரணதஜநஸமீஹித நிர்வர்த்தநவிஷய மநோரதனாய்க்கொண்டு, அபேக்ஷிதோஷாஸ்பத மநுஷ்யஜாதியிலே ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபத்தோடே வந்துபிறந்தருளி,

(க) ரா-அயோ-உ-சக.

ஸ்வாபிமத த்விபுஜ சதுர்ப்புஜாதிரூபங்களை யாஸ்த்தாகம்பண்ணிக் கொண்டு விநோதிரஸகம்பண்ணி பரிபூர்ண மநோரதனுகையாலே, அதிபரிமள துலஸீமாலாலங்க்ருதனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களையே நினைக்கும் நெஞ்சாகிற மஹாநிதியையுடையனுன என்னேடொக்க இந்த லோகத்தில் தந்யனுண்டோ? என்கிறார் (எ)

ஈ-டு; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜயப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு ஒரு கலக்கமில்லை யென்கிறார்.

நீணிலத்தொடுவான்வியப்ப நிறைபெரும்போர்கள்செய்து *
வாணனுயிரந்தோள் துணித்தது முட்படமற்றும்பல *
மாணியாய்நிலங்கொண்டமாயனென்னப்பன் தன்மாயங்களே *
காணும்நெஞ்சுடையேனெனக்கினியென்னகலக்கமுண்டே? (அ)

ப —அநந்தரம்: அர்த்தியாயும் அபேக்ஷிதந்தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமவனுடைய பாணயுத்தப்ரமுகசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு ஒரு கலக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

நீள்—பெரிய
நிலத்தொடு—பூமியோடே
வான்—ஆகாசமும்
வியப்ப—விஸ்மயப்படும்படியாக
நிறை—(வாணனொருவனுமே யெதிராயிருக்கப் படைத்துணைக்கு வந்த தனித்தனியே ப்ரதாநரான ருத்ரஸுப்ரஹ்மண்யாதிகளோடேகூட) பஹுபரிகர பூர்ணமான
பெரும்போர்கள்—மஹாயுத்தங்களை
செய்து—பண்ணி
வாணன்—பாணனுடைய
ஆயிரந்தோள்—(யுத்தகண்டூதிப்ரசுரமான) ஆயிரந்தோள்களையும்
துணித்ததும்—துணித்ததுவும்
உட்பட—முதலாக
மற்றும்—
பல—பலவாயுள்ளவையாய்
மாணியாய்—(அர்த்தியான) ப்ரஹ்மசாரியாய்
நிலம்—பூமியை
கொண்ட—பரிக்ரஹித்த
மாயன்—க்ருத்ரிமனுய்
என்—அந்தக்ருத்ரிமத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த
அப்பன் தன்—உபகாரகனுன க்ருஷ்ணனுடையதான
மாயங்கள்—ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை
காணும்—அபரோக்ஷித்தநுபவிக்கும்
நெஞ்சு—நெஞ்சை
உடையேன்—

இனி—— அவிதேயசித்தர்க்கிறே ஸ்வா
எனக்கு—— க்ஷேண ஸ்வாந்வய அந்யாக்ஷயத்
என்ன—— வாதிகளாலுள்ள கலக்க
கலக்கம்—— முள்ளது
உண்டு—உண்டு? (அ

ஆறு ;—(நீள்நிலத்தொடு.) - பாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையும், மற்றும் ஸ்ரீவாமநனுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுமே யநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேனான எனக்கு இனி கலக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராநயநம்முதலான அபதாநங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை மலக்கும் நாவீறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

கலக்கவேழ்கட லேழ்மலையுலகேழுங் கழியக்கடாய் *
உலக்கத்தேர்கொடு சென்றமாயமு முட்படமற்றும்பல *
வலக்கையாழிஇடக்கைச்சங்க மிவையுடைமால்வண்ணனை *
மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோவிம்மண்ணின்மிசையே? (௬)

ப —அநந்தரம், பாத்வாஸாதாரணசிஹ்ந யுக்தனான க்ருஷ்ணனுடைய வைதிகபுத்ராநயந ப்ரமுகமான அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை ஸ்துதிக்கும் நாவையுடைய எனக்கு இப்பூமியில் எதிராவாரார்? என்கிறார்.

ஏழ்—ஏழு
கடல்—கடலையும்
ஏழ்—ஏழு
மலை—மலையையும்
ஏழ்—ஏழு
உலகும்—லோகத்தையும்
கலக்க—(ஜலஸ்தலவிபாகம் தெரியாதபடி) பொருந்தும்படியாக
கழிய—அண்டகபாலத்துக்கவ்வருகே போம்படியாக
கடாய்—நடத்தி. (காரணமான அவ்யக்தபர்யந்தமாக)

தேர்—கார்யைகதேசமான தேரை
கொடு—கொண்டு
உலக்க—முடிய
சென்ற—சென்ற
மாயமும்—ஆஸ்சர்யமும்
உட்பட—முதலாக
மற்றும்—மற்றும்
பல—(வைதிகபுத்ரர்களுடைய ஸஶரீராநயநாவிளம்பாகமாந ரூபமான) பல சேஷ்டிதங்களையும்
(பாத்வசிஹ்நமான)

வலக்கை யாழி இடக்கை சங்கம் இவை—வலக்கையில் திருவாழியும் இடக்கையில் திருச்சங்கமுமாகிற இவ்வஸாதாரண சிஹ்நங்களையும்	நா—நாவீறு
	உடையேற்கு—உடைய எனக்கு
	இ—இந்த
	மண்ணின்—பூமியின்
	மிசை—மேலே
உடை—உடைய	மாறு—எதிர்
மால்வண்ணனை—ஶ்யாமளவிக்ரஹயுக்தனை	உளரோ—உண்டோ?
மலக்கும்—ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே யலமாக்கும்படி பண்ணும்	ஈஶ்வரனுக்கு மநோஹாரியானவாக் கையுடையார் வேறுபூமியிலில்லை யென்று கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(கலக்க) - வைதிகபுத்ரா நயநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிற படியைக் கண்டு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே சேதநாசேதந ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் க்ஷுபிதமாம்படி, ஸர்வலோகங்களையுங் கழிய அநாயாஸேந திருத்தேரைத் திருநாட்டிலே செல்லக்கடாவியருளின ஆஶ்சர்யமுட்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைக ஸ்வபாவனுகையாலே தத்விரோதி நிரஸநார்த்தமாக சங்க சக்ராதி ஸர்வதிவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற அழகையும், எம்பெருமானையுங்கூட ஈடழிக்கும் படி †செவிக்கினிய செஞ்சொல்லால் ஏத்தப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருளரோ இந்த லோகத்தில் ? என்கிறார். (௯)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. அபாயபஹுளமான ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, நிரபாயமாகப் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்க படியை யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறே சிலர் நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோநானென்கிறார்.

மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்கவோர்பாரதமாபெரும்போர்பண்ணி *
மாயங்கள்செய்து சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்டுப்போய் *
விண்மிசைத்தனதாமமேபுக மேவியசோதிதன்தாள் *
நண்ணிநான்வணங்கப்பெற்றேனெனக்கார்பிறர்நாயகரே ? (௰)

ப.—அநந்தரம், பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமாக பாரதஸமரத்தைப் பண்ணிப்போய் ஸ்வாஸாதாரணதாமத்தை ப்ரவேசித்த பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனை க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட்டி யநுபவிக்கப்பெற்றேன் ; எனக்கு வேறு நியாமகருண்டோ ? என்கிறார்.

மண்—பூமியின்
மிசை—மேலே
பெரு—(விஸ்வம்பரையானவளுக்கும் பொறுக்க அரிதாம்படி) பெரிதான
பாரம்—பாரம்
நீங்க—நீங்கும்படியாக
ஓர்—அத்விதீயமான
பாரதம்—பாரதம்
ஆ—ஆகிற
பெரு—பெரிய
போர்—யுத்தத்தை
பண்ணி—உண்டாக்கி
மாயங்கள்—(ஸங்கல்பம்குலைந்து ஆயுதமெடுக்கை பகலையிரவாக்குகை தொடக்கமான) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை
செய்து—செய்து
சேனையை—எல்லாச்சேனையும்
பாழ்பட—பாழ்படும்படிக்கீடாக
நூற்றிட்டு—சூழ்ந்து முடித்து
போய்—வந்தகார்யம் சமைந்தவாறே யெழுந்தருள்
விண்மிசை—பரமாகாசத்திலே
தன—தனக்கஸாதாரணமான
தாமமே—வாஸஸ்த்தாநத்திலே
புக மேவிய [மேவி—புக்க] சென்று ப்ரவேசித்த
சோதிதன்—ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனான க்ருஷ்ணனுடைய
தாள்—திருவடிகளை
நண்ணி—கிட்டி
நான்—
வணங்க—ஶேஷவ்ருத்திபண்ண
பெற்றேன்—பெற்றேன்;
எனக்கு—(இப்படி கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப்பெற்று * ஸ்வராட்டான) எனக்கு
பிறர்—வேறு
நாயகர்—நியாமகர்
ஆர்—ஆர்?
நான் * அநந்யாதிபதியன்றோவென்று கருத்து. (க0)

ஆறு ;—(மண்மிசை.)—பூபாராவதரணார்த்தமாக ஸாரத்யதூத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி மஹாபாரதயுத்தத்தைப் பண்ணுவித்து ஸர்வஸேனையையும் நசிப்பித்து ப்ரதிகூலவிஜய ஜநிதநிரதிஶய தேஜ:பரிவ்ருதனாய்க்கொண்டு ஸ்வகீய திவ்யபரம வ்யோமத்திலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் ஸர்வ திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் ஸர்வதிவ்யகல்யாணகுணங்களையும் ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கப்பெற்ற என்னில் மேற்பட்டாருண்டோ? என்கிறார். (க0)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் - க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தும் கற்றார், தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவரென்கிறார்.

நாயகன்முழுவேழுலகுக்குமாய் முழுவேழுலகும் *
தன்வாயகம் புகவைத்துமிழ்ந்தவையாயவையல்லனுமாம் *
கேசவனடியிணைமிசைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர்துவளின்றியே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியின் ஸம்பந்தத்தாலே பகவதநந்ய பக்தியுக்தராவரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

முழுவேழுலகுக்கும்—ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும்
நாயகன்—நிர்வாஹகன்
ஆய்—ஆய்
முழுவேழுலகும்—நிர்வாஹ்யமான லோகத்தை, (ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி)
தன்—தன்
வாயகம்—வாய்க்குள்ளே
புக—புக
வைத்து—வைத்து
உமிழ்ந்து—உமிழ்ந்து (அவற்றுக்கந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு)
அவையாய்—தத்தாத்மகனாய்
அவையல்லனும்—தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனும்
ஆம்—ஆன
கேசவன்—கேசிஹந்தாவாயுள்ள க்ருஷ்ணன்
அடியிணைமிசை—திருவடிகள் விஷயமாக
குருகூர்ச்சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்த
தூய—நிரவத்யமான
ஆயிரத்து—ஆயிரத்து
இப்பத்தால்—(அவதாரசரித ப்ரகாசகமான) இப்பத்தால்
துவளின்றிப்பத்தராவர்—(க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில்) அநந்யப்ரயோஜந பக்தியுக்தராவர்
துவளின்றி—குற்றமின்றி. இது—அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௧௧)

ஆறு ;—(நாயகன்.)—கீழ்இரண்டு திருவாய்மொழியாலும்சொன்ன அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறது.

நிகிலபுவநநிகரணோத்கிரண நியந்த்ருத்வ நிர்த்தோஷத்வாதிகளாலே அவகதஸர்வேஶ்வரத்வத்தையுடையனாய், ப்ரணதபோக்ய பூதாஸங்க்யேய திவ்யாவதார திவ்யசேஷ்டிதவிஶிஷ்டனான எம்பெருமானைச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே நிகிலப்ரதிபந்தக நிரஸநபூர்வகமாகப் பரமபுருஷ சரணாரவிந்தவிஷயாநந்யப்ரயோஜந நித்யஸித்த நிரவதிக பக்தியுக்தராக்கு மென்கிறார். (௧௧)

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—துவளில் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(துவளில்.) - இப்படி எம்பெருமான் திருவிண்ணகர் தொடக்கமாகவுள்ள திருநகரிகளிலே எழுந்தருளியிருந்த விருப்பையும், அவனுடைய திவ்யாவதாரங்களையும், திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகல்யாணகுணங்களையும் அநுஸந்தித்தப்ரீதியையும், அவனோடு பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷம்பெறாமையாலே வந்தநிரவதிக வ்யஸநத்தையும் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒருபெண்பிள்ளை "திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தில் எம்பெருமானைக்காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையும் திவ்யசிஹ்நங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தையும் சொல்லி அலற்றுகிறபடியைக்கண்டு இவளுடைய திருத்தாயாரும் பந்துக்களும் "இவளையிழக்கிறோம்" என்னும் பயத்தாலே "இவளுக்கு அவன்பக்கலுள்ளவபிநிவேசத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்" என்று இவளுடையதோழியை அபேக்ஷிக்க, இவளும் அவர்களை நோக்கி.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழே-இப்படி க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களிலே அவகாஹித்து அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டரான இவ்வாழ்வாருடைய மாநஸாநுபவம் முதிர்ந்து பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, அபிநிவேசாநுரூபாநுபவாலாபத்தாலே அவஸந்நராய், பூர்வாநுபூதமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அஸாதாரண சிஹ்நயோகத்தையும், விலக்ஷணநுபாவ்யத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தப்ரவ்ருத்திகளையும் தர்ஶநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், ஆபரணௌஜ்ஜ்வல்யாதிகளையும், ஸௌக்ரஹஸௌந்தர்யத்தையும், உதாரஸ்வபாவத்தையும், ஆதிக்யஸூசகமான அரவிந்தாக்ஷத்வத்தையும் விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், வ்யாமோஹாதிசயத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதஸ்வபாவனானவன்விஷயத்திலே அத்யந்தப்ரவணரான இவருடையநிலைவை, பூர்வாநுபவப்ரவர்த்தகரான பரிவர்தாங்களே அவஸாத பரிஹாரார்த்தமாக நிஷேதிக்கத்தேட, இவருடைய ப்ரக்ருதியறிந்த ஸுஹ்ருத்பூதரானவர்கள் "அடியில் ப்ரவர்த்தகரான நீங்கள் நிவர்த்தகரானால் இவர்க்கு அஹ்ருத்யகராவதே பலம்" என்றுசொல்லி, அதுக்கடியான இவருடைய பகவத்ப்ராவண்யாதிஶயவிகாரங்களை யறிவித்த ப்ரகாரத்தை, திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தேவபிரானை

அநுபவித்து ஈடுபட்டாளொருநாயகியினுடைய ஈடுபாட்டைக்கண்டு, அடியிற் கூடக்கொண்டுபோய்த் திருவடிதொழுவித்த தாய்மார் இவளீடுபாடு ஶமிக்கைக்காக இவள்நினைவை நிஷேதிக்கத்தேட, இவள் நெஞ்சறிந்த தோழியானவள் "அடியிலே இவளைமூட்டினபோதே ஆசையற்று மூட்டினிகோளன்றோ? இனி இவள்பக்கல் ஸங்கத்தை விடுங்கோள்" என்றுசொல்லி இவளுடைய ப்ராவண்யவிகாரப்ரகாரங்களை யறிவித்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழும்மேலுமெல்லாம் எம்பெருமானைக் கவிபாடினார் ; இத்திருவாய்மொழியில் தம்படி சொல்லுகிறார். ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே * பொய்ந்நின்றஞானந் தொடங்கி இவ்வளவும்வர தமக்கு பகவத்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிஶயத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வார் ப்ரக்ருதிசொல்லுகிறது" என்று நம்முதலிகளெல்லாரும் போர விரும்பி யிருப்பர்கள்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராய் (க) "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே - யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை மறுபாடுருவப்பேசின தாமே வேணுமாகாதே தம்படி பேசும் போதும்.

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பிறந்த ஸமயத்திலே ஜ்யோதிர்வித்துக்களையழைத்து, "இவள் ஜீவிக்கும்படிகளென்?" என்றுகேட்க "இவள் ஜீவிக்கும்படிகளில் ஒருகுறையில்லை ; ஸார்வபௌமனாயிருப்பானொருவனைக் கைப்பிடிக்கவுங்கடவள் ; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் வநவாஸரஸம் அநுபவிக்கக்கடவள்" என்றார்கள் ; அப்படியே இப்பெண்பிள்ளை பிறந்தபோது இவள் திருத்தாயாருள்ளிட்டார் ந்தாநஜ்ஞராயிருப்பாரையழைத்து, "இவள் ஜீவிக்கும்படிகளெங்ஙனே ?" என்று கேட்க, "எல்லாம் நன்றாய்த் தலைக்கட்டக்கடவது ' ஆனாலும் இவளுக்கோர் அபம்ருத்யுவுண்டு; அது தப்பினாளாகில் ஸுகமேஜீவிக்கும் அதாவது-திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திற் கொடுபோகாதே ஒழியப்பெறில் இவளைக்கிடைக்கும்" என்றார்கள். இவள் ஜீவியாதொழியிலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் கொடுபோகாதொழியவல்ல குடியன்றே ; "இவளங்கேபுக்கு முடியவமையும்" என்றிருப்பார் சிலரிறே ; பிராட்டி வநவாஸரஸம் அநுபவியாத வன்றிறே இவள் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் புகாதொழியவல்லளாவது.

(க) தை-ஆந-௬-

ஸ்ரீநளர் வார்த்தையைநினைப்பது (ஸ்ரீவாநரவீரர்கள், "மலையைக்கொண்டு கடலையணைசெய்கை ஸம்பாவிதமோ" என்ன :—) ஸ்ரீநளர், "பெருமாள் காடேற வெழுந்தருளுகையும், பிராட்டியை ரக்ஷஸ் அபஹரிக்கையும், பெருமாள் சோகிக்கையும் ஸம்பாவிதமோ? ஏதாகிலும் வருமவை தப்பாதிறே" என்றார். இது ஸ்ரீராமாயணத்திலுண்டானவிடத்தே கண்டுகொள்வது.) தேஹாத்மாபிமாநிகளாயிருப்பார்க்கு எத்தனையேனும் அறிவு பிறந்தாலும் "ஸூ-ஹ்ருொ ஹம் க்ரு ஶோஹ - ஸ்த்ரோலாஹம், க்ருஶோஹம்" என்கிற நிலை மாற்றப்போகாதாற்போலே, இவரையும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலேநின்றும் த்ருஷ்டத்தில் குறைசொல்லி மீட்கப்போகாது. க்ஷுத்ரவிஷயப்ரவணராயிருப்பார் "அதர்மம்" என்றும், "பழி" என்றும், "மேல்நரகம்" என்றும் சொன்னால் மீளார்களிறே. இங்கு குணாதிகவிஷயமாகையாலே ஒருகுறைசொல்லி மீட்கப்போகாதே. "குறைசொல்லுவோம்" என்று நினைக்கிலும் குணாதிக்யத்தைச்சொல்லுமத்தனையிறே. அது பின்னை ப்ராவண்யத்துக் குடலா மத்தனையிறே. பழியுமுண்டாயிடுக, மதிப்புக்கேடும்வருக; ஆனாலும் அது கண்டு மீளமாட்டாத அத்யவஸாயமிறே இவளது. அங்ஙனேயாகிலும், இவர்கள் இவ்விஷயத்தில் நின்றும் இவளை மீட்கப் பார்க்கிறது என்னென்னில்,—"பருவம்நிரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் நம்மளவல்லாத அதிமாத்ரப்ராவண்யம் இவளுக்கு விளையாநின்றது; அது இவளையிழக்கவரிற்செய்வதென்?" என்னும் அச்சமாயிற்று இவர்களுக்கு ஓடுகிறது.

இனித்தான் அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸாதகர்கையிலே கிடக்கக்காண்கையாலே "இவள் ஸாதநபுத்த்யாப்ரவர்த்திக்கிற்செய்வதென்?" என்னும்பயத்தாலே மீட்கவும்பார்ப்பரோ : "இப்ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியாகிலிறே ஸாதநத்தில் அந்வயிப்பது" என்றிறேயிருப்பதிவள் "ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இசைந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான கார்யங்களுக்கு இசையவேண்டாவோ?" என்றுகாணும் இவள் கருத்து. மோக்ஷத்துக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபாநுபந்தியான பின்பு, மோக்ஷபூதனுக்கும் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகக்கடவதிறே.

இனித்தான் கீழில் திருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழி ஸங்கதமானபடி யென்னென்னில்:—க்ருஷ்ண குணாநுபவத்தைப் பண்ணுகிற்கச்செய்தே, குடிக்கிறதண்ணீர் விக்கி அதுதானே பாரவச்யத்தை விளைப்பிக்குமா போலே, அவ்வநுபவந்தானே ரஸாந்தரத்தேறுட்டத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை யந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது - *பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர, பகவத்விஷயத்தில் பூர்ணாநுபவமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, கீழநுபவித்த அநுபவந்தான் மாநஸாநுபவமாத்ரமாய், பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷைபிறந்து, அது பெறாமையால்வந்த கலக்கத்தையந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறாரென்றுமாம்.

இப்பெண்பிள்ளை ப்ரக்ருதியறியச்செய்தேயும் தாய்மார்விழுக்காடறியாமையாலே திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே கொடுபுக, அவள் "அரவிந்தலோசந" என்பது, "தேவபிரான்" என்பது: நீர்மையைச்சொல்லுவது, மேன்மையைச்சொல்லுவது, ஒப்பனைவாசியறிந்தமைதோற்றச்சொல்லுவதாய் வாய்வெருவ, இவள் நிலையிருந்தபடியால் "இவளைக் கிடைக்கமாட்டாதாகாதே" என்று தாய்மார் வெருத்துத் தோழிபாடேவந்து, "இவள்படி உனக்குத்தெரியாமையில்லை: இவளைமீட்கலாம் விரகுசொல்லவேணும்" என்ன ; தோழி, "நீங்களே இவளுக்கு ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கி இப்போதாக இவளைமீட்க ஆசைப்படுகிற வித்தால் ப்ரயோஜநமென்? முற்கவே பரிஹரிக்கப் பெற்றதில்லை ; இனி இவள்பக்கல் நசையறுங்கோள் ; இவளை நிஷேதிக்கப்பாராதே நீங்களும் ஸஹகரித்து இவள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணப்பாருங்கோள் !" என்கிறாள். தாய்மார்கேட்கத் தோழியிறேசொல்லுகிறாள்.

பகவத்விஷயத்துக்கு "பழையார், புதியார்" என்றில்லை ; தேசிகர்சொல்ல ஆதரமுடையார் கேட்குமித்தனை. (க) "ஆசுவ கெஷயஸ ஊாவஂ லக்ஷ்ணஸ்ய மஹாத்மநஃ - ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மநஃ" என்று இளையபெருமாள்படியை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளிறேசொல்லுகிறார். [ஆசசக்ஷே]-வாகிந்திரியத்துக்கு நிலமல்லாததும் சொல்லலாமாகாதே.

(க) ரா-அயோ-அசு-க.

[அத] ஸ்ரீபராதாழ்வான் ஸ்வபாவம் அறிந்தபின்பு. [ஸத்பாவம்]- (க) "ஸாதுஜநஸ்ய ஜாதிஸுஹ்ருத் - பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தஃ" என்றும், (உ) "ஸாவநஸ்மி - பரவாநஸ்மி" என்றும், ஸத்தையோடு வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான். [லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந:] கடலைக் கையாலேயிறைக்கத்தொடங்கினான். [ஸாதயாஹ்வயாய - பரதாயாப்ரமேயாய] - "இன்னாரின்னார்க்குபதேசிக்க" என்றில்லையாகாதே [ஸுமஹோமஹநபோஸாச:- குஹோகஹநகோசர:] காட்டில்மரங்களில் வாசியறியுமவர் இவர்கள் நிலையறியும்படி நிலவரானார். அன்றிக்கே, ராமவிரஹத்தாலே ஒரு தூற்றடியிலே கிடந்தவன், தேசிகரைப்பெற்றவாறே தலையெடுத்துப்புறப்பட்டானென்றுமாம்.

†("ப்ராப்யத்வரையினுடைய முறுகுதலுக்கடியான அதிமாத்ரப்ராவண்யம், ஆஸ்ரயமழியும்படிவருதல் உபாயத்திலே முதலிடுதல் செய்யுமாகில் அவத்யகரமாய்முடியும்" என்றுபார்த்து, "இத்தை உபாயாத்யவஸாயாநுகுணமாக அமைத்து நடத்தவேணும்" என்றுகருதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தோடேசேர்ந்த உபாயாத்யவஸாயம் பார்த்தவிடத்து முதலிலே ப்ராப்யத்வராஸஹிதமாக குணாதிகவிஷயத்திலே யவகாஹித்து அத்த்வரைதன்னை இவ்வவஸ்த்தாபந்நையாக்கினபின்பு, உபாயாத்யவஸாயத்தின்கீழ் இத்தை யமைக்கப்போகாது; இனித்தான் ப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே அவத்யகரமன்று: ஸ்லாக்யமாயித்தனை" என்று தாம் அநுஸந்தித்தருளினார்.)

ஈடு; அவ.—முதற்பாட்டு. இவள் ப்ரக்ருதியறியாதே திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டினபின்பு உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு இவள் மீளுமோவென்கிறாள்.

துவளில்மாமணிமாடமோங்குதொலைவில்லிமங்கலந்தொழுமிவளை *
நீரினிஅன்னைமீருமக்காசையில்லைவிடுமினோ *
தவளவொண்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கணென்றும் *
குவளையொண்மலர்க்கண்கள்நீர்மல்க நின்றுநின்று குமுறுமே (க)

ப—முதற்பாட்டில், அரவிந்தலோசநன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை அநுபவித்து, அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களிலே யகப்பட்ட இவளை இனி யாசைப்படவேண்டுவதில்லை, விடுங்கோளென்று தாய்மாரைக்குறித்துத்தோழி சொல்லுகிறாள்.

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ. (உ) ரா-ஆ-கஙு-எ.

துவள் இல்—நிர்த்தோஷங்களாய்
மா—மஹார்க்கங்களான
மணி—மாணிக்கங்களாலே சமைந்த
மாடம்—மாடங்களானவை
ஓங்கு—உயர்ந்திருக்கிற
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை
தொழும்—தொழாநிற்கிற
இவளை—இவளை
நீர்—அடியிலே கொடுபோய்க்காட்டின நீங்கள்
இனி—இவள் அதிமாத்ர ப்ரவணையானபின்பு
அன்னைமீர்—"பெற்றவர்களான நமக்கு நியமிக்கலாம்" என்றிருக்கிற
உமக்கு—உங்களுக்கு
ஆசை—நியமநத்திலாசைப்படுகை
இல்லை—இல்லை;
விடுமின்—'விதேயை'? என்றிருக்கிறத்தை விடுங்கோள்; (அதுக்கடியென்? என்னில்)
தவளம்—வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்
ஒண்—தர்ஶநீயமான
சங்கு—திருச்சங்கு
சக்கரம்—திருவாழி
என்றும்—என்றும்
தாமரை—தாமரைபோலேயாய்
தடம்—அத்யந்த விசாலமான
கண்—திருக்கண்கள்
என்றும்—என்றும், (அர்த்தோக்தியளவிலே)
குவளை—நெய்தலினுடைய
ஒண்—அழகிய
மலர்—பூப்போலேயிருக்கிற
கண்கள்—கண்களானவை
நீர்—நீர்
மல்க—விஞ்சும்படி (தளர்த்தியாலே)
நின்று நின்று—(ப்ரதிக்ஷணம் ஆத்மதாரணம்பண்ணி) நின்று நின்று
குமிறும்—நெஞ்சில் நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதவார்த்தியாலே உள்ளே குமிறாநிற்கும்.

"உமிழும், இறும்" என்று †பதவ்யாஸமாய், "த்ரவத்ரவ்யமாய் தளர்ந்து விழாநிற்கும்" என்றும் சொல்லுவர். தவளவொண் சங்குசக்கரமென்று—வெளுப்பும் ஒண்மையும், சங்குக்கும் சக்கரத்துக்கும் அடையாகவுமாம். குவளை—நெய்தல். (க)

ஆறு;—நிரவத்ய நிரதிஶய விவிதமணிவர நிகர விரசித ஸௌதோபேதமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைத் தொழுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இவள், அவனுடைய அதிநிர்மலமாய் அதிரமணீயமாயிருந்த திருச்சங்கு திருவாழியாகிற திவ்யசிஹ்நங்களையும், புண்டரீகலோசநங்களையும் சொல்லி யலற்றி, அத்தாமரைகளின்நிழலிலே வளரக்கடவ குவளைபோலேயிருந்த அழகியகண்கள் நீர்மல்க நின்றுநின்று குமுறாநிற்கும்; இவளை யாசைப்படவேண்டாவென்கிறாள். (க)

ஈடு; அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. அவ்வூரில் கொடுபுகவேண்டினால், திருநாளிலே கொடுபுகுவாருண்டோ? என்கிறாள்.

குமிறுமோசைவிழவொலித் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு
அமுதமென்மொழியாளை நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர் *
திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும்மற்றிவள்தேவதேவபிரானென்றே
நிமியும்வாயொடுகண்கள்நீர்மல்க நெக்கொசிந்துகரையுமே. (உ

ப—அநந்தரம், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனை தேவபிரானெழுந்தருளியிருக்கிற திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே மஹோத்ஸவத்திலே கொண்டுபுக்கு இவளை யகலும்படி பண்ணினிகோளென்கிறாள்.

குமிறும்—கம்பீரமான
ஓசை—நானாவித கோஷத்தையுடைய
விழவொலி—உத்ஸவகோலாஹலத்தையுடைத்தான
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே
கொண்டு—கொண்டு
புக்கு—புக்கு
அமுதம்—அம்ருதம்போலே ஸரஸமாய்
மென்—ம்ருதுவான
மொழியாளை—பாஷணத்தையுடைய இவளை
நீர்—(இவள்வார்த்தையினிமையறிந்து போந்த) நீங்கள்
உமக்கு—உங்களுக்கு
ஆசை—(அதில்) ஆசை
இன்றி—இல்லாமையாலே
அகற்றினீர்—(உங்களோடு) உறவற்றகலும்படி பண்ணினிகோள்; இவள் உறவறுதியறிந்தபடியென்? என்னில்;
இவள்—இவள்
திமிர்கொண்டாலொத்து—திமிர் கொண்டாற்போலேயாய்
நிற்கும்—பேசாதேநில்லாநிற்கும்;
மற்று—மற்று, (இவள்வார்த்தை சொல்லில்)
தேவர்—தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும்
தேவர்—தேவர்களான விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்கும்
பிரான்—தன்னை யநுபவிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிற மஹோபகாரகன்
என்றே—என்கிற அர்த்தோக்திமாத்ரத்திலே
நிமியும்—நெளிந்த
வாயொடு—வாயையுடையளாய்
கண்கள்—கண்கள்
நீர்—நீர்
மல்க—மல்கும்படியாக
நெக்கு—கட்டுக்குலைந்து
ஒசிந்து—தளர்ந்து
கரையும்—நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள்.
நிமிதல்—நெளிதல். (உ)

ஆறு;—(குமிறும்.) - கம்பீர விவித மங்களவாத்ய ப்ரமுகித ஜநகோஷத்தையுடைத்தான மஹோத்ஸவம் செல்லாநிற்கத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலேகொண்டு புக்கிர்கோள்; அன்றுதொட

ங்கி விரஹவ்யஸநத்தாலே சித்ரார்ப்பிதையைப்போலே ஒரு சேஷ்டிதக்ஷமையன்றியேநின்று, அதிமதுர ஸ்வரமாக, தேவதேவபிரானென்றே சொல்லிச்சொல்லிக்கொண்டு அழுதுநெக்கொசிந்து நீராயுருகாநிற்கும்; ஆதலால் அங்கேகொண்டு புக்கு வலிய இழந்திர்கோள்; இனி இவளை யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்கிறாள்.

ஈடு; அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. திருநாளிலே தான் கொண்டு போகவேண்டினால், திருச்சோலையுள்ளிட்டுக் கொடுபுகுவாருண்டோ வென்கிறாள்.

கரைகொள்பைம்பொழில்தண்பணைத் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு *
உரைகொளின்மொழியாளைநீருமக்காசையின்றியகற்றினீர் *
திரைகொள்பௌவத்துச்சேர்ந்ததும்திசைஞாலந்தாவியளந்ததும் *
நிரைகள்மேய்த்ததுமேபிதற்றி நெடுங்கண்ணீர்மல்கநிற்குமே. (ந)

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷணார்த்தமான ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைய ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற சோலையையும் கழனியையுமுடைய தேசத்தைக் காட்டினிகோளென்கிறாள்.

கரை—திருப்பொருநற்கரையை
கொள்—விழுங்கும்படியான
பை—பரந்த
பொழில்—பொழிலையும்
தண்—குளிர்ந்த
பணை—நீர்நிலத்தையுமுடைய
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே
கொண்டு—கொண்டு
புக்கு—புக்கு
உரைகொள்—லோகமெல்லாங்கொண்டாடும்படியான
இன்—இனிய
மொழியாளை—மொழியையுடையவளை
நீர்—(இவள்வார்த்தை வாசியறியும்) நீங்கள்
உமக்கு—உங்களுக்கு
ஆசை—அதில் ஆசை
இன்றி—இன்றியே
அகற்றினீர்—தூரஸ்த்தையாம்படி பண்ணினிகோள்;
(அதுவென்னென்னில், ஆர்த்திகள் கூக்குரல் கேட்கும்படி)
திரை—ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே கிளம்பினதிரையை
கொள்—உடைய
பௌவத்து—கடலிலே
சேர்ந்ததும்—(அவன் ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளினபடியையும்
திசை—திக்குக்களோடேகூடின
ஞாலம்—பூமியை, (அநாயாஸேந)
தாவி—கவட்டித்து

அளந்ததும்—அளந்துகொண்டு அநந்யார்ஹமாக்கினபடியையும்	நெடு—நெடிய
நிரைகள்—பசுத்திரள்களை	கண்—கண்கள்
மேய்த்ததுமே—மேய்த்தபவ்யதையையுமே	நீர்—நீர்
பிதற்றி—(பரவசையாய்க்கொண்டு) பிதற்றி (தன்னுடைய)	மல்க—மல்கும்படி
	நிற்கும்—ஸ்தப்தையாகாநிற்கும். (ங)

ஆறு ;—(கரைகொள்.) - அதிமநோஹர ஸுமநோபராபிராமாதிசிதள விடப விராஜித வகுள சம்பகாதி தருநிகர பரிவ்ருத பர்யந்தத்தை யுடைத்தான தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க வன்றுதொடங்கி, அவனைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே அப்ராக்ருதிங்கதையாய்க்கொண்டு, அத்யந்த மதுரமான சொற்களாலே, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், இந்தலோகத்தை யளந்தருளினபடியும், பசுமேய்த்தருளினபடியும், முதலாகவுள்ள திவ்ய சேஷ்டிதங்களையே யலற்றித் தன்னுடைய திருக்கண்கள் பரப்புமாறும்படி நீர்மல்கி நிற்கும். ஆதலால், அங்கே கொண்டுபுக்கு இவளை வலிய இழந்திகோ ளென்கிறாள். (ங)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. அவ்வூரையும் அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் யாதொருநாள் கண்டாள், அன்றுதொடங்கித் தடைநிற்கை தவிர்ந்தா ளென்கிறாள்.

நிற்கும்நான்மறைவாணர்வாழ் தொலைவில்லிமங்கலங்கண்டபின் *
அற்கமொன்றுமறவுறாள் மலிந்தாள்கண்டீரிவளன்னைமீர்! *
கற்கும்கல்வியெல்லாம்கருங்கடல்வண்ணன்கண்ணபிரானென்றே *
ஒற்கமொன்றுமிலளுகந்துகந்துள்மகிழ்ந்துகுழையுமே. (ச)

ப.—அநந்தரம் தர்ஶநீய ஸிக்ஷாவிஶிஷ்டனை க்ருஷ்ணனுடைய விலக்ஷண புருஷாவாஸமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின்பு ஒருவர்க்கடங்காதபடி கைவிஞ்சினா ளென்கிறாள்.

நிற்கும்—நித்யமாய்	தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை
நால்—நாலுவகைப்பட்ட	கண்டபின்—கண்டபின்பு
மறை—வேதங்களுக்கு	அற—மிகவும்
வாணர்—நிர்வாஹகரானவர்கள்	அற்கம்—அடக்கம்
வாழ்—(பகவதநுபவத்தாலே) வாழாநிற்கிற	ஒன்றும்—ஒன்றும்

உறாள்—உறுகிறிலள்;
இவள்—இவள்
மலிந்தாள்—கைகழியவிஞ்சினாள்;
(இவள் இப்படியாம்படி)
அன்னைமீர்—பெற்றுவளர்த்த நீங்கள்
கண்டீர்—கண்டிகோளிறே;
கற்கும்—(இவள் அப்யஸிக்கும்
கல்வி—வார்த்தை
எல்லாம்—எல்லாம்
கரு—ஶ்யாமளமான
கடல்—கடல்போலேயிருக்கிற
வண்ணன்—வடிவையுடையவனாய்
கண்ணன்—ஆஶ்ரிதபவ்யனைக்ருஷ்ணனாகிற
பிரான்—மஹோபகாரகன்
என்றே—என்று, (அவனுடைய ரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் ஆத்ம குணத்தையும் சொல்லி)
ஒன்றும்—ஒருப்ராகாரத்தாலும்
ஒற்கம்—ஒடுக்கம்
இலள்—இலளாய்க்கொண்டு
உகந்துகந்து—அந்தகுணாநுஸந்தாநத்தாலே மேன்மேலு முகந்து (அத்தாலே)
உள்—நெஞ்சிலே
மகிழ்ந்து—ஆஹ்லாதம் மிக்கு
குழையும்—அது அடியாக ஶிதிலையாகாநிற்கும்,
அற்கம்—அல்குதலாய், அடங்குதலென்றபடி; ஒற்கம்—ஒல்குதலாய், ஒடுங்குதல் என்றபடி. (௪)

ஆறு;—(நிற்கும்)-அபௌருஷேய நிர்த்தோஷாஶேஷ வேத வேதார்த்த ப்ரவர்த்தகரான திவ்யஜநங்கள் வேதவேத்யமான பகவத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு வாழுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின், ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான மர்யாதையைக்கடந்து ஒருவர்க்கும் விதேயையன்றியே, சொல்லும்சொல்லெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரானென்றே எப்போதும் சொல்லி, ஒரு ஸ்ராந்தியுமின்றியே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லச்சொல்ல மேல்மேல் வந்த ப்ரீதிபரம்பரையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாகாநின்றாள்; இப்படி அவன்திறத்தில் அபிநிவிஷ்டையான இவளை என்னால் நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ணாதென்கிறாள். (௪)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இவள் ஸ்வபாவத்தை யறிந்து வைத்து, தேவபிரானுடைய அழகைக் காட்டிக் கொடுத்திகோளென்கிறாள். அன்றியே, அவ்வூரில் வர்த்திப்பார் படியைக் காட்டினால், இவர்கள் ஜீவநத்தையும் இவளுக்குக் காட்டிக்கொடுக்க வேணுமோ வென்கிறாளென்றுமாம்.

குழையும்வாள்முகத்தேழையைத் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு *
இழைகொள்சோதிச்செந்தாமரைக்கண்பிரானிருந்தமைகாட்டினீர் *
மழைபெய்தாலொக்குங்கண்ணநீரினொடன்றுதொட்டும்மையாந்திவள் *
நுழையுஞ்சிந்தையளன்னைமீர்தொழுமத்திசையுற்றுநோக்கியே. (௫)

ப — அநந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலேயிருக்கிற அரவிந்தலோசநனுடைய ஒப்பனையழகைக்காட்டினீர்; அன்றுதொடக்கமாக இவள் விக்ருதையாகாநின்றாளென்கிறாள்.

குழையும்—ஸ்வாபாவிகமான மார்த்தவத்தையுடையளாய்
வாள்—ஒளிவிடுகிற
முகத்து—முகத்தையுடையளாய்
ஏழையை—(அநுபூதவிஷயத்திலே ஆழங்காற்படும் சாபலத்தையுடைய) இவளை
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே
கொண்டுபுக்கு—கொண்டுபுக்கு
இழைகொள்—திவ்யாபரணங்களோகாரத்தாலுள்ள
சோதி—ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையனாய்
செம்—சிவந்த
தாமரை—தாமரைபோலும்
கண்—கண்ணையுமுடையனாய்
பிரான்—அவ்வழகை ஆஶ்ரிதர்க்கநுபவிப்பிக்கிறவுபகாரகன்
இருந்தமை—இருந்தபடியை
காட்டினீர்—;
அன்னைமீர்—!
அன்றுதொட்டு—அன்றுதொடங்கி
இவள்—
மழைபெய்தாலொக்கும்—மழைபெய்தாற்போலேயிருக்கிற
கண்ணநீரினொடு—கண்ணநீரோடே
மையாந்து—மயங்கி
நுழையும்—அவனழகிலேயுட்புக்க
சிந்தையள்—நெஞ்சையுடையளாய்
அ—அவனிருந்த
திசை—திக்கை
உற்று—செறிய
நோக்கி—
தொழும்—அஞ்ஜலிபண்ணுநிற்கும்.
மையாத்தல்—மயங்குதல். (௫)

ஆறு;—(குழையும்.) - நிரவதிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸாரஜந்மபூமியான திருமுகத்தையுடையளாய், பண்டு எம்பெருமான் திறத்தில் அதிசபலையாயிருந்த இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு, தன்னுடைய திவ்யபூஷணங்களினுடைய நிரவதிகதேஜஸ்ஸின்வெள்ள மெல்லாம் தன்னுள்ளேயடங்கும்படி பெருகுகிற நிரவதிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்திலே, பரிபூர்ணமா யலர்ந்ததொரு தாமரைத்தடாகத்தினுடைய குளிர்த்தியையும் அழகையு முடைத்தான திருக்கண்களை யுடையனாயிருந்த எம்

பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் காட்டினீர்; அன்று தொடங்கி, மழைபெய்தாற்போலக் கண்ணநீரோடுமயங்கி, அக் கண்களையே நினைத்து அந்தத் திக்கைநோக்கித் தொழாநிற்கும்; இனி இவளை யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ வென்கிறாள். (௫)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. தௌர்ப்பல்யத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்றோரிடமும் பாரா ளென்கிறாள்.

நோக்கும்பக்கமெல்லாம்கரும்பொடுசெந்நெலோங்குசெந்தாமரை *
வாய்க்கும்தண்பொருநல்வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலம் *
நோக்குமேலத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலள்வைகல்நாடொறும் *
வாய்கொள்வாசகமும் மணிவண்ணன்நாமமேஇவளன்னைமீர்! (௬)

ப.—அநந்தரம், ஸம்ருத்தமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டால் வேறொன்றும் காணமாட்டாதே, எப்போதும் இவள் வாய்விடும் சொல்லெல்லாம் ஸுக்ரஹ ஸௌந்தர்யனானவனுடைய திருநாமங்களேயாய் இரா நின்றதென்கிறாள்.

நோக்கும்பக்கமெல்லாம்—பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம்
கரும்பொடு—கரும்போடுகூடின
செந்நெல்—செந்நெலும்
ஓங்கு—(அவற்றுக்கு நிழல்செய்யும்படி) ஓங்கின
செந்தாமரை—செந்தாமரையும்
வாய்க்கும்—ஸம்ருத்தமாம்படியான
தண்—குளிர்ந்த
பொருநல்வடகரை—திருப்பொருநல் வடகரையிலே
வண்—நகர ஸம்பத்துக்களால்குறைவற்றிருக்கிற
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை, (தன்னரதியாலே யொன்றும் பார்க்கமாட்டாதவள்)
நோக்குமேல்—பார்த்தாளாகில்
அ—அந்த
திசை—திக்கு
அல்லால்—ஒழிய
மறுநோக்கிலள்—வேறொன்றும் பார்க்கிறிலள்; (இவள் த்ருஷ்டி வ்யாபாரமேயன்றியே)
வைகல்—எல்லாக்காலத்திலும்
நாடொறும்—ஒருநாளொழியாமல்
இவள்—
வாய்—வாக்கிலே
கொள்—கொள்ளும்
வாசகமும்—வாசகசப்தங்களும்
அன்னைமீர்—(இவளையிப்படியாக்கின) அன்னைமீர்!

மணி—தனக்குமுடிந்தாளலாம்படி ஸுக்ரஹமான நீலரத்நம்போலும்
வண்ணம்—வடிவழகை யுடைய வனுடைய
நாமமே—ஸௌலப்யஸௌந்தர்யாதி ப்ரகாசகங்களான நாமங்களேயா யிராநின்றன. (சு)

ஆறு ;—(நோக்கும்) - அப்ருதரஸௌகந்திர்பமேசூ காண்ட, கநகஸத்ருஸ பரிணதசாலி, ஸமுச்ச்ரித ஸமுத்புல்ல மகரந்தபூர பரிபூர்ணாரவிந்த பரிவ்ருதமான பொருநல் வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க வன்றுதொடங்கி, கண்களால் அத்திக்கல்லது காணாள் ; வாயால் மணிவண்ணன் நாமமல்லது சொல்லாள்; இனி இவளை நிவர்த்திப்பிக்க முடியுமோ வென்கிறாள். (சு)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. அவன் சின்னமும் திருநாமமும் இவள்சொல்லப்புக்கவாறே நிறம்பெற்றன வென்கிறாள்.

அன்னைமீரணிமாமயில்சிறுமானிவள் நம்மைக்கைவலிந்து *
என்னவார்த்தையுங்கேட்குறாள்தொலைவில்லிமங்கலமென்றல்லால் *
முன்னம்நோற்றவிதிகொலோ ? முகில்வண்ணன்மாயங்கொலோ *
அவன்சின்னமுந்திருநாமமுமிவள்வாயனகள்திருந்தவே. (எ)

ப —அநந்தரம், மஹோதாரனை ஸர்வேஶ்வரன் இவளுக்குப்பண்ணின அதிஶய மிருந்தபடி, வேறொரு வார்த்தையுங்கேளாதே அவனுடைய திவ்ய சிஹ்நங்களும் திருநாமங்களும் தாம் திருந்தும்படி இவள்வாக்விஷயமாயிற்றென்கிறாள்.

அன்னைமீர்—பெற்றவளாத்த தாய்மாரே !
அணி—அழகிய
மா—நிறத்தையுடைத்தான
மயில்—மயில்போலே அபிரூபையாய்
சிறு—முக்தமான
மான்—மான் போலேயிருக்கிற
இவள்—இச்சிறுப்பெண்பிள்ளை
நமமை—
கைவலிந்து—கைவிஞ்சி
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை வில்லிமங்கலம்
என்று—
அல்லால்—ஒழிய
என—ஏதேனுமொரு
வார்த்தையும்—வார்த்தையும்
கேட்க—
உறாள்—உறுகிறிலள்; (இது தான்)
முன்னம்—முன்பு
நோற்ற—பண்ணின
விதிகொலோ—பாக்யமோ?
முகில்—உதாரஸ்வபாவமான முகில்போலே யிருக்கிற

வண்ணன் — வடிவையுடையவன் பண்ணின
மாயங்கொலோ — ஆஶ்சர்யமோ?
அவன் — அவனுடைய
சின்னமும் — (அஸாதாரணமான சிஹ்நங்களும்
திருநாமமும் — (ஔதார்யாதிவாசகமான) திருநாமங்களும்
திருந்த — திருத்தம்பெறும்படி
இவள்வாயனகள் — இவள்வாயன வாகாநின்றன (எ)

ஆறு ;—(அன்னைமீர்.) - நிரதிஶயஸௌந்தர்யமயமிக்கீர்ப்ரக்ரியையாலே, பாலஹரிணமுக்த விலோசனையாயிருந்த இச்சிறுப்பெண்பிள்ளை, நம்முடைய வித்திநிஷேதாதிலங்கிரியாய்க்கொண்டு தொலைவில்லிமங்கலமென்னும் சொல்லல்லது மற்றொரு சொல்லும் கேளாள்; வேதங்களும் வேதவித்க்ரேஸரரான ஸநகாதிகளும் வத்திறற்றாலே விஶதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாம்படி அவனுடைய திவ்யசிஹ்நங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி ஸகல குணங்களையும் அதிமதுரமான சொற்களாலே சொல்லாநிற்கும். இப்படி இவளுக்குத் தேவபிரான்திருவடிகளிலுண்டான அபிநிவேஶம், ஜந்மாந்தரக்ருத பரம புருஷாநுபவஹேது மஹாபாக்யத்தாலே வந்ததோ! அன்றியே அவனுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தைக் காண்கையாலே வந்ததோ! என்று விஸ்மிதையாய், இப்படி அபிநிவிஷ்டையான இவள் எனக்குங்கூட விதேயையல்ல ளென்கிறாள். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. அவ்வூரைத் தொழுத வன்று தொடங்கி இன்றளவுமுண்டான இவளுடைய ஶைதில்யத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

திருந்துவேதமும்வேள்வியுந் திருமாமகளிருந்தாம் *
மலிந்திருந்துவாழ்பொருநல்வடகரைவண்தொலைவில்லிமங்கலம் *
கருந்தடங்கண்ணிகைதொழுதவந்நாள்தொடங்கிஇந்நாள்தொறும்*
இருந்திருந்தரவிந்தலோசநவென்றென்றேநைந்திரங்குமே. (அ)

ப ——அநந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதொழுத வன்று தொடங்கி யென்றும் அரவிந்தலோசநன் என்கிற திருநாமத்தையேசொல்லி ஶிதிலையாகா நின்று ளென்கிறாள்.

திருந்து — (பகவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி ப்ரதிபாதநத்தில்) திருத்த முடைத்தான
வேதமும் —
வேள்வியும் — (அந்தவேதப்ரதிபாத்யமாய் பகவதாராதநரூபமான) யாகாதிகர்மங்களும்

மா—அதுக்கு அநுரூபஸம்பதபிவர்த்தகையான
திருமகளிரும்—லக்ஷ்மியுமாகிற
தாம்—தாங்கள்
மலிந்து—(பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே) அபிவ்ருத்தியையுடையராய்
இருந்து—ப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து
வாழ்—வாழுகிற
பொருநல்வடகரை—திருப்பொருநல் வடகரையில்
வண் தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக்
கரு—கருதி
தடம்—பெருத்த
கண்ணி—கண்ணையுடையவள்
கைதொழுத—
அந்நாள்தொடங்கி—
இ—இவ்வருதுண்டான
நாள்தொறும்—
இருந்திருந்து—(அரதியாலே தரித்திருக்கமாட்டாதவள் வருந்தி) இருந்திருந்து
அரவிந்தலோசந—அரவிந்தலோசநனே!
என்றென்றே—என்றஸம்போதித்து (த்தன்னுற்றாமையாலே) பலகாலுமழைத்தே
நைந்து—ஶிதிலையாய்
இரங்கும்—நெஞ்சழியாநின்றாள்.
தாமென்று—ஈஶ்வரன் தன்னைச் சொல்லவுமாம். (அ)

ஆறு; —திருந்து.) - அவிப்லுதஸ்வரவர்ணக்ரமயான ஸர்வவேதங்களாலும் ஸம்ஸ்துயமானனாய், தத்ஸமாராதநவேஷ அநபிஸம்ஹிதபலாநுஷ்டித நித்யநைமித்திகாதி ஸர்வகர்மங்களாலே ஸமாராத்யனுமாய்க்கொண்டு, லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனான பரமபுருஷன் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பிற்காட்டில் ஸம்ருத்தனாய் எழுந்தருளியிருந்து வாழ்கிற பொருநல் வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே, * இழைகொள்சோதிச் செந்தாமரைக்கட்பிரானிருந்தமையை அலர்ந்ததொரு நெய்தல் தடாகம் போலேயிருந்த திருக்கண்களாலே கண்டு கைதொழுதவந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் தொறும், இருந்திருந்து அக்கண்களையே நினைத்து, அரவிந்தலோசந! அரவிந்தலோசந? என்றென்றே சொல்லி நைந்து தளராநிற்கும் என்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவள் மநோவாக்காயங்கள் முதலிலே தொடங்கி அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறாள்.

இரங்கிநாள்தொறும்வாய்வெரீஇ இவள்கண்ணநீர்களலமர *
மரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்றுகூவுமால் *
துரங்கம்வாய்பிளந்தானுறை தொலைவில்லிமங்கலமென்று *
கரங்கள்கூப்பித்தொழுமவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னையே. (௯)

ப — அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிவாசகமான திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, விரோதிநிவர்த்தகனானவன் வர்த்திக்கிற திருத்தொலை வில்லிமங்கலத்தைச்சொல்லி அஞ்ஜலிபண்ணாநின்றாளென்கிறாள்.

இவள்நாள் தொறும்—
இரங்கி—நெஞ்சழிந்து
வாய்வெரீஇ—(பரவசையாய்க் கொண்டு வாஸனையாலே) வாய்வெருவி
கண்ணநீர்கள்—
அலமர—பாய்ந்தலமாக்கும்படியாக
மரங்களும்—(அசேதநமான) மரங்களும்
இரங்கும்வகை—இரங்கும்படி
மணி—நீலரத்நம்போலே தர்ஶநீயமான
வண்ணவோ—வடிவையுடையவனே!
என்று—
கூவும்—கூப்பிட்டழையாநின்றாள்;
(அவ்வளவேயன்றியே)
தூங்கம்—குதிரையாய்வந்தகேசியின்
வாய்—வாயை
பிளந்தான் — பிளந்தக்ருஷ்ணன்
உறை—வர்த்திக்கிற
தொலைவில்லிமங்கலம் — திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்
என்று
அவ்வூர்த்திருநாமம்—
கற்றதற்பின்னை —கற்றபின்பு, (அவ்வூரைநோக்கி)
தன்கரங்கள் — தன்கைகளை
கூப்பி—
தொழும்—தொழாநிற்கும். (க)

ஆறு;—(இரங்கி)-இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு அவ்வூர்த்திருநாமத்தை நீங்கள் கற்பிக்கக் கற்றதற்பின், விஶ்லேஷவ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம்அவஸந்நையாய், நாள் தோறும் அவன் திருநாமத்தையே வாய்வெருவி, அசேதநமான மரங்களுங்கூட இரங்கும்படி மஹார்த்தியோடே, மணிவண்ணவோ! என்று கூப்பிட்டழைத்து, தூரங்கம்வாய்பிளந்தான் தன்ஸந்நிதிமமெல்லாம் போம்படி எழுந்தருளியிருந்த தொலைவில்லிமங்கலமென்றுசொல்லி, தன்கைகளைக் கூப்பித்தொழா நிற்கும்; ஆதலால், அவ்வூரிலே கொண்டுபுக்கு அவ்வூர்த் திருநாமத்தைக்கற்பித்துக் கெடுத்திகோள் என்கிறாள். (க)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு; அவனாலல்லது செல்லாத இவளுடைய ப்ராவண்யாதிஶயத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே யொருத்தியோ? என்று ஶங்கிக்கிறாள்.

பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்
என்னமாயங்கொலோ இவள்நெடுமாலென்றே நின்றுகூவுமால் *
முன்னிவந்தவன்நின்றிருந்துறையுந்தொலைவில்லிமங்கலம்சென்னியால்
அவ்வூர்த்திருநாமங்கேட்பதுசிந்தையே. (௧௦) [வணங்கும்

ப. — அநந்தரம், அவனுடைய அதிசயித வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றுகொண்டு, அவ்வூரைநோக்கி வணங்குவது அவ்வூரின்பேரைப் பிறர்சொல்லக் கேட்க ஆசைப்படுவதாகாநின்றாள்; இவளுடைய அதிப்ராவண்யமிருந்தபடியால் 'இவள் ஸ்ரீபூமிநீளைகளிலே அந்யதமையோ?' என்று அதிசங்கைபண்ணுகிறாள்.

பின்னைகொல்—நிரதிசயபோக்ய பூதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியோ?
நிலம்—பூமிக்கு நிர்வாஹிகையாய்
மா—ச்லாக்யையான
மகள்கொல்—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ?
திருமகள்கொல்—அவனுக்கு நிரதிசய ஸம்பத்ரூபையானலக்ஷ்மியோ?
பிறந்திட்டாள்—இப்படி பிறந்திருக்கிறவள். (இது)
என்ன—
மாயங்கொலோ—ஆச்சர்யமோ!
இவள்—
நெடுமாலென்றே—அவன் வ்யாமோஹாதிசயத்தைச்சொல்லி
நின்று—
கூவும்—அழையாநின்றாள்;
(அவ்வளவேயன்றிக்கே அந்த வ்யாமோஹமடியாக)
அவன்—
முன்னி—முற்பாடனாய்
வந்து—
நின்றிருந்து—நிற்பதிருப்பதாய்
உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை
சென்னியால்—தலையாலே
வணங்கும்—வணங்காநிற்கும்;
(தான் சொல்லுமதிலும்)
அவ்வூர்த்திருநாமம்—அவ்வூர்த் திருநாமத்தை
கேட்பதே—பிறர்சொல்லக் கேட்கையே
சிந்தை—நினைவாயிராநின்றாள்! (௧௦)

ஆறு; —(பின்னைகொல்.) நீங்கள் இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கவன்றுதொடங்கி, அவனுடைய நிரவதிகமான ஆச்ரிதவாத்ஸல்யாதி குணங்களையே சொல்லிக் கூப்பிட்டு, தன்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஏற்கத் தான் அவதாரம் பண்ணுவதற்குமுன்னே எம்பெருமான் பலவடிவுகளைக்கொண்டு நின்றிருந்துறைகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைச் சென்னியால்

வணங்கி, அவ்வூர்த்திருநாமத்தை என்றோ கேட்பது? என்று சிந்தி யாநிற்கும்; இப்படி எம்பெருமான்பக்க லுண்டான அபிநிவேஶ வெள்ளத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிற இவள், நப்பின்னைப் பிராட்டியோ? பூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியோ? அன்று: இவள்தா னென்று சொல்லலாமித்தனை; ஏவம் விதமான ப்ரேமாதிஶயம் கண்டும் அறியோம்; இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! என்று விஸ்மிதையா ய்க்கொண்டு, இப்படி அபிநிவிஷ்டையான இவளை என்றும் நிவர்த்திப்பிக்க முடியாதென்று சொல்லி முடிக்கிறாள். (கo)

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற்கருத்தை வ்யக்தமாக்காநின்று கொண்டு, இத்தைக் கற்றவர்கள் இதுக்குஅநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

சிந்தையாலுஞ்சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலுந்தேவபிரானையே *
தந்தைதாயென்றடைந்த வண்குருகூரவர்சடகோபன் *
முந்தையாயிரத்துளிவை தொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சொன்ன *
செந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லாரடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஶ்ரிய:பதிக்கு நித்யகைங்கர்யபரராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தேவபிரானையே—தேவபிரானையே (ஹித்பரத்வத்தாலும் ப்ரியபரத்வத்தாலும்)
தந்தை—தந்தையும்
தாய்—தாயும்
என்று—என்று அறுதியிட்டு, (இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன கணக்கிலே)
சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்—கரணத்ரயத்தாலும்
அடைந்த—ஆஶ்ரயித்தவராய்
வண்—(க) "அன்னையாயத்தனாய்" என்கிற ஸ்ரீமதுரகவிகளைப் போலே தம்மைப்பற்றியிருக்கிற
குருகூரவர்—திருநகரியிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
முந்தை—பழையதானவேதார்த்தத்துக்கு ப்ரகாஶகமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு

(க) கண்ணி-உ

தொலைவில்லிமங்கலத்தை—திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தைப்பற்ற
சொன்ன—அருளிச்செய்த
செம்—அர்த்த ப்ரகாஶநத்தில் ஆர்ஜவத்தையுடைய
தமிழ்—தமிழான
இவைபத்தும்—இப்பத்தையும்
வல்லார்—அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
திருமாலுக்கு—ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
அடிமைசெய்வார்—அடிமைசெய்யுமவர்களாவர்
இது—எழுசீராசிரியவிருத்தம் (கக

ஆறு ;—(சிந்தையாலும்.)-வாங்மந: காயவ்ருத்திகளாலே ஸ்ரீதேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஸகலவேதஸாரபூதமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் ஸாரபூதமான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அபிமத ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவாரென்கிறார். (கக)

ஆறும் பத்து அஞ்சாந் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுப் பெற்றன.

———

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆறாந்திருவாய்மொழி — மாலுக்கு-ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(மாலுக்கு) - இப்படி * மரங்களும் இரங்கும்வகை "மணிவண்ணவோ" என்று கூப்பிட்டும் அவனைக் காணப் பெறாமையாலே மோஹதசாபந்நையாய், ஆத்மாத்மீயங்களை இழந்து அத்யந்தமவஸந்நையான இவளைக்கண்டு திருத்தாயார் இவளிலும் அதிமாத்ரவ்யஸநாபி பூதையாய்க்கொண்டு, எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்று இவளிழந்தவற்றைச்சொல்லி அலற்றுகிறாள். *

ப — ஆறாந்திருவாய்மொழியில் இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரான இவர், ப்ராவண்யஜநகனை அவனுடைய ஆஸ்ரித வ்யாமோஹப்ரகாசகமான ஆகாரவிசேஷங்களையும், அவர்களுக்கு போக்யமான ஆயுதாதிபூர்த்தியையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷோபகாரகத்வாதிசயத்தையும், ப்ரமாணப்ரதாநாதி ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவசோபையையும், அவயவசோபையோடு கூடின ஆபரணசோபையையும், விரோதிநிரஸநஸ்வபாவத்தையும், அபேக்ஷித ஸித்தியால்வந்த அத்யந்தோச்ச்ராயத்தையும், சேஷித்வபோக்யத்வாதியுக்தமான ஸர்வாத்மபாவத்தையும் அநுஸந்தித்து ஏவம்விதஸ்வபாவனை ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகப்ராவண்யக்ருதமான பாரவஸ்யாதிசயத்தாலே ஆத்மீயபதார்த்தங்களெல்லாம் அவனிட்டவழக்காம்படி அவற்றில் ஸ்வாம்யநிவ்ருத்தி தமக்குப் பிறந்தபடியைக்கண்ட பரிவர் வித்தராய்ச் சொன்னபாசுரத்தை, நாயகன்பிரிவாற்றாத நாயகியினுடைய் ஆபரணசோபையோடு ஆபிரூப்யத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற அழிந்துவருகிறபடியைக்கண்ட செவிலி இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த தசையமுற்றி வ்யஸநம் அதிசயிக்கையாலே மோஹங்கதையாய்க்கிடக்க, அதுகண்டு ஆற்றாளாய் இவளுடைய தோழியும் மோஹிக்க, இத்தசையிலும் இவளை ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மநோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார் இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாள். ஓரோநகரபத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், "ஒருமாடம் முறிந்தது, மாளிகை முறிந்தது" என்பாரைப்போலே. (விரஹார்த்தியாலே தன் மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள்).

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் அலாபதசையாய், "கிடையாது" என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தம்முடைய மநோவாக்காயங்கள் அவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடிசொல்லிற்று; இதில், அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவஶ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "நெடுமாலென்றேநின்றுகூவுமால்" என்று தன் வ்யாமோஹத்தைக்காட்டியாயிற்று இவளையிப்படி விளைத்தது; பெரியவன் தாழநின்றால் பொறுக்கலாயிராதிறே. (க) "ராகவேணாஸவெஷ்ட-தலஷூதஃ-ராகவேணுபயேதத்தே ஸந்ததঃ" என்று இவன் தறைப்படும் படியிறே அவன் வ்யாமோஹம் இருப்பது.

(த்வராநுகுணமான அநுபவாலாபத்தாலே ஆற்றாமைமுறுகி கீழ்ச்சொன்னதசை கலங்கி, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் தரிப்புக்கு உறுப்பாகையன்றிக்கே தளர்த்திக்கு உறுப்பாய்விட, உபாயாத்யவஸாயமித்தனையும் கலங்காமலிருந்து, ப்ராப்யாலாபநிபந்தநமான பாரவஶ்யத்தாலே, *ஏறாளுமிறையோனில் - தாம் "வேண்டா" என்று உபேக்ஷித்த ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், தன்னடையே அழிந்து செல்லுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.) *

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. இவள் ஸ்ரீவாமநப்ராதுர்ப்பாவத்தில் குணசேஷ்டிதங்களிலேயகப்பட்டு வளையிழந்தாளென்கிறாள்.

மாலுக்கு வையமளந்தமணாளற்கு *
நீலக்கருநிற மேகநியாயற்கு *
கோலச்செந்தாமரைக் கண்ணற்கு *
என்கொங்கலரேலக்குழலி இழந்ததுசங்கே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில். வ்யாமோஹகார்யமான வ்யாபாராதிகளையுடையவனுக்கு நிரதிஶயபோக்யமான வேஷத்தையுடைய பெண்பிள்ளை வளையிழந்தாளென்கிறாள்.

மாலுக்கு—ஆஶ்ரித வ்யாமோஹநிரூபிதஸ்வரூபனாய் அந்தவ்யாமோஹமடியாக)	மணாளற்கு—அவ்வபதாந ப்ரகாசநத்தாலே தனக்கு போக்தாவாய் (அந்த போகவ்யாமோஹமடியாக)
வையம்—பூமியை	நீலம்—ஸ்நிக்தமாய்
அளந்த—(வேறொருவர் அபிமாநியாதபடி) அளந்து அநந்யார்ஹமாக்கி	கரு—கறுத்த
	நிறம்—நிறத்தையுடைத்தான

(க) ரா-யு க.

மேகநியாயற்கு—மேகத்தோடு ஸமா நந்யாயமான ஆகாரத்தையுடைய ஞய், (அந்தவ்யாமோஹப்ர காசகமாய்
கோலம்—தர்ஸநீயாகாரமாய்
செம்—சிவந்த
தாமரை—தாமரைபோலும்
கண்ணற்கு—கண்ணையுடையனுன வனுக்கு
என்—என்னுடைய
கொங்கு—தேனையுடைத்தாயுள்ள
அலர்—மலரையுடைத்தாய்
ஏலம்—ஏலம்போலே பரிமளாகந்த மான
குழலி—குழலையுடையவள்
இழந்தது—
சங்கு—சங்குவளை.
பதந்தோறும். அவனுக்கவனுக் கென்கிறது—தனித்தனியே அகப்படுத்துந் துறை என் கைக்காக; இப்படி மேலும் காண்பது. (௧)

ஆறு ;—(மாலுக்கு) - எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல் யத்துக்கும், ஆஸ்ரிதார்த்தமான த்ரைலோக்யவிக்ரமணரூப திவ்ய சேஷ்டிதத்துக்கும், ஸ்நிக்தமாய நிகம்பீரமாய் வார்ஷிகமான காள மேகத்தினுடைய நிறத்தையும் குளிர்த்தியையும் பெருமையையும் அழகையுமுடைத்தான திருமேனிக்கும், மேகத்திலே அழகிய தொரு தாமரைத் தடாகம்போலேயிருந்த திருக்கண்களுக்கும் தோற்று. அந்தநிரவதிகஸௌந்தர்யத்தையுடையனுன எம்பெரு மானையுங்கூடத்தோற்பிக்கும் திருக்குழலழகையுடையளான என் பெண்பிள்ளை, தன்னுடைய சங்கு இழந்தாளென்கிறாள். (௧)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. திருவுலகளந்தருளினபோ தை திவ்யாயுதாதிகளில் அழகிலேயகப்பட்டுத் தன்னுடைய அழ கிய நிறத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்.

சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரக்கையற்கு *
செங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக்கண்ணற்கு *
கொங்கலர்தண்ணந்துழாய் முடியானுக்கு *
என் மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே. (உ)

ப —அநந்தரம், போக்யமான ஆயுதாதிபூர்த்திகளையுடையவனுக்குத் தன் நிறத்தையிழந்தாளென்கிறாள்.

சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கரம்—த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தில் உச்சரி தமாய்த் தோன்றின ஸ்ரீபஞ்சா யுதத்தையுடைய
கையற்கு—திருக்கையையுடையனுய் (தாத்காலிகபோக்தாக்களுக்கு அநுபாவ்யமாய்)
செய்—சிவந்த

கனி—கனிபோலேயிருக்கிற
வாய்—திருவதரத்தையும்
செய்ய—சிவந்த
தாமரை—தாமரைபோலும்
கண்ணற்கு—கண்ணையுமுடையனாய்
கொங்கு அலர்—பரிமளவிகாஸியாய்
தண்—ஸ்ரமஹரமாய்
அம்—தர்ஸநீயமான
துழாய்—திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமாக
முடியானுக்கு—திருமுடியை யுடையனானவனுக்(கு)
என்மங்கை—அவன் ஈடுபடும் பருவத்தையுடைய என்பெண்பிள்ளை
இழந்தது—இழந்தது
மாமைநிறம்—பெண்மைக்கு அஸாதாரணமான மாமைநிறத்தை
கொங்கு—தேனுதல்; பரிமளமாதல் (உ

ஆறு ;—(சங்கு.) - அளந்தருளுகிறபோது வளர்ந்த ரதாங்க ஸங்கசார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை ஏந்தின அழகுக்கும், ஸ்வசரணநளின யுகளஸம்ஸ்பர் ஸோஜ்ஜீவிதமான ஸர்வாத்மாக்களையுங் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்துக்கும் திருக்கண்களுக்கும், த்ரைலோக்யவிக்ரமணோபாஸஜநிதஸ்ரமாபநோதநார்த்தமாக *அயர் வறுமமரர்கள் அதிபரிமள துலஸீமாலைகளைக் கொண்டு ஒப்பித்தருளின அழகுக்குந்தோற்று, என்மங்கை மாமைநிறமிழந்தா ளென்கிறாள். (உ)

ஈடு ; அவ ;—மூன்றாம்பாட்டு வடதளஸாயிபடிகளிலே அகப்பட்டு இவள் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

நிறங்கரியானுக்கு நீடுலகுண்ட *
திறங்கிளர்வாய்ச் சிறுக்கள்வனவர்க்கு *
கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்கு *
என் பிறங்கிருங்கூந்தலிழந்ததுபீடே. (௩)

ப—அநந்தரம், வடதளஸாயித்வப்ரமுக ரக்ஷணப்ரகாரத்தை யுடையவனுக்குத் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

(வடதளத்திலே கண்வளரும்போது)
நிறம்கரியானுக்கு—ஸ்யாமளமான வடிவையுடையனாய்
நீடுஉலகு—மஹாலோகங்களை
உண்ட—அமுதுசெய்த
திறம்—ப்ரகாரம்
கிளர்—தோற்றுகிற
வாய்—திருப்பவளத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு
சிறு—சிறுவடிவிலே
கள்வனவற்கு—பெரியலோகத்தை மறைத்து வைத்தவனாய்
இப்படி ப்ரளயாபத்தில் ரக்ஷித்தாற்போலே ப்ரளயங்கழிந்து வெளிநாடு கண்டவளவிலும்

கறங்கிய—(ஜகத்விரோதிகளை யழிக் கையிலுண்டான உத்யோகத்தாலே) சுழன்றுவருகிற
சக்கரம்—திருவாழியையுடைய
கையவனுக்கு—கையை யுடையவனுக்கு
என் பிறங்கு இருங்கூந்தல்—வளர்ந்து கதிர்த்த மயிர்முடியை† யுடைய என் பெண்பிள்ளை
இழந்தது—
பீடு—பெருமை.
பீடென்று—பெருமையாய், மதிப்பைச் செல்லுகிறது. (ங)

ஆறு ;—(நிறங்கரியானுக்கு.)-ஸர்வலோகங்களையும் அமுதுசெய்தருளின சுவடுகாணலாயிருந்த திருப்பவளத்தில் அழகுக்கும், ஸகலஜந மநோநயநஹாரியான அந்தச்சிறிய வடிவு தனக்கும், திருவடிவினுடைய நீலவநம்போலே யிருந்த நிறத்துக்கும், ப்ரணத பரித்ராண தத்விரோதிநிரஸநங்களிலே எப்போதும் ஸத்வரமான திருவாழியை ஏந்தின திருக்கையினழகுக்குந் தோற்று, நீலரத்நங்களுடைய ஒளிகள் திரண்டாற்போலே விளங்குகிற திருக்குழலையுடையவளான என்பெண்பிள்ளை, தன்பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள். (ங)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. சதுர்முக ஸ்ரஷ்டாவானமேன்மையைப் பாராதே ஆஸ்ரிதார்த்தமான மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் நீர்மையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

பிடுடைநான் முகனைப் படைத்தானுக்கு *
மாடுடை வையமளந்த மணாளற்கு *
நாடுடைமன்னர்க்குத் ‡ தூதுசெல்நம்பிக்கு * என்
பாடுடையல்குலிழந்தது பண்பே. (ச)

ப — அநந்தரம், ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளான ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தை யுடையவனுக்குத் தன்னுடைய அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்.

பீடு—ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாநுரூபமான ஜ்ஞாநாதிகுண வைபவத்தை
உடை—உடைய
நான்முகனை—சதுர்முகனை
படைத்தானுக்கு—ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்
மாடுடை—வஸுமதியான
வையம்—பூமியை
அளந்த—அளந்த அபதாநத்தாலே
மணாளற்கு—தன்னை யநந்யார்ஹையாக்கும் போக்தாவாய்
நாடு—நாட்டுக்கு
உடை—கடவ
மன்னர்க்கு—ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு
தூது—தூதக்ருத்யத்தை
செய்—அநுஷ்டித்து

நம்பிக்கு—அத்தாலே பரிபூர்ணனானவனுக்கு
என் பாடுஉடைஅல்குல்—விஸ்தாரத்தையுடைத்தான அல்குலையுடைய என் பெண்பிள்ளை
இழந்தது—
பண்பு—தன்னஸாதாரண ஸ்வபாவ
மாடு—தநம், பாடு—பரப்பு.
பண்பு—ஸ்பாவம் (ச

ஆறு ;—(பீடுடை.)-நிகிலஜந்துஜாதாபேக்ஷிதாபேக்ஷ புருஷார்த்த ஸாதந பூதகரணகளேபராத் யுபகரண நிர்மாணநுகுண ஜ்ஞாந ஶக்தியுக்த சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிஹேது பூத காருண்யத்துக்கும், குணவதகுணவிபாகமின்றிக்கே ஸர்வாத்மாக்களும் தன் திருவடிகளை ஸம்ஸ்பர்ஶித்து நின்ற நின்றவிடங்களிலே கண்டு தங்கள் ராம்படி இந்தலோகத்தை அளந்தருளின ஸௌஶீல்யகுணத்துக்கும், ஸர்வப்ரகார ஸமாஶ்ரிதரான பாண்டவர்கள் ஸார்வபௌமராம்படி அவர்களுக்கு தூத்யம்பண்ணி அதுவே தனக்கு ஏற்றமாயிருக்கிற ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்துக்குந் தோற்று, என்பாடுடையல்குல் தன் சீர்மையை யிழந்தாளென்கிறாள். (ச

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாளென்கிறாள்.

பண்புடைவேதம் பயந்தபரனுக்கு *
மண்புரைவையமிடந்தவராகற்கு *
தெண்புனற்பள்ளி எம்தேவபிரானுக்கு *
என் கண்புனைகோதை இழந்ததுகற்பே. (ரு

ப —அநந்தரம், வேதப்ரதாநாதியான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையுடையவனுக்குக் கற்பிழந்தாளென்கிறாள்.

பண்பு—பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை யதாவத்ப்ரகாசிப்பிக்கும் ஸ்வபாவத்தை
உடை—உடைய
வேதம்—வேதத்தை
பயந்த—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உண்டாக்கிக்கொடுப்பானாய்
பரனுக்கு—தத்ப்ரதிபாத்யனான பரனாய்
மண்—மண்ணின்
புரை—மிகுதியையுடைய
வையம்—பூமியை
இடந்த—இடந்தெடுத்த
வராகற்கு—வராஹவேஷத்தையுடையனாய்
தெண்—தெளிந்த
புனல்—புனலையுடைத்தான ஏகார்ணவத்திலே
பள்ளி—ஜகத்ரக்ஷணசிந்தைபண்ணிக்கிடப்பானாய் (அந்த ரக்ஷணசிந்தையாலே

எம்—எம்போல் வாரோடு	யழகையுடைய என்
தேவர்—ப்ரஹ்மாதிகளோடுவாசியற	பெண்பிள்ளை
பிரானுக்கு—உபகாரகனானவனுக்கு	இழந்தது—
என்கண்புனைகோதை—கண்டார்கண்	கற்பு—தன்னறிவுடைமை.
களைப்புனைந்துகொள்ளும் மாலை	கற்பு—அறிவுடைமை. (ரு)

ஆறு ;—(பண்புடை.)-தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண ப்ரதிபாதகமாகையாலே தன்னிலுஞ்சீரியதான வேதங்களை ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்குக் கொடுத்த பரமௌதார்யத்துக்கும், பூமிப்பிராட்டியை எடுத்தருளி அவளோடேஸம்ஶ்லேஷித்தருளின ஸ்ரீ வாராஹமான திருவடிவில் அழகுக்கும், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு அநுபவிக்கிற * அயர்வறுமமரர்களையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கவல்ல திருப்பாற்கடலிலேபிராட்டியோடேகூடக் கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்குந் தோற்று, தர்ஶநீயமான திருக்குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை, தன்னுடைய கற்பிழந்தாளென்கிறாள். (ரு)

சுடு ; அவ ;—ஆறாம்பாட்டு. ஏகார்ணவஶாயியானவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடைய மெய் இழந்தாளென்கிறாள்.

> கற்பகக்காவன நற்பலதோளற்கு *
> பொற்சுடர்க்குன்றன்ன பூந்தண்முடியற்கு *
> நற்பலதாமரை நாண்மலர்க்கையற்கு *
> என் விற்புருவக்கொடிதோற்றதுமெய்யே. (சு)

ப —அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான அவயவஶோபையையுடையவனுக்குத் தன்னுடையஸ்வாதீந ஶரீரத்தையிழந்தாளென்கிறாள்.

கற்பகம் கா அன—கற்பகச்சோலை போலேயாய்	பூ—தர்ஶநீயமாய்
நல்—அதிஶயம்விலக்ஷணமாய்	தண்—அநுகூலமான
பல—பலவான	முடியற்கு—திருவபிஷேகத்தையுடையவனுக்
தோளற்கு—தோள்களையுடையவனாய்	நல்—அழகியதாய்
சுடர்—சுடரையுடைத்தான	பல—பலவாய்
பொற்குன்றன்ன—பொற்குன்றை யொத்திருப்பதாய்	தாமரை—தாமரையின்

நாள் மலர்—புதுமலர்போலேயிருக்கிற
கையற்கு—கைகளையுடையவனான வனுக்கு
என்விற்புருவக்கொடி—வில்போலே யிருக்கிற புருவத்தையுடையவளாய்க் கொடிபோலே மெல்லியளான என்பெண்பிள்ளை
தோற்றது—இழந்தது
மெய்—தனக்கு விதேயமான ஶரீரத்தை ; அவ்விதேயஶரீரை யானு ளென்று கருத்து. (கூ

ஆறு ;—(கற்பகக்காவன.) - திருப்பாற்கடலிலே பிராட்டியே டே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளுகையாலே ஒரு கற்பகச்சோலை தழைத் தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களின் அழகுக்கும். கற்பகச் சோலையிலே ஒரு தாமரைக்காடு அலர்ந்தாற்போலே யிருந்த திருக் கைகளின் அழகுக்கும், நிரதிஶய தேஜோமய கநக கிரிவரஸத்ருஶ மான திருவபிஷேகத்தில் அழகுக்கும், ஸ்ரீஶார்ங்கம் வளைந்தாற் போலே யிருந்த திருப்புருவத்தையுடையளான இவள், தன்திரு மேனி தோற்றாள் என்கிறாள். (கூ)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. க்ஷீரார்ணவஶாயியுடைய ஆப ரணஶோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள் லாவண்யத்தை யிழந்தா ளென்கிறாள்.

மெய்யமர்பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு *
பையரவினணைப் பள்ளியினானுக்கு *
கையொடுகால்செய்ய கண்ணபிரானுக்கு *
என் தையலிழந்தது தன்னுடைச்சாயே. (எ)

ப —அநந்தரம், அநந்தஶாயியினுடைய ஆபரணஶோபையிலும் அவயவ ஶோபையிலும் தன்ஸமுதாயசோபையை இழந்தாளென்கிறாள்.

மெய்—திருமேனியோடு
அமர்—பொருந்தின
பல்—அஸங்க்யேயமான
கலன்—ஆபரணங்களை
நன்கு—தர்ஶநீயமாம்படி
அணிந்தானுக்கு—சாத்தினவனாய்
பை—விரிகிறபணங்களையுடைய
அரவின்அணை—திருவரவணையிலே
பள்ளியினானுக்கு—கண்வளர்ந்தருளு கிறவனாய்
கையொடு—திருக்கைகளோடேகூட
கால்—திருவடிகளும்
செய்ய—சிவந்திருப்பானாய்
கண்ணன்—ஆஶ்ரிதபவ்யனான
பிரானுக்கு—உபகாரகனுக்கு
என்—என்னுடைய
தையல்—விலக்ஷணஸ்வரூபையான பெண்பிள்ளை
இழந்தது—இழந்தது
தன்னுடைய—தனக்கு அஸாதாரண மான
சாய்—ஸமுதாயசோபை. (எ)

ஆறு,—(மெய்யர்.) - அவனுடைய திருமேனியில்தேஜஸ்ஸு பூத்தாற்போலேயிருந்த அஸங்க்யேயமான திருவணிகலன்களாலே ஒப்பித்தருளின அழகுக்கும், திருப்பாற்கடலிலே நிரதிசய ஸுக ஸ்பர்சமான திருவரவணையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கும், அந்தத்திருவணிகலன்களுடைய நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் திருவநந்தாழ்வானுடைய பணாமணிகளில் நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் விஞ்சிப்புறப்படாநின்ற ஒளியையுடைய திருக்கைகள் திருவடிகள் திருக்கண்களில் அழகுக்கும் இவள் தோற்று, தன் ஒளி யிழந்தாளென்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய விரோதி நிரஸநத்துக்குத்தோற்று இவள் தன்னுடைய ஸ்த்ரீவத்தை இழந்தாள் என்கிறாள்.

> சாயக்குருந்தம் ஒசித்ததமியற்கு *
> மாயச்சகடம் உதைத்தமணாளற்கு *
> பேயைப்பிணம்படப் பாலுண்பிரானுக்கு *
> என் வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே. (அ)

ப—அநந்தரம், விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனானவனுக்குத் தன் ஸ்த்ரீத்வ வைலக்ஷண்யத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்,

குருந்தம்—அஸுராவிஷ்டமான குருந்து
சாய—வேரோடேசாயும்படி
ஒசித்த—முறித்த
தமியற்கு—அஸஹாயவீரனாய்
சகடம்—சகடம்
மாய—மாயும்படியாக
உதைத்த—உதைத்து
மணாளற்கு—அத்தாலே தன்னை யநந்யார்ஹையாக்கிக்கொண்ட போக்தாவானவனாய்
பேயை—பூதனையாகிற பேயை
பிணம்—பிணமாய்
பட—விழும் படியாக
பால்—முலைப்பாலை
உண்—அமுதுசெய்த
பிரானுக்கு—மஹோபகாரகனானவனுக்கு
என்வாசக்குழலி —பரிமளோத்தரமான குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை
இழந்தது—இழந்தது
மாண்பு—மாட்சிமை.
அதாவது—ஸ்த்ரீத்வவைலக்ஷண்யம்.
மாயச்சகடமென்றது—க்ருத்ரிமசகடமென்றுமாம். (அ)

ஆறு;—(சாயக்குருந்தம்)-திருப்பாற்கடலினின்றும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமாளிகையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி க்ருத்

ரிமசகடபூதநாகுந்தாத்யஸுரநிரஸநாயாஸ ஸ்வேதகணிகாலங்க்ருதமான திருமுகத்தில் அழகுக்குத் தோற்று, தன் அழகு இழந்தாளென்கிறாள். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாத்யநேகாவதாரங்களிலே யகப்பட்டு இவள் தன்னழகை இழந்தாளென்கிறாள்.

மாண்பமைகோலத்து எம்மாயக்குறளற்கு *
சேண்சுடர்க்குன்றன்ன செஞ்சுடர்மூர்த்திக்கு *
காண்பெருந்தோற்றத்து எங்காகுத்தநம்பிக்கு *
என் பூண்புனைமென்முலை தோற்றதுபொற்பே. (௯)

ப — அநந்தரம், அபேக்ஷிதஸித்தியால்வந்த அத்யந்தோச்ச்ராயத்தையுடைய வாமநாத்யவதாரங்களையுடையவனுக்குத் தன்னழகு இழந்தாளென்கிறாள்.

மாண்பு—அழகு
அமை—அமைந்த
கோலம்—வடிவையுடையனாய் (அதனாலே)
எம்மாயம்—அபேக்ஷிதஸித்த்யர்த்தமாக எங்களோடு மஹாபலியோடு வாசியற வஞ்சித்த
குறளற்கு—வாமநனாய்
சேண்—அபேக்ஷிதஸித்தியாலே உயர்ந்து
சுடர்—தேஜோமயமான
குன்றன்ன—மலைபோலே
செம்—சிவந்த
சுடர்—ஒளியையுடைத்தான
மூர்த்திக்கு—விக்ரஹத்தை யுடையனாய்
காண்—ஸர்வலோகதர்ஶநீயமான
பெரு—அபரிச்சிந்நமாஹாத்ம்யத்தை யுடைய
தோற்றம்—ஆவிர்ப்பாவத்தை யுடையனாய்
எம்—எம் போல்வார்க்கு அநுபாவ்யனாம்படி
காகுத்தன்—சக்ரவர்த்தி திருமகனான
நம்பிக்கு—பூர்த்தியையுடையவனுக்கு
என் பூண்புனைமென்முலை—ஆபரணங்களையணிவதாய் (விரஹாஸஹமான மென்மையையுடைத்தான முலையையுடைய என்பெண்பிள்ளை
தோற்றது—இழந்தது
பொற்பு—அழகு (௯)

ஆறு ;—(மாண்பமை.) "கொள்வனுன் - மாவலி" என்று இரக்கிற ஸமயத்திலே நிரவதிகஸௌந்தர்யநிவாஸபூதமாய் அபேக்ஷைஜநமநோநயநஹாரியாய் அத்யாஶ்சர்யமான திருவடிவின் அழகுக்கும், அளந்தருளுகைக்காகத் தாமரைக்காடு அலர்ந்தாற்போலே திருமாணிக்க மலைபோலே வளர்ந்தருளின அப்போதையழகுக்கும், (க) "ஜநாநாம் ஸம்ஹ-ஜந்மராமஸ்யஸம்ஹத்" என்னும்படி திவ்யமான ஜந்மத்தையுடையனான தஶரதாத்மஜனுடைய ஸௌஶீல்யஸாமர்த்

த்யாதி கல்யாணகுணங்களுக்குந்தோற்று, அஸங்க்யேய திவ்யபூஷணாலங்க்ருதையான இவள், தன்னுடைய லாவண்யமிழந்தாளென்கிறாள். (௯)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம் பாட்டு. பரத்வமென்ன, அவதாரமென்ன, ஜகதாகாரதை யென்ன - இவற்றையடங்கக்காட்டி இவளுடையது எல்லாவற்றையும் கொண்டான் என்கிறாள்.

பொற்பமைநீள்முடிப்பூந்தண்துழாயற்கு *
மற்பொருதோளுடை மாயப்பிரானுக்கு *
நிற்பனபல்லுருவாய் நிற்குமாயற்கு *
என் கற்புடையாட்டி இழந்தது கட்டே. (௧௦)

ப —அநந்தரம், ஶேஷித்வபோக்யத்வ சிஹ்நங்களையுடையனாய், விரோதிநிவர்த்தகனாய், ஸர்வஶரீரியானவனுக்குத் தன்மர்யாதையை இழந்தாளென்கிறாள்.

பொற்பு—அழகு
அமை—அமைந்து
நீள்—உயர்ந்த
முடி—அபிஷேகத்தையும்
பூ—தர்ஶநீயமாய்
தண்—ஶ்ரமஹரமான
துழாயற்கு—திருத்துழாயையுமுடையனாய், (அந்தபரத்வபோக்யத்வங்களோடேவந்து)
மல்—ப்ரபலரான மல்லரோடே
பொருதோளுடை—தோளிற்சாந்தழியாதபடி மல்லைப்பொருத
மாயம்—ஆஶ்சர்யபூதனாய்
பிரானுக்கு—ஸ்ரீமதுரையிற்பெண்களுக்கவ்வபூதையுபகரித்தவனாய்
நிற்பன—ப்ரமாணஸித்தஸ்த்தைர்யத்தையுடைத்தாய்
பல்—பஹுவிதமான
உரு—பதார்த்தங்களை
ஆய்—சரீரமாகவுடையவனாய்
நிற்கும்—தத்தத்ஶோஷைகரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய்நிற்கும்
மாயற்கு—ஆஶ்சர்யத்தையுடையனானவனுக்கு
என்கற்புடையாட்டி—அறிவுடையாளாயிருக்கிற என்பெண்பிள்ளை
இழந்தது—இழந்தது
கட்டு—ஸ்த்ரீத்வமர்யாதை ;
கட்டு—மர்யாதை. கட்டடங்கவென்றுமாம். (௧௦)

ஆறு ;—(பொற்பமை.) - அயர்வறுமமரர்களும் ஸ்ரீமாலாகாரனும் குப்ஜையும் தன்னுடைய திவ்யாகார ஸத்ருஶமான திவ்யமால்யாநுலேபநங்களைக் கொண்டு ஒப்பித்தருளப் பண்ணின அழகுக்கும், அவ்வழகு குறியழியாதபடி மற்பொருதசாதுர்யத்துக்கும், அவனுடைய ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்துக்கும் ஆத்மதயா வ்யவஸ்த்திதனாயிருந்த ஈஶ்வரத்வத்துக்குந்தோ

ற்று, ஸ்த்ரீத்வாதி ஸகலமங்களகுணவாஸபூதையான என்பெண் பிள்ளை, தன்னையும் தன்னுடைமையும் கட்டடங்க இழந்தாளென்கிறாள். (௧௦)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் நித்யஸூரிகள் போகத்தை புஜிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

கட்டெழில்சோலைநல்வேங்கடவாணனை *
கட்டெழில்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் *
கட்டெழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர் *
கட்டெழில்வானவர் போகமுண்பாரே. (௧௧)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளுடைய போகத்தை புஜிப்பர்களென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

கட்டு—செறிவினுடைய
எழில்—அழகையுடைத்தாயுள்ள
சோலை—சோலையையுடைத்தாய்
நல்—பகவத்ஸௌலப்யாதி ப்ரகாஶகமான நன்மையையுடைய
வேங்கடம்—திருமலைக்கு
வாணனை—நிர்வாஹகனானவனை
கட்டெழில்—அரணழகையுடைத்தாய்
தென்—தர்ஶநீயமான
குருகூர்—திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்—அருளிச்செய்த
கட்டெழில்—தொடையழகையுடைத்தான
ஆயிரத்து—ஆயிரத்து
இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
வல்லவர்—அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
கட்டெழில்—ஸ்வச்சந்தாயத்தமான வகுப்பழகையுடைத்தான
வானவர்—நித்யஸூரிகளுடைய
போகம்—போகத்தை
உண்பார்—அநுபவிக்கப்பெறுவர்.
நாலடியிலும் கட்டடங்க எழிலென்றுமாம்.
இது—கலிவிருத்தம். (௧௧)

ஆறு ;—(கட்டெழில்) பரமபுருஷஶேஷதைகரஸித்வ லக்ஷ்மீ ஸமாப்ருத திவ்ய நகர நிலயவகுளதர ஸமீரிதமான வாணீஸஹஸ்ரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, கார்த்ஸ்ந்யேந ரமணீயமான சோலைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின திருவேங்கடமுடையானுடைய கல்யாணகுணசேஷ்டிதங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலே ஸாகல்யேந கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார் *அயர்வறுமமரர்களுடைய கல்யாணமான ஸம்பத்தையடங்க அநுபவிக்கப்பெறுவர்களென்கிறார். (௧௧)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஏழாந்திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(உண்ணுஞ்சோறு) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மோஹதசாபந்நையான பிராட்டி, தத்விஷய நிரவதிகாபிநிவேச ப்ரேரிதையாய்க்கொண்டு திருக்கோளூரிலே யெழுந்தருள, திருத்தாயார் இவளுடைய நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் அப்ரக்ருதிஸ்தையாகையாலே இவள் எழுந்தருளுகிற ஸமயத்தில் அவற்றை யநுஸந்திக்க க்ஷமையன்றியே, பின்னை நெடும்போது கூட ப்ரபுத்தையாய் இவளைக்காணாமையாலே, இவளை இழந்தேனென்கிறாள். *

ப—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் ஆத்மாத்மீய ஸ்வபாவங்களெல்லாம் தததீநமாம்படி அவற்றில் தமக்கு ஸ்வாம்யநிவ்ருத்தி பிறந்தபடியை அநுஸந்தித்தருளினவர், அத்தலையில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே அதித்வரிதசித்தராய், ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகத் தமக்கு த்வரை பிறக்கைக்கடியான, அவனுடைய தாரக போஷக போக்யத்வாத்யாகாரத்தையும் ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான நாமாதி யோகத்தையும், அத்திருநாமத்தினுடைய ஸர்வோபயோக யோக்யதையையும், ஐஸ்வர்யாதிசயத்தையும், அத்யந்த விலக்ஷணமான போகஸ்தாநவத்தையையும், ஆகர்ஷகமான அவயவசோபையையும், அநவதிக வ்யாமோஹத்தையும், அதிசயித போக்யையான லக்ஷ்மீ விஷயத்தில் அபிமத தமத்வத்தையும், ஆஸ்ரித ஸௌலப்யத்தையும், அகில ஜகத்ஸ்வாமித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, தமக்குப் பிறந்த த்வராதிசயத்தாலே அவனை ப்ராபிக்கையிலே உத்யோகித்து நடந்த இவருடைய அவஸ்தையை அநுஸந்தித்துப் பரிவரானவர்கள் ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனைப் பிரிந்து ஆற்றாமையாலே அத்யந்தத்வராவிஷ்டையாய்க்கொண்டு, அவனிருந்த திருக்கோளூரை நோக்கி அபிஸாரிகாவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கைகழிந்த தலைவியைப்பற்ற நற்றாய் இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழியிலே, மோஹித்துக் கிடக்கிற தன் மகளுடைய அவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்தாயாரானவள், "அதுபோயிற்றது, இதுபோயிற்றது" என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு இவள் தானும் மோஹித்தாள் ; திருநாம ப்ரஸங்கத்தாலே பெண்பிள்ளை உணர்ந்தெழுந்திருந்து புறப்பட்டுத்

திருக்கோளூர் ஏறப்போனாள்; திருத்தாயாரும் வாஸனையாலே யுணர்ந்து படுக்கையைப் பார்த்தாள்; வெறும்படுக்கையாய்க் கிடந்தது; இனி, இவள் என் வயிற்றிற்பிறப்பாலும், தன் ப்ரக்ருதியாலும், இங்கிருந்தநாள் தேஹயாத்ரை யிருந்தபடியாலும் இவள் திருக்கோளூரேறப் புறப்பட்டுப்போனாள் என்று அறுதியிடுகிறாள். வலயாதிகளெல்லாம் இழந்தாளாகில் இவள் தன்னை நமக்கிழக்க வேண்டாவிறே என்றிருந்தாள், கீழ்த்திருவாய்மொழியில்: இத்திருவாய்மொழியில், இவள் தன்னையும் இழந்தோமென்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே "*உண்ணுஞ்சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ* கள்வன் கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்டுவது?" என்று கேட்க, "இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறெறியவேணுமோ? தனிவழியே போனவளுக்கன்றோ வயிறெறிய வேண்டுவது!" என்றிருக்க முதலிகள் சொல்ல, "அங்ஙனன்று காணுங்கோள்! இருவராய்ப் போனவர்களாகையாலே, இருவர்க்கும் அஞ்சவேணும்; தனியே போனவளுக்கொரு பயமுண்டோ?" என்றருளிச்செய்தார். அதுக்கடி - இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயாய், கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியார்கள்: இவளங்கே புக்கல்லது தரியாள் என்று கருத்து. "*அள்ளலம்பூங்கழனி யணியாலிபுகுவர்கொலோ! அன்றியே, லங்காத்வாரத்திலே புகுவர்கொலோ!" என்றிறே அங்கு வயிறுபிடி. ஆனாலும், எங்கேனும்போகிலும் இருவராயல்லது இராது அங்கு; "தனியேபோன இவளென்படுகிறாளோ?" என்று மிகவும் நொந்து கூப்பிடுகிறாள் இவளுடைய திருத்தாயார்.

"அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்" என்கிற படியே "பகவத் கோஷ்டிக்கு இனி ஆளாகமாட்டாராகாதே!" என்னும்படி ஸம்ஸாரிகளிலே கைகழிந்த இவர் "ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி ஆளாகமாட்டார்" என்னும்படி *நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து *கொள்ள மாளாவின்ப வெள்ளத்தைப் புஜிக்கக் கைகழிந்தபடி சொல்லுகிறது. நரகாவஹமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போகக்கடவ இவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போம்படியாய் விழுந்தது, க்ஷுத்ர விஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதே போகக்கடவவிவர், குணாதிக

விஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதபடியானுர். "என்னுடைமை புக்கவிடத்திலே நானும்போய்ப் புக்கல்லது நில்லேன்" என்கிருள்; (க) "லக்ஷ்மணோநகதாம்கதிம் - லக்ஷ்மணோநகதாம்கதிம்" என் கிறபடியே. (உ) "ஸர்வாந்போகாந் பரித்யஜ்ய - ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய" தான் பண்டு விரும்பியிருக்கும் அவற்ருேடு பெற்றவர்களோடு வாசியறப் பொகட்டுப்போனுள். [பரித்யஜ்ய]- "மீண்டும் இவற்றிலே நசைபண்ணும்" என்று தோற்றுதபடிவிட் டாள், [பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்க்ருதா - பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்க் ருதா]-ஒரு விஷயத்தில் ஸ்நேஹமானது எல்லாவற்றையும் விடப் பண்ணுமாகாதே; ஸ்வவஶத்தாலே போனுளன்றுகிடீர். [அசிந்தயித்வா து:காநி - அசிந்தயித்வாது:காநி] - விட்டவற்றை நினை யாவிட்டால், போய்ப்புகுகிறவிடத்தில் மிறுக்கைத்தான் நினையா நின்ருளோ? இவள் பெருமாளையொழியத் தன்னைக்காணிலிறே து:கானுஸந்தாநம் பண்ணவல்லள்ளாவது. [ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம் - ப்ரவிஷ்டாநிர்ஜ்ஜநம்வநம்] - "போகத்துக்குஏகாந்தஸ்த் தலம்" என்னுமதுவேகிடீர் இவள் நெஞ்சில்பட்டது. (ங) [புத்ரத்வயவிஹீநம் தம் - புத்ரத்வயவிஹீநந்தந்] - சக்ரவர்த்தி, பிள் ளைகளிருவரையும் தேடிப்போர நொந்தான். [ஸ்நுஷயா ச விவர்ஜிதம் -ஸ்நுஷயாசவிவர்ஜிதம்] - "மீண்டும் இவ்விடத்தை விரும் புவர்கள்" என்று நினையாதபடி குறை சரக்கறுத்துக்கொண்டு போனபடி [அபஶ்யத் பவநம் ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம் - அபஶ் யத் பவநம்ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம்] - நிலவோடும்நக்ஷத்திர தாராகணங்களோடுங்கூட சந்த்ரன் குடிவாங்கின ஆகாசம்போலே கிடந்தது.

அப்படியேயாயிற்று இத்திருமாளிகை கிடக்கிறது. (க) "நல்ல தோர் தாமரைப்பொய்கை" இத்யாதிப் படியேயாயிற்று இவள் திரு மாளிகை கிடக்கிறது. திருத்தாயாரும் இம்மாளிகையைக்கண்டு வெறுத்து, 'போகக்கடவதாகத் துணிந்தால் என்னையுங்கூட்டிக் கொண்டு போனுலாகாதோ? தனிவழியே போவதே! நான் கூடப் போகாவிட்டா லவனுடனே கூடப்போகவும் பெருதொழிவதே! இவள் தான் எங்ஙனே போகிருளோ! நாடடங்கவாழ்வித்துக்கொ ண்டு போகிருளோ! அங்கே புக்காலென்படுகிருளோ! வழியிலுள்

(க) ரா-உத்தர (உ) ரா-ஸு-கக-கக (ங) ரா-அயோ-சஉ-ங

ளார் என் சொல்லுகிறார்களோ! அங்கே புக்கால் அவ்வூரிற் சோலை களையும் அங்குள்ள நீர்நிலைகளையும் அவன் குணங்களையுங்கண்டு உகக்கிறாளோ? கண்டு பரிதிலையாகிறாளோ! இதெல்லாம் தான் அங்கே சென்று புக்காலிறே! என்றாற்போலே மநோரதித்துக்கொண்டு, தன்னைப் பார்த்தல் எங்களைப்பார்த்தல் செய்யாதே, இத்தையெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்துப்போவதே!'' என்று திருத்தாயார் இன்னாதாகிறாள்.

ஈடு ; அவ ;—முதற்பாட்டு, தன்வயிற்றிற்பிறப்பாலும், இவள் தன் ஸ்வபாவத்தாலும் இவள்இங்குநின்றும் போய்ப்புகுமூர் திருக்கோளூர் என்றத்யவஸிக்கிறாள்.

உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்*
எம்பெருமானென்றென்றே கண்கள்நீர்கள்மல்கி *
மண்ணினுள்அவன்சீர் வளம்மிக்கவனூர்வினவி *
திண்ணமென்னிளமான்புகுமூர் திருக்கோளூரே. (௧)

ப.—முதற்பாட்டில், தாரகபோஷகபோக்யாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற திருக்கோளூரே, இவள்சென்று புகுமூர் என்று அறுதியிடுகிறாள்.

உண்ணும்—தாரகத்வேந உண்டு கொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான

சோறும்—சோறும்

பருகும்—த்ருஷ்ணையாலே பாநீகரமாய்க் கொண்டு போஷகமாகையாலே பாநம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியான

நீர்—தண்ணீரும்

தின்னும்—ப்ரீதிஹேதுவாய்க் கொண்டு போக்யமாகையாலே தின்னக்கடவ

வெற்றிலையும்—வெற்றிலையும்

எல்லாம்—(இப்படி தாரகாதிகளுக்குறுப்பான) வஸ்துக்களெல்லாம்

கண்ணன்—(௧) ''வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்'' என்கிறபடி வஸுதேவதநயனான க்ருஷ்ணனாய்

எம்—எனக்கு

பெருமான்—ஸ்வாமியான அவன்

என்றென்றே—என்றென்று பலகாலுமாவர்த்தித்து, (அவனுடைய அஸந்நிதாநத்தாலே)

கண்கள்—கண்கள்

நீர்கள்—நீர்

மல்கி—மல்கி

மண்ணினுள்—அவன் ஆஸ்ரிதஸந்நிதாநார்த்தமாகவந்த) பூமியிலே

---

(௧) கீதை ௭ ௧௯.

அவன்—அவனுடைய
சீர்—ஸௌலப்யஸௌந்தர்ய
ஸௌசீல்யாதிகுணங்களையும்
வளம்—ப்ரணயித்வஸம்பத்தியால்
மிக்கவன்—பரிபூர்ணனானவனுடைய
ஊர்—ஊரையும்
வினவி—தான் அநுஸந்திக்குமளவன்றியே, (ப்ரணயபாரவஶ்யத்தாலே, அநபிஜ்ஞரையும்போலே ஸந்நிஹிதரையும்வினவி வழிக்கு தாரகமாக உசாவாநின்று கொண்டு
என்—என் பெண்பிள்ளையாகையாலும்
இளம்—முக்தமான
மான்—மான்போலே பேதைப்பருவமாகையாலும், வேறொரிடத்தில் தூரப்போகவல்லளல்லள்; (அவள்போய்
புகும்—புகும்
ஊர்—ஊர்
திருக்கோளூரே—திருக்கோளூரே;
திண்ணம்—(இது) நிஶ்சிதம். (க)

ஆறு;—லோகஸித்தமான தாரகபோஷகபோக்யங்களை இவள் "புஜிக்கவேணும்" என்று கொண்டு சொன்னால் அத்தை ஆதரியாதே, எனக்குத்தாரகமும் போஷகமும் போக்யமும் கண்ணன் எம்பெருமான் என்றென்றே சொல்லி, அவனைப் பெறாமையாலே கண்கள் நீர்மல்கியிருந்த என்னுடைய பெண்பிள்ளை, பூமியிலெங்குத்தையிலும் பகவத்குணங்கள் ஸம்ருத்தமாக இவனை வளைத்துக் கிடக்கிற திருக்கோளூரிலே அதிமாத்ராஸக்த மாநஸையாகையாலே, அவ்வூரை வினவி வினவித் தனக்கதுவே பாதேயமாகக்கொண்டு திருக்கோளூரிலே போய்ப்புகும்; இதிலொரு ஸந்தேஹமில்லை. அங்ஙனே கண்கள் நீர்மல்க விருந்த இருப்பையாகிலுங்கண்டிருக்கப் பெறுகிறிலேன்; இழந்தேன் என்று அலற்றுகிறாள். (க)

ஈடு;—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்கோளூர்க்கே போய்ப்புக்க என் பெண்பிள்ளை மீளவருமோ? சொல்லிகோள்! என்று பூவைகளைத் திருத்தாயார் கேட்கிறாள்.

ஊரும் நாடுமுலகமுந் தன்னைப்போல் * அவனுடைய
பேரும் தார்களுமேபிதற்றக் கற்புவானிடறி *
சேரும் நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளூர்க்கே *
போருங்கொ லுரையீர் கொடியேன்கொடிபூவைகளே! (உ)

ப—அநந்தரம், ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி அவனுடைய நாமாதிகளை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் இவள், நிரதிஶயபோக்யமான திருக்கோளூரிலே போய்ப்

புக்கு மீண்டுபோருமோ? என்று அவளுடைய லீலோபகாணமான பூவைகளைக் கேட்கிறுள்.

ஊரும்—(தானிருந்த) ஊரும்
நாடும்—(அத்தோடே சேர்ந்த) நாடும்
உலகமும்—(நாட்டோடணைந்த) லோகமும்
தன்னைப்போல்—தன்னைப்போலே
அவனுடைய—அவனுடைய
பேரும்—பேரையும்
தார்களும்—தாரையும்
பிதற்ற—(பஹுமுகமாகப்) பிதற்றும்படியாக
வான்—ஆகாசவத் அநதிலங்க்யமான
கற்பு—ஸ்த்ரீத்வ மர்யாதையை
இடறி—கடந்து
நல்—விலக்ஷணமான
வளம்—ஸம்ருத்தியோடே
சேர்—சேர்ந்து
பழனம்—நீர்நிலங்களையுடைத்தான
திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூருக்கே
சேரும்—சென்று சேருமவளாய்
கொடியேன்—தன்னைப்பிரிகைக்கு ஈடான கொடுமையையுடைய என் பெண்பிள்ளையாய்
கொடி—உபக்நாபேக்ஷமான கொடி போலே அவனைக்கிட்டியல்லது தரிக்கமாட்டாதவள்
போருங்கொல்—மீண்டு போருமோ?
பூவைகளே—பூவைகாள்! (என்னைப் போலன்றே உங்களுக்குச சொல்லிப் போகக்கூடுமிறே)
உரையீர்—சொல்லுங்கோள். (உ)

ஆறு;—(ஊரும்நாடும்.) - அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் நிரவதிகமான ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிற தன்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு ஊரும் நாடும் உலகமுந் தன்னைப்போலே அத்யந்தம் அவஸந்நமாய்க்கொண்டு அத்திருநாமங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையுமே சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாகக் கூப்பிடுகிற இவள், அந்த வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே துரதிக்ரமமான தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை த்ருணவத்மந்யமானையாய்க் கொண்டு போகட்டு நல்வளம்சேர்பழனத் திருக்கோளூர்க்கே போய்ப்புகும் பாக்யஹீனையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை உங்களை நினைத்தாகிலும் ஒருகால் வருமேயென்று அவளுடைய பூவைகளைக் கேட்கிறுள். (உ)

ஈடு; அவ;—மூன்றும்பாட்டு. திருக்கோளூர் ப்ரத்யாஸந்நமானால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறுள்.

பூவைபைங்கிளிகள் பந்துதூதைபூம்புட்டில்கள் *
யாவையுந்திருமால் திருநாமங்களேகூவியெழும் * என்
பாவைபோயினித் தண்பழனத்திருக்கோளூர்க்கே *
கோவைவாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணொடென்செய்யுங்கொலோ. (ரு)

ப.—அநந்தரம், தன்னுடைய லீலோபகரணங்களாலுள்ள ரஸமெல்லாம் திருநாமோச்சாரணத்தாலே பிறக்கும்படியாயிருக்கிற இவள், திருக்கோளூரிலே புக்கு அவன் தன் நினைவுக்கீடாகப் பரிமாறுமையாலே கண்ணுங்கண்ணீருமாய் எங்ஙனே க்லேசப்படுகிறளோ? என்கிறாள்.

(லீலோபகரணமான)
பூவை—பூவைகள்
பை—பசுத்த
கிளிகள்—கிளிகள்
பந்து—பந்து
தூதை—தூதை
பூ—பூவிடும்
புட்டில்கள்—,
யாவையும்—(இவையெல்லாவற்றாலுமுள்ள ரஸம்பிறக்கும்படி)
திருமால்—திருமாலுடைய
திருநாமங்களே—திருநாமங்களையே
கூவி—உச்சரித்து
எழும்—அத்தாலே யுஜ்ஜீவிக்கும்படியான
என்—என்
பாவை—பெண்பிள்ளையானவள்
இனி—இத்திருநாமோச்சாரண ரஸங்கிடக்கச் செய்தே பின்னையும்
தண்—குளிர்ந்த
பழனம்—பழனங்களையுடைய
திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூர்க்கே
போய்—போய். (அவன் எதிர்வந்து ஸ்வாகதாதிகளைப் பண்ணி ஆலோகாலாபாலிங்கநாதிகளாலே ஆஶ்வாஸிப்பியாமையாலே)
கோவை—கோவைப்பழம்போலேயிருக்கிற
வாய்—அதரம்
துடிப்ப—துடிப்ப
மழை—வர்ஷம்போலே தாராளமான நீரையுடைத்தான
கண்ணொடு—கண்களோடே நின்று
என்செய்யுங்கொலோ—என்செய்கிறளோ?
யாவற்றையும் திருமால் திருநாமங்களைச்சொல்லுமென்றுமாம். (ரு)

ஆறு;—(பூவை) - லீலார்த்தமாகக் கொண்டுவந்த ஶாரிகாஶாரிகாதி லீலோபகரணங்களைக்கண்டால் வரும் லீலாரஸமும், தனக்குப் பிராட்டியோடே ரமமாணனான எம்பெருமானைக் காணுமதுவேயாகையால், அவனை நினைத்துக் காணப்பெறாமையாலே அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடச் சொல்லி அதினுடைய மாதுர்யத்தாலும் குளிர்த்தியாலும் உஜ்ஜீவித்திருக்கிற என் பெண்பிள்ளை

திருக்கோளூரிலே போய்ப்புக்கு, இனித்தன்னுடைய மநோரதமெல்லாம் பரிபூர்ணமாம்படி யிருக்குமோ? அன்றியே, தன்னுடைய கண்ணநீரும் அழுகையுமேயாய் நிற்குமோ என்கிருள். (௩)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. இவளைக்கண்ட நாட்டார், குணஹீநையென்பர்களோ? குணாதிகையென்று கொண்டாடுவர்களோ? என்கிருள்.

கொல்லையென்பர்கொலோ? குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ *
சில்லைவாய்ப்பெண்டுகளயற்சேரியுள்ளாருமெல்லே *
செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கே *
மெல்லிடைநுடங்கவிளமான்செல்ல மேவினளே. (௪)

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயைச்வர்யவிசிஷ்டனானவனுடைய திருக்கோளூர்க்கே போக ஒருப்பட்டுவிட்டாள், இவளை ஊரார் என்ன சொல்லுவர்களோ? என்கிருள்.

செல்வம்மல்கி - அதிசயிதைச்வர்யத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு
அவன்—அவன்
கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளின
திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூர்க்கே
மெல்—மெல்லிய
இடை—இடை யானது
நுடங்க—நுடங்தும்படி
இள—முக்தமான
மான்—மான்போலேயிருக்கிற இவள் (தன்பலஹாநியையும் பருவத்தையும் பாராதே)
செல்ல—போகையிலே
மேவினள்—நெஞ்சுபொருந்திப்போய்விட்டாள் ;
சில்லை—சிலுகிடுகையே ஸ்வபாவமான
வாய்—வாயையுடையவர்களாய்,
பெண்டுகள்—ஆஸந்நைகளான பெண்களும்
அயற்சேரி—அயற்சேரியில்
உள்ளாரும்—உள்ளாரும்
கொல்லை—வரம்பழிந்தாள்
என்பர்கொலோ—என்று சர்ஹிப்பர்களோ?
குணம்மிக்கனள்—(அதிசயிதமாய் அநுரூபமான விஷயத்தை யறிந்து மேல்விழும்படியான விலக்ஷண) குணாதிசயத்தை யுடையவள்
என்பர்கொலோ—என்று கொண்டாடுவர்களோ?
எல்லே—எல்லே! இதென்னாயிருக்கிறதோ என்று விஷாதஸூசகம். (௪)

ஆறு ; —(கொல்லை.) - ஐச்வர்யத்தால் ஸுஸம்ருத்தமாய்க் கொண்டு அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருக்கோளூர்க்கே, முக்தை

யானவிவள் மெல்லிடை நுடங்கப்போனாள்; மர்யாதையைக்கடந்தா ளென்று லோகத்தார் இவளுக்குக் குற்றமாகச்சொல்வரோ? அன்றியே திருக்கோளூரிலே ஒருத்திக்குள்ள அபிநிவேஸமிருக்கும்படியென்! என்று மஹாகுணமாகச் சொல்வரோ? அங்ஙனே, குணமாகச்சொல்லுகை ஸம்பவிக்குமோ? பாகதமான குணத்தையும் தோஷமாகவே காண்கிற லோகஸ்வபாவமிருந்தபடியென்! என்று இன்னாதாகிறாள். (ச)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கோளூரில் சோலைகளையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால் எங்ஙனே யுகக்குமோ? என்கிறாள்.

மேவிநைந்துநைந்துவிளையாடலுறாள் என்சிறுத்தேவிபோய் *
இனித்தன் திருமால்திருக்கோளூரில் *
பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங்கண்டு *
ஆவியுள்குளிர எங்ஙனேயுகக்குங்கொலின்றே. (ரு)

ப—அநந்தரம், ப்ரிய:பதியானவனுடைய விலக்ஷண போகஸ்தாநத்தைக்கண்டெங்ஙனே ப்ரியப்படுகிறாளோ? என்கிறாள்.

மேவி—(அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளை) நெஞ்சாலேகிட்டி
நைந்து நைந்து—க்ஷணந்தோறும் ஶிதிலையாய்
விளையாடல்—விளையாடுகையிலும்
உறாள்—பொருத்தமற்றிருப்பாளாய்
என்சிறுத்தேவி—பருவம்நிரம்பாத சிறுமையையுடையளாயிருக்கச் செய்தே வாசியறியும்படியான திவ்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையளான என்பெண்பிள்ளை
போய்—இங்குநின்றும்போய்
தன்—தனக்கஸாதாரணனான
திருமால்—ஶ்ரீமானுடைய
திருக்கோளூரில்—திருக்கோளூரில்
பூ—பூவை
இயல்—இயல்பாகவுடைத்தான
பொழிலும்—பொழில்களையும்
தடமும்—(பொழிலுக்குச் செவ்வி கொடுக்கும்) தடாகங்களையும்
அவன்—(லக்ஷ்மியோடே) அவன் வர்த்திக்கிற
கோயிலும்—போகஸ்தாநமான கோயிலையும், (நினைத்து முன்பு ஶிதிலையானவள்)
இனி—இனி
கண்டு—காணப்பெற்று
ஆவி—ப்ராணாஶ்ரயமான
உள்—நெஞ்சு
குளிர—குளிரும்படியாக
இன்று—(தனக்கு நல்விடிவான) இன்று
எங்ஙனே—எங்ஙனே
உகக்குங்கொல்—உகக்கிறாளோ? (ரு)

ஆறு ;—(மேவிநைந்து.)-பிள்ளையாய் விளையாடும் பதமானால் பிள்ளைகளோடே விளையாடுகையில் ஆதரமின்றியே, "எம்பெருமானைக் காணவேணும்" என்றுசைப்பட்டுப் பெருமையாலே நைந்து நைந்திருந்த என்சிறுத்தேவி போய் இனித்தன் திருமால் திருக்கோளூரில் பூவியல் பொழிலையும் அதுக்குள்ளே தாமரைத்தடாகங்களையும் அதுக்குள்ளே அவன்கோயிலையுங் கண்டு, தன்னுடைய நிரவதிக ஸந்தாபமெல்லாம் போய் ஆவியுள்குளிர இன்று எங்ஙனே உகக்கிறாளோ ? நான் அந்த ஸம்ருத்தியைக்காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள். (௫)

ஈடு ; அவ ;—ஆறாம்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்நேஹபஹுமாநவீக்ஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்திதியாகக்கடவளாகாதே யென்கிறாள். இவள்தான் உகப்பது அங்கேபுக்குத் தரித்துநிற்கவல்லளானாலிறே. "எங்ஙனேயுகக்குங்கொல்" என்றாள் கீழ்ப்பாட்டில் ; இங்ஙனேயுகக்குமென்கிறாள் - இப்பாட்டில்; மகள் காணப்புகுகிற விஷயத்தை யநுஸந்திப்பது, தன்மகள்படியை யநுஸந்திப்பதாய்த் திருத்தாயர் படுகிறபாடு என்தான் !

இன்றெனக்குதவாதகன்றவிளமானினிப்போய் *
தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளூர்க்கே சென்று *
தன்திருமால் திருக்கண்ணுஞ் செவ்வாயுங்கண்டு *
நின்றுநின்றுநையும் நெடுங்கண்கள்பனிமல்கவே. (௬)

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யாவயவஸௌபையை அநுபவித்து ஹர்ஷத்தாலே ஸ்திதியாயிதேயென்கிறாள்.

எனக்கு—(தன்னைப்பிரிந்துநோவு படுகிற) எனக்கு	திலதம் அனைய—திலகம்போலே யலங்காரமான
இன்று—இப்போது	திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூரிலே
உதவாது—உதவாதே	சென்று—ப்ரவேசித்து
அகன்ற—கைகழியப்போன	இனி—இனி (புக்கபின்பு)
இளமான்—சிறுப்பெண் பிள்ளையானவள்	தன்—(ஸ்வாமித்வ ஸம்ஶ்லேஷத்தைத் தனக்கு ப்ரகாசிப்பித்துத்) தன்னையுற்றாரோடு உறவறுத்த
போய்—வருந்தி வழிநடந்துபோய்	
தென்திசை—தெற்குத்திக்குக்கு	

திருமால்—ஸ்ரீமானுடைய
திரு—ஸாதராபிவீக்ஷணம்பண்ணுகிற
கண்ணும்—கண்களையும்
செம்—ஸாநுநயமான ஸ்வாகதாதி
வசநத்தாலே உஜ்ஜ்வலரூபமான
வாயும்—அதரத்தையும்
கண்டு—கண்டு, (தன்னுடைய)
நெடு—நெடிதான
கண்கள்—கண்களானவை
பனிமல்க—ஆநந்தாஸ்ருபூர்ணமாம்படி
ஹர்ஷாதிஶயத்தாலே
நின்றுநின்று—ப்ரதிக்ஷணம்
நையும்—ஶிதிலையாகாநிற்குமிறே. (சு)

ஆறு ;—(இன்றுஎனக்கு.)-இன்று தன்னைப்பிரிந்து வ்யஸநப்படுகிற எனக்குத் துணையாகாதே என்னைப்பொகட்டுப்போன என் இளமான், இனிப்போய்த் தென்திசைத் திலதமனைய திருக்கோளூர்க்கே சென்று அவன் கோயிலுள்ளேபோய், தனக்குப்பிராட்டியோடுள்ள ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையுங்கண்டு நிரவதிகப்ரீதியாலே விகஸிதமான இவளுடைய கண்களையும் ஆநந்தஜமான கண்ணநீரையும் ஆநந்தாகதமான ஶைதில்ய பரம்பரையையும் காணப்பெற்றிலேனென்கிறாள்.

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு, இவள் ப்ரக்ருதிமார்த்தவத்தையும் பிரிவில்வந்த ஶைதில்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவும் செல்லப்போகவல்லளாலிறே யென்கிறாள்· நாம் இலையகலப்படுக்கிறோமத்தனையொழிய, இவள் போய்முடியப் புகா நின்றாளோ ?

மல்குநீர்க்கண்ணொடு மையலுற்றமனத்தனளாய் *
அல்லும்நன்பகலும்நெடுமாலென்றழைத்தினிப்போய் *
செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்ததிருக்கோளூர்க்கே *
ஒல்கியொல்கிநடந்தெங்ஙனேபுகுங்கொலொசிந்தே ? (எ)

ப—அநந்தரம், இவள்காண்கைக்கும் உகக்கைக்கும் அடியான அதிஶயிதவ்யாமோஹத்தையுடையவனை வாய்புலற்றிக்கொண்டு வருந்தி நடந்துபோய் எங்ஙனே அவ்வூரிலே புகுவது ? என்கிறாள்

மல்கு—(விரஹத்தாலே) மிக்க
நீர்—நீரையுடைத்தான
கண்ணொடு—கண்களோடே
மையல்—ப்ரமத்தை
உற்ற—அடைந்த
மனத்தனள் ஆய்—நெஞ்சையுடையளாய், (இப்படி பாஹ்யாப்யந்தர
கரணங்கள் அவிதேயமாயிருக்க
ப்ராவண்யவாஸநாதி
ஶயத்தாலே,

நன்—(அவனைச் சொல்லுகைக் குறுப்பான நன்மையை யுடைய
அல்லும்—இரவும்
பகலும்—பகலும்
நெடுமால்—அதிஶயிதவ்யா மோஹத்தை யுடையவனே!
என்று—என்று
அழைத்து—கூப்பிட்டு
இனி—அவ்வார்த்திக்குமேலே
ஒல்கி—ஒடுங்கி
ஒல்கி—அசைந்து
நடந்து—நடந்து
ஒசிந்து—தளர்ந்து
போய்—போய்
செல்வம்மல்கி—அபிவ்ருத்தைஶ்வர் யனுய்க்கொண்டு
அவன்—அவன்
கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளின
திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூர்க் கே
எங்ஙனே—எங்ஙனே
புகுங்கொல்—புகக்கடவளோ ?
ஒசிவு—தளர்த்தி
ஒல்குதல்—ஒடுக்கமாய், அசைதல் (எ)

ஆறு ;—(மல்குநீர்.) - எம்பெருமானைக்கண்டு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக க்லுப்தமாக வரும் அந்தகாலமெல்லாம் அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே கண்ணநீர் மல்கி, நெடுமால்! நெடுமால்! என்றழைத்து, இனி, இவள் தன்னுடைய விரஹவ்யஸநத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் அதிமாத்ரம் அவஸந்நையாய் பரிம்லானையாய்க்கொண்டு, செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கே நடந்துபோய்ப் புகும்படியைக் காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப்பொகட்டுப்போன என்பெண்பிள்ளை, அஸ்ஸங்கமே துணையாகப் போய்ப் புகவல்லளோயோ வென்கிறாள்.

ஒசிந்தநுண்ணிடைமேல் கையைவைத்துநொந்துநொந்து *
கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணநீர்துளும்பச்செல்லுங்கொல் *
ஒசிந்தவொண்மலராள்கொழுநன் திருக்கோளூர்க்கே *
கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தவெம்காரிகையே. (அ)

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு நித்யாபிமதனானவனுடைய ஊரிலே ஸக்தையாய் என்னைவிட்டவள், தத்ஸங்கமே தாரகமாக அங்கேசென்று புகவல்லளோ ? என்கிறாள்.

ஒசிந்த—(ரஸிகப்ரமரோபபுக்தையான புஷ்பவள்ளிபோலே போகத்தாலே) துவண்ட
ஒண்—வைலக்ஷண்யத்தையுடைய
மலராள்—பத்மாவாஸிநிக்கு (னுடைய
கொழுநன்—(அபிமததமனான) நாயக

திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூர்க்கே
கசிந்தநெஞ்சினளாய்—ஆர்த்ரசித்தையாய்
எம்மை—என்னை
நீத்த—விட்ட
எம்காரிகை—அபிஜாதையான என் பெண்பிள்ளை
ஒசிந்த—பண்டேதளர்ந்த
நுண்—மெல்லிய
இடைமேல்—இடையின்மேலே (தன் இளைப்பாலே)
கையை—கையை
வைத்து—வைத்து, (அதுதானே யடியாக)
நொந்துநொந்து—மேன்மேலும் நொந்து
கசிந்தநெஞ்சினளாய்—நெஞ்சிலீரப் பாடே துணையாகவுடையளாய்
கண்ணநீர்—கண்ணநீர்
துளும்ப—அலையும்படி
செல்லுங்கொல்—சென்றுவிடக்கூடுமோ? (அ)

ஆறு ;—(ஒசிந்த.) - வண்டாலே துகையுண்ட பூமாலைபோலே எம்பெருமானோடுள்ள கலவியாலே ஒசிந்ததிருமேனியையுடைய பிராட்டியோடே திருக்கோளூரிலே அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற படியைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே என்னைப் பொகட்டுப் போன என் காரிகை, வ்யஸநத்தாலே மெலிந்தநுண்ணிடைமேலே ப்ரமாதிஶயத்தாலே கையைவைத்து நொந்துநொந்து கண்ணீர் துளும்ப, அவ்வழிநிவேஶமே துணையாக, அவ்வூரிலேபுக்குமுடியவல்லளேயோ? என்கிறாள். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவன் பக்கலிலே அத்யந்த ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியிலுள்ளார் சொல்லும்பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோளூர்க்கே போனாளென்கிறாள்.

காரியம்நல்லனகளவைகாணி லென்கண்ணனுக்கென்று *
ஈரியாயிருப்பாளிதெல்லாங்கிடக்க வினிப்போய் *
சேரியல்பழிதூயிரைப்பத் திருக்கோளூர்க்கே *
நேரிழை நடந்தாளெம்மையொன்றும்நினைத்திலளே. (கூ)

ப.—அநந்தரம். நல்லது கண்டால் தனக்கு ஸாலபனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்றிருக்குமவள், ஊரார்சொல்லும் பழியை மதியாதேபோனாளென்கிறாள்.

நல்லனகள்—நன்றாய்
காரியம்—செய்திப்பாட்டையுடைத்தான
அவை—பதார்த்தங்களானவற்றை
காணில்—காணில்
என்—எனக்குபவ்யனான
கண்ணனுக்கு—க்ருஷ்ணனுக்கு
என்று—என்று

சரியாய்——ஆர்த்ரஸ்வபாவையாய்
இருப்பாள்——இருப்பாளாய்
நேர்——மெல்லிய (இவள்
இழை——ஆபரணத்தையுடையவளான
இது——ததர்த்தமாகத் தான் ஸங்கல்பித்த இவ்விபூதி
எல்லாம்——எல்லாம்
கிடக்க——கிடக்க
இனி——பின்னையும்
போய்——விட்டுப்போய்
சேரி——சேரியில்உள்ளார்
பல——பலவகையும்
பழி——பழி
தூஉய்——தூற்றி
இரைப்ப——கோஷியாநிற்க
திருக்கோளூர்க்கே——திருக்கோளூர்க்கே
நடந்தாள்——நடந்துசென்றாள்;
எம்மை——என்னையும்
ஒன்றும்——ஒருபடியும்
நினைத்திலள்——நினைத்திலள்;
ஊராராகவும் நினைத்திலள் ; உடன்பாடையாகவும் நினைத்திலள் என்று கருத்து. (கூ)

ஆறு ;—(காரியம்) - அதிமநோஹரமான போக்யவஸ்துக்களைக் காணில், இவையெல்லாம் என்கண்ணனுக்கென்று சொல்லாநிற்கும் இப்பெண்பிள்ளை, தனக்காக நாங்கள் கொண்டுவந்த போக்யபதார்த் தங்களையும் எங்களையும் ஒரு த்ருணமாக நினையாதே பொகட்டு, லோகமெல்லாம் "இவள் தனியேபோனாளே" என்று பழிசொல்லி இரைக்கும்படியாகத் திருக்கோளூரிலே போனாள் என்கிறாள். (கூ)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. இக்குடிக்குவரும் பெரும்பழி யைநினையாதே, திருக்கோளூரிலேபுக்கு அவனையொருகாலும் விடு கிறிலளென்கிறாள்.

நினைக்கிலேன்தெய்வங்காள்! நெடுங்கணிளமானினிப்போய் *
அனைத்துலகுமுடைய வரவிந்தலோசனனை *
தினைத்தனையும்விடா ளவன்சேர் திருக்கோளூர்க்கே *
மனைக்குவான்பழியும்நினையாள் செல்லவைத்தனளே. (கo)

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்வாமியான அரவிந்தலோசநனை ஏகதேசமும் விடாளாகக்கொண்டு குடிப்பழியும்பாராதே அவ்வூரிலே புக்குவிட்டாளென்கிறாள்.

தெய்வங்காள் —தெய்வங்காள்!
நினைக்கிலேன்——(இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்தி) நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்;
நெடு—— அவன்பெருமையை எல்லாம் தன்னகவாயிலேயாக்கும்படி) பெரிய
கண்——கண்ணையுடையளாய், (பருவத்தைப்பார்த்தால்)

இளம்—முக்தமான	அவன்—அவன்
மான்—மான்போலேயிருக்கிற இவள்	சேர்—வர்த்திக்கிற
இனி—(தன்கண்ணழகு தனக்குண்டாயிருக்கப்) பின்னையும்	திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூர்க்கே
போய்—போய்	செல்லவைத்தனள்—சடக்கெனச்சென்றாள்; (தான் செல்லுகை)
அனைத்துலகும்—ஸர்வலோகத்துக்கும்	மனைக்கு—குடிக்கு
உடைய—ஸ்வாமியானவைக்குத் தகுதியான	வான்—மிக்க
	பழி—பழியென்றும்
அரவிந்தலோசநனை—அரவிந்தலோசநனை	நினையாள்—நினைக்கிறிலள்.
	"செல்லவைத்தனள்" என்று லோகோக்தியாலே கடுகச்சென்றாள் என்று கருத்து. (௧0)
தினைத்தனையும்—சிறிதுபோதும்	
விடாள்—விடாளாய்க்கொண்டு	

ஆறு ;—(நினைக்கிலேன்.) - தன் திருக்கண்களின் அழகாலே ஸர்வலோகங்களையும்தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய திருக்கண்களைக் கண்டல்லது ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டாதிருக்கிற நெடுங்கண் இளமான், இனி இது குடிப்பழி என்னுமிடமொன்றும் நினையாதே, அவன்சேர் திருக்கோளூர்க்கே போய்ப்புக்காள்; இவளைப்பிரிந்த வ்யஸநாதிஶயம் நினைக்கவும் கூடுகிறதில்லையென்று சொல்லி, பின்னையும் தன்செயலறுதியாலே தெய்வங்காள்! என்று கூப்பிடுகிறாள். (௧0)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இப்பத்தும் கற்றார் இட்டவழக்கு திருநாடு என்கிறார்.

வைத்தமாநிதியாம்மதுசூதனையேயலற்றி *
கொத்தலர்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
பத்துநூற்றிளிப்பத்தவன்சேர்திருக்கோளூர்க்கே *
சித்தம்வைத்துரைப்பார் திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே. (௧௧)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்ல வல்லவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராவரென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வைத்த—சேமித்துவைத்த	அலற்றி—(அலாபநிபந்தநமான) ஆர்த்தியாலேயலற்றி
மாநிதியாம்—மஹாநிதிபோலே, (நிரதிஶயப்ராப்யபூதனாய்)	கொத்து—பூங்கொத்து
மதுசூதனை—போகப்ரதிபந்தகவிரோதிநிரஸநஶீலனானவனை	அலர்—அலருகிற
	பொழில்—சோலையாலே

சூழ்—சூழப்பட்ட
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்த
பத்து—(ஒரோ அர்த்தவிசேஷங்களுக்கு வாசகமான) பத்தான
நூற்றுள்—நூற்றினுள்ளும்
இப்பத்து—ப்ராப்யத்வாப்ரகாசகமானவிப்பத்தை
அவன்—அவன்
சேர்—வர்த்திக்கிற
திருக்கோளூர்க்கே—திருக்கோளூர்க்கே
சித்தம்—நெஞ்சை
வைத்து—வைத்து
உரைப்பார்—சொல்லவல்லார்
திகழ்—பகவதநுபவௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைத்தாய்
பொன்—ஶ்லாக்யமான
உலகு—பரமபதத்தை
ஆள்வார்—தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கப்பெறுவர்கள்.
இது—கலித்துறை (கக)

ஆறு ;—(வைத்தமாநிதி) - ஆழ்வார், விஶ்லேஷமாகிற ஆபத்துக்குத் தமக்கு வைப்பாகவைத்த மஹாநிதியாயிருந்த எமபெருமானையே அலற்றிச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை, திருக்கோளூர்க்கே ப்ரவணமான மநஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு சொல்லுவாரிட்ட வழக்காம் திருநாடு என்கிறார். (கக)

ஆறும்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீபதேராமாநுஜாயநம:

எட்டாந்திருவாய்மொழி — பொன்னுலகு ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(பொன்னுலகாளீரோ.) - திருக்கோளூரிலே போய்ப் புக்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷித்ததெல்லாம் மநோரதமாத்ர மாய், பழையபடியே எம்பெருமானைக் காணப்பெறாமையாலே தத் விரஹஸஹமாநராய், அந்யாபதேசத்தாலே ஒரு பிராட்டியாய் அவனைக்குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறார் ; இப்படித் திருக் கோளூரிலே எழுந்தருளின பிராட்டிபோடுள்ள சிரகால ஸம்ச் லேஷ ஜநிதாநவதிகாநந்த மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நனான எம்பெரு மான், அந்த வாநந்தவெள்ளம் தனக்கு அஸாத்ம்யமானவாறே அது ஸாத்மிக்கைக்காக விச்லேஷித்து நெடுங்காலமெழுந்தருளாதிருந்த வாறே, தத்விச்லேஷத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையானபிரா ட்டி, தன்னுடைய ஆற்றாமையாலே அவனைக்குறித்துச் சிலபக்ஷி களைத் தூதாகவிடுகிறாளென்றுமாம். "திருக்கோளூரிலே போய்ப் புகவேணும்" என்று புறப்பட ...ப்பிராட்டி, தன்னுடைய அவ ஸாதத்தாலே பின்னைப்போக க்ஷமையன்றியே, அங்கே உத்யாநத் திலேயிருந்து எம்பெருமானைக்குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணு கிறாளென்றுமாம். *

ப — *எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே-ப்ராப்யவிஷயத்தில் அதித்வ ரிதரான இவர்க்கு, த்வராநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தியில் யோக்யதையில்லாமையா லே கடகமுகத்தாலே ப்ராபிக்கையிலே அபேக்ஷைபிறந்து, கடநாநுரூபமான அவனுடைய ஸ்ருஷ்ட்ருத்வாத்யாகாரத்தையும், அநுபாவ்யமான அஸாதாரண சிஹ்நத்தையும், ஆச்ரித விரோதிநிவர்த்தநத்தையும், அதிசயிதபுருஷாநு பாவ்யமான போக்யதாவைலக்ஷண்யத்தையும், ஔதார்யஸ்வபாவத்தையும், அத் யந்தபவ்யதையையும் அபிரூபனாய் அகிலாத்ம பூதனானவனுடைய அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், அந்த பரத்வத்தோடேகூடின ஸௌலப்யாதிசயத்தையும், உபயப்ரகாசகமான ச்ரிய:பதித்வத்தையும் அநு ஸந்தித்து, "ஏவம்விதஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரனைகடிப்பித்த மஹோபகாரத் தின் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகலபதார்த்தங்களும் கடகருக்கு ஸமர்ப்பணீயம்" என்கிற அதிசயிதாதரத்தை, நாயகனான ஈச்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே தூதுவிடத்தேடின நாயகி, தூதுபோகிற பக்ஷிகளைக்குறித்து ப்ரத்யுபகார ப்ரதர்சநம்பண்ணின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.* *

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழி இரண்டும் மோஹமும் உணர்த்தியுமாய், இதில், தூதப்ரேஷணமாயிறே யிருக்கிறது ; * மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற இவர்க்கு (க) "ஜ்ஞாநாயாஸ ஸம்பத்தி: - மாணுபார்த்தஸம்பத்தி:" என்னும் மோஹமில்லையே ; இனி இவர்க்கு மோஹமாவது - பாஹ்யபதார்த்தாநுஸந்தாநக்ஷமரன்றிக்கே விஷயங்களில்நின்றும் அந்தஃகரணம் நிவ்ருத்தமாய், மநஸ்ஸுக்கு அவனே விஷயமாய், அவன் குணங்களையே அநுபவிக்கை: அதாவது - ஶரீரியானவவனே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னை மறக்கை.

(உ) கீழ் - "அஹம்மநுரபவம்" - அஹம்மநுரபவம்" என்றும், (ங) "ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய - ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய" என்றும் சொல்லுகிற நிலைபோலே. உணர்த்தியாவது - (ச) "ப்ரஹ்லாதோஸ்மீதிஸஸ்மார - ப்ரஹ்லாதோஸ்மீதிஸஸ்மார" என்கிற ஶ்ரீப்ரஹ்லாதனைப்போலே தம்மையுமுணர க்ஷமராய் ஜகத்வ்ருத்தாந்தத்தையும் அநுஸந்திக்க க்ஷமராகை. நிர்க்குணமான விஷயத்திலேயன்றே இவர் அவகாஹித்தது ; குணாதிகவிஷயத்திலேயிறே. ஶேஷிபக்கலிலே அநுஸந்தாநமாறுல் ஶேஷபூதனை தன்னையும் காணுமிறே. கீழ், நெடும்போது அவன் குணங்களை அநுஸந்திக்கையாலே தரித்து பலஹாநிநீங்கி பாஹ்யபதார்த்தாநுஸந்தாந க்ஷமரானர் ; அவ்வளவிலே, இவர் தரித்தவாறேபழைய அலாபமே தலையெடுத்து ஒரு பிராட்டி தஶையை ப்ராப்தராய் அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிருர்.

கீழில் திருவாய்மொழியில், திருத்தாயார் "எங்ஙனே புகுங்கொல்?" என்று நொந்ததுவேபலித்து, தன் சாபலத்தாலே புறப்பட்டாள் ; முடியப்போய்ப்புகமாட்டாமை தன்னுடைய நகரோபவநத்திலே விழுந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணுமையாலே, கண்ட பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிருள். ("செல்ல வைத்தனளே' என்றது - செல்லுகையிலே யொருப்பட்டாளென்றதாய், முட்டப்போகாமல்கிடந்து ஜகரஸ்யம் பற்ருசாகத் தூதுவிடுகிருள்" என்று பட்டர்.) தனிவழியே புறப்பட்டுப்போம்படியாய் விழுந்த விவளுக்குத் தூதுபோவா ரில்லையே ; உண்டாலுலும் இவள் தனக்கு முன்னே ஈடுபட்டுக்கிடப்பர்களை ; இனித் தன்பரிஸரத்தில்

(க) ஶ்ரீபாஷ்யம்-ங-உ-கo.
(உ) ப்ருஹ-உ-ங-ச.
(ங) வி-பு-க-கசு-அங.
(ச) வி-பு-க உo எ.

வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுக்கு மேற்படக் கால்நடை தந்துபோக வல்லாரில்லையே; இவ்வளவில் நீங்கள் என் தசையை அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றின் காலிலேவிழுகிறாள்.

* அஞ்சிறைய மடநாரையில்—என்னை நினைத்தானத்தனை, தன்னை மறந்தானென்றாள்; இத்தலையில் அபராதம் பாராதே, அத்தலையில் அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, அபராத ஸஹத்வத்தைப் பார்த்து வருவதென்று ஆள்விட்டாள். வைகல் பூங்கழிவாயில் - இருவரையும் அவ்வூரில் போக்யதை மறக்கப்பண்ணிற்று என்றாள்; விஶேஷஜ்ஞதையாலே ஆர்த்தியை அறிவிக்கவருமென்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள். இத்திருவாய்மொழியில்- வாராமைக்குஅடி பரப்பறுகையென்று பார்த்தாள்; "தன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்கிறபடியே அஸாதாரணமானதன்றிறே வடிவு; ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸனாகையிறே என்று பார்த்து ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

பலபாட்டுக்களிலும் "இதுவோ தக்கவாறு" என்கையாலே, ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. (க) '. ஸ்ராஜ்ஞா நார்ந் தன்ஷ்யாக் ஜெனமாக் ஸவ-கார்ஸெஸ்ஞி நீ । ஸீரா ஶுர ஸ து ஹஸ்ரீ - புஞ்ஜாநாமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ । ஸமாத்வா தஶத்ராஹம் " என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக்கலந்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே, அங்கேபுக்கு நெடுங்காலம் அவனை யநுபவித்துப் பிரிந்து தூதுவிடுகிறாள்' என்று பிள்ளான். "புறப்பட்டவள் முடியப்போகமாட்டாமே நகரோபவநத்திலே கிடந்து தூதுவிடுகிறாள்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. (உ) "ஜீவந்தீம் ஶாயாராராஶலஹாவய தீகீ தி-ஶாத் - ஜீவந்தீம்மாம்யதாராமஸ்ஸம்பாவயிதுமர்ஹஸி" - பரபரிபவம் பொறாதகுடிப்பிறப்புடையவரிறே. அதிலே தமக்குவந்த வவ்யம் பரிஹரிக்கச் சொல்லவேண்டாவே. கடலையணைசெய்து ராவணாதிகளைநிரஸித்துத் தாம் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தரையாய்க் கிடவாமேசெய்ய நினைத்தாராகில், ஏற்கவே பரிஹரித்துத் தம்புகழைநோக்கிக்கொள்ளச்சொல்லென்று சொன்னாளிறே. அப்படியே இவளும் தன்தசையையறிவித்து விடுகிறாளாயிருக்கிறது.

(க) ரா-ஸு-ருரு-கஅ. (உ) ரா-ஸு-ரு.௬-௧0

ஈடு ; அவ ;—முதற்பாட்டு. சில புள்ளினங்களைக் குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என் தசையை அறிவித்து விபூதித்வயத்தை யும் நான்தர நீங்கள் ஆளவேணுமென்று இரக்கிருள்.

பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ ? *
நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன்நானிரந்தேன் *
முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த முகில்வண்ணன்கண்ணன் *
என்னலங்கொண்டபிரான் தனக் கென்நிலைமையுரைத்தே. (க)

ப—முதற்பாட்டில், தன்னுடைய காரணத்வாதி ஸ்வபாவங்களைக்காட்டி என்னைவசீகரித்துக்கொண்டவனுக்கு என்னுடைய அவஸ்த்தையைச்சொல்லி அதுக்குப் பரிசிலாக உபயவிபூதியும் நீங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க வேணுமென்று சில புள்ளினங்களைச் சொல்லுகிருள்.

நன்னலம்—* அர்த்திக்தார்க்குக் காரியஞ்செய்கைக்கடியான விலக்ஷணஸ்நேஹாகியுக்தங்களாய்

புள்ளினங்காள்—(ப்ரவ்ருத்திஹேதுவானபக்ஷத்வயாந்வயத்தையுடைய) புள்ளினங்காள்!

வினையாட்டியேன்—பிரிந்து தூதுவிடுகைக்கடியான பாபத்தையுடைய

நான்—நான்

இரந்தேன்—அவன் விஷயத்திலாப்தர்பண்ணும்ப்ரார்த்தனையை உங்களிகள்பக்கலிலே பண்ணினேன் ; (எதுக்காக என்னில்?)—

முன்—ப்ரதமத்திலே

உலகங்கள்—லோகத்தை

எல்லாம்—எல்லாம்

படைத்த—ஸ்ருஷ்டித்து, (ஸ்ருஷ்டமானலோகத்துக்கு ரக்ஷகமாய்)

முகில்—காளமேகநிபமான

வண்ணன்—திருமேனியையுடையனாய்

கண்ணன்—ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனாய், (அந்தஆகாரங்களாலே)

என்—என்னுடைய

நலம்—விலக்ஷணாகாரங்களை யடங்க

கொண்ட—ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட

பிரான் தனக்கு—உபகாரகனுக்கு

என்—என்னுடைய

நிலைமை—அவஸ்தையை

உரைத்து—சொல்லி (அதமயாகச் சேர்ந்திருக்கிற நாங்களிருவரும் பரிசிலாகத்தந்த)

பொன்—நித்யஸ்ப்ருஹணீயமான

உலகு—பரமபதத்தையும்

ஆளீரோ ?

புவனி—பூம்யுபலக்ஷிதமான

முழுது—ஸகல லீலாவிபூதியையும்

ஆளீரோ—ஆளுங்கோள்.

பின்பு இவ்விபூதித்வயமும் நீங்களிட்டவழக்கன்றோ வென்று கருத்து. இனங்காளென்றது - ஸங்கபாஹுள்யமும் கார்யோபயுக்தமென்றிருந்தபடி.

ஆறு ;—மத்ஸம்ஶ்லேஷைக தாரகபோஷக போக்யனும் மத நீஸ்வரூபரூப விபவைஶ்வர்யனுக்கொண்டு என்னோடு ஸம்ஶ்லே ஷித்து விஶ்லேஷிக்கிறன் என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அப ஹரித்துக்கொண்டு என்னைத்தோற்பித்துத் தனக்கடிமையாக்கிக் கொண்ட எம்பெருமான் தன்னைப்பிரிந்து நான் படுகிற வ்யஸநத் தைச்சென்று சொல்லவேணுமென்று புள்ளினங்களைக் குறித்துச் சொல்ல, அவை பின்னையும் போகாதிருந்தவாறே, "அவன் நம் முடைய அபேக்ஷிதஞ்செய்யாதொழியிற் செய்வதென் ?" என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு. அவன் பரமகாருணிகனுகையாலும் ஆஶ்ரிதவத்ஸலனுகையாலும் நம் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளும்; ஆத லால் என்னுடைய தசையைச் சொல்லவேணுமென்று சொல்லி, அவற்றின்பக்கலுள்ள ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே, திருநாட்டையும் லீலோ பகரணமான அண்டங்களையுமடங்க இவைசெய்கிற உபகாரத்துக் குக் கைம்மாருகக்கொடுத்து, பின்னையும் நிரூபித்து 'இவைசெய்கிற மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாருகப்போராது'' என்று பார்த்து, பரமதயாளுக்களான உங்களுடைய நிரவதிக தயையாலே, துஃக்க ஸாகரநிமக்நையான என்னுடைய தஶையைச்சென்று சொல்ல வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறள். (௧)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. சிலகிளிகளைக்குறித்து, என் ஆற்றுமையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் என்தோழிமா ருங் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்கவேணும் என்கிறள்.

[மையமர் இத்யாதி]-முதற்பாட்டில், அவன்பதங்கொடுத்தாள், அதுக்குமேலே ஒருபதந்தேடிக்கொடுக்கிறள் இப்பாட்டில். அவன் பதமாகிறது-உபயவிபூதியையுங் கொடுக்கையிறே; அதுக்குமேலான பதமாகிறது - அவனலே விரும்பப்படும் தன்னைக்கொடுக்கை. தன் னைக்கொடுக்குமிடத்திலும், "பின்னை முன்னே'' என்னுதே, எல் லாருங்காணக் கைமேலேயிறே கொடுக்கப்புகுகிறது.

மையமர்வாள்நெடுங்கண் மங்கைமார்முன்பென்கையிருந்து *
நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பாலொடுமேவீரோ? *
கையமர்சக்கரத்தென்கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு *
மெய்யமர்காதல்சொல்லிக் கிளிகாள் ! விரைந்தோடிவந்தே. (உ)

ப — அநந்தரம். அநுபாவ்யசிஹ்நயுக்தனானவனுக்கு என்னுற்றமையை யறிவித்துவந்து என்தோழிமாரெதிரே நான் உங்களைப்பண்ணும் ஆதரத்தை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று, சில கிளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

கிளிகாள் — (வடிவழகாலும் வார்த்தை யினிமையாலும் இரண்டுதலைக்கும் ஆதரணீயமான) கிளிகாள்!
கையமர்சக்கரம் — கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியையுடையனாய்
கனி — பக்வபலம்போலே போக்யமான
வாய் — அதரசோபையை யுடையனாய்
என் பெருமானை — என்னையடிமை கொண்ட ஸ்வாமியானவனை
கண்டு — (முற்பாடு காணப்பேறுடைய நீங்கள்) கண்டு (* குணம்பாடி ஆவி காத்திருக்குமளவன்றியே)
மெய் — உடம்போடே
அமர் — செறியவேண்டும்
காதல் — அபிநிவேசத்தை
சொல்லி — சொல்லி (அவன் ஆதரித்தான் என்று கூடவாரினையாகே)
விரைந்து — ஸத்வரசித்தராய்
ஓடிவந்து — சடக்கென வந்து (உங்கள் வார்த்தைக்கு அநந்தரம் அவன் வரவுறுதியாகையாலே என்புதுக் கணிப்புக்கண்டு தங்களையொப்பித்து நிற்கையாலே)
மை — மை
அமர் — பொருந்தி
வாள் — ஒளியையுடைத்தான
நெடு — நெடிய
கண் — கண்ணையுடையராய்
மங்கைமார்முன்பு — (பருவத்தாலுமொத்திருக்கிற) தோழிமார் ஸந்நிதியிலே, (அவர்கள் தாங்கள் ஆதரிக்கக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே அவன்கையாலே பிடித்த)
என் — என்
கை — கை, (உங்களுக்குப் பாதபீடமாம்படி)
இருந்து — இருந்து
நெய் — நெய்யோடே
அமர் — சேர்ந்த
இன் — மதுரமான
அடிசில் — அடிசிலை
பாலொடு — பாலோடுங்கூட
நிச்சல் — நித்யமாக
மேவீர் — ஸ்வீகரிக்கவேணும் (உ)

ஆறு; — (மையமர்.) - ஒரு தாமரையிலே ஒருதாமரை பூத்தாற்போலே திருக்கையும் திருவாழியும்சேர்ந்திருக்கிற அழகாலும், திருவாழியைக்கண்ட ப்ரீதியாலேபுதுக்கணித்த திருப்பவளத்தின் அழகாலும் என்னை யடிமையாக்கினவனுடைய அழகைக்கண்டு, நீங்கள் ஸம்ருத்தராய், பின்னை அவனுக்கு உன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹம் மெய்யானஸ்நேஹமென்று அவனுக்குச்சொல்லி, அவன் அருளிச்செய்யும் வார்த்தைகளை நான்முடிவதற்கு முன்னே விரைந்தோடிவந்து என

க்குச்சொல்லி எனனை தரிப்பித்து, என்னுடைய தோழிமாரெல்லாரும் உங்களுடைய ஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஆசைப்படும்படி என்கையிலேயிருந்து அவன் திருநாமங்களை நான் கற்பிக்கக் கற்று வாழிகோளென்று தன் கிளிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். (௨

ஈடு ; அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக்கு என்தசையை அறிவித்துவந்து என்தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறாள்.

ஓடிவந்தென்குழன்மே லொளிமாமலரூதீரோ? *
கூடியவண்டினங்காள்! குருநாடுடையைவர்கட்காய் *
ஆடியமாநெடுந்தேர்ப்படை நீறெழச்செற்றபிரான் *
சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள்கொண்டே. (௩)

ப —அநந்தரம், என்பக்கலினின்றும்செல்லுகையாலே ஆஸ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தகனுனக்ருஷ்ணன் ஸிரஸாவஹித்த புதுக்கணிப்போடேவந்து, "அவன் வருகிறான்" என்றலங்கரித்திருக்கிற என்குழலிற்பூவை யூதுங்கோளென்று சிலவண்டினங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

கூடிய—பரஸ்பரம்செறிந்த
வண்டினங்காள்—வண்டினங்காள்!
குருநாடுடை—குருக்ஷேத்ரநிர்வாஹகரான
ஐவர்கட்குஆய்—பாண்டவர்களைவர்க்குமாக
ஆடிய—தர்ஸநீயகதியான
மா—குதிரைகளையும்
நெடு—ஓங்கின
தேர்—தேர்களையும்
படை—ஸேனையையும்
நீறு எழ—தூளிசேஷமாம்படி
செற்ற—அழித்த
பிரான்—மஹோபகாரகனுனக்ருஷ்ணன்
சூடிய—திருக்குழலில்சாத்தின
தண்—ஸ்ரமஹரமான
துளபம்—திருத்துழாயிலேயிருந்து
உண்ட—பானம்பண்ணின
தூ—தெளிந்த
மது—மதுவையுடைத்தான
வாய்கள்—வாயை
கொண்டு—உடையீர்களாய்க்கொண்டு
ஓடிவந்து—சடக்கெனவந்து, (அவனுக்கு ஸர்வப்ரகாரபோக்யமான)
என்—என்
குழல்மேல்—குழலின்மேலில்
ஒளி—செவ்வியையுடைத்தாய்
மா—ஸ்லாக்யமான
மலர்—பூவில்
ஊதீர்—மதுபாநோத்யோகந்தோன்றும்படி ஊதவேணும். (௩)

ஆறு ;—(ஓடிவந்து.) - ராஜ்யப்ராப்தராய் ஸமாச்ரிதருமான பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே, த்ரைலோக்யவிஜயோபகரணபூதமாய் அத்யுந்நதமாயிருந்த திருத்தேரிலேநின்று அவர்களுக்கு ஸாரத்யம்பண்ணி தத்விரோதிகளை நிரஸித்தருளின ஸமயத்திலே, பரமபக்தியுக்தரான திவ்யஜநங்கள் பரிசரோபசாரமாகச் சாத்தியருளப்பண்ணின திவ்யகந்தமான திருத்துழாய்மதுவைப் பாநம்பண்ணி, அத்தூமதுவாய்களைக் கொண்டோடிவந்து, அம்மதுவையும் அதிசீதளமான திவ்யகந்தத்தையும் என் குழல்மேல் ஒளிமாமலர்களிலே வர்ஷிக்கவேணும் ; வர்ஷிக்கவே, அம்மலர்களும் அலர்ந்து புதுக்கணிக்கும் ; * என்னிறம் பண்டுபண்டுபோலொக்கும், கெண்டையொண்கணுந்துயிலுமென்று, பரஸ்பரஸம்ச்லேஷைகபோகமான வண்டுகளைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள். (ங)

ஈடு; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. என்னை நோவுபடுத்திப்போய் எட்டாநிலத்திலே ஓலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோவென்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோளென்று சில தும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தூமதுவாய்கள்கொண்டுவந்து என் முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள் *
பூமதுவுண்ணச்செல்லில் வினையேனைப்பொய்செய்தகன்ற *
மாமதுவார்தண்டுழாய்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு *
யாமிதுவோ தக்கவாறு ? என்னவேண்டுங்கண்டீர் நுங்கட்கே. (ச)

ப —அநந்தரம், ஸுரிபோக்யமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனைக் கண்டு, உர்முடைய தகவுடைமையிதுவோ ? என்று சொல்லவேணும் என்று சிலதும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்

என் — நான்வளர்த்துப்போருகிற
முல்லைகள்—முல்லைகளின்
மேல்—மேலே வர்த்திக்கிற
தும்பிகாள் — தும்பிகாள் !
தூ — தூய
மது—மதுவை நிரூபகமாகவுடைத்தான
வாய்கள்—வாய்களை
கொண்டு — கொண்டு
வந்து—வந்து

பூ —(அம்முல்லைகளில்) பூவின்
மது —மதுவை
உண்ண — உண்ண
செல்லில்—செல்ல நினைத்திகோளாகில், (அவைவாடிக்கிடக்கிற அவஸ்தையிற் செல்லாதே)
வினையேனை—விச்லேஷஹேதுவான பாபத்தையுடையேனான
என்னை

பொய்—க்ருத்ரிமஸம்ஶ்லேஷத்தை
செய்து—பண்ணி
அகன்ற—அகன்றவனாய், (இப்பிரிவு தானேசெந்தலிப்புக்கு உறுப்பெ ன்னலாம்படி)
மா—பெருவெள்ளமான
மது—மது
வார்—ஒழுகுகிற
தண்—குளிர்ந்த
துழாய்—திருத்துழாயாலே யலங்க்ருத மான
முடி—திருமுடியையுடையனைக் கொண்டு
வானவர்—நித்யஸூரிகளுக்கு
கோனை—நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனை
கண்டு—கண்டு
நுங்கட்கு—(இவ்வவஸ்தையிலே ஸந்நிஹிதங்களான) உங்களுக்கு, (அவனுடைய மேன்மைக்குத் தகுதியாம்படி ஸோபசாரமாக)
யாம்—நாம்
இதுவோ—இம்மேன்மைகொண்டாடி யிருக்குமதுவோ
தக்கவாறு—தகவுடையோமானபடி ?
என்னவேண்டுங்கண்டீர்—என்று சொ ல்லவேணுங் காணுங்கோள்.
அப்போதிறே, என்னோபாதி இம் முல்லையும் செந்தலித்து மதுபா நம் பண்ணலாவது என்று கருத்து (ச)

ஆறு ;—(தூமதுவாய்கள்)-நீங்கள் பூமதுவுண்ணச் செல்லில், பாக்யஹீனையான எனக்கு "ஸம்ஶ்லேஷம்" என்றோர் இந்த்ரஜால த்தைக்காட்டி, என்னை யகன்று திருநாட்டிலே திருமாமணிமண்ட பத்திலே, * அயர்வறுமமரர்கள் திவ்யபரிஷத்திலே, * குணைர்த் தாஸ்யமுபாகதராயிருந்த அவர்களாலே யலங்க்ருதனாயிருந்த அவ னைக்கண்டு, அவன் திருக்குழலில் திருத்துழாயின் மதுவெள்ளத் தை உங்கள் தூமதுவாய்கள் கொண்டுபருகிப்பின்னை 'உம்மையொ ருத்தி இன்று ஆசைப்பட்டுக்கூப்பிடாநிற்க, அவளை நினையாதிரு க்குமிதுவோ உம்முடைய க்ருபையாவது?' என்று அவன் ஸந்நிதி யிலேசொல்லவேணுமென்று, தனக்குப் பரமஸுஹ்ருத்துக்களாய்த் தன் முல்லைகளிலே வந்திருந்த தும்பிகளை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள்.

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறி த்து எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு இதுவோ உம்மு டைய தக்கோர்மையிருக்கும்படி யென்னுங்கோளென்கிறாள்.

நுங்கட்குயானுரைக்கேன் வம்மின்யான்வளர்த்தகிளிகாள் *
வெங்கண்புள்ளூர்ந்துவந்து வினையேனைநெஞ்சம்கவர்ந்த *
செங்கண்கருமுகிலைச்செய்ய வாய்ச்செழுங்கற்பகத்தை *
எங்குச்சென்றாகிலுங்கண் டிதுவோதக்கவாறென்மினே. (ரு)

ப.—அநந்தரம், உதாரஸ்வபாவனுனவனை எங்கேனுமாகிலும் போய்க் கண்டு இதுவோ தகுதியென்று சொல்லுங்கோளென்று தான்வளர்த்த சில கிளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருள்.

யான்—(பிரிந்தவவன் பரிகரம்போலே செருக்கடியாதே) நான்
வளர்த்த—வளர்க்கவளர்ந்த
கிளிகாள்—கிளிகாள் !
வம்மின்—அதிபரிசயத்தாலே அநாதரித்திராதே வாருங்கோள்,
யான்—வளர்த்த உங்களாலே பயன் பெறவிருக்கிற நான்,
நுங்கட்கு—நானுண்டாகில் உண்டாகும்படியான வுங்களுக்கு
உரைக்கேன்—நீங்களேயறிந்துசெய்யும் காரியத்தைச் சொல்லுகிறேன்,
வெம்—ப்ரதிபந்தகங்களை யழலவிழிக்கும்
கண்—கண்ணையுடைய
புள்—பெரியதிருவடியை
ஊர்ந்து—தன்னுடையத்வரைதோன்றும்படி நடத்திக்கொண்டு
வந்து—என்பக்கலிலேவந்து
வினையேனை—இன்று பிரிந்திருக்கைக்கடியான பாபத்தையுடையேனை வென்னை
நெஞ்சம்கவர்ந்த—நானுமறியாதபடி சித்தாபஹாரம்பண்ணினவனுய்,
செங்கண்—அவ்வபஹாரஹேதுவான அந்த சிவந்த திருக்கண்ணையும்
கருமுகிலை—அதுக்குப் பரபாகமாய் பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே பொருந்தவிருக்கிற காளமேகநிபமான ரூபத்தையுடையனுய்,
செய்யவாய்—நினைத்ததுமுடித்தப்ரீதியாலேசிவந்த, அதரசோபையையுமுடையனுய்,
செழுங்கற்பகத்தை—இவ்வழகைத் தன்பேருக வநுபவிப்பிக்கையாலே விலக்ஷண கல்பகம்போலே மஹோதாரனுனவனை
எங்காகிலும்—பரவ்யூஹவிபவாதிஸ்தலங்களெங்கேனுமாகிலும்
சென்று—சென்று
கண்டு—கண்டு
இதுவோ—இவளை சித்தாபஹாரம் பண்ணித் தனிமைப்படுத்தினவிதுவோ
தக்கவாறு—தகுதி
என்மின்—என்றுசொல்லுங்கோள்

ஆறு;—(நுங்கட்கு) க்ரூராவலோகநகாலாநல தக்தப்ரதிகூலஜாலனை பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளிவந்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து விஶ்லேஷிக்கிறபோது அதிஶீதளமாய் ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான திவ்யகடாக்ஷங்களாலும் அதிமதுரமான பணிமொழிகளினுலும் திருமேனியிலழகாலும், ஆத்மதாநரூபமான பரிஷ்வங்கத்தாலும் என்னுடையமந: ப்ரப்ருதி ஸகலகரணங்களையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோனவனைத் திருநாட்டிலே சென்றாகிலுங்கண்டு, உம்முடைய தக்கவாறிதுவோவென்று சொல்லவேணுமென்று, தான்வளர்த்த கிளிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிருள். (ரு)

ஈடு; அவ;—ஆறாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதரோடு ஏகரஸனுகையால் நம்மபேக்ஷிதங்கள் செய்யும் அவன் பாடேசென்று, இதுவோ தக்கவாறென்னுங்கோளென்று சில பூவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறுள்.

என்மின்னு நூல்மார்வனென்கரும் பெருமானென்கண்ணன் *
தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்டுழாய்நமக்கன்றிநல்கான் *
கன்மின்களென்றும்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றம்சொல்லி *
சென்மின்கள்தீவினையேன் வளர்த்தசிறுபூவைகளே. (௬)

ப —அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார பவ்யனுனக்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் நமக்கன்றித்தாரான், நான் உங்களைக் கற்பித்துவைத்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுங்கோளென்று தான் வளர்த்த சிறுபூவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறுள்.

தீவினையேன்—நான் உங்கள் கார்யம் செய்கையன்றியே உங்களைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளவேண்டும்படி க்ரூரமானபாபத்தை யுடையேனுன நான்

வளர்த்த—வளர்த்த

சிறு—முக்தமான

பூவைகளே—பூவைகாள்!

என்மின்னுநூல்மார்வன்—திருமேனிக்குப்பரபாகமாகும்படி மின்போலேவிளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய திருமார்பை என்னையநுபவிப்பித்தவனுய்.

என்கரும்பெருமான்—இவ்வவயவ ஸோபாமாத்ரமன்றியே ஸமுதாயமானஸ்யாமளவிக்ரஹத்தை எனக்கநுபவிப்பித்து என்னையடிமைகொண்டஸ்வாமியானவனுய்

என்கண்ணன்—எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நியமிக்கலாம்படி பவ்யனுனக்ருஷ்ணனுனவன்

தன்—தன்னுடையதாய்

மன்னு—ஆஸ்ரிதரிருந்தவிடத்தளவும் செல்லும்

நீள்—

கழல்மேல்—திருவடிகளின்மேலே

மன்னு—மன்னின

தண்—ஸ்ரமஹரமான

துழாய்—திருத்துழாயை

நமக்கன்றி—நமக்கன்றி

நல்கான்—உகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான்;

கன்மின்களென்று—கற்கும்படியிருங்கோளென்று

உம்மை—முக்தமாய்ச்செறுக்கடித்திருக்கிறவுங்களை

யான்—நிர்ப்பந்தித்து உங்களைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவிருக்கிற நான்

கற்பியாவைத்த—என்மின்னு நூல் மார்பனென்று துடங்கி நல்கானென்ற விடமீருகக்கற்பித்துவைத்த

மாற்றம்சொல்லி—வார்த்தையைச் சொல்லி

சென்மின்கள்—செல்லுங்கோள். (௬)

ஆறு ;—(என்மின்னு நூல்மார்வன்) இதுவோ தக்கவாறென்று சொல்லவேணுமென்று தான்வளர்த்த பூவைகளையபேக்ஷிக்க, பின்னையும் அவைபோகாதிருந்தவாறே, "நம்மபேக்ஷிதம் அவன் செய்தருளாவிடில்செய்வதென்" என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு, ஸ்வகீயாஸங்கயேயதிவ்யபூஷணபூஷிதமானதிவ்யரூபத்தையும் தன்னையும் எனக்கே போக்யமாகப் பரிகல்பித்துக்கொண்டிருக்கிறவென் கண்ணன், தன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் ; ஆதலால் ஈண்டச்செல்லுங்கோ ளென்கிறாள். (சு)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனன், சைதந்ய லேசமுள்ளபக்ஷிகள் பறந்துபோவனவும் அங்யபரமாவனவுமாயிற்று. இதுக்குஹேது "சேதநங்களாகையோ" என்று பார்த்து, அசேதநமானபாவையை இரக்கிறாள். அசேதநமுங்கூட வெழுந்திருந்து கார்யம் செய்யவேண்டும்படிகாணும் இவளவஸ்த்தை.

பூவைகள்போல்நிறத்தன் புண்டரீகங்கள்போலுங்கண்ணன் *
யாவையும்யாவருமாய்நின்ற மாயனென்னாழிப்பிரான் *
மாவைவல்வாய்பிளந்த மதுசூதற்கென்மாற்றம்சொல்லி *
பாவைகள்தீர்க்கிற்றிரே வினையாட்டியேன்பாசறவே. (எ)

ப.—அநந்தரம், அபிரூபனாய் அகிலாத்மபூதனாய் ஆஶ்ரிதவிரோதி நிவர்த்தகனானவனுக்கு என்வார்த்தையைச்சொல்லி என்வைவர்ண்யத்தைத்தீர்க்க வல்லிகோளோவென்று தன்னார்த்தயதிஶயத்தாலே, அசேதநங்களென்று பாராதே சிலபாவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

பூவைகள்போல்—பூவைப்பூக்கள்போலே தர்ஶநீயமான
நிறத்தன்—நிறத்தையுடையவனாய்
புண்டரீகங்கள்போலும்—அதுக்குப் பரபாகமாம்படி புண்டரீகங்கள் போலேயிருக்கிற
கண்ணன்—கண்களையுடையனாய்,
யாவையும்—இவ்வஸாதாரண விக்ரஹத்தளவன்றியே ஸகலாசேதநங்களையும்
யாவரும்—ஸகலசேதநரையும்
ஆய்—ஶரீரமாகக்கொண்டு
நின்ற—தத்ததாகாரேணவஸ்த்திதனாய்
மாயன்—தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாம்படி ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனாகையாலே கலந்திருக்கச்செய்தேசுழல நிற்கவல்லனாய்,
என்னாழிப்பிரான்—கையும் திருவாழியுமானவடிவழகை அடியிலே எனக்கநுபவிப்பித்த மஹோபகாரகனாய்

மாவை—அநுபவிக்கிற கோபிமார்க்கு ப்ரதிபந்தகமான கேசியை
வல்—ப்ரபலமான
வாய்—வாயை
பிளந்த—கிழித்தவனாய்
மதுசூதற்கு—விரோதி நிரஸநம்ஸ்வ பாவஸித்தமான மதுஸூதநனானவனுக்கு
என்மாற்றம்—கிளிகளுக்கும் பூவைகளுக்கும் சொன்ன வென்வார்த்தையை
சொல்லி—சொல்லி
பாவைகள்—பக்ஷிகள்போலே பறந்துபோகாதே என்னார்த்திகண்டு பொறாதேயிருக்கிற பாவைகாள்
வினையாட்டியேன்—உங்களைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேண்டும் பாபத்தையுடையவென்
பாசறவு—நிறத்தில் பசுமையழிவை
தீர்க்கிற்றிரே—தீர்க்கவல்லிகோளோ?.

ஆறு;—நான்வளர்த்த சிறுபூவைகளினுடைய நிறம்போலேயிருந்த திருநிறத்தையும், புண்டரீகங்கள்போன்றிருந்த கண்களையும், அக்கண்களாலே ஸூசிதமான சேதநாசேதந ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய நியமநாநுபாஸ்சர்யத்தையும், என்னைத்தோற்பித்தடிமையாக்கின திருவாழியையேந்தினவழகையும், திருக்கைத்தழும்பாலே ஸூசிதமான மதுகைடபாதி ப்ரதிகூல நிரஸந திவ்யசேஷ்டிதங்களையுமடையாளமாகவுடையனாயிருந்த வெம்பெருமானுக்கு என்மாற்றம்சொல்லி என்னிழவை நீங்களே தீர்க்கத்திருமத்தனை, என்னாலொரு செயலில்லையென்று தன்னுடைய நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே கலங்கித் தன்பாவைகளை ப்ரார்த்திக்கிறாள். (எ)

ஈடு; அ ;—எட்டாம்பாட்டு. முன்பேநின்ற குருகைக்குறித்து நித்யஸூரிகளைப்போலே உம்மாலல்லது செல்லாதே உம்மைப் பிரிந்து நோவுபடாநின்றாளென்று சொல்லென்கிறாள்.

பாசறவெய்தியின்னே வினைபேனெனையூழிநைவேன் *
ஆசறுதூவிவெள்ளைக்குருகே யருள்செய்தொருநாள் *
மாசறுநீலச்சுடர்முடிவானவர் கோனைக்கண்டு *
ஏசறுநும்மையல்லால் மறுநோக்கிலள்பேர்த்துமற்றே. (அ)

ப.—அநந்தரம், ஸூரிஸேவ்யனான ஸர்வாதிகனைக்குறித்து உம்மையொழிய வேறொருபதார்த்தத்தில் கண்வைக்கிறில ளென்றுசொல்லி ஒருநாள் க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்று ஒருகுருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

ஆசு—கமநத்தில் குறை
அறு—அற்ற
தூவி—சிறகையுடையையாய்
வெள்ளை—அகவாயில்ஸாத்திக்கும் ப்ரகாஶகமாம்படி வெளுத்தசிறகதையுமுடையையான
குருகே—குருகே!
வினையேன்—விரஹத்துக்கு முடிவு காணாத பாபத்தையுடைய நான்
பாசறவெய்தி—நிறமழிந்து
இன்னே—இப்படியே
எனையூழி—அநேககல்பங்கள்
நைவேன்—ஶிதிலையாகாநிற்பன்;
மாசறு—(ஆனபின்பு) அழுக்கற்ற
நீலச்சுடர்—நீலச்சுடரையுடைத்தான
முடி—மயிர்முடியையுடையனாய்
வானவர்—நித்யஸூரிகளுக்கு
கோனை—நிர்வாஹகனானஸர்வாதிகனை
கண்டு—கண்டு
ஏசறு—பழிப்பற்ற
நும்மையல்லால்—உம்மையொழிய
பேர்த்து—பின்னை
மற்று—வேறு
மறுநோக்கிலள்—மறித்துப்பார்ப்பது ஒன்றில்லையாளள்,
என்றுசொல்லி—என்றுசொல்லி
ஒருநாள்—ஒருநாள்
அருள்செய்—எனக்கு உபகரிக்கவேணும்,
அருள்செய்தென்று பாடமானபோது "என்றுசொல்" என்று வாக்யஶேஷமாகக்கடவது. ஏசறுமென்று-ஏச்சுக்குவிஷயமான வஸ்த்தையைக் கடந்தானென்றுமாம்.
ஆசு—குற்றம். (அ)

ஆறு;—(பாசறவெய்தி) நீங்களும் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளையபேக்ஷிக்க, அவைபோகாதிருந்தவாறே "பிரிந்தவுத்த ரக்ஷணத்திலே தூதப்ரேஷணம்பண்ணுமித்தனையோ? அவன் விளம்பித்தாலல்லவோ தூதப்ரேஷணம் பண்ணுவது," என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு அவனையிழந்து இப்படியே வ்யஸநப் படுகிறது எத்தனையாயிரம் ப்ரஹ்மகல்பமுண்டு. ஆதலால் பரதுக் காஸஹிஷ்ணுதைகஸ்வபாவரான நீங்கள் விமலநீல ஜ்யோதிர்மய குந்தல பாராலங்க்ருதனுப் பரமஸூரி பரிசரிதசரணயுகளனுயிருந்த வெம்பெருமானுக்கு, 'அநாத்ருதபரோக்ஷதா பாலம்பையாம்படி உன்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டையாளள்; நீ உபேக்ஷிக்கிலும் உன்னு டைய கடாக்ஷமல்லது வேறொருதுணை யுண்டென்றிராளென்று சொல்லவேணுமென்று குருகுகளை இரக்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. சில புதாவினங்களைக்குறி த்து நீங்கள்சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தை வார்த்

தையைக்கொண்டுவந்து என்னை நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு மென்கிறாள்.

பேர்த்துமற்றோர்களைகண் விளையாட்டியேன்நானொன்றிலேன் *
நீர்த்திரைமேலுலவி யிரைதேரும் புதாவினங்காள் *
கார்த்திரள்மாமுகில்போல் கண்ணன்விண்ணவர்கோனைக்கண்டு *
வார்த்தைகள்கொண்டருளி யுரையீர்வைகல்வந்திருந்தே. (க)

ப — அநந்தரம், அந்தப்பாத்வத்தோடே ஆஸ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ண னைக்கண்டு வார்த்தைகேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்று சில பெருநாரை களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நீர்திரை—நீரின்திரை
மேல்—மேலிடாதபடி அவற்றையமு க்கிமேலே
உலவி—உலாவி
இரை—உங்களுக்குபோக்யமான ஆமி ஷத்தை
தேரும்—ஆராயும்
புதாவினங்காள்—பெருநாரையினங் காள்
விளையாட்டியேன்—உவப்ராப்த னைவன் உதவாதபடியான பா பத்தையுடையேனை
நான்—நான்
பேர்த்து—உங்களையொழிய
மற்று—வேறு
ஓர்—அத்விதீயமாயிருப்பதொரு
களைகண்—ரக்ஷகவஸ்து
ஒன்று—ஒன்று
இலேன்—உடையேனல்லேன்;

கார்—(ஆனபின்பு) கார்காலத்தில்
திரள்—திரண்ட
மாமுகில்போல்—மஹாமேகங்கள்போ லே அபிரூபனாய்
கண்ணன்—அவதாரமுகத்தாலே ஆஸ் ரிதர்க்கு அத்யந்தபவ்யனாய்,
விண்ணவர்கோனை—அவ்வழகைப் பரமபதவாஸிகளுக்கு அநுப விப்பிக்கும் ஸர்வாதிகனை
கண்டு—கண்டு
வார்த்தைகள்கொண்டு—அவனருளிச் செய்யும் வார்த்தைகளைக்கொண்டு
அருளி—என்பக்கலிலேக்ருபைபண்ணி
வந்திருந்து—வந்திருந்து
வைகல்—இதுதானே போதுபோக் காம்படி நெடும்போது
உரையீர்—சொல்லவேணும்,
'பொதா' என்பாருமுளர். (க)

ஆறு;—(பேர்த்து) ஸஸ்யங்கள் உலராநிற்க மேகங்கள் கடலி லேவர்ஷிக்குமாபோலே தன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறொரு கதியின்றியே நான் தளராநிற்கத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிவிஷய ஸர்வகால ஸாக்ஷாத்கார ஜநிதநிரவதிகாநந்த மஹார் ணவாந்தர்நிமக்நரான அயர்வறுமமரர்களுக்கே தன்னையநுபவிக்கக் கொடுக்கு மித்தனையோவென்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம்

செய்து, பின்னை அவனருளிச்செய்தருளின வார்த்தைகளைக்கேட்டு, (க) "ஸ்வ ஸ்வஸ்ராம்ஸநவெவேஶித:- ப்ருஸ்யாம்ஸமுபவேஶித:" என்னும் ப்ரக்ரியையாலே இருந்து என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி எனக்கெப்போது மவற்றைச்சொல்லி என்னை தரிப்பிக்க வேணுமென்று சில புதாவினங்களைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள். (௬)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. சில ஹம்ஸமிதுநங்களைக்குறித்துப் பிராட்டியுந்தானுமான வேகாந்தத்திலே என்தஶையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம்வந்து சொல்லவேணுமென்கிறாள்.

வந்திருந்தும்முடைய மணிச்சேவலுநீருமெல்லாம் *
அந்தரமொன்றுமின்றி யலர்மேலசையுமன்னங்காள் *
என்திருமார்வற்கென்னை யின்னவாறிவள்காண்மினென்று *
மந்திரத்தொன்றுணர்த்தி யுரையீர்மறுமாற்றங்களே. (௧0)

ப—பரத்வ ஸௌலப்ய ப்ரகாஶகமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையுடையவனுக்கு ஏகாந்தத்திலே இவள்படி இதுகாணுமென் றொருவார்த்தைசொல்லி, அவன் சொன்ன மறுமாற்றங்களெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

வந்து—அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவந்து,
இருந்து—அந்யபரதையின்றியே ஆபிமுக்யம்பண்ணியிருந்து
உம்முடைய—உங்கள் கண்ணுக்கினிய
மணி—ஶ்லாக்யமான
சேவலும்—சேவல்களும்
நீரும்—நீரும்
எல்லாம்—மற்றுமுண்டான பந்துவர்க்கங்களுமெல்லாங்கூட
ஒன்றும்—ஸம்ஶ்லேஷரஸத்துக்கொரு
அந்தரமின்றி—இடையூறின்றியே
அலர்மேல்—புஷ்பங்களின்மேலே
அசையும்—உலாவுகிற
அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !
எம்—என்போல்வாரான பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வாமியான
திரு—லக்ஷ்மியை
மார்வற்கு—திருமார்பிலேயுடையவனுக்கு
என்னை—என்னை
இவள்—இவள்
இன்னவாறு—இப்படி-இவ்வண்ணமானாள்
காண்மினென்று—காணுமென்று
மந்திரத்து—அவனுமவளுமான வேகாந்தஸ்தலத்திலே
ஒன்று—ஒருவார்த்தை
உணர்த்தி—அறிவித்து
மறுமாற்றங்கள்—அவனருளிச்செய்த மறுமாற்றங்களை
உரையீர்—சொல்லுங்கோள். (௧0

ஆறு ;—(வந்திருந்து) திருவோலக்கத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸமயத்தில் திருவுள்ளம் அந்யபரமாயிருக்கிறபோது சொல்லாதே, அவ்வோலக்கம்கிளம்பி திவ்யாந்தஃபுரத்திலே எழுந்தருளினால் அங்கே பிராட்டியுடைய திவ்யஸந்நிதியிலே திருவுள்ளத்திலே படும்படி என்திறம் விண்ணப்பம்செய்து அவனருளிச்செய்தருளின மறுமாற்றங்கொண்டு என்னருகேவந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று அநவரத ஸம்ஶ்லேஷைகபோகமான அன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். (௧௦)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய வார்த்தையை அநுஸந்தித்தார் ஸ்ரீதிலராவரென்கிறார்.

மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு மதுசூதபிரானடிமேல் *
நாற்றங்கொள்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தோற்றங்களாயிரத்துளிவையு மொருபத்தும்வல்லார் *
ஊற்றின்கண்நுண்மணற்போ லுருகாநிற்பர்நீராயே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.— அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் இதினர்த்தத்தில் ப்ரேம பாரவஶ்யத்தாலே த்ரவஸ்வபாவராகா நிற்பர்களென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்

மாற்றங்கள்—விலக்ஷணமான ஶப்தங்களை
ஆய்ந்துகொண்டு—ஆராய்ந்து கொண்டு
மதுசூதன்—ஜ்ஞாநஹேதுவான வேதங்களை யபஹரித்த மதுவை நிரஸித்த
பிரான்—உபகாரகனுடைய
அடிமேல்—திருவடிகள் விஷயமாக
நாற்றங்கொள்—பரிமளோத்தரமான
பூ—பூவையுடைத்தான
பொழில்—பொழில்கள்
சூழ்—சூழ்ந்த
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்
சடகோபன்—பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிரஸநஶீலரான வாழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்ததாய்
தோற்றங்கள்—பகவதாவிர்ப்பாவம் போலே வேதாவிர்ப்பாவ ரூபமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரந் திருவாய்மொழிக்குள்ளும்
ஒரு—அத்விதீயமான
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
வல்லார்—பாவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்

ஊற்றின்கண்—ஊற்றினிடத்து
நுண்—நுண்ணிய
மணல்போல்—மணல்நீர்வளத்திலே பொழுகுமாபோலே
நீராய்—பாவவ்ருத்தி பரவசராய்க் கொண்டு
உருகாநிற்பர்—ஆர்த்ரீபவியா நிற்பர்கள்.

இது கலித்துறை. (கக)

ஆறு ;—(மாற்றங்கள்) பொலிந்துநின்றபிரான் திருவடிகளிலே நாற்றங்கொள் பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன், அஸங்கல்ப பூர்வகமாக தத்விஷய நிரதிஶயாநுராக ப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு அதி மதுரமாய் ம்ருதுவாயிருந்த சொற்களாலேசொன்ன வாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச்சென்ற வ்யஸநத்தை யநு ஸந்தித்தார் ஆத்மதாரணக்ஷமரன்றியே ஊற்றின்கண் நுண்மணற் போல் நீராயுருகாநிற்பரென்கிறார். (கக)

ஆறும்பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—நீராய்நிலனாய் ப்ரவேஶங்கள்.

ஆறு ;—இப்படி தூதப்ரேஷணம் பண்ணியும் எம்பெருமான் வரக்காணாமையாலே அவனைத் தம்முடைய பெரியவார்த்தியோடே கூடத் திருநாட்டிலேகேட்கும்படி கூப்பிட்டழைக்கிறார். *

ப — ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில் இப்படி கடகமுகத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பாரித்தவிவருடைய வார்த்த்யதிஶயத்தைக்கண்டு ஈஶ்வரன் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தாலே ஸமாதாநம் பண்ணப்பார்க்க, அது இவர்க்குத்ருஷ்டிவிஷயமல்லாமையாலே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே காணவேணுமென்று விஶ்வரூபம்கண்ட வர்ஜுநனைப்போலே ஆசைப்பட்டு, அதுக்கு ஹேதுவான அநுபாவ்ய ஸிஹ்நயோகத்தையும், அழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கு மதிஶயித ஶக்தியையும், அகிலப்ரகார ரக்ஷணத்தையும், அதிப்ரபல விரோதிநிவ்ருத்தியையும், பரத்வாத்யவஸ்தாபஞ்சக யோகத்தையும், அபேக்ஷ ஜந ஸம்ஶ்லேஷத்தையும், அகிலவஸ்து வ்யாபகத்வத்தையும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், விரோதிநியமந யோக்யதையையும், அதிஶயிதவைலக்ஷண்யத்தையு மநுஸந்தித்து ஏவம்விஶிஷ்டனான நீ உன்வடிவை என்னுடைய கண்ணுக்கிலக்காம்படி காட்டியருளவேணுமென்று அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே அத்யந்தமார்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார். இந்தப்ராப்ய விஷயத்தில் அபிநிவேஶகருதையானவார்த்தியிறே ஆஶ்ரயணோந்முகனான வதிகாரிக்கு விஶேஷணம்.

ஈடு ; அவ ;—“எங்குச்சென்றாகிலுங்கண்டு” என்றும், “வானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், தூதுபோகச்சொன்னார். அவைபோகமாட்டாதபடி தம்முடைய ஆர்த்தத்வநியாலேயழித்தார். “மரங்களுமிரங்கும்”என்று அசேதநங்களிரங்காநின்றால், சிறிது சைதந்யமுடையபக்ஷிகளழியக்கேட்கவேண்டாவிறே. “ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போலுருகாநிற்பர் நீராய்” என்றது தூதரையொழியவன்றிறே; தம்பரிஸரத்தில் கால்நடைதந்து போவாரில்லையே ; அசேதநங்களுங்கூட வழிகிறவிடத்தில் பரமசேதநனானவனுக்குச் சொல்லவேணுமோவென்றுபார்த்து தம்மிடற்றோசையையிட்டு அழைத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்.

தமக்கு ஆர்த்தத்வநிகிடக்க வேறொருவர் போகவேண்டும்படியாயிருந்ததோ ?. கலங்காப்பெருநகரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் தரிக்கவொண்ணாதபடி கால்குலைந்துவரும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

இனித்தான் தூதுபோவார்க்கு காலாலேயாதல் சிறகாலேயாதல் போகவேண்டுகையாலே தடையுண்டு. இவர் மிடற்றோசைக்குத் தடையில்லையிறே. இவர்படுகிற வ்யஸநத்துக்கு ஹேதுசொல்லப்போகாது. பிராட்டி சிறையிருந்ததுக்கு ஹேது சொல்லப்போகாதாப்போலே; அவளிருப்பு பராநுக்ரஹத்தாலேயானுப்போலே, இவருடைய வ்யஸநமும் பராநுக்ரஹத்துக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவள் சிறையிருந்தபடியை ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந் எழுதிவைத்து இன்று நாடெல்லாம் வாழ்கிறுப்போலே, அன்று இவர்தாம் வ்யஸநப்பட்டாரேயாகிலும் இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் லோகத்துக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தலாயிற்றது. திருக்குழலோசையாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களெல்லாம் பட்டதைத்தம்மிடற்றோசையாலே அவன்படும்படி பண்ணுகிறுர்.

வாரீர் நீர் நம்மை யிருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாதே இங்ஙன்படுத்துகிறதென்? நாம் உம்மைவிட்டு தூரப்போனேமோ? ஏதேனுமொன்றைப் பற்றிலும் அது நம்மைப் பற்றிற்றென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிற ஜகதாகாரதையைக் காட்டினேமேயென்று அவன் திருவுள்ளமாக, அதில்குறையென்? நீ ஜகச்சரீரனுய் நிற்கிறவிந்தஜ்ஞாநம் எனக்கில்லையோ? இந்த ஜ்ஞாநந்தானேயிறே அஸாதாரணுகாரத்தையும் காணவேணுமென்னப் பண்ணுகிறது. எனக்குப்ராப்யமான்துகிடக்க, அல்லாதவற்றைக் காட்டினுல் அப்ரயோஜநமென்கிறுர். அத்தையு முன்னைஸ்வர்யத்துக்குப் புறம்பல்லாமையாலே வேணுமாகில் ப்ரதிபத்திபண்ணுகிறேன். அத்தால்வந்தது "உன்னதானவற்றை யென்னது" என்றிருக்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்தமாகிறது. அர்ஜுநனும் ஸ்ரீவிஸ்வரூபம்கண்ட வநந்தரத்திலே (க) "தெநைவ ரூபெண சதுர்புஜெந - தேநைவரூபேண சதுர்ப்புஜேந" என்று அஸாதாரணமான வடிவை எனக்குக்காட்ட வேணுமென்றுனிறே.

என்னுர்த்தத்வஙி கேட்டிரங்கி வந்திலேயாகிலும், உன்னுடைய விபூதியழியாமல் நோக்கவேணுமாகில் வாவென்கிறுரென்றுமாம். இவருடைய வார்த்தைதாந்தான் அவனுக்கு உபயவிபூதியிலும் குடியிருப்பரிதாய் காணுமிருக்கிறது.

(க) கீதை-கக.சரு

ஈடு; அவ;—முதற்பாட்டு. ஜகதாகாரனாயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தந்தோமிறேயென்ன, அதுபோராது. அஸாதாரணமான வடிவைக் காணவேணுமென்கிறார்.

நீராய்நிலனாய்த்தீயாய்க் காலாய்நெடுவானாய் *
சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய் *
கூராராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால்வாராய் *
ஒருநாள்மண்ணும் விண்ணும்மகிழவே. (௧)

ப—முதற்பாட்டில் அகிலஜகதாகாரனாய் நிற்கிற நீ உன்ன ஸாதாரண சிஹ்நத்தோடேவந்து முகம் காட்டவேணு மென்கிறார்.

நீராய்—(௧) "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராதம்யத்தையுடைய நீரும்
நிலனாய்—அந்நீரின் கார்யமான ப்ருதிவியும்
தீயாய்—உபயகாரணமாய் சாந்தோக்ய ஸித்தப்ராதம்யத்தையுடைய அக்நியும்
காலாய்—தத்காரணமானவாயுவும்
நெடுவானாய்—இந்த பூதசதுஷ்டய ப்ரதாநமாய் மஹாவகாஶமான ஆகாஶமுமாகிற ஸமஷ்டியைஸ்ருஷ்டித்து அநுப்ரவேஶித்து ததாத்மகனாய்,
சீரார்—(௨) "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" - ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌதாதாயதாபூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்குப்ரதாநபூதராய்
இரண்டு சுடர்களாய்—உஷ்ணநுஷ்ண ப்ரகாஶத்தாலே உபகாரகரான சந்த்ரஸூர்யர்களும்
சிவனாய்—(தத்தத்ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டிகளுக்குக்கடவருத்ரனும்
அயனாய்—ப்ரஹ்மாவும் ப்ரகாரமாம்படி தத்தந்தராத்மாவானவனே!
கூரார்—(இந்த ஸாதாரணாகாரத்தை யொழிய) ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்தில் கூர்மையையுடைய
ஆழி—திருவாழியையும்
வெண்—ஆஶ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமானபரிஶுத்தமான வர்ணத்தையுடைய
சங்கு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
ஏந்தி—ஏந்தி
மண்ணும்—"ஒருவர்க்கு ஒருவனுபகரிக்கும்படியே" என்று பூம்யுபலக்ஷிதமான லீலாவிபூதியோடு
விண்ணும்—பரமவ்யோமஶப்த வாச்யமான நித்யவிபூதியோடு வாசியற
மகிழ—உகக்கும்படி
கொடியேன்பால்—அஸாதாரணவேஷத்தைக் காட்டவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்கும் கொடுமையையுடைய என்பக்கலிலே
ஒருநாள்—ஒருநாளாகிலும்
வாராய்—நடந்துவரவேணும். (௧)

(௧) மநு ௧-அ (௨) தை-நா-௧

ஆறு ;—ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்த ஸர்வஜந்து ஸத்பாவார்த்தமாக அவற்றுக்கு ஆத்மதயா அவஸ்த்திதனாய், அவற்றுக்கு பிபாஸாதி நிவ்ருத்தி தொடங்கி தமோநிரஸநபர்யந்தமான உபகாரத்தைப் பண்ணுகைக்காக ஸலிலாத்யபர்யந்த பதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாயிருந்த பரமகாருணிகனே ! உன்னைக்காணப்பெறாதே கூப்பிடுகிற வென்னுடைய வார்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான வாத்மாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபுருஷர்களுமடைய முடியக்கிடாய்ப்புகுகிறது. ஆதலால் உன்னுடைய லீலோபகரணமும் போகோபகரணமும் மகிழும்படி கூராராழி வெண்சங்கேந்தின வழகோடே உன்னுடைய விபூதியெல்லாம் துறந்து தளரும்படிக் கூப்பிடுகிற கொடியேன்பால் ஒருநாளாகிலும் வாராயென்று கூப்பிடுகிறார். (௧)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. வாராயென்று நிர்ப்பந்தித்தல்லகாணும் நம்மைக்காண்பது. உம்மையொரு தேஶவிஶேஷத்திலே யழைத்துக்காணும் காட்டுவதென்ன, அவ்வடிவு தன்னையே இங்கே கொடுவந்து இதரஸஜாதீய மாக்கிக்காட்டிற்றிலேபோ வென்கிறார்.

மண்ணும்விண்ணும்மகிழக் குறளாய்வலங்காட்டி *
மண்ணும்விண்ணுங்கொண்ட மாயவம்மானே *
நண்ணியுனைநான்கண்டுகந்துகூத்தாட *
நண்ணியொருநாள் ஞாலத்தூடே நடவாயே. (௨)

ப.—அநந்தரம், மஹாபலிக்கு உன்னழகைக்காட்டி அகிலலோகத்தையும் அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட வாஶ்சர்யஶக்தியையுடைய நீ நான் கண்டுகக்கும்படி இந்தவிடத்திலே வரவேணுமென்கிறார்.

மண்ணும்—பூமியும்
விண்ணும்—ஊர்த்த்வலோகமும்
மகிழ—உகக்கும்படியாக
குறளாய்—பெரியவடிவைச்சிறுக்கின வாமநனாய்
வலம்—அர்த்தித்தவநந்தரம் கையிலே நீர் விழுந்தவாறேவளர்ந்த ஸர்வஶக்தியோகத்தை
காட்டி—ப்ரகாஶிப்பித்து
மண்ணும்—பூமியையும்
விண்ணும்—ஊர்த்த்வலோகத்தையும்
கொண்ட—அளந்துகொண்ட
மாயம்—ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதத்தையுடைய
அம்மானே—ஸ்வாமியானவனே

உனை—ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குப் ப்ர காஶிப்பித்த வடிவழகையுடைய வுன்னை
நான்—கண்டல்லது நிற்கமாட்டாதசா பல்யத்தையுடைய நான்
நண்ணி—அந்த வடிவழகோடேகிட்டி
கண்டு—மாநஸஸாக்ஷாத்கார மன்றியே கண்ணாலேகண்டு
உகந்து—ப்ரீதனாய்
கூத்தாட—கூத்தாடும்படியாக
நண்ணி—யஜ்ஞவாடத்திலேவந்தாப் போலே நீதானேவந்து கிட்டி
ஒருநாள்—எனக்காகவும் ஒருநாள்
ஞாலத்தூடே—பூமியிலே
நடவாய்—நடந்தூவரவேணும். (உ)

ஆறு ;—(மண்ணும்) ஶ்ரீவாமநனாய்வந்து பிறந்தருளி உன்னுடைய நிரவதிகஸௌந்தர்யமாகிற பலத்தாலே மஹாபலியைஜயித்து லோகங்களைக் கொண்டருளிற்று, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான வாத்மாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபுருஷர்களும் ப்ரீதராகைக்கன்றோ ? ஆதலால் அவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஶோகாக்நி கர்ஶிதமான வென்னுடைய காத்ரங்களாலே உன்னை ஸ்பர்ஶித்து உன்னழகையும் உன் நடையையும் கண்ணாலேகண்டுகந்து அந்த ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே நான் கூத்தாடும்படி வந்து ஒருநாள் ஞாலத்தூடே நடவாயென்கிறார். (உ)

ஈடு ; அவ ;—மூன்றாம்பாட்டு. ஜகதாகாரனை வடிவுகாட்டினது எனக்குப்போராது, அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தைக் கொடுவந்து காட்டவேணுமென்றார், அது உமக்குக்காட்டுவது ஒரு தேஶவிஶேஷத்தே கொடுபோய்க் காணுமென்ன, அது தன்னை இங்கே கொண்டுவந்து இதரஸஜாதீயமாக்கிக் காட்டிற்றிலேயோ வென்றார். அது ஒருநாள் சற்றுப்போது காட்டாறுபெருகினாப் போலே செய்தோமென்ன, அது காதாசித்கமென்ன வொண்ணாதபடி யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் நோவுபடக்கடவேனோ வென்கிறார்.

ஞாலத்தூடேநடந்து நின்றும் கிடந்திருந்தும் *
சாலப்பலநாளுகந்தோ றுயிர்கள்காப்பானே *
கோலத்திருமாமகளோ டுன்னைக்கூடாதே *
சாலப்பலநாளடியே னின்னந்தளர்வேனோ ? (ந)

—அநந்தரம், அகிலப்ரகாரத்தாலும் ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாதயுடையவுன்னை ஸஹதர்மசாரிணியான லக்ஷ்மியோடேகூட வநுபவி இங்ஙனே யுள்ளதனையும் தளரக்கடவேனோ வென்கிறார்.

உகந்தோறும்—யுகந்தோறும்
ஞாலத்தூடே—பூமியிலே அவதரித்து
நடந்தும்—(௧) "[illegible] சசாரவஸுதாதலே" என்று நடந்தருளியும்
நின்றும்—(௨) "[illegible] அவஷ்டப்யசதிஷ்டந்தம் தத்பஸதநுரூர்ஜிதம்" என்று வில்லைக்கோத்துப்பிடித்து நின்றும்,
கிடந்தும்—(௩) "[illegible] ப்ரதிபிம்பயே மஹோததே:" என்று கடலுக்கெதிரே ஒருகடல் கிடந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளியும்
இருந்தும்—(௪) "[illegible] ஏவமாஸ்தேஸதர்மாத்மாஸீதயாஸஹராகவ:" என்று பிராட்டியோடேகூட வினிதாக வெழுந்தருளியிருந்தும்
சாலப்பலநாள்—(௫) "[illegible] தஸவர்ஷஸஹஸ்ராணி தஸவர்ஷஸதாநிச" என்கிறபடியே அநேககாலம்
உயிர்கள்—ப்ராணிகளை
காப்பானே—ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமவனே!
கோலம்—(௬) "[illegible] ஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம்வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநூம்" என்று நீகொண்ட வடிவுக்கீடானவாபிருப்யத்தை யுடையளாய்க்கொண்டவதரிக்கும்
திருமாமகளோடு—லக்ஷ்மியோடே கூடியிருக்கிற
உன்னை—உன்னை
கூடாதே—கிட்டியநுபவியாதே
சாலப்பலநாள்—அநாதிகாலமிழந்தவோபாதிமேலுள்ள காலமெல்லாம்
அடியேன்—உறவறியாதிருக்கை யன்றிக்கே உறவறிந்தநாள்
இன்னம்—விஷயபாருய் ருசியில்லாதிருக்கையன்றியே ருசிபிறந்த பின்பும்
தளர்வேனோ—அநுபவாலாபத்தாலே ஈடுபடக்கடவேனோ? (௩)

ஆறு;—(ஞாலத்தூடே) வாமநனும் சக்ரவர்த்தி திருமகனும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனும் மற்றும் அஸங்க்யேயங்களான திருவவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகல மநுஜநயநவிஷயதாங்கதனாய், அமோகமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநிகுர்வாணனாய்க்கொண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனே! நீ பிராட்டியோடேகூட வெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை

(௧) பார-ஆர- (௨) ரா-கி-௧௧-௨௫- (௩) ரா-யு-௨௧-௩-
(௪) ரா-அயோ-௯௯-௨. (௫) ரா-ப-௧-௯௭- (௬) வி-பு-௧-௯-௧௪௫-

யும் உன்னழகையும் உன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நாடொறுந்தனும் ஸர்வகாலமும் காணப்பெறுதே தளருமித்தனையோ வென்கிறார். (ங)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. தளரக் கடவீரல்லீர் ; உம்முடைய தளர்த்தி பரிஹரிக்கக்கடவோம், ஆனாலும் ப்ரதிபந்தகம் கனத்திராநின்றது காணுமென்ன, ஓம் அப்படியே சகடாஸுரனிலுங்காட்டில் வலியதிறே என்னுடைய விரோதியென்கிறார். உன் கால் கண்டபோதே போகாதோ வென்கிறார். "அடிபடிற்செய்வதென்" என்று சும்மெனாதே கைவிட்டோடுமிறே.

தளர்ந்தும்முறிந்தும் சகடவசுரருடல்வேறு *
பிளந்துவீயத்திருக்காலாண்ட பெருமானே *
கிளர்ந்துபிரமன்சிவனிந்திரன் விண்ணவர்சூழ *
விளங்கவொருநாள் காணவாராய்விண்மீதே. (ச)

ப —அநந்தரம் ப்ரபலமான சகடாஸுரனை நிரஸித்த நீ வருகைக்கு விரோதியுண்டாகிலும் அத்தைப்போக்கி நான்காணும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

சகடவசுரர்—சகடாஸுரனுடைய	பிரமன்—ப்ரஹ்மாவும்
உடல்—உடலானது	சிவன்—ருத்ரனும்
தளர்ந்தும்—கோப்புக்குலைந்தும்	இந்திரன்—இந்த்ரனும்
முறிந்தும்—நடுவே முறிந்தும்	விண்ணவர்—தேவர்களும்
வேறு—வேறும்படி	சூழ—சூழ்ந்து ஸேவிக்க
பிளந்து—பிளந்து	விளங்க—அவர்களுக்கு நாயகனான வௌஜ்ஜ்வல்யம் தோன்றும்படி ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்தாப்போலே
வீய—உருமாயும்படியாக	
திருக்கால்—திருவடியை	
ஆண்ட—கார்யங்கொண்ட	
பெருமானே—ஸ்வாமியானவனே !	ஒருநாள்—ஒருநாள்
கிளர்ந்து—தங்களீஸ்வராபிமாநத்தைப் பொகட்டு ஸாதரமாக வுத்யுக்தராய்	விண்மீது—ஆகாஶத்தின்மேலே
	காண—கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி
	வாராய்—வரவேணும். (ச)

ஆறு ;—(தளர்ந்தும்) ஶகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணினாப்போலே உன்னைக்காண்கைக்கு விரோதியான வென்பக்கலுள்ள பாபங்களை நிஶ்ஶேஷமாக நீயே நிரஸித்தருளி மதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக வெழுந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு ப்ரஹ்ருஷ்டரான சதுர்முகபஶுபதி ப்ரப்ருதிஸமஸ்தஸுரகண பரிவ்ருதனாய் யுகபதுதித திநகரஶத

ஸஹஸ்ரதேஜஸ் ஸத்ருமமான வுன்னுடைய திருமேனியில் தேஜஸ்ஸாலே ஸகலலோகங்களும் விளங்கும்படி ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாப்போலே ஒருநாள் காணவாராய் விண்மீதே யென்று கூப்பிடுகிறார். (௪)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வத்ரஸந்நிஹிதனாய் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரகாசித்து வைத்து என்கண்ணுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் நான் தளரேனோவென்கிறார்.

விண்மீதிருப்பாய்மலைமேல் நிற்பாய்கடல்சேர்ப்பாய் *
மண்மீதுழல்வாயிவற்றுளெங்கும்மறைந்துறைவாய் *
எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தாயெனதாவி *
உள்மீதாடியுருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ. (ரு)

ப.—அநந்தரம் பரத்வாத்யவஸ்தாபஞ்சகத்தாலும் ஆஸ்ரிதரை யநுபவிப்பிக்கிற நீ, என்நெஞ்சிலே ப்ரகாசிப்பித்து உன்வடிவைக் காட்டாதே மறைக்கலாமோ வென்கிறார்.

விண்மீது—நித்யாஸ்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யனாய்க்கொண்டு மேன்மைக்கெல்லையான பரமபதத்திலே
இருப்பாய்—ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்க்கொண்டு இருக்குமவனாய்
மலைமேல்—தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக சீர்மைக்கெல்லைநிலமான திருமலையிலே
நிற்பாய்—அர்ச்சாரூபேண நிற்குமவனாய்
கடல்—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே
சேர்ப்பாய்—அநிருத்தரூபேண வ்யூஹித்துக் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
மண்மீது—அளவிலிகளானாரை அழகாலே வஸீகரிக்கைக்காக ராமக்ருஷ்ணாதி விபவரூபேண பூமியிலே அவதரித்து
உழல்வாய்—அங்குள்ளாரோடு ஸஜாதீயனாய் ஸஞ்சரிக்குமவனாய்
இவற்றுள்—இஜ்ஜகத்தில்
எங்கும்—ஸமஸ்தபதார்த்தங்களிலும்
மறைந்து—அந்தராத்மபூதனாய் இந்த்ரியகோசரனன்றியே
உறைவாய்—வர்த்திப்பானாய்
எண்மீது—ஸங்க்யைக்குமேலே
இயன்ற—போகக்கடவதான
புறம்—புறம்புண்டான
அண்டத்தாய்—அண்டங்களிலுமுளனான நீ
எனது—என்னுடைய
ஆவி—ப்ராணாஸ்ரயமான நெஞ்சுக்குள்ளே
உள்மீதாடி—மிகவும் நடையாடிவிட்டு
உரு—வடிவை
காட்டாதே—கண்ணுக்கிலக்காக்காதே
ஒளிப்பாயோ—மறைக்கக்கடவையோ? (ரு)

ஆறு ;—(விண்மீது) திருநாட்டிலும் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் மற்றும் பூமியிலுள்ள திருநகரிகளிலும் இவற்றிலும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸ்தாவரஜங்கமாத்மக ஸர்வவஸ்துக்களிலும், அஸங்க்யேயமான அண்டாந்தரங்களிலுள்ளும் என்னுத்மாவினுள்ளும் எங்கும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஸந்நிஹிதனுயிருந்து வைத்து எனக்கொருத்தனுக்கும் உன்திருவடியைக் காட்டாதொளிக்கவோ பார்த்தருளிற்றென்கிருர். (௫)

ஈடு; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம். அதிலொரு குறையில்லை. ஆனாலும் ப்ரயோஜநம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிலயத்நம் பண்ணவேணுங் காணுமென்ன, இந்த மர்யாதை என்றுதுடங்கிக் கட்டிற்றென்கிருர். அன்றியே காண்கைக்குத் தாம் அயோக்யரென்று உபேக்ஷித்தாகை நினைத்து, யோக்யதாயோக்யதை பாராதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவுன்னுலே யிழக்கப்படுவாருண்டோ வென்கிருராகவுமாம்.

பாயோரடிவைத்ததன்கீழ் பரவைநிலமெல்லாம் *
தாயோரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்தமாயோன் *
உன்னைக்காண்பான் வருந்தியெனைநாளும் *
தீயோடுடன்சேர் மெழுகாயுலகில்திரிவேனே ? (௬)

ப—அநந்தரம் யோக்யாயோக்ய விபாகமில்லாதபடி அபேக்ஷஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவனுன வுன்னைக்காணவேணுமென்று அக்நிஸகாஶத்தில் மெழுகுபோலே ஶிதிலனுய்த் திரியக்கடவேனேவென்கிருர்.

ஓரடி—ஒருதிருவடியை
பாய்—பரப்பி
வைத்து—வைத்து
அதன்கீழ்—அதின்கீழேயாம்படி
பரவை—ஸமுத்ரையான
நிலமெல்லாம்—ஸகலபூமியையும்
தாய்—தாவி
ஓரடியால்—மற்றையொரு திருவடியால்
உலகு — ஊர்த்வலோகம்
எல்லாம்—எல்லாவற்றையும்
தடவந்த—மேலேதடாவின
மாயோன்—ஆஸ்சர்யபூதனே !
உன்னை— உன்னை
காண்பான்—காணவேணுமென்று
எனைநாளும்—எல்லாக்காலத்திலும்
வருந்தி—க்லேஶித்து
தீயோடு—தீயோடே
உடன்—கிட்ட
சேர்—சேர்ந்த
மெழுகாய்—மெழுகின் ஸ்வபாவத்தை யுடையேனுய்

உலகில்—நாட்டிலே
திரிவேனோ—முடியவும்பெறாதே ஸ்த்திரமாயிருக்கவும்பெறாதே
அலமாக்கக்கடவேனோ ?
தடவருதல்—உள்ளேவளைத்துக் கொள்ளுதலுமாம். (௬)

ஆறு ;—(பாயோராடிவைத்து) என்னை உன்திருவடிகளிலே சேர்க்கவேணுமென்று லோகவிக்ரமண வ்யாஜத்தாலே விலையில்லா தவொரு ரத்நம் கெடுத்துத்தேடுவாரைப்போலே பெரியவருத்தத் தோடே உன்திருவடியாலே என்னைத்தேடிக்கொண்டு திரிந்த உன் னைநான் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு (க) "எங்குற்றாயெம் பெருமான்" என்று வருந்தித்தேடிக்காணப் பெறாதே மோஹாக்நி யாலே தீயோடுடன்சேர் மெழுகுபோலே தஹ்யமானனாய் இவ்வுலகத் திலே நானுள்ளதனையும் திரியுமத்தனையோ வென்கிறார். (௬)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. உலகில் திரிவேனோ வென்கிற வுறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்த்ர்யம் உம்முடையதலையிலே கிடந்த தேயென்ன, ஸாதநமும் ஸாதகரும் த்வததீநமானபின்பு, இவ்வாற் றாமை எனக்கு ஸ்வரூபமாயநுவயிக்கு மித்தனையன்றோ வென்கிறார். அன்றியே பேறு உம்மதானபின்பு நீறும் சிறிதுயத்நம்பண்ணவே ணுங்காணுமென்ன, ஸர்வமும் த்வததீநமாயிருக்க அதுக்குப்புறம் போ நான் என்கார்யம் செய்கைக்கென்கிறாயாகவுமாம்.

உலகில்திரியும்கரும கதியாயுலகமாய் *
உலகுக்கேயோருயிருமானாய் புறவண்டத்து *
அலகிற்பொலிந்த திசைபத்தாயவருவேயோ *
அலகிற்பொலிந்த வறிவிலேனுக்கருளாயே. (எ)

ப —அநந்தரம் கர்த்ரு க்ரியாரூபமான லௌகிக ஐமஸ்த வஸ்துவுக்கு மந்தராத்மபூதனான நீ, உன்னைப்ராபிக்க விரகறியாத வெனக்கு க்ருபைபண் ணியருளவேணு மென்கிறார்.

உலகில்—லோகத்தில்
திரியும்—வ்யாபரிக்கிற
கருமம்—கார்யரூபமான
கதி—உபாயங்களுக்கு
ஆய்—நிர்வாஹகனாய்
உலகம்—அவ்வுபாயகர்த்தாக்களான
லௌகிகாதிகாரிகளுக்கு
ஆய்—அந்தராத்மதயாநின்று ப்ரவர்த் தகனாய்
உலகுக்கு—(இப்படி ப்ரவர்த்தகத்வ மாத்ரமன்றியே) ஸர்வ லோகங்களுக்கும

(க) திருநெடு - ௯.

ஓருயிரும்—ஏகாத்மாவாயும்
ஆனாய்—நிற்பானாய்
புறவண்டத்து—அண்டாத்பஹிர்வர்த்திகளாய்
அலகில் பொலிந்த—அஸங்க்யேய ஸ்வரூபராய்
பத்து—(ஜ்ஞாநதர்மத்தாலே) பத்து
திசை—திக்கிலும்
ஆய—வ்யாப்தரான
அருவே—முக்தாத்மாக்களை ப்ரகாரமாகவுடையவனே !

அலகில் பொலிந்த—எண்ணிறந்த
அறிவிலேனுக்கு—அறிவுகேட்டையுடையேனாகையாலே உன்னைப்பெற விரகறியாத வெனக்கு
அருளாய்—ஸாதநமும் நீயேயாய் பலமும் நீயேயாம்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும்
"ஓ" என்கிறவசை ஆர்த்தியால்வந்த கூப்பீட்டைக் காட்டுகிறது, (எ)

ஆறு ;—(உலகில்திரியும்) ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநத்வேந அநுஷ்டேயமாநமாயிருந்த யாகாதி ஸர்வக்ரியைகளும், அந்த க்ரியாநுஷ்டாநாநுகுணமானலோகமும், அந்த லோகத்திலே வர்த்தமாநராய் க்ரியாநுஷ்டாதாக்களானவாத்மாக்களும்; அண்டாந்தர்ப் பஹிர்வர்த்தமாநராய் கர்மபிரஸங்குசித ஜ்ஞாநராய் அஸங்க்யேயராயிருந்த முக்தாத்மாக்களும் இதெல்லாம் உன்ஸங்கல்பாயத்தமன்றோ? ஆதலால் என்னாலொருசெயலில்லை. த்வத்தர்ஶநோபாய விஷயஜ்ஞாந கந்தமின்றியேயிருக்கிற வெனக்கு உன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே உன்னைக்காட்டியருளா யென்கிறார். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. அருளாயென்ற வாயோடேவந்தருளக்கண்டிலர். தன்பக்கல் நின்றும் பிரித்தென்னைக் கைவிடப் பார்த்தானாகாதே யென்கிறார்.

அறிவிலேனுக்கருளா யறிவாருயிரானாய் *
வெறிகொள்சோதிமூர்த்தி யடியேன்நெடுமாலே *
கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னம்கெடுப்பாயோ *
பிறிதொன்றறியாவடியேனாவி திகைக்கவே. (அ)

ப.—அநந்தாம் தேஜோமய விக்ரஹத்தை யுடைய நீ அவ்வடிவை எனக்கநுபவிப்பியாதே ஸாம்ஸாரிக விஷயங்களிலே தள்ளி இன்னம் கெடுக்கத் தேடுகிறாயோ வென்கிறார்.

அறிவார்—அறிவுடையாரான விலக்ஷணர்க்கு
உயிரானாய்—தாரகனாய்
வெறிகொள்—அவர்களை தரிப்பிக்கும்படியான ஸர்வகந்தமாய்
சோதி—தேஜோமயமாயுள்ள
மூர்த்தி—திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய்
அடியேன்—உனக்கே அநந்யார்ஹனாம்படி என்னைப்பண்ணி உன்பக்கலிலே சபலனாம்படி பண்ணின
நெடுமாலே—அதிஶயித வ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனே
அறிவிலேனுக்கு—அந்தவடிவை யநுபவிக்கைக்கு விரகறியாதவெனக்கு
அருளாய்—உன்க்ருபையாலே அநுபவிப்பித்தருளவேணும்
பிறிது—அங்ஙனன்றியே உன்னையொழிய
ஒன்று—தத்யந்தரம்
அறியா—அறியாதே
அடியேன்—நீ இட்டவழக்கான ஸ்வரூபத்தை யுடையேனான வென்னுடைய
ஆவி—நெஞ்சு
திகைக்க—கலங்கும்படியாக
கிறிசெய்து—விரகாலே ருசியை ஜநிப்பித்து
என்னை—அதுக்கீடான வநுபவம் தாராதே வடிவழகில் வாசியறிந்தவென்னை
புறத்து—பாஹ்யவிஷயங்களிலே
இட்டு—அகப்படுத்தி
இன்னம்—அநாதிகால மிழந்ததுபோராமல் அபிநிவேஶம் பிறந்தவின்றும்
கெடுப்பாயோ—கெடுக்கத்தேடுகிறாயோ
"வெறிகொள் சோதி" என்று } கண்வெறியோடும்படி மிக்கதேஜஸ்ஸென்றுமாம் (அ)

ஆறு;—(அறிவிலேனுக்கு) என்னை யுள்ளபடி யறிவார்க்கன்றோ நான் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பதென்னில்; த்வதேகாத்மதாரணராகையாலே அவர்களுக்கு உன்னைக்காட்டிக் கொடுக்கை ப்ராப்தம். அறிவிலேனுக்குச் செய்தருளுகையன்றோ குணமாவது. ஆதலால் உன்னுடைய நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யபரிமிதோதாரகுண ஸாகரமான உன்திருமேனியை கேவலம் உன்க்ருபையாலே எனக்குக்காட்டி யருளவேணுமென்றபேக்ஷிக்க, ததநந்தரக்ஷணத்திலே செய்தருளக்காணாமையாலே அதிமாத்ரபீதராய், நெடுங்காலமெல்லா முன்னைக்காணப் பெறாதே விஶீர்ணனாம்படி எனக்கரியனான நீ உன் திருவடிகளல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமில்லை யென்றிருக்கிற விவ்வறிவுங்கூடக் கலங்கும்படி உன்னைக்காட்டாதே என்னைவஞ்சித்து ஶப்தாதிவிஷயங்

களைக்காட்டி என்னை யின்னம் கெடுக்கவோ பார்த்தருளிற் றென்கிறார். (அ)

ஈடு ; அவ ; —ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்மை இங்குக்கெடுத்ததென்னென்ன, கண்டகாட்சியிலே இழுத்துக்கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்தே வைத்தாயாகில் இனிக்கெடுக்கை யென்றொன்றுண்டோ வென்கிறார். என்னை இங்கேவைத்தபோதே குழியைக்கல்லி மண்ணையிட்டமுக்கப் பார்த்தாயன்றோ வென்கிறார் (க) " தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாமி - தாநஹம் த்விஷத:க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாமி " என்னும்படியே.

ஆவிதிகைக்கவைவர்குமைக்கும்சிற்றின்பம் *
பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ *
தாவிவையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே *
கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னம்குறுகாதோ. (௯)

ப.—அநந்தரம் உனக்கு விதேயமான விஷயேந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற தேசத்திலே வைத்து என்னைமுடிக்கத் தேடுகிறாயோ ? உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் அணித்தாகாதோ வென்கிறார்.

ஆவி — நெஞ்சு
திகைக்க—கலங்கும்படியாக
ஐவர்—ஐந்திந்த்ரியங்களும்
குமைக்கும்—தாதாவென்று பீடிக்கிற
சிறு—அல்பஸாரமான
இன்பம்—விஷயஸாரஸ்யத்தை
பல — பஹுமுகமாக
காட்டி—ப்ரகாசிப்பித்து
நீ—இவற்றைக்கழிக்கவல்லஸக்தியையுடைய நீ
பாவியேனை—நிரதிஸயாநந்த யோக்யனாய் வைத்து நித்யதுக்க தேஸத்திலே வர்த்திக்கும்படி பாபியானவென்னை
படுப்பாயோ—முடிக்க நினைக்கிறாயோ;
வையம்—பூமியை
தாவி—அநாயாஸமாம்படி அளந்து
கொண்ட—கொண்ட
தடம்—நிரதிஸயபோக்யமான
தாமரைகட்கு—திருவடித்தாமரைகளிலே நானநுபவிக்கும்படி
கூவிக்கொள்ளும்—என்னையழைத்துக்கொள்ளும்
காலம்—காலம்
இன்னம்—விஷயாந்தரதர்ஸநம் விநாஸஹேது யென்னுமவஸ்த்தை பிறந்தவளவிலும்
குறுகாதோ—சுறுகாதோ (௯)

(க) கீதை-௧௬-௧௯-

ஆறு ;—(ஆவிதிகைக்க) ஶப்தாதிவிஷய ஸுகம் புருஷார்த்த மன்றோ. அத்தை அநர்த்தரூபமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஜ்ஞாநஸ்கலநஹேதுவாய் துக்கபஹுளமாய் அத்யல்பமாய் அத்யந்தமஸ்த்திரமாயிருக்கையாலே வைஷயிகஸுகம் அபுருஷார்த்தமாகையாலே அந்தவிஷயங்களைக் காட்டி உன்னையிழப்பித்து என்னைத் தரைப்படுத்தாதே, லோகமெல்லாம் நிறையும்படி மலர்ந்தவுன் திருவடிகளாகிற தாமரைத் தடாகத்திலே என்னைவாங்கி யருளாயென்றபேக்ஷிக்க அப்போதே செய்தருளாமையாலே அக்காலம்வந்தால் செய்கிறோமென்றுஞ்கக்கொண்டு அக்காலம் இக்காலமெல்லாம் முடிந்தாலும் வரக்கடவதன்றோவென்று கூப்பிடுகிறார். (௯)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. "ஐஶ்வர்யாதிகள் அல்பாஸ்த்திரங்கள்" என்று வேண்டாவென்கிறீராகில், அவ்வளவன்றிறே அநந்தமுமாய்ஸ்த்திரமுமா யிருக்குமிறே ஆத்மாநுபவம். அத்தையநுபவித்தாலோவென்ன, நீசொன்னது உபபத்தியாகில் செய்யலாயிற்று. அவை அல்பம் அஸ்த்திரம் என்றவிடம் ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினேனத்தனை. உன்னுடைய போக்யதையைச் சொல்லிற்றும் ஸ்வபாவமிருந்தபடி சொன்னேனத்தனை. அதுதீது என்றுவிட்டும் இதுநன்று என்று பற்றுகிறேனுமல்லேன்; உன்னைப்பற்றிற்றும் நீயாகையாலே; அவற்றை விட்டதும் நீயல்லாமையாலேயென்கிறார். வகுத்தவிஷயத்திலே குணஸௌந்தர்யாதிகளு முண்டாகப்பெற்றேனித்தனை.

குறுகாநீளாவிறுதிகூடா வெனையூழி *
சிறுகாபெருகாவளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும் *
மறுகாலின்றிமாயோ னுனக்கேயாளாகும் *
சிறுகாலத்தையுறுமோ வந்தோதெரியிலே. (௧௰)

ப — அநந்தரம் விலக்ஷணமான வாத்மாநந்தாநுபவ லாபமும், அதிஶயித வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய வுனக்கு ஶேஷமாயிருக்கு மல்பகாலத்துக்கு ஸத்ருஶமோ வென்கிறார்.

குறுகாநீளா—ஸ்வரூபகதமான ஸங்கோசவிகாஸமின்றியே
இறுதி—முடிவும்
கூடா—இன்றியே
எனையூழி—நித்யமாகையாலே ஸர்வ காலத்திலும்

சிறுகாபெருகா—க்ஷயவ்ருத்திகளு மின்றியே யிருக்கிற
அளவில்—ஸ்வபாவத:பரிச்சேதரஹித மான
இன்பம்—ஆத்மாநந்தம்
சேர்ந்தாலும்—பெற்றாலும்
மாயோன்—அல்பகாலாநுபவமும் அதிசயிதவிலக்ஷணமாம்படி யான வாஸ்சர்யத்தை யுடையவனே
தெரியில்—நிரூபித்துப்பார்க்கில்
மறுகாலின்றி—பின்னையொருகாலு மின்றியே
உனக்கே—உனக்கே
ஆளாகும்—அடியேனுக்கொண்டு மோக்ஷத்வாஸத்தை யநுபவிக்குரா
சிறுகாலத்தை—அத்யல்பகாலத்தை
அந்தோ—ஐயோ
உறுமோ—ஒக்கவற்றோ?
அந்தோவென்று—ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டுவதே யென்னும் விஷாதத்தைக் காட்டு கிறது. (கம)

ஆறு ;—(குறுகா) வைஷயிகஸுகம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமாகையாலே உமக்கபேக்ஷிதமன்றாகில், ப்ராசுர்ய ஸ்திரத்வாத்யநேக குணயுக்தமான கேவலாத்மாநுபவலக்ஷண ஸுகத்தை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோவென்னில் ; கேவலாத்மாநுபவ ஸுகம் அக்காஸம்பிந்நமாய் நித்யஸித்தமாய் நிரவதிகமாவது. த்வத் கைங்கர்யஸுகம் க்ஷணிகமாய் அத்யல்பமாவது. ஆகிலும் அந்தவாத்மாநுபவஸுகம் ஒருதட்டும், இந்த கைங்கர்யஸுகம் ஒருதட்டுமானால், இத்தைக்கைவிட்டு அத்தைப்பற்றுகை உறுமென்றிருப்பாரோ வறிவுடையார். இப்பொருள் உபபாதநீயமோ? அந்தவைஷயிக ஸுகத்தினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷகீர்த்தநம் பண்ணிற்று-அநபேக்ஷிதத்வஹேதுவாகவன்று. ஸ்வரூபநிரூபணம் பண்ணினவித்தனை. வைஷயிகஸுகம் - அநபேக்ஷிதமாகைக்குஹேது த்வத்கைங்கர்ய வ்யதிரிக்தமாகை ; ஆதலால் அந்தவைஷயிக ஸுகத்தையும் கைவல்யஸுகத்தையுமொழிய த்வதநந்யார்ஹ மோக்ஷத்வரூப ஸம்பத்தை எனக்குத்தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்து முடிக்கிறார். (கம)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அந்தரங்ககிங்கரராவ ரென்கிறார்.

தெரிதல்நினைதலெண்ணலாகாத் திருமாலுக்கு *
உரியதொண்டர்தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன் *
தெரியச்சொன்னவோராயிரத் துளிப்பத்தும் *
உரியதொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி தன்னோடன்வய முடையாரை ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதராக்குமென்று பலத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

தெரிதல்—ஶ்ரவணத்தாலே தெளிந்து	சடகோபன்—ஆழ்வார்
நினைதல்—மநநத்தாலே ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி நினைத்து	தெரிய—பகவத்வைலக்ஷண்யத்தையும் இதரவைலக்ஷண்யத்தையும் விஶதமாக
எண்ணல்—நிதித்யாஸநத்தாலே த்ருவையான ஸ்ம்ருதியைப் பண்ணினாலும்	சொன்ன—அருளிச்செய்த
	ஓராயிரத்துள்—ஓராயிரத்துள்
ஆகா—பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத	இப்பத்தும்—இப்பத்தும் (அப்யஸிக்கவர்களை)
திருமாலுக்கு—ஶ்ரிய:பதியானவனுக்கு	உலகமுண்டாற்கு—ஸர்வரக்ஷகனுக்கு
உரியதொண்டர்—அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதரானார்க்கு	உரியதொண்டர்—அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதர்
தொண்டர்—ஶேஷபூதரானார்க்கு	ஆக்கும்—ஆக்கும்.
தொண்டன்—ஶேஷபூதரான	இது—கலித்துறை (கக)

ஆறு ;—(தெரிதல்) விதிஶிவஸநகாதிகளுடைய ஶ்ரவணமநந நிதித்யாஸநங்களுக்கு அபூமியாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்த வெம்பெருமானுக்கு உரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துள் கண்ணால் கண்டதிற்காட்டிலும் விஶதமாம்படிசொன்ன வித்திருவாய்மொழியை வல்லார்களை இத்திருவாய்மொழிதானே அவன் குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாம்படி பண்ணு மென்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி ஆறும்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(உலகமுண்ட பெருவாயா) இப்படி திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டழைத்தும் அவனைக்காணப் பெறாமையாலே, இனி இவனைக்காண்கைக்கு உபாயம் இவன் திருவடிகளை சரணம் புகுகைபோக்கி மற்றொன்றுமில்லையென்று பார்த்து, இவனுடைய காருண்யவாத்ஸல்யாதி குணங்களைப்பற்றாசாகச் சொல்லிக்கொண்டு பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸர்வலோகசரண்யனை திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைச் சரணம்புகுகிறார்.

ப.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே புருஷார்த்தவைலக்ஷண்ய நிபந்தமான வார்த்திபிறந்து கூப்பிட்டவர், பலஸித்திக்கு சரண்யனையன் திருவடிகளையொழிய வுபாயமில்லையென் றறுதியிட்டு, சரண்யத்வப்ரகாசகமான அகிலஜகத்ரக்ஷணாகாரத்தையும், அசேஷவிரோதி நிவர்த்தநத்தில் அத்யுஜ்ஜ்வல பரிகரயோகத்தையும், ரூபகுணஸாரஸ்யத்தாலுண்டான உத்துங்காநுபாவ்யதையையும், ஜகத்விரோதிகளுக்குத் தீங்கு விளைக்கும் ஸ்ரீமத்தையையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான வநாயாஸ வ்யாபாரத்தையும், அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஆராத்யனும்படியையும், ஸர்வஸாதாரண ஸாரஸ்யாதிசயத்தையும், ஸாவரோதான வீஸ்வராபிமாநிகளுக்கும் ஸாதராஸ்ரயணீயனும்படியையும், அதிசயித போக்யமான வயவயவசோபையையும் ஆஸ்ரயணீயத்வாகாரத்தையுமநுஸந்தித்து இப்படி சரண்யனான திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக ஸக்ரமஸமக்ர சரணாகதியைப்பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார். *

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யவேஷமிருக்கும்படி குறைவறச்சொன்னார். இத்திருவாய்மொழியில், ப்ராபகவேஷம் குறைவறச் சொல்லுகிறார். கீழில் அதிலுபாய ப்ரஸங்கமுண்டேயாகிலும் ப்ராப்யப்ரதாநமாகக்கடவது. இதில் உபேயப்ரஸங்கமுண்டேயாகிலும் ப்ராபகப்ரதாநம். கீழில் திருவாய்மொழி திருமந்த்ரம் போலே, இத்திருவாய்மொழி சரமஶ்லோகம்போலே. இரண்டுமொன்றிலேயுண்டிறே யென்னில் ; அதுசக்தியோகத்தாலே வருமதிறே. அவஸ்தாந்தரங்களைப் பற்றிவரு மிரண்டும் இரண்டாயே இருக்கக்கடவதிறே.

பெரியவார்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வரக்ஷகனானவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவுமவஸந்நரானவர், ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் உபயவிபூதியுக்தனாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் (க) “ 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 – வைகுண்டே து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:। ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ ” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கடவ ஸர்வேஶ்வரன், பலரும் நம்மை இழக்க நாம்நெடுங்கை நீட்டாகவிருக்கவொண்ணாது என்று பார்த்தருளி ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ஸமகாலத்திலுள்ளார்க்குத் தன்குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி யநுபவிப்பித்தும், அக்காலத்திலும் பிற்பாடரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிழக்கவேண்டாதபடி ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நாய்ச்சிமாருடனேகூட நின்றருளினபடியைக் கண்டு அதிகாரிநியதி காலநியதி அங்கநியதி என்றாப்போலே சொல்லுகிற நிர்ப்பந்தங்களொன்று மின்றிக்கே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸௌஶீல்யத்தைக்கண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பம்செய்து ஶரணம்புக்குத் தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை யறிவிக்கிறார்.

கீழேயும் பலவிடங்களிலே ப்ரபத்திபண்ணினார். அவ்விடங்களிலே தர்மிபுக்கவிடத்தே நிரூபகதர்மங்களும் புகக்கடவதென்கிற ந்யாயத்தாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் சொன்னார். இங்கு அதுதன்னையே வாய்விடுகிறார்; கீழில்ப்ரபத்திகள் திருமந்த்ரம்போலே. இது த்வயம்போலே. திருமந்த்ரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்துக்கு வாசகமான ஶப்தங்கள் உண்டாயிருக்கச்செய்தே முக்தகண்டமாகச் சொல்லிற்று த்வயத்திலேயிறே; அதுபோலே இத்திருவாய்மொழி.

(உ) [𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌾 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 தாவதார்த்திஸ்ததாவாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸுகம்] [தாவதார்த்தி:] இழந்ததுபெறவேணுமென்னு மதுவுமவ்வளவே. [ததாவா

(க) வாயுபுராணம்
(உ) வி-பு-

ஞ்சா] அப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் சாபலமும் அவ்வளவே. [தாவந்மோஹ:] தேஹத்தையு மாத்மாவையும் ஏகீக்ருத்யபுத்தி பண்ணுகை. [ததாஸுகம்] (க) "ஸஷெஹெ்வா நநுயாதி - ஸஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்கிறதுக்கு விரோதமாய்வரும் ஸுகங்களு மவ்வளவே. [யாவஞயாதிஶரணம்த்வா மஶேஷாவநாஶநம் - யாவந்நயாதிஶரணம்த்வா மஶேஷாகநாஶநம்] ஐஶ்வர்யம் ஆத்ம ப்ராப்தி - பகவத்ப்ராப்தி விரோதி. இவையெல்லா முன்னேக்கிட்டு மளவேயிறே நிற்பதென்கிறது; இப்படியே தம்முடைய ஸகல விரோதிகளும்போய் ஸகலாபேக்ஷிதங்களும் கிடைக்கைக்கு ஒரு குறையில்லையென்று ஸதாஸந்நிஹிதனை திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஶரணம் புகுகிறார்.

இனித்தான் ஶரணாகதி பலப்ரதையாமிடத்தில் ஶரண்யன் பக்கலிலே பண்ணவும்வேணும். தானதிகாரியாகவும் வேணும்; வ்ய திரிக்த விஷயங்களிலே பண்ணுமிடத்தில் அதுதானே ஹாநஹேது வாகக்காணாநின்றோமிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் அவ்வோ விடங்களிலேயும் பலிக்கிறவிது-இவ்விஷயத்தில் பலியாநின்றதென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தம். இனித்தான் அதிகாரியாமிடத்தில் மெய்யே அநந்யகதியாகவும் வேணும். ஶரணம்புகா - பலித்ததில்லை யென்ன (உ) * ஸஸமேதேஞவிஜாநாதி-அஸமர்த்தம்விஜாநாதி என் பாராகாது. மயர்வறமதிநல மருளினனென்ன, அநந்தரத்திலே மட லெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுவார்வேணும். பண்ணின ப்ரபத்திக்கு பலம்தாழ்த்ததென்ன, வேறேபோக்கடி யுடையார்க்குக் கார்யமா காதிறே.

(௩) "ஸாமராஶேஷயிஷ்யாமி வஹ்யமாநஸமீர:- ஸாகரம்ஶோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம்யாந்துப்லவங்கமா:" என்று அவன் தாழ்த்ததுவே ஹேதுவாக ஜலதத்வத்தை யழித்துப்பொ கட்டுமற்றை நாலையுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுகிறேனென்றாரிறே. (௪ [க்ஷமயாஹிஸமாயுக்தம் - க்ஷமயாஹிஸமாயுக்தம்] "ஒருபெண் பெண்டாட்டி எனக்கு யென்றதை ஸ்வீகரிக்கையாவதென்" என்று ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்பொறுத்துப் போந்தார். இங்கேவருணனை

(க) தை ஆந.
(உ) ரா-யு-உக-உக
(௩) ரா-யு-உக-உ உ.
(௪) ராயு-உக-உ0.

வழிவேண்டி, அவன் முகங்காட்டிற்றிலனென்று சிறிக்காலக்கை யைக்காட்டாநின்ருர்;இதிருந்தபடியென்,என்ருப்போலே இருந்தார் கள் முதலிகள். க்ஷமைக்கு விஷயமுண்டு. ஈத்ருஶஜநத்தில் க்ஷமை யொண்ணுதென்கிருர். இவன்வந்திலனென்று நாம்சீறவொண்ணாத படி வாலி புறப்படுகிறபோது தாரைவந்து காற்கட்டினவோபாதி க்ஷமைவந்து நம்மைக்காற்கட்டா நின்றதென்ருர். [ஶாந்தி - மாம்] (க) "ஸ்வபாவஶ்ச ஸம்வ்ருத்தி தா நாமஹாவஜ்ஞா நஹ்ருஷ்டம் - ஸ்வப் தப்ரமத்தருபிதாநாம் பாவஜ்ஞாநம்த்ருஷ்டம்" என்று கோபம் விளைந்த வநந்தரம் ஜந்மத்தை யுணர்ந்தார். "பிறர்கை பார்த்திருக் கும் குடிப்பிறப்பன்று" என்றிருக்கிறதில்லை. நம்மை "ஐயர்மகன்" என்றறிகிறதில்லை. [ஸ்வப்நேதத்யாதி] தந்தாம் ஸ்வபாவத்தை மறை த்துவர்த்தித்தவர்கள் ஸ்வப்நாதிதஶையிலே ஸ்வஸ்வபாவாநு குணம் பாஷிப்பர்களிறே; அப்படி இவரும் க்ஷத்ரியத்வத்தை யுணர் ந்தார்; [அயம்] மஹோததி யென்கிற பெருமையை நினைத்திரா நின்றது. தன்னைச் சிறுங்கித்திருக்கிற நம்மையறிகிறதில்லை. [மகாரா லயஃ] ஒரு அயோத்யாதிபதி கோஸலாதிபதிகளோ டொக்கக்கா ணும் தன்னைநினைத்திருக்கிறது. தன்னைமீன்படு குட்டமாகவறிகிற தில்லை. [அஸமர்த்தம் விஜாநாதி] செவ்வைகெடப்பரிமாறினுரையும் ஒக்கவிட்டுக்கார்யம் கொள்ளவல்லோமென்றறிகிறதில்லை. இவ்வள வில்செய்யவடுப்பதென்னென்னில் [திக்க்ஷமாம்] இப்போது க்ஷமை யைவேண்டோம். விதியோகமுள்ள விடத்தேயன்ருே கார்யங்கொள் வது. கோபத்தோபாதி கார்யகாலத்தே யழைத்துக்கார்யம் கொள் ளப்பார்த்தோம். அதுவென்? இக்ஷ்வாகு வம்ஶயராயிருப்பார்க்கு க்ஷமைகொண்டு கார்யம்கொள்ளவேண்டாவோ வென்னில்; [ஈத்ரு ஶேஜநே] அத்தால் பெற்றதென்? அது இங்கு ஜீவிக்கிறதில்லை. இதுக்கு இங்குள்ளாருடைய ஸம்பந்தமே பலியாநின்றதே. ஒன்பது பாட்டாலும் ஶரண்யன்படிசொல்லி பத்தாம்பாட்டிலே ஶரணம் புகுகிருர்.

ஈடு; அவ ;—முதற்பாட்டு; உன்னையொழிய வேறுகதியின்றிக் கேயிருக்கிற வென்னை உன்திருவடிகளிலே சேரும்படிபண்ணியரு ளவேணுமென்கிருர்.

உலகமுண்டபெருவாயா வுலப்பில்கீர்த்தியம்மானே *
நிலவும்சுடர்சூழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனாருயிரே *
திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே *
குலதொலடியேனுனபாதம் கூடுமாறுகூறாயே. (௧)

ப.—அநந்தரம் முதற்பாட்டில் அகிலஜகத்ரக்ஷகமான ஸ்வபாவவிசேஷங்களை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவுனை ஸ்வதஸ்ஸித்தசேஷத்வ ஸ்வரூபனான நான்கிட்டும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்

உலகம்—(ப்ரளயாபத்திலே) லோகத்தை
உண்ட—அமுதுசெய்கிற விடத்தில்
பெருவாயா—ரக்ஷ்யத்தளவன்றியே பெரும் பாரிப்பை யுடைத்தான ரக்ஷோபகரணமான திருப்பவளத்தை யுடையனாய்
உலப்பு—ரக்ஷணோபயுக்தமாய் முடிவு
இல்—இன்றியே யிருக்கும்
கீர்த்தி—ஜ்ஞாநசக்த்யாதி ஸமஸ்த கல்யாணகுண ப்ரதையையும்
அம்மானே—நிருபாதிக சேஷித்வ ஸ்வரூபத்தையு முடையனாய்
நிலவுஞ்சுடர்சூழ்—இந்த ரக்ஷணத்துக்கு அஸாதாரணமான பரிகரமாய் ஸ்வாபாவிகஸௌந்தர்ய லாவண்யாத்யகில குணௌஜ்ஜ்வல்ய பூர்ணமாய்
ஒளி—அப்ராக்ருததேஜோமயமான
மூர்த்தி—திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய்
நெடியாய்—கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களுக்கு பரிச்சேதமில்லாத பெருமையை யுடையனாய், (இப்படி பஞ்ச ப்ரகார விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு)
அடியேன்—த்வததீநனான வெனக்கு
ஆருயிரே—பரிபூர்ணப்ராணபூதனாய்
உலகுக்கு—இப்படி முகந்தோற்றாதே நின்று ரக்ஷிக்குமவனன்றியே ஸர்வலோகத்துக்கும்
திலதமாய்—ஊர்த்த்வபுண்ட்ரரூபேண ப்ரஸாதாவஹமான திலகமாய்க் கொண்டு
நின்ற—ஸுஸ்த்திரமாய் நின்ற
திருவேங்கடத்து—திருமலையிலே
எம்பெருமானே—எனக்கு உன்னுடைய சேஷித்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்து நின்றவனே!
குலம்—குலக்ரமாகதமாம்படி
தொல்—பழைய
அடியேன்—அடியேனான நான்
உனபாதம்—சேஷியாய்ரக்ஷகனாய் போக்யபூதனான வுன் திருவடிகளை
கூடுமாறு—ப்ராபிக்கும் ப்ரகாரம்
கூறாய்—அருளிச்செய்யவேணும்

ப்ரளாபத்திலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது! விரஹாபத்தில் ரக்ஷிக்கலாகாதோ?, லோகமாகவீடுபடிலோ ரக்ஷிக்கலாவது, அது ஒருவனுக்குண்டானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஆர்த்தியை யறியதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. ஆர்த்தியறிந்து கூப்பிட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ; ஆர்த்தித்வமில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. ஆசைப்

பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ. வயிற்றிலேவைத்தோ ரக்ஷிக்கலாவது, வடிவுகாட்டிரக்ஷிக்கலாகாதோ? நியமித்துவேஷித்தாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. உன்னை யபிநிவேஷித்தாரை ரக்ஷித்தாலாகாதோ; வாயாலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது; வார்த்தையாலே ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அபர்யந்த குணங்களை யழியமாறியோ ரக்ஷிக்கலாவது. அவற்றை யநுபவிப்பித்து ரக்ஷிக்கலாகாதோ உறவறியாத லோகத்தையோ ரக்ஷிக்கலாவது; உறவறிந்த விஷயத்தை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வடிவில்வாசியறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது; வாசியறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ?. பெருமையுணராதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. பெருமையுணர்ந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ வ்யதிரேகத்தில் தரிப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது; வ்யதிரேகத்தில் தரியாதாரைரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநமில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. ஸுலபனென்றறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யாபேக்ஷகரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. அநந்யார்ஹாபேக்ஷகரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யகதிகளையோ ரக்ஷிக்கலாவது; அநந்யகதிகளை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. அநந்யப்ரயோஜநரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ; பிரியநினைப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது; கூடநினைப்பாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? மஹாவ்யாபாரம் பண்ணியோ ரக்ஷிக்கலாவது (௧) ,, மாஶுச:'' என்று ரக்ஷிக்கலாகாதோவென்று கருத்து. (௧)

ஆறு ;— காருண்ய வாத்ஸல்யாத்யநவதிகாதிஶயா ஸங்க்யேய கல்யாணகுணனாகையாலும், ஸ்வதேஜஸாநிகில ஜகத்தையுமுத்பாஸிப்பியாநின்ற திவ்ய ரூபத்தையுடையனாய்,—எனக்கு தாரகனாகையாலும், பரமவ்யோம நிலயனான நீ காரணபூத விதூரவர்த்தியாகையன்றியே காரண விஷயமாகைக்காக ஸகலலோக திலகபூதமான திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளுகையாலும், நான் உனக்குக் குடியடியேனாகையாலும் உன் திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார். (௧)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு; கூடக்கடவீர். அதுக்கொரு குறைவில்லை. ஆனாலும் ப்ரதிபந்தகங்கள் கனத்திராநின்றதே யென்ன ; உன்கையில் திருவாழியிருக்க நீ இங்ஙனே சொல்லலாமோவென்கிறார்.

கூறாய்நீறாய்நிலனாகிக் கொடுவல்லசுரர் குலமெல்லாம் *
சீறாவெரியும்திருநேமி வலவாதெய்வக்கோமானே *
சேறார்சுனைத்தாமரைசெந்தீ மலரும்திருவேங்கடத்தானே *
ஆறாவன்பிலடியேனுன் னடிசேர்வண்ணமருளாயே. (உ)

(௧) கீதை-௧அ-௬௬-

ப—அநந்தரம் அபேக்ஷவிரோதி நிவர்த்தகனான வாயுதௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய நீ, அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனான நான் உன் திருவடியைச் சேரும்படி க்ருபை பண்ணவேணுமென்கிருர்.

கொடு—க்ரூரராய்
வல்—ப்ரபலரான
அசுரர்—அஸுரர்களுடைய
குலமெல்லாம்—திரளெல்லாம்
கூருய்—நாநாவாகச் சிதறமாய்
நீருய்—தூளியாய்
நிலனுகி—தரைப்பட்டிருக்கச்செய்தே
சீற—பின்னையும் சீறி
எரியும்—ஜ்வலியாநிற்கிற
திரு—வீரஸ்ரீயையுடைய
நேமி—திருவாழியை
வலவா—அடக்கியாளவல்ல ஸர்வ ஶக்தியாய்
தெய்வம்—இப்படி யாஶ்ரித விரோதி நிரஸநத்தாலே நித்யஸூரிகளுக்கு
கோமானே—நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு
சேறு—தாமரையினுடைய பங்கஜத்வத்துக்கு நிமித்தமான சேற்றிலே
ஆர்—பூர்ணமான
சுனை—அருக்கயத்திலே
தாமரை—சிவந்த தாமரையானது
செம்—சிவந்த
தீ—தீப்போலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு
மலரும்—மலரும்படியாயிருக்கிற
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவனே!
ஆறு—ஒருகாலுமளவுபடாத
அன்பு—ப்ரேமத்தை
இல்—உடையேனுய்
அடியேன்—ஶேஷபூதனுன நான்
உன்—ஸ்வரூபாநுரூபமான வுன்
அடி—திருவடிகளை
சேர்வண்ணம்—சேரும்படி
அருளாய்—க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.
நேமிவலவனென்று—வலத்திலே யுடையவனென்னவுமாம்
ஆகவென்று—எச்சம் திருத்திச்சொல்லவுமாம். (௨)

ஆறு;—(கூருய்) ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் போனலன்றே என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறலாவதென்னில்; ஸமாஶ்ரிதரான தேவர்களுக்கு விரோதிகளான வஸுரவர்க்கங்களைத் திருவாழியைக்கொண்டு நிரஸித்தாப்போலே என் பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகத்தையும் நிரஸித்து ஸ்வப்ரபையாலே திருமலையெல்லாம் விளங்கும்படி அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதிஶீதளமாய் ஸும்ருஷ்டநாளமாய் உத்புல்லமாயிருந்த வருணுரவிந்த ப்ருந்தங்களாலே யலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன் திருவடிகளை உபர்யுபரி வர்த்தமாந பகவத்விஷயாநுராக மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நனுன வடியேன் சேரும்படி க்ருபைபண்ணியருளாயென்கிருர். (௨)

௩-டு; அவ;—மூன்றும்பாட்டு, அருளாயென்றீர், இங்ஙனே நினைத்தபோதாக வருளப்போமோவென்ன, வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞாநலாபத்தைப்பண்ணித்தந்த வுனக்கு ப்ராப்திபண்ணித்தருகை பெரியபணியோவென்கிறார். என்றால் வந்த குறையறுத்த வுனக்கு உன்றால்வரும் குறையறுக்கை பெரிய பணியோ.

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ணா மாயவம்மானே! *
எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமமுதே யிமையோரதிபதியே *
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே *
அண்ணலேயுன்னடிசேர வடியேற்காவாவென்னாயே. (௩)

ப—அநந்தரம் உன்னுடைய ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் இனிமையாலும் ஸூரிகளுக்கு உத்துங்காநுபாவ்யனாயிருக்கிற நீ அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருமலையிலே ஆஸ்ரயணீயனாய் வந்தவோபாதி அடியோங்களுக்கு இரங்கியருளவேணுமென்கிறார்.

வண்ணம்—நிறத்தில்
மருள்கொள்—பிச்சேறும்படியான
அணி—அழகையுடைத்தாயுள்ள
மேகம்—மேகம்போன்ற
வண்ணா—வடிவையுடையனாய்
மாயம்—ஆஸ்சர்யாவஹமான குணங்களால்
அம்மானே—ஸர்வாதிகனாய்
எண்ணம்—புஜிக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்குள்ளே
புகுந்து—புகுந்து
தித்திக்கும்—ரஸிக்கும்
அமுதே—அம்ருதமாய்
இமையோர்—இந்த விக்ரஹகுண ஸாரஸ்யங்களை நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிப்பிக்கும்
அதிபதியே—மேன்மையையுடையனாய்
தெள்—தெளிந்து
நல்—தர்ஸநீயமான
அருவி—அருவிகள்
மணி—மணியையும்
பொன்—பொன்னையும்
முத்து—முத்தையும்
அலைக்கும்—அலைக்கும்
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய்
அண்ணலே—அஸாதாரண ஸேஷித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பித்துக் கொண்டு நிற்கிறவனே;
உன்—உன்னுடைய
அடி—ப்ராப்தமான திருவடிகளை
சேர—சேரும்படி
அடியோர்க்கு—ஸேஷபூதரான வெங்களுக்கு
ஆ—ஆ—ஐயோ ஐயோ
என்னாய்—என்றிரங்கியருளவேணும்.
வண்ணமருளென்று—உதாரஸ்வபாவமென்றுமாம். (௩)

ஆறு ;—(வண்ணமருள்கொள்) நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கடவதோவென்னில்; உன்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு அயர்வறுமமரர்களுளராயிருக்கச்செய்தே கேவலக்ருபையாலே நிரதிசயரமணீய நீலமேக ஸத்ருசாச்சர்யபூத திவ்யரூப விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு என் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்து எனக்கு இனியையானாப்போலே இன்னம் உன் க்ருபையாலே ஸுப்ரஸந்நரமணீய ஸலிலஸரித்தரங்க பரம்பராநீதமான விமலருசி விவிதமணிகநக மௌக்திக நிகரங்களாலே விராஜமாநமான திருமலையிலே நின்றருளின வுன்திருவடிகளிலே பிரானே என்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார். (ரு)

ஈடு ; அவ ; நாலாம்பாட்டு, உன்னை ப்ராபிக்கைக்குறுப்பாக நீ கண்டுவைத்த ஸாதநங்கள் எனக்கொன்று முடலாகிறதவில்லை. ஆனபின்பு தேவரை நான் ப்ராபிக்கைக்கு எனக்கென்னத்தனியே ஒரு ஸாதநங்கண்டு தரவேணுமென்கிறார்.

நம்பிள்ளை ஜீயரை ஒருநாள் "பஞ்சமோபாயமென்றுகொண்டு ஒன்றுண்டு என்று சொல்லாநின்றார்கள். நாட்டிலேயும் அங்ஙனேயிருப்பதொன்றுண்டோ" என்று கேட்டருள ; "நானறிகிறிலேன், இனி சதுர்த்தோபாயந்தான் பகவாநேயாயிருக்க, வ்யோமாதீதஞ் சொல்லுவாரைப்போலே அவனுக்கு மவ்வருகே யொன்றுண்டென்கையிறே ; அது நான் கேட்டறியேன்" என்றருளிச்செய்தார். ஆனால், "ஆவா" என்கிற பாட்டருளிச்செய்யும்போது எனக்குத்தனியே ஒரு ஸாதநங்கண்டு தரவேணுமென்கிறாரென்றருளிச்செய்கையாயிருக்குமேயென்ன, "அதுவோ ; அது உன் ப்ரதிபத்தியில் குற்றங்காண், அதுக்கு இங்ஙனேகாண்பொருள், நீயும் உளையாயிருக்க, நானிங்ஙனே யிழப்பதேயென்கிறார்காண்" என்றருளிச்செய்கிறார்;—(க) [ஸாஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயி ஜீவத்யபி ப்ரபோ - ஸாஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தாத்வயிஜீவத்யபி ப்ரபோ] நீயும் உளையாயிருக்க, என் மயிரைப் பிடித்துச் சிலர் நலியும்படி நான் பரிபூதையாவதே ? உன் ஸத்தைக்கும் என் பரிபவத்துக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு, [ப்ரபோ] நீயும் என்னோடொக்க ஸ்த்ரீயானாயாகில் நானறியிருக்கலாயிற்றே. நீ பரிப்ருடனாயிருக்கச்செய்தே நான் நோவுபடுவதே. நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே யாச்

(க) பார-உத்யோ.

ரயித்தாரொருவன், எம்பெருமானே உபாயமாகில் ப்ரபத்திகொண்டு இங்குச் செய்கிறதொன்றும் கண்டிலேன், என்ன; செவியைப்புதைத்து “நாதமுனிகள் தொடங்கி இவ்வளவும்வர நம்மாசார்யர்கள் பரமரஹஸ்யமாக வுபதேசித்து ஓராண்வழியாய்க் கொண்டுபோந்த வித்தை இதின் சீர்மையறியாதவனுக்கு மஹாபாபியேன் இத்தை வெளியிடுவதே” என்று திருமுடியிலே யடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையிலே புக்கருளினார். திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்களும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபகுணங்களும் நித்யமுக்தர்களுக்கு ப்ராப்யமானப்போலே, முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனான இவ்வதிகாரிக்கு த்வயஶரீரமே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே.

ஆவாவென்றுதுலகத்தை யலைக்குமசுரர் வாணாள்மேல் *
தீவாய்வாளிமழைபொழிந்த சிலையா திருமாமகள்கேள்வா
தேவா* சுரர்கள்முனிக்கணங்கள் விரும்பும்திருவேங்கடத்தானே
பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுணராயே. (௪)

ப —அநந்தரம் ஜகத்துக்கு விரோதிகளானவரை யழியச்செய்யும் ஶ்ரீமத்தையையுடைய நீ, உன் நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை நான் கிட்டும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்,

உலகத்தை—லோகத்தை
ஆஆ என்றுது—ஐயோ ஐயோவென்றிரங்காதே
அலைக்கும்—நலிந்தலைக்குமவர்களான
அசுரர்—ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுடைய
வாணாள்மேல்—ப்ராணன் விஷயமாக
தீவாய்—அக்நிமுகமான
வாளி—அம்புகளை
மழை—மழைபோலே
பொழிந்த—சொரிகிற
சிலையா—ஶ்ரீஶார்ங்கத்தையுடையையாய்
திருமாமகள்—அந்தவிரோதி நிரஸநத்தாலே ஹ்ருஷ்டையாய் வீரபத்நியாயுள்ள லக்ஷ்மிக்கு
கேள்வா—அநுரூபநாயகனாய்
தேவா—அத்தாலே உஜ்ஜ்வலரூபனாய்
சுரர்கள்—இந்த விரோதிநிரஸநம்பற்றுசாக தேவர்களும்
முனி—ருஷிகளும்
கணங்கள்—திரள்திரளாக
விரும்பும்—ஆதரிக்கும்படியான
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவனே
பூ—அவர்களிட்டபூவாலே
ஆர்—நிறைந்த
கழல்கள்—திருவடிகளை
அருவினையேன்—அநுபவ யோக்யனாய் வைத்து இழக்கும்படி துஸ்தரமான பாபத்தை யுடையேனை நான்
பொருந்துமாறு—கிட்டும் ப்ரகாரம்
புணராய்—கற்பித்தருளவேணும்.
புணர்த்தல்—கிட்டுவித்தலாய், சேர்த்துக்கொண்டருள வேணுமென்றுமாம் (௪)

ஆறு ;—(ஆவாவென்றது) நிர்க்ருணரான வஸுரராலே உபத்ருதமான லோகத்தினுடைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமை அவ்வஸுரருடல் மராக்நியாலே தக்தமாம்படி அவர்கள் ப்ராணன்கள் மேலே மரவர்ஷத்தை வர்ஷித்து லோகத்தை நிருபத்ரவமாக்கினாப்போலே, நித்யஸித்த புருஷர்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலையிலே பிராட்டியோடேகூட நின்றருளின வுன்னுடைய நிரவதிக போக்யமான திருவடிகளைச் சேருகைக்கு எனக்கென்னவே அபூர்வமாயிருப்ப தோருபாயத்தைப் பரிகல்பித்து, அவ்வுபாயத்தாலே என்னைச் சேர்த்தருளி, அடியேனுடைய ஸமஸ்த துக்கத்தையும் போக்கியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (௪)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு, நீர் இங்ஙன் த்வரிக்கிறதென் ? உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்கிறோமிறேயென்ன, அது என்றென்கிறார்

புணரா நின்றமரமேழன் றெய்தவொருவில்வலவாவோ *
புணரேய்நின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ *
திணரார்மேகமெனக்களிறு சேரும்திருவேங்கடத்தானே *
திணரார்சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேனென்நாளே. *

ப —அநந்தரம் ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமான வநாயாஸ வ்யாபாரத்தையுடைய வுன்திருவடிகளைச் சேர்வதெந்நாளென்கிறார்.

புணரா—செவ்வைகண்டு இலக்குக் குறிக்கவொண்ணுதபடி திரளாக
நின்ற—நின்ற
மரம்—மராமரங்கள்
ஏழு—ஏழையும்
அன்று—மஹாராஜர் பலாதிசங்கை பண்ணினவன்று
எய்த—அவருக்கு விஸ்வாஸம் பிறக்கும்படியாக வெய்த
ஒருவில்வலவா—ஏகதநுர்த்தரனாய்
புணர்—சேர்த்தி
ஏய்—பொருந்தும்படி
நின்ற—நின்ற
இரண்டு—இரண்டு
மரத்தின்—மரத்தின்
நடுவே—நடுவே
போன—போய
முதல்வா—ஜகத்துக்குக் காரணபூதனானவனாய்
திணர்—சதிப்பு
ஆர்—விஞ்சின
மேகமென—மேகங்களென்னலாம்படி
களிறு—யானைகள்
சேரும்—சேர்ந்துவர்த்திக்கிற
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனே

திணர்— பிடித்த கை நிரம்பும் பெருமையை
ஆர்—உடைத்தான
சார்ங்கம்-ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடையனுன
உன—உன்
பாதம்—திருவடிகளை
அடியேன்—உன் வீர சரித்துக்குத் தோற்று அடிமைப்பட்ட நான்
சேர்வது—சேருவது
எந்நாள்—எந்நாள்.
ஓஓவென்று—சேரப்பெருத விஷாதா திஸயத்தைக் காட்டுகிறது
திணர்—கதிப்பாய், பெருமையைச் சொல்லுகிறது.

ஆறு ;—(புணரா) இதுக்குமுன்பு க்லிப்தமன்றியே அபூர்வமாயிருப்பதோருபாயத்தைப் பரிகல்பிக்கமுடியுமோவென்னில், ஒரு திருச்சரத்தாலே மஹீதரஸங்கிபமான மராமரங்களேழையும் மஹீதரத்தையும் ரஸாதலத்தையும் உருவும்படியெய்த வுனக்குமுடியாததுண்டோ ? ஆதலால் அன்று உனக்கொரு தீங்கு விளையாதபடி மருதின் நடுவேபோய் என்னுடைய மஹாபயத்தைப்போக்கி என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தாப்போலே ஸர்வபூத ஶரண்யமான திருமலையிலே ப்ரணதஜந துரிதநிரஸந ஸமர்த்தமான ஸ்ரீஶார்ங்க ப்ரப்ருத்ய ஸங்க்யேய திவ்யாயுதோ பேதனுய்க்கொண்டு நின்றருளினவுன்திருவடிகளிலே சேர்த்து என்னை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணுவது எந்நாளென்கிறூர். (௫)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு, எந்நாளென்று ஸந்தேஹிக்கிறதென் ? அதொரு தேசவிசேஷத்திலே வ்யவஸ்த்திதமன்றோ வென்ன, அங்குள்ளாரு மிங்கேவந்தன்றோ உன்னைப்பெற்றநுபவிக்கிறதென்கிறூர்; அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான வந்தரஜாதிகளுங்கூட அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்தாஶ்ரயிக்க நிற்கிறவிடத்தே நானிழந்துபோவதே யென்கிறூராகவுமாம்.

எந்நாளே நான்மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்காண்பதற்கென்று *
எந்நாளும்நின்றிமையோர்களேத்தி யிறைஞ்சியினமினமாய் *
மெய்ந்நாமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே *
மெய்ந்நாளெய்தியெந்நாளுன்னடிக் களடியேன்மேவுவதே. (௬)

ப.—அநந்தாம் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் அடிமைசெய்யும் திருமலையிலே உன் திருவடிகளைக்கிட்டி நானடிமை செய்வது எந்நாளென்கிறூர்.

மண்—வரையாதே பூம்யுபலக்ஷித ஸகல லோகத்தையும்
அளந்த—அளந்து எல்லாரோடும் ஸம்ஶ்லேஷித்த ஶ்ரீபாதத்வயத்தை யுடைய
தாமரைகள்—திருவடித்தாமரைகள்
இணை—இரண்டையும்
நாம்—பாரத்வைகாநுபவபரரான நாம்
காண்பதற்கு—காண்பதற்கு
எந்நாளேம்—எந்நாளையுடையோம்
என்று—என்று
இமையோர்கள்—அஸ்கலித ஜ்ஞாநரான ஸூரிகள்
எந்நாளும்—எல்லாக்காலத்திலும்
நின்று—நின்று
ஏத்தி—இப்படி சொல்லி ஸ்துதித்து
இறைஞ்சி—வணங்கி
இனமினமாய்—திரள்திரளாக
மெய்ந்நாமனத்தால்—ஶரீரவாங்மநஸ்ஸுக்களாலே
வழிபாடு—அடிமை
செய்யும்—செய்யும்படியான
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனே!
அடியேன்—அநந்யார்ஹனாய்
நான்—அபிநிவிஷ்டனான நான்
மெய்—ஸ்வப்நகல்பமான மாநஸாநுபவமின்றியே மெய்யேகண்டு
எய்தி—கிட்டி
உன்—உன்
அடிக்கள்—திருவடிகளிலே
மேவுவது—பொருந்துவது
எந்நாள்—எந்நாள்.
எந்நாளேமென்று—எந்நாளை யுடையோமென்றபடி. (௬)

ஆறு ;—(எந்நாளே) பரமவ்யோமத்திலிருக்கும் ஸர்வ ஸ்வாமிக்கு ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுகையன்றோ வெல்லார்க்கும் ப்ராப்யமென்னில், அங்குள்ள அயர்வறுமமரர்களும், திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளையென்றோ நாங்கள் காண்பதென்று ஆசைப்பட்டு இங்கே இனமினமாகவந்து உன்னுடைய திருவடிகளிலேயன்றோ வாங்மந: காயங்களாலே ஸர்வகாலமும் ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுகிறது. அப்படி எனக்கும் இதுவே ப்ராப்யமாதலால் திருமலையிலே செல்லவேணுமென்னத்தகாத நான் மெய்யாகத்திருமலையிலே வந்து உன்திருவடிகளிலே ஸர்வ காலமும் ஸர்வ கரணங்களாலும் ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவதென்றோவென்கிறார். (௬)

ஏழ் ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு, மெய்ந்நானெய்தி யென்கிற விந்த ஜ்ஞாநலாபமுமக்கு உண்டாயிற்றிறே. அது பலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லது நில்லாதிறே. ஆனபின்பு இவ்வளவும் நீர் ஆறியிருந்தாலோவென்ன, அத்தனை க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கப்போகிற

தில்லை, உன் போக்யதையென்கிறார். உன்றனையாறியிருக்க நா மாட்டுகிறிலேன்.

அடியேன்மேவியமர்கின்ற வமுதேயிமையோரதிபதியே *
கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்பெருமானே
செடியார்வினைகள்தீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே
நொடியார்பொழுதுமுனபாதம் காணநோலாதாற்றேனே.

ப—அநந்தரம் என்னோடு ஸூரிகளோடு வாசியற ஸர்வ ஸாதாரணமா ரஸிப்பித்துக்கொண்டவனை யநுபவிக்கைக்கு ஸாதநம் அநுஷ்டியாதிருக் அநுஷ்டித்துப்பலம் தாழ்ந்தாரைப்போலே க்ஷணகாலமும் பொறுக்கமாட்டு றிலேனென்கிறார்.

அடியேன்—நிருபாதிக ஶேஷத்வத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையேனான நான்
மேவி—கிட்டி
அமர்கின்ற—நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படியான
அமுதே—நித்யபோக்யபூதனாய்
இமையோர்—இப்படி ஸூரிகளையுமநுபவிப்பித்து அவர்களுக்கு
அதிபதியே—நிர்வாஹகனாயிருக்கும் மேன்மையை யுடையையாய்
அடு—இந்த போக்யதைக்கு ஸூசகமாம்படி ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஶீலனான
புள்—பெரியதிருவடியை
கொடியா—கொடியாக
உடையானே—உடையையாய்
கோலம்—இந்த போக்யதாவர்த்தகமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடைத்தாய்
கனி—பக்வபலம்போலே சிவந்த
வாய்—அதர ஶோபையை யுடையனாய்க்கொண்டு
பெருமானே—இந்த போக்யதைக்கு எல்லை காணவொண்ணாத பெருமையை யுடையனாய்
செடி—போகப்ரதிபந்தகமாய் செடி போலே
ஆர்—செறிந்த
வினைகள்—பாபங்களை
தீர்—தீர்க்கைக்கு
மருந்தே—அப்ரதிஹதௌஷதமாய்
திருவேங்கடத்து—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய்
எம்பெருமானே—என்னை அடிமை கொண்ட ஸ்வாமியே
உன பாதம்—உன் திருவடிகளை
காண—காண்கைக்கு
நோலாது—நோற்றுவையாதே
நொடி—நோற்றார் பலம் தாழ்க்துப்படும் கணக்கிலே நொடி
ஆர்—சேர்ந்த
பொழுதும்—க்ஷணமாத்ரமும்
ஆற்றேன்—ஆற்றமாட்டுகிறிலேன்.

ஆறு ;—(அடியேன்மேவி) உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணிலன்றோ விந்தப்ராப்யம் பெறலாவதென்னில் ; பரமவ்யோமநிலயரான

பரமஸாரிகளாலே பரிவ்ருதனுய்க்கொண்டு, உனக்கு விஜயத்வஜமாய் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனுன பெரிய திருவடித் திருத்தோளிலே யேறியருளி எனக்காகத் திருமலையிலே புகுந்தருளி என் பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி, என்னெஞ்சிலேவந்துபுகுந்தருளி உன் திருப்பவளத்தினழகாலே ப்ராக்ருத விஷயப்ரவணனுன வென்னையுங்கூடத் தோற்பித்தடிமையாக்கி ஒருக்ஷணமாத்ர விச்சேதத்திலும் ஆத்மதாரணக்ஷமனன்றியே அவிச்சேதேநநானுன்னையநுஸந்திக்கும்படி எனக்கு பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே உன்னைக் காண்கைக்கு ஓருபாயமநுஷ்ட்டித்திலேனுகிலும் உன்னைக் காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டேன். ஆகலால் உன்னைக்காட்டியருளாயென்கிருர். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு, உன்னைக்கிட்டுகைக்கு என்தலையிலொருஸாதநமில்லையென்னுநின்றீர், இதொரு வார்த்தையோ, ஸாதநமநுஷ்டித்தார்க்கன்றி பலமுண்டோவென்ன, தந்தாமுடைய அபிமதஸித்தி ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே யென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கிட்டுனல் பாசுரமிதுவன்றோ வென்கிருர். தந்தாமுடைய வாஞ்சங்சங்கத்தை முன்னிடுமத்தனைபோக்கி ஒன்றநுஷ்டித்துப் பெறலாம்படியோ நீயிருக்கிறது.

நோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்று நுண்ணுணர்வில் *
நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும் *
சேலேய்கண்ணுர்பலர்சூழ விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே *
மாலாய்மயக்கி அடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே (அ)

ப —அநந்தரம் ஸாவரோதநரான வீஸ்வராபிமாநிகளும் ஸாச்ராஸ்ரயணம் பண்ணும்படி ஸுலபனுய் நிற்கிற நீ, க்ருஷ்ணனுய் வந்தாப்போலே என்பக்கலிலே வரவேணுமென்கிருர்.

உனபாதம்—உன் திருவடிகளை
காண—காண்கைக்கு
நோலாது—ஸாதநமநுஷ்டியாதே வைத்து
ஆற்றேன்—ஆற்றமாட்டுகிறிலேன்
என்று—என்றுசொல்லி
நுண்ணுணர்வில்—ஸர்வஜ்ஞனுகைகையாலே ஸூக்ஷ்மார்த்த தர்மியாய்
நீலார்—விஷத்தாலே கருமையார்ந்திருக்கிற
கண்டம்—கண்டத்தையுடையனுய்

அம்மானும்—அத்தாலே ஜகத்ப்ரதாநனை ருத்ரனும்
நிறை—தஜ்ஜநகனாய் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாத்யநுகுண ஜ்ஞாநாதி பூர்ணனை
நான்முகனும்—சதுர்முகனும்
இந்திரனும்—த்ரைலோக்யை ஶ்வர்ய விஶிஷ்டனை விந்த்ரனும்
சேலேய்—முக்தமான சேல்போலேயிருக்கிற
கண்ணார்—கண்ணையுடையரான
பலர்—உமாஸரஸ்வதீஶசீப்ரப்ருதிகளான பலபெண்டுகளும்
சூழ—தங்கள் பரிஸரவர்த்திகளாக
விரும்பும்—ஸாதரமாக வாஶ்ரயிக்கு
திருவேங்கடத்தானே,—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனே
மாலாய்—கரிய நிறத்தையுடையனாய்க் கொண்டு க்ருஷ்ணனா
மயக்கி—குணசேஷ்டிதங்களாலே எ வரையும் மயக்
வந்தாய்போலே—வந்தாப்போலே
அடியேன்பால்—உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அநந்யார்ஹனான வென்பக்கலிலே
வாராய்—வரவேணும்.
மாலாய்—க்ருஷ்ணனா யென்றபடி.

ஆறு ;—(நோலாதாற்றேன்) உபாயஶூந்யராயிருந்து வைத்து ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோவென்னில்; அறிவுடையரான ஶர்வ சதுர்முகேந்த்ராதி தேவர்களும் கூட ஸபரிக்ரஹமாகவந்து, நாங்கள் உபாயஶூந்யராகிலும் உன்னைக்காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டோமென்றாசைப்பட்டன்றோ உன்னைக்காணப்பெறுகிறது. ஆகலால் அடியேனும் உன்னை ஸர்வகாலமும் காணும்படி வரவேணுமென்றபேக்ஷிக்க- அப்போதே எழுந்தருளாவிட்டவாறே இப்படி செய்கை திருவுள்ளமன்றாகில், உன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே பித்தேறி மயங்கியிருந்தவடியேன்பால் ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாப்போலேயாகிலும் வந்தென்னை தரிப்பித்தருளாயென்கிறார்.

(அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு, தாம் அபேக்ஷித்தபோதே காணப்பெறாமையாலே இப்போதே உன்னைக்காணவிடில் தரிக்க மாட்டேனென்கிறார்.

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய்போல்வருவானே *
செந்தாமரைக்கண்செங்கனிவாய் நால்தோளமுதேயெனதுயிரே *
சிந்தாமணிகள்பகரல்லைப் பகல்செய்திருவேங்கடத்தானே *
அந்தோவடியேனுனபாத மகலகில்லேனிறையுமே. (௯)

ப.—அநந்தரம் அதிஶயிதபோக்யமான வவயவஶோபையை யுடைய ஞன வுன்திருவடிகளை க்ஷணமும் பிரியமாட்டேனென்கிறார்.

வந்தாய்போலே—அநாஶ்ரித விஷயத்தில் வந்துகைப் புகுந்தாய்போலே
வாராதாய்—கைவாராதிருக்குமவனாய்
வாராதாய்போல்—ஆஶ்ரித விஷயத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தாலே வருகைக்கு ஶங்கையில்லையென்று நினைத்திருக்கச் செய்தே
வருவானே—இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படிகை வருமவனாய்
செம்தாமரை—சிவந்த தாமரைப்போலேதர்ஶநீயமாய் ஜிதமென்னும்படி பண்ணும்
கண்—திருக்கண்களையும்
செம்—சிவந்த
கனி—கனிபோலே போக்யமாய்
வாய்—(க) "ஶாஶகம் ஶரணம் வ்ரஜ - மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்னும் திருப்பவளத்தையும்
நால்தோள்—(உ) "ஸமாஶ்ரிதவஶ்ய ஸுகாடம்பரிஷஸ்வஜே" என்று ஆஶ்ரிதரை யெடுத்தணைக்கும் நாலு திருத்தோள்களையு முடையனாய்
அமுதே—ஆஶ்ரிதர்க்கு நித்யபோக்யனாயிருக்கிற விருப்பை
எனது—எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்து
உயிரே—தாரகனானவனாய்
சிந்தாமணிகள்—நினைத்ததெல்லாம் கொடுக்கவற்றான மஹார்க்க ரத்நங்களினுடைய
பகர்—ஒளியானது
அல்லை—(ஸக்ருத்திவாவாம்படி) ராத்ரியை
பகல்செய்—பகலாக்குவதான
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனே
அந்தோ—ஐயோ
உனபாதம்—நிரதிஶயபோக்யமான வுன் திருவடிகளை
அடியேன்—அநந்யார்ஹனும்படி அத்யந்த பாதந்த்ரனான நான்
இறையும்—ஏகதேஶமும்
அகல—அகல
கில்லேன்—க்ஷமனாகிறிலேன்.
அந்தோவென்றது—ஆர்த்திக்குமேலே அபேக்ஷிக்கவும் வேண்டுவதேயென்று கருத்து. பகர் - ஒளி. (கਂ)

ஆறு ;—(வந்தாய்போலே) ப்ரதிகூலர்க்குக் கண்டவாற்றாலே எளியாரைப்போலேயிருந்து அரியையாகையாலும், ஆஶ்ரிதர்க்குக் கண்டவாற்றால் அரியாரைப்போலேயிருந்து எளியையாயிருக்கையாலும், நீ என்னை த்வத்ஸௌந்தர்யைக தாரகபோஷகபோக்யனாக்குகையாலும் நிககரகிரணஸந்நிபமாக ஸ்வப்ரபைகளாலே ராத்ரியையும் பகலாக்காநின்ற ரத்நங்களாலே அலங்க்ருதமான திருமலை

(க) கீதை-கஅ-சுசு. (உ) ராயு-க-கஒ.

யிலே எனக்காக நின்றருளுகையாலும் அடியேன் ஒருக்ஷண(ம்
உன் திருவடிகளை விஸ்லேஷிக்கமாட்டாமையாலும் உன் க்ரு ப
யாலே அடியேனை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவே று
மென்கிறார். (௯)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு, தம்முடைய வபேக்ஷிதம் ச க்
கென ஸித்திக்கைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமா க்
கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஶரணம் ட து
கிறார். ஆக, ஒன்பது பாட்டாலும் ஶரண்யன் ஸ்வரூபத்தை ச்
சொன்னார். இதில் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லிச் ர
ணம் புகுகிறார். கீழே, அடியேனென்றும், அருவினையேனென்[று] ம்
தம்முடைய வாகிஞ்சந்யத்தையும் ஶேஷத்வத்தையும் அவனுடை ப
ஶரண்யதைக் குறுப்பாகச்சொல்லிக்கொண்டு போந்தார். இங் ந
அது தன்னையே பேற்றுக்குடலாகச்சொல்லி ஶரணம் புகுகி[ற] :.
இப்பாட்டு தன்னை த்வயத்தில் பதங்களோடொக்க யோஜித்து த்
தலைக்கட்டக்கடவது; அதிலர்த்த ப்ராப்தமான அஹமர்த்தத்தை த
இங்கு அடியேனென்கிறது.

அகலகில்லேனிறையுமென் றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா *
நிகரில்புகழாயுலகம்மூன்றுடையா யென்னையாள்வானே *
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள் விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே *
புகலொன்றில்லாவடியேனுன் னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

ப—அநந்தரம், ஆஶ்ரயணீயதைக்கு ஏகாந்தமான புருஷகாரயோகத்தை
யும் குணயோகத்தையு முடையையாயிருக்கிற வுன் திருவடிகளை அநந்யக
யாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயித்தேனென்று ஸக்ரமமாக ஶரணாகதியைப் ப
ணுகிறார்.

இறையும்—ப்ரபாப்ரபாவாங்களைப் போலேயிருக்கிற ஸ்வரூபஸம் பந்தத்தாலும் எதிர்த்தலையில் போக்யதாதிஶயத்தாலும் க்ஷணமாத்ரமும்
அகல—விஶ்லேஷிக்க
கில்லேன்—க்ஷமையல்லேன்;
என்று—என்று

அலர்மேல்—பூவில் பிறப்பாலுண்ட ன மார்த்தவபோக்யதைகை யுடையள்
மங்கை—மங்கைப் பருவத்தாலுண்ட ன வால்லப்யாதிஶயத்தை யுடைய லக்ஷ்மியானவ
உறை—தன்னுபிஜாத்யமும் ஆத்மகு ணமும் ஆபிரூப்யமும் கிட

ஓரவயவவிசேஷத்திலே நித்ய வாஸம் பண்ணும்படியான பேரச்யதாதிஸயத்தை யுடைய
மார்பா—திருமார்பையுடையையாய்
நிகரில்—இவனோட்டைச் சேர்த்தியடியாக வுதிக்கக்கட வதாய் ஆஸ்ரிததோஷா நபிஜ்ஞதையாலே குணாந்தரங்களோடு சேர்க்க வொண்ணாதபடி நிருபமமான
புகழாய்—நிரவதிக வாத்ஸல்ய ப்ரதையையுடையையாய்
மூன்றுலகம்—இதுக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தமாயுள்ள த்ரிவித சேதநாசேதநங்களையும்
உடையாய்—ஸ்வம்மாகவுடைய ஸ்வாமித்வத்தை யுடையையாய்,
என்னை—அந்தமேன்மையேயன்றியே அத்யந்த ஹேயனான வென்னையும்
ஆள்வானே—அங்கீகரிக்கும் ஸௌஸீல்யாதிஸயத்தையுடையையாய்
நிகரில்—அந்த ஸீலத்தோடேயெல்லாரும் கண்டநுபவிக்கும்படி ஜ்ஞாநப்ரேமாதி குணோத்கர்ஷத்துக்கு ஒப்பில்லாதபடியாயுள்ள
அமரர்—கைங்கர்ய நிஷ்டரான வமரரும்
முனி—குணாநுபவபரராய்க்கொண்டு மநநஸீலரான முனிவர்களுமான
கணங்கள்—திரள்களானவை
விரும்பும்—வாத்ஸல்யாத்யநுபவாபிநிவேஸத்தாலே அத்யந்தாதரம் பண்ணிவர்த்திக்கும்
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனான ஸௌலப்ய பூர்த்தியையுடையவனே!
புகல்—உன்னையொழிய வுபாயாந்தரங்களான புகலும் ரக்ஷகாந்தரங்களான புகலும்
ஒன்றில்லா—ஒன்றுமில்லாதபடி அநந்யகதியான
அடியேன்—பாரதந்த்ர்யத்தை யுடைய நான்
உன்—இப்படிப்பட்ட புருஷகாரயோகத்தையும் குணயோகத்தையுமுடைய வுன்னுடைய
அடி—திருவடிகளின்
கீழ்—கீழே
அமர்ந்து—ரேகாவதந்த்ரக்கதனாய்க்கொண்டு
புகுந்தேன்—அநந்யப்ரயோஜநத்வ வ்யவஸாய விஸிஷ்டனாய் ஆஸ்ரயித்துவிட்டேன்.

அகலகில்லேனென்கையாலே - ஸ்ரீஸப்தார்த்தமான ஸேவாகாணத்தாலே வந்த நித்யாநபாயித்வத்தையும், அலர்மேலென்கையாலே - ஸேவ்யதைக்கு ஏகாந்தமான மார்த்தவாதி யோகத்தையும், மங்கையென்கையாலே - ஸேவாகாணத்துக்கடியான வால்லப்யத்தையும், உறைமார்பாவென்கையாலே — மதுபர்த்தமான நித்யயோகத்தையும், நிகரில்புகழாயென்று தொடங்கி - திருவேங்கடத்தானேயென்றதற்றியாக (க) "ஶ்ரீ ... நிவாஸ ..."

(க) ஸுபால-ரு

மாதாபிதாப்ராதாநி வாஸ :" என்று நாராயண ஶப்தார்த்தத்தைச் சொல ஶ்ருதிக்ரமத்தாலே வாத்ஸல்யாதிகுண சதுஷ்டயக்ரமத்தையும், புகலொன்று லாவென்கையாலே - அதிகாரி விசேஷணமான வாகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வத்த யும், அடியேனென்று - க்ரியாபதத்தில் உத்தமனாலே யாக்ஷிப்தமான வதிக ஸ்வரூபத்தையும், உன்னென்று - ஸம்புத்த்யந்த யோஜனையாகையாலே யாஹார்யமான தவஶப்தார்த்தத்தையும் அடிக்கீழென்கையாலே - சரண தார்த்தத்தையும், அமர்ந்தென்கையாலே - க்ரியாபதத்தில் உபஸர்க்கார் மாய், உபாயோபேய விஷயமான வ்யவஸாயத்தையும் புகுந்தேனென்று க்ரியாரூபமான வாஶ்ரயணத்தையும், புகுந்தேனென்கிற பூதார்த்த நிர்த்தேப தாலே ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஆவ்ருத்த்யபேக்ஷையில்லாத ஸக்ருத்கரணத்தை ப்ரகாஶிப்பித்ததாய், இது - பூர்ணஶரணாகதியாகையாலே ஆஶ்ரயணார்த்தமா லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் குணயோகமும் ப்ராப்யாந்விதமாயிருக்கையாலும், அ யேனென்கிற வதிகாரிஸ்வரூபத்திலே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாநந்ய ஶரண வங்களோபாதி அநந்யபோக்யத்வமும் ஸூசிதமாகையாலே, அமர்ந்தென ப்ரயோஜநாந்தர நிராஸம்ஸூசிதமாகையாலே, நமஶ்ஶப்தார்த்தம் ஸித்திக்கை யாலும், புகுந்தேனென்கிற கதிவசநம் ப்ராப்திக்கும் ஸூசகமாகவற்றாகை லும், ப்ரதாநமான உபாயவரண வாக்யத்துக்குள்ளே வாக்யஶேஷமான உத் வாக்யார்த்தமும் அந்தர்க்கதமாயிற்றதாயிற்று ; ஆகையாலே இப்பாட்டு வா த்வயார்த்த ப்ரகாஶகமாகையாலே பூர்ணஶரணாகதியாகக்குறையில்லை, இ படி - இப்பத்தாலே கீழில் பத்திலுபாயதயாநிஷ்கர்ஷித்த வஸ்துவை ஸ காரமாக ஸ்வீகரித்தருளினாராயிற்று. (ச)

ஆறு ;—(அகலகில்லேன்) அபாரகாருண்ய மஹோததியா உன்னுடைய குணங்களாலே அஸ்மத்ஸ்வாமியுமாய், திருநா டிலே த்வத்பரிசர்யைகபோகராயும் த்வத்குணாநுபவைகபோக யும் நிருபமராயிருந்த நித்யஸித்தபுருஷர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹ ணீயமான திருமலையிலே அநாலோசித விஶேஷாஶேஷலோக ஶ ண்யனாய்க்கொண்டு நின்றருளுவதும் செய்த வுன் திருவடிகளை அ நந்யஶரணனானவடியேன் அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு பெரி பிராட்டியார் புருஷகாரமாக ஶரணம் புகுந்தேன், இப்போதே நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய் உன் திருவடிகளிலே ஸர்வகா மும் ஸர்வ கைங்கர்யமும் அடியேன் பண்ணப்பெறவேணுமெ கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரம பதத்திலேசென்று தாஸ்யத்திலே அபிஷிக்தராய் அடிமைசெய்யப் பெறுவர்களென்கிறார்.

அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும்
படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும்
பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே. (கக)

ப —அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் மஹாவகாஶமான பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தராயிருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுவரென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அடியீர்—ஶேஷபூதராயுள்ளவர்களே!
அடிக்கீழ்—நம்முடைய வடிக்கீழ்
அமர்ந்து—அநந்யஸாதநராய் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதராய்
புகுந்து—புகுந்து
வாழ்மின்—நிரந்தராநுபவம் பண்ணுங்கோள்
என்றென்று—என்றென்று
அருள்—உபாயபாவத்திலும் உபேயபாவத்திலும் தன்க்ருபையை
கொடுக்கும்—உபகரிக்கும்
படி—ப்ரகாரத்துக்கு
கேழில்லா—ஒப்பில்லாத
பெருமானை—ஸர்வாதிகனைக் குறித்து
பழனம்—ஶ்ரமஹரமான நீர்நிலங்களையுடைய
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
முடிப்பான்—கம்முடைய கார்யமடங்கத் தலைக்கட்டிக்கொள்வதாக
சொன்ன—அருளிச்செய்த
ஆயிரத்து—ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு
திருவேங்கடத்துக்கு—திருமலைக்கு ப்ரதிபாதகமான
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும் (ஞர்
பிடித்தார்—ஶப்தாவலம்பநம் பண்ணி
பிடித்தார்—அர்த்தாவலம்பநம் பண்ணினரெல்லாரும்
பெரிய—நிரதிஶயமஹத்தையையுடைத்தாய்
வானுள்—பரம்வ்யோம ஶப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே
வீற்றிருந்து—இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்பந்தமடியானவ்யாவ்ருத்தி தோன்றும்படியிருந்து
நிலாவுவர்—நித்யாநுபவம் பண்ணி வர்த்திப்பர்
நிலாவுதல்—நிலைநிற்க நடத்தல்
பிடித்தாரைப் பிடித்தென்றுமாம்
இது அறுசீராசிரிய விருத்தம். (கச)

ஆறு ;—(அடிக்கீழமர்ந்து) கைங்கர்யை கரதிகளாய்க்கொண்டு தன் திருவடிகளைச்சரணம் புக்கவர்களுக்கு கைங்கர்ய ஸம்பத்தைக்

கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற திருமலையான வாஶ்ரித வாத்ஸல்ய தையுடைய திருவேங்கடமுடையானைச் சேர்ந்து முடிக்கைக்காக திருமலையில் ஸம்ருத்தியைச்சொன்ன விததிருவாய்மொழியை யாஶ்ரயித்தவர்களை யாஶ்ரயித்தவர்களை திருநாட்டிலே பகவ சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திலே அபிஷிக்தராய் ஸர்வகாலமும் ஸர் சேஷவ்ருத்தியும் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்திக்கப்பெறுவரென்கிறு

திருவாய்மொழி ஆரும்பத்து வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றுபெற்றன.

